

Giới thiệu Lương Trần Mỹ Cẩm

Truyện Lương Trần Mỹ Cẩm của tác giả Trầm Hương Hồi Tản nói về Nàng chưa tới bốn mươi đã bách bệnh quần thân. Lúc nàng chết, con trai ngôn tình cô đại của nàng hăng còn đang đón dâu. Cẩm Triều như thấy đời này chẳng thể quyến luyến chút truyện nào được nữa. Nào ngờ tình lại đang ở tuổi thiếu thì, lột xác trở nên phong nhã hào hoa. Năm đó ta cuồng dại cố chấp. Tới nay ta nguội lạnh như đao.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời tiết rét đậm, trời vừa đổ cơn mưa tuyết.

Cẩm Triều ngồi trên giường gạch cạnh cửa sổ, nhìn xuyên qua ô cửa nhỏ, về mặt đồ dẫn nhìn con đường mòn lát đá xanh trong nội viện, chạc cây mai bên đường mòn vườn rộng ra, nở rộ cả khu vườn. Xa xa, bóng tuyết phủ trắng nền gạch ngói màu xanh, ánh sáng mặt trời rọi xuống mặt tuyết, khí lạnh ẩm ướt len lỏi vào tận trong phòng, quanh quệ vô cùng.

Quần áo trên người Cẩm Triều là kiểu dáng của mấy năm trước, trông qua cũng biết đã giặt nhiều lần, ngay cả bông hải đường thêu trên áo cũng đã phai sắc ít nhiều, nàng tựa đầu bên khung cửa sổ, ánh mặt trời hắt lên mặt nàng, như một vầng sáng nhàn nhạt khẽ phủ lên, chỉ có điều hai má nàng gầy gò, hốc mắt cũng hơi ồm xuống, trông rõ là tinh thần không mấy tốt.

Năm đó nàng là đích nữ của Cố gia, vẻ đẹp rung động khắp thành. Vậy mà hôm nay lại mang bệnh nặng trong mình, cơ thể càng lúc càng già yếu, đã thể còn sống buồn bức không vui lâu ngày, phong thái ngày xưa đã sớm biến mất không dấu vết.

Thập Diệp bê chậu nước ấm tới, trông thấy Cẩm Triều vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng ta khẽ cúi lưng đi qua, thấp giọng nói: “Phu nhân xin hãy nghỉ ngơi, thân thể người yếu ớt, phải dưỡng bệnh cẩn thận. Nô tì đóng cửa sổ giúp người nhé?”

“Phu nhân?” Thập Diệp không thấy nàng đáp lại nên chần chờ hỏi thêm một câu, rồi cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua song cửa là một cây mai vàng, lá cây đã rụng, để lộ một nụ hoa đầu cành vẫn chưa nở rộ. Xa xa là cây liễu và cây dong, tuyết vừa rơi nên trên mấy nhánh cây đều phủ một màu trắng. Cũng chẳng có gì đặc sắc, sao Tam phu nhân lại nhìn chăm chú vậy nhỉ.

Cẩm Triều thất vọng ngóng ra ngoài cửa sổ, sắc xuân còn chưa tới, chỉ e nàng không đợi được nữa.

Thập Diệp nhận ra gốc mai vàng kia là gốc mai mà Đại thiếu gia tự tay trồng nhiều năm về trước.

Mũi nàng ta đau xót: “Phu nhân lại đang hi vọng Thất thiếu gia... Xin người ngàn vạn chớ nghĩ thêm nữa, Thất thiếu gia hăng còn đang đãi khách với Thập Tam thiếu gia ở đại sảnh.”

Cẩm Triều buông rèm mắt, khẽ nói: “Trên danh nghĩa ta cũng là mẹ y, lời này chớ nhắc lại nữa... Hôn nữa, ta cũng không chờ y.”

Từ trước đến nay Thập Diệp vẫn luôn nói chuyện không biết nặng nhẹ, không cẩn thận được như Uyển Tố. Nhưng ngược lại nàng ấy rất trung tâm với nàng, bằng không thì nàng ấy đã bỏ đi ngay từ lúc nàng vừa bị đoạt quyền rồi.

Thập Diệp cúi đầu xuống, giọng hơi nghẹn ngào: “Vâng, phu nhân.” Nàng lau người giúp Cẩm Triều xong lại bê chậu đồng ra ngoài.

Rèm cửa buông xuống, mùi đàn hương ngập khắp căn phòng.

Vốn Cẩm Triều rất thích hương thơm. Đương nhiên chẳng phải đàn hương lễ Phật mà là các loại hương nước hoa khác. Thời thiếu nữ tươi đẹp, lúc xúc nước hoa lên người, nàng lại cảm thấy người nọ sẽ thích nàng. Đã ảo tưởng nhiều năm như vậy, rước lấy bao nhiêu buồn bức, nay lại thêm bệnh nặng quần thân...

Thì ra đã bao năm rồi mà nàng vẫn chưa quên được...

Cẩm Triều than một tiếng khe khẽ, nàng ngừng đầu nhìn ánh mặt trời, đột nhiên nhớ về nhiều năm trước, lúc nàng gặp Trần Huyền Thanh lần đầu tiên.

Lúc đó là ở trong thư phòng của Tam cửu nhà nàng, y mặc bộ áo choàng màu xanh thêu trúc và mây, dáng người cao ngất, đoan trang đẹp đẽ, lẳng lẳng ngồi trên ghế bành, ngón tay thon dài hữu lực cầm cuốn sách, đôi mắt nhàn nhạt liếc qua nàng, bình tĩnh nói: “Nếu cô nương Cố gia cảm thấy tại hạ là yêu râu xanh thì cứ kêu lên đi.” Lúc ấy Cẩm Triều vừa thẹn vừa giận, chẳng hiểu sao lại cắn tay y rồi chạy đi.

Lúc đó nàng cắn rất mạnh, để lại một vết sẹo trên tay trái của Trần Huyền Thanh. Y sợ người ở phòng bên cạnh nghe tiếng qua xem nên đành nén đau không dám kêu lấy một tiếng. Cẩm Triều còn nhớ lúc đó y hơi nhũn mày, đôi tay ảm ảm mạnh mẽ.

Đó là mối tình đầu của nàng, bởi vì lần gặp đầu tiên nàng đã động lòng với y. Vậy mà y lại thấy nàng phiền chán vô cùng, nói với người ngoài rằng tiểu thư Cổ gia kiêu căng ương ngạnh không biết lễ tiết.

Nàng chán chờ tới mười chín vẫn chưa gả, y lại sớm cưới nữ tử đảng hoàng đã định chung thân từ trước.

Việc đã đến nước này, vốn Cẩm Triều nên tỉnh ngộ hoàn toàn, chẳng hiểu sao tạo hóa lại trêu ngươi, nàng vẫn mãi không quên được vết sẹo trên tay y. Sau đó vợ cả của phụ thân y mất, nàng làm trái ý nguyện của tổ mẫu, gả cho phụ thân của y, chỉ để mỗi ngày có thể trông thấy y, chỉ vậy mà thôi.

Đích nữ Cổ Gia ngang ngược can rờ, ngu xuẩn lúc trước, sau này lại vì hành động hoang đường nên trở thành trò cười.

Sau khi nàng gả về nhà này, mỗi lần trông thấy Trần Huyền Thanh và Du Văn Tuyết thân mật, lòng nàng lại đau đớn khôn cùng. Nàng không bao giờ có thể thân mật với Trần Huyền Thanh, không bao giờ được y nhẹ nhàng cúi đầu, nắm lấy tay nàng dưới ánh trời chiều, cũng không bao giờ trông thấy được nụ cười ôn hòa lúc y về khuôn mặt nàng.

Bởi vì ghen ghét, nàng vẫn luôn khắt khe với Du Văn Tuyết. Vì Cổ Cẩm Triều là Chính kinh bà bà, lúc bà bà dặn dò, Du Văn Tuyết không thể chống đối.

Du Văn Tuyết phạm vào lỗi nhỏ nên bị Cẩm Triều trách phạt, bắt nàng ta quỳ gối niệm kinh phật giữa mùa đông tuyết lạnh, vì thân thể yếu ớt nên dẫn tới sinh non. Cẩm Triều chỉ giải thích trước mặt Thái phu nhân rằng nàng cũng không biết nàng ta mang bầu, lại do Du Văn Tuyết đã làm sai trước, phạm sai thì phải chịu phạt. Thái phu nhân cũng không trách cứ nữa, chỉ phân phó Du Văn Tuyết điều dưỡng thân thể thật tốt, đừng nghĩ nhiều là được.

Dường như từ lúc đó, Trần Huyền Thanh không còn đối xử với nàng như trước nữa.

Sau khi Cẩm Triều chăm nom việc bếp núc Trần gia, tâm trí nàng đã không còn như mấy năm trước nữa. Vậy mà nàng vẫn không trốn nổi một chữ tình, phàm là Trần Huyền Thanh nói gì làm gì có vẻ hơi quan tâm, nàng đều không nén nổi cõi lòng.

Từ nhỏ Cẩm Triều đã được tổ mẫu nuôi dưỡng, bởi vậy nàng vẫn to gan lớn mật hơn những cô gái khác, ít bị trói buộc bởi lễ tiết, nhưng phàm là chuyện trái luân lý cương thường, nàng cũng tuyệt đối không dám làm. Huống chi lúc đó nàng cũng hiểu rằng làm sao Trần Huyền Thanh có thể thật lòng với nàng đây?

Buy cheap Viagra online Nhưng trong lòng nàng vẫn như bị mèo gãi ngứa, lưu luyến Trần Huyền Thanh. Nàng thích thú đề bút viết một phong thư, nhà nhận từ chối Trần Huyền Thanh.

Sau khi phong thư này rơi vào tay trong tay phu nhân thì nội dung đã hoàn toàn thay đổi, chữ là chữ của nàng, thư là do nàng viết, ngay cả mùi hương trên thư cũng là hương bách hợp nàng vẫn dùng.

Tuy rằng nội dung bức thư không mấy rõ ràng nhưng cũng đủ để ám chỉ tình ý của nàng dành cho Trần Huyền Thanh, Cẩm Triều xem thư mà trắng bệch cả mặt, những từ ngữ này chỉ cần thay đổi một chút thôi là sẽ biến thành ý khác ngay.

Bắt đầu từ đó, Cổ Cẩm Triều bị đoạt quyền chủ sự, bị Trần Gia tống vào Thiên viện, lúc đó Phụ thân đã không buồn để ý tới nàng nữa, em trai nàng cũng cực kỳ lạnh lùng với nàng. Cả Cổ gia mà chẳng có lấy nổi một ai giúp nàng, ai cũng ghét nàng vì nàng khiến cho Cổ gia mất mặt, chỉ mong sao nàng chết đi thì càng tốt.

Phụ thân nàng còn nói với di nương rằng nếu Cổ Cẩm Triều là loại người biết lấy làm thẹn thì nên dùng một dải lụa trắng mà treo cổ đi cho rồi, còn quỳ xin được sống làm gì!

Từ đó về sau, cuộc sống của Cổ Cẩm Triều khôn quẩn vô cùng. Nàng nản lòng thoái chí, dần dần tới luyến nên tính kiên nhẫn trong hoàn cảnh sống mới, sau đó cũng từ từ hiểu ra một vài lí lẽ mà trước đây nàng không hiểu. Yêu hận trong lòng nhiều năm qua cũng đã dần phai nhạt, tình yêu hay gì đó cũng chỉ còn là mây trôi. Nàng không phải con ngốc, chỉ là nàng không nhìn thấu mà thôi.

Nửa năm sau, tổ mẫu của Cổ Cẩm Triều qua đời. Lúc nghe được tin này, nàng đang chiết cành cây sồi xanh trong sân, mũi kéo khẽ khựng lại, suýt cắt đoạn một quả non.

Ngày Tổ mẫu mất đó, nàng khóc lóc thất hồn lạc phách, mất hẳn nguồn sống, trở nên gầy gò nhanh chóng.

Sau này phần vì bệnh nặng, lại thêm dù gì nàng cũng là mẹ đẻ của Thập Tam thiếu gia nên được đối xử tốt hơn chút ít. Trần Huyền Thanh đưa nàng ra khỏi tiểu viện ẩm thấp, để cho nàng sống qua ngày như phu nhân của Trần gia.

Cẩm Triều ngắm nghía ngón tay của mình, nàng chỉ cảm thấy không còn gì quyến luyến nữa, tất cả những gì nàng yêu thích đều đã tàn lụi, cũng chẳng còn chút hi vọng, sống mà chẳng có chút tinh thần nào. Đếm cẩn thận ra thì nàng nay nàng vẫn chưa quá 37.

Trần Huyền Thanh vẫn là trụ cột trong nhà, tuổi càng lớn càng thêm trầm ổn. Lúc y đang ở độ tuổi phong độ nhất của đàn ông thì nàng đã già yếu rồi.

Tháng hai đầu xuân năm trước, Trần Huyền Thanh nạp thiếp, Cẩm Triều ngồi chờ thiếp của y thỉnh an, nàng nhìn Du Văn Tuyết, rồi lại quay sang ngắm thị thiếp như làn nước trong veo no.

Tâm nàng bình lặng như gương.

Gút mắc bao nhiêu năm như vậy, nàng đã sớm nhìn thấu Trần Huyền Thanh. Bởi vậy nàng chỉ gật đầu mỉm cười, tự tay cởi vòng tay trên cổ tay mình ra, tự mình đeo cho thị thiếp của y, cổ tay Ngọc Nhân Nhi trắng như sương. Y như sợ nàng gây khó dễ cho thị thiếp của mình, đột nhiên tiến lên một bước rồi dừng lại.

Cầm Triều thấy y nhũ mày, đôi mắt đầy vẻ ghét bỏ. Nàng cười thu tay lại, chỉ cảm khái rằng trước đây nàng cũng đẹp như thế, nay dung nhan lại tiều tụy vô cùng, chẳng còn chút nhan sắc nào nữa.

Không cần phải lo lắng sợ sệt, không yêu thì sẽ không còn hận, Cầm Triều đã sớm chẳng còn chút cảm xúc mạnh mẽ nào với y nữa rồi.

Thập Diệp lại bước vào, căn phòng quá lạnh, nàng bê chậu than vừa đổ bước tới. Cầm Triều nghe tiếng người xôn xao, bèn hỏi: “Trong phủ có chuyện gì thế, sao lại ồn ào như vậy?”

Thập Diệp đáp: “Thập Tam thiếu gia cưới vợ, là đích nữ của Liễu gia. Thất thiếu gia yêu chiều em trai nên phô trương bày tiệc lớn.”

Lân Nhi sắp lấy vợ rồi, Cầm Triều nghe vậy hơi thoáng hốt hoảng.

Trần Huyền Lân là đứa con nàng sinh ra vào năm thứ hai nàng tới Trần gia, năm nay 16 tuổi. Từ lúc 6 tuổi nó đã không còn bước vào phòng nàng nữa, nàng cũng chỉ trông thấy nó từ đằng xa những ngày lễ tết, cậu chàng trông rất ưa nhìn, có nét giống cậu nó. Rõ là con của mình, ấy vậy mà lại xa lạ như thế, lại còn xem nàng như kẻ thù.

Người nuôi lớn nó đã dạy nó từ lúc còn nhỏ rằng không được thân cận với mẫu thân. Lúc Lân Nhi còn nhỏ, vì bề bộn việc trong nhà nên Cầm Triều giao nó cho Thái phu nhân nuôi dưỡng, bởi thế nên lại càng không mấy thân thiết.

Chậu than ấm áp nhưng Cầm Triều lại đột nhiên cảm thấy lạnh, tuy đệm chăn có ấm nhưng nàng vẫn thấy lạnh từ tận trong xương. Cầm Triều từ từ nhắm mắt lại, nàng không muốn trách ai cả, không oán than Trần Huyền Thanh điều gì, oán y vô tình ư? Hay oán y tâm cơ thâm trầm đây? Rõ ràng chỉ là nàng si vọng không nhìn thấu hồng trần mà thôi.

Nhưng hôm nay còn gì quan trọng nữa đây, nàng khẽ thiếp đi, thời gian tích tắc trôi, nàng trải qua những giây phút cuối đời như thế.

Tiếng kèn loa náo nhiệt vẫn vang vọng, len vào cả giấc mộng của nàng, biến thành cảnh tượng trong giấc mộng kia.

“Không lạc bước vào tình thì nào phải ai oán.

Là ta tự mơ giấc mộng đẹp, chỉ mong sao như đôi lữ quyến thần tiên.

Mối lương duyên thiêu đốt tuổi thanh xuân, ta chìm vào tình nào có ai thấu.

Ta e lệ, muốn hoa theo mạch nước ngầm trong giấc mộng.

Mối thiên duyên trong lòng có ai hay.

Chìm sắc thuốc, lúc cuối đời chỉ viết than với trời.” (*)

(*)Lời bài hát trích Mẫu Đơn Đình

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ngày Trước

Gió bắc cuộn tung tuyết lên không, sương kết lên nền gạch xanh. Trong sân, hai bà tử mặc áo vải màu xanh đang dọn tuyết đọng.

Nhìn thấy Bạch Vân trở về, bà tử có vẻ hơi mập hơn dừng động tác trên tay lại, ngừng đầu cười nói với nàng ta: “Cô nương đã về rồi đó sao, gió tuyết dữ tợn như vậy, cô nương đi chuyến này thật cực khổ!”

Bạch Vân là nha hoàn nhị đẳng, mấy bà tử hạ đẳng này đều phải cẩn thận từng chút một đề nịnh nọt nàng. Trong lòng nàng kiêu ngạo vô cùng, nhưng ngoài miệng lại nói vẻ khiêm tốn: “Chỉ là tiểu thư phân phó đi một chuyến thôi, cũng chẳng vất vả gì. Hai người gom tuyết này làm gì thế?”

Lý bà tử vội vàng đáp: “Là Tiểu thư dặn dò đấy ạ, người bảo chúng tôi gom nhiều tuyết một chút, đổ vào bình gốm để dùng...”

Giọng Bạch Vân thoáng nhẹ băng: “Tiểu thư tỉnh rồi sao?”

Lý bà tử nói: “Vừa mới tỉnh chưa được bao lâu, đang tựa cửa sổ đọc sách ạ.”

Lúc này Bạch Vân mới thận trọng bước tới cửa phòng, nàng chà hai tay, hơi thở gặp lạnh đông thành những luồng trắng. Nàng đẩy rèm bước vào phòng, cả người lập tức cảm thấy ấm áp. Chậu than trong phòng đang rực lửa, bên phải cửa là một tấm bình phong được khảm bức Bách Điều Gấm bằng bạch ngọc và thủy ngọc, trông hoa lệ mà tinh xảo. Bên cạnh đó là bình Cảnh Thái Lam vẽ hoa mai, trong bình có cắm mấy nhành mai mới chớm nụ.

Trên giường gạch cạnh cửa sổ có bày một chiếc bàn mộc con con, bên trên là bình lư hương, tiểu thư đang nghiêng người dựa vào chiếc gối thêu những đám mây màu vàng, tay cầm sách, khuỷu tay tựa trên mép giường, nàng khoác áo lông chồn, trên tóc chẳng có lấy vật trang trí nào, tóc tron mượt xõa lên nền áo lông chồn màu tím, đáng vẻ đầy lười biếng. Thái Phù hăng còn đang đứng bên cạnh chờ.

Thấy nàng ta vào, Cẩm Triều mới từ từ ngẩng đầu: “Em nghe ngóng được gì rồi?”

Bạch Vân gật đầu, bước tới thấp giọng nói: “Chu quản sự bên phòng bếp nói với em rằng, năm trước Thanh Bò đã bị Nhị tiểu thư đuổi đi, lúc này hẳn là nàng ấy đang trực trong phòng bếp nhỏ. Tiểu thư, sao người lại đột nhiên nhớ tới cô ấy thế ạ, chẳng phải năm đó, Thanh Bò vì trộm của người một cái trâm cài tóc nạm vàng nên đã bị người xử đuổi tới phòng bếp sao ạ...”

Cẩm Triều khẽ liếc nàng ta một cái rồi tiếp tục cúi đầu xem sách. “Chuyện của ta sao tới lượt em hỏi nhiều, càng ngày càng không có quy củ. Đi gom tuyết giúp Lý bà tử và Thường bà tử đi.”

Trong lòng Bạch Vân lập tức căng thẳng, biết mình nói sai, chuyện của tiểu thư nào tới lượt nàng ta lắm lời.

Về mặt Bạch Vân bất an, tuyết bên ngoài đã rơi nhiều, thời tiết lại lạnh như thế, nếu đi gom tuyết thì đôi tay thon ngọc này của nàng ta sẽ bị nứt da mất, nhưng nàng ta cũng chẳng thể trái lời tiểu thư được, chỉ đành đáp một tiếng rồi ra khỏi phòng.

Buy cheap Viagra onlineCẩm Triều ngẩng đầu, hỏi Thái Phù đang đứng im lặng một bên: “Lư Hương đâu rồi, sao không thấy cô ấy?”

Thái Phù đáp: “Không phải người đã bảo cô ấy mang tặng Tử tiểu thư một hộp bánh ú bọc đường nhân hạt thông rồi đó sao. Chi e trên đường tuyết rơi nhiều nên hơi chậm trễ. Tiểu thư, người ngồi gần cửa dễ bị lạnh lắm, thể trạng người vẫn chưa khỏe hẳn, hay là về nằm xuống giường trước đi ạ...”

Cẩm Triều phát tay: “Đồ lư hương này đi, bình thường nếu không cần thiết thì cũng đừng đốt hương trong phòng nữa.”

Mùi hương này ngọt ngào quá, nàng ngửi mà thấy đau cả đầu.

Thái Phù đáp vâng, ôm lư hương đi đổ tro. Sau khi nàng ta đẩy rèm cửa đi ra ngoài rồi, Cẩm Triều mới đặt cuốn sách trên tay xuống, nhìn quanh cách bài trí trong phòng mình. Một bên là giường vân gỗ lim khắc bức Ngọc Lan Kỳ Lân, trước giường là tấm lụa vân mây rũ xuống, sau tấm lụa lấp ló một cái bàn bằng gỗ lim đính to vàng, gần cửa sổ còn có hai chiếc ghế dựa màu đỏ, trên bàn trà là một chậu cây tùng cảnh.

Cẩm Triều nhắm mắt lại.

Tối hôm qua, lúc nàng tỉnh dậy thì liền trông thấy tràng cảnh xa hoa như thế, đến bây giờ nàng vẫn chưa kịp thích ứng. Đây cũng chẳng phải là cảnh xa lạ gì, ngược lại đây còn là nơi mà nàng quen thuộc nhất, là Thanh Đồng viện của nàng ở Cổ gia lúc chưa xuất giá. Chỉ có điều lúc nàng bệnh nặng, phụ thân đã ban nơi này cho một di nương mới cưới mất rồi.

Sau khi nàng gả vào Trần gia không lâu, nha hoàn Bạch Vân cũng đã bị Lão phu nhân xử lý vì lỡ mồm.

Thái Phù chưa từng tới Trần Gia với nàng, lúc tuổi lớn đã bị phụ thân thưởng cho một chương quây của Cổ gia làm thiệp.

Nhưng bây giờ tất thấy đều nguyên vẹn như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cẩm Triều chỉ xem sách một chốc mà đã thấy mệt, không đợi Thái Phù về, nàng tự chống tay lên bàn trà, mặc áo lụa mỏng rồi đứng lên.

Thái Phù nói nàng bỗng nhiên bị phong hàn, đã đổ bệnh mấy hôm nay rồi.

Cẩm Triều vẫn nhớ rõ chuyện này, năm nàng mười lăm tuổi, mẫu thân nàng đổ bệnh nặng, hơn nửa năm sau thì qua đời. Lúc mẫu thân còn bệnh nặng, nàng nghe nói Trần Huyền Thanh muốn tới phủ Quốc công ngắm hội hoa với mấy thiếu gia nhà quyền quý, bởi vậy liền không nén nổi nên đã sửa soạn bản thân muốn đi gặp y.

Đáng tiếc hôm đó tuyết lớn, hoa mai không nở được. Nàng và Lư Hương đứng đợi ở ký lâu mãi mà chẳng thấy y đâu. Sau khi trở về, nàng liền sinh bệnh nặng, liên tục bốn năm hôm không tới thềm an mẫu thân được.

Nghĩ đến đây, Cẩm Triều liền nắm chặt tay. Trước đây nàng thật quá hoang đường, mẫu thân bệnh nặng mà còn muốn tới gặp người trong lòng, lại chẳng hề hay biết chỉ bốn năm tháng sau, mẫu thân đã khuất núi vì bệnh nặng rồi.

Cẩm Triều ngồi trước gương đồng, hoang mang nhìn thiếu nữ trong gương. Tấm gương này được Tam cữu mang về từ Giang Tô, quanh gương có khắc

hình mẫu đơn và muông thú, vô cùng tinh xảo. Bà ngoại đã đưa nó cho nàng.

Thiếu nữ trong kính tóc dài tới thắt lưng, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, đôi mắt ánh lên như làn thu thủy dịu dàng, đôi môi mềm mịn như trái đào non.

Vẻ đẹp của mỹ nhân có nhiều loại, có mỹ nhân nhu nhược như liễu, có mỹ nhân thanh cao như lan. Cố Cẩm Triều thì lại xinh đẹp kiều diễm như đóa hải đường.

Dung mạo tuy đẹp như thế nhưng nhìn qua lại chỉ như bình hoa để ngắm.

Tuy rằng bình thường Cẩm Triều vẫn theo bà ngoại đọc sách vở, Tứ Thư cũng có thuộc, so với đám quý nữ nhà quyền quý thì nàng vẫn gọi là đọc rộng hiểu nhiều hơn, nhưng vẻ ngoài của nàng thoạt nhìn không giống kiểu thông minh mà lại giống kiểu xinh đẹp quá mức.

Lúc còn trẻ, Cẩm Triều rất yêu quý dung nhan của mình, nhưng càng về sau thì lại càng ghét bỏ. Nàng ghét mình làm việc luôn âm ỹ, sau này lúc bị tước quyền, nàng chỉ hận không thể nép mình vào một góc, để không ai chú ý tới mình nữa.

Cố Cẩm Triều xoa mặt, trong lòng thấy nghi ngờ. Nàng không nhớ tại sao mình lại ở Cố gia, tại sao lại biến thành mình của năm 15, 16 tuổi thế này.

Chẳng nhẽ đây chỉ là một giấc mộng thôi sao? Tỉnh mộng rồi, nàng sẽ lại là Tam phu nhân đang chờ chết của Trần gia sao?

Nàng đã tỉnh lại được hai ngày rồi, hai ngày nay nàng hỗn loạn vô cùng, cả người chẳng có tinh thần. Nàng chỉ cảm thấy như có ai nói gì đó bên tai mình, nhưng lại không thể nghe rõ đang nói gì. Nửa ngày trước nàng mới tỉnh táo lại được một chút, nói chuyện với đám nha hoàn mới hay mình đã sinh bệnh nhiều ngày. Mà quang cảnh chung quanh này cũng chân thực vô cùng, không hề giống cảnh trong mộng.

Hay là ông trời thương nàng đời này khốn khổ nên mới cho nàng trở về nhìn cảnh này?

Cẩm Triều hơi động lòng, nàng tới trước bàn thờ Quan Thế Âm, quỳ xuống gối đầu chi vàng, chắp tay thành tâm cầu nguyện: “Nếu Bồ Tát có thương con thật thì xin hãy cho con ở lại thêm chút thời gian, ít ra cũng xin cho con được gặp mẫu thân và đệ đệ của con...”

Vốn trong phòng nàng không có thứ này, nhưng bệnh mẫu thân mãi không thấy đỡ, Cẩm Triều nóng lòng nên mới thờ phụng Quan Thế Âm bồ tát trong phòng mình, cầu phúc cho mẫu thân, nếu có thời gian rảnh rỗi, nàng còn chép kinh Phật để đốt cho bồ tát.

Thái Phù nhanh chóng ôm lư hương tới, thấy Tiểu thư quỳ gối trước Bồ Tát đang muốn đứng lên thì vội tới dìu nàng.

Cẩm Triều nhìn nàng ấy một cái, trên tóc đầy những tuyết, chắc hẳn đã phải đứng dưới tuyết khá lâu, sao đồ tro hương mà lại phải đứng dưới tuyết lâu tới vậy?

“Đồ xong tro hương chưa?”

Thái Phù nói: “Em đã đổ vào bồn cây sồi rồi ạ, nghe nói tro hương dưỡng hoa rất tốt.”

Cẩm Triều nhìn xuyên qua tấm rèm, thấy Bạch Vân đang đứng trong đồng tuyết, tuyết bên dưới được nhiều rồi, hai bà tử liền gom lại. Nàng cũng không vạch trần, nha đầu Bạch Vân này thích nói huyền thuyên, trước kia nàng cũng sùng ái nàng ta quá, bởi vậy nên tới Trần Gia mới không biết giữ miệng gây chuyện lớn, suýt nữa liên lụy cả nàng. Tính cách này đúng thật là nên quản lý lại.

Thái Phù cảm áo lông chồn khoác thêm cho tiểu thư, nghe tiểu thư nhẹ giọng hỏi: “Nói gì về ta thế?”

Tay Thái Phù xiết chặt, thấy khuôn mặt tiểu thư bình lặng như nước, bình tĩnh thong dong. Chẳng hiểu sao trong lòng nàng ta run lên, vội cười nói: “Tiểu thư nghĩ nhiều rồi, nô tài chỉ nói chuyện làm sao cất được tuyết này lâu với Bạch Vân tỷ tỷ thôi ạ.”

Cẩm Triều đáp: “Vậy em nói xem, nên cất như thế nào?”

Thái Phù nói: “Đổ vào bình gốm, tốt nhất là nên để dưới nền đất, để ở chỗ có cây thoáng mát cũng được, bằng không thì tuyết sẽ mất linh tính, không có hiệu quả nữa.”

Cẩm Triều nhìn thẳng vào Thái Phù, nha đầu này thông minh hơn hẳn Bạch Vân, sao trước kia nàng lại không phát hiện ra nhỉ.

Trong lòng nàng hiểu lúc trước mình làm việc chủ tính, tính tình kém, chỉ hơi không vừa ý chút là sẽ quở phạt trách mắng nha hoàn, mấy nha hoàn ở cạnh nàng ít có ai trung thành và tận tâm với nàng. Hơn nữa... Họ cũng sợ nàng đột nhiên giận chó đánh mèo, đánh người ta thừa sống thiếu chết.

Thanh Bồ kia không phải cũng vậy hay sao, là đại nha hoàn mà bà ngoại mang về từ tiểu thư nhà họ Kỷ, cuối cùng cũng chỉ vì đắc tội với Nhị tiểu thư nên mới bị phạt tới phòng bếp.

Cẩm Triều không hỏi tiếp nữa. Nàng buộc thắt lưng áo choàng lại, nhìn những ngón tay trắng muốt nhỏ nhắn của mình. “Thay quần áo cho ta, chúng ta qua chỗ mẫu thân.” Cẩm Triều dặn dò Thái Phù. Không biết bây giờ mẫu thân thế nào rồi? Nàng bệnh mấy hôm chưa gặp bà. Hơn nữa... nàng còn muốn gặp Tổng di nương. Nghĩ đến người nàng, trong lòng Cẩm Triều liền căng thẳng. Nếu như không phải vì Tổng di nương, sau này nàng và mẫu thân cũng không phải chịu cực khổ đến thế.

Chương 3: Mẫu Thân

Thái Phù tìm một chiếc váy màu đỏ thắm thêu vân Lăng Hoa, định thay cho Cẩm Triều. Cẩm Triều lại thấy nó quá rực rỡ nên nói: “Mẫu thân hẵng còn đang bệnh, sao ta có thể mặc những thứ sắc sỡ này được, em tìm một bộ nào màu sắc thanh lịch hơn đi, trang sức cũng không cần phải là vàng bạc, dùng một chiếc trâm bằng ngọc Dương Chi là được.”

Trong lòng Thái Phù thoáng nghi hoặc, tiểu thư vốn không thích thanh lịch, cho dù là thời điểm nào cũng thích mặc kiểu diêm thể này, cũng làm gì có mấy bộ đồ thanh nhã mấy đâu. Nàng ta vâng lời đi tìm, mãi lâu sau mới tìm được một bộ màu tím nhạt thêu nhánh cây, sau khi thay đồ cho tiểu thư liền chải đầu búi tóc giúp nàng.

Tòa viện mẫu thân đang ở cũng không xa Thanh Đồng viện lắm, nhưng trời còn tuyết lớn, hai người đi khá lâu mới tới Tà Tiêu viện, bên cạnh bậc thang. Từ mộ đang đứng dậy dỡ một nha đầu. Từ mộ là nữ mẫu của mẫu thân, là hồi môn từ Kỷ gia, cũng có địa vị khá cao đối với đám người hầu trong nhà.

Từ mộ dẫn Cẩm Triều vào, cởi áo choàng cho nàng, rũ sạch tuyết rồi mới nói: “Chẳng phải đại tiểu thư bệnh đó sao, sao lại tới vào lúc này thế này. Nhớ nhiệm phong hàn thì phải làm sao bây giờ.” Bà chứng kiến Cẩm Triều lớn lên nên ngôn từ cũng khá thân thiết.

Cẩm Triều nhìn về khoảng sân trước viện, mấy bông mai đã chớm nở, chụm lại thành những đóa màu vàng, hai bên lối đường mòn trồng rất nhiều sỏi xanh. Phòng mẫu thân hẵng còn đang buông rèm, trước cửa ra vào có hai nha hoàn đang ngồi may vá thêu thùa.

Từ mộ còn đang trách móc Thái Phù: “... Cũng không biết đường chăm sóc tiểu thư thật tốt!”

Thái Phù chỉ dạ vâng không đáp, tiểu thư muốn làm gì, nàng ta sao ngăn được. Cẩm Triều nói với Từ mộ: “Là cháu muốn tới. Mấy hôm nay mẫu thân có khỏe không? Mộ mộ vẫn ở bên hầu hạ sao?”

Từ mộ bước bên cạnh Cẩm Triều, hai nha hoàn đứng lên hành lễ với nàng. Có Cẩm Triều còn nhớ mang máng một nha hoàn là Phàm Lam, còn một nữa là Phàm Mai, là hai nha hoàn nhị đẳng của mẫu thân. Từ mộ nói: “Là tôi và Mặc Tuyết, Mặc Ngọc cùng hầu hạ, mấy vị di nương cũng thường tới, Tổng Di nương năng tới nhất, bây giờ trong phòng có Quách di nương đang hầu hạ, Tứ tiểu thư cũng đang ở đây. Phu nhân cũng không được như trước nữa, hơn nửa thời gian là mê man, tỉnh dậy cũng chẳng có tinh thần là bao, nhưng cũng không ho nhiều như trước nữa, đại tiểu thư đừng quá lo lắng...”

Trong phòng rất ấm áp, hai cái bếp lò đầy ấp than hồng, đi qua bình phong liền nhìn thấy giường La án sơn son khảm ngọc, dưới dất là tấm thảm nhung thêu năm bức Hiến thọ bằng trầm hương, Quách di nương và một cô bé khoảng 7 8 tuổi đang ngồi trên chiếc ghế con bên cạnh. Hai người thấy nàng tới thì đứng dậy, cô bé xinh xắn trắng nõn mặc bộ váy màu xanh lá e lệ nhút nhát hành lễ với nàng: “Trường tỷ.” Đôi mắt của cô bé trông rất giống Quách di nương.

Đây là tứ muội Cố Tích của nàng, từ nhỏ đã sợ nàng. Bởi lúc cô bé được 5 tuổi, Cố Cẩm Triều đã từng ức hiếp cô bé, còn đẩy cô bé ngã vào bình hoa, tuy không nghiêm trọng nhưng cũng khiến cô bé từ đó về sau không dám thờ mặt trước mặt nàng. Mà mẫu thân của cô bé lần mấy di nương cũng khiếp sợ nàng một phép.

Cố Tích và tam muội Cố Y trên danh nghĩa là chung mẹ nuôi, cùng ở trong Ý Trúc Lâu.

Cố Cẩm Triều cười khê với cô bé: “Tứ muội không cần khách khí.”

Đôi mẹ con nhu nhược ngẩn cả người. Sau này lúc nàng đã thất thế, Quách di nương đã từng tới Trần gia thăm nàng.

Cẩm Triều bước lên một bước, nhìn thấy mẫu thân đang tròn mắt nhìn nàng. Bà nàng nửa ngồi, khoác chiếc áo ngủ bằng gấm. Bởi bệnh nặng nên đôi má thon gầy của bà tái nhợt, nhưng dáng vẻ vẫn xinh đẹp tuyệt trần.

Mặc Ngọc đứng trong phòng vội mang một chiếc ghế lại cho nàng, Cẩm Triều cầm bàn tay gầy như que củi của mẫu thân, ôn hòa nhìn bà, cảm xúc dâng trào.

Quách di nương và Cố Tích thấy Cẩm Triều tới rồi thì liền cáo từ đi ra.

Buy cheap Viagra online Mẫu thân thấy Cẩm Triều mãi không nói gì thì cười cười, thấp giọng nói: “Sao Cẩm Triều của mẹ lại như ngọc ra rồi vậy, cứ nhìn mẹ chăm chú không rời...”

Cẩm Triều không nén được, nước mắt rơi như mưa, gọi một tiếng mẫu thân rồi liền úp mặt vào tay bà.

Tay mẫu thân mềm mại như tơ lụa, vĩnh viễn không phai màu vì tuổi tác.

Cố Cẩm Triều nhớ lại kiếp trước mình ngớ ngẩn thế nào, trước khi mẫu thân chết mà nàng cũng chưa từng tận hiểu.

Trước đây mẫu thân bận rộn quản lý nội vụ Cố gia và các di nương, bởi vậy nên không thể chăm chút con cái từng li từng tí được. Nhưng cuối cùng mẫu thân vẫn là người đối xử với nàng tốt nhất, còn có thể gặp lại bà, Cẩm Triều cảm thấy đã đủ rồi. Trước khi nàng chết còn có thể quay lại gặp mẫu thân một lần, coi như nàng đã chẳng còn gì nuối tiếc.

Mẫu thân nâng đầu nàng lên, vì mệt mỏi nên bà chỉ nói được khe khẽ: “Cẩm Triều sao lại nhiễm bệnh vậy con?”

Cố Cẩm Triều thoáng dừng, không biết nói sao với mẫu thân, nàng bệnh vì nghe nói Thất thiếu gia của Trần gia muốn tới phủ quốc công thưởng hoa nên mới đi gặp người ta. Nhưng tin tức này không phải do nàng nghe được, mà là gio thứ muội Cố Lan của nàng nói nàng hay.

Phụ thân có ba di nương, trong đó người có gia thế tốt nhất là Tổng di nương Tổng Diệu Hoa, bà ta vốn là đích nữ Thái Thường tự Thiếu Khanh, vẻ ngoài xinh đẹp như hoa, rất được phụ thân yêu thích. Không chỉ vậy, Tổng di nương lại còn rất biết đối nhân xử thế, kiếp trước ngay cả Cố Cẩm Triều cũng rất thích bà ta.

Tổng di nương có một đứa con gái, chính là nhị tiểu thư Cố Lan của cố gia, là người thông minh lanh lợi, kiếp trước cũng khá thân thiết với Cố Cẩm Triều.

Chỉ có điều Tổng di nương lòng muông dạ thú thế nào thì Cố Cẩm Triều vẫn chưa biết.

Sau khi mẫu thân chết nửa năm, Tổng di nương liền sinh con trai, được phụ thân phù chính(*).

(*)Phù chính: Thiếp thất thời xưa được lên làm vợ chính.

Ngẫm lại liền rõ ràng, đứa bé này nhất định là mang thai lúc mẫu thân hăng còn bệnh nặng, lúc ấy Tổng di nương chăm sóc mẫu thân ngày dài đêm thâu. Trong lúc đó chẳng biết làm sao còn bỏ lên được giường của phụ thân, còn có con, đứa trẻ sinh ra còn là con trai trưởng. Tâm cơ này thật không thể xem thường.

Lúc ấy vừa hay là đại hôn của Trần Huyền Thanh, Cố Cẩm Triều chỉ chú ý tới người thương, vốn không để ý. Mãi đến khi phụ thân Trần Huyền Thanh là Trần Ngạn Doãn đến cửa cầu hôn nàng.

Vốn Cố Cẩm Triều hăng còn rất do dự, nhưng lại nghe Cố Lan khuyên nhủ xong nên liền quyết định tới Trần gia.

Lúc đó Cố Lan nói: “Trường tỷ đăng nào cũng phải gả đi, nếu tới nhà khác còn không được gặp người trong lòng. Tới Trần gia còn có thể thường thấy y, chẳng phải tốt hơn sao? Muội cũng thật tâm nghĩ cho Trường tỷ, Trường tỷ phải hiểu rõ nhé.”

Cố Cẩm Triều nghe xong còn rất cảm động, cảm thấy mình có muội muội tốt tới vậy, bây giờ cẩn thận ngẫm lại, Cố Lan nhất định biết rõ tính cách của mình tới Trần Gia chắc chắn không thoát khỏi chết già!

Cố Cẩm Triều vốn được nuông chiều, người trong lòng thân mật với cô gái khác trước mặt mình, nàng sao có thể nhịn nổi.

Sau khi nàng gả đi, Cố gia chỉ còn Tổng di nương độc chiếm, vì để con út của mình kế thừa gia nghiệp nên không đủ thời gian dạy dỗ Cố Cẩm Vinh, khiến cậu ta ngày càng trầm mê tửu sắc.

Có một hôm, Cố Cẩm Vinh và mấy công tử đi xem đào, đã làm nhục một luyện đồng. Phụ thân biết được liền giận giữ, phạt đánh trượng Cố Cẩm Vinh, khiến từ đó về sau, Cố Cẩm Vinh sa sút tinh thần. Sự nghiệp bất thành, thi cử cũng không đậu.

Có thân phận đích nữ, Cố Lan cuối cùng cũng được gả làm chính thất của tướng quân phủ quốc, chiếm được non nửa sản nghiệp của Cố gia làm đồ cưới, sau này sinh hạ con trai trưởng.

Sau khi phụ thân chết, Tổng di nương nói Cố Cẩm Vinh mang dâm tâm, mạo phạm tiểu thiếp của cha mình nên đã trục xuất cậu ta ra khỏi gia môn.

Chuyện sau đó nữa thì Cố Cẩm Triều không biết, những chuyện này nàng cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Nghĩ đến những chuyện mà Tổng di nương và Cố Lan gây ra cho họ, Cố Cẩm Triều không nén nổi phần nộ. Nàng hận bản thân liều lĩnh chủ quan, mẫu thân chết vẫn không tỉnh ra được mà để mình và đệ đệ bị ép xuống vực thẳm!

Nàng ngẩng đầu, cười nhạt nói: “Con gái chỉ bị cảm phong hàn thôi, mẫu thân đừng lo lắng.”

Mẫu thân lại nhủ mảy: “Mẹ nghe Bạch Vân bên cạnh con nói, con tới phủ Quốc công thưởng hoa à?”

Cẩm Triều không muốn để mẫu thân nghĩ nhiều, bà bệnh nặng, ưu tư nhiều không tốt cho thân thể.

“Con gái muốn đi giải sầu, ai ngờ hôm đó lạnh quá, hoa mai cũng không nở, trở về thì thấy hơi đau đầu. Nhưng cũng không có gì đáng ngại, con đã tới thính an mẫu thân được rồi đó thôi, mẫu thân cũng đừng lo lắng quá.” Nàng lại gọi Mặc Ngọc, hỏi, “Thuốc đã sắc xong chưa?”

Dáng vẻ Mặc Ngọc thanh tú, đầu buộc hai búi tóc.

“Đã sắc xong rồi ạ, Từ mụ nói đợi nguội bớt sẽ mang lên cho phu nhân.”

Cầm Triều nói: “Em đi mang lại đây.” Mặc Ngọc đi ra ngoài bê thuốc, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con bọn họ, mẫu thân mới nói: “Ngày thường mẹ thấy con giao hảo với Cổ Lan, biết con thích cô muội muội này, nhưng con nên có lòng phòng bị... Tuy Tổng di nương ngày ngày ở đây hầu hạ ta, nhưng ta cũng không dám tin tưởng cô ta.” Mẫu thân nói tới đây thì ho khan, Cầm Triều vội vàng vuốt lưng thuận khí cho bà.

Mẫu thân nắm lấy tay nàng, ánh mắt nhu hòa: “Thân thể ta, ta biết rõ, bệnh tới như núi sập. Sau này nếu ta có điều gì bất trắc... Con phải dạy bảo đệ đệ, nếu cảm thấy khó khăn thì tìm bà ngoại của con, bà luôn yêu thương con nhất...”

Cầm Triều nghe vậy thì mắt lại đỏ ửng, mẫu thân cái gì cũng hiểu rõ, vậy mà kiếp trước nàng lại chẳng chịu nghe!

Mẫu thân cười rộ lên, đưa tay lau nước mắt cho nàng: “Bình thường con vẫn là người vui vẻ cơ mà, sao hôm nay cứ khóc không ngừng vậy... Trước kia mẫu thân nói những lời này, con đều chẳng buồn nghe, quay đầu lại liền một Lan Nhi, hai Lan Nhi... Được rồi, chúc nữa nha đầu vào liền thấy đó.”

Cầm Triều cảm thấy sau khi mình trở về, cảm xúc luôn thất thường.

Nhiều năm không gặp mẫu thân, lại nghĩ tới những chuyện mình làm năm đó, nàng lại cảm thấy hoang đường.

Mặc Ngọc bê thuốc vào, Cầm Triều nhận lấy, từ từ thổi rồi đút cho mẫu thân. Uống xong thuốc, nàng lại hầu mẫu thân dùng ít bánh ngọt. Sau đó lại nói chuyện với mẫu thân một chút, thấy bà mệt mỏi, dựa lưng lên thành giường một chút liền thiếp đi.

Trong phòng rõ là có đốt than, nhưng nàng nắm tay mẫu thân chỉ thấy lạnh như băng tuyết, liền bảo Mặc Ngọc bê một tô canh bà từ tới cho mẫu thân.

Nếu như nàng đã có thể trở lại, nàng nhất định phải bảo vệ mẫu thân và đệ đệ chu toàn.

Cầm Triều nhìn khuôn mặt vàng vọt gầy còm của mẫu thân, thầm nghĩ nàng nhất định phải ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lưu Hương

Sau khi về Thanh Đồng viện thì Lưu Hương cũng đã về, đang trông mong chờ Cầm Triều về đến, thấy nàng thì vội cười lên đỡ tay nàng, Thái Phù bị chen ra sau không chút dấu vết, chỉ có thể yên lặng đứng một bên.

Lưu Hương lớn hơn Cổ Cầm Triều một tuổi. Nàng ta cũng có mấy phần tư sắc, vì được tiểu thư ưa thích nên ăn mặc cũng hơn hẳn những nha hoàn khác, trên đầu còn đeo một cây trâm nạm vàng, mặc bộ này màu hồng đào, bên ngoài còn khoác áo gấm dệt bằng vải bông. Đôi mắt lại lạnh lợi thanh thú.

Ngày thường tiểu thư thấy nàng ta luôn ôn hòa, hôm nay sắc mặt lại trầm như nước, ngồi xuống giường gạch bên cửa sổ thì liền dặn dò Thái Phù đi pha trà,

Lưu Hương thấp thỏm không yên, chẳng nhẽ tiểu thư trách mình đi lâu quá sao? Tiểu thư rất không thích người khác làm việc chậm trễ.

Thái Phù bê trà lên, Lưu Hương mới cười nói: “Tiểu thư, cô có biết em đi lâu vậy là làm gì không ạ?”

Cầm Triều nâng chén trà, chẳng buồn nhìn lên mà chỉ nói nhạt nhẽo: “Em làm gì sao ta biết được.”

Lưu Hương ngượng ngùng mấp máy môi, nhưng trong lòng lại tức giận, nàng ta liếc qua Thái Phù, tự hiểu đang mất mặt trước mặt một nha hoàn nhị đẳng. Nàng ta bèn thấp giọng nói: “Lần trước tiểu thư bảo em đi nghe ngóng, em đã hỏi rõ ràng rồi. Anh trai nhà em làm người chăn ngựa ở nhà họ Du, hôm nay vừa hay huynh ấy tới thăm em, mang theo một hộp cháo. Em liền hỏi huynh ấy...”

Cổ Cầm Triều buông chén trà, tuy rằng Cổ Gia không phải là nhà quyền quý nhất nhì Thích An Phủ nhưng cũng là gia đình kiệt xuất, Trà Vạn xuân ngân điệp này là một trong những loại nhập từ Tứ Xuyên, rất hiếm mua được. Cũng chẳng biết phụ thân tìm được ở đâu.

Nàng ngừng đầu nhìn Lưu Hương, cũng không nhớ nổi mình đã dặn dò nàng ta cái gì.

Nhìn dáng vẻ hơn nửa là muốn tranh công, Cầm Triều cũng thuận nước đẩy thuyền: “Anh trai em nói gì?”

Lưu Hương nói: “Huynh ấy vốn cũng không biết chuyện này, có điều tiểu thư nhà họ Du ba tháng nữa sẽ cập kê, việc này là nghe ngóng được từ nhóm bà tử. Nói trước kia Đại phu nhân Du gia cũng giao hảo với Đại phu nhân Trần gia, năm tiểu thư Du gia lên bốn đã lập hôn ước giữa nàng ta và Trần thất công tử. Nghe nói tin vật là đôi ngọc bội của Đại phu nhân Du gia.”

Nói đến đây, nàng ta lại dừng một chút, “Tuy rằng đã đính hôn nhưng cũng chưa qua lại gì. Năm đó thế lực của Trần gia và Du gia ngang tầm, nhưng hôm nay Trần nhị gia và Trần tam gia đều đã làm quan, Trần Nhị gia đảm nhiệm chức Chánh Sử Thiềm Tây Bố, còn Trần Tam gia đảm nhiệm chuyện phủ Chiêm Sự, sớm đã không còn như xưa nữa. Nô tỳ nghĩ chắc hẳn cuộc hôn nhân này không thành...”

Trần tam gia chính là phụ thân Trần Ngạn Doãn của Trần Huyền Thanh, là phu quân của Cẩm Triều kiếp trước.

Cổ Cẩm Triều nhớ lại chuyện năm đó.

Trần Huyền Thanh xếp thứ bảy ở Trần gia, mọi người gọi y là Trần Thất công tử. Lúc ấy nàng không chỉ không gặp Trần Huyền Thanh mà còn vô ý nghe thấy người ta nói Trần thất công tử sớm đã có hôn ước. Sau này về nhà, nàng đã rất tức giận, đập vỡ mấy thứ trong phòng. Còn phạt mấy nha hoàn quỳ giữa tuyết đến trưa. Cuối cùng còn lo nghĩ mông lung, liền bảo đại nha hoàn Lư Hương của mình đi hỏi thăm một chút xem chuyện đính ước này là thế nào.”

Tốc độ của Lư Hương cũng thật nhanh, chẳng mấy chốc đã có huynh đệ tới cửa rồi.

Cẩm Triều cười nói: “Nhờ có em thận trọng, bằng không thì chắc ta đã phải đau lòng rồi. Anh trai nhà em mang chao gì tới đó?”

Lư Hương ngậy ra, không ngờ tiểu thư lại hỏi cái này, vội đáp lời: “Là Chao mới làm, cũng chẳng đáng bao tiền. Nếu tiểu thư thích thì nô tỳ liền về phòng lấy cho cô.”

Cẩm Triều phát tay, nói: “Ta cũng không thích ăn mấy thứ đó, tới chỗ mẫu thân nửa ngày nên đói bụng rồi, em tới phòng bếp lấy đĩa điểm tâm tới đây.”

Lư Hương lĩnh mệnh đi ra, vừa lúc gặp Bạch Vân ngoài hành lang, thấy nàng ta thì vội cười nói: “Tỷ tỷ trở về rồi sao?”

Lư Hương là đại nha hoàn của tiểu thư, các nàng đương nhiên phải dè dặt nịnh nọt nàng ta. Tuy rằng ngày thường Lư Hương rất cao ngạo nhưng cũng sẽ gật đầu chào lại, hôm nay sắc mặt lại lúng túng, chẳng nói chẳng rằng đã đi lướt qua.

Trong lòng Lư Hương cũng chẳng mấy dễ chịu, vốn trước mặt Thái Phù, tiểu thư đã làm nàng ta khó chịu rồi, những tưởng nghe ngóng được tin sẽ được tiểu thư ban thưởng, ai dè tiểu thư chỉ cười một cái. Lại còn phái nàng ta đi lấy điểm tâm, nàng ta là nha hoàn thiếp thân, sao Thái Phù không đi mà lại sai nàng ta. Càng nghĩ nàng ta càng tức giận, cảm thấy chắc chắn Thái Phù đã nói gì đó trước mặt tiểu thư rồi.

Thái Phù xem như không thấy gì, chỉ khoanh tay đứng bên tiểu thư.

Cẩm Triều lại nhẹ giọng hỏi: “Em thấy Lư Hương thế nào?”

Trong lòng Thái Phù nảy một cái, sao tiểu thư lại hỏi nàng như thế?

Lư Hương là đại nha hoàn của tiểu thư, chẳng tới phiên nàng nói ra nói vào. Nhưng tiểu thư lại hỏi thẳng không khách khí, chẳng nhẽ có gì bất mãn với Lư Hương sao? Nàng châm chọc một lát rồi mới đáp: “Lư Hương tỷ tỷ nhanh nhẹn hoạt bát, rất được tiểu thư ưa thích, hơn nữa còn cơ trí thông minh, còn biết được mấy mặt chữ, xem như cũng hiếm gặp.”

Lời lý giải này còn có hàm nghĩa khác. Lư Hương cũng chỉ như thế trước mặt tiểu thư mà thôi, còn lại rất cao ngạo với đám nha hoàn nhị đẳng bọn họ.

Cổ Cẩm Triều cười cười, cá tính của Thái Phù này không tồi. Nàng vuốt ve hoa văn lồi lõm trên chén trà, bình thản nói: “Chao mới làm, làm mùa hè mới ngon. Mùa đông làm sẽ thiếu hương vị.”

Thái Phù hơi ngớ ra, tiểu thư cũng biết làm chao ư?

Cẩm Triều là trưởng nữ của Cổ gia, những thứ quà vật tầm thường này sao tiểu thư lại biết, lại còn nói với nàng những câu như thế?

Cẩm Triều không nói gì nữa. Kiếp trước lúc nàng xuống dốc, cả ngày chẳng có việc gì làm, bèn học Thập Diệp làm những chuyện này. Thập Diệp vốn là người Tứ Xuyên, về sau bị gia đình bán đi, trôi dạt tới tận phủ Bảo Định. Cổ Cẩm Triều học được khá khá trù nghệ, nàng vốn không biết nữ công, qua năm tháng xuống dốc lại học được. Những thứ này học cũng rất hay.

Buy cheap Viagra onlineLư Hương quả thật thông minh lanh lợi, nhưng dễ dàng thấy lợi quên nghĩa, nếu kiếp trước nàng ta không biết viết chữ giống nàng thì chỉ e Trần Huyền Thanh cũng chẳng thể nào quật ngã nàng dễ dàng như thế. Lúc nàng suýt bị ép chết, Lư Hương đã sớm nhận được ngân phiếu và tòa nhà ba lầu từ Trần Huyền Thanh, nào có để ý tới nàng nữa.

Cẩm Triều ngấm nhìn tuyết ngoài sân, âm thầm nghĩ.

Anh trai của Lư Hương có lẽ đã tới Cổ gia rồi, nàng ta thậm chí còn chẳng thèm bấm báo đi gặp anh trai của nàng ta. Có thể thấy nàng ta làm đại nha hoàn ở Cổ gia có bao nhiêu đặc quyền. Anh trai nàng ta đi một chuyến xa như thế chỉ để đưa chao cho nàng ta, nếu vì chuyện nghe ngóng được thì chắc hẳn cũng đã suy tư khá khá. Lư Hương không thể trông xa được như thế, chỉ e đã có người quấy phá sau lưng nàng.

Ngày hôm sau, Cổ Cẩm Triều tỉnh lại rất sớm, mở mắt ra đã thấy thành giường khắc Ngọc Lan Kỳ Lân, trong lòng thờ phào một cái, nàng cảm thấy tinh thần của mình càng ngày càng tốt, hôm trước chẳng có chút sức, tay chân tựa như còn chẳng điều khiển nổi, vậy mà hôm nay đã không còn cảm giác đó nữa.

Lưu Hương hầu nàng rửa mặt mặc quần áo, thay cho nàng một bộ đồ đồ nhạt màu cánh sen dát ánh vàng, trên đầu đeo trâm Luy Ti khảm ba đoá hoa bằng bảo thạch. Cẩm Triều để yên cho nàng ta làm, chẳng nói năng gì.

Lưu Hương hỏi: “Hôm nay tiểu thư dậy sớm thế này, muốn tới hầu phu nhân sao?”

Cẩm Triều nói: “Mấy hôm rồi chưa đi thỉnh an phụ thân, hôm nay ta muốn đi...” Lại nhìn nàng ta lấy một đôi khuyên tai ra, nàng nhún mày nói, “Đôi khuyên tai vàng này không cần đâu.”

Quy củ của Cố gia là đám di nương mỗi ngày đều phải thỉnh an chủ mẫu, đám con cháu trong nhà cũng phải thỉnh an phụ thân rồi thỉnh an mẫu thân. Nhưng ba năm hôm Cẩm Triều không thỉnh an phụ thân cũng là chuyện thường, phụ thân gặp nàng cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ bảo nàng đọc “Nữ Huân”, “Nữ giới” nhiều một chút, còn mời phu tử Tô Tú tới dạy nữ công cho nàng, bởi vậy nên Cô Cẩm Triều không thích lắm.

Hôm nay nàng đi thỉnh an phụ thân trước.

Cố Cẩm Triều cần phải quen thuộc với tình hình Cố gia bây giờ, dù sao cũng đã qua một thời gian dài, có nhiều thứ nàng cũng không nhớ rõ nữa.

Bạch Vân bê bàn tới, bên trên có cháo thịt trâu và một đĩa trái cây, một đĩa bánh cam lộ và một đĩa măng ngâm. Cẩm Triều nhìn sắc trời đã sáng dần, bèn húp miếng cháo rồi đi tới Cúc Liễu Các của phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thỉnh An

Trong vườn đầy những loại cây cúc liễu từng các loại, nhưng lúc này tất cả đều đang trụi lá, cạnh ba gian nhà bảy khung là hòn non bộ được xây từ đá Thái Hồ, chung quanh trồng rất nhiều trúc. Trước gian nhà còn treo một tấm biển chữ mạ vàng, hai tiểu nha hoàn của phụ thân đang bê mâm sơn son đồ đi vào, nha hoàn thông phòng Bích Nguyệt hành lễ với nàng: “...Đại tiểu thư tới thật khéo, lão gia đang chuẩn bị ăn sáng đấy ạ.”

Cẩm Triều gật đầu, Bích Nguyệt đẩy rèm ra cho nàng, nàng bước theo vào trong.

Phụ thân đang ăn sáng ở gian nhà phía đông. Tổng di nương đang đứng bên hầu hạ Cố Đức Chiêu dùng canh. Tổng di nương mặc bộ váy màu tím nhạt màu vân thủy, tay đeo đôi vòng ngọc Thúy, nổi bật trên làn da trắng ngần, trên khuôn mặt như ngọc là đôi mắt phượng ẩn ý cười, búi tóc cài hai cái trâm bạc, chuỗi ngọc màu đỏ rủ xuống càng tôn lên vẻ đẹp quyến rũ của bà ta.

Vẻ đẹp đoan trang thuần khiết trong trắng nhưng lại vẫn kiêu diễm đúng mực.

Bà ta đang đứng nói chuyện với phụ thân, thấy Cố Cẩm Triều thì liền nở nụ cười.

Cố Đức Chiêu năm nay 37 tuổi, đang độ tuổi tráng niên, khuôn mặt đoan chính hanh tú, ông mặc bộ quan phục màu Vân Nhan, đeo thắt lưng da bạc, chuẩn bị lát nữa sẽ thượng triều. Thấy Cẩm Triều đến thỉnh an, ông ra hiệu cho nàng ngồi xuống rồi hỏi: “...Mấy hôm trước ta bận nhiều việc không đi thăm mẹ con được, bệnh của bà ấy thế nào rồi?”

Cẩm Triều ôn hòa đáp: “Vẫn không khá hơn ạ, nhưng đã bớt ho khan rồi.”

Buy cheap Viagra onlineCố Đức Chiêu gật đầu: “Ừ, con hãy chuyên tâm hậu hạ mẹ con, người khác có hầu hạ thế nào cũng không bằng con tận tâm tận lực. Nhưng nửa năm nữa con cập kê rồi, cũng không thể bỏ bê nữ công. Ta nghe Tiết sư kỳ nói mấy hôm rồi con chưa tới chỗ bà ấy... Con gái vẫn nên giỏi nữ công gia chánh.”

Cố Cẩm Triều nhất mực gật đầu đồng ý, chân mày phụ thân cũng ôn hòa hơn: “Vây là tốt rồi, tính cách của con cũng nên ôn hòa lại một chút. Mẹ con chiều chuộng con, trách ta quản nhiều quá. Nhưng con là trưởng nữ Cố gia, lời nói và việc làm tư thế cũng phải chú ý.”

Phụ thân là người đọc sách, rất chú trọng đức hạnh của nữ tử, ngày thường gặp nàng cũng dặn dò mấy lời.

Trước kia nàng không thích nghe. Nhưng nhớ lại lần gặp phụ thân gần đây nhất là lần ông bệnh nặng nên mình về thăm, lúc đó phụ thân đã rất gầy rồi, nghiêng đầu thấy nàng thì liền tức giận đến nghẹt cả thở, bảo nha hoàn bên cạnh đuổi nàng ra ngoài. Cố gia nhà ông không có đứa con gái như vậy!

Nghĩ đến tràng cảnh đau lòng ngày đó, bây giờ lại có thể bình tĩnh hòa nhã nói chuyện thế này thật tốt.

Cố Đức Chiêu không hỏi tiếp nữa, Tổng di nương liền cười nói: “...Hôm nay ta đã đặc biệt nấu cháo Bối Xuyên(*), đại tiểu thư cũng nếm thử chút đi, Bối Xuyên nhuận phổi chống ho, mấy hôm trước đại tiểu thư sinh bệnh, cũng nên uống một chén.”

Trong lòng Cố Cẩm Triều căng thẳng, chuyện nàng sinh bệnh vẫn chưa nói với phụ thân.

Lén đi tham gia hội thưởng hoa bên phủ quốc công, còn để sinh bệnh, nếu phụ thân biết chắc chắn sẽ không vừa lòng.

Quả nhiên phụ thân hỏi: “Bệnh sao? Sao không ai đến báo với ta? Sao con lại sinh bệnh?”

Cố Cẩm Triều cười lạnh trong lòng, vậy mà kiếp trước mình lại thấy Tống di nương dịu dàng chăm sóc, nói một câu đã gây được chuyện cho mình rồi.

Sắc mặt nàng ảm đạm: “Mẫu thân bệnh nặng, con cũng suy nghĩ nhiều hơn, ngày đêm đều ngủ không ngon giấc... Vốn con muốn tới phủ quốc công thưởng hoa để tĩnh tâm lại một chút, ai ngờ hôm đó trời đổ tuyết lớn, bởi vậy mới dính phong hàn. Trong lòng nữ nhi cũng áy náy, mấy hôm trước không hầu hạ mẫu thân được, lại không muốn phụ thân và mẫu thân lo lắng nên mới không cho nha hoàn bẩm báo, hôm nay ngót bệnh rồi con liền vội tới thỉnh an phụ thân, lát nữa lại qua thăm mẫu thân.”

Về mặt Tống di nương khề giật mình, câu nói này của Cố Cẩm Triều thật cẩn thận.

Phụ thân đáp một tiếng, ân cần dặn dò nàng mấy câu rồi bảo Bích Nguyệt đi lấy ít thuốc bổ cho nàng.

Cố Cẩm Triều ngẩng đầu nhìn Tống di nương, trong mắt ngập vẻ vui mừng, Tống di nương đương nhiên cũng nở nụ cười đáp lại rồi nói: “Đại tiểu thư phụng dưỡng phu nhân tận tâm như thế, tôi thấy cũng rất vui mừng. Cũng sắp tới giờ rồi, tôi sẽ cùng đi thỉnh an phu nhân với đại tiểu thư.”

Cẩm Triều nói: “Cũng được, ta cũng muốn nói chuyện với di nương một chút.”

Hơn mười năm nàng ở Trần gia cũng không phải đùa ngốc. Cố Cẩm Triều vuốt ve vòng bạc khắc điều trong cổ tay áo mình, thầm nghĩ nàng quả thật muốn nhìn xem kiếp này Tống di nương còn có thể gây ra sóng gió gì nữa đây.

Cố Đức Chiêu ra ngoài rồi, Cẩm Triều và Tống di nương liền mang theo nha hoàn đi qua con đường mòn, phía trước có một hồ nước nhỏ, mặt hồ đã sớm kết băng. Nhà thủy tạ(*) nằm giữa hồ, bên trên còn có một đình gỗ.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Tống di nương lại cảm thấy kỳ lạ. Lời kia không giống như lời Cố Cẩm Triều có thể nói, rất không giống.

Tống di nương nhìn thoáng qua váy áo màu đỏ nhạt thêu cánh sen quần mây của Cẩm Triều, nàng vẫn chói lọi như trước.

“Mấy hôm nay di nương hầu hạ mẫu thân thật cực khổ, ta nên cảm ơn di nương rồi.” Cố Cẩm Triều thu ánh mắt lại, cười cười nói chuyện với bà ta.

Bà ta dịu dàng nói: “Hầu hạ tỷ tỷ cũng là bổn phận của tôi, đại tiểu thư cảm ơn tôi vậy khách khí quá rồi. Lan Nhi thân thiết với con như vậy, con cũng không cần khách khí với tôi quá.”

Cố Lan không giống Cố Tịch và Cố Y, gia thế nhà mẹ đẻ Tống di nương tốt, từ nhỏ đã được Tống di nương nuôi lớn.

Cố Cẩm Triều nói: “Di nương là di nương của ta và nhị muội, sao ta có thể khách khí với di nương được chứ!”

Nàng còn mỉm cười nói, cũng không thấy có gì không đúng. Nhưng Tống di nương nghe vào lại thấy trong lòng không mấy thoải mái, Lan Nhi mặc dù là con thân sinh của bà ta nhưng trước mặt người ngoài vẫn phải gọi bà ta là di nương, thân phận của bà ta vẫn chỉ là thiếp thất mà thôi. Những lời này của Cố Cẩm Triều chẳng hiểu sao lại kéo dài thân phận giữa bà ta và Lan Nhi.

Hai người nói chuyện một lúc đã đến Tà Tiêu viên của mẫu thân, mấy vị di nương cũng đã tới rồi.

Mẫu thân nằm trên giường la hán, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi. Mặc Ngọc bê ghế con tới cho nàng và ghế mẫu đơn cho Tống di nương, Tống di nương hỏi chuyện ăn uống ngày hôm nay của mẫu thân.

Giọng mẫu thân rất khẽ: “...Muội cũng dụng tâm thật.”

Tống di nương nói: “Hầu hạ phu nhân đã quen, chiều hôm qua muội chưa kịp tới nên trong lòng xấu hổ vô cùng. Muội đã tự tay nấu canh gà hầm sâm cho tỷ rồi, chốc nữa người trong phòng bếp sẽ mang tới...”

Đỗ di nương cười nói: “Vẫn là Tống di nương săn sóc.”

Cố Cẩm Triều nhìn thoáng qua Đỗ di nương, phụ thân có ba phòng thiếp thất, Đỗ di nương và Quách di nương đều là nha hoàn thông phòng của ông, sau khi mẫu thân gả tới thì mới đưa hai người lên làm di nương, muốn để hai người kiểm hãm Tống Diệu Hoa. Có điều nàng thấy hai người này cũng chẳng chen ép được Tống di nương là bao.

Sau này mẫu thân còn đưa nha đầu hồi môn Vân Tương của mình làm thông phòng cho phụ thân, chẳng mấy chốc sau cũng nâng lên làm di nương. Cẩm Triều cũng không mấy ấn tượng với Vân Tương này, hình như người này đã chết vì khó sinh lúc nàng tám tuổi, nhưng lúc nàng ta còn sống cũng rất được phụ thân sủng ái.

Ngồi thêm một chốc, Cố Lan và Cố Tịch, Cố Y cũng tới thỉnh an.

Cố Cẩm Triều nghe được tiếng bé gái thì lại cúi đầu xuống, chậm rãi xoay vòng trên cổ tay.

“...Trên đường tới đây gặp Tam muội và Tứ muội nên con cùng tới. Thân thể mẫu thân đã tốt hơn chưa ạ?” Giọng nữ nhu hòa cất lên, lúc này Cố Cẩm Triều mới ngẩng đầu lên nhìn.

Cố Lan búi mái tóc đen dài lên, chỉ đeo trâm hoa chuỗi ngọc màu xanh biếc, mặc bộ váy hồng cánh sen thêu đề vân màu xanh của nước. Khuôn mặt nàng ta nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc, cằm đầy đặn, đôi mắt cong cong lúc nào cũng như chứa ý cười.

Nửa năm nữa nàng sẽ cập kê.

Năm nay Cố Y mười hai tuổi, tính tình lại không giống với mẹ đẻ là Đỗ di nương, cô bé không thích nói chuyện yêu đương. Cố Tích nắm tay áo Cố Y, nhút nhát e lệ nhìn Cố Cẩm Triều, thấy Cố Cẩm Triều nhìn cô bé thì liền nở nụ cười khê.

Cố Cẩm Triều chỉ kinh ngạc một chút, hôm qua cô bé trông thấy nàng còn rất sợ hãi, sao hôm nay lại dám cười với nàng rồi nhỉ.

Nàng lấy lại tinh thần, sau đó cũng cười cười với cô bé.

Cố Lan ngồi xuống bên cạnh Cố Cẩm Triều, cười hỏi: “...Trường tỷ vừa mất đi mây lại với Tứ muội đó sao, hai người có chuyện gì vui vậy, còn liếc mắt sau lưng muội chứ, muội không chịu đâu đấy!”

Cố Tích nhỏ giọng nói: “Hôm qua Trường tỷ bảo Lưu Hương đưa cho muội một hộp bánh ú bọc đường nhân hạt thông...”

Lúc này Cố Cẩm Triều mới biết thì ra hộp bánh ú kia là nguyên nhân.”

Có điều thấy cô bé vẫn nắm chặt tay áo Cố Y, chắc hẳn trong lòng vẫn hơi sợ hãi.

Quách di nương lại làm như không thấy con gái mình nắm tay áo Cố Y, chỉ nâng chung trà lên uống.

Cố Lan kéo tay nàng, ra vẻ u oán: “Trường tỷ bây giờ lại bắt công Tứ muội rồi, muội và Tam muội cũng muốn bánh ú bọc đường nhân hạt thông cơ!”

Nói vậy khiến mấy di nương lại cười rộ lên, mẫu thân cũng nở nụ cười nhạt.

Cố Tích lại nhìn Cố Cẩm Triều, tưởng mình nói sai nên mắc cỡ đỏ bừng mặt, cô bé không biết là chỉ có mình có bánh.

Cố Cẩm Triều nói: “Ta chỉ có một hôm, lại nhớ Tứ muội thích ăn bánh ú bọc đường nên mới đưa qua cho muội ấy. Ta nhớ Tam muội cũng thích ăn bánh ngọt, chốc nữa ta sẽ bảo phòng bếp làm thêm một ít, đưa qua cho hai muội.”

“Lại nói bánh ngọt, chỗ muội vừa làm một ít trái cây khô, nếu mấy muội muội và các di nương muốn ăn thì chốc nữa muội sẽ bảo người mang qua chỗ mọi người.” Cố Lan cười nói.

Kỷ thị lắng lắng nghe các nàng nói chuyện, bà vẫn luôn lo lắng cho Cẩm Triều, tính tình Cẩm Triều kiêu căng liều lĩnh, so ra chẳng bằng Cố Lan, lúc bấy giờ bà mới thấy áy náy trong lòng, lúc ấy nếu không phải bà đưa Cẩm Triều tới nhà tổ mẫu thì sao có thể kiên con bé có tình tình thế này chứ. Mấy ngày gần đây xem ra con bé cũng đã quy củ hơn nhiều, bà hi vọng bệnh tình của mình có thể khiến cho Cẩm Triều hiểu chuyện thêm một chút.

“Ta cũng mệt rồi, mọi người về trước đi...” Cuối cùng Kỷ thị nói.

Mấy di nương và muội muội đi ra khỏi cửa phòng trước, Tống di nương ở lại nói chuyện với mẫu thân. Cố Cẩm Triều đứng dậy tới bên cạnh mẫu thân, dịu dàng nói: “Mẫu thân, con tới Thụ Tuyền viện của Nhị muội một chút, tối nay sẽ tới thăm mẫu thân.”

Kỷ thị nắm chặt tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Che Dấu

Cố Cẩm Triều đi ra khỏi phòng, Cố Lan đang đứng dưới gốc mai trong sân, nha hoàn Từ Lăng của nàng ta đang hái cành mai xuống giúp nàng ta.

Thấy Cố Cẩm Triều đi ra, Cố Lan bèn đi tới: “Vẫn là mai trong sân mẫu thân đẹp nhất, muội hái mấy nhánh về cắm trong bình mai. Trường tỷ bệnh lâu như vậy, muội lại bận học thêu với sự phó nên vẫn không tới thăm được, chỉ đành mời tỷ tới chỗ muội ăn chút bánh ngọt bồi tội rồi.”

Cố Cẩm Triều thần nhiên nói: “Đừng ngại, muội có tình, ta biết.”

Cố Lan chớp mấy mắt, rồi lại nhanh chóng cười rộ lên.

Thụy Tuyền viện cách Thanh Đồng viện khá xa, bên cạnh là Đồng Nhục lâu của hai vị di nương. Dọc đường đi là một cái hồ, bên đường đá quanh hồ trồng rất nhiều trúc và mấy loại cây cảnh. Thụy Tuyền viện là một tiểu viện ba gian năm khung, đông tây là sương phòng, hậu viện có phòng xép, trong viện trồng loại hải đường bốn mùa, có góc lại trồng liễu, góc kia lại trồng hoa kim ngân(*).

Cẩm Triều ngồi xuống rồi, Tử Lăng liền bê bánh điểm tâm lên, bốn loại đặt vào đĩa sứ vẽ mẫu đơn hồng, có thể trông thấy Đồ Mi lộ bên trong, có bánh trúc non, còn có bánh hoành thánh, bánh lê xốp đường trắng.

Cố Lan tự lấy dưa và chén hoa xanh cho Cẩm Triều. Nàng ta nói với Tử Lăng: “Ta và trường tỷ muốn nói chuyện, em xuống trước đi, nhớ khép cửa lại.”

Hai tiểu nha hoàn trong phòng cũng ra theo, Cố Lan mới ngưng cười, nói: “...Muội cảm thấy như tỷ có tâm sự giấu trong lòng, chẳng thích cười đùa như mọi ngày. Nếu trường tỷ có điều gì không vui thì có thể nói muội nghe...”

Cố Cẩm Triều chau mày, nàng vốn tưởng Cố Lan là cô muội muội tốt, cái gì cũng nói với nàng ta, chuyện giữa mình và Trần Huyền Thanh, Cố Lan quả là biết rõ ràng rành. Lại nói, kiếp trước chắc chắn Cố Lan đã bán đứng mình.

Cố Cẩm Triều cũng biết Cố Lan sẽ nghi ngờ. Trước kia mình rất thân mật với nàng ta, có điều bây giờ nàng thật không ra vẻ thân mật nổi nữa. Hừ nữa Cố Cẩm Triều cũng chẳng tài nào biểu hiện tính cách của mình lúc 15 tuổi được nữa, nàng không giả vờ nổi.

Chẳng bằng cứ che giấu đi vậy.

Trong lòng đã ra quyết định. Nàng thờ dài thấp giọng nói: “Trần Huyền Thanh... Chàng ấy lại có thể đính hôn với cô gái khác rồi! Mấy hôm trước ta tới phủ quốc công tham gia thưởng hoa mới biết tin này, cảm thấy thật khó thở, chẳng hiểu sao lại đúng lúc này, bệnh mẫu thân vẫn không đỡ, ta đã buồn bực ăn không ngon ngủ không yên, vừa ưu tư Huyền Thanh, lại vừa lo lắng mẫu thân.

Khỏe mắt nàng liếc qua Cố Lan, sắc mặt nàng ta rất bình tĩnh.

Cố Lan cũng thờ dài một hơi, nắm lấy tay nàng nói: “Trường tỷ đối với Trần thất công tử thật chung tình, vậy mà y lại đính hôn... Vậy trường tỷ định làm thế nào?”

Nàng ta đã không kinh ngạc, vậy chứng tỏ là đã sớm biết Trần Huyền Thanh đính hôn sao? Cố Cẩm Triều nhìn thoáng qua Lưu Hương bên mình.

Cố Lan cười nói: “Cũng chỉ là có hôn ước mà thôi, chỉ cần người còn chưa vào cửa thì hôn ước này có cũng như không! Trần thất công tử cũng chỉ có một, lại là người Trường tỷ thương, tỷ cũng đừng nên bị người ngoài làm dao động!”

Cố Cẩm Triều cười cười: “Không cần Nhị muội chỉ bảo, đây là điều đương nhiên.” Cố Lan đã hi vọng nàng tiếp tục dây dưa với Trần Huyền Thanh, bây giờ dù sao nàng cũng nên giả vờ, như thế Cố Lan mới có thể buông lỏng cảnh giác.

Khuyến khích nàng đem lòng yêu thương một người không có chút khả năng nào như thế, Cố Lan quả là có tâm tư. Năm đó mình lại phách lối cho rằng Trần Huyền Thanh cũng thích mình. Bây giờ ngẫm lại đúng là vừa đáng thương lại vừa buồn cười!

Cố Lan không giấu nổi nụ cười, bèn lấy bánh lê xốp đường trắng cho Cẩm Triều, nói thân mật: “Trường tỷ ném thử món này đi.”

Bánh lê xốp đường trắng vị ngọt, thơm ngát mùi lê, vừa vào miệng đã tan ra, rất hợp khẩu vị của nàng.

Lúc bé nàng thường ăn bánh lê xốp đường trắng ở nhà bà ngoại nên rất thích, khác địa điểm, vị cũng không giống nữa, đã hơn mười năm rồi nàng chưa ăn. Đúng rồi! Trong lòng Cẩm Triều khẽ giật mình, tuy Cố Lan học nữ công, học đàn ca nhưng lại không học việc bếp núc. Bánh lê xốp đường trắng này chắc hẳn là nha hoàn làm...

Cố Cẩm Triều đột nhiên nghĩ đến Thanh Bò. Lúc ở nhà bà ngoại, Thanh Bò thường làm bánh lê xốp đường trắng cho mình, hương vị cũng giống thế này y như đúc.

Thanh Bò là nha đầu Cố Cẩm Triều mang về từ Kỳ gia.

Nói đến chuyện vì sao Cẩm Triều lại được gửi đi nuôi còn phải nói về phụ thân của Cố Cẩm Triều.

Cố Đức Chiêu rất tin phục đạo học, trong nhà thường có đại sĩ đạo trưởng miếu Diên Khánh lui tới, trong đó có một vị là Thanh Hư đạo trưởng, xem bói rất tinh thâm, Cố Đức Chiêu xem ông ấy như khách quý, quan hệ giữa hai người rất tốt.

Lúc Cố Cẩm Triều vừa sinh ra, phụ thân năm đó hai mươi hai tuổi mới có trưởng nữ nên đương nhiên yêu thương nàng như trân bảo, cũng mời Thanh Hư đạo trưởng bói cho một quẻ. Thanh Hư đạo trưởng nói nàng mệnh hỏa, bói được quẻ “chấn”, phụ thân lại mệnh mộc, nếu trước năm Cẩm Triều tám tuổi vẫn nuôi nàng bên mình thì chỉ e tương sinh tương khắc, quẻ “chấn” sẽ khiến tiền đồ làm quan của ông bị ảnh hưởng.

Phụ thân tin là thật, thương lượng với mẫu thân của Cẩm Triều rồi liền đưa nàng tới cho nhà bà ngoại nuôi, đến chín tuổi mới đón nàng về.

Trước chín tuổi, Cố Cẩm Triều vẫn sống ở Kỳ gia.

Sau khi nàng tròn 9 tuổi phải trở về Cố gia. Tổ mẫu thương nàng, chọn lấy một nha đầu tốt tính, thông minh trầm ổn bên cạnh mình, chính là Thanh Bò, để nàng ấy cùng nàng trở về Cố gia.

Cố Cẩm Triều vốn cũng đối xử với Thanh Bò rất tốt, chỉ là Thanh Bò không khéo léo được như Lưu Hương, là người trầm tĩnh ít nói, Cố Cẩm Triều khó tránh khỏi không thích nàng ấy vì tính tình nặng nề đó. Hướng chi trước đó ai cũng sợ nàng, không ai dám nói gì, chỉ có Thanh Bò ba lần bốn lượt khuyên can nàng. Cẩm Triều thật sự không thích nàng ấy, liền ghét bỏ đuổi nàng ấy tới phòng bếp ngoại viện. Không bao giờ muốn gặp lại nàng ấy nữa.

Nghĩ đến Thanh Bò, Cẩm Triều than nhẹ một tiếng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cố Lan, cười nói: “Bánh lê xộp đường trắng này không biết là ai làm, mỗi ngày muội làm cho ta cũng phiền, chẳng bằng cứ đưa thẳng nha đầu kia cho ta, tránh cho ta ngày nào cũng thêm.”

Người làm bánh lê xộp đường trắng chính là Thanh Bò.

Trong lòng Cố Lan cả kinh, không phải Cố Cẩm Triều không ưa Thanh Bò đó sao. Sao đột nhiên lại muốn đưa về? Lúc trước nàng ta đưa Thanh Bò tới là vì có tâm tư, sao có thể trả lại cho Cố Cẩm Triều! Nàng ta sợ Cố Cẩm Triều thấy Thanh Bò lại muốn dùng.

Cố Cẩm Triều khẽ đẩy nắp trà lại, nói: “Chẳng nhẽ Nhị muội rất yêu thích nha đầu kia sao, đã ở trong phòng bếp thì chắc cũng không phải là thiếp thân phục thị Nhị muội mà.” Nàng vừa cười vừa vỗ tay nàng ta, nói, “Nếu nhị muội không nỡ để người đi thì lát nữa ta bảo Lưu Hương về lấy vòng ngọc sang cho muội nhé, không phải muội rất thích vòng ngọc đó sao.”

Sắc mặt Cố Lan bắt đầu khó coi, nhưng chỉ do dự một chút: “... Người này vốn là người của trường tỷ, tên Thanh Bò, muội thấy tay nghề điểm tâm của nàng ta không tồi nên mới mang về. Nếu trường tỷ đã muốn đưa về, lại chọc giận trường tỷ thì nên làm sao cho phải.”

Cẩm Triều thăm nghĩ quả nhiên là Thanh Bò, bởi vậy liền trực tiếp mở miệng đòi người.”

“Ta đã muốn đưa về thì không cần đề trước mặt là được, không biết người này bây giờ đang ở đâu?”

Nàng là trường nữ tôn quý, đã mở miệng đòi tiền thì Cố Lan cũng không thể từ chối nữa, đã có thân phận này thì đương nhiên phải lợi dụng thật tốt.

Bình thường Cố Lan đều tự xem mình như đích nữ của Cố gia, trước mặt người ngoài cũng ra vẻ kiêu ngạo là đích nữ. Cố Cẩm Triều đòi thẳng nha đầu ở chỗ nàng ta như thế này khiến nàng ta khó chịu như bị ai tát vào mặt, sắc mặt nhất thời khó coi không chịu nổi.

Cố Cẩm Triều đương nhiên hiểu rõ Cố Lan, nàng ta rất cố chấp, bình thường không để bản thân chịu thiệt lấy một phần nào.

Nhưng Cố Cẩm Triều mới là trường nữ Cố gia chứ không phải Cố Lan.

Cẩm Triều làm như thể không phải mình mới lấy thế đe người, tủm tỉm nói: “Quả nhiên tới chỗ Nhị muội tâm tình tốt hơn hẳn, chờ một lát nữa muội bảo Thanh Bò đến chỗ ta đi.” Nàng lại nói với Lưu Hương, “Em xem Thanh Bò còn cần gì thì giúp đỡ, ta và Bạch Vân về trước.”

Cố Cẩm Triều về Thanh Đồng viện thì liền gọi Thái Phù đến, nói cho nàng ấy biết sắp có một nha đầu về: “... Vốn là Thanh Bò, ta đã muốn đưa về. Em dẫn theo Vũ Đồng, Vũ Trúc xuống giúp dọn ra một gian phòng, mở nhà kho của ta tìm một đôi thìa bạc khắc hải đường, mấy bình hai đưa tới phòng em ấy bố trí đi, để cái gì ở đâu thì em tự quyết định là được.”

Thái Phù đáp lời rồi dẫn hai tiểu nha đầu đi thu dọn. Trong lòng nàng ấy nhanh chóng nghĩ ngợi, mấy hôm trước đại tiểu thư còn bảo Bạch Vân đi nghe ngóng chuyện của Thanh Bò, vậy mà hôm nay đã đưa được nàng ấy về rồi, nhưng không biết là tiểu thư định làm gì. Lại bảo nàng đi bố trí phòng... Không biết Lưu Hương tỷ tỷ đi đâu rồi. Mấy hôm nay đại tiểu thư đối xử với nàng rất tốt, xem ra là muốn trọng dụng nàng sao?

Trong lòng Thái Phù hơi thấp thỏm không yên. Nàng nhìn đề lên làm nha hoàn nhĩ đẳng cũng không dễ gì, tiểu thư vẫn không hề chú ý tới nàng. Đã là nha hoàn, lúc đến tuổi, chủ tử có thể tùy ý tìm một gã sai vặt hoặc hộ vệ, hoặc là gả các nàng cho quân sự nào đó làm thiếp. Nhưng nhất đẳng nha hoàn bên người tiểu thư thì không như thế, nếu chủ tử đồng ý thì có thể tìm được người trong sạch, hoặc là có thể đi theo chủ tử, tận trung tận trách, nhất vĩnh câu vinh(*).

Tay nàng hơi đỏ mồ hôi, nghĩ chuyện này nhất định phải thật thỏa đáng mới được.

Cố Cẩm Triều lại tìm Đông mụ mụ tới. Đông mụ mụ là mụ mụ quản sự của Thanh Đồng viện, là người mẫu thân chọn ra từ những thuộc hạ ở Điền Trang, bà rất giỏi việc, quản giáo đám nha đầu rất tốt, tất cả mọi người đều tin phục bà. Mụ mụ quản sự lớn hơn đại nha hoàn một bậc, nhưng trước kia Cẩm Triều tin tưởng Lưu Hương, mấy chuyện như quản giáo nha hoàn, sắp xếp một vài chuyện bên người tiểu thư của Đông mụ mụ đều bị Lưu Hương giành lấy.

Bây giờ Đông mụ mụ cũng không ở trong Thanh Đồng viện, bà đang ở Thanh Liên cư giúp quản sự nội viện mấy tiểu nha hoàn mới đến. Nghe Bạch Vân nói tiểu thư tìm mình, bà không nể nỡ nên trên đường vẫn hỏi nàng ta: “Tiểu thư có chuyện gì quan trọng sao?” Hoặc là “Gần đây tiểu thư đã đỡ hơn chưa, phu nhân thì sao?”

Vì bà là mụ mụ quản sự nên Bạch Vân cũng đối xử tôn kính với bà, nhún vai trả lời: “Cũng khỏe ạ, tiểu thư có chuyện gì tôi cũng không rõ lắm.”

Đồng mụ mụ nhìn ra được có vẻ như Bạch Vân cũng không muốn nói chuyện với bà, bởi vậy bà bèn không hỏi tiếp nữa. Đến Thanh Đồng viện, Cẩm Triều đã đứng ở gian Đông thứ chờ bà.

Cẩm Triều ngẩng đầu nhìn bà một cái, Đồng mụ mụ khoảng hơn bốn mươi, màu da tối hơn mấy phụ nhân trong viện một chút, bà đeo đôi hoa tai vàng Đinh Hương nho nhỏ, còn lại không có trang sức gì nữa.

Đồng mụ mụ vẫn an xong, Cẩm Triều mới lên tiếng: “Hôm nay ta tìm bà là muốn hỏi sổ đăng ký trong viện ở chỗ bà sao?”

Một câu nói khiến trong lòng Bạch Vân và Đồng mụ mụ đều giật mình.

Sổ đăng ký nội viện là sổ ghi chép của tiểu thư, được quý phủ cấp cho, lấy từ Kỷ gia, được người khác giao cho, sổ đăng ký vẫn là mụ mụ quản sự giữ, Lưu Hương cô nương cũng chưa lấy, đã lâu trong nội viện không có ai bị ghi tội vào đó rồi.

Nếu đã hỏi tới thì chắc chắn là trách nhiệm của Đồng mụ mụ, dù sao thực quyền của bà vẫn là mụ mụ quản sự, danh vị vẫn còn đó. Tuy rằng vấn đề này không thể trách bà, Lưu Hương cô nương chê sổ đăng ký phiền nên vẫn không lấy. Nhưng nếu đổ trách nhiệm lên đầu Lưu Hương cô nương thì chỉ e tiểu thư cũng sẽ trách cứ bà vì thiên vị cô nương kia.

Đồng mụ mụ chỉ đành quỳ xuống nói: “Xin tiểu thư trách phạt, đây là sơ sót của nô tài, sổ đăng ký ở chỗ nô tài, nhưng đã lâu không quản lý gì rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thanh Bò

Thật ra Cẩm Triều chỉ muốn biết trong tay mình có bao nhiêu thứ mà thôi, trong lòng nàng có ngọn nguồn, bình thường cũng nên chú ý một chút. Kiếp trước vì nàng không để ý đến những thứ này nên ngay cả của hồi môn của mẫu thân cũng yên tâm giao cho quản sự toàn quyền quản lý, kết quả là cửa hàng chịu lỗ nghiêm trọng, thu hoạch của Điền trang thì thiếu hụt theo từng năm. Sau khi Cẩm Triều về Trần gia chủ trì việc nội trợ rồi thì mới quan tâm đến chỗ của hồi môn đó, tuy rằng của cải của mình ngày càng ít đi, ấy vậy mà quản sự kia lại ngày càng béo mập.

Thấy đáng về kinh sợ của Đồng mụ mụ, nàng liền nhận ra bình thường mình đối xử với hạ nhân thế nào.

Ở trong tiểu viện này bao nhiêu năm rồi, Cẩm Triều cũng biết. Hạ nhân sống chẳng dễ gì, lúc nàng còn chẳng bằng hạ nhân, cảm giác thế nào người ngoài nào cảm nhận được. Nàng đứng dậy đỡ Đồng mụ mụ lên, cười nói: “Đồng mụ mụ quá lời rồi, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, đã lâu không xem xét rồi, hôm nay mở nhà kho xử lý một chút đi, xử lý xong đưa cho ta xem là được.”

Đồng mụ mụ nghe vậy thì khó dấu nổi vẻ mừng rỡ, đại tiểu thư bảo mình mở nhà kho xử lý, vậy là ý nói muốn mình trở về sao? Bà hỏi lại với vẻ không chắc chắn: “Vậy việc nô tài cần làm bên Ý Trúc lâu kia...”

Cẩm Triều nói: “Bà là mụ mụ quản sự của ta, việc ở Ý Trúc lâu đương nhiên phải giao cho người khác làm.”

Đồng mụ mụ nhìn tiểu thư rồi đập đầu tạ ơn nàng, nghĩ thầm hiếm khi tiểu thư dễ nói chuyện như vậy.

Giữa trưa, Lưu Hương dẫn Thanh Bò trở về. Thanh Bò búi tóc kiểu đơn giản, không đeo đồ trang sức gì, mặc một chiếc áo màu xanh đã bạc, chiếc váy màu nâu. Vóc người nàng ấy dong dong cao, còn cao hơn Lưu Hương hai phân, rất biết vâng lời, khuôn mặt thanh tú. Nàng ấy gầy hơn một năm trước rất nhiều, má đã hơi hõm vào.

Thấy nàng ấy không mang đồ trang sức gì, Lưu Hương lấy vòng mạ vàng đang đeo đưa cho nàng ấy, Thanh Bò vội vàng đẩy ra, nhưng Lưu Hương lại cười nói: “Cô ăn mặc keo kiệt như thế, người khác sẽ cho là chúng ta sống với đại tiểu thư chẳng dễ dàng gì đấy!” Mặt Thanh Bò đỏ bừng, lúc này mới nhận đồ.

Lưu Hương hơi cảm khái, năm đó lúc nàng vừa tới Thanh Đồng viện, Thanh Bò hăng còn là đại nha hoàn, hôm nay lại tới lượt nàng.

Lưu Hương bảo Thanh Bò chờ mình đi tìm Thường bà tử nhận phòng trước, nàng ta vừa đến nhà dưới thì đúng lúc nhìn thấy Vũ Đồng ôm một bình hoa sứ vẽ hoa văn cá nước mây trời.

Vũ Đồng cúi người: “Lưu Hương cô nương đã về.”

Lưu Hương hỏi nàng: “Đưa Thanh Bò về, bình hoa này ôm đi đâu thế.”

Vũ Đồng cười hi hi đáp lời: “Tiểu thư bảo Thanh Bò tỷ tỷ đi dọn một gian nhà dưới cho Thanh Đồng mới tới này, còn bảo lấy thìa bạc khắc hoa hải đường và một cái bình hoa trang trí... Đồng mụ mụ đang dọn dẹp nhà kho của tiểu thư, thấy bình hoa này đẹp mắt nhẹ nhàng nên Thanh Phủ tỷ tỷ bảo

dùng cái này. Thái Phù tỷ tỷ còn để mấy chậu hải đường và thủy tiên trong phòng, trông rất đẹp.”

Lưu Hương nghe vậy thì mặt đổi sắc.

Suy nghĩ trong lòng nàng ta lập tức loạn xạ, thấy Vũ Đồng còn đang mở to mắt nhìn mình, nàng ta lại hỏi: “Đồng muội muội về rồi sao?” Nghe ra có vẻ như đang thì thào.

Vũ Đồng gật đầu nói: “Đồng muội muội từ Ý Trúc lâu về rồi, rất vui vẻ, tiểu thư bảo Đồng muội muội dọn dẹp nhà kho, bà ấy bây giờ đang làm rất hăng say.”

Sắc mặt Lưu Hương càng lúc càng đen, bảo tiểu nha đầu đi trước, nàng ta một mình tới hạ phòng.

Hạ phòng cũng có quy chế, đại nha hoàn một mình một phòng, nha hoàn nhị đẳng và tam đẳng đều ở hai người một phòng. Thanh Bô vừa trở về đã có thể ở một mình một gian rồi. Hơn nữa tiểu thư còn cố ý sai Thái Phù đi dọn dẹp, còn có thể tùy ý đặt cái gì ở đâu nữa. Những cái này cũng coi như thôi, nhưng sao Đồng muội muội ở Ý Trúc lâu cũng về rồi, bà ta vẫn là muội muội quân sự, vậy mình thì sao đây?

Đồng muội muội đi rồi, trong viện không có quân sự, lúc này nàng ta chính là người lớn nhất. Đồng muội muội trở về thì sẽ ra sao?

Lưu Hương chợt có cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

...

Buổi chiều Cẩm Triều lại tới chỗ mẫu thân, lúc hoàng hôn buông thì về, phòng bếp đã chuẩn bị cho nàng ít đồ ăn hằm cách thủy để nàng ăn rồi đi nghỉ sớm.

Chỉ có điều tối nay nàng ngủ không được ngon giấc. Đêm xuống tuyết rơi càng nhiều, nàng nghe tiếng tuyết đáp lên cành khô, lại nghe tiếng gió thổi vù vù. Nàng lật qua lật lại mấy bận mà vẫn chưa hề buồn ngủ, ngược lại chỉ cảm thấy chân mền nóng quá khiến cả người đổ mồ hôi. Nàng mở to mắt nhìn nóc giường, cảm thấy trong lòng mình có rất nhiều chuyện, nàng có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng những chuyện này không thể gấp được, phải làm từ từ.

Qua nửa đêm, nàng mới gượng gạo ngủ được một chút, lại mơ thấy lúc tuyết rơi dày nhiều năm trước, một mình nàng đứng trên hành lang ngắm tuyết, nhìn thấy Trần Huyền Thanh đưa Du Văn Tuyết đi hái mai, đôi bàn tay nắm lấy nhánh mai trắng ngần như ngọc.

Du Văn Tuyết là phu nhân hậu viện, lại ôm váy hái mai, Trần Huyền Thanh sợ nàng ta ngã nên đứng trông chừng nàng ta.

Du Văn Tuyết giữ chặt mai hỏi y: “Tu Nhược, nhánh này có đẹp không?” Vốn là người bình thường đoan trang tú nhả, vậy mà lúc hoạt bát lại như đứa trẻ, nụ cười trên mặt nàng ta ướm vẻ chờ đợi.

Trần Huyền Thanh cười bất đắc dĩ, đáp qua loa: “Đẹp hết, nàng mau xuống đây đi, nếu để nha đầu nào thấy thì sẽ truyền lời ong tiếng ve ra mắt.”

Du Văn Tuyết nói: “Chàng nhìn thấy đẹp hết thì thiếp sẽ bẻ hết cho chàng, cấm trong thư phòng, nhất định sẽ tỏa mùi thơm lịch sự tao nhả.”

Cuối cùng Du Văn Tuyết cũng xuống, Trần Huyền Thanh nắm chặt tay ủ ấm cho nàng ta: “Đông lạnh vậy rồi, nàng không nên đi mới phải...”

Nói rồi lại cẩn thận đón lấy mấy nhánh mai cầm giúp nàng ta, tay kia dẫn nàng ta trở về.

Váy nàng ta đỏ thắm, đâm qua làn tuyết mỏng lung khiến mắt Cố Cẩm Triều đau đớn không thôi.

Một đêm mộng mị, Cẩm Triều ngủ không được ngon giấc.

Giờ mẹo một khắc tuyết mới ngừng, trời hửng còn tối đen, Cẩm Triều không ngủ được nữa, nhìn xuyên qua tấm vải trướng thấy hai ngọn đèn lồng trong phòng vẫn sáng. Nàng đứng dậy gọi: “Lưu Hương đâu rồi?”

Hôm nay người trực đêm là Thái Phù, nàng ấy ngủ ngoài bình phong, dưới ánh trăng mờ, nàng ấy vợ lấy tấm áo bông trên bàn. “Hôm nay tiểu thư tỉnh sớm như vậy, nô tỳ đi gọi Lưu Hương cô nương cho người.” Sáng sớm hửng còn rất yên tĩnh, Lưu Hương lật qua lật lại không được ngon giấc, nghe thấy giọng tiểu thư xa xa thì vội rời khỏi giường, nhanh tay nhanh chân mặc hai ba lớp quần áo rồi mang chậu đồng đi lấy nước nóng.

Thái Phù nhìn thấy Lưu Hương vội vã đi tới thì cúi người nói: “Lưu Hương cô nương tới thật đúng lúc, tiểu thư đang gọi cô đấy.”

Lưu Hương ừ rồi nói nhặt: “Đỡ chậu giúp ta.”

Thái Phù đưa tay đỡ thành chậu, Lưu Hương lại nở nụ cười: “Sợ gì chứ, đỡ bên dưới là được.”

Dưới chậu đồng nóng bỏng tay. Ngón tay đặt bên thành chậu cũng cảm nhận được nhiệt độ, nếu bẻ dưới đáy thì chắc chắn da tay sẽ bị phỏng! Thái Phù vô thức rút tay lại.

Lưu Hương cười nhạt nói: “Chậm trễ chuyện của tiểu thư thì cô tự chịu lấy.”

Ánh mắt của Lưu Hương nhìn nàng ấy lạnh như băng.

Thái Phù thoáng im lặng, đương nhiên nàng ấy biết vì sao Lưu Hương đối xử với nàng như vậy, bố trí hạ phòng cho Thanh Bò, tiểu thư tán dương nàng làm tốt. Lưu Hương cô nương vừa hay nghe thấy, lại thêm lần trước tiểu thư khiến nàng ta bề mặt trước nàng, chỉ e Lưu Hương đã sớm lo lắng nàng. Không phải chuyện này cũng sẽ là chuyện kia. Cuối cùng Thái Phù cắn môi, đưa tay đỡ lấy chậu đồng.

Cầm Triều ở trong đột nhiên nghe thấy một tiếng bịch, nàng nghe ra được là tiếng chậu đồng rơi xuống đất. Nàng nhú chặt mày, đây là nha hoàn nào thế, sao làm việc còn ngơ ngác như thế.

Lưu Hương và Thái Phù lập tức bước vào quỳ trước giường nàng. Thái Phù cúi đầu không nhìn nàng, Lưu Hương lại dập đầu nói: “Tội nô tỳ quấy nhiễu tiểu thư, nô tỳ bảo Thái Phù muối muối đỡ chậu đồng, nàng ấy lại nhất thời trơn tay không giữ được. Xin tiểu thư đừng trách nàng ấy.”

Tay trơn ư? Cầm Triều nhìn Thái Phù cúi đầu không nói, bèn hỏi: “Thật vậy ư?”

Thái Phù cúi hờn xót cả mũi, chậu đồng nóng như thế nàng không đỡ nổi, nước nóng còn bắn lên bông mấy vết trên tay. Lời này của Lưu Hương nghe như cầu tình cho nàng, thực chất lại im hơi lặng tiếng đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng. Nhưng tiểu thư không thích người khác đùn đẩy trách nhiệm, huống chi nước rơi xuống đất đã lạnh, nàng hét đường chối cãi.

Buy cheap Viagra online Nàng ấy dập đầu, bình tĩnh nói: “Nô tài sơ sót, xin tiểu thư trách phạt.”

Cầm Triều nghe ra được giọng nàng ấy có chỗ khác thường thì liền nghi ngờ. Gần đây Thái Phù rất cẩn trọng, sao có thể vô ý làm rơi chậu đồng được, Lưu Hương lại còn đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng ấy là thế nào?

Nàng nhẹ giọng nói: “Em ngẩng đầu lên ta xem.”

Thái Phù khóc, nước mắt rơi xuống sàn nhà gỗ, nhưng nàng ấy không ngẩng đầu. Cầm Triều nhìn thấy trên tay nàng ấy có mấy vết bông đỏ ửng, trong lòng liền tức giận, nhưng nàng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nói: “Được rồi, chỉ là việc nhỏ mà thôi, em cũng chỉ vô ý, đi xuống trước đi.”

Tiểu thư không trách phạt nàng ấy... Thái Phù vốn tưởng dựa vào tính tình của tiểu thư thì chỉ e hôm nay mình sẽ bị phạt quỳ trên tuyết cả buổi mất.

Thoáng chốc, nàng cảm thấy tiểu thư đối xử với mình thật tốt, nhưng lại thấy mình đã khiến tiểu thư thất vọng, chỉ nhọt nhọt nói tạ ơn, sau đó lui ra ngoài dọn nước trên mặt đất. Cầm Triều tiếp tục nói chuyện với Lưu Hương: “Thanh Bò đã tới rồi sao?”

Lưu Hương thấy Thái Phù ra ngoài thì khẽ thở phào trong lòng, quả nhiên Thái Phù không dám nói. Nghe thấy Cô Cầm Triều hỏi, nàng ta vội vàng đáp lời: “Đã tới hôm qua rồi ạ, nô tài đưa nàng ấy tới ngoại viện lấy xiêm y rồi, buổi tối mới dọn dẹp xong nên vẫn chưa kịp tới thỉnh an tiểu thư.”

Cầm Triều nghe xong thì suy nghĩ một chốc, nói thêm: “Bây giờ Đông mộ mộ trở về rồi, bà ấy là mộ mộ quản sự, sau này em cần phải giúp bà ấy quản lý việc lớn nhỏ trong Thanh Đông viện. Gần đây đang dọn dẹp nhà kho, em quen thuộc hơn bà ấy, đi giúp bà ấy một tay...”

Cầm Triều nói xong liền bảo nàng ta xuống trước: “Em đi bảo Thanh Bò tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Quản Sự

Cầm Triều ngồi trên giường gạch gần cửa sổ, nàng dựa nghiêng vào gối lớn, ngồi trên đệm êm thêu vân hạc bằng tơ vàng. Chốc lát sau, nàng bỗng nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nha đầu đang quỳ phục dưới đất, đầu đen nhánh chải tóc đơn giản, trên đầu không có chút trang sức nào. Giọng Thanh Bò vững vàng trong trẻo: “Nô tỳ Thanh Bò bái kiến tiểu thư.”

Ngày bé lúc nàng còn ở Kỷ gia, Thanh Bò luôn đứng sau lưng nàng, nàng ấy từng luyện võ, vóc người cao hơn những cô gái bình thường một chút, trông rất khỏe khoắn. Nàng muốn ô chim non trên cây, nàng muốn đóa hoa hồ đẹp mắt, cả hai lần đều là Thanh Bò leo lên lấy xuống cho nàng. Nàng ấy không nói nhiều, cũng không phải kiểu người cực kỳ thông minh, nhưng nàng ấy lại rất trung thành, đối xử với nàng rất tốt.

Năm nay Thanh Bò chắc đã 18, đã sớm qua tuổi thích hợp để tìm hôn phối.

Cầm Triều xuống giường, quay người đỡ nàng ấy dậy. Thanh Bò vẫn như trong trí nhớ của nàng, chỉ có điều đã gầy hơn không ít, mặt cũng không dễ nhìn như trước, làn da vàng như nến, nàng nắm lấy tay Thanh Bò, Thanh Bò liền hoảng hốt, tôn ti chủ tớ và người hầu khác biệt, sao tiểu thư lại nắm tay

mình được!

Cầm Triều không để nàng ấy rút tay về, chỉ nhìn những vết sẹo trong lòng bàn tay nàng ấy, hỏi: “Đây là sao?”

Thanh Bò hơi run rẩy, thấp giọng nói: “Nô tỳ bỏ củi trong phòng bếp nên bị thương chút thôi.”

Cầm Triều chau mày, không phải là nàng chưa từng bỏ củi, nếu chỉ thế sao có thể thành ra thế này!

Nàng nhìn thẳng Thanh Bò rồi hỏi: “Cố Lan ác đãi em ư?”

Thanh Bò đáp lời: “Cũng không phải, chỉ là nô tỳ từng tập võ, cô ấy liền muốn nô tỳ chẻ củi bằng tay không, không dùng rìu mà thôi. Nô tỳ vẫn làm được, tiểu thư là thiên kim, tay nô tỳ thô ráp, không nên khiến tiểu thư bị thương.”

Cầm Triều lại nhớ năm đó lúc ở Ký gia, Thanh Bò từng đưa nàng đi treo cây bắt chim, sau này bị nha hoàn khác phát hiện liền tố cáo, bà ngoại trách phạt nàng ấy quỳ ở cửa trọn hai ngày. Cầm Triều bèn giấu bánh nướng xốp, bánh đậu xanh và kẹo đường qua cho nàng ấy. Thanh Bò liền chụp lấy tay nàng ăn như hổ đói, chút vụn bánh ngọt cũng liếm sạch sẽ.

Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy đau xót, giọng nói yếu ớt hơn hẳn: “Em có trách ta đã sắp xếp em tới đó không?”

Thanh Bò cười lắc đầu: “Năm đó tiểu thư cứu mạng nô tỳ, mạng này của nô tỳ chính là của tiểu thư, tiểu thư muốn nô tỳ làm gì, nô tỳ sẽ làm cái đó, sao có thể trách cô được.”

Cầm Triều nghe vậy cũng không thả lỏng được chút nào. Thanh Bò vẫn là nàng ấy của trước kia, nhưng hai người dù sao cũng không thể thân mật như trước, cũng phải, sao có thể không hận nàng được chứ. Nàng chỉ mong Thanh Bò hận nàng ít một chút, để nàng từ từ đền bù cho nàng ấy.

Cầm Triều nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: “Sau này em lại về làm thiếp thân hầu hạ ta đi, tiền tiêu hàng tháng sẽ phát như nha hoàn nhị đẳng, còn những thứ khác đều sẽ đối xử như nha hoàn nhất đẳng... Em có bằng lòng không?”

Thanh Bò quỳ xuống dập đầu nói: “Nô tỳ có thể về hầu hạ tiểu thư thì đương nhiên là mừng lòng!” Năm đó phụ thân nàng ấy chỉ là một người tía hoa cho Ký gia, mẫu thân nàng ấy chết sớm, phụ thân lại thích uống rượu, thường xuyên uống đến say khướt, sau đó lại kiếm cớ đánh chửi nàng ấy không ngớt, có lần Thanh Bò đã suýt bị đánh chết, cả người xanh tím, chính lần đó, Cầm Triều đã cứu nàng ấy, chỉ một câu nói, từ đó về sau nàng ấy vẫn trung thành tận tụy chăm lo bên người nàng.

Sắc mặt Thanh Bò khẽ động, do dự một chút, đột nhiên nàng ấy thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ ở Thụy Tuyền viện đã một năm, có một số việc rất rõ ràng... Cô cũng nên đề phòng Nhị tiểu thư.”

Cầm Triều thấy sắc mặt nàng nghiêm túc bèn nở nụ cười: “Ta đã rõ, em mới về không lâu, vẫn nên xuống nghỉ ngơi trước đi.”

Bất kể nói thế nào thì Thanh Bò vẫn tận tâm trung thành với nàng.

Đội Thanh Bò đi rồi, Cầm Triều liền tĩnh tọa suy nghĩ, nếu cả nha hoàn bên người mình cũng không trung tâm, mình khó lòng mà đi tiếp được. Cầm Triều muốn thanh lọc những nha hoàn bên cạnh mình, Lưu Hương này chắc chắn không thể giữ.

Chuyện vừa rồi nàng há có thể không nhìn ra sao, Lưu Hương bê nước nóng hồi đến nỗi có thể khiến da bị bỏng tới, vậy sao có thể để nàng rửa mặt được. Ngay dưới đáy mắt nàng mà Lưu Hương vẫn không biết nín nhịn, Thái Phù bị khi nhục cũng chẳng dám giải thích một câu! Rốt cuộc năm đó sao mình lại chọn trúng nha hoàn này chứ?

Chắc hẳn nên thăm dò lại lai lịch của Lưu Hương cho rõ ràng. Có lẽ phải sai người đi tìm hiểu một phen.

Trừ Lưu Hương ra, Thái Phù cũng không thể, nếu như rèn luyện cũng có thể dùng, Bạch Vân không đủ thông minh, những nha hoàn khác lại còn quá nhỏ...

Cầm Triều đang tính toán thì Bạch Vân nói Đông mụ mụ tới gặp nàng.

Nàng nghe xong liền đoán chắc chắn là chuyện sổ ghi chép, nàng cũng muốn biết chính xác xem rốt cuộc mình có những thứ gì, có bao nhiêu của cải.

Hôm nay Đông mụ mụ chỉ đeo một chiếc trầm gỗ, trông qua rất vui mừng, bà ấy đang cầm một cuốn sổ màu xanh trong tay.

“...Qua một ngày, nô tỳ đã kiểm kê rõ ràng đồ của tiểu thư.”

Cầm Triều nhận lấy xem, nhất thời liền âm thầm lưu luyến. Nàng biết lúc trẻ mình có nhiều đồ, chỉ không ngờ là nhiều tới vậy. Tranh chữ đồ cổ, đồ trang trí phòng, bình hoa, vàng bạc châu báu, đếm tới đếm lui hoa cả mắt.

Năm bộ trầm hương một bộ 12 chiếc, trang sức búi tóc khảm bảo thạch bốn bộ, vòng ngọc thủy sáu chiếc, hai hộp đá bồ đào, năm hộp hoa bảo điển vàng bạc... Mười món sứ thanh hoa, bốn món sứ hồng, bảy món Cảnh Thái Lam, tám món sứ trắng.

Đếm từng cái một, chỗ tài sản này của nàng phải tới một vạn lượng bạc, hơn cả tiền lời một năm của Cố gia.

Trong đó phần lớn đều là nài mang về từ Kỷ gia hoặc bà ngoại đưa qua mỗi tháng, đại nghiệp của Kỷ gia rất lớn, những thứ này chẳng bao giờ thiếu.

Đồng mù mù cười nói tiếp: “Đã sắp tới cuối năm rồi, cuối năm nay là lễ cập kê của Nhị tiểu thư, tiểu thư cô cũng phải chuẩn bị vài ba món lễ. Nô tỳ đã xem giúp cô, chuẩn bị mấy miếng ngọc khắc hoa văn, mấy cây trâm vàng ròng khắc hoa, bút và nghiên mực... Cô thấy sao ạ?”

Một tháng nữa là tới cuối năm, đến lúc đó mấy món đồ tặng lễ không thiếu, huống chi nàng cũng đã cập kê nhưng vẫn chưa định hôn sự, mẫu thân nhất định muốn nàng tới thăm hỏi mấy nhà huân công quý tộc. Chưa nói những thứ khác, Kỷ gia, nhà Vinh Dương bá bá cùng với Tổng gia cách bốn con phố, còn có Phan gia định quốc công, Tô gia của Cố gia cũng phải tới.

Nhưng lời này của Đồng mù mù lại khiến nàng nhớ ra một chuyện.

Bào đệ Cố Cẩm Vinh của nàng cuối năm nay cũng sẽ về.

Phụ thân cảm thấy trong nhà giáo dưỡng Cố Cẩm Vinh cũng không tốt, trong nhà chỉ có một đứa con trai là cậu, tất cả mọi người đều yêu chiều cậu, chỉ e sẽ chiều cậu hư mất, đến sau tám tuổi, ông đưa cậu tới Thất Phụng đọc sách, thậm chí Hậu Thế tử Trần Yt và hai đứa con trai trưởng của Định Quốc công cũng ở đó.

Cẩm Triều nhớ tới Cố Cẩm Vinh, bèn hỏi Đồng mù mù: “Đã sắp tới cuối năm rồi, bao giờ đại thiếu gia trở về?”

Đồng mù mù cười nói: “Khoảng chừng 3 đến 5 ngày nữa, phu nhân đã sai người dọn dẹp Cúc Liễu các bên cạnh Tĩnh Phụng trai rồi, đợi Thiếu gia về sẽ ở đó. Nô tỳ đã chuẩn bị hai bộ nghiên mực để tiểu thư có thể mang cho đại thiếu gia.”

Cẩm Triều gật đầu nói: “Bà vất vả rồi.” Trong lòng lại nghĩ đưa nghiên mực cho cậu chưa chắc đã tốt, Cố Cẩm Vinh đọc sách ở Thất Phụng hồ đồng, chắc hẳn đã thấy nhiều loại nghiên mực, tuy mấy nghiên mực ở chỗ nàng cũng không phải không thượng thừa, nhưng dù sao cũng không phải là đồ danh gia.

Thật ra nàng cũng không quá thân thiết với Cố Cẩm Vinh, trước năm 9 tuổi nàng vẫn ở Kỷ gia, hai tỷ đệ cũng không gặp nhau nhiều, trừ những dịp như cuối năm, trung thu, hai người chẳng nói với nhau được mấy câu, đợi nàng về Cố gia rồi, Cố Cẩm Vinh lại phải tới Thất Phụng hồ đồng đọc sách, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có cuối năm mới về. Bây giờ ngẫm lại, ấn tượng với Cố Cẩm Vinh cũng rất mơ hồ. Chẳng biết đệ đệ này thích cái gì, đúng là khó nhận thật.

Cố Cẩm Triều dặn dò Đồng mù mù: “Đi tìm mù mù bên cạnh mẫu thân hỏi xem, bà ấy từng chăm nom đại thiếu gia, chắc chắn sẽ hiểu rõ đại thiếu gia, đệ ấy thích gì, không thích cái gì, ngày thường có thói quen gì, bà hỏi kỹ hết một lượt.”

Đồng mù mù đáp vâng, Cẩm Triều lại nghĩ tới chuyện lai lịch của Lưu Hương, bèn gọi bà tới gần một chút, thấp giọng nói: “Mặt khác... bà tìm một nha đầu đáng tin đi tìm hiểu một chút về lai lịch của Lưu Hương, chớ nên để lọt tin ra ngoài.”

Đồng mù mù hơi giật mình: “...Ý tiểu thư là...” Lời còn chưa nói hết đã lập tức vòng vo, “Nô tỳ lẩm mồm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt chuyện tiểu thư phân phó, không để chút gió nào lọt ra ngoài.”

Bà rất hiểu chuyện, Cẩm Triều vẫn tương đối thỏa mãn về Đồng mù mù, chỉ bằng vào việc bà ấy là người của mẫu thân đã đủ để nàng tin tưởng bà phần. Nhưng dù sao Đồng mù mù cũng là vú già trong nội viện, muốn tìm hiểu chuyện ngoại viện thì vẫn rất bất tiện.

Lưu Hương từng nói mình có một người anh trai làm ở Du gia...

Nếu có thể thăm dò người anh trai này của nàng ta thì không còn gì tốt hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cẩm Vinh

Thời gian cuối năm càng lúc càng gần, trong phủ cũng được bao trùm bởi không khí vui vẻ, mọi người cắt dán giấy, treo đèn lồng đỏ, lại xếp mấy khay hoa quả và thức ăn chay trước tượng thờ thần.

Ngày nào Cẩm Triều cũng đi thỉnh an phụ thân rồi mới tới chỗ mẫu thân tới trưa, nói chuyện với mấy vị di nương và muội muội, buổi chiều thì học nữ công, buổi tối lại xem sách một chốc rồi mới ngủ.

Mấy hôm nay phụ thân chỉ qua thăm mẫu thân một lần rồi lại vội đi.

Ngược lại mẫu thân lại chẳng hề để ý, về mặt lạnh nhạt, nàng nghĩ lại lúc còn bé, mẫu thân từng ôm nàng vào lòng, kể về chuyện giữa bà và phụ thân.

Lúc đó đầu mày đuôi mắt mầu thân đều có ý cười, khuôn mặt trẻ trung sáng bừng: “Năm đó lúc phụ thân con vừa đỗ tiến sĩ thì bèn tới Kỳ gia cầu hôn, mấy mợ của con còn có ý khiến ông ấy khó xử, muốn ông ấy lấy lẽ ra, khiến ông ấy đỏ bừng cả mặt, so ra còn e lệ hơn mấy tiểu cô nương...”

Cầm Triều vẫn không tài nào tưởng tượng ra được khuôn mặt vốn nghiêm khắc của phụ thân lúc thẹn thùng sẽ như thế nào nữa.

Lúc học thêu, nàng ngồi trong thứ phòng phía Tây, cửa sổ mở toang đón ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ khắc hoa hải đường, chiếu loang lổ lên chiếc bàn nhỏ bằng gỗ lê sơn màu đen vàng. Trên bàn nhỏ có một chiếc giỏ con con bằng trúc, mấy sợi chỉ tơ quán chỉnh tề đặt bên trong. Cầm Triều kéo căng một tấm lụa để thêu hoa, nàng đang thêu một chùm lan bốn mùa.

Lưu Hương và Thanh Bò đứng sau lưng nàng.

Tiểu sư kỷ đứng bên nhìn nàng thêu, tấm tắc: “Gần đây đại tiểu thư tiến bộ rõ rệt, đáng vẽ bông hoa này đúng thật là hiếm thấy.”

Cầm Triều cười cười đáp: “Chỉ là đoá hoa nở ở chốn sơn dã, không mấy thấy ở bắc Trục Lệ, nhưng phía nam lại rất nhiều.”

Tiểu sư kỷ cẩn thận chu đáo cười nói: “Tôi thấy kỹ thuật thêu của tiểu thư quả là hàm súc thú vị, giống với thuật Thục tú(*), đường thêu chỉnh tề tinh tế tỉ mỉ, sắc thái thanh nhã, nhìn đoá hoa khóm lá này xem, rất tự nhiên và có hồn.”

Tiểu sư kỷ rất am hiểu Tô tú(*).

(*)Thục tú: Thêu Tứ Xuyên

(*)Tô tú: Thêu Hàng Châu.

Trong lòng Cầm Triều thầm nghĩ, quả nhiên vẫn không gạt được Tiểu sư kỷ.

Thập Diệp là người Tứ Xuyên, rất am hiểu Thục tú, mẫu thân Thập Diệp là tú nương có tiếng ở Xuyên Thục, truyền lại tuyệt nghệ của mình cho con gái, vốn cũng muốn bà trở thành một tú nương, nhưng lại bị bán tới Bắc Trục Lệ. Việc truyền thừa của Thục tú ngày càng nghiêm cẩn, hơn nữa không được lưu truyền rộng rãi như Tô tú, Trương tú, gần đây ở Bắc Trục Lệ cũng hiếm thấy hơn Tô tú, Cầm Triều cũng phải học mất hơn mười năm mới tinh thông được Thục tú.

Nhưng một đại tiểu thư vốn vụng về chuyện thêu thừa trước kia đột nhiên lại tinh thông Thục tú quả thực khiến người ta hoài nghi, nàng đã chú ý thêu thừa thốt hơn, dựa sát vào nhau như Tô tú rồi, nhưng dù sao Tiểu sư kỷ cũng là người trong nghề thêu, chỉ liếc qua cũng đã nhìn ra được đầu mối.

Cầm Triều chỉ đành nói: “...Ta nhìn thấy bức vẽ cá chép hí hà ở chỗ mẫu thân, cảm thấy rất tinh xảo nên đã dụng tâm bí mật học một chút.

Mẫu thân có một bức bình phong cá chép hí hà, là tinh phẩm Thục thêu, đó vốn là quà của phủ Định quốc công tặng lúc bà thành thân, cả nhà ai cũng biết.

Vốn Tiểu sư kỷ cũng không thích Cổ Cầm Triều, Cổ Cầm Triều không thích học những thứ này, nàng thấy việc nữ công bếp núc rất tẻ ngắt nên cũng lãnh đạm với bà, nửa tháng chưa chắc đã tìm bà học một lần. Bây giờ tiểu thư lại cần cù hơn nhiều, bây giờ nàng học chăm chỉ như vậy, Tiểu sư kỷ mới phát hiện ra thiên phú của Cổ Cầm Triều rất tốt, chỉ cần học một chút đã thông, tự nhiên bà cũng sinh vài phần ưa thích.

Bà cười nói: “Đại tiểu thư quả là thiên tư thông minh.”

Thanh Bò tiễn Tiểu sư kỷ đi rồi, Lưu Hương liền thu dọn đồ thêu thừa lại, cười nói: “Nô tỳ chẳng biết thuật thêu thừa gì, nhưng trông đoá hoa tiểu thư thêu thật đẹp mắt, tựa như có thể ngửi thấy được cả mùi thơm vậy.”

Cầm Triều chỉ cười cười.

Lát sau, Đông mụ mụ cũng tới, Cầm Triều thả cây kéo nhỏ trong tay xuống, bảo Lưu Hương đi bê trà trước, lại mời Đông mụ mụ ngồi trên nệm gấm.

Mấy ngày trước nàng bảo Đông mụ mụ nghe ngóng sở thích của Đại thiếu gia, bà thưa lại cậu cũng chẳng đặc biệt thích cái gì, nhưng cũng có vẻ thích sưu tầm thư pháp danh gia. Hôm nay bà ấy tìm tới chẳng hay là vì chuyện gì.

Đông mụ mụ nhấp một hớp trà, quan sát chung quanh không có ai mới nói: “Chuyện tiểu thư phân phó về Lưu Hương cô hương, tôi đã nghe ngóng được rồi.”

Thì ra là chuyện của Lưu Hương... Cầm Triều lập tức chăm chú lắng nghe.

“Năm Lưu Hương cô nương chín tuổi thì bị cha mẹ cô ấy bán vào bằng hai mươi lượng bạc. Sau khi vào phủ, cô ấy làm tiểu nha đầu ở chỗ Đỗ di nương, chưa tới nửa năm đã tới phòng bếp ngoại viện, đến mười bốn tuổi thì bị phân tới hầu phòng, nửa năm sau liền tới chỗ tiểu thư.” Đông mụ mụ nói khái quát một lần rồi tiếp, “Tôi không dụng tâm tìm hiểu chuyện khác lúc trước cô ấy làm ở phòng bếp ngoại viện cũng không có quan hệ tốt với mấy nha đầu. Một nha đầu tên Thu Loan nói với tôi rằng bình thường Lưu Hương không trực, quản sự cũng chẳng trách mắng cô ấy, mọi người đều hơi bài xích cô ấy... Cũng có người nói tay chân cô ấy không sạch sẽ, từng trộm một củ nhân sâm năm mươi năm ở phòng bếp, đã bị trách phạt một phen.”

Nghe đến đó, Cầm Triều chau mày: “Nàng ta vẫn luôn ở trong phủ, chẳng ốm đau gì, trộm nhân sâm để làm gì?”

Đồng mù mù lắc đầu: “Nô tỳ cũng thấy lạ, thiết nghĩ là lấy cho người khác.”

Lưu Hương đã từng ở chỗ Đỗ di nương, Cẩm Triều lại chẳng hề hay biết gì việc này. Nhưng thời gian gấp gáp, lại phải làm lén, Đồng mù mù cũng chỉ có thể tìm hiểu bề nổi, cũng chẳng có mấy tác dụng. Cẩm Triều nghĩ chắc hẳn nên tìm người ngoài nghe ngóng một phen.

Đồng mù mù lại nói về chuyện của đại thiếu gia, “...Chắc xế chiều hôm nay ngài ấy sẽ về, người bảo nô tỳ chuẩn bị, nô tỳ đã làm xong, một bức Thạc Điền tiên sinh, một bức Phúc Chi Chi sơn nhân. Đây đều được khắc bằng gỗ tử đàn loại tốt, buổi chiều nô tỳ sẽ mang tới Tĩnh Phương trai.”

Cẩm Triều lắc đầu nói: “Không cần, ta sẽ tự mang qua.”

Đồng mù mù đáp vâng.

Thanh Bò bước vào, mấy hôm nay sắc mặt nàng ấy đã hồng hào hơn không ít, không còn sắc vàng vọt như mấy hôm trước nữa. Nàng ấy bước khễ tới đóng cửa sổ lại, nói: “Gió lớn, bệnh của tiểu thư mới khỏi chưa bao lâu, nên cẩn thận khỏi trúng gió.”

Cẩm Triều liếc Thanh Bò, ngoài cửa lại không có gió.

Đồng mù mù nói với Thanh Bò: “...Thanh Bò cô nương trở về hầu hạ tiểu thư là tốt rồi, từ nhỏ đã hầu hạ người, so ra cũng tri kỷ hơn người khác.”

Cẩm Triều đáp lại thay nàng ấy: “Đây cũng là tự nhiên.”

Đồng mù mù cáo từ, Cẩm Triều lại nói chuyện với Thanh Bò: “Vừa rồi ta còn thấy phơi nắng rất ấm áp, gió nhẹ một chút cũng không sao.”

Thanh Bò lại chần chừ, ngón tay sờ lên chiếc vòng trên cổ tay. Nàng ấy thấp giọng nói: “...Tai vách mạch rừng”

Ý nàng ấy là bên ngoài có người nghe lén?

Cẩm Triều nhìn chiếc vòng lưu kim trên tay nàng ấy, nhận ra vật này từng được Lưu Hương đeo, lại nghĩ tới ngày gặp lại Thanh Bò, nàng ấy ăn mặc mộc mạc, ngay cả một cây trâm cũng chẳng có. Nàng nói: “Trên bàn trang điểm của ta có một đôi vòng bạch ngọc, em cầm lấy đi, lưu kim trông tục khí lắm”

Thanh Bò vội nói: “Đó là đồ của tiểu thư, sao nô tỳ có thể lấy được.”

Cẩm Triều nhớ lúc còn bé Thanh Bò cũng như vậy, nếu nàng ấy đã xác định cái này của tiểu thư, cái kia của tiểu thư thì đừng hòng ai lấy được.

Nàng không miễn cưỡng nàng ấy, chỉ thầm nghĩ lát nữa bảo Đồng mù mù đi lấy chút đồ trang sức phù hợp mang cho Thanh Bò.

Đại thiếu gia sắp về rồi, chắc chắn sẽ đi gặp mẫu thân trước, Cẩm Triều nghĩ chẳng bằng tới chỗ mẫu thân chờ, bèn bảo Thanh Bò hầu nàng thay bộ váy tím nhạt thêu nhành cây, cảm thấy màu sắc rất trong trắng thuần khiết, đối lập với sắc xanh lá và hoa văn.

Đến chỗ mẫu thân rồi, chỉ lát sau, Cố Tích và Cố Y cũng tới. Quách Di nương và Đỗ di nương cũng tới, Tống di nương thì vẫn luôn ở đó hầu hạ mẫu thân.

Tống di nương hầu mẫu thân uống thuốc, lại đưa cho bà một viên ô mai mơ. Bà ta diu mẫu thân ngồi dựa lên gối.

“Đã hơn nửa năm chưa gặp Vinh Ca Nhi rồi, chẳng biết có cao hơn được chút nào không.” Kỳ thị cười nói.

Đỗ di nương lên tiếng: “Trẻ nhỏ mỗi ngày mỗi lớn, đại thiếu gia lại đang tuổi phát triển, sao có thể không như măng mọc gặp gió được.”

Năm nay Cố Cẩm Vinh tính tuổi mù là mười hai tuổi.

Cẩm Triều nắm tay mẫu thân, chọc bà ấy: “Đệ đệ về rồi, mẫu thân cũng đừng bớt thương con nhé.”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Kỳ thị nở nụ cười khê: “Quả nhiên vẫn như trẻ con, con không mấy thân thiết với Cẩm Vinh, nên năng đi lại nhiều hơn...”

Nói xong liền thấy Phàm Mai đi vào: “...Xe ngựa của đại thiếu gia đã đỗ ở ngoài cửa rồi, cậu ấy tới chỗ thiếu gia trước, nô tỳ xem chừng nửa canh giờ nữa sẽ tới.” Cố Cẩm Triều có thể thấy được nét vui mừng rõ ràng trên mặt mẫu thân.

Buy cheap Viagra onlineNói là nửa canh giờ nhưng thật ra cũng chẳng bao lâu. Cẩm Triều còn chưa uống hết chén trà Vạn Xuân Ngân Diệp thì chợt nghe nha đầu thông báo, không đợi Kỳ Thị lên tiếng, một giọng nói trong trẻo đã vang lên.

“Mẫu thân!”

Theo sau đó, một thiếu niên cao ráo bước vào từ sau tấm bình phong, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, mặc một bộ áo lụa Hàng Châu, một thư đồng thấp hơn đi sau cậu, tay bê một chiếc hộp màu đỏ.

Cẩm Triều thấy Cố Cẩm Vinh đi tới thì thầm nghĩ cậu có vẻ ngoài khá giống phụ thân, đã cao gần bằng nàng rồi.

Từ mụ mụ vội lấy ghế cho Cố Cẩm Vinh, Cố Cẩm Vinh bước vội tới, sắc mặt hơi đỏ ửng, đến dừng lại trước giường mẫu thân, vắn an các vị di nương và Cẩm Triều, hai vị muội muội cũng vắn an cậu.

Xem ra được tiên sinh dạy bảo rất tốt, tuy mưng hơn nửa năm chưa gặp mẫu thân đang bệnh nặng nhưng vẫn biết tuân thủ lễ tiết.

Cố Cẩm Vinh không giống Cẩm Triều, cậu lớn lên bên cạnh mẫu thân, đương nhiên cũng thân thiết với mẫu thân hơn là với Cẩm Triều.

Cẩm Triều thấy ánh mắt cậu đảo qua mặt mình, chỉ nói một câu nhàn nhạt: “Chào trường tỷ.” Sau đó liền không nhìn nàng nữa, chắc là do bình thường quan hệ giữa hai tỷ muội cũng không tốt... Nàng lại chẳng hề nhớ rõ quan hệ với đệ đệ trước đây thế nào, nhưng chắc chắn là bất hòa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đệ Đệ

Mẫu thân kéo tay Cẩm Vinh nói: “Đi theo Chu tiên sinh cũng trông ra dáng hơn trước kia rồi. Nhưng mà mẫu thân thấy con gầy quá, có phải đồ ăn ở Thất Phụng Hồ Đồng không ngon không?”

Cố Cẩm Triều nói: “Nếu đã đi đọc sách thì con trai cũng hiểu phải chăm chỉ, đồ ăn tháng nào mẫu thân cũng sai người đưa tới, tự nhiên không thiếu. Con trai gầy chỉ vì nhớ mẫu thân thôi, mẹ bệnh nặng liệt giường, con lại không thể về thăm...” Nói xong, cậu lại lấy cái hộp ở chỗ thư đồng, “...Đây là chút được liệu bổ, đồ bán trong Thất Phụng Hồ Đồng rất tốt, con liền mua cho mẹ một ít.”

Cậu lại cầm lấy một chiếc hộp nhỏ khắc mẫu đơn: “Đây là mua cho trường tỷ.”

Cố Cẩm Triều nhận lấy rồi cảm ơn, Kỳ thị nhìn thấy cũng vui mừng: “Hai con là tỷ đệ ruột, thân thiết hơn những tỷ đệ khác, sau này nếu mẫu thân có chuyện gì bất trắc, Vinh Ca Nhi phải giúp tỷ con đây, đừng để người khác ức hiếp tỷ con.”

Cố Cẩm Vinh nghe vậy liền an ủi bà: “Mẫu thân còn chưa thấy con trai đèn sách thành công, sao có gì bất trắc được chứ, nhất định mẫu thân sẽ bình an sống lâu trăm tuổi...”

Mẫu Thân lại hỏi chuyện bài vở của Cố Cẩm Vinh thế nào, đọc Tứ thư ra sao, Cẩm Triều nghĩ thầm tính cả tuổi mụ thì Cố Cẩm Vinh mới chỉ mười hai, mới chỉ học qua Tứ thư, đợi lớn thêm chút nữa, tiên sinh mới có thể giảng sâu. Mẫu thân không đọc nhiều sách, tự nhiên không rõ nhưng chuyện này. Cố Cẩm Vinh cũng chẳng hề mất kiên nhẫn, từ từ trả lời hết những câu hỏi của mẫu thân.

Kỳ thị hỏi xong liền đề cậu về Tĩnh Phụng trai trước, sửa soạn nghỉ ngơi sớm một chút, đi đường cả ngày cũng đã mệt nhọc rồi.

Cẩm Triều im lặng không nói gì.

Kỳ thị quản việc nội trợ bao nhiêu năm, đương nhiên hiểu rõ nhiều chuyện, quan hệ giữa Cẩm Triều và Cẩm Vinh không tốt, bà cũng biết chuyện này. Vừa rồi hai tỷ đệ cũng không trao đổi nhiều, bà dựa vào góc nhìn con gái mình.

Đội qua lễ cập kê của Cố Lan, Cẩm Triều cũng đã 16 tuổi, con gái bà xinh đẹp như hải đường, ăn mặc lại thanh lịch. Tóc đen nhánh như dải lụa bóng dưới ánh mặt trời, đôi mắt như làn nước trong veo, sắc da lại trắng nõn. Sắc đẹp như vậy, gia thất như thế chắc chắn sẽ tìm được một lang quân tốt thì mới xứng với con gái bà.

Kỳ thị nhớ tới Tiết sư kỳ nói: “...Tiểu thư rất thông minh, dụng tâm học thêu nên học rất nhanh.”

Sau khi bệnh, tính tình con gái đã trầm ổn hơn nhiều, trong lòng bà cũng được an ủi phần nào.

“Con nên năng qua lại với đệ đệ mình, đều là một mẹ sinh ra, sau này phải giúp đỡ nhau nhiều.” Kỳ thị dặn dò Cẩm Triều, “Trước đây con không thích đệ đệ nghịch ngợm, bây giờ cũng không phải bận tâm nữa, nếu ta chết, con chỉ còn đệ đệ chống lưng thôi...”

Trong lòng Cố Cẩm Triều rất rõ, chỉ là muốn thay đổi cách nhìn về một người là chuyện chẳng dễ gì, nàng lập tức thân cận với đệ đệ cũng không tốt. Nàng tự biết sắp xếp, nghe thấy mẫu thân lại lo lắng cho mình, nàng cũng không nói thêm gì nữa, bèn lảng sang chuyện khác: “...Trong số những chương quỳ ở cửa hàng hồi môn của mẫu thân có ai có thể tin tưởng hoàn toàn được không ạ? Con muốn mượn làm chút chuyện...”

Kỳ thị nghĩ ngợi rồi nói: “Chương quỳ trong cửa hàng đều là người trung hậu thật thà, quản sự ở Điện Trang không tồi, nếu con muốn dùng người thì ngoại trừ trung hậu thật thà ra còn phải có kiến thức nữa. Máy chương quỳ ở cửa hàng bán đá quý cũng có thể dùng...”

Bà không hỏi nàng muốn làm gì.

Kỷ thị nói khe khẽ về mấy người quản sự với nàng, ai lanh lẹ, ai thông minh.

Cầm Triều cũng hiểu mẫu thân muốn để mình quen thuộc với của hồi môn của bà, của hồi môn của mẫu thân rất phong phú, sau này đều là của mình và đệ đệ nên đương nhiên nàng phải hiểu rõ.

Kỷ thị chỉ nói một chốc đã thấy mệt mỏi vô cùng, Cầm Triều đỡ bà nằm xuống giường. Nàng bảo Thanh Bô về lấy hai bức tranh chữ danh gia kia, muốn tới Tĩnh Phương trai thăm Cố Cầm Vinh, tuổi nó hẵng còn nhỏ, chỉ cần nàng lựa lời nói thì hiển nhiên sẽ thân cận được.

Trong lòng nàng nghĩ ngợi, cùng đi với Thanh Bô tới Tĩnh Phương trai, tiểu nha đầu vào thông báo rồi dẫn nàng tới gian phía Đông ngồi.

Một lát sau, Cố Cầm Vinh mới bước vào: "...Đệ đang thu dọn sách vở, để trường tỷ đợi lâu rồi."

Cầm Triều cười nói: "Là tỷ quấy rầy đệ. Tỷ nghe nói đệ thích thư pháp nên đã để ý tìm hai bức tranh chữ này, đệ xem có thích không?"

Nói xong lại bảo Thanh Bô mở ra cho Cố Cầm Vinh xem.

Cố Cầm Vinh vừa thấy liền tán thưởng: "Nét chữ của Thạch Điền tiên sinh chẳng chút gò bó, tiêu sái vô cùng. Nét chữ của Chi Chi sơn nhàn lại hiền hòa ôn hậu, đều rất đẹp, trường tỷ đã hao tâm rồi." Ngũ quan của cậu còn chưa rõ nét, mang vẻ ngây thơ, nhưng lại hiểu rất rõ đạo lý.

Cầm Triều nhìn Cố Cầm Vinh, nhớ tới đứa con Trần Huyền Lân của mình, người ta nói cháu ngoại trai giống cậu, lúc Huyền Lân chừng này tuổi cũng có dáng dấp thế này...

Cố Cầm Vinh quả thật rất thích hai bức tranh chữ này, cứ nhìn mãi không buông tay, lại không nói gì thêm với Cầm Triều. Lát sau lại có tiểu nha đầu vào thông báo: "Đại thiếu gia, nhị tiểu thư đến rồi."

Ánh mắt Cố Cầm Vinh lập tức sáng ngời, cuộn tròn bức tranh rồi cất xuống đi ra ngoài: "Nhị tỷ đã đến rồi đó sao?"

Tiểu nha đầu đi theo sau cậu đáp: "Đại thiếu gia, ngài còn chưa mặc áo khoác, cẩn thận cảm lạnh!"

"Không sao!" Cố Cầm Vinh chẳng buồn để ý.

Cầm Triều nhìn hai bức tranh chữ bị ném trên bàn thì trong lòng chợt lạnh lẽo. Lại nghe giọng nói dịu dàng: "Đại thiếu gia của chúng ta đã cao lên nhiều rồi, Nhị tỷ không với tới nữa rồi."

Hai tỷ đệ vừa nói chuyện vừa bước vào, Cầm Triều liền thấy Cố Lan mặc chiếc áo gấm màu đỏ chót, màu sắc xinh đẹp tuyệt trần. Cầm Quang Vinh cao hơn nàng ta một chút, cúi đầu cười với nàng ta: "Đệ đệ có cao cũng vẫn là đệ đệ của nhị tỷ cơ mà!"

Cố Lan vỗ vai cậu: "Sao đệ không nói trường tỷ cũng ở đây, hại tỷ chẳng chuẩn bị gì." Sau đó lại thỉnh an Cầm Triều.

Cầm Triều cười nói: "Không sao, do đệ ấy thấy muội nên vui quá thôi."

Cố Cầm Vinh lại nói: "Trường tỷ cũng đã nói không sao rồi, vậy mà tỷ còn nói đệ!" Giọng nói nhẹ nhàng như thế, đây mới là dáng vẻ của một cậu thiếu niên mười hai tuổi.

Cố Lan kéo tay Cầm Triều: "Mấy hôm rồi trường tỷ chẳng tới chỗ muội, hôm nay gặp ở đây thật tốt quá." Sau đó lại quay người bảo với Cố Cầm Vinh, "Sao đệ không dâng trà cho trường tỷ, chẳng phải nói học lễ tiết tốt lắm sao?"

Cố Cầm Vinh cười cười: "Vẫn chưa kịp, trường tỷ thích uống trà gì?"

Cố Cầm Triều cảm thấy nếu mình cứ ngồi ngốc nghếch ở đây chỉ e lại khiến người ta ngại.

Nàng bèn đứng dậy nói: "Mẫu thân còn cần người chăm sóc, tỷ đi trước đây. Đệ rảnh thì tới thăm mẫu thân, gần đây bà rất nhớ đệ." Nói đến mẫu thân, nụ cười của Cố Cầm Vinh nặng nề hơn mấy phần, cậu khẽ gật đầu.

Lúc Cầm Triều ra đến hành lang còn nghe thấy giọng Cố Cầm Vinh: "...Đây là quà cho Nhị tỷ, đệ tự khắc đấy, mười tám vị La Hân bằng ngà voi. Tỷ không thích vàng bạc, mấy thứ này là tốt nhất."

Nụ cười trên mặt Cố Cầm Triều từ từ nhạt dần, Thanh Bô yên lặng theo sát sau lưng. Ra khỏi Tĩnh Phương trai liền trông thấy một hồ nước đã kết băng nhất thời Cầm Triều cũng chẳng muốn về, bèn đi dọc hành lang tới đình nghỉ bên hồ nước, đứng ngắm mấy nhánh cây khô héo bên kia bờ.

Gần đây Thanh Bô cảm thấy tiểu thư xinh đẹp hẳn ra, ít khi yên lặng thế này, trong lòng liền không đành: "...Nhị thiếu gia chỉ là không hiểu chuyện, dù sao thì cô mới là người thân nhất của cậu ấy, lớn lên cậu ấy sẽ hiểu."

Cầm Triều lắc đầu: "Ta không để ý chuyện này."

Nàng ngồi trong đình đón gió lạnh, lấy chiếc hộp nhỏ khắc mẫu đơn trong tay áo ra, là một miếng ngọc bội kiểu dáng bình thường. Hình khắc là Lộc Thọ Hi thịnh hành một thời ở Yên Kinh.

Ở trước mặt người mình ưa thích, Cổ Cẩm Vinh mới có vẻ mặt ngây thơ như thế. Có lẽ Huyền Lân cũng vậy, mình đã tự đẩy mình ra làm một người mẫu thân xa lạ, vậy cũng chẳng thể trách tại sao sau này Huyền Lân lại như thế. Cẩm Triều như cười tự giễu, cất ngọc bội: “Nên về xem mẫu thân rồi.”

Bức tường giữa nàng và Cổ Cẩm Vinh không mỏng chút nào, muốn thay đổi mối quan hệ này, chỉ e sẽ phải tốn kha khá sức nữa.

Chỉ có điều nghĩ đến chuyện sau này Cổ Lan sẽ đối xử thế nào với cậu, Cẩm Triều lại cảm thấy có phần không cam lòng.

Cổ Lan thật lòng xem Cổ Cẩm Vinh như đệ đệ, hay chỉ là trưởng tử Cổ gia đây? Lúc nàng ta và mẫu thân nàng ta đuổi Cổ Cẩm Vinh ra khỏi Cổ gia, liệu có nghĩ về niềm tin và sự ỷ lại của Cẩm Vinh đối với nàng ta hôm nay hay không?

Cổ Lan nhận lấy bức điều trong tay Cổ Cẩm Vinh, ngắm nghía cẩn thận, bức điều phật đà này trông rất sống động.

“Đệ đi học khác ngà voi thật đấy à.” Nàng ta hơi trách móc, “Tỷ tỷ cũng chỉ nói đùa thôi, học những thứ này phí phạm thời gian đọc sách của đệ, nếu vì thế mà lơ là việc học thì tỷ nên ăn nói thế nào với phụ thân đây!”

Lần trước Cổ Cẩm Vinh trở về, Cổ Lan bèn “vô tình” nói mình thích những thứ khác bằng ngà voi. Cổ Cẩm Vinh vì muốn Nhị tỷ vui nên mới đi học cái này. Cậu nói: “Không sao, tiên sinh trong thư viện bọn đệ dạy tốt lắm, thời gian của bọn đệ cũng dư giả hơn mấy giám sinh đọc sách trong Quốc Tử Giám”

Cổ Lan lại nhắc đến Cổ Cẩm Triều: “. . . Mặc dù trường tỷ có chỗ không đúng đi nữa thì vẫn là trường tỷ, đệ cũng không thể vô lễ với tỷ ấy. Ngày mai đệ đi thỉnh an trường tỷ đi, buổi sáng tỷ ấy cũng không bận bịu gì.”

Cổ Cẩm Vinh liền cảm khái: “Trước kia tỷ ta đối xử với tỷ như thế, bây giờ tỷ còn nói thay tỷ ta, Nhị tỷ cũng đừng hiền hòa quá, người hiền dễ bị bắt nạt!”

Nghe Cổ Cẩm Vinh nói vậy, Cổ Cẩm Lân hơi bất đắc dĩ: “Dù sao trường tỷ cũng là trường nữ, sao tỷ có thể trái lời tỷ ấy được, lần trước tỷ ấy nhìn trúng một nha đầu trong nội viện của tỷ nên đã đòi thẳng rồi, tỷ đối xử với nha đầu kia cũng rất tốt. Lúc nàng ta đi cũng rất không muốn. . . Nhưng tỷ cũng không dám giữ nàng ta lại, chỉ sợ bây giờ nàng ta sống ở Thanh Đồng viện cũng chẳng tốt lành gì.”

Cổ Cẩm Vinh chau mày: “Còn có chuyện như vậy sao! Đệ đi đòi nha đầu kia về cho tỷ, trước tới giờ Cổ Cẩm Triều vẫn luôn như thế, thích gì liền đòi bằng được, tỷ cũng không nên. . .”

Cổ Lan vội vàng nói: “Nhị tỷ nói với đệ chuyện này cũng không phải vì muốn đệ giúp tỷ, chỉ là đệ nhớ cung kính hơn với trường tỷ mà thôi, tỷ chịu thiệt một chút cũng chẳng hề gì, quan trọng hơn là đệ phải sửa thái độ với trường tỷ đi. Tỷ ấy mới là trường nữ Cổ gia!”

Cổ Cẩm Vinh khinh thường: “Trường nữ này đúng là đã sớm làm mất hết mặt mũi Cổ gia rồi, mấy người đi học cùng đệ đều biết tỷ ta, đều nói tỷ ta cũng chỉ như túi rom vậy, chẳng phải là vẻ ngoại xinh đẹp một chút thôi sao, tính tình lại xấu như vậy, không biết xấu hổ! Đúng là. . . Đúng là. . .”

Cổ Lan vuốt lưng cậu, khẽ nói: “Quản người ngoài nói làm gì, tỷ ấy cũng là máu mủ tình thâm của đệ, đừng nên nói vậy.”

Cổ Cẩm Vinh thấp giọng nói: “Đệ chỉ mong chẳng có tỷ tỷ này. . .”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trà Bánh

Sáng sớm hôm sau, Cổ Cẩm Vinh vẫn tới Thanh Đồng viện thỉnh an Cẩm Triều.

Đệ đệ này không thường tới đây, Cẩm Triều mời cậu ngồi uống trà trước, sau mới tự mình đi chuẩn bị trà bánh.

Cổ Cẩm Vinh nói: “Sao trường tỷ sao lại từ làm những thứ này, bảo mấy nha đầu bà tử đi làm là được rồi.”

Cẩm Triều cười nói: “Đệ ở Thất phương hồ đồng đã nửa năm rồi, cũng không ăn mấy điểm tâm trong nhà, tỷ tỷ mới học, làm cho đệ ăn đấy, không lâu lắm đâu, nếu sợ buồn thì trong thư phòng của tỷ có ít sách xem được đấy.”

Cổ Cẩm Vinh nghe xong liền hơi kinh ngạc, cậu không ngờ Cẩm Triều làm được điểm tâm, lại càng không biết tỷ ấy còn đọc sách.

Cậu vẫn cho rằng tỷ ấy giống lời đồn bên ngoài, chỉ là người đẹp như túi rom, không biết cái gì, chỉ biết bộc lộ tính tình tiểu thư thôi.

Nhưng nghĩ lại, chắc gì bày sách ra đó là để đọc, có khi chỉ để ra về mình có học vấn thôi.

Cố Cẩm Vinh bước vào thư phòng của Cố Cẩm Triều, thấy giá sách của nàng đầy ắp, cậu còn thấy phí thay những cuốn sách đáng thương này, gặp phải chủ nhân chẳng biết thưởng thức!

Lưu Hương hầu hạ ở bên, nói: “Đại tiểu thư vẫn thường đọc sách, những cuốn này vừa đưa tới mấy hôm trước.”

Trong thư phòng có một chiếc bàn bằng gỗ từ đàn, bên trên có đồ rửa bút bằng sứ thanh hoa, mấy chiếc bút và một nghiên mực. Gần cửa sổ có một chiếc giường quý phi, hé cửa là sẽ thấy cảnh tuyết trong sân, bên cạnh chỉ chưng một bình hoa sứ trắng cắm mấy nhánh mai vàng, trông đẹp để tĩnh mịch. Trên tường không có tranh chữ danh gia mà chỉ có một bức mực trúc, trên đó có đề:

Sở kính u ngọc sắc, hiểu tịch thúy yên phần.

Thanh phá hàn song mộng, căn xuyên lục tiễn văn.

Tiệm lung đương hạm nhật, dục ngại nhập liêm vân.

Bất thị sơn âm khách, hà nhân ái thử quân.

Đây là thơ của Thiệu Lăng Dã Lão!

Cảm xúc căng cứng trong lòng Cố Cẩm Vinh dịu đi không ít, bài thơ này thật khiến người ta tĩnh tâm.

Thanh Bò cũng bị tiểu thư dọa hoảng một phen, tiểu thư muốn làm bánh!

Cẩm Triều vừa nhào bột, vừa nói với nàng: “Có gì đâu, mấy ngày trước ta vẫn tới học làm bếp, cũng thấy không khó lắm.” Nàng nhào bột rất ra dáng, nhưng lực lại không đủ. Thanh Bò đứng nhìn mà không yên lòng.

Trong lòng Cẩm Triều lại nghĩ, quả nhiên là thoải mái đã lâu, tay chẳng có chút lực nào. Trước kia ở tiểu viện, một mình nàng còn ôm cả vạc nước lớn. Chút trù nghệ này cũng học được từ lúc đó, người rồi rồi cũng nên kiếm việc mà làm. Thập Diệp và Uyển Tố là người Tứ Xuyên và Thiểm Tây, nàng học được cách làm đồ ăn cả miền nam lẫn bắc, hơn nữa còn làm khá ngon.

Ngẫm lại cũng thật buồn cười, trước mình khinh những chuyện này, vậy mà sau này lại học được hết, còn học tốt nữa. Nàng vốn am hiểu đánh đàn, thư pháp, nhưng sau này lại xuống tay hẳn. Có điều cũng nên tranh thủ chút thời gian rèn luyện lại đi rồi, không để lụi nghệ được...

Thanh Bò không hiểu: “Sao tiểu thư lại phải tự làm những thứ này?”

Cẩm Triều nghĩ một chút, nàng không phải người hay giải thích, vẫn nghĩ nhìn hiệu quả làm việc của mình, người ngoài sẽ tự hiểu. Nhưng nàng muốn thân thiết hơn với Thanh Bò, vậy thì cứ để nàng ấy hiểu rõ hành động của mình đi vậy.

“Người ngoài nói cái gì, không phải là ta không biết gì cả.” Nàng phủ một lớp bột mỏng lên, cho một lớp sao hương và hạt vừng lên, lại thêm chút đậu phộng đâm nhỏ, một lớp đường trắng. “Đại thiếu gia đọc sách bên ngoài, chắc chắn nghe không ít chuyện, lại thêm trong nhà có người khích bác... Chỉ sợ trong lòng nó, ta là trường nữ kiêu căng vô tích sự thôi – có khi còn chẳng bằng ấy chứ. Ta muốn thân cận với nó thêm một chút, ít nhất phải khiến ấn tượng của nó về ta khác đi.”

Cẩm Triều không muốn để ý người ngoài nói gì, đời trước nàng bị đồn nhảm còn ít ả.

Nàng nhớ sau này Cố Cẩm Vinh từng tới thăm nàng một lần. Lúc đó phụ thân mới qua đời chưa bao lâu, lúc đó nhìn đệ ấy rất chán nản, đến thăm nàng cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Trường tỷ, đệ xin lỗi tỷ. Tỷ cứ ở lại Trần gia, so ra vẫn tốt hơn về Cố gia...” Nụ cười đệ ấy lúc đó chết lặng làm sao.

Lúc đệ ấy về còn để lại cho nàng 2000 lượng bạc.

Lúc đó Cẩm Triều không rõ hoàn cảnh của đệ ấy, về sau mới biết hành vi của Tống di nương và Cố Lan. Nàng nghĩ lúc đó chắc 2000 lượng là toàn bộ số tiền đệ ấy có rồi. Vậy mà lại cho nàng hết, cho tỷ tỷ ruột mà đệ ấy vẫn luôn khinh thường không muốn gặp. Có lẽ vì máu mủ tình thâm nên đến cuối cùng, đệ ấy vẫn lo lắng cho nàng.

Nghĩ đến tấm lưng cao lớn cong xuống kia, Cẩm Triều không đành lòng bỏ mặc Cẩm Vinh.

Thanh Bò và Lý bà từ ở bên hầu hạ Cẩm Triều làm bánh, thỉnh thoảng lại đưa chày cán bột và mấy thứ nguyên liệu qua.

Cẩm Triều làm một tầng bánh xốp giòn, một tầng da mỏng, một tầng đậu xanh, rán giòn lên, rắc ít bột và vừng đường lên. Trên mặt bánh, nàng lại phủ một lớp bột mì gap nếp, bọc thêm một lớp đường phấn. Sau đó lại chõng một lớp da giòn mặn, cuốn lại thành hình sừng trâu, bên trong cuốn lòng đỏ trứng vẫn còn non, rắc ít muối tiêu lên.

Thanh Bò nhìn món bánh mới lạ nàng chưa thấy qua bao giờ này.

Cẩm Triều rửa sạch tay, sau đó bảo người bê đến thư phòng, nàng cũng đi qua đó.

Cố Cẩm Vinh cũng không đọc sách trong thư phòng Cẩm Triều mà chỉ ngồi trên ghế yên lặng chờ. Chỉ một chốc sau, Vũ Đồng và Vũ Trúc đã bê đĩa bánh tới, lại đưa một đôi đũa cho cậu, điểm tâm đặt trong chiếc mâm sứ, hăng còn nóng hổi, trông qua khiến người ta thèm ăn vô cùng.

Cố Cẩm Vinh hơi mất tự nhiên, cậu ngồi im không động đũa.

Cẩm Triều nhanh chóng bước vào, cười nói: “Không động đũa là vì ghét bỏ tay nghề của tỷ tỷ không tốt sao?”

Nói chuyện thân mật tới vậy, Cố Cẩm Vinh ngẩng đầu nhìn nàng. Quần áo Cẩm Triều sạch sẽ thanh lịch, tóc đen mượt như thác chỉ cài một chiếc trâm gỗ khảm ngọc, trên thân khắc hoa lan. Cậu nhớ mỗi lần gặp Cẩm Triều, tỷ ấy đều mặc rất rực rỡ, đầu đầy châu ngọc, bây giờ lại ăn mặc trắng trong thuần khiết như thế...

“Mẫu thân thích ăn cái này, bà bệnh lâu, khẩu vị không tốt, món bánh ngọt Vân Tử Ma Diệp Diện này vừa mềm lại vừa ngọt thanh.” Cẩm Triều tự gấp một miếng bánh vào đĩa cậu.

Cố Cẩm Vinh ném thử, quả nhiên ngọt mà không ngán, còn có hương cỏ xanh nhàn nhạt, bên ngoài bọc đường phấn, độ ngọt vừa phải.

“Tay nghề làm điểm tâm của trường tỷ tốt thật.” Cậu tán thưởng từ đáy lòng.

Trong lòng cậu đã có nghi kị từ trước, nhìn kỹ Cố Cẩm Triều, chỉ thấy nàng cười ôn hòa, lại gấp một miếng da giòn mặm cho cậu: “...Điểm tâm này không có ở Yên Kinh mấy, đệ ném thử xem”

Cố Cẩm Vinh lại buông đũa xuống, do dự một chốc: “Lát nữa hãy ăn đi... Cách đây không lâu, đệ nghe nói trường tỷ đòi người ở chỗ Nhị tỷ, đúng thật là vậy sao?” Giọng cậu ngập tràn nghi vấn.

Cẩm Triều ngẩng đầu nhìn cậu, trong lòng chợt lạnh băng. Chuyện hôm qua nàng không so đo, dù sao cậu cũng lớn lên với Cố Lan, hai người thân thiết cũng phải thôi. Nhưng nàng thất vọng vì không ngờ Cố Cẩm Vinh lại dễ dàng bị người ta châm ngòi li gián như thế!

Nghe nói? Còn nghe ai nói được nữa, ngoại trừ Cố Lan ra thì còn ai nói cho đệ ấy biết chuyện nhỏ nhặt này nữa đây. Chắc hẳn trong lời kể của Cố Lan, nàng đã đóng vai nhân vật ý thân phận mình mà ức hiếp thử nữ rồi. Tuy tuổi Cố Cẩm Vinh còn nhỏ nhưng cũng đã hiểu chuyện rồi, Cố Lan nói gì đệ ấy sẽ tin cái đó, còn tới chất vấn nàng, không chờ nổi muốn đòi công đạo cho Nhị tỷ của đệ ấy sao!

Trong lòng Cẩm Triều tuy giận nhưng sắc mặt lại rất bình tĩnh, chỉ đáp: “Quả thật là như thế.”

Cố Cẩm Vinh nhớ tới dáng vẻ tủi hờn của Cố Lan, nghĩ đến tính cách ôn hòa không thích tranh đấu với người ta của nàng ta, lại bị Cẩm Triều ức hiếp tới vậy, nhất thời liên quên bống hết thảy, lạnh lùng nói: “Người của Nhị tỷ, sao trường tỷ nói đòi là đòi! Tuy tỷ là trưởng nữ nhưng nào có đạo lý ức hiếp thử nữ như vậy chứ, huynh đệ tỷ muội không hòa thuận như vậy, truyền ra ngoài chẳng phải là làm mất mặt phụ thân mẫu thân sao! Đệ thấy tỷ nên trả người lại cho Nhị tỷ đi, tỷ có nhiều nha đầu như thế, sao lại phải dành với Nhị tỷ?”

Những lời này chất chứa oán hận sâu xa giữa hai người.

Cẩm Triều bình tĩnh nhìn cậu nói: “Huynh đệ tỷ muội không hòa thuận ư? Cẩm Vinh nói vậy, chẳng phải cũng nên làm được trước đã sao. Tỷ là tỷ tỷ của đệ, trường tỷ như mẹ, đệ không cung kính với tỷ tỷ như vậy, sao còn dám nói hòa thuận? Đệ đọc sách ở thư viện Thất Phương lâu vậy rồi mà cũng không hiểu sao?”

“Đệ nói tỷ đòi người ở chỗ nhị tỷ của đệ, phải chăng đệ nên nghe ngóng trước xem người đó là ai, có quan trọng với Nhị tỷ của đệ chẳng, người kia có đồng ý hay không? Đệ vội vàng chạy tới chất vấn tỷ, vậy đệ có nghĩ nếu đệ đòi được người rồi thì mặt mũi ta giấu vào đâu không. Đệ không đòi được thì mặt mũi đệ giấu vào đâu? Năm nay cả tuổi muội đệ cũng đã 12 rồi, không còn nhỏ nữa, tại sao tác phong làm việc lại giống trẻ con như thế, nghĩ cái gì liền làm cái đó!”

Nói câu cuối cùng, giọng nàng chợt lạnh như băng.

Cố Cẩm Vinh thoáng chốc ngẩn ngơ, cậu vốn tưởng rằng cậu đến tìm rồi, nếu Cố Cẩm Triều không để ý thì cậu có thể lập tức mang nha đầu kia đi. Nếu tỷ ấy để ý, cậu liền thôi hoặc là làm ầm lên một phen, dù sao thì cậu bất mãn với Cố Cẩm Triều cũng đã lâu rồi!

Cậu không ngờ Cố Cẩm Triều nói được như vậy, ép cậu không nói nổi nên lời.

Cậu không biết rằng Cố Cẩm Triều có tài ăn nói như thế!

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hoài Nghi

Cố Cẩm Vinh cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt liền khó coi, đúng thật là cậu không để ý tới những chuyện Cẩm Triều nói. Nhị tỷ vừa nói, cậu liền tới đây, hoàn toàn không cân nhắc thiệt hơn, cũng không hề để ý thể diện của hai người. Bản thân làm việc lỗ mãng, nếu phụ thân biết chuyện chắc chắn cậu sẽ bị khiển trách.

Cẩm Triều nhìn cậu không nói lời nào, khuôn mặt non nớt thanh tú thoát trắng thoát xanh, nàng cảm thấy nên để Cố Cẩm Vinh tự ngẫm lại, bèn dịu giọng nói: “Mẫu thân còn đang mang bệnh, nếu bà biết đệ và tỷ bất hòa, còn âm ỷ lên thì sẽ thế nào? Đệ không thích tỷ thì thôi, nhưng không thể không quan tâm mẫu thân được, dù sao thì trong người chúng ta vẫn chảy chung dòng máu.”

Cố Cẩm Vinh ngồi một lúc rồi mới hỏi: “...Vậy, trường tỷ, tỷ thật sự ép nha đầu đó đi từ chỗ Nhị tỷ hay sao?”

Cẩm Triều chỉ nói: “Bây giờ nha đầu kia đang ở ngoài cửa, ta để nàng ấy tự vào trả lời.”

Nàng đi thẳng ra khỏi thư phòng, một lát sau, Cố Cẩm Vinh mới thấy một nha đầu cao cao đi vào, dập đầu thỉnh an với cậu rồi mới bắt đầu nói: “Nô tỳ Thanh Bô, vốn là nha đầu thiếp thân của tiểu thư, sau đó nô tỳ phạm sai lầm nên đại tiểu thư trách phạt nô tỳ. Trước đó mấy ngày, đại tiểu thư thấy nô tỳ ở chỗ Nhị tiểu thư, niệm tình nô tỳ, lại xét thấy nô tỳ đã sửa sai nên mới cho nô tỳ về tiếp tục hầu hạ.”

Thanh Bô nói chuyện vững vàng, ngay cả mí mắt cũng không nhếch lên.

Cố Cẩm Vinh nhìn nha đầu này, quả thật là nha đầu trước đây Cẩm Triều vẫn hay mang theo.

Lại nhìn vòng ngọc trên tay nàng ấy, búi tóc cũng có hai chiếc trâm hoa quấn tơ vàng, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng không tầm thường, xem ra nha đầu này sống ở đây rất tốt.

Cậu hỏi tiếp: “Người tự nguyện đi theo đại tiểu thư sao?”

Thanh Bô cười nhạt nói: “Nô tỳ vốn là người của tiểu thư, làm việc nặng nhọc ở phòng bếp của Nhị tiểu thư, tay chân bị thương chằng chịt, đương nhiên là muốn đi theo đại tiểu thư rồi. Ít nhất thì đại tiểu thư đối xử với nô tỳ rất tốt.”

Chân mày Cố Cẩm Vinh khẽ chau lại: “Người làm việc nặng nhọc ở phòng bếp sao?”

Thanh Bô giờ hay tay ra, giọng vẫn vững vàng như trước: “Nô tỳ vốn được nuông chiều từ bé, vậy mà lại được Nhị tiểu thư luyện cho một thân da dày. Việc nặng nhọc cỡ nào cũng đã làm, chắc hẳn đại thiếu gia cũng chưa từng thấy nha đầu nào phải dùng tay chẻ củi đúng không?”

Lòng bàn tay vốn trắng thuần lúc bấy giờ lại chằng chịt sẹo, sâu có nông có, khiến cả tay lẫn lộn.

Đôi bàn tay khó coi khiến người ta hốt hoảng.

Cố Cẩm Vinh rời khỏi Thanh Đồng viện liền tới thúy Tuyền viện. Cậu muốn hỏi xem rốt cuộc là thế nào, cậu không tin Nhị tỷ hiền dịu lại khắt khe như thế, khắt khe với người đã từng hầu hạ trường tỷ. Nếu quả thật như thế... Cậu cũng có thể đoán được dụng tâm của Nhị tỷ.

Cố Lan không ngờ cậu về nhanh như thế, trong lòng còn nghĩ không biết là cậu có cãi nhau trở mặt với Cố Cẩm Triều hay không, có đến đòi Thanh Bô về thật hay không, đương nhiên nàng ta thích nghe thấy cả hai chuyện. Nhưng sắc mặt Cố Cẩm Vinh không tốt, lại lao tới chỗ nàng ta như thế...

Cậu ta gặp phải chuyện đáng giận gì ở chỗ Cố Cẩm Triều hay sao? Hay là... Đã phát hiện ra cái gì?

Cố Lan nghĩ đến chuyện gần đây nàng ta càng lúc càng không nhìn thấu được Cố Cẩm Triều thì bèn đề phòng, vừa nghĩ xong liền bước lên đón.

“Vinh Ca Nhi của chúng ta sao lại vội vội vàng vàng thế này!”

Cố Cẩm Vinh nhìn thấy nụ cười dịu dàng như nước của Cố Lan thì trong lòng yên tĩnh hơn nhiều, cậu thấp giọng nói: “Nhị tỷ, đệ có chuyện muốn hỏi tỷ, vào thư phòng rồi nói.”

Nghe Cố Cẩm Vinh nói xong, Cố Lan cũng rất ngạc nhiên: “Ta lại không biết những người ở phòng bếp kia lại khắt khe tới vậy! Trước kia Cố Cẩm Triều đuổi nàng ta đi cũng chẳng cho cái gì, ta thấy nàng ta đáng thương nên mới đưa vào Thúy Tuyền viện... Vốn định đối xử tốt với nàng ta rồi tìm phu quân tương xứng cho nàng ta. Vậy mà ở chỗ ta lại xảy ra chuyện như vậy...” Mặt nàng ta trắng bệch, đôi mắt long lanh nước, “Ta có lỗi với nàng ta, chỉ e lúc về trường tỷ sẽ không ưa nàng. Muốn giữ nàng ta lại...”

Cố Cẩm Vinh thấy Nhị tỷ tự trách như thế thì cũng bớt nghi ngờ.

Dù sao hai người đã có nhiều năm tỷ đệ như thế, Nhị tỷ làm người thế nào không phải cậu không biết, ngay cả con kiến cũng không nở giết, sao tỷ ấy lại chủ tâm đi ngược đãi nha đầu được chứ. Trong lòng cậu thả lỏng, an ủi nàng ta: “Nhị tỷ đừng khóc nữa... Tỷ tốt bụng muốn cứu nàng ta thôi, chuyện này không trách tỷ được, tỷ khóc nữa, Tổng di nương thấy sẽ đau lòng lắm... Nếu sợ trường tỷ trách thì đệ chuẩn bị mấy thứ cho nha đầu kia là được, chắc trường tỷ không trách tỷ đâu.”

Cố Cẩm Vinh đi rồi, Cẩm Triều mới ăn điểm tâm mình tự làm, điểm tâm đã nguội, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Thanh Bò xoa chân giúp nàng, đứng lâu trong tuyết nên chân đã hơi đau.

“Tiểu thư cảm thấy đại thiếu gia sẽ nghi ngờ Nhị tiểu thư sao?” Nàng ấy hỏi.

Cầm Triều đáp: “Không biết được... Có Cầm Vinh bị ta nói hai ba câu đã dễ dàng đánh động như thế, tất nhiên cũng sẽ dễ bị Cố Lan gạt. Dù sao nó cũng vẫn còn nhỏ, làm sao phân được rõ trắng đen. Ta chỉ hi vọng trong lòng nó có chút hiềm nghi, chỉ một chút thôi cũng tốt rồi.”

Lại nói: “Vừa rồi ta làm hai phần bánh ngọt, một phần khác em cho vào hộp thức ăn đi, chúng ta mang qua cho mẫu thân.”

Mang hộp điểm tâm tới Tà Tiểu viên, mẫu thân hăng còn đang ngủ, nửa canh giờ sau mẫu thân mới tỉnh lại, nằm trên giường la hán nói việc nhà với Cầm Triều.

Đã sắp tới cuối năm, năm ngoái mẫu thân vẫn còn lo chuyện trong nhà, năm nay chắc là Tổng di nương rồi. Nhưng Kỷ thị vẫn dặn dò nàng đi giúp Tổng di nương, những chuyện này nàng cũng nên học, sau này về nhà chồng gặp chuyện mới không luống cuống.

“Cũng nên đánh cho con hai bộ trăm cái tơ bạc rồi, dạo này con ăn mặc mộc mạc quá, không thích những thứ trước đây nữa sao?” Kỷ thị cười hỏi nàng.

Cầm Triều biết mẫu thân chiều chuộng mình, cũng cười nói: “Con chỉ cảm thấy xa hoa quá cũng không tốt thôi, đồ trong kho của con gái vẫn còn nhiều, không cần làm nữa đâu ạ.”

Kỷ thị lại nói: “Kỷ gia ở phủ Thường Châu có một tiệm vàng bạc, trong đó không ít người có tay nghề giỏi, làm trăm tơ rất đẹp... Có mấy vương công đại thần cũng tới đặt, con đã cập kê nửa năm rồi, không thích đeo đồ trang sức cũng không được... Mẫu thân có một hộp hồng ngọc, hồng nhuận phon phốt, là thứ khó gặp, cho Cầm Triều của mẹ đánh hai bộ trang sức búi tóc tơ vàng cũng được, lại thêm một đôi hoa tai nữa nhé.” Bà vừa nói liền hào hứng bưng bưng, tinh thần tốt hơn nhiều, “...Dùng mười hai lượng vàng đánh ít đồ cát tường đi...”

Cầm Triều dở khóc dở cười, mười hai lượng vàng đeo trên đầu mà không chê nặng được sao! Nhưng thấy mẫu thân hào hứng như vậy, nàng cũng không từ chối.

Cầm Triều không thấy Tổng di nương, bèn hỏi Từ mụ mụ.

“Đã sắp cuối năm, lão gia cũng vẫn việc trong triều, Tổng di nương cũng năng ở cùng lão gia.” Từ mụ mụ cười đáp.

Cố Cầm Triều rùng mình. Nàng nghĩ dựa vào việc Tổng di nương sớm chiều ở chung với phụ thân thế này, chuyện đưa con kia sinh ra cũng là sớm chiều nữa thôi. Nếu mẫu thân có chuyện gì bất trắc, Tổng di nương lại sinh hạ con trai, việc trở thành chủ mẫu quả thật quá dễ dàng, đến lúc đó, nàng muốn quật ngã bà ta cũng là chuyện khó khăn!

Nhưng đây cũng không phải là việc mà nàng có thể ngăn cản được... Nếu có thể nghĩ cách khiến hai người không thể sớm chiều ở chung được thì tốt rồi.

Kỷ thị cũng không buồn để ý: “... Bên người lão gia cũng cần người hầu hạ, tính tình Tổng di nương cũng không tồi. Chỗ ta cũng chẳng cần nàng ta năng đến... Từ mụ mụ, lát nữa bà tới chúc Liễu các truyền lời, bảo sắp cuối năm, Tổng di nương nên hầu hạ lão gia, không cần qua đây nữa.”

Cầm Triều chau mày, cầm chặt tay mẫu thân: “Tuyệt đối không được.”

Kỷ thị nghi hoặc, bà bệnh nặng không hầu hạ được lão gia, đây cũng là việc nên làm thôi mà.

Cầm Triều bảo Từ mụ mụ đưa mấy nha đầu ra ngoài đóng cửa trước rồi mới thấp giọng nói: “Mẫu thân, nếu như có thể nạp cho phụ thân một di nương nữa thì mẹ có người để chọn không?”

Chạng vạng tối, Cố Cầm Triều mới đi.

Từ mụ mụ đưa Cầm Triều về rồi mới bảo tiểu nha đầu tới đổi chậu than đã lạnh, nhìn thấy Kỷ thị đang kinh ngạc không thôi.

Bà hơi lo lắng, đến bên cạnh kéo áo ngủ bằng gấm lại cho Kỷ thị: “Phụ nhân hiếm khi có vẻ mặt thế này.”

Kỷ thị cười rộ lên: “Gần đây Triều Tỷ Nhi thay đổi rồi, còn biết rõ thành chuyện là do người...”

Từ mụ mụ nghe ra được Kỷ thị muốn nói với bà điều gì đó, quả nhiên Kỷ thị nói tiếp: “Cầm Triều lại bảo ta tuyển cho phụ thân nó một phòng di nương nữa, không cần quá tài đức, chỉ cần nghe lời, dung mạo xinh đẹp là quan trọng nhất.”

Trong lòng Từ mụ mụ cả kinh, đại tiểu thư quả nhiên là do bà ngoại tiểu thư nuôi lớn, việc lớn mật như thế người khác nào dám làm! Nào có con cái nào lại tuyển thiếp giúp phụ thân chứ, tiểu thư lại còn chưa lấy chồng, chuyện này truyền ra nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh dự.

Nhưng bà thấy Kỷ thị lại chẳng hề tức giận, bèn hỏi: “Vậy phụ nhân cảm thấy thế nào?”

Kỷ thị mặt mày nhăm nhăm lại: “Ta không quá tin tưởng Tổng di nương, nhưng vẫn tin nàng ta dịu dàng lương hòa, là người tâm tư tinh tế tỉ mỉ hiếm có, biết chăm sóc người bên cạnh. Nhưng Cầm Triều không tin nàng ta, lại còn rất đề phòng... Không biết đứa nhỏ này nghe được bí mật nào không hay là tự

nó nghĩ được như thế...”

Từ mụ mụ nói: “Người cảm thấy... có người lời ong tiếng ve bên cạnh Đại tiểu thư sao?”

Kỷ thị gật đầu: “Gần đây tính cách nó đã dịu đi nhiều, lại thông minh hiểu mưu lược hơn. Nếu không phải có người vo ve bên cạnh thì sao lại thay đổi đến thế, con ta ta hiểu rõ.”

Từ mụ mụ chần chờ: “Vậy có cần nô tỳ...”

Kỷ thị nói: “Không cần, ta vừa lòng như thế... Triều Tỳ Nhi muốn gặp quản sự, bà chọn giúp nó là được.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cô Mẫu

Mẫu thân cũng không đồng ý với đề nghị nạp thêm một phòng di nương cho Cố Đức Chiêu của Cẩm Triều.

Cẩm Triều vừa chăm chẫu hải đường bốn mùa mình trông, vừa lẳng lẳng suy nghĩ.

Mẫu thân không muốn cũng là chuyện thường tình, ai lại muốn trọng phu của mình nạp một đồng thiếp chứ, huống chi hai người đã từng tình chàng ý thiếp như thế. Hơn nữa mẫu thân cũng có phần đúng, không nạp thêm di nương, mấy di nương trong nhà đều đang nghe lời, nếu di nương mới vào cửa không biết điều thì cũng rất đau đầu.

Tuy Kỷ thị nghĩ như vậy nhưng Cố Cẩm Triều lại không cho là như thế.

Nàng không thể để Tống di nương hoài thai được, cây con trai rồi, sau này Tống di nương sẽ lại càng làm tới, dựa vào tình hình Cố Cẩm Vinh đang hướng về Cố Lan như vậy giờ thì chỉ e là mình sẽ là người ra đi đầu tiên. Phải khiến mẫu thân nắm được chỗ đáng sợ của chuyện này, nhưng cũng không thể nói rõ ra được.

Lưu Hương lấy kéo giúp nàng, tia lá xong lại hầu nàng rửa tay bằng nước hoa hồng.

Cố Cẩm Triều lại bảo Thanh Bô ôm mấy chậu hoa lan đưa đến chỗ phụ thân và Cố Cẩm Vinh, mùa đông hiếm hoa lan, chắc hẳn phụ thân và đệ đệ cũng thích.

Hôm nay là ngày 22, trong phủ náo nhiệt hẳn lên. Chương quây và quản sự ở cửa hàng hồi môn của mẫu thân tới sớm chúc tết, nườm nượp ra vào mang đến không ít đồ, mẫu thân lại dặn Cát Y Cát chương quỳ ở phủ Thường Châu đánh đồ trang sức tóc cho nàng, dặn dò làm gấp, tốt nhất là làm xong trước tết nguyên tiêu này. Cẩm Triều nghe được cũng không biết nên khóc hay cười, Vinh Dương bá bá muốn tổ chức hội đèn lồng vào dịp tết nguyên tiêu, mẫu thân chắc hẳn đang ngóng trông nàng tìm được phu quân như ý.

Mẫu thân lại giới thiệu Tống chương quỳ Tống Xuyên cho nàng và La chương quỳ La Vĩnh Bình. Tống Xuyên rất gầy, dưới cằm có chòm râu dê. La Vĩnh Bình mặc một chiếc áo choàng bằng tơ lụa in hoa văn, dáng người trắng trẻo mập mập cười ha hả, mẫu thân lại nói về La Vĩnh Bình: “Quê ở phủ Tân Hương, là đồng hương bà ngoại con đó.”

Cẩm Triều nghe đến phủ Tân Hương mới quay ại liếc người này. Nàng rất có ấn tượng với người này.

Năm đó lúc nàng bắt đầu quản lý của hồi môn, mấy chương quỳ đã sớm bị Tống di nương thay mất bảy tám người, nhưng La Vĩnh Bình này vẫn trụ lại được, y rất biết ăn nói, khuây môi múa mép. Trước kia lúc mẫu thân còn sống rất không thích kiểu người miệng lưỡi trơn tru này, chỉ vì thấy y làm việc lưu loát mới giữ y lại, nhưng vẫn không trọng dụng.

Nhưng sau khi tiệm tơ lụa của Cố Cẩm Triều phạm sai lầm lại đều nhờ vào miệng lưỡi trơn tru của người này mới có thể vực dậy được, về sau y cũng kinh doanh tiệm tơ lụa rất tốt, còn thông qua được thuyền buôn của Kỷ gia để đưa tới Tứ Xuyên và Hồ Nam, mớ nói được nguồn Thục Tú và Tương Tú để làm ăn sinh lời. Đáng tiếc nàng lại bị đoạt quyền, ngay cả đồ cưới cũng bị cướp mất, sau này những cửa hàng đó đều rơi vào tay nhị tẩu.

Mấy vị chương quỳ đã lui ra ngoài, Cẩm Triều lại bảo Từ mụ mụ lấy quà cho La Vĩnh Bình.

“...Là một đôi vòng ngọc phi thúy, chất lượng rất tốt.” Từ mụ mụ xem xong liền bấm lại với Kỷ thị.

Kỷ thị chau mày: “Triều Tỳ Nhi cảm thấy người này có thể dùng ư? Nhưng ta lại cảm thấy Tống Xuyên đáng tin hơn, hơn nữa năm đó hẳn từng đổ tú tài, là người hiền hậu.” Bà không thích La Vĩnh Bình, nhưng dù sao đây cũng là người mẫu thân bà tặng cho bà, lại xem như là đồng hương nên không tiện đuổi.

Cố Cẩm Triều biết rõ những điều mẩu thân nghĩ, cười nói: “Việc kinh doanh không liên quan tới học vấn, mẩu thân cũng đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

Cố Cẩm Triều gặp người này ở gian phía Đông, y là chương quỳ hồi môn của mẩu thân, cũng xem như là nô bộc nhà nàng, không cần để ý nam nữ khác biệt.

La Vinh Bình không ngờ tiểu thư lại muốn gặp mình, được sủng mà kinh, đập đầu nói mấy câu lấy lòng. Cẩm Triều hỏi y chuyện tiệm tơ lụa, lại giao phó chuyện anh trai Lưu Hương. La Vinh Bình vui vẻ đồng ý, chuyện tiểu thư giao cho thì đương nhiên phải làm thật tốt.

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã tới 23 cúng ông táo về trời, 24 ghi câu đối, cúng tổ tiên, chờ cúng bái trước năm mới. Bây giờ đều là Tổng di nương làm những chuyện này, Cẩm Triều cũng theo giúp.

Vốn Tổng di nương nghĩ nàng còn nhỏ tuổi, không thuần thực nên ắt sẽ luống cuống, bèn giao chuyện cúng ông táo cho nàng. Cẩm Triều đã từng quản lý cả hậu viện Trần gia to đến thế nên chút việc nhỏ ấy nàng đương nhiên thành tạo, nhưng Tổng di nương lại loay hoay mất một chập, người hầu hạ phụ thân cũng đổi thành Quách di nương.

Cẩm Triều lại đi tìm Đông mụ mụ, sắp sang năm mới rồi, nàng muốn may quần áo mùa đông và đặt đồ trang sức cho mấy nha đầu trong Thanh Đồng viện, phát thêm ít bạc.

Lúc này Bạch Vân bước tới thông báo: “Tiểu thư, cô thái thái ở phủ Chân Châu tới rồi. Đang nói chuyện với phu nhân đây ạ, phu nhân bảo Từ mụ mụ tới báo cho người một tiếng.”

Cô thái thái ư? Cẩm Triều chau mày, nàng vẫn chưa nhớ ra được người thân nào của Cố gia ở phủ Chân Châu.

Thanh Bò thấp giọng nhắc nhở: “Là bảo tỷ của lão gia ở phủ Chân Châu.”

Thanh Bò vừa nói vậy, Cẩm Triều liền nhớ ra. Phụ thân là con thứ sáu, bên trên còn có một người chị ruột được gả đến Hứa gia ở phủ Chân Châu.

Lúc này lại đến Cố gia làm gì? Đang lúc cuối năm, nàng lo việc nội trợ đã bận muốn chết rồi.

Cẩm Triều nghĩ ngợi, chắc hẳn là nghe chuyện mẩu thân bệnh nên tới thăm. Nửa năm rồi mẩu thân vẫn chưa thấy khá hơn, thân thể không thực sự chuyển biến xấu đi nhưng bệnh lại kéo dài. Cố gia dù gì cũng phải tới thăm, nhưng chẳng hiểu sao lại bảo cô thái thái đã xuất giá tới.

“Tiểu thư muốn đi bây giờ không ạ? Nô tỳ hầu tiểu thư thay đồ.” Lưu Hương hỏi nàng.

Cẩm Triều lắc đầu: “Chốc nữa phụ thân tự phái người đến thì ta sẽ đi, không cần thay quần áo, mặc cái này được rồi.” Nàng mặc chiếc váy thêu hạc trắng, trên có thêu thêm làn nước xanh quấn quanh, tuy rằng thuần khiết nhưng cũng sang trọng. Gặp cô mẩu cũng không thể qua loa được, Cẩm Triều cời vòng tay vàng rồng chạm khắc trên tay xuống, đổi một đôi vòng ngọc phi thúy, lại lấy mấy cây trâm ngọc gắn tơ vàng.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Bích Nguyệt cô nương bên người phụ thân lại đến truyền lời.

Cô thái thái đang ở trong phòng khách Cúc Liễu các, vì thân thể mẩu thân không khỏe nên đã gọi Tổng di nương và Đỗ di nương tới nói chuyện với bà ấy, Cố Lan và ba muội muội đang ở trong đó.

Cố Cẩm Triều bước vào phòng, phụ thân liền gọi nàng qua: “Cẩm Triều, mau tới chào cô mẩu đi!”

Cố Cẩm Triều ngẩng đầu lên, chỉ thấy một phu nhân mặc áo lông vải tơ màu đỏ thắm đính hoa tơ, đầu đội mũ tơ vàng, vấn tóc kiểu Kim Phúc Thọ đang cười cười nhìn Cố Cẩm Triều: “Triều Tỷ Nhi của chúng ta đã lớn thế này rồi, trở mã càng thêm xinh đẹp động lòng người.”

Phụ thân cũng rất vui vẻ: “Lần trước tỷ gặp nó mới chỉ 11 tuổi, bây giờ có thể không lớn được sao.”

Cẩm Triều đoan chính hành lễ vấn an, phụ thân lại bảo nàng ngồi xuống với chúng muội muội, Cố Lan giữ chặt tay nàng, nhỏ giọng nói: “Trường tỷ, chuyện của Thanh Bò, muội vẫn phải xin lỗi tỷ...” Nàng ta mặc áo gấm đỏ thắm, trông đẹp hơn lúc bình thường.

Cẩm Triều yên lặng cười: “Nhị muội nói chuyện gì vậy? Ta không nhớ.”

Cố Lan liền ghen, nếu nàng ta nói rõ ra thì chẳng phải là ra vẻ mình thân thiết với Cố Cẩm Vinh sao, ngay cả chuyện Cố Cẩm Vinh tới chất vấn Cẩm Triều cũng biết.

“Là muội muội quên đó mà.” Cố Lan cười cười, “Thanh Bò còn ít đồ trang sức ở chỗ muội, đợi ngày mai muội sai người mang tới cho nàng ấy.”

Cẩm Triều ngồi thẳng người, đôi môi khẽ cười. Dù cho Cố Lan thông minh lắm mưu mẹo nhưng cũng vẫn còn quá nhỏ, thiếu kiên nhẫn.

Cô thái thái nói chuyện với phụ thân: “Cháu gái của ta, ai ai cũng xinh đẹp, Triều Tỷ Nhi xinh đẹp, Lan Tỷ Nhi thanh lệ, Tịch Tỷ Nhi và Y Tỷ Nhi cũng là kiểu mỹ nhân phần điều ngọc mài. Về sau đệ kén rể cũng phải kén ai đó tuần tú lịch sự, bụng đầy sách vở.”

Cố Lan liền cười nói: “Đều nói cháu ngoại trai giống cậu, bọn cháu cũng là giống thái thái thôi mà.”

Mọi người bị nàng ta chọc cười, cô thái thái khen nàng ta: “Đứa nhỏ thông minh lanh lợi này, ai mà chẳng biết cháu đang như mở cờ trong bụng chứ.”

Cố Cẩm Triều lại chú ý tới nét cười cứng đờ của Tống di nương, người khác vui vẻ, nhưng bà ta là mẹ đẻ mà nghe con gái nói vậy, trong lòng chắc chắn sẽ không thoải mái.

Lúc này Cố Cẩm Vinh cũng đã tới thính an cô thái thái, hiển nhiên cô thái thái vẫn thích Cố Cẩm Vinh nhất, khen cậu mấy câu rồi lại thương cho cậu tâm bừa bộn an mà bà vẫn đeo mấy năm nay: “Cái này cô cầu được ở Đại Quốc Tự đấy, linh nghiệm lắm.”

Cẩm Triều nghe vậy liền không nhịn được cười, thói quen thích được thương của Cố Lan đoán chừng lại bộc phát rồi. Quả nhiên Cố Lan lập tức kéo tay cô thái thái nói: “Cô mẫu bắt công quá, Vinh Ca Nhi có quà, vậy bốn tỷ muội chúng cháu cũng muốn, coi như là tiền mừng tuổi nhé.”

Nàng ta như đang làm nũng nhưng lại không khiến người ta ghét mà lại khiến người ta yêu thương.

Nhưng kéo theo các nàng làm gì, nàng cũng chẳng muốn tiền mừng tuổi, huống chi đều là người đã cập kê. Cẩm Triều thuận miệng nói: “Mấy vị muội muội là được rồi, cháu không cần đâu ạ.”

Cô thái thái hơi khó xử, bà tới vội nên không chuẩn bị quà. Lấy hết trang sức trên người ra đưa thì chẳng hay lắm.

Tống di nương cũng phát hiện ra, thăm nghĩ phải sửa thích tình thích đòi quà này của Cố Lan rồi bèn hòa giải: “Hay là để lão gia tặng đi, trong phủ mới lấy ít trang sức rất tinh xảo!”

Cô thái thái nhìn Tống di nương với vẻ cảm kích, phụ thân liền nói: “Trang sức mới lấy về cũng để cho các con, thích cái gì thì lấy.” Ông cũng không để ý những chuyện này.

Cố Lan cười nói: “Con thấy phủ Thường Châu đưa tới hai bộ búi tóc tơ vàng rất đẹp, bên trên khảm hồng ngọc thanh tịnh, một lại khắc mây vòng, còn có thanh ngọc chạm rồng khảm nạm nữa. Một cái khắc hoa sen tường vân, được đánh từ mười hai lượng vàng, quả xứng là trang sức kim lung lĩnh...”

Trong lòng Cẩm Triều khẽ động, đây là Cát chương quý của phủ Thường Châu đưa tới cho nàng, không ngờ lại được đưa tới như thế. Sao Cố Lan lại nhắc đến cái này, chẳng lẽ nàng ta cũng muốn ư? Tuy rằng nàng không xem trọng những thứ này nhưng lại là mẫu thân làm cho nàng, có lấy cả hồng ngọc mà bà vẫn cất ra, trên đó khảm gì đều do mẫu thân dặn dò Cát chương quý.

Phụ thân nói: “Cát chương quý phủ Thường Châu... Đây là đồ Trương Quân đặt cho Cẩm Triều.”

Trương Quân là tên tự của mẫu thân.

Tống di nương cười nói: “Nhìn Lan Tỷ Nhi của chúng ta xem, con còn chưa cập kê, không nên mang những thứ này, đồ của trường tỷ thì đương nhiên là của trường tỷ. Nếu con muốn, chỗ mẫu thân còn có ít cẩm thạch, làm cho con một cây trâm Điệp Luyến Hoa đính tơ nhé?”

Cố Lan cũng hơi xấu hổ: “Con không biết là của Trường tỷ, cũng đúng, con thấy hồng ngọc khảm trên đó đẹp tới vậy, chế tác lại tinh xảo, đương nhiên là mẫu thân đặt làm cho trường tỷ rồi...”

Cố Cẩm Triều nắm chặt tay.

Cố Lan còn nhỏ tuổi mà nói chuyện lại độc địa đến thế, lời này rõ là nàng ta muốn ám chỉ mẫu thân bắt công. Nếu không cho nàng ta thì mình lại chẳng hóa ra keo kiệt ư?

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phát Bệnh

Cô thái thái hòa giải: “Đều là tỷ muội, nói vậy là khách khí rồi...”

Cố Cẩm Vinh lại nói: “Trong phòng Trường tỷ có nhiều đồ tốt, đệ lại thấy Nhị tỷ chẳng có mấy, chẳng bằng trường tỷ chịu thiệt một chút, tặng lại cho Nhị tỷ đi.” Cậu thấy Cố Cẩm Triều im lặng không nói gì, ánh mắt lạnh lùng.

Mỗi tháng Kỳ gia đều mang đồ tốt tới cho trường tỷ, trang sức của tỷ ấy nhiều vô số, Nhị tỷ cũng chỉ muốn chút đồ thôi, xem tỷ ấy không nở như vậy, chỉ e là dù có ném trong góc đến mốc cũng không cho Nhị tỷ!

Thấy vậy, Đỗ di nương và Quách di nương đương nhiên không dám nói gì, Cố Tịch kéo tay Cố Y.

Cố Đức Chiêu nhìn Cẩm Triều, lại nhìn Cố Lan một chút, hai mắt Cố Lan đã có hơi nước, đáng vẻ ngại ngùng, Cẩm Triều lại im lặng, thoạt nhìn rất mạnh mẽ. Ông nói: “Triều Tỳ Nhi, con là tỳ tỳ, thứ này tặng cho Lan Tỳ Nhi đi, con thấy sao?”

Trong lòng Cố Cẩm Triều như bị đâm một nhát.

Nàng cười cười nói: “Phụ thân nói gì vậy, muội muội đã nhìn trúng từ sớm, hết lần này tới lần khác lại nhìn trúng đồ của con, vậy đương nhiên con phải đưa cho muội muội rồi. Lan Tỳ Nhi nói cái gì mà làm cho trường tỳ, nghe ra khách khí quá rồi.” Dừng một chút, nàng lại nói thêm, “Vốn mẫu thân đặt bộ trang sức này để con mang vào dịp mừng năm mới, cũng mang vào hội đèn lồng tết nguyên tiêu, nhưng ngẫm lại nhị muội cũng tới tuổi cập kê rồi, mang đồ trang sức tơ vàng chắc sẽ đẹp hơn.”

Nàng vừa nói xong, sắc mặt Cố Lan liền cứng đờ.

Lời này của Cố Cẩm Triều quả là có thâm ý. Nhưng quả thật là mình nhìn trúng đồ của tỳ ta, Cố Cẩm Triều còn có thể làm gì, hôm nay có phụ thân và đệ đệ giúp nàng ta, mẫu thân lại đang quản lý hậu viện Cố gia, nàng ta không tin Cố Cẩm Triều còn có thể từ chối!

Cô thái thái cũng là người hiền lành, thấy sắc mặt hai người xấu đi bèn nói sang chuyện khác: “Mẫu thân nói, mừng 8 đầu năm mọi người về sum họp đi. Ở riêng đã lâu, lại không gặp nhau mấy, nghĩa tình chân tay cũng phải phai nhạt đi chứ nói gì...”

Ăn xong trà bánh, mọi người liền tản đi.

Lúc không còn người ngoài nữa, cô thái thái mới nói với Cố Đức Chiêu về chuyện Kỷ thị: “Ta gặp đệ tức rồi, bệnh nặng gây yếu, tuy rằng lúc này tính mạng không đáng lo nhưng chi e cũng không mấy khả quan.”

Cố Đức Chiêu thở dài: “Hai người bọn đệ là vợ chồng cũng đã 20 năm rồi, tuy tình cảm không còn như năm đó nhưng tình nghĩa thì vẫn còn. Bà ấy bệnh hơn nửa năm, đệ cũng không đành lòng, rất sợ đáng về tiền tụy của Trương Quân.”

Cô thái thái gật đầu nói: “Tỳ biết đệ là người trọng tình, lần này mẫu thân bảo tỳ tới cũng vì biết đệ nghe lời tỳ, nên mới bảo tỳ đi khuyên đệ vài câu... Đệ cũng hiểu bà ấy đấy, nếu đệ tức có gì bất giác, đệ nên tìm người tốt để tái giá, dù sao đường làm quan của đệ còn dài, hậu viện không thể không có chủ mẫu được.”

Bà sợ Cố Đức Chiêu niệm tình cũ, không chịu tái giá.

Thấy Cố Đức Chiêu yên lặng không nói gì, cô thái thái lại nói tiếp: “Đừng trách tỳ nói lời khó nghe, tuy rằng tài lực của Kỷ gia có thể giúp đỡ đệ được một chút nhưng cũng không có lợi ích gì với đường làm quan của đệ, năm đó đệ nhất quyết lấy đệ tức làm vợ, không tiếc quyết liệt với Cố gia, nhưng bây giờ không giống như xưa nữa rồi.”

Cố Đức Chiêu hiểu ý mẫu thân và tỳ tỳ, năm đó ông thi đỗ tiến sĩ liền một lòng muốn lấy Trương Quân làm vợ. Lúc đó Kỷ gia vẫn chưa vinh hoa phồn vinh như bây giờ, Cố gia là dòng dõi thư hương, gia phong nghiêm cẩn, làm sao chịu để Kỷ thị làm vợ ông. Lúc đó ông bèn quyết liệt với Cố gia, nhưng năm nay làm quan, có tài lực Kỷ gia cheo chống, Cố gia cũng âm thầm giúp đỡ ông nên ông vẫn thuận lợi một đường lên làm quan Ngũ phẩm.

Cố Đức Chiêu nhìn xa xôi. Chớp mắt một cái, sắc đỏ của đèn lồng rọi xuyên qua mắt, chớp mắt thêm cái nữa, tất thảy lại đặc biệt yên tĩnh ôn hòa.

“Đệ cũng hiểu... Vậy tỳ thấy Tống di nương thế nào?”

Cô thái thái gật đầu: “Tống di nương cũng được, Lan Tỳ Nhi dí dỏm đáng yêu, rất nghe lời. Nhưng Triều Tỳ Nhi...”

Cố Đức Chiêu chau mày: “Tỳ tỳ cảm thấy Triều Tỳ Nhi không tốt ư?”

Cô thái thái cười lắc đầu: “Cũng không phải như thế, chẳng qua là bên ngoài tỳ nghe thấy nhiều lời đồn không hay về Triều Tỳ Nhi, còn tưởng rằng con bé là người kiêu căng ương ngạnh, không biết lễ tiết, nhưng hôm nay gặp, tỳ lại thấy tính tình Triều Tỳ Nhi trầm ổn, nói chuyện đúng mực hơn Lan Tỳ Nhi nhiều, hơn nữa dung mạo phong độ và tư thái đều rất xuất chúng, chỉ không biết tại sao bên ngoài lại có lời đồn như thế nên tỳ mới thấy ngạc nhiên thôi.”

Nhắc tới trường nữ, sắc mặt Cố Đức Chiêu khẽ thả lỏng: “Từ sau khi mẫu thân nó bệnh, tính cách của Triều Tỳ Nhi đã trầm ổn hơn không ít, gần đây lại càng hiểu chuyện nghe lời. Nó biết đệ thích hoa lan nên mấy hôm trước còn đưa tới cho đệ mấy chậu Mặc Lan hiếm thấy trong mùa đông...”

Trường nữ không lớn lên trước mắt ông, bình thường ông cũng không mấy thân cận. Lại nói Lan Tỳ Nhi và Vinh Ca Nhi thân cận với ông hơn nhiều. Trong lòng ông cũng hiểu mình đã thua thiệt trường nữ, bình thường nếu trường nữ không phạm vào lỗi gì lớn, ông cũng sẽ dung túng.

...

Đêm tới, Tà Tiêu viên thấp đèn sáng lạng.

Mặc Ngọc điều Kỷ Thị uống súp, vừa uống xong chén súp, Kỷ Thị bèn dựa vào gối nghỉ ngơi. Lúc này Từ mục mục đưa một tiểu nha đầu vào, đáng vẻ sạch sẽ, tóc chải búi lại, khoảng 13 14 tuổi.

Kỷ Thị nhìn tới, tiểu nha đầu liền quỳ xuống đất: “Phụ nhân, lúc nô tỳ tới lấy đồ trang sức tơ vàng cho tiểu thư, quản sự nói với nô tỳ rằng hai bộ trang sức kia đều bị người trong phòng Nhị tiểu thư tới lấy đi rồi.”

Kỷ thị chau mày: “Xây ra chuyện gì rồi, tại sao quần sự lại để Nhị tiểu thư lấy?”

Tiểu nha đầu đáp: “Quần sự kia nói rằng lão gia đã đồng ý nên ông ta mới để Nhị tiểu thư lấy đi.”

Sắc mặt Kỷ thị khó coi, gật đầu ra hiệu cho Từ mụ mụ: “Gọi Tinh Y trong Cúc Liễu các tới đây.”

Tinh Y tới rất nhanh, Kỷ Thị kiên hồi nài: “Hôm nay lúc cô thái thái tới, trong Cúc Liễu Các đã xảy ra chuyện gì, người nói rõ ra cho ta nghe.”

Tinh Y quỳ xuống đất: “Lúc nô tỳ tới phòng tiếp khách hầu hạ, đại tiểu thư đã tới rồi...” Sau đó nàng ta liền nói rành mạch lại một lần, thấy sắc mặt Kỷ Thị càng lúc càng đen, nàng ta lại càng phải câu nệ, cuối cùng lại nói: “Lão gia và cô thái thái nói chuyện riêng, nô tỳ cũng không biết là nói chuyện gì.”

Kỷ thị lại hỏi: “Lúc ấy đại tiểu thư nói gì?”

Tinh Y thấp giọng nói: “Đại tiểu thư cũng không phản đối... Chỉ nhường bộ trang sức đó lại.”

Sắc mặt Kỷ Thị tái nhợt, phát tay để nha đầu kia lui ra. Bà ho khan kịch liệt, cả người co lại. Từ mụ mụ vội vàng bước tới đỡ lấy bà, lo lắng nói: “Phu nhân, người đừng nổi giận, sức khỏe quan trọng hơn.”

Kỷ Thị chống tay trên giường, giọng khàn đặc: “Ta còn chưa chết mà cả đám đã dám ức hiếp Triều Tỳ Nhi đến vậy! Nếu ta chết rồi chẳng phải bọn họ nuốt sống Triều Tỳ Nhi mất ư! ...Cố Đức Chiêu lại còn bỏ mặc các ả ức hiếp Triều Tỳ Nhi của ta, lúc đó việc làm quan của ông ta gặp trắc trở, không còn cửa cầu cứu, không phải là Kỷ gia dùng tiền đi mở đường cho ông ta ư? Vậy mà bây giờ ông ta lại đối xử với mẹ con ta thế này...”

Từ mụ mụ thấy khóe miệng bà có vết máu thì hoảng hốt vội vuốt lưng bà: “Phu nhân, đừng nói nữa, nô tỳ đi tìm đại phu cho người!”

Kỷ Thị giữ chặt vạt áo bà: “Đừng gọi đại phu, gọi lão gia tới đây...”

Động tĩnh lớn như vậy, Mặc Ngọc Mặc Trúc và mấy nha đầu cũng vội vào, có người đi mời đại phu, lại có người đi gọi đại tiểu thư. Đôi mắt Kỷ Thị chìm sâu, dường như đã dùng sức quá đà, bây giờ lại đột nhiên bị rút sạch sức lực, cơ thể bà mềm nhũn, mắt cũng nhắm lại.

Từ mụ mụ vội giữ tay Kỷ Thị, miệng gọi phu nhân, gấp đến nỗi sắp khóc.

Lúc này Cố Cẩm Triều đang ngồi trên giường gạch bên cửa sổ với hai muội muội.

Ra khỏi Cúc Liễu Các, Cố Y và Cố Tịch liền tới đây, ăn cơm tối xong, Cố Tịch lại đề nghị cất hoa chơi.

Cố Y cắt giấy trong tay: “Trường tỷ xem, trăm đoá lưu vân dán lên tường vừa đẹp.” Lưu vân tượng trưng cho như ý, biểu thị mãi luôn gặp chuyện vừa ý. Trăm đoá tượng trưng cho phúc phận không ngừng. Cửa sổ nhanh chóng dán đầy lưu vân, Cố Y cắt rất đẹp.

Cố Cẩm Triều thấy nàng ấy cắt rất vững, cảm thấy hiếm khi Cố Y sôi nổi thế này, mặc dù mới 13 nhưng cô bé này lại như trầm ổn từ nhỏ. Rất khác với Đỗ di nương mẹ nàng ấy.

Nàng lại khen Cố Y mấy câu.

Cố Tịch cắt không đẹp mắt, đã bỏ rất nhiều cái xấu rồi, đã chau mày tập trung cắt một đoá hải đường, trông cũng không tệ nhưng lại cắt thiếu một cánh, không biết là cắt mất từ lúc nào.

“Vốn muội còn muốn tặng trường tỷ...” Giọng nàng ấy yếu ớt, nghe rất uể oải.

Cẩm Triều sờ đầu nàng đầy: “Như vậy tỷ cũng thích rồi, nếu muốn tặng trường tỷ thì không được lấy lại đâu nhé.”

Cố Tịch nói rất chân thành: “Sau này muội sẽ cắt hình Bò tát thật đẹp cho trường tỷ... Giống cái trong phòng trường tỷ vậy.”

Cố Y cười nhìn Cố Tịch, lại nhìn lên tay Cẩm Triều: “Không biết trường tỷ cắt gì đó.”

“Phúc trời cho.” Cẩm Triều mở tờ giấy trong tay mình, chỉ thấy một đũa tre ôm phi bức.

Cố Tịch mở to mắt, lấy ngón tay chọc lên đầu đũa tre: “Trông đáng yêu quá, mặt tròn tròn này.”

Cố Cẩm Triều liền đưa cho Cố Tịch, Cố Tịch nhìn ngắm đến là thỏa mãn. Một lúc sau, hai người liền cáo từ Cẩm Triều về trước, Cẩm Triều cũng ưa thích Cố Tịch, thấy nàng ấy vui vẻ, tâm tình nàng cũng tốt hơn nhiều.

Thanh Bò cảm thấy đại tiểu thư vẫn mang chút tính tình trẻ con, còn ngồi cắt giấy với hai tiểu thư cả buổi như thế, khóe miệng còn cười cười.

Rèm bị đẩy ra, Lưu Hương bước vội vào: “Tiểu thư... bên Tà Tiêu viên xảy ra chuyện rồi.”

Trong lòng Cẩm Triều cả kinh: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi phu nhân phát bệnh ngất rồi, đến giờ vẫn chưa tỉnh...” Lưu Hương nói.

Cầm Triều nắm chặt tay, đứng lên: “Thanh Bò, lấy áo khoác của ta, chúng ta tới Tà Tiêu viên.”

Chẳng phải sáng nay mẫu thân vẫn còn tốt sao?!

Trong lòng Cầm Triều nóng như lửa đốt, nếu mẫu thân gặp chuyện gì ngoài ý muốn, nàng cũng thật không biết nên làm sao cho phải

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tìm Người Mật Thám

Vừa đến Tà Tiêu viên đã thấy hai vị di nương ở đó rồi, Cầm Triều lại bảo nha đầu mở cửa sổ thông gió ra, chuyển chậu than tới cạnh giường, người khác đều ngồi vây quanh, chỉ có Từ mục mục đứng đó nhìn. Một lát sau, Tổng di nương và Cô thái thái cũng tới, thêm một lát, lại có Cố Lan và Cố Tịch tới, mọi người đều tới ngồi bên gian lâu Tây. Cuối cùng Cố Cẩm Vinh mới chạy vội tới, ngay cả thư đồng Thanh Tu cũng không theo kịp.

“Mẫu thân!” Hốc mắt cậu đỏ ửng, tới thẳng bên giường nắm chặt tay mẫu thân.

Dù sao thì cũng chỉ là một cậu thiếu niên 11 tuổi, mẫu thân bệnh nguy kịch khiến cậu cũng rối loạn quyền cả đứng mực.

Từ mục mục khuyên cậu: “Đại thiếu gia, cậu tới gian lâu tây chờ đi!”

Cố Cẩm Vinh cố chấp lắc đầu: “Ta ở đây với mẫu thân!”

Cầm Triều chau mày, đệ đệ này của nàng đúng là quá không hiểu chuyện, nàng gắt đầu ra hiệu với hai người Thanh Tu, Thanh An: “Kéo đại thiếu gia đến gian lâu Tây đi!”

Thanh Tu và Thanh An nhìn nhau, gần đây họ vẫn chỉ nghe lệnh đại thiếu gia.

Giọng Cầm Triều liền lạnh như băng: “Nếu các người còn không động tay thì ta sẽ lập tức đuổi các người ra khỏi Cố gia, có tin hay không?”

Nàng vẫn không quên sau này hai thư đồng này dẫn Cố Cẩm Vinh tới vực thăm thể nào.

Lúc này hai người mới kéo Cố Cẩm Vinh ra, Cố Cẩm Vinh oán hận nhìn nàng, không buồn nguy trang nữa: “Cố Cẩm Triều, vì sao tỷ không cho ta ở đây với mẫu thân! Tỷ dựa vào cái gì! Trên đời này còn có loại con cái lòng dạ rắn rết như tỷ ư! Tỷ có biết tỷ khiến người ta ghét như thế nào không?!”

Cậu cố gắng gỡ tay thư đồng, Cầm Triều nghe cậu chửi bậy thì liền bước lên.

“Đệ ở đây làm gì, đệ là đại phu à, đệ có làm được gì không, như thế là vương tay vương chân làm trể nài việc người khác đệ có biết không? Đệ nói ta lòng dạ rắn rết, mẫu thân hằng còn đang bệnh, đệ đứng trước giường bà cãi lộn để bà thấy tỷ đệ ta bất hòa thế này, đệ có mục đích gì?” Giọng nói của nàng lạnh lẽo bình tĩnh, nói hết thấy thì dừng lại không nói thêm một chữ.

Mặc Ngọc bước lên giúp kéo Cố Cẩm Vinh ra ngoài, Cầm Triều cũng chẳng còn kiên nhẫn nhìn về mặt cậu nữa.

Nha đầu bê thuốc lên, Cầm Triều nhận lấy thử trước một ngụm, Thanh Bò ngăn nàng lại: “Tiểu thư, thuốc đều ba phần độc!”

Cầm Triều nói: “Bây giờ cũng bất chấp, đỡ phu nhân dậy.” Nàng tự đứt thuốc cho mẫu thân, mẫu thân vừa ngậm được một chút lại trào ra, không đứt vào nổi.

Nàng lấy khăn gấm lau thuốc bên miệng bà, hỏi: “Đại phu vẫn chưa tới ư?”

Mặc Ngọc trả lời: “Liều đại phu xem bệnh cho phu nhân ở ngõ Thanh Liên, đã phái xe ngựa đi mời tới rồi, có lẽ cũng sắp đến rồi.”

Cầm Triều không nhớ mẫu thân từng phát bệnh nghiêm trọng như vậy, nhưng nàng nhớ bà chết vào ngày 18 tháng 4 năm Long Khánh thứ 6, là sang năm. Nàng không biết có phải vì nàng mà mọi chuyện thay đổi hay không, trong lòng nàng nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ xem nếu mẫu thân bất trắc thì nàng biết phải làm sao.

Không tới nửa khắc sau, đại phu liền mang theo hòm thuốc đi vào, phụ thân đi theo sau lưng đại phu.

Ông thấy trưởng nữ đang ngồi trên ghế yên lặng không nói, bàn tay nắm chặt ống tay áo, mắt nhìn chăm chăm vào tấm bình phong.

“Triều Tỷ Nhi, con đừng lo, mẹ con sẽ không sao đâu.” Phụ thân đưa tay muốn vuốt tóc nàng, lại nghĩ nàng đã cập kê, hơn nữa hai cha con cũng chưa

từng có hành động thân mật như thế thì tay khê cứng lại, chậm rãi buông xuống.

Cầm Triều ngẩng đầu liền thấy sắc mặt phụ thân cũng đầy lo lắng, nàng cười cười. Nếu ông thật lòng với mẫu thân thì tại sao kiếp trước mẫu thân qua đời chưa được nửa năm, ông đã vội nâng Tống Di Nương lên làm phu nhân đây? Một năm ông túc trực bên linh cửu còn chưa qua! Ngay cả vợ của một đầu bếp nho nhỏ chết, đầu bếp kia cũng để tang nửa năm rồi.

Liễu Đại phu đi tới: "...Phu nhân khó thở công tâm, huyết mạch đảo ngược chiều, phải thi châm mới khiến bà ấy tỉnh lại được, tỉnh rồi mới có thể uống thuốc. Chỉ là việc thi châm này..."

Cầm Triều hiểu, cho dù là đại phu, thi châm cần thiết đi nữa thì cũng không thể không bận tâm đến nam nữ khác biệt.

Quả nhiên Cố Đức Chiêu do dự một lát: "Việc thi châm này quả thật không thỏa đáng, có thể thay bằng cách khác không?"

Liễu đại phu nói: "Lão hủ có thể thử xong, nhưng hiệu quả không cao, hơn nữa cũng sẽ gây tổn thương cho phu nhân."

Cầm Triều nói: "Vậy để đại phu che mắt bằng vải sa rồi thi châm, thấy rõ được vị trí, cũng miễn cho người ta lời ong tiếng ve, việc này được chứ?"

Liễu đại phu gật đầu: "Lương y như từ mẫu, lão phu hiểu."

Thấy con gái và đại phu đều nói vậy rồi, Cố Đức Chiêu cũng không thể nói khác, ông bảo nha đầu bà tử chung quanh lui ra, ông thì ở bên cạnh nhìn.

Cầm Triều tới gian lầu Tây.

Cố Lan còn đang an ủi Cố Cẩm Vinh: "Đã lớn như vậy rồi, đừng khóc nữa."

Cố Cẩm Vinh nhìn thấy Cầm Triều đi tới thì vội lau nước mắt, cậu không muốn khóc trước mặt Cố Cẩm Triều. Cậu lấy lại bình tĩnh, đứng lên nói với Cố Cẩm Triều: "Vừa rồi trường tỷ dạy phải, đệ không nên bốc đồng." Lúc nói những lời này, cậu còn kéo tay áo Cố Lan.

Bây giờ Cầm Triều không rảnh quan tâm tâm tình của cậu, bèn gật đầu nói: "Trường tỷ cũng chỉ muốn tốt cho mẫu thân, đệ không giận là được rồi."

Cô thái thái lại nói: "Vậy bây giờ đệ tức thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa?"

Cầm Triều đáp: "Đại phu đang xem, cháu cũng không biết."

Lát sau Từ mụ mụ mới đi tới nói: "Phu nhân đã tỉnh rồi, nhưng vẫn chưa dậy được, Liễu đại phu nói hôm nay mọi người khoan hăng vào thăm, chờ ngày mai phu nhân đường sức rồi hẵng tới bái phỏng." Sau đó lại nói với Cầm Triều, "Đại tiểu thư xin ở lại."

Cầm Triều gật đầu nói: "Vừa hay, không biết Liễu đại phu đã đi chưa, ta có việc muốn hỏi ông ấy."

Y thuật của Liễu đại phu nổi danh ở Yên Linh, y quán Liễu thị của ông trước giờ vẫn đông như trẩy hội, tính cách lại ôn hòa nhã nhặn.

Lúc bấy giờ ông đã ở độ tuổi bảy mươi, vẻ mặt quắc thước, đáng cười hiền hậu.

"...Đại tiểu thư hỏi bệnh tình phu nhân ư, việc này cũng khó nói. Phu nhân bị suy nhược, nếu điều dưỡng tốt thì sẽ không chịu gầy vò như hôm nay, sống thêm mấy năm cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu không điều dưỡng tốt, lại lo lắng u uất nhiều... Vậy còn khó nói."

Cầm Triều gật đầu: "Đa tạ Liễu đại phu, thứ này xin ngài nhận lấy." Nàng đã sớm bảo hạ nhân vào kho lấy mấy hũ rượu tới, kiếp trước nàng có qua lại với người này mấy lần, biết ông không thích gì mấy nhưng lại đặc biệt yêu rượu.

Vốn tưởng rằng nàng muốn tặng ít vàng bạc tục vật, Liễu đại phu cũng đã chuẩn bị từ chối xong, nhưng không ngờ nàng lại tặng cho ông mấy hũ Thu Lộ Bạch. Đây không phải là loại rượu quý thường thường mà là loại tốt nhất của Tế Nam, nước được lấy từ sương đọng trên cỏ và lá mọc trên vách núi, vị thơm tinh khiết nứt mũi.

Liễu đại phu ngửi thấy mùi rượu thì đã yêu thích không nổi rồi, ông tự ôm vào lòng chứ cũng không giao cho được đồng đi cùng, cảm ơn nàng: "Đại tiểu thư vất vả rồi." Sau đó ông lại dặn dò Cầm Triều mấy thứ, kê một đơn thuốc điều dưỡng.

Cầm Triều bảo nha hoàn tiễn Liễu Đại Phu về, sau đó quay lại xem mẫu thân.

Cầm Triều vừa đi tới cửa thì lại nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong. Từ mụ mụ cả kinh, Cầm Triều lại thấp giọng dặn dò bà: "Đừng lên tiếng."

Nàng đứng nguyên tại chỗ, nghe được mẫu thân ốm yếu đang tranh chấp, lại nghe giọng nói qua loa không kiên nhẫn của phụ thân: "Ai ức hiếp Triều Tỷ Nhi chứ, nhưng bà cũng quá bất công rồi, đánh đồ trang sức vàng cho Triều Tỷ Nhi nhưng lại bỏ qua Lan Tỷ Nhi, để cô thái thái chế giễu... Ngày thường Phẩm Tú Bình hầu hạ bà và tôi đã đủ loay hoay rồi, bây giờ còn phải lo việc nội trợ, vất vả vô cùng. Vậy mà bà còn không thiết đến con gái nàng ấy!" Phẩm Tú Bình là tên tự của Tống Di Nương.

"Lan Tỷ Nhi còn chưa cập kê, thiếp muốn Triều Tỷ Nhi đến hội đèn lồng mới làm cho nó." Giọng giải thích của mẫu thân rất khê, như chẳng hề có chút sức, "Trên đó khảm hồng ngọc, là hộp hồng ngọc ngài đưa cho thiếp lúc còn trẻ... Ngài không nhớ sao?"

Phụ thân im lặng một chốc, sau đó mới mở miệng nói: “Đã như vậy rồi, bà còn muốn tôi đòi về ư?”

Cầm Triều đứng trong gió đêm, nghe mà thấy cả người lạnh buốt. Đèn lồng đỏ yên lặng chiếu lên thềm đá, đêm đông vắng vẻ lại im ắng.

Nàng cũng thấy khó chịu, huống chi là mẫu thân đây?

Cầm Triều quay đầu nói: “Mẫu thân đang nói chuyện với phụ thân, phiền Từ muội muội gọi hết tỷ nữ bà tử trong Tà Tiêu viện tới đây, ta có việc muốn dặn dò.” Từ muội muội đáp vâng, nhìn khuôn mặt quyết tuyệt của tiểu thư, dáng người thẳng tắp, kiêu ngạo như thể không ai phá vỡ nổi, mũi bà chua xót, vội quay người đi gọi mọi người trong Tà Tiêu viện.

Mọi người nhanh chóng tập trung ở hậu viện, trời đã lạnh, thỉnh thoảng lại có vụn tuyết rơi xuống, mọi người đều bị lạnh run.

Cầm Triều bảo Thanh Bò và Lư Hương sau lưng nàng tránh đi trước, quét mắt nhìn những nha đầu này, lạnh giọng hỏi: “Chuyện ngày đó mẫu thân đánh trang sức cho ta, có những ai biết?”

Nàng đã sớm nghĩ tới rồi, trừ phi có người nói chuyện này với Cố Lan, bằng không thì làm sao nàng ta có thể mượn đề tài nói chuyện của mình đây! Mẫu thân đánh trang sức cho mình nàng, lại mang phải tiếng bất công ích kỷ, thậm chí còn khiến bà tức giận công tâm, thiếu chút nữa đã không tỉnh lại được!

Nếu nàng tìm ra người này thì nhất định sẽ không tha thứ!

Có ba người vội bước lên một bước, là Mặc Ngọc, Mặc Trúc hầu hạ mẫu thân hôm đó và một tiểu nha đầu lạ mặt.

Từ muội muội khom người: “Lúc ấy nô tỳ cũng ở đó, cũng biết chuyện. Nhưng nô tỳ có thể cam đoan, nô tỳ và Mặc Ngọc, Mặc Trúc tuyệt đối trung thành tận tâm với phu nhân, không thể truyền tin tức này ra ngoài!”

Đúng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng. Cầm Triều hiển nhiên tin Từ muội muội, nàng quay lại dò xét tiểu nha đầu còn lại.

Nha đầu mới chỉ 11 12 tuổi òa khóc: “Nô tỳ, lúc đó nô tỳ đang đốt than, sau đó cũng không ra khỏi Tà Tiêu viện, không phải nô tỳ nói! Đại tiểu thư nhất định phải tin nô tỳ!”

Cầm Triều nhìn thoáng qua đã biết không phải, lá gan nhỏ như vậy, tay chân run lẩy bẩy, nàng ta không có dũng khí đó, cũng không có tâm cơ đi mật báo.

Nếu như không phải người của mẫu thân, vậy... Lúc đó trong phòng còn có Lư Hương hầu hạ!

Lư Hương lại rất năng lui tới với Cố Lan, có phải Lư Hương tiết lộ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Khiến Trách

Lúc Cầm Triều trở lại Thanh Đồng viện, sắc mặt nàng âm trầm khiến đám người hầu cũng chẳng dám thở, dè dặt hầu hạ. Lúc Lư Hương cô nương dâng trà, đại tiểu thư bị nóng nên ném xuống đất, bảo nàng ta ra ngoài, chưa cần hầu hạ vội.

Thanh Bò hiểu dụng ý của Cầm Triều: “Tiểu thư hoài nghi Lư Hương cô nương ư?”

Cầm Triều gật đầu: “Ta chỉ đuổi nàng ta ra ngoài trước, cũng không muốn oan uổng cho nàng ta hoặc khiến nàng ta nghi ngờ, em tìm Vũ Đồng có quan hệ tốt với nàng ta, mặt khác, gọi Lý bà tử lên đây.”

Vũ Đồng lại không có tin tức gì đặc biệt: “Nô tỳ không cảm thấy Lư Hương cô nương có chỗ nào không đúng.” Thanh Bò dẫn nàng ta ra ngoài trước, Cầm Triều lại cho nàng ấy một ánh mắt ra hiệu, hai người chủ tớ ăn ý đã nhiều năm, Thanh Bò biết đây là tiểu thư dặn dò nàng khiến Vũ Đồng không nhiều lời.

Lý bà tử quỳ dưới đất, dè dặt nói: “Nô tỳ quét dọn ở tiền viện, cũng không mấy khi thấy Lư Hương ra khỏi tiểu viện... Có điều mấy hôm trước Lư Hương cô nương rất khác, ra ngoài đến chạng vạng tối mới về, nô tỳ còn tưởng là tiểu thư phân phó, chưa đến nửa khắc nàng ta đã quay về rồi, trong tay còn cầm cái gì đó... Đúng rồi! Là một đôi trâm cài khảm đá! Nhưng nô tỳ cũng không thấy Lư Hương cô nương mang nó bao giờ.”

Cầm Triều thưởng cho Lý bà tử chút bạc rồi bảo bà ta đừng nói với ai.

Trong lòng nàng đã nắm chắc bảy tám phần, chỉ vì ngại vạn nhất nên không muốn kinh động bất cứ ai. Lư Hương hầu hạ nàng hằng ngày, trong lòng

cũng bồn chồn, từ lần trước lúc nàng ta nghe lén tiểu thư đang âm thầm tra lai lịch của mình, nàng ta đã thất kinh rồi. Nàng ta cố gắng biểu hiện tốt một chút, tranh thủ chút tình cảm, nàng ta sợ cuộc sống lúc mình nghèo khó bị cha và huynh trưởng đánh đập kia.

Từ nhỏ nàng ta đã nhận hết nghèo khổ, bởi vậy rất yêu tiền bạc, đồ của Cẩm Triều, nàng ta thấy tiểu thư không nhớ rõ mấy thứ vặt vãnh nên vẫn lén lấy mấy thứ. Nhưng những thứ đó không đủ, Cố Lan cho nàng ta nhiều trang sức, tiền bạc hơn nữa. Chuyện đồ trang sức lần trước, nàng ta biết tin tức này có thể đổi một món bằng vàng, quả nhiên Cố Lan cho nàng ta một đôi trăm cỏi!

Mặc dù có thể Cố Cẩm Triều không nghi ngờ nàng ta nhưng cũng không thích nàng ta như trước nữa. Lulu Hương nghĩ đến món đồ kia, trong lòng lại tự an ủi mình, không sợ, cho dù sau này nàng ta bị gả bừa cho ai đó thì những thứ này cũng đủ để nàng ta sống tốt!

Cẩm Triều sai người gọi La Vinh Bình đến. La Vinh Bình trở về chưa được mấy hôm đã tìm hiểu được rõ ràng, cung kính hồi bẩm lại với Cố Cẩm Triều: “Trong nhà Lulu Hương chỉ có một người huynh trưởng tên là Tống Đạt. Mẹ nàng ta chết lúc nàng ta còn bé, hai năm trước cha nàng ta cũng đã qua đời. Nhưng người huynh trưởng này của nàng ta cũng không làm người hầu ở Du gia mà chỉ là thứ ăn không ngồi rồi, thích đánh bạc. Hơn nữa còn ra tay rất hào phóng, đánh bạc cũng chơi nhiều kiểu, song lục xấu bài xúc xắc gì đó y đều chơi hết, thường chơi ở sòng bạc Vạn Xuân, một buổi tối có thể thua đến trăm lượng...”

Chẳng trách Lulu Hương thích tiền như thế.

Cẩm Triều gạt chén trà uống, hỏi tiếp: “Huynh trưởng nàng ta thua nhiều như thế, lại chẳng có nghề gì, gia sản chắc cũng sớm thua sạch rồi nhỉ?”

La Vinh Bình cười nói: “Kể cũng lạ, Tống Đạt này lại rất có cửa, cho dù lúc hết cũng lại có trang sức ở đâu đó để đi cầm đồ!” Trong lòng Cẩm Triều khẽ suy nghĩ nhìn y, La Vinh Bình đã lấy đồ ra, “Nô tài đã chuộc một ít, nhưng vẫn còn rất nhiều.”

La Vinh Bình này quả nhiên biết làm việc. Cẩm Triều gạt đầu, bảo Thanh Bò gọi Đông mụ mụ tới xem.

Đông mụ mụ xem kỹ rồi mới nói: “Hơn nữa là của tiểu thư, cây trâm Diệp Luyến Hoa này khảm đá bồ đào màu vàng mà tiểu thư hay dùng... Còn lại thì nô tỳ không rõ, đúng rồi, cái này!” Bà lấy một đôi hoa tai hồng san hô ra, “Nô tỳ từng thấy Từ Lăng cô nương ở chỗ Nhị tiểu thư dùng.” Lại chỉ một chiếc nhẫn ngọc bích, “Nô tỳ từng thấy Đỗ di nương dùng thứ này.”

Đỗ di nương ư? Cẩm Triều nhớ Đông mụ mụ từng tìm hiểu ra được Lulu Hương từng hầu hạ bên chỗ Đỗ di nương.

Đông mụ mụ lại nói: “Đều là đồ của tiểu thư, chẳng trách Lulu Hương không lấy sổ ghi chép ở chỗ nô tỳ, không có sổ ghi chép, nàng ta lấy đồ cũng tiện hơn nhiều, may mà nô tỳ còn nhớ đồ của tiểu thư.”

Cẩm Triều gạt đầu: “Ta những tưởng nàng ta chỉ liên quan tới Nhị tiểu thư, chẳng ngờ Đỗ di nương cũng có quan hệ với nàng ta.” Nuôi một con sâu một lớn như vậy, phải chăng ngày nào đó nàng cũng bị đục hết.

Đông mụ mụ chau mày, thấp giọng nói: “Tiểu thư nói, có phải Đỗ di nương cấu kết với Tống di nương hay không...”

“Cũng có thể.” Cẩm Triều cũng nghĩ hai người kia đã sớm liên thủ, nàng muốn đánh bại họ cũng khó hơn rồi.

“... Tuy nói tạm thời chúng ta không biết hai vị di nương này, nhưng chỉ e không thể giữ Lulu Hương cô nương lại được!” Đông mụ mụ nói tiếp.

“Muốn loại bỏ nàng ta mà không kinh động hai người này thì không thể gấp được.” Cẩm Triều nghĩ ngợi, “Nếu bắt tận tay nàng ta ăn cắp thì ta cũng có lý do đuổi nàng ta ra khỏi phủ rồi.”

La Vinh Bình chấp tay: “Đại tiểu thư, sòng bạc Vạn Xuân này là của Kỳ gia. Trước kia Tống Đạt đánh bài ở Vạn Xuân đều là núp bóng tiểu thư, nói muội muội y là nha đầu rất được ưa thích bên người đại tiểu thư, bởi vậy không ai dám đắc tội y. Nhờ mặt mũi đại tiểu thư nên Tống Đạt mới thua ít như vậy... Bằng không thì cũng không chỉ có chừng đó.”

Cẩm Triều cười cười: “Bảo bọn họ không cần nể mặt ta, Tống Đạt thích đánh bạc như thế, chắc chắn phải thua nhiều mới đúng.”

“Nô tài lập tức truyền lời.” La Vinh Bình cười lui xuống.

Vài ngày sau, Lulu Hương liền xin đại tiểu thư nghỉ, gấp đến nỗi mắt cũng đỏ bừng: “Tiểu thư, xin tiểu thư cho em về nhà một lần, huynh trưởng của em sinh bệnh, em muốn về xem.”

Cẩm Triều thấy mắt nàng ta đỏ lừ, nghe vậy mới nói: “Sắp sang năm mới, cũng đừng để huynh trưởng nhà em khổ sở, em về trước đi.”

Lulu Hương vội thu dọn hai món trang sức và mấy thỏi bạc trở về, nhà nàng ta ở trong ngõ Thanh Bình, trong nhà còn nuôi một con chó gầy đến nỗi da bọc xương, nó thấy Lulu Hương liền ngoắt đuôi đuổi theo, bị nàng ta đá cho một cước văng ra ngoài.

Lulu Hương đi vào trong nhà liền thấy vốn giường gỗ lim, tủ, bàn ghế trong nhà nay đã chẳng thấy đâu nữa rồi. Một người đàn ông gầy mặc áo vải dày quần chân bông nếp trên vãn gỗ, một bên chân bị gãy rũ xuống, miệng vết thương đầy máu, nhuộm đỏ cả chân mền. Y vừa thấy Lulu Hương về thì liền chửi bậy: “Đồ chó chết, ông bảo mày về mày không về! Bây giờ ông bị đánh gãy chân rồi mày mới chịu về phải không!”

Lulu Hương lập tức trào nước mắt: “Huynh không nghĩ coi về cũng phải mất một ngày à! Đã thành ra như vậy huynh còn mắng tôi! Tiền đâu rồi? Đồ dùng trong nhà đi đâu hết cả rồi, huynh nói cho tôi, đồ đạc huynh cầm đi đâu hết cả rồi!”

Tổng Đạt chẳng buồn để ý: “Ông mày chơi bài thì tất nhiên là phải đi cầm! Chẳng hiểu sao xui xẻo như thế, thua hơn ngàn lượng bạc rồi, mày có đưa bạc về không, tìm đại phu cho tao trước, còn lại thì để tao đi gỡ vốn!”

Lưu Hương tức giận run cả người, đánh bạc... Đã đánh thành như thế rồi, y vẫn còn muốn đánh tiếp!

Bây giờ tôi không mang bạc, huynh thiếu sòng bạc bao nhiêu?”

Tổng Đạt nghĩ ngợi: “Bốn trăm lượng... Ông mày cũng không nhớ rõ! Không phải mày hầu hạ cho đại tiểu thư đó à, người ta là biểu tiểu thư Kỷ gia đó, mày đi xin nàng ta đi, để nàng ta miễn tiền nợ cho tao, cắt nhanh lên cho tao!”

Bốn trăm lượng... Cả người Lưu Hương lạnh như băng, bốn trăm lượng, bây giờ Đông mụ mụ quán Thanh Đồng viện, có đánh chết nàng ta cũng không kiếm nổi bốn trăm lượng!

“Việc này mà huynh còn muốn ồn tới đại tiểu thư ư, nếu nàng ta biết huynh bài bạc, chỉ sợ hai ta về sau chẳng còn đường sống mất!” Lưu Hương lườm hần đầy dữ tợn. Nàng chỉ có một người huynh trưởng này, huyết mạch nhà họ Tống không thể đứt ở đây được, dù sao nàng ta cũng phải cứu y. Nàng ta khề cần môi, quay người ra ngoài sân, đi tới đồng gạch dưới gốc cây táo.

Tổng Đạt cười dị hợm: “Mày giấu vàng ở đó đúng không?”

Trong lòng Lưu Hương đột nhiên nhảy dựng.

Tổng Đạt nói tiếp: “Đồ ti tiện, dám giấu ông đây nữa chứ, tao đã lôi ra dùng hết rồi! Ha ha, dùng hết rồi, mua cho Hồng Đào một bộ đồ trần châu, còn mua búi tóc tơ vàng năm lượng...”

Búi tóc tơ vàng! Lại là búi tóc tơ vàng.

Lưu Hương bắt đầu dữ tợn, nàng ta nhảy dựng lên tới trước giường huynh trưởng, bóp cổ y ra sức gào lên: “Trả vàng lại cho ta! Ta tốn nhiều năm như vậy! Ta tốn nhiều năm như vậy!...” Vừa gào lên, nước mắt lại rơi lã chã.

Mất hết rồi, không còn vàng bạc, nàng ta chẳng còn gì nữa.

Tổng Đạt nói: “Mày không có nhưng đại tiểu thư có, mày đi lấy vàng của đại tiểu thư đi, để tao gỡ vốn trước...”

Đôi mắt Lưu Hương đột nhiên sáng bừng: “Đúng... Đúng, đại tiểu thư có vàng, Nhị tiểu thư cũng có, ta phải về lấy vàng trước, ta phải về.” Nàng ta nhặt bọc đồ chạy ra khỏi nhà, Tống Đạt tức giận nện lên giường. “Mày tìm đại phu nối xương cho tao! Đồ ti tiện! Không để ý ông mày sống chết...”

Con chó da bọc xương ngoắt đuôi đi tới, xoay quanh Tống Đạt, thè lưỡi liếm mặt y.

“Mẹ kiếp! Mấy hôm không ăn cơm mà còn chưa chết!” Tống Đạt tránh đầu lưỡi thô ráp của nó, “Cút mau! Không cho mày ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trừ Gian

Tay Lưu Hương run rẩy. Trong tráp trang sức của tiểu thư có ít trang sức vàng bạc, nàng ta lấy một thứ, chắc tiểu thư sẽ không phát hiện ra đâu, cứ lấy một cái vậy.

Nàng ta đi tới gian lầu phía tây, không có nha đầu hay bà tử nào trông coi, nàng ta mừng thầm, chắc ả là ra ngoài với tiểu thư rồi! Không ai phát hiện ra nàng ta, không ai gặp nàng ta cả.

Tay nàng ta chạm vào tráp, vớ phải một đồng thứ mà ngày thường nàng ta chẳng dám đụng vào, còn chưa kịp nhìn rõ đã vội nhét hết vào túi, nàng ta lại đẩy ngăn tủ, nhưng tủ đã khóa. Lưu Hương nóng nảy, vội giật ngăn tủ nhưng vẫn chẳng ích gì.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, có tiếng Thái Phù truyền tới: “Lưu Hương cô nương, cô trở về nhanh vậy ư... Cô đang làm gì đó!” Thái Phù thấy trong túi nàng ta có một chuỗi hạt châu má nỏ màu xanh lá. Nàng bèn mở to mắt: “Cô đang trộm đồ của tiểu thư đúng không! Người đâu, Lưu Hương đang trộm đồ!”

Lưu Hương nhảy dựng lên, tìm nàng ta như ngừng đập, nàng ta muốn lao qua bites miệng Thái Phù lại. Nhưng hai bà tử cao lớn vạm vỡ nhanh chóng lao vào đè nàng ta xuống đất rồi trói lại bằng dây thừng, một chiếc vớ hôi thối bị nhét vào miệng nàng ta.

“Bất tận tay day tận trán, cô nương còn muốn nguy biện ư?” Mặt bà tử hung dữ, Lưu Hương chợt nhận ra đây không phải là bà tử trong Thanh Đồng viện mà là bà tử cho ngựa ăn, rất khỏe mạnh, thủ đoạn cũng tàn nhẫn vô cùng.

Sao bà tử cho ngựa ăn lại ở đây, nàng ta cũng chẳng kịp nghĩ cẩn thận.

Cầm Triều đang đánh cờ với mẫu thân, mẫu thân đã đỡ hơn nhiều, có thể nửa ngồi trên giường.

“Bất được rồi à?” Nghe Đông mụ mụ báo lại, Cầm Triều cười cười, “Truyền việc này ra khắp phủ trước, chúng ta đi thăm tra nàng ta, giao mấy thứ kia ra cho quan phủ, để họ xử lý.”

Kỷ thị nhìn con gái bình tĩnh xử lý thì lấy làm vui mừng. “Từ từ cũng được, ngày mai đã là 30, để nàng ta qua năm mới trước đã.”

Cầm Triều cười nói: “Tất nhiên phải để nàng ta sống, chết lại quá dễ dàng.”

Nàng dẫn Thanh Bò đi thăm vấn Lưu Hương, Thanh Bò bấm huyệt nhân trung cho Lưu Hương để nàng ta tỉnh lại. Cầm Triều ngồi bên lò sưởi, mấy nha đầu bà tử khác đều nhìn Lưu Hương, Lưu Hương ngơ ngác nhìn qua nhưng chẳng thấy gì rõ ràng cả.

“Ta hỏi ngươi, ngươi bắt đầu trộm đồ của tiểu thư từ bao giờ?” Đông mụ mụ hỏi nàng ta.

Lưu Hương đột nhiên cả kinh, vội lắc đầu: “Không có, không có, ta chưa từng trộm! Tiểu thư phải tin tôi! Thật đó!”

Đông mụ mụ quay lại hỏi bẩm với Cầm Triều: “Xem ra đã hơi điên rồi.”

Cầm Triều chau mày: “Chỉ vậy đã điên rồi ư?”

Đông mụ mụ cười nói: “Mấy ngày chờ đợi lo lắng, sợ tiểu thư bắt lỗi nàng ta, lại bị huynh trưởng kích thích quá mức, xem ra cũng chẳng vui vẻ gì.”

Giọng điệu Cầm Triều bình tĩnh: “Uổng ta hao tâm tổn trí dồn nàng ta, sớm biết vậy cho người dọa một chút là xong, hỏi tiếp đi.”

Đông mụ mụ liền quay đầu hỏi Lưu Hương: “Có phải ngươi cấu kết với nhị tiểu thư, bán đứng đại tiểu thư không?”

Lưu Hương nghiêng đầu, lại lắc đầu: “Không đúng không đúng, ta không hại đại tiểu thư! Nhưng Nhị tiểu thư cho ta vàng! Đồ di nương cũng cho ta vàng! Ta cũng không muốn hại đại tiểu thư, nhưng ta cần vàng.”

Đông mụ mụ xì một tiếng đầy khinh miệt, chó chết, chỉ có tiền tiền tiền.

Cầm Triều nhớ lại mấy thứ trang sức hoa tai nhẫn ngọc kia, hỏi nàng ta: “Nhị tiểu thư... có thường lui tới chỗ Đồ di nương không?”

Lưu Hương cười hi hi: “...Không biết. Ta chỉ thấy nha đầu của Nhị tiểu thư nói chuyện với Đồ di nương, chỉ thấy nha đầu nói chuyện thôi!” Nói xong lại hoảng sợ la lên, “Đại tiểu thư đừng giết tôi! Tôi không trộm đồ của tiểu thư, là Thái Phù trộm, Thái Phù và Bạch Vân trộm, tôi chưa từng trộm.”

Nàng ta la rất lớn, mặt Thái Phù không đổi sắc nhưng Bạch Vân đã thấy hơi khó chịu.

Cố Lan tới. Nàng ta dẫn theo Tử Lăng, lúc bước vào còn trưng vẻ mặt tươi cười.

“Trường tỷ, Lưu Hương cô nương làm gì vậy?”

Cầm Triều cười cười, không uống nàng truyền ra khắp phủ, vẫn có người mắc câu chạy tới.

Đông mụ mụ đáp: “Trộm đồ của tiểu thư, chúng tôi đang thăm tra.”

Cố Lan vượt ngục, nhu hòa nói: “Trường tỷ dọa muội... Bình thường không phải Lưu Hương cô nương hầu hạ tỷ tốt nhất đó ư, chỉ trộm chút đồ, phạt nàng ta là được rồi, sao còn làm lớn chuyện thế này. Cũng gần sang năm mới rồi, có thể vì vậy mà khoan dung với Lưu Hương cô nương không?”

Cầm Triều đột nhiên thấy phiền vì dáng vẻ mềm mại này của nàng ta, bèn cười nói: “Thứ to gan lớn mật này ta không nhẫn được! Nếu muội thích thì hay là muội lĩnh người về dùng đi, dù sao muội cũng thích lấy người ở chỗ ta về cơ mà.”

Cố Lan bị chặn họng, Lưu Hương thấy sơ hở bèn đứng dậy, lao về phía nàng ta, khiến nàng ta không lui kịp, bị tóm lấy tay: “Nhị tiểu thư, tôi hết vàng rồi! Tiểu thư cho tôi chút vàng được không! Đại tiểu thư làm gì tôi đều nói với người hết! Tôi đã nói với người mà, đại tiểu thư cũng thích vàng, người đưa vàng cho đại tiểu thư chắc chắn sẽ khiến nàng ta vui vẻ, có khi còn tặng vị trí đích nữ cho người đó!”

Lời này của nàng ta khiến sắc mặt mọi người thay đổi.

Tuy Cố Lan ngoài sáng trong tối nhằm vào Cố Cầm Triều nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ tỷ muội tình thâm. Nhất thời nàng ta không nhịn được: “Lưu Hương cô nương nói gì đó... Cô chớ có nói linh tinh.”

Cầm Triều vốn chỉ muốn dọa Cố Lan một chút, ai ngờ Lưu Hương lại trực tiếp cản trả Cố Lan như vậy!

Lưu Hương vẫn cười hi hi: “Tôi không nói linh tinh mà, tôi nói với tiểu thư chuyện búi tóc tơ vàng... Tiểu thư muốn khiến phu nhân khó chịu, tiểu thư mới đòi búi tóc tơ vàng. Phu nhân thiếu chút nữa tức mà phát bệnh chết! Nếu phu nhân chết thật chắc chắn tiểu thư sẽ vui lắm! Tiểu thư phải cho tôi vàng!”

Cầm Triều chẳng ngờ được Lưu Hương lại cần gọn gàng như vậy.

Lưu Hương vẫn chưa nói xong: “Tiểu thư bảo tôi mỗi ngày đều nói chuyện Trần Huyền Thanh với đại tiểu thư, bảo tôi khuyên đại tiểu thư thích Trần Huyền Thanh... Tiểu thư không ngờ tôi cũng phòng bị tiểu thư đúng không, tôi còn chưa nói với tiểu thư, đại tiểu thư đã sớm...”

Cầm Triều chợt nói: “Mau lòi nạng ta lại, nói những nói cuội!”

Thanh Bò ghim tay Lưu Hương, nhét chiếc vớ bần lại vào miệng nạng ta, khiến nạng ta không thể nói thêm được gì.

Sắc mặt Cố Lan trắng bệch, mắt một lát mới bình thường lại được, đành cười cười: “Trường ty quản người như thế sao, để ả đi cắn người khắp nơi, cắn nhầm như thế không tốt đâu.”

Cầm Triều cũng mỉm cười nói: “Cũng không thể nói thế được, ả ta chẳng cắn ai mà chỉ cắn Nhị muội đó thôi. Chẳng nhẽ Nhị muội từng cho ả ta ăn xương ăn thịt gì nên bây giờ mới lao vào cắn Nhị muội ư?”

Từ Lăng bên cạnh Cố Lan không cam lòng đáp lời: “Không chừng là đại tiểu thư sai nha đầu kia vu oan cho tiểu thư nhà chúng tôi thôi!”

Cầm Triều lạnh lùng nhìn nạng ta: “Ở đây có chỗ cho nhà người nói chuyện ư, người vừa vào đã không hành lễ với ta, cũng chẳng chào ta, bây giờ còn dám mạnh miệng, nếu không phạt người thì còn ra thể thống gì! Thanh Bò, vớ miệng nạng ta!”

Tuy nha đầu nhất thời lạnh mồm lạnh miệng khiến Cầm Triều bất thóp nhưng Cố Lan cũng biết nạng ta chỉ một lòng hộ chủ, đương nhiên nạng ta cần phải che chở cho nha đầu của mình. Nạng ta bèn tiến lên một bước nói: “Trường ty! Muội kính thân phận của ty nên mới nhường ty, ty cũng đừng ép muội. Đừng để muội làm ồn đến phụ thân, khiến ông phải nói một lời công đạo cho muội!”

Cầm Triều nhìn khuôn mặt xinh xắn kiêu ngạo của nạng ta, nghĩ tới kiếp trước phụ thân bắt công với nạng thế nào, đệ đệ bắt công với nạng ra sao. Chẳng buồn để ý con gái ruột và ty ty ruột là nạng đây, thù mới hận cũ nhất thời xông lên, nạng khế gật đầu với Thanh Bò.

Thanh Bò túm lấy Từ Lăng rất đơn giản, nạng ta hét chói tai giãy dụa chửi bậy, nhưng chẳng tài nào thoát được khỏi tay Thanh Bò. Tiếng và miệng giòn tan vang lên, chỉ mấy cái bạt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn của nạng ta đã sưng lên.

“Tay Thanh Bò nhà ta thô, đánh người chắc chắn rất đau.” Cầm Triều nói chậm rãi. Cố Lan vẫn cười cười nhìn nạng nhưng tay lại nắm chặt lại, tiếng bạt tai giòn giã như tát thẳng vào mặt nạng ta.

“Ta thấy Từ Lăng cô nương cũng nhớ đời rồi, Thanh Bò, dừng lại đi.” Cầm Triều đứng dậy đi tới trước mặt Cố Lan, nhìn nạng ta chằm chằm rồi nói: “Nhị muội, hôm nay ty ty ta không ngại nói thế này, muội muốn làm gì trong cái nhà này, ty ty ta cũng chẳng so đo, vật ngoài thân, ty ty chưa bao giờ để trong mắt, chỉ cần muội không động tới mãy thân, cũng đừng khiến bà tức giận mà thôi. Những chuyện khác ty ty có thể nhường muội, nhưng nếu mẫu thân có gì bất trắc, ta sẽ khiến những người hại bà phải chôn cùng! Cố Lan, nghe cho kỹ đây, Cố Cầm Triều ta nói được làm được!”

Cố Lan vẫn cười nhưng chẳng ai biết tim nạng ta đập nhanh vô cùng. Nạng ta không rõ lắm, cô gái với ánh mắt lạnh như băng, giọng điệu quyết tuyệt này quả thật là Cố Cầm Triều kiêu căng ngu xuẩn, mặc mình xoa nắn đó sao? Người này lạnh lẽ ác liệt, khí thế khiến tay nạng ta cũng run lên!

Nạng ta chỉ đành cười cười nói: “Trường ty nói gì muội nghe không hiểu, muội có thể làm gì trong cái nhà này chứ, ty phải nói cho rõ, nếu không người khác nghe thấy còn tưởng ty vu oan cho muội đó... Trường ty đã quyết định sống chết cho Lưu Hương rồi, vậy muội không khuyên can nữa, cáo từ trước.”

Ngay ra ở đây chỉ cang mắt mặt thôi, nạng ta chịu nhục thế là đủ rồi.

Cố Lan quay người bỏ đi, Từ Lăng bỏ dậy, lờn Thanh Bò rồi mới đi theo sau lưng tiểu thư nhà nạng ta.

Người đi rồi, Đông mụ mụ cười vui vẻ đến nỗi mắt híp lại, khen Thanh Bò: “Thân thủ cô nương thật tốt!”

Thanh Bò ngại ngần: “Cũng không phải, đối phó người bình thường còn được.”

Cầm Triều cười nói: “Em đừng khiêm tốn, lúc ở nhà ngoại tổ mẫu, một mình em còn ứng phó được bốn hộ viện ấy chứ!”

“Đại tiểu thư, đuổi Lưu Hương cô nương đi ạ?” Hai bà từ giữ Lưu Hương hỏi.

Cầm Triều nói: “Tùy các bà xử lý, đừng để ta thấy nạng ta nữa là được... Cũng đừng để nạng ta chết.”

Hai bà từ cười nói: “Nô tỳ đã rõ!” Vừa rồi thấy tràng cảnh như vậy, đại tiểu thư rất có phong phạm, khiến hai bà đi đường cũng ưỡn thẳng lưng.

Cầm Triều lại dặn dò Đông mụ mụ cho hai bà từ 50 đồng, hai nôi tương ngỗng, một dây lạp xường, để đón được năm mới tốt hơn.

Thanh Bò dìu Cầm Triều về gian lầu tây, nói: “Tiểu thư cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút đi ạ. Ngày mai đã là trừ tịch(*) rồi.”

(*)Trừ tịch: Giao thừa

Cầm Triều nhìn đèn lồng treo ngoài hiên, khẽ thở dài: “Đúng vậy, trừ tịch rồi...” Là đêm trừ tịch đầu tiên sau khi nàng trọng sinh.

Từ Lăng đi theo Cổ Lan suốt dọc đường, chỉ thấy tay Nhị tiểu thư nhà mình run không ngừng, sắc mặt cũng rất khó coi.

Nàng ta nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy ạ?”

Cổ Lan nhìn nóc nhà đầy tuyết phía xa xa, giọng hơi dòn dập: “Chúng ta phải đi tìm mẫu thân gấp! Nhanh lên!”

Từ Lăng ra chiều nghi hoặc: “Tiểu thư tìm phu nhân làm gì ạ, lúc này chắc bà ấy đã ngủ rồi...”

“Đồ ngu xuẩn! Chúng ta đi tìm Tổng di nương, người biết không, nhìn thấy dáng vẻ kia của Cổ Cầm Triều không, nàng ta vẫn còn là Cổ Cầm Triều ư?”
Cổ Lan nghe Từ Lăng hỏi vậy thì nổi giận, nàng ta nhìn tuyết rơi dày, bước chân lại càng dòn dập hơn.

Từ Lăng nghe mà chẳng hiểu gì, cái gì mà Cổ Cầm Triều không phải là Cổ Cầm Triều, nhưng nàng ta biết tiểu thư đang nổi nóng, nàng ta cũng chẳng dám nói thêm gì.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trừ Tịch

Lúc ăn cơm đoàn viên đêm Trừ Tịch, phụ thân bảo hạ nhân đặt một cái bàn bên đình hồ, treo đèn lồng rồi thả mấy chiếc đèn hoa đăng trong hồ. Đến tối, Phụ thân, Tổng di nương và mấy vị muội muội ngồi cùng nhau, Quách di nương và Đỗ di nương không đủ thân phận nên phải đứng hầu.

Phụ thân nói: “Bảo phòng bếp làm sủi cảo tam tiên, cái trắng và tẻ thái đi, bọc thêm hạt đậu vàng vào trong lấy may mắn.” Sắc mặt tuần tú của phụ thân hồng hào, nét mặt không thoải mái vì âm ỷ với mẫu thân mấy hôm trước đã chẳng còn nữa.

Cầm Triều lại âm thầm lắc đầu, Cổ Tịch mới tám tuổi, nhỡ ăn không cẩn thận nuốt mấy thì sao, phụ thân đúng là chẳng suy xét sâu xa gì cả.

Cổ Lan lại cười nói: “Thế thì tốt quá ạ, ăn ăn trúng sủi cảo có đậu vàng thì năm sau nhất định sẽ thuận lợi.”

Cuối cùng ai cũng ăn được sủi cảo có đậu vàng, Cầm Triều còn được hai hạt, cất trong hà bao(*).

Ăn sủi cảo và đồ ăn xong, phòng bếp liền dọn bánh ngọt lên, mứt lê, mứt táo, mứt hồng, bánh lê xốp đường trắng(**), tất cả được đặt trong một chiếc mâm sứ. Cầm Triều lại đứng lên: “Phụ thân cứ dùng đi ạ, con gái chỉ sợ phải xin lui trước rồi.”

Nàng vừa đứng lên, Cổ Lan liền nhìn nàng, vẻ mặt vẫn tươi cười nhưng ánh mắt lại sâu xa.

Tổng di nương ngồi bên cạnh Cầm Triều, khẽ cầm lấy tay nàng rồi cười nói: “Tiểu Ty Nhi có chuyện muốn làm ư, có thể để sau không, rồi bữa sớm quá cũng không tốt lắm...” Cơm Trừ Tịch mà rồi bữa sớm sẽ không may mắn.

Cầm Triều cười nói: “Chỉ nghĩ đến mẫu thân còn đang cô đơn một mình trong phòng nên muốn tới chỗ bà ấy thôi.”

Phụ thân nghe nàng nói vậy bèn gật đầu: “Bà ấy không hứng gió được, một mình ở lại Tà Tiêu viên chắc buồn lắm, con tới chỗ bà ấy cũng tốt.”

Cổ Cầm Vinh nhìn nàng, như thể muốn nói gì lại thôi, sau đó lại quay đầu nhìn đèn hoa đăng trong hồ, gió đêm thổi tới mát rượi, đèn hoa xoay xoay trong gió, đẹp đẽ vô cùng. Cầm Triều gọi Thanh Bô đứng lên khỏi ghế, sau đó quay lại nhìn đèn hoa đăng một chút.

Đèn hoa đăng ấy à...

Năm đó lúc nàng vừa vào Trần gia, Trần Tam Gia đang xử lý chuyện hội đèn lồng Nguyên Tiêu. Trần Huyền Thanh chuẩn bị một hồ đèn hoa đăng vì Du Văn Tuyết, làn nước đưa đẩy ánh đèn chói mắt chảy vào hồ như dải ngân hà, khiến đèn lồng treo trên đình đều như âm đạm. Lúc ấy nàng cảm thấy tính tình Trần Huyền Thanh rất hướng nội, không thích thể hiện, chẳng ngờ hần lại thật lòng yêu thương một người như thế, có thể chiều chuộng người kia đến vậy.

Chỉ là dải ngân hà kia khiến một người không thoải mái, người đó đương nhiên chính là nàng. Thì ra việc muốn nhìn một người và việc nhìn thấy người đó yêu thương ai khác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Lúc sau mọi người đi rồi, nàng mới bảo nha đầu diu tới, cẩn thận vớt một chiếc đèn lên, luôn đặt trong thư phòng mình. Nàng cầm chiếc đèn lên vớt lên, tim đập nhanh như thể chiếc đèn này là hần đưa cho nàng vậy.

... Cũng may mọi việc đã qua. Nhìn thấy Tà Tiêu Viên của mẫu thân ngay trước mắt, Cẩm Triều nở nụ cười.

Mẫu thân vẫn chưa ngủ, Từ mụ mụ hầu bà lau tay lau mặt, cả phòng ngập ánh nến yếu ớt, vì không có ai nói chuyện nên nổi bật vẻ quạnh quẽ.

Cẩm Triều nhớ tới tiếng cười nói trong đình lúc nãy.

Thấy nàng đến, mẫu thân ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy vui vẻ, bà vẫy nàng qua ngồi cạnh mình, lại không nhịn được trách cứ nàng: “Com Trừ Tịch mà con cũng dám rời bữa sớm thế à!” Cẩm Triều tựa đầu vào lòng bà làm nũng: “Không có mẫu thân thì sao gọi là com Trừ Tịch được.

Nàng lại lấy hà bao của mình ra, cười mờ cho mẫu thân xem: “Lúc ăn sủi cào con ăn trúng hai hạt đậu vàng, con sẽ sai người khâu vào rèm cửa cho mẫu thân, cầu mưa thuận gió hòa.”

Kỷ thị cười cười nhìn con gái mình, cảm thấy nàng như đứa trẻ. Nàng tìm Từ mụ mụ lấy một sợi chỉ màu đỏ, khâu qua hạt đậu rồi treo lên rèm của mẫu thân, Kỷ thị cũng vui vẻ: “Hôm nay Cẩm Triều cùng đón giao thừa với mẫu thân nhé?”

Cẩm Triều cười nói: “Đương nhiên là được ạ, nhưng làm gì lúc chờ bây giờ nhỉ!” Nàng lại bảo từ mụ mụ ấy tơ ngũ sắc ra làm đồng tâm kết(***) với mẫu thân, còn quần lấy bà: “Mẫu thân kết đồng tâm đẹp nhất, mẫu thân phải kết cho con nhiều một chút nhé!”

Kỷ Thị cười cười bắt đầu đi, đưa tay lấy mấy sợi có đính sợi vàng bắt đầu kết. Quả thật bà kết đồng tâm rất giỏi, sợi vàng tới lui trong bàn tay, chỉ một nén nhang, mấy phần kết đồng tâm đã thành hình, trông rất sống động.

Mẫu thân biết rất nhiều việc mà nàng không am hiểu, Cẩm Triều nghĩ mẫu thân vẫn luôn như thế.

Lúc này đám nha đầu cũng gọi hạ nhân đi ăn com Trừ Tịch, trong phòng chỉ còn lại Từ mụ mụ nói chuyện với các nàng, có người vào cửa cũng không biết.

“Mẫu thân...” Là Cố Cẩm Vinh, cậu đi qua tắm bình phong, trong tay cầm một túi hà bao.

Nhìn thấy hai mẹ con và Từ mụ mụ đang nhìn, cậu chau mày gật đầu: “Chào trường tỷ.” Cậu thấy Cố Cẩm Triều rời bữa, trong lòng cũng muốn gặp mẫu thân, nhưng vì không muốn gặp Cẩm Triều nên bèn tới muộn, vốn tưởng rằng tỷ ta đã đi, chẳng ngờ vẫn còn ở đây.

Kỷ Thị thấy hà bao trong tay cậu thì cười hỏi: “Vinh Ca Nhi tới đây à? Cũng muốn đưa đậu vàng cho mẫu thân ư?”

Cố Cẩm Vinh lấy làm lạ: “Sao mẫu thân biết!”

Kỷ Thị chỉ lên tấm rèm: “Kia là tỷ tỷ con đưa đến đó, các con đứng là giống tỷ đệ hơn rồi!”

Cố Cẩm Vinh ho một tiếng, nắm chặt hà bao trong tay, làm sao cậu biết Cố Cẩm Triều cũng có ý này chứ!

Cẩm Triều lại cười nói: “Tỷ và mẫu thân đang kết đồng tâm, đệ có muốn kết không?”

Cố Cẩm Vinh nấp máy môi: “Không được, Nhị tỷ mời đệ qua đón Trừ Tịch!”

Cẩm Triều nghe được vẻ lạnh lung trong lời nói của cậu, thầm nghĩ cậu cũng chỉ vừa 12 tuổi, cũng chẳng buồn giả vờ hòa thuận với nàng. Nàng bèn “À” một tiếng rồi thuận miệng nói: “Vậy đệ đi đi.”

Cố Cẩm Vinh muốn đi, lại thấy Cẩm Triều nói chuyện với mẫu thân, nhìn mẫu thân kết đồng tâm rồi hỏi kết thế nào, sùnn mặt có ánh nến hắt lên lộ vẻ ôn hòa, nhìn qua còn có năm phần giống mẫu thân!

Cố Cẩm Vinh nghĩ mình nhìn nhầm rồi, Cẩm Triều chẳng giống mẫu thân chút nào, tỷ ta giống bà ngoại lúc trẻ, kiều diễm như đoá hải đường. Nhưng bước chân cậu khựng lại, mẫu thân còn đang bệnh, mình lại bỏ bà ấy đi đón giao thừa với Nhị tỷ, như thế há chẳng phải bất hiếu ư.

Cậu bước trở lại, nói: “Trường tỷ đã nói vậy, đệ cũng ở lại với mẫu thân thôi!” Cậu gọi thư đồng đi báo cho Cố Lan.

Từ mụ mụ thấy cậu không được tự nhiên thì cười rộ lên, lại lấy thêm tơ cho ba mẹ con, kết một lát, Cẩm Triều nổi hứng, bèn tới phòng bếp mang củ cải tới.

Kỷ Thị thấy lạ: “Lấy thứ này tới làm gì!”

Cẩm Triều chỉ cười cười. Nàng lấy củ cải trắng, dùng một con dao nhỏ, linh hoạt khắc củ cải.

Việc này không chỉ khiến Kỷ Thị và Từ mụ mụ mà còn cả Cố Cẩm Vinh nhìn không rời mắt. Ngón tay Cẩm Triều linh hoạt, chỉ chốc lát thời đã khắc được hình Hằng Nga, trong ngực ôm một con thỏ nhỏ, trông rất sống động, tay áo phiêu phiêu, như thể đang khoác lụa trên người.

Kỷ Thị cũng chẳng hay biết Cẩm Triều lại khắc giỏi như thế, bèn tấm tắc khen hay: “Cẩm Triều của mẹ khéo tay thật đấy!”

Cẩm Triều vuốt con dao, nói:

“Vân mẫu bình phong chúc ánh thâm,

Trường hà tiệp lạc hiểu tinh thần.

Thường nga ứng hỷ thâu linh dược,

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm”

Dịch nghĩa:

Bóng nền in đậm trên bình phong bằng đá vân mẫu

Sông Ngân hà dần dần xuống thấp, sao sớm lặn chìm Thường Nga chắc hẳn hối hận đã ăn trộm thuốc trường;

Hết đêm này sang đêm khác, phơi bày tấm lòng giữa nơi trời xanh, biển biếc

Dịch Thơ:

Nền in bình đá đêm dài

Sông trời dần thấp, sao mai lặn chìm

Thường Nga hối trộm thuốc tiên

Trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng

-Bản dịch của Trần Trọng San-

Trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác tịch mịch. Thường Nga hối trộm thuốc tiên, trời xanh biển biếc đêm đêm tỏ lòng, chẳng phải đang nói nàng đó ư?

Là nàng hại đứa con của Du Văn Tuyết, cho nên mới bị nhốt trong Tiều viên, cô độc đến chết!

Kiếp trước sau khi Du Văn Tuyết thất thế còn thường tới tiều viên thăm nàng. Sau khi nàng ấy sảy thai cũng không thể sinh con được nữa, Trần Huyền Thanh cưới thiếp, nàng ấy một mình cô độc nên tới tìm Cẩm Triều nói chuyện, còn mang nhiều thứ tới. Người này quả thật thuần khiết, lúc đó nàng mới hay, thì ra mình bị con ghen che mờ đôi mắt, còn hại nàng ấy như thế!

Kỷ Thị lại nói: “Đáng tiếc, nếu làm thứ này vào Trung thu thì rất hay, bây giờ là Trừ tịch, hay là Triều Ty Nhi khắc một con Kỳ lân lấy điềm lành đi.”

Cẩm Triều lấy lại tinh thần, vội khoát tay nói: “... Con đâu có biết khắc đâu ạ, con gái chỉ biết khắc Hằng Nga thôi!”

Cổ Cẩm Vinh lại nhìn trường tử, vừa rồi chẳng biết có phải cậu nhìn nhầm hay không, sao lại thấy Cổ Cẩm Triều với vẻ mặt... Cô đơn?

Nói là đón Trừ tịch nhưng vì mẫu thân còn yếu nên đi ngủ trước. Cẩm Triều và Cổ Cẩm Vinh không nói gì, lúc này đám nha đầu cũng đã về, Cẩm Triều bèn bảo Mặc Ngọc đưa một bàn cờ vây tới, cười cười: “Ty ty vẫn có thể đánh cờ giải buồn với đệ đây!”

Cổ Cẩm Vinh không tin nàng biết đánh là mấy, đánh được mấy nước, quả nhiên nàng đã thất thủ, Cẩm Triều bèn thoải mái thừa nhận: “Ty cũng chỉ gà mờ, đánh mấy quân đã xong ván mất rồi.” Nàng lại nói, “Đệ về trước đi, sáng mai còn phải đi tế tổ, ty ty ở đây đón giao thừa được rồi.”

Nàng nói thoải mái như vậy lại khiến Cổ Cẩm Triều cảm thấy nàng cười mở hơn, yên lặng một chốc rồi nói: “Đánh không tệ rồi.” Cậu vốn có ý tốt, phải biết cả Cổ Lan cũng không biết đánh cờ này. Nhưng nói xong lại cảm thấy chẳng ích gì, lại chẳng biết giải thích làm sao.

Lúc cậu rời khỏi Tà Tiều Viên, quay đầu nhìn một chút, đột nhiên cảm thấy có lẽ ty ty này cũng không phải như lời đồn bên ngoài, cũng không phải là người như Cổ Lan nói, ty ấy mang cho mình cảm giác rất lạ, không thể nói rõ được.

Bên ngoài đã có tiểu nha đầu chờ cậu, cậu nhận ra là Mộc Cẩn bên chỗ Nhị Ty. Nàng ta cười hành lễ nói: “... Nhị tiểu thư nhà tôi vẫn đang chờ cậu đấy ạ.”

Cổ Cẩm Vinh chau mày, đau lòng trách cứ: “Nhị ty vẫn chờ đó ư... Ty ấy cũng thật là, đã trễ vậy rồi!” Sau đó lại nhanh chóng bước về hướng Thúy Tuyền Viên

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngày Đầu Năm

Cố Lan ngồi suy tư trong phòng, từ lúc nàng ta phát hiện ra vẻ khác lạ của Cố Cẩm Triều, nàng ta vẫn chẳng tài nào yên tâm cho được. Hôm qua nói chuyện với mẫu thân, mẫu thân chỉ bảo thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, dù sao ưu thế vẫn nằm trong tay nàng ta, chỉ cần biết lợi dụng thì sợ gì một Cố Cẩm Triều chứ!

Đã có lời an ủi của mẫu thân, trong lòng nàng ta cũng buông lỏng phần nào. Chỉ cần nàng ta còn điều khiển được Cố Cẩm Vinh, đợi Kỳ thị chết rồi, Cố gia này chẳng phải sẽ là thiên hạ của mẹ con nàng ta ư!

Tối nay mời cậu ta đón giao thừa, cậu ta vốn đã đồng ý, vậy mà cuối cùng lại thất hứa. Cậu ta luôn quan tâm Nhị tỷ là nàng ta đây nhất, nàng ta nói thích nghe voi điêu khắc, cậu ta liền tốn thời gian đi học vẽ nàng ta! Cớ sao lại lơ hện?

Cố Lan biết Cố Cẩm Vinh là người ưa mềm không ưa cứng, đã lơ hện rồi, nàng ta sẽ chờ, nàng ta không tin đệ đệ mà nàng ta nắm chắc trong lòng bàn tay này không mềm lòng.

Nghe nói Cố Cẩm Vinh tới rồi, trong lòng nàng ta cười thầm nhưng vẫn ra vẻ là tỷ tỷ đầy tình thương, vội lên đón cậu ta, mời cậu ta vào phòng uống trà ăn điểm tâm.

Hai tỷ đệ nói chuyện một lát, Cố Cẩm Vinh chợt hỏi: “Nhị tỷ, tỷ nói xem, nếu là tỷ nghe được câu thơ ‘Thường nga ứng hỷ thâu linh được, Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm’ thì sẽ có cảm giác gì?”

Cố Lan cười nói: “Thường nga ứng hỷ thâu linh được đương nhiên là tự trách rồi. Vốn chính là như vậy.”

Cố Cẩm Vinh lại cảm thấy chắc hẳn Cố Lan không hiểu câu thơ này lắm, vừa lúc Từ Lăng mang hoa quả vào, Cố Cẩm Vinh liền thấy một bên mặt bị thương của nàng ta, có vẻ như bị sưng, còn có dấu tay nữa, trông rất khó coi, cậu bèn hỏi nàng ta bị làm sao.

Cố Lan dịu dàng thờ dãi: “Vốn không muốn nói với đệ... Từ Lăng lỡ phạm trường tỷ, bị tỷ ấy cho người vả miềng, ta ở bên cạnh không ngăn được nên đành chịu. Được rồi, đệ cũng không nên đi tìm trường tỷ hỏi làm gì, làm loạn khiến tỷ đệ không vui sẽ không tốt!” Nàng ta cố ý dận dò Từ Lăng không được bôi thuốc tiêu sưng lên, mục đích là để Cố Cẩm Vinh nhìn thấy.

Cố Cẩm Vinh chau mày: “... Trường tỷ thật không nói lý lẽ, lại đánh người ta đến nỗi này.” Chẳng hiểu sao, cậu đột nhiên nhớ tới vẻ mặt của Cẩm Triều lúc này, cảm thấy có lẽ Cố Cẩm Triều cũng không phải là người như thế. Nhưng ngẫm lại trước đây tỷ ta cũng đánh mắng nha đầu bà tử thường xuyên, cũng không phải là không thể, cậu bèn nói: “Tình tình trường tỷ không tốt lắm, đừng động đến tỷ ấy là được.”

Cố Lan cười gắp cái thìa cho cậu, nghe vậy thì nụ cười thoáng ngưng lại, sau đó lại cười rộ lên.

“Tỷ cũng biết thế, chỉ là hôm nay tỷ ấy xử phạt nha đầu của tỷ ấy, đệ có biết việc này không?”

Cố Cẩm Vinh gật đầu, việc này ồn ào, cậu cũng có nghe nói, nhưng cũng chỉ là xử phạt nha đầu mà thôi, sao cậu lại để ý cho được.

“Nha đầu kia hầu hạ tỷ ấy lâu rồi, huynh trưởng nàng ta sinh bệnh không có tiền chữa, bèn mượn tiền của trường tỷ. Trường tỷ lại không chịu cho mượn, nói nàng ta ăn của tỷ ấy dùng của tỷ ấy, chẳng nhẽ huynh trưởng sinh bệnh cũng muốn lấy tiền của tỷ ấy ư. Nha hoàn kia không còn cách nào khác, đau lòng huynh trưởng nên bèn trộm một miếng ngọc mà tỷ ấy đã không dùng từ lâu rồi để đi cứu huynh trưởng, kết quả là bị bắt...”

Nói đến đây bèn hạ giọng xuống, Cố Cẩm Vinh bắt gặp ánh mắt của cậu: “Vậy bây giờ nàng ta sao rồi?”

Cố Lan nói: “Bị trói, đánh không ra hình người nữa! Bây giờ đã bị điên rồi!” Sau đó lại khẽ thờ dãi, “Lúc tỷ nghe nói chuyện này, nghĩ thầm bình thường nha đầu kia cũng là người ôn hòa, làm người luôn trung thực, lần này chỉ vì huynh trưởng bị bệnh. Nhưng cũng không đến nỗi bị đánh chết chứ... Tỷ muốn khuyên can,” Cố Lan cười khổ, “Nhưng tỷ đúng là không biết lượng sức, không khuyên được mà còn khiến Từ Lăng bị đánh, vẫn là tỷ vô dụng...”

Từ Lăng lại nói: “Tiểu thư đừng nói vậy, nếu không phải là người ngăn cản đại tiểu thư, xin đại tiểu thư tha cho Lư Hương cô nương một con đường sống thì chỉ e hôm nay Lư Hương cô nương đã phải bỏ mạng rồi! Cô nương ấy chỉ bị đuổi ra giao cho quan phủ, coi như cũng là tốt rồi.”

Cố Cẩm Vinh nghe Cố Lan nói chuyện xong thì cả người nguội lạnh.

“Tỷ ta... Độc ác như vậy ư, không màng cả nhân tình ư?”

Cố Lan lại kéo cậu ta, khẽ nói: “Lần này đệ cũng đừng đi hỏi tỷ ấy nữa, lần trước đệ hỏi, tỷ ấy liền sinh lòng nghi ngờ tỷ, chẳng cho tỷ chút sắc mặt tốt nào, chỉ sợ cũng đang oán giận tỷ đó, bởi vậy nên mới đánh Từ Lăng...” Nói xong liền rơi nước mắt, “Chỉ thương cho Lư Hương cô nương, nếu không phải nàng ta muốn cứu tính mạng huynh trưởng thì sao có thể rơi vào kết cục này...”

Cố Cẩm Vinh lập tức đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, nhất thời không biết nói gì cho phải, tức giận đến nỗi run cả tay: “Quả nhiên tâm tư như rắn rết...” Nhìn Cố Lan lo lắng cho mình, cậu lại an ủi nàng ta, “Nhị tỷ đừng lo lắng, đệ sẽ không đi hỏi tỷ ấy nữa đâu!”

Cậu chỉ hận sao mình lại có một người tỷ tỷ như thế! Mỗi ngày cậu còn phải làm ra vẻ hòa thuận với tỷ ta, chẳng thể vạch mặt tỷ ta trước mặt mẫu thân! Chẳng bằng nói chuyện này với mẫu thân, để mẫu thân dạy dỗ lại Cố Cẩm Triều... Không được, mẫu thân hằng còn đang bệnh nặng, sao có thể để bà

biết Cố Cẩm Triều làm những chuyện như thế được! Chẳng phải sẽ khiến mẫu thân tức chết ư, ngay cả cậu nghe được mà còn tức giận đến mức này nữa là.

Cố Cẩm Vinh trở về Tĩnh Phương trai, trái lo phải nghĩ nên không ngủ được, nghĩ tới hôm nay là Trừ Tịch, trước năm mới mà Cố Cẩm Triều còn suýt đánh chết nha đầu của tỷ ta! Chỉ bởi vì nàng ta muốn cứu huynh trưởng thôi ư! Cậu lại ngồi xuống, việc lần trước cậu đã hiểu lầm Cố Cẩm Triều, vậy lần này thì sao? Cậu cũng nên hỏi rõ ra mới phải, bởi vậy trời còn chưa sáng, cậu đã cho Thanh Tu đi tìm một nha đầu trong viện Thanh Đồng tới.

Nha đầu kia chỉ phụ trách quét rác, làm việc ở chuồng ngựa. Nghe nói đại thiếu gia tìm nàng ta liền bị dọa tới nỗi run rẩy.

Cố Cẩm Vinh trực tiếp hỏi nàng ta: “Người có biết chuyện Lưu Hương bị đánh đuổi khỏi phủ là do đâu không?”

Giọng tiểu nha đầu run run: “Nô tỳ không rõ lắm... Nghe ma ma coi chuồng ngựa nói, huynh trưởng của Lưu Hương cô nương bị bệnh, cô ấy trộm... trộm vàng của tiểu thư, bị bắt...”

Cố Cẩm Vinh nghe thấy mà lòng lạnh mấy phần, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tiểu nha đầu đã sắp khóc đến nơi: “Không... Không biết ạ, Lưu Hương cô nương điên điên khùng khùng, nói năng không rõ ràng... Sau đó bị đuổi đi rồi.”

Cố Cẩm Vinh lại hỏi: “Lưu Hương làm sao mà bị điên, bị đánh đến điên ư?”

Tiểu nha đầu lại càng không biết, nàng ta chỉ lo quét rác, ma ma nói mấy câu với nàng ta đã là ân lớn rồi, đúng rồi... Lạ xường! Tiểu nha đầu nhớ mình được nếm một miếng, vị rất thơm ngon, lại nghĩ đến những lời khoắc lác của ma ma kia, sau đó lắp bắp nói: “Là bị đánh... Thanh Bô cô nương đánh mạnh tay lắm! Ma ma chuồng ngựa cũng giúp nữa, tiểu thư còn thưởng lạ xường và tương ngỗng!”

Nghe đến đó thì còn gì không rõ nữa, trong lòng Cố Cẩm Vinh lạnh lẽo. Quả nhiên tỷ ta là người như thế... Vậy mà cậu còn cảm thấy có lẽ Cố Cẩm Triều không phải vậy, quả là buồn cười!

Cậu bảo Thanh tu thưởng cho nha đầu kia ít tiền, tiểu nha đầu vui sướng nhận lấy rồi đi. Cậu đứng trước cửa sổ thư phòng, nhìn bóng đèn lồng thấp thoáng, trong lòng ngập những thất vọng và giận dữ.

Giờ mẹo Cẩm Triều trở lại viện Thanh Đồng ngủ được hơn nửa canh giờ rồi đây. Đã là ngày đầu năm rồi, đèn trường thọ nàng thấp trong chén nhỏ vẫn còn sáng, Thái Phù nói: “Cả đêm nô tỳ vẫn xem, rất sáng đấy ạ.” Khuôn mặt nàng ấy đỏ rực như bị gió lạnh thổi.

Quả thật đèn trường thọ cho nàng chẳng dễ dàng gì. Cẩm Triều cười khen nàng ấy, lại thưởng cho nàng ấy một đôi khuyên tai bằng vàng. Thái Phù được Cẩm Triều khen lại ngốc nghếch nói: “Nô... Nô tỳ chỉ mong tiểu thư bình an, sống lâu trăm tuổi...” Đèn trường thọ được đốt để cầu phúc.

Mấy hôm nay xem cách làm việc của tiểu thư, nàng ấy cảm thấy mình càng lúc càng thích tiểu thư, tiểu thư đối với các nàng rất ôn hòa, hơn nữa gặp chuyện còn tinh táo, túc trí đa mưu. Cả đêm không chợp mắt để trông đèn trường thọ cũng là do nàng cam tâm tình nguyện.

Đã là năm thứ 6 Long Khánh rồi.

Nếu là đầu năm thì phải ăn mặc vui vẻ một chút, Thanh Bô tìm cho nàng một bộ đồ thêu hoa hạc màu đỏ, dùng trăm hoa sen khảm thạch nà bình thường không dùng. Thanh Bô giấu tiểu thư trong gương, lại càng cảm thán tuy tiểu thư chỉ mặc thoải mái, không dùng son phấn nhưng đôi môi vẫn đỏ mọng, làn da như ngọc, đôi mắt như làn nước trong suốt, ngập ánh sáng, khiến người ta chìm vào trong đó.

Cẩm Triều thấy Thanh Bô mãi không đeo khuyên tai cho nàng, bèn cười nói: “Sao lại đứng ngây ra đó rồi?”

Thanh Bô giật mình xấu hổ: “Tiểu thư đẹp quá nên nô tỳ nhất thời thất thần ạ.”

Cẩm Triều chỉ cười không nói, nàng không quá để ý về ngoài.

Giờ Thìn phải bày tam sinh thực thực trước bàn thờ tổ tiên, bày đồ ăn chay trước tượng thần, còn có cả tiền giấy và lá vàng. Phụ thân dẫn mọi người đi tế bái. Tế bái tổ tiên xong, con cháu phải quỳ lạy phụ thân và mẫu thân, đợi xong lễ tiết rồi, Cố Tịch kéo Cố Y đến tìm Cẩm Triều cắt hoa.

Phụ thân liền cười các nàng: “Dạo này các con lại thích tìm Triều Tỷ Nhi chơi trò này ư?”

Cố Tịch nhỏ giọng đáp: “Trường tỷ khéo tay, chắc chắn làm đẹp lắm ạ!”

Cố Lan đứng bên người phụ thân, nàng ta mặc bộ đồ dệt hoa, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn như trăng rằm. Nàng ta nhìn Cố Tịch nắm tay Cẩm Triều, bèn cảm thấy kỳ lạ.

Cố Tịch nhát gan, chẳng dám thân thiết với ai ngoài Cố Y, vậy mà bây giờ lại nắm tay Cố Cẩm Triều.

Cố Lan bèn cười hỏi Cố Tịch: “Cũng lâu rồi nhị tỷ chưa cắt hoa, Tịch Tỷ Nhi có cho Nhị tỷ chơi cùng không?”

Cố Tịch nhỏ tuổi nhất, tính cách lại hay ngượng, mọi người đều thích nói đùa với cô bé.

“Đương nhiên là được ạ...” Cô bé nói xong liền thấy vẻ mặt Cố Lan không đúng lắm, ngay cả phụ thân cũng không cười nữa. Cô bé lo lắng trong lòng, chẳng biết mình có nhờ lời gì không.

Cầm Triều lại vỗ tay cô bé, cười nói: “Nhị muội muốn chơi thì nhanh một chút, bằng không bọn ta sẽ để muội lại đây nhé!” Sau đó nàng lại cáo lui với phụ thân, ba người về viện Thanh Đồng cắt hoa, lấy giấy Ô Kim cắt hồ điệp, bướm bướm, châu châu, đồng tiền to bằng nắm tay, trông đến là vui mắt. Cầm Triều cài hoa giấy lên đầu Cố Tịch, thấy muội ấy cười khanh khách.

Cố Y vốn tính yên lặng, hôm nay cũng cười cười nhìn các nàng. Ba người làm rất nhiều, đưa cho bà tử mang về, chơi một lát, Cố Tịch nắm tay Cầm Triều hỏi nàng: “Không phải Nhị tỷ bảo tới đó ư, sao bây giờ vẫn chưa tới ạ? Có phải vừa rồi muội nói sai không ạ?”

Cầm Triều lắc đầu: “Chắc là có việc rồi... Muội đừng suy nghĩ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tổ Gia

Thời gian như thoi đưa, mấy hôm nay người người nhà nhà trong Thích An chỉ dành thời gian du ngoạn, đám bạn bè rủ nhau xuất hành, cũng có các trò chơi như quăng Quỳnh mai, đấu bài Cửu Phiến, đá cầu Vũ Bôn, xướng ca hát hò, phụ thân cùng với đồng liêu của mình là Mục đại nhân, thiếu chiêm sự của phủ chiêm sự, còn cả Chu đại nhân, Hành thái phó của Thiếu Khanh Tự ra ngoài du ngoạn. Nữ quyến thì về thăm nhà người thân, nhà họ Cố ở phố Từ Lý cùng với Tế Từ Tổng đại nhân nhà Tổng gia, còn có cả nhà Vinh Dương bá ở gần đó.

Mẫu thân có quan hệ tốt với phu nhân của Vinh Dương bá, bá phu nhân(*) cũng thỉnh thoảng tới thăm mẫu thân. Mẫu thân bệnh nặng không tiện ra ngoài nên Tổng Di nương cùng với Cố Cầm Triều và Cố Lan tới phố La Hiền thăm Phàn gia Định Quốc Công, Phàn gia chính là nhà mẹ đẻ của Tổng di nương, trước kia cũng thường cất nhắc phụ thân nên quan hệ giữa hai nhà khá thân thiết.

(*) Bá phu nhân: So với hiện đại mình bây giờ thì là bác vợ anh của bố đấy mọi người ạ.

Đến mừng tám, mọi người phải trở về Tổ gia của Cố gia.

Lần này về, Phụ thân muốn dẫn cả bốn người Cầm Triều về nên trước đó đã dặn dò các nàng chuẩn bị, lại dặn quản sự chuẩn bị đồ cho trẻ con như kim đậu tũ, trâm cài châu ngọc, bánh ngọt trái cây, đồ sấy đồ ăn các thứ, lần gần đây nhất về Tổ gia đã là ba năm trước, phụ thân lúc đó có chuyện ồn ào không mấy vui về với tổ mẫu nên bây giờ ngắm lại, bèn bảo quản sự chuẩn bị thêm một bộ đồ thêu hoa văn màu sắc Phúc lộc thọ.

Lúc Cầm Triều thỉnh an phụ thân mới nhìn thấy bộ quần áo này, bèn nói với ông: “Màu sắc và hoa văn không tương xứng ạ, tổ mẫu thích lễ Phật, chẳng bằng dùng gấm màu trầm hương, trông cũng quý phái hơn. Mặt khác chuẩn bị thêm hai chuỗi Phật châu bằng gỗ lim, mời sư thầy Đại Quốc Tự về khai quang.”

Ánh mắt phụ thân nhìn Cầm Triều khác hẳn, ngay cả ông cũng chẳng biết tổ mẫu thích Lễ Phật.

Cầm Triều nói: “... Lần trước con tới có thấy Phật châu trên tay tổ mẫu, bị ả trong ống tay áo.”

Phụ thân liền gật đầu khen nàng: “Lần đó con mới mười hai tuổi, vậy mà còn nhớ rõ.” Sau đó bèn dặn dò quản sự làm theo lời Cầm Triều.

Đương nhiên là Cầm Triều cũng sẽ không nói với phụ thân rằng kiếp trước coi như nàng cũng tiếp xúc với tổ mẫu nhiều hơn. Lúc ấy nàng tới Trần gia chính là vinh dự khôn cùng, Tổ gia Cố gia có ra sao cũng muốn nịnh bợ, tổ mẫu còn tặng cho nàng rất nhiều đồ.

Tổng di nương đứng cạnh thấy thế, bèn cười nói: “Ta cũng chẳng biết Triều Tỷ Nhi nhà chúng ta lại tinh tế tí mĩ tới vậy!”

Cầm Triều còn chưa nói, phụ thân đã đáp lời: “Nó cũng thông minh, điểm này giống với mẫu thân nó.”

Tổng di nương liền không nói gì thêm nữa. Cầm Triều cười lui ra ngoài.

Đến Tà Tiêu viện, mẫu thân hỏi nàng còn chuẩn bị cái gì nữa, Cầm Triều đáp không cần nữa. Nàng là tiểu bối, tới đa cũng chỉ có thể chuẩn bị kim đậu tũ từ(*), trâm cài châu ngọc cho mấy đệ đệ muội muội, nàng còn có thể nhận quà của người khác ấy chứ! Mẫu thân không yên lòng, bà sai người làm búi tóc tơ vàng cho Cầm Triều nhưng lại để cho Cố Lan lấy mất, bèn nghĩ một lát rồi bảo Từ mụ mụ mở nhà kho tìm trâm Liên Vân khảm thạch anh Hồng Lam, trâm Phụng Vân khảm Hoàng Bích tỷ, trâm điệp luyến hoa Lưu Kiem, còn cả một bộ vòng tay ngọc màu sắc thanh nhuận, lại bảo nha đầu Mặc Tuyết đi cùng nàng.

(*)Kim đậu tũ: Mấy hạt vàng nhỏ như hạt đậu, dùng để lì xì cho tiểu bối vào dịp năm mới.

Cầm Triều nhìn cây trâm khảm đến mười tám bông hoa bằng đá quý thì dờ khóc dờ cười, cuối cùng nàng cũng đã biết rõ tại sao mình lại có nhiều trang sức xa xỉ như vậy rồi, mẫu thân cũng chịu ảnh hưởng của ngoại tổ mẫu, chỉ hận không thể cho nàng những thứ đắt nhất, tốt nhất. Nhưng nàng cũng chẳng

thể đeo những thứ này ra ngoài được, như thế thì trông đến là khoe của.

Đội đến ngày mừng tám, Cẩm Triều mặc bộ váy màu thủy bích, vân áo thêu hình trăng lưỡi liềm, thêu thêm cả chuỗi ngọc vào, nhìn qua trắng trong thuần khiết, lại thêm một chiếc đai lưng màu vàng hơi đỏ, túi thơm màu thạch thanh. Cẩm thấy đã ổn thỏa, nằng bèn dẫn theo Thanh Bò và Mặc Tuyết lên xe ngựa.

Từ sau khi phụ thân phân nhà với Cổ gia, cả nhà đã đến Thích An định cư luôn, tổ gia Cổ Gia cũng ở Phủ Thuận Thiên như họ nhưng lại không ở Thích An mà là ở ngay huyện Đại Hưng dưới chân thiên tử. Chạy xe ngựa khoảng một canh giờ là tới, cũng không tính là quá xa, đây cũng là quãng đường mà phụ thân hằng đi để tào triều(*).

(*)Lên triều bàn bạc tấu chương với quan thần, không phải vào triều.

Cẩm Triều đẩy rèm ra ngóng, ở trên đường cái, mọi người buôn bán tấp nập, có rất nhiều cửa hàng từ lâu, đây lại đang là thời gian đông đúc nhất, đi trên phố xá sầm uất càng thấy được cảnh người đông như kiến, con đường ngập người ồn ào lộ vẻ mừng vui của năm mới.

Đi qua khu phố sầm uất này là tới ổ Đào Hoa, nếu không rẽ mà đi thẳng thì sẽ tới hoàng cung. . .

Cẩm Triều buông rèm xuống.

Xe ngựa đến cổng Tổ gia thì dừng lại, có mấy cái bà tử mang kiệu nhỏ đứng đợi họ trước cổng. Bà tử cầm đầu hành lễ với phụ thân: “Tứ gia, mời đi theo nô tài sang bên này, Thái phu nhân đang chờ ngài đó ạ.”

Phụ thân gật đầu, lại bảo quản sự bên cạnh thưởng cho họ mấy cây trâm.

Cẩm Triều đổi sang ngồi kiệu nhỏ, lại bắt đầu nhớ lại chuyện nhà tổ gia. Phụ thân đứng thứ sáu, bên trên cũng chỉ có hai người anh ruột, một người huynh thứ, bởi vậy được xưng là Tứ gia, nhưng nằng nhớ rõ Đại gia và Tam gia chết sớm, bây giờ gia chủ Cổ Gia hẳn là Nhị gia, thì nhậm Hữu Thiêm đốc ngự sử.

Cổ Gia nhiều đời thư hương, cơ bản là đời nào cũng có tiến sĩ nên đã vinh quang đến trăm năm. Toàn bộ ổ Đào Hoa cũng chỉ có nhà Tổ gia, phụ thân chia nhà rồi so ra thua xa với Tổ gia.

Kiệu nhỏ dừng lại, Cẩm Triều được Thanh Bò đỡ xuống. Nằng đưa mắt nhìn lại, bức tường hai bên sơn màu trắng, cuối đường là một tiểu viện có cửa bằng gạch xanh, tuy là ngày đông giá rét nhưng lại có trúc xanh vờn quanh, gió lùa vào lá khẽ reo. Cạnh cửa có cây Hải Đường nhưng vẫn để lộ hai chữ “Nghien Tử”, bên cạnh có hòn non bộ, tuyết đọng đầy trên đó, cá chép bơi qua bơi lại dưới ao, ở đây thậm chí còn có cả suối nước nóng. . .

Bà tử đón cả đoàn người vào cửa, bốn nha đầu mặc quần áo màu xanh biếc hành lễ với họ, qua phòng ngoài là tới Yên Tức Xử. Còn chưa vào cửa đã có tiếng cười lanh lảnh vang ra, nghe tiếng như hoàng anh hót vậy

“Tổ mẫu, tổ mẫu muốn thưởng hộp bang cốt bảo loa cho con ư, tổ mẫu không được nuốt lời đấy nhé...”

Bà tử đứng ở ngoài cửa cất tiếng: “Thái phu nhân, Tam gia đến rồi ạ.”

Sau một lúc lâu, bên trong mới có tiếng của một bà cù truyền tới: “Nhanh mời vào đi.”

Đi qua tám bức bình phong bằng gỗ Tử đàn được khảm thạch, Cẩm Triều nhìn thấy một chiếc giường la hán được sơn son, một bà cụ mặc đồ đỏ sậm khoảng chừng 60 đang ngồi đó, trên đầu còn đeo một cây trâm phật Liên Hoa, tướng mạo hiền lành, mặt tràn ý cười.

Cẩm Triều nhận ra rồi, đây là tổ mẫu Phùng thị của nằng. Mọi người bèn tới thỉnh an Phùng thị, Phùng thị lại cầm phát quả gặp mặt cho bốn người bọn họ.

Nữ quyến ngồi vây quanh bà, còn có một thiếu nữ mười bốn mười lăm đang kéo tay bà làm nũng.

Phụ thân nhìn thấy thì nhất thời không vui.

Phùng thị bèn nói: “Đoan Tú, dẫn mấy người nhà Tứ gia tới gian phía Đông, ăn chút bánh ngọt nghỉ ngơi trước đã.”

Bà chỉ bảo phụ thân ở lại, xem chừng như muốn nói chuyện riêng với phụ thân. Cẩm Triều nhìn thoáng qua hộp quả quản sự đang bệ, nghĩ thầm chắc không có vấn đề gì.

Đáp lời là một người phụ nữ chải kiểu tóc mẫu đơn, mặc đồ đỏ thẫm thêu vân, đôi mắt phượng dài hẹp, làn da non mịn, xem ra đây là Nhị phu nhân rồi. Bà dẫn mọi người tới gian phía đông nghỉ ngơi, lại nắm tay Tổng di nương nói: “Chúng ta chưa gặp nhau nhỉ, muội là đích nữ Thiếu Khanh Tự đúng không?”

Bà ấy không nói là di nương, xem ra cũng là người tình ý.

Tổng di nương bèn cười nói: “Đúng vậy ạ, nếu muội không đoán sai thì chắc hẳn tỷ là Nhị phu nhân rồi, quả nhiên xinh đẹp đoan trang. Muội giới thiệu với tỷ một tiếng, đây là trưởng nữ của Tứ gia nhà muội, Triều Ty Nhi.” Nghe bà ta nhắc đến chính mình, Cẩm Triều bèn hành lễ với Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân nhìn nàng lại hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhanh chóng lấy lại vẻ tươi cười, đưa cho nàng một chiếc hộp gấm.

Tổng di nương lại nói: “Đây là Nhị nữ Lan Tỳ Nhi.” Nhị phu nhân lại nhìn Cố Lan về thân thiết, còn khen ngợi mấy câu.

Cố Lan luôn nở nụ cười trước mặt trưởng bối, Cẩm Triều âm thầm suy nghĩ, tính ra thì cũng chẳng mấy ai có thể học được điều này.

Giới thiệu Cố Tịch và Cố Y xong, Nhị phu nhân cũng giới thiệu trưởng nữ Cố Cẩm Hoa của mình cho các nàng. Nàng ta đã xuất giá mấy năm rồi, lúc này đây đang về thăm nhà. Dựa theo quy củ của Cố Gia, tên của trưởng nữ đều lại có tên đệm vào, bởi vậy đều thêm chữ Cẩm vào tên, Cẩm Hoa xem như thân thiết với Cố Cẩm Triều hơn là với Lan Tỳ Nhi, bèn nắm tay nàng nói chuyện, còn tặng nàng một đôi hoa tai bạch ngọc.

Cô gái vừa rồi nắm tay Phùng Thị làm nũng chính là thứ nữ của Nhị phu nhân, Cố Liên, tuổi vừa mới mười bốn, vẻ ngoài xinh đẹp đáng yêu, nhưng lại bị mọi người chiều chuộng sinh hư, chỉ từ một tiếng rồi tiếp tục nắm tay cô nương bên cạnh cười nói.

Tổng di nương chắc chắn sẽ không nói Cố Liên không có quy củ, chỉ cười khen nàng ta: “Liên Tỳ Nhi linh động hoạt bát, không giống như Lan Tỳ Nhi, bị mọi người chiều chuộng nên so ra cũng khép nép.”

Cố Lan cũng nói: “Con rất thích kiểu như Liên Tỳ Nhi!”

Nhị phu nhân mặt cười tươi, nhìn Cố Lan lại càng thêm yêu thích. Bà lại giới thiệu hai thứ nữ của Cố Ngũ gia với họ, còn có thứ muội của nhà chồng Cố Cẩm Hoa, Cẩm Triều đều cho các nàng mấy túi kim châu từ.

“Ngũ phu nhân đang ở bên Hí đài, chờ lát nữa chúng ta cùng đi xem cho vui, tỷ lại giới thiệu muội ấy với muội.” Nhị phu nhân nói với Tổng di nương.

Ngũ Gia Cố Gia cũng là tiến sĩ, nhưng vì quan hệ với Ngũ phu nhân nên cũng đảm nhiệm chức vụ Vệ Chỉ huy Thiêm Sự. Có vẻ như Tổng di nương cũng đã nghe nói tới danh hào của Ngũ phu nhân, bèn nói khẽ: “Có phải là Địch nữ nhà Trường Hưng Hầu gia không. . .”

Nhị phu nhân khẽ gật đầu.

Tổng di nương bèn ra về cẩn thận hơn. Bình thường phụ nữ đã gả đến nhà chồng thì coi như bản quý theo nhà chồng, nhưng đích nữ Trường Hưng Hầu thì khác, Cố Ngũ Gia chỉ là con vợ kế, lấy được đích nữ Trường Hưng Hầu thì lại thành ra được phú quý theo vợ, còn theo lên được chức quan Tứ phẩm!

Mấy năm nay Trường Hưng Hầu chinh chiến đông tây thay Hoàng Thượng, đã bình định không ít phản loạn, quân công hiển hách. Hoàng Thượng yêu chiều ông ta, ngay cả phu nhân cũng được thăng thành Nhị Phẩm phu nhân, tổ gia Cố Gia so với Trường Hưng Hầu thì đúng là còn lâu mới bằng, Cố Nhị gia vào cung diện thánh, cũng lắm cũng chỉ được nhìn mặt Hoàng Thượng, nhưng Trường Hưng Hầu thì có thể vào cung thường xuyên, cưỡi ngựa bắn cung đánh cờ với hoàng thượng. Võ thần trong triều do Trường Hưng Hầu đứng đầu, vinh quang vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Luong Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Diệp Hận

Cẩm Triều nghe Tổng di nương nhắc tới Trường Hưng hầu thì lòng này chợt chau lại.

Nàng rất quen thuộc hoàn cảnh của Trường Hưng hầu. Trần Tam gia theo Trương Cự Liêm, chính là một văn thần tài năng xuất chúng, từ trước tới nay luôn như nước với lửa đối với Trường Hưng hầu. Về sau có một lần, Trương Cự Liêm được nắm giữ triều chính, Trường Hưng hầu đã dùng binh quyền áp chế lại. Ngay cả cái chết của Trần Tam gia cũng có thể liên quan đến Trường Hưng hầu.

Nhưng những chuyện này vài năm về sau mới xảy ra, hiện nay đương kim hoàng thượng long thể an khang, việc triều chính hỗn loạn cũng phải chờ tới năm Vạn Lịch.

Nói chuyện với nhau một lát, bà tử của Thái phu nhân đến truyền lời. Mọi người cùng nhau tới chỗ bữa tiệc, phụ thân không còn ở đó nữa, Cẩm Triều gặp Thái phu nhân với nét mặt ôn hòa, thăm hỏi hai người nói chuyện cũng vui vẻ, có thể quan hệ tốt với tổ mẫu cũng có lợi đối với phụ thân, và lại Cố ngũ gia còn cưới đích nữ của Trường Hưng hầu.

Tuy nhiên, không ai biết tại sao đích nữ của Trường Hưng hầu lại vừa ý Cố ngũ gia cả!

Thái phu nhân đặc biệt gọi Cẩm Triều qua: “...Lần trước ta mới gặp chị em con, bây giờ đã cao như thế rồi.” Bà thoáng dùng tay so sánh, cười nói “Lần đó con nhất định leo lên hòn non bộ chơi, không ai kéo nổi con nên đã ngã xuống từ phía trên, con còn nhớ không?”

Cẩm Triều tự nhiên cười nói: “Tổ mẫu bao dung, lúc đó con còn nhỏ nên không hiểu chuyện.”

“Dung mạo đã nảy nở rồi, đúng là một cô gái xinh đẹp.” Thái phu nhân khen ngợi nàng “Cũng hiểu không ít chuyện, bên ngoài đồn thổi... Ta thấy vẫn tự mắt thấy mới là thật, chị em các con cũng là các cô nương đoan trang.” Lời nói lúc này tỏ mẫu ngập ngừng, Cổ Cẩm Triều hiển nhiên biết là gì, kiếp trước những chuyện hư hỏng của nàng truyền khắp nơi, lại không ngờ rằng rầm rộ như vậy.

Thái phu nhân lại gọi Cổ Lan qua: “Phụ thân nói nữ công của con cũng không tệ, đối với ai cũng tốt, ta thấy cũng là một người dịu dàng. Đã định hôn nhân rồi phải không?”

Cổ Lan nghe vậy gương mặt ửng đỏ, trả lời: “Tuy có một số người đến làm mai nhưng phụ thân đều từ chối ạ.”

Thái phu nhân nói: “Lan Tỷ Nhi của chúng ta đương nhiên muốn chọn mối tốt, ta sẽ giúp con đề ý, Liên Tỷ Nhi đã làm mai rồi, lại nói con trai trưởng của Văn Hoa điện Đại học sĩ Diêu đại nhân, mọi người khoe ta nói cũng là một mối tốt!” Văn Hoa điện Đại học sĩ Diêu đại nhân chính là các quan trợ giúp các việc bên trong! Quả nhiên là một mối hôn nhân tốt.

Chỉ là nhắc tới việc này trước mặt Cổ Cẩm Triều cũng không tốt lắm... Nhị phu nhân nghĩ thầm, Cổ Cẩm Triều đã cập kê rồi nhưng không có hôn ước. Cô gái bình thường gần mười hai tuổi có người lần lượt đến cầu hôn rồi, trước khi cập kê sẽ đem hôn sự ra định. Bên ngoài, tiếng xấu liên quan đến Cổ Cẩm Triều rất nhiều, đến nhà cầu hôn hoặc muốn tái giá, các quan chức thấp, các đối tượng có tật xấu, đều không tìm được người thích hợp.

Nhị phu nhân liếc nhìn về phía Cổ Cẩm Triều, phát hiện trên mặt nàng vẫn mang theo nụ cười nhạt, dường như cũng chưa phát hiện ra cái gì.

Ngược lại vẫn duy trì bình thản, Nhị phu nhân không tự giác gắt nhẹ đầu, muốn nói sang chuyện khác.

“Mẫu thân, vừa rồi ngũ đệ sai người tới nói, hí đài ở bên kia đã chuẩn bị xong rồi. Người xem, hay là bây giờ chúng ta đi qua đó ạ?”

Thái phu nhân nghĩ: “Cũng được, sau khi nghe xong hí kịch rồi, buổi chiều các con nhân tiện đánh xấu bài song lục luôn, cũng coi như tìm chút thú vui.”

Mọi người đi đến sân khấu kịch, Cổ gia mời gánh hát nhỏ hát hí khúc, sớm đã sửa chữa bố trí lại sân khấu kịch, tranh họa đồ cùng chuông nhạc hết sức vui mừng. Ngũ phu nhân đang chờ bọn họ ở đó, đích nữ của Trường Hưng hầu ăn mặc đồ thắm, trên người trang sức thanh lệ. Ngũ phu nhân mời bọn họ đi vào, đem sách cho Thái phu nhân chọn kịch.

Phượng Ổ Xã lập tức hát lên, ngồi bên cạnh Cổ Cẩm Triều chính là Cổ Lan và Cổ Liên. Cổ Liên tính tình nhõng nhẽo, Cổ Lan am hiểu nhất là đối phó với loại người này, hai người liền quen thuộc nhanh chóng, còn nhân tiện trò chuyện đến Ngọc Trâm ký, phía trên, Cổ Liên đùa giỡn đều theo khẩu vị của Thái phu nhân, đột nhiên nghe Cổ Lan nói Ngọc Trâm ký liền chú ý, trong khoảng thời gian ngắn đã bị hấp dẫn.

Cổ Cẩm Triều ngồi ở bên trong là nơi hẻo lánh nhất, bên tay trái chỉ có một gốc cây hàn mai đang nở, bóng hoa nghiêng nghiêng, hoa mai di động. Không có người chú ý tới nàng, ngược lại nàng thích thanh tịnh như thế.

Mặc Tuyết nhẹ giọng nói chuyện cùng nàng: “Không ngờ Nhị tiểu thư lại xem Ngọc Trâm ký.” Ngọc Trâm ký kể về câu chuyện tình yêu của nữ nhi Trần Diệu Thường cùng thư sinh Phan Tất chính, không chỉ không tuân lễ giáo, mà còn không tuân theo quy tắc cấm dục. Cẩm Triều liền cười cười nói: “Xem cuộc vui là tốt rồi.”

Cũng không biết rốt cuộc nàng ta muốn làm trò gì nữa.

“Tổ mẫu, con đang tìm ngài đây, thì ra ngài ở chỗ này nghe hí kịch ư!” Giọng nói của thiếu niên chợt truyền đến.

Mọi người đều nhìn sang, một thiếu niên mặc chiếc áo dài có hoa văn hình tròn màu xanh ngọc đang nói chuyện. Theo sau cậu có hai người, một thiếu niên mặc áo có hoa văn hạc trắng, buộc tóc và một người mặc áo màu xanh thẫm.

Ánh mắt mọi người đều rơi trên người thiếu niên kia, trên người hắn mặc áo dùng vải lụa tốt, có một ít đồ trang trí màu bạc ỉn ỉn di động, vóc người mảnh khảnh, khuôn mặt còn đẹp hơn nữ tử, mặt trắng như ngọc, môi hồng răng trắng, trên đầu cài cây trâm hình trúc, gác tay yên tĩnh đứng sau lưng thiếu niên, gió lạnh thổi bay tay áo hắn, bốn phía lại có hàn mai di động, nhất thời phong thái vô song.

Cổ Lan nhất thời sững sờ, thấp giọng hỏi Cổ Liên: “Cậu này là ai...”

Cổ Liên vẫn không trả lời, Thái phu nhân lại lên tiếng trước: “Còn nói con đi đâu rồi, nhóm đường muội nhà Tứ bá đến rồi, mau tới đây gặp.” Ba người đi tới, dáng vẻ rất vui mừng, Thái phu nhân giữ chặt thiếu niên mới lên tiếng, lại chỉ người đẹp hơn cả phái nữ kia: “Đây là con trai trưởng của Trường Hưng hầu, Diệp Hận.” Diệp Hận khẽ gật đầu với các nàng, biểu hiện có vài phần ưu nhã.

“Đây là con trai trưởng của lão nhị Tiểu Ca Nhi.” Thái phu nhân chỉ người buộc tóc nam tử, cuối cùng mới vỗ người bà ta đang giữ chặt: “Đây là con trưởng của lão ngũ gia Hiền Ca Nhi.” Bốn người lần lượt hành lễ, Thái phu nhân lại giới thiệu sơ mấy người Cổ Cẩm Triều.

Ba người nói chuyện với Thái phu nhân, ánh mắt mọi người lại không tự chủ rơi trên người thiếu niên, hắn lại là con trưởng của Trường Hưng hầu. Chẳng phải nơi đây quyền quý đứng đầu, khó trách Thái phu nhân đặc biệt giới thiệu hắn trước. Chỉ có điều Trường Hưng hầu là võ tướng, sao lại sinh ra một công tử có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần có thể so với nữ nhân trong thời loạn lạc thế này. Nói hắn là con trai võ tướng, chẳng thà nói hắn là con trai của nhà có dòng dõi Nho học.

Ngũ phu nhân ngồi ở bên người Thái phu nhân, kéo tay của đệ đệ mình cười hỏi hắn: “Hai người với đệ này giờ đi đâu?”

Diệp Hận nói chậm rãi: “Đi Hoành Nghiêng cư xem hoa mai, không ngờ hoa mai ở đây nở rất đẹp.”

Cố Cẩm Tiêu và Cố Cẩm Hiền mặc dù xấp xỉ với Diệp Hận nhưng bối phận lại thua một thế hệ, nghe vậy Cố Cẩm Tiêu cười nói: “Biểu cữu xem hoa mai lúc nào vậy, ngủ hơn nửa ngày ở Hoành Nghiêng cư, không phải chúng con gọi, chỉ sợ còn không muốn đến đây.”

Diệp Hận liền đáp: “Mệt mỏi mà thôi.”

Cố Cẩm Tiêu liền vỗ tay hân: “Thời tiết này trời đông giá rét, cậu đã mệt mỏi, đến mùa xuân cũng không biết nên sao nữa!”

Thái phu nhân nói với Cố Cẩm Tiêu: “Con dẫn đệ đệ con và biểu cữu đi chung quanh ngắm cảnh cũng tốt, tìm hộ vệ đi theo, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót.” Cố Cẩm Tiêu nhiều tuổi nhất, hơn nữa đã trúng cử nhân.

Cố Cẩm Tiêu nghe nói như thế liền nghi hoặc, tham quan trong phủ nhà mình có sao còn cần hộ vệ đi theo.

Nhìn thấy bọn họ đi xuống từ bên cạnh Thái phu nhân, Cố Liên bèn nghênh đón: “Đại ca, nhị ca, muội giới thiệu cho hai người biết, vị này là thứ nữ của Tứ bá Lan tỷ.” Vừa rồi Thái phu nhân chỉ nói địa vị của mấy người, cũng không nói tên.

Lan Tỷ Nhi cung kính hành lễ, hơi có vẻ mất tự nhiên.

Cố Cẩm Tiêu và Cố Cẩm Hiền nói với nàng mấy câu, Cố Lan dường như muốn nói chuyện với Diệp Hận, hân chỉ đáp “hờ” rồi liền không để ý tới.

Mặc Tuyết nhìn tình cảnh như vậy nhất thời nóng vội, cơ hội tốt như vậy, đại tiểu thư tại sao không nói vài lời với con trai của Trường Hưng hầu, có thể chen vào một câu cũng tốt. Hết lần này tới lần khác, nàng không coi ai ra gì chồng cầm xem hí đài, Thanh Bô cũng cùng xem không chớp mắt.

Hai chủ tớ này trái lại cùng một tính tình.

Cố Lan vẫn chưa từ bỏ ý định, nếu có thể quen biết con trai Trường Hưng hầu thì quả là có ích lớn cho nàng ta.

“Thế từ gia mới vừa nói đến xem hoa mai, lại không biết chỗ nào có hoa mai, ta cũng muốn đến nhìn một chút.” Nàng ta cười nhạt, ánh mắt dụ dằng nhìn Diệp Hận.

Diệp Hận miễn cưỡng trả lời: “Lần sau đi” rồi khoác tay lên vai Cố Cẩm Tiêu, nghiêng đầu thấp giọng hỏi hân: “Người ngồi dưới cây hoa mai là ai?”

Cố Lan đang tươi cười liền cứng ngắc lại.

Cố Cẩm Tiêu nhú nhú mày nói: “Vừa rồi tổ mẫu nói là trưởng nữ của Tứ thúc... chắc là Cố Cẩm Triều.”

Cậu đương nhiên là không thích Cố Cẩm Triều, đồn đãi về nàng truyền lưu rất nhiều, cũng không chỉ là một trưởng nữ kiêu căng ương ngạnh, còn nhiều nữa, thực ra là vì dung mạo của nàng mà thôi. Cho dù quần áo của nàng trắng trong thuần khiết, ngồi ở nơi hẻo lánh, liếc nhìn sang liền lập tức chú ý tới nàng.

Dung mạo tựa như cây hải đường xinh đẹp vô song, lại ăn mặc như thanh liên bạch trà trắng trong thuần khiết, quanh thân khí chất trầm tĩnh không màng danh lợi, hai vè đối lập, ngược lại làm người ta khó chịu. Vốn là quần áo trang sức xa hoa, sao lại mặc màu sắc nhạt nhẽo đến vậy?

“Nàng tên là Cố Cẩm Triều à.” Diệp Hận khẽ gật đầu, không hỏi nữa.

Cố Cẩm Tiêu cười nói hân: “Cậu có nhớ ngày đó ở quý phủ của Định Quốc công, một tiểu nha đầu đứng bên cạnh nàng ta, chỉ là ngăn cản tầm mắt của nàng ta, nàng ta bèn tự kéo người ta qua, tự mình tát mấy cái, nha đầu kia khóc cũng không dám, cực kỳ đáng thương...”

Diệp Hận cười nhạt nói: “Chỉ là tò mò mà thôi.” rồi nói: “Ở đây xem hí kịch cũng nhàm chán, không bằng tìm phụ thân con dắt ngựa đi ra ngoài chơi.”

Cố Cẩm Tiêu vội vàng ngăn cản hân: “Việc này không được, nhưng trong viện nuôi mấy con la, có thể cưỡi một lát.”

Ba người nói xong liền đi. Cố Liên hơi bất mãn, đại ca nhị ca cũng không nói với nàng ta mấy lời..., nàng ta bèn thờ phỉ phỉ ngồi xuống, tùy tiện hỏi Cố Lan: “Trưởng tỷ của tỷ thật sự đã từng đánh nha đầu ư?”

Cố Lan nói giọng nhu hòa: “Muội còn chưa thấy lúc đó tỷ ấy lợi hại thế nào đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kỹ Thuật Thêu

Hí kịch hát được một nửa, tất cả mọi người đều tập trung nghe. Cẩm Triều lại không hứng thú với hí kịch, nàng lấy một miếng bánh ngọt dịu dàng ăn hết, lúc nãy ra ngoài vội vàng nên chưa kịp ăn gì, bây giờ nàng thấy hơi đói. Với lại bánh ngọt cũng ngon nên nàng ăn rất nhiều, nhưng mà bánh ngọt hơi khô, nàng lấy chén trà trên bàn thanh hoa nhấp nhẹ, không dám gây tiếng động quá lớn sợ ảnh hưởng đến những người đang xem hí kịch.

Đặt chén trà xuống, Cẩm Triều lấy khăn tay ra lau khước miệng, tiện tay đặt lên bàn trà. Nghiêng đầu thấy Cố Cẩm Hoa đang mỉm cười nhìn nàng. Nàng cười nhẹ đáp lại, lại thấy hơi xấu hổ, lúc nãy ăn như hổ đói chắc cũng bị nàng ấy nhìn thấy.

Hí kịch kết thúc, cũng đến lúc bày tiệc. Bây giờ Cố Cẩm Triều mới thấy phụ thân, Cố nhị gia và Cố ngũ gia, ba huynh đệ cười nói vui vẻ, không có khúc mắc gì. Phụ thân lại gần gọi Tổng di nương qua, nói nhỏ với bà ta mấy câu, hai người đều cười rộ lên. Nhìn phụ thân tuần tú, Tổng di nương mềm mại, thật là một đôi tương xứng bích nhân.

Tổng di nương lấy khăn tay ra lau gương trắng trên lông mi phụ thân, phụ thân cúi đầu nhìn Tổng di nương, không quan tâm để bà ta lau sạch.

Cố Liên ngồi kế bên Cố Lan nói: “Mẫu thân tỷ đối với phụ thân tỷ thật tốt...”

Nữ quyền ở đây tạm thời yên lặng, Cố Cẩm Triều đang trò chuyện với Cố Cẩm Hoa, giọng trở nên lãnh đạm. Cố Liên nói sai rồi, Cố Lan không thể không lật tẩy: “... Là mẹ đẻ của ta Tổng di nương, mẫu thân ta vì bị bệnh phải ở nhà nên không tới.”

Cố Liên không để ý thề lời: “Là ta nhìn lầm rồi!”

Thái độ của mọi người đối với Cố Lan bắt đầu thay đổi, mẹ đẻ của nàng ta là một di nương được sủng ái, mẫu thân lại ốm yếu, có thể đến một ngày nào đó trở mình thành đích nữ.

Gia yến ở Cố gia rất xa hoa, các món ăn nóng, món ăn nguội, nôi lẩu, trái cây, bánh ngọt đều được các a hoàn lần lượt dâng lên. Ăn xong những món này, còn có lê đông lạnh và hoa quả khô. Bởi vì lúc nãy ăn quá nhiều bánh ngọt nên bây giờ không có khẩu vị, nàng liền ăn một chút món ăn nóng và trái cây.

Cuối bữa tiệc, mấy vị lão gia có chuyện muốn trao đổi, Thái phu nhân cho mấy nữ quyền đi Hoàn Nghiêng cung, nơi đó cả vườn đều là hoa mai nở rất đẹp. Đêm hôm trước tuyết rơi, bây giờ đã ngừng, đặt cái bàn trong sân nói chuyện cũng vui.

Thái phu nhân lấy điều mã và xúc xắc tới cho mấy nàng chơi rồi đi về trước. Cố Cẩm Hoa và mấy vị phu nhân tới chơi, còn có phu nhân Cố Cẩm Tiêu, đại thiếu nữ nãi nãi cùng nhau đánh mã điều. Nhị phu nhân cùng những cô nương chưa xuất giá cùng nhau bàn về nữ công và các hoa văn.

Cố Cẩm Triều ngồi trong góc, cầm khung thêu tùy ý thêu Hồ điệp, mỗi đường kim đều thêu rất chậm, không nóng nảy.

Nàng còn thêu chưa xong một con Hồ điệp, chợt nghe giọng nói Cố Liên: “Lan tỷ, hoa sen này của tỷ thêu rất đẹp mắt! Màu sắc thật hài hòa, phía trên thêu chuồn chuồn cũng rất đẹp, cánh lại còn trong suốt nữa.”

Cố Lan không để ý cười: “Chỉ là học theo mẫu thân thôi, Liên Tỷ Nhi quá khen.”

Cố Liên lại cười hi hi: “Tỷ đừng xấu hổ, để cho mẫu thân muội xem, có phải rất khá không...” Cầm khung thêu cho Nhị phu nhân xem, Nhị phu nhân cũng tấm tắc kêu kì lạ, trong chốc lát tất cả mọi người đi qua nhìn, đều trầm trồ khen ngợi.

Cố Lan che một ít xảo quyết bên má, mấp máy môi cười nhạt: “Kỹ thuật thêu của ta cũng không tốt lắm, thầy dạy thêu cho tỷ tỷ đã từng là đệ tử của Cố gia ở Tô Châu, nước Yên phải bỏ ra ba trăm lượng bạc để mời về, Tiết sư phó cũng không đi.”

Mặc Tuyết nghe đến đây thì tay xiết chặt lại. Nhìn Cố Cẩm Triều vẫn trầm mặc, không nhanh không chậm thêu Hồ điệp.

Tâm cơ của Nhị tiểu thư cũng quá sâu, nàng ta biết rõ tuy đại tiểu thư được Tiết sư phó dạy nhưng thêu rất vụng về, còn nói chuyện này ra ở đây, nhất định là muốn đại tiểu thư mất mặt.

Nghe Cố Lan nói như vậy, đương nhiên mọi người muốn cho nàng ta mặt mũi, Nhị phu nhân liền đưa mắt nhìn về Cố Cẩm Triều, cười nói: “Không biết Triều Tỷ Nhi đang thêu cái gì, có thể cho chúng ta nhìn xem, để mọi người mở rộng tầm mắt!”

Lúc này Cố Cẩm Triều bình thân đứng lên, hành lễ nói: “Lại để Nhị bá mẫu thất vọng rồi, tuy Cẩm Triều được Tiết sư phó tận tình chỉ dạy nhưng kỹ thuật thêu lại không bằng một phần ngàn của người, sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Tiết sư phó nên cũng không dám lấy ra bêu xấu.”

Cố Lan thuận tiện giải thích: “Là con sơ sót quá, tuy trường tỷ không am hiểu kỹ thuật thêu nhưng lại rất am hiểu về đánh đàn và đánh cờ. Cũng có thể vì hay luyện tập ở những môn này, đối với thêu ít luyện tập, nên có thể không thạo a...” Nàng ta nói như vậy tựa như là đang nói giúp Cố Cẩm Triều.

Cố Liên hừ một tiếng: “Một khuê nữ, học đánh đàn, chơi cờ thì được cái gì, cũng không phải là những nữ tử phong trần trong hẻm, học nữ công quản lý gia đình mới đúng! Ta thấy cũng vì như vậy nên đại đường tỷ mới không có người nào đến cửa cầu hôn đó!”

Nghe đến đó, Nhị phu nhân mở miệng quát lớn: “Càng nói càng quá mức! Con còn chưa cập kê, cái gì mà nữ tử phong trần, con nghe ai nói đấy!”

Cố Liên rất ít khi bị nẫu thân quát lớn, tức giận nhìn Cố Cẩm Triều nói: “Mọi chuyện chính là như vậy, nàng ta còn đánh cả a hoàn đến choáng váng nữa kia! Ai dám lấy nàng ta về làm phụ nhân chứ!”

Mọi người chột ngáy cả người, Cố Cẩm Triều lại mỉm cười hỏi lại: “Liên tỷ nhi, muội nói tỷ đánh a hoàn đến choáng váng, ai nói cho muội?”

Cố Liên tâm tư đơn thuần, không che giấu gì, tự nhiên nói: “Là Lan tỷ nhi nói cho ta biết!”

“Phải chăng nàng ta có nói cho muội biết, tại sao ta đánh a hoàn này không?” Cố Cẩm Triều từng bước tới gần, Cố Lan nói này nói kia khắp nơi làm tổn hại thanh danh của nàng, vừa rồi còn châm ngòi Cố Liên nàng cũng nhin, bây giờ lại nói đến việc này, nàng thật sự là nhin không được.

“Vì nàng ta muốn cứu huynh trưởng đang bị bệnh, tỷ không cho nàng cứu...” Cố Liên kỳ thật là không có nghe rõ, nên lời nói áp ứng.

“Bây giờ tỷ cho muội biết, huynh trưởng của nàng ta không phải bị bệnh, mà là thiếu sòng bạc rất nhiều ngân lượng, bởi vì không trả nổi khoản nợ nên bị cắt đứt chân. A hoàn kia trở về, không báo cho ta biết đang cần rất nhiều ngân lượng, mà trực tiếp trộm đồ vật trong buồng của ta, rồi nàng ta tự mình sợ hãi đến điên. Việc này có thể đổ lỗi cho ta sao?” Cố Cẩm Triều mỉm cười nói: “Liên Tỷ Nhi! Nghe người khác nói chuyện thì phải cẩn thận!”

“Nhưng mà... Tỷ cũng không nên đuổi nàng ra khỏi phủ chứ...” Cố Liên còn muốn cãi lại.

Cố Cẩm Triều không muốn nói tiếp với nàng ta nữa, một tiểu thư không hiểu việc đời, hành xử như thế lại không sợ hãi.

“Nếu các nàng trộm đồ muội đều tha thứ, muội nói, có thể sau này các nàng ấy sẽ làm những việc nghiêm trọng hơn không. Tất cả các a hoàn và các bà tử đều học theo, vậy chẳng phải toàn bộ tài sản trong nhà đều bị lấy sạch hết ư? Ta đuổi nàng ta đi lại không làm nàng ta bị thương đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

“Nhưng Lan Tỷ Nhi...” Cẩm Triều mỉm cười nói “Lần sau đừng không biết mà truyền nhảm chuyện của tỷ tỷ, như vậy có thể nói những chuyện bên ngoài đồn thổi, không biết có bao nhiêu chuyện là do muội nói. Mặc dù muội không thích ta, nhưng dù sao ta cũng là tỷ tỷ của muội, muội không suy nghĩ cho thể diện của ta nhưng cũng phải suy nghĩ cho thể diện của phụ thân, muội nói có phải không?”

Mọi người chú ý ánh mắt Cố Lan không giống lúc trước, sắc mặt lại khó coi, Cố Cẩm Triều chỉ nói vài câu đã phải sạch trách nhiệm, lại đổ những chuyện đó lên đầu nàng ta. Không lẽ nói những chuyện đó là do nàng ta truyền nhảm, như vậy cũng không tốt.

Nàng ta cắn môi dưới nhìn Cố Cẩm Triều, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu: “Là muội muội sai rồi... Muội chỉ nghe bọn hạ nhân nói như vậy. Chỉ là muội luôn rất thích trường tỷ, sao có thể truyền nhảm, vừa rồi muội chỉ là thuận miệng nói vài câu cùng Liên Tỷ Nhi mà thôi... Tỷ đừng nghi ngờ, muội... muội sẽ nhận lỗi với tỷ! Tỷ đừng để trong lòng.” Dáng vẻ nàng ta vô cùng nhu nhược đáng thương.

Nhị phu nhân cũng không muốn vì việc này mà không thoải mái, liền hòa giải: “Nếu không phải là do cố ý, Triều Tỷ Nhi cũng nên tha thứ cho Lan Tỷ Nhi đi, dù sao cũng là hai tỷ muội. Ta thấy Lan Tỷ Nhi thêu rất tốt, con lại am hiểu tài đánh đàn, tính cách cũng là một cương một nhu bổ sung cho nhau.”

Cẩm Triều ngồi xuống, cười dịu dàng đáp: “Tạ Nhị bá mẫu khen ngợi, hai chúng con là tỷ muội, cũng không có khúc mắc gì.”

Cố Lan tuy giữ lại được một chuuts mặt mũi, nhưng lại mang tiếng thích nói xuyên tạc, mọi người thấy ánh mắt của nàng ta hơi xấu hổ. Tổng di nương đang chơi mã điều cùng Ngũ phu nhân, nên không biết bên đây đang tranh cãi. Cố Lan thầm nghĩ trong lòng: thật là sơ xuất, làm sao nàng ta biết Cố Liên không giữ được miệng chứ.

Ngược lại Cố Cẩm Triều biết cách đối đáp, không truy đuổi tới cùng, tuy rất tức giận nhưng giải quyết xong cũng không nổi giận nữa, chỉ ngồi xuống chỗ cũ ôn hòa nhã nhặn, xem xong trong lòng Nhị phu nhân đã hơi hiểu ra. Những việc bên ngoài đồn thổi, e rằng là có người cố ý phóng đại.

Khó trách nàng ấy tức giận, nếu đổi lại bà bị vu oan, chỉ sợ là tức giận hơn như vậy.

Cố Liên không biết là mình đang gặp rắc rối, cong miệng nói: “Mặc dù chuyện cũ nàng ta với a hoàn thật sự không có... Nhưng nàng ta thêu không đẹp là thật sự mà.”

“Liên Tỷ Nhi nói ai thêu không đẹp?” Âm thanh mỉm cười vang lên, chỉ thấy ba người bước vào trung tâm hoành nghiêng cung, người nói chuyện là Cố đại công tử Cố Cẩm Tiêu.

Cố Liên đứng lên hướng bọn họ nghênh đón: “Đại ca tới rồi? Các huynh không phải ở ngoài thành đi dạo sao?”

Cố Cẩm Tiêu lại gần nói: “Đừng nói tới chuyện đó, làm sao phụ thân có thể cho bọn ta ra ngoài thành đua ngựa. Bọn ta định tới Hoành Nghiêng cung đánh cờ, không ngờ lại gặp mọi người ở đây.”

Cố Liên gật đầu nói: “Vừa rồi bọn muội đang nói tới kỹ thuật thêu, đại đường tỷ hình như thêu không tốt lắm!”

Diệp Hận thuận miệng nói: “Ta thấy nàng ấy thêu cũng không tệ lắm mà.”

Cố Liên liền hơi tò mò: “Biểu cữu đã thấy nữ công của đại đường tỷ ư?”

Hắn từ từ lấy trong tay áo ra một chiếc khăn tay màu xanh nhạt, cười nói: “Chiếc khăn tay này là của đại đường tỷ con đó, phía trên là hoa lan màu xanh ngọc, trông rất sống động, bên cạnh còn thêu những dòng thơ nhỏ.” Cố Cẩm Triều thoáng chạm nhẹ tay vào ống tay áo, lúc này mới nhớ ra khăn tay làm

roi ở chỗ xem hí kịch rồi, tại sao lại roi vào tay thế từ Trường Hưng hầu! Hắn lại tự nhiên lấy ra công khai trước mặt mọi người.

Thần sắc Nhị phu nhân thoáng thay đổi, trên mặt còn mang vẻ tươi cười: “Để ta nhìn xem đẹp như thế nào.”

Khăn đưa tới trong tay bà, mang theo mùi hoa lan nhàn nhạt, lúc này ở bên người Cẩm Triều cũng ngửi được mùi này. Gần đây Cẩm Triều ở trong phòng dưỡng lan, không chỉ cả phòng thơm mùi lan mà trên người nàng cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thục Tú(*)

(*) Thêu Tứ Xuyên

“Thuật thêu thật tinh xảo, thục tú quả là hàm súc thú vị.” Nhị phu nhân nhìn khăn tay của nàng, hoa lan trên khăn tay được thêu rất đẹp.

Chỉ là trong lòng đang suy nghĩ tới chuyện khác, khăn tay này tại sao Diệp Hạo lại có, Cổ Cẩm Triều thêu khăn, tại sao lại roi vào tay Diệp Hạo!

Bà nhẹ giọng hỏi Cẩm Triều: “Triều tỷ nhi, khăn tay này của con hả?”

Cổ Cẩm Triều hít một hơi thật sâu, đứng lên bình tĩnh đáp: “Thế tử gia chắc nhận nhầm rồi, nếu là khăn tay của ta, tại sao roi vào tay người?”

Diệp Hạo đứng bên cạnh hàn mai, ánh mặt trời roi vào người hắn, cười nói: “Góc trái trên cùng dùng chỉ thêu màu xanh ngọc thêu hai chữ Cẩm Triều, ta đây không nhận nhầm.”

Cổ Cẩm Triều nắm chặt tay lại, sao nàng lại trêu chọc thế tử rồi, tại sao lại nhắm vào nàng... Khăn tay của một cô nương chưa lấy chồng lại roi vào trong tay một nam tử, nếu không giải thích rõ ràng sẽ rất phiền toái! Hơn nữa, các tiểu thư quan gia đang ngồi ở đây không biết có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào thế tử, nàng vô ý tranh đoạt như thế sẽ trở thành cái gai cho mọi người chỉ trích.

Cổ Cẩm Triều nhanh chóng bình tĩnh lại, sờ lên ống tay áo, tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Khăn tay của ta đâu rồi, chắc làm rơi ở chỗ hí kịch rồi, cảm phiền thế tử gia thấy nhặt được.”

Diệp Hạo nghiêng nghiêng đầu, dường như có vẻ trách cứ: “Tại sao cô gọi ta là thế tử gia, cô phải gọi ta là biểu cữu mới đúng!”

“...Vâng, biểu cữu.” Nhìn xem, người này cũng chỉ là một đại thiếu niên, Cẩm Triều chỉ có thể không theo lễ thường gọi hắn.

May mắn Cổ Cẩm Triều giải thích: “Chúng ta trở lại bàn thì thấy mọi người không ai ở đó. Ngược lại thấy khăn tay của đại đường tỷ rơi trên bàn, cậu tiện tay nhặt được, nói mặt hoa lan phía trên khăn tay thêu rất đẹp. Đây là hoa lan gì vậy, thoát nhìn rất quý hiếm, có phải là Kiến lan(*) không?”

(*) Kiến lan: hoa lan Phúc Kiến

Cẩm Triều trả lời: “Đây được gọi là lan Tứ quý, tương tự như tổ tâm Kiến lan, có người cho rằng nó chính là Kiến lan, chỉ là lá của lan tứ quý có màu sắc kém hơn, mạch lạc rõ ràng, vì vậy mọi người phân biệt rõ ràng. Loại này có nhiều ở khe núi có nhiều sương mù ở phía Nam.”

Chợt hai mắt Cổ Cẩm Triều sáng lên: “Tỷ có nghiên cứu hoa lan ư?” Cậu đi đến trước mặt Cổ Cẩm Triều, hưng phấn “Đệ rất thích dưỡng lan, nhưng trong nhà không có nhiều sách về lan, đệ ra bên ngoài kiếm cũng toàn những sách bình thường, không có gì quý hiếm, đại đường tỷ, về sau có vấn đề gì đệ có thể thỉnh giáo tỷ không?”

Hai người là Đường tỷ đệ cùng họ, cũng không có gì trở ngại.

Cẩm Triều cười gật đầu: “Đệ muốn tới, đương nhiên tỷ rất hoan nghênh.”

Nhị phu nhân đưa khăn tay của nàng cho mọi người xem, mọi người nhìn đều thấy ngạc nhiên, hoa lan thêu trên khăn tay rất đẹp.

Cổ Liên mất hết mặt mũi, nghĩ tới vừa rồi bị mẩu thân quát lớn. Nàng ta cắn môi nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn nói: “Đại đường tỷ, tuy cái khăn tay này của tỷ, nhưng hoa văn trên khăn tay là do tỷ thêu sao? Ta thấy vừa rồi tỷ thêu Hồ điệp hơi vụng về, tại sao hoa văn trên khăn tay tỷ thêu đẹp như vậy... Lúc này, Lan Tỷ Nhi cũng nói tỷ không giỏi nữ công lắm. Không bằng, tỷ thêu cho chúng ta xem, coi như cho chúng ta biết thêm kiến thức.

Cổ Lan cúi đầu uống trà, vòng ngọc trên cổ tay kêu leng keng, không nói lời nào.

Nàng ta đương nhiên rất vui vì Cổ Liên khơi mào lại lời nói lúc này, nàng ta vừa nhìn khăn tay liền biết không phải do tỷ ấy thêu, lúc Cổ Cẩm Triều thêu

nàng ta đã từng nhìn thấy, xiêu xiêu vẹo vẹo, rất xấu xí, coi như là được Tiết sư phó dạy thì thế nào chứ!

Nghĩ tới đây nàng ta có hơi không cam lòng, rõ ràng trong hai tỷ muội, nàng ta mới là người giỏi hơn, vì sao phụ thân chỉ cho Tiết sư phó dạy Cố Cẩm Triều, chẳng lẽ nàng ta không phải là con gái của Cố gia ư.

Cố Cẩm Triều hít một hơi thật sâu, nàng không muốn khoe khoang, cũng không muốn mọi người chú ý, nhưng có người chen ép nàng từng bước. Đã như vậy, nàng cũng không phải là người dễ bắt nạt! Cố Cẩm Triều ngẩng đầu mỉm cười: “Một hình Hồ điệp sao có thể rõ lên vẻ đẹp như vậy, thỉnh cầu Trần ma ma có thể lấy cho ta một cái khung thêu đến đây được không?”

Nhị phu nhân gật đầu, Trần ma ma bên cạnh liền cầm khung thêu đến, Cẩm Triều ngồi xuống, xe chỉ luân kim một lần nữa, động tác rất quen thuộc.

Đám người Diệp Hạo cảm thấy thú vị, tìm một ghế còn trống ngồi xem.

Ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua cây mai chiếu lên người Cẩm Triều. Nàng mặc bộ đồ trắng trong thuần khiết, trên áo có hoa văn hình trăng lưỡi liềm, váy màu ngọc bích, để lộ vẻ đẹp bình thân không mang danh lợi, nhẹ nhàng thêu từng đường chỉ trên tơ lụa, vừa thành thạo lại vừa ưu mỹ.

Cố Cẩm Hiền nhìn đến ngay ngắn cả người, nói với Cố Cẩm Tiêu: “Đệ không biết làm nữ công hóa ra có thể đẹp như vậy...”

Nửa canh giờ qua đi, Hoành Nghiêng cư lại lặng ngắt như tờ.

Sau khi hoàn thành, Cẩm Triều thu kim lại, thần nhiên nói: “Khán biến hoa vô thắng thử hoa, tiền văn phi tuyết trám đan sa. Khai đương thanh luật nhị tam nguyệt, phá khước trường an thiên vạn gia.” Nàng để khung thêu nằm ngang, chỗ thêu hoa phía trên xuất hiện trước mắt mọi người.

Tưởng thấy được chuyện cười của Cố Cẩm Triều, không ngờ Cố Lan không cười nổi, phía trên tơ lụa tuyết trắng chỉ có một đoá mẫu đơn màu hồng, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, màu đỏ ít đến dường như không có, trung tâm điểm một nhụy hoa màu vàng nhạt, tựa như đang nở rộ trên tơ lụa, ưu nhã sống động.

Bởi vì chuyện hoa lan nên Cố Cẩm Hiền có hảo cảm với Cố Cẩm Triều, nhân tiện nói: “Khán biến hoa vô thắng thử hoa, tiền văn phi tuyết trám đan sa. Khai đương thanh luật nhị tam nguyệt, phá khước trường an thiên vạn gia... là một bài thơ, đại đường tỷ không phải là người không học vấn không nghề nghiệp như trong truyền thuyết nhĩ.”

Cố Cẩm Tiêu cau mày không nói chuyện, trong lòng cậu vẫn xem thường Cố Cẩm Triều vừa ngang ngược vừa kiêu ngạo.

Diệp Hạo nghĩ rồi gật đầu nói: “Thơ này không tệ.”

Nhị phu nhân kinh ngạc, mấy vị phu nhân đang đánh mã điều cũng đi tới. Ngũ phu nhân nhìn hồi lâu, nói: “Đây là kỹ thuật thêu thực tú, ở nước Yên ít khi thấy, còn có thể thêu tinh xảo đến vậy, tựa như rất sống động.”

Nhị phu nhân thấp giọng cả kinh nói: “Triều tỷ nhĩ, kỹ thuật thêu của con như vậy mà nói không tốt sao!”

Không ngờ Cố Cẩm Triều thêu tốt như vậy, nhưng tại sao lúc này lại khiêm nhường như vậy. Chẳng lẽ cái này gọi là nước trong hồ đầy nhưng vẫn không vang, nước trong hồ có một nửa ngược lại có nhiều người biết tới sao? Nhị phu nhân nhìn thoáng qua Cố Lan, sắc mặt của nàng ta hơi lúng túng.

Việc này là Cố Cẩm Triều trực tiếp tạt vào mặt nàng mà!

Cẩm Triều cung kính nói: “Đây là thực tú, trong lúc rảnh rỗi con bí mật học được, chỉ là muốn hoàn thành hết tám lục này không mất mười ngày cũng mất tới nửa tháng, nên con chỉ thêu một đoá mẫu đơn. Vừa rồi không nói, cũng không phải do khiêm tốn, mà là sư phụ dạy bảo con Tiết sư phó am hiểu nhất chính là Thực tú, không phải Tô tú, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ thanh danh của người sẽ bị ảnh hưởng, vì vậy con mới không nói... Mong Nhị bá mẫu thứ lỗi!”

Nhị phu nhân làm sao có thể trách Cố Cẩm Triều nửa câu, cười mời nàng ngồi xuống: “Con có kỹ thuật thêu tốt như vậy, Tiết sư phó vui mừng vì con còn không kịp, sao lại không tốt. Nhìn cái khăn thêu hoa lan kia với đoá mẫu đơn này, thật là dễ nhìn quá!”

Nói xong liền muốn trả khăn thêu lại cho Cố Cẩm Triều.

Diệp Hạo ngồi một bên chống cằm xem cuộc vui, đột nhiên thông thả nói: “Nếu là ta nhặt được, vậy không phải là của ta sao, tại sao Nhị phu nhân lại trả khăn tay lại?”

Nhị phu nhân nghe được câu này thì toát mồ hôi lạnh, thế tử Trường Hưng hầu rốt cuộc có ý gì!

Tất cả mọi người đều im lặng, một lúc sau, Diệp Hạo mới nói thêm một câu: “...Nếu như thấy khó xử, vậy ta sẽ đi tìm cái khác có hoa văn giống vậy.”

Lúc bấy giờ Nhị phu nhân mới thả lỏng, nếu như ở đây Diệp Hạo nhìn trúng Cố Cẩm Triều, sau khi về bà sẽ gặp phiền toái. Từ trước đến nay thế tử gia làm việc tùy ý, không quá coi trọng lễ tiết, có lẽ chỉ vô ý thôi. Liền cười nói: “Nếu như người thích loại hoa văn này, ở chỗ ta có một khung bình phong mạ vàng gổ từ đàn Tô tú thêu hoa Lan, một chút nữa ta sẽ sai người đem qua cho người.”

Tâm Cố Cẩm Triều bây giờ mới buông ra, khi lấy lại được khăn tay lại người thấy mùi thuốc ôn hòa.

Trời đã chạng vạng tối, Thái phu nhân sai người đến truyền lời, mời mọi người đến bàn tiệc.

Cố Cẩm Triều có gắng tránh mọi người đi phía sau, vừa rồi nàng đưa bức mẫu đơn vừa thêu xong ra, ánh mắt mọi người đều đặt trên người nàng, vẻ mặt rất dò xét, qua ngày hôm nay chắc nàng lại nổi danh hơn rồi.

Mặc Tuyết không nhịn được nói: “Hôm nay thật là hù nô tỳ chết khiếp rồi, đại tiểu thư thêu tốt như vậy mà nô tỳ không biết. Thế tử gia cũng không biết muốn làm gì, nếu lúc này không nói rõ ràng, danh dự của người làm sao bây giờ.”

Cố Cẩm Triều muốn nói lại thôi, một lát sau chỉ nói: “Hắn là người tùy ý, tốt nhất đừng để ý đến người này, dính vào sẽ rất phiền toái.”

“Mọi người đang nói tới ta sao?” Sau lưng có tiếng nói bay bổng, dọa ba người khẽ giật mình.

Cố Cẩm Triều quay đầu nhìn lại, Diệp Hạo đang ngồi xổm trên cành mai, đai lưng của hắn rủ xuống thật dài, phía trên đeo một khuyên tai bằng ngọc, ánh sáng chiếu rọi một bên mặt tuấn mỹ của hắn, lông mi thật dày, lộ ra một khuôn mặt có vẻ rất ngây thơ.

Trên mặt có vẻ tươi cười nhạt nhẽo: “Hình như cô không thích ta giúp cô.”

Cố Cẩm Triều hành lễ đáp: “Biểu cữu nói đùa, ngài giúp ta như thế nào, không hại ta đã cảm thấy may mắn rồi.”

Hắn quay đầu xem Cố Cẩm Triều: “Cô thật là kì lạ, người khác muốn ta giúp ta còn khinh thường kia kia.”

Cố Cẩm Triều thờ dài: “Thanh danh của ta rất kém, cho nên ta cảm thấy không sao cả, người đừng liên lụy đến ta, ta sợ làm hỏng thanh danh của ngài. Vậy ta cáo từ.” Hành lễ xong, nàng quay người đi nhanh.

Dọc đường Mặc Tuyết vẫn còn chưa tỉnh ra: “Thật là người kì lạ... May là về sau người không cần liên quan tới ngài ấy nhiều.”

Cố Cẩm Triều lại nhớ tới lời đồn kiếp trước... Thế tử Trường Hưng hầu, năm đó lại nổi danh khắp kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khó Nhịn

Tuy Diệp Hạo là con trai trưởng của Trường Hưng hầu nhưng từ nhỏ thân thể ốm yếu nên không thích múa đao lộng thương. Ngay từ lúc nhỏ tư chất rất thông minh, lại có ông ngoại là Hàn Lâm Đại học sĩ, nghe nói lúc bảy tuổi đã có thể thuận miệng thành thơ nhưng lại không thích thi công danh. Đến lúc trước hai mươi tuổi, thế tử Trường Hưng hầu không có gì nổi trội lại nổi bật khắp nơi.

Sau này Thần Tông lên ngôi, Trường Hưng hầu bị Trương Cư Liêm chèn ép, lúc này thế tử mới tiến vào quan trường. Chức quan liên tục thăng cao, người này đặc biệt am hiểu âm mưu tính toán, rất nhiều người lão luyện đều không đấu lại hắn, tính cách âm trầm bất định, không theo đi theo lý thường. Trần Huyền Thanh là người chính phái nên lúc đó rất thống hận người này.

Đến bây giờ, Cẩm Triều vẫn còn nhớ rất nhiều việc liên quan đến hắn.

Năm đó Thái tổ hoàng đế gây dựng giang sơn, vì đề khởi xương là người tiết kiệm mộc mạc nên luôn không quên tác phong của mình, lập ra quy định mỗi bữa ăn hằng ngày đều phải có đậu phụ. Sau khi Thần Tông lên ngôi, ông không thích mỗi bữa tiệc đều phải có món đậu phụ nhạt nhẽo này. Thế tử gia liền bày ra một kế cho ông, dùng não của chim điểu để thay thế đậu phụ, tuy mặt ngoài nhìn vẫn như cũ là miếng đậu hủ trắng nõn bóng loáng nhưng khi ném thử lại là một món cực phẩm.

Thần Tông rất tán thưởng chủ ý này, phân phó hạ nhân đi làm, cho nên về sau mỗi một bữa ăn đều dùng hàng trăm hàng nghìn não chim điểu thay thế. Các cung nhân noi theo, rồi vương công quý tộc, đại thân gia quyền đều dùng theo cách này. Trong khoảng thời gian ngắn, chim điểu ở Yên kinh đều bị bắt hết.

Lại có một lần, vào Vạn Lịch năm thứ bảy, Diệp Hạo quản lý Đại Lý Tự, muốn nghiên cứu hình phạt lăng trì có thể cắt tới đa bao nhiêu nhất đao, vận dụng hết quyền lực điều tra các phạm nhân rồi trần trụi hào hứng tự mình thử, lúc ấy đã giết tất cả 37 người, hắn mới nghiên cứu ra có thể cắt tới đa bao nhiêu.

Việc này khiến cho cả triều khiếp sợ, rất nhiều quan ngự sử đều khuyên Hoàng Thượng định tội Diệp Hạo, nhưng trớ trêu thay Hoàng Thượng yêu thích hắn, nói Trường Hưng hầu vì nước chính chiến mấy năm bảo vệ biên cương, sao có thể vì con hắn giết mấy phạm nhân mà định tội. Lại còn vào lúc lâm triều hỏi Diệp Hạo làm thế nào mới có thể cắt tới đa đao.

Diệp Hạo chậm rãi lắc đầu: “Không cần dùng đến đao, cột người vào trên giường gỗ, đổ nước sôi vào rồi dùng sắt mài dần đến lúc thấy xương.”

Nghĩ đến về sau Diệp Hạo làm những việc kia, sắc mặt Cố Cẩm Triều khó coi vô cùng. Nàng tuyệt đối không nên đụng đến người này, bằng không sau này chết như thế nào cũng không biết!

Màn đêm buông xuống, từng ngọn gió xoáy vào những ngọn đèn Lư Ly trong sảnh, khiến đêm tối có cảm giác tịch mịch.

Thái phu nhân được Ngũ phu nhân đi vào, ngẩng đầu nhìn không thấy Diệp Hạo bèn gọi Cố Cẩm Triều lại hỏi: “Tại sao biểu cữu của con không có trên ghế?”

Cố Cẩm Triều cung kính đáp: “Thưa tổ mẫu! Biểu cữu nói ngồi đây buồn chán quá nên đi ra ngoài một chút.”

Lông mày Thái phu nhân cau lại: “Tại sao con không lo lắng! Biểu cữu của con còn chưa hết bệnh, nếu phát bệnh trong phủ làm thì sao bây giờ!”

Ngũ phu nhân ở một bên an ủi: “Mẫu thân, người không cần lo lắng cho nó, từ khi mời được thần y về trị liệu, thân thể của nó đã tốt lên rất nhiều. Người uống trước chén canh ngân nhĩ nấu hạt sen này đi, chuyện kia phải người đi tìm là được.”

Bởi vì được Ngũ phu nhân an ủi, thần sắc Thái phu nhân hơi dịu xuống. Lại nhớ tới chuyện xảy ra buổi chiều được Nhị phu nhân nói lại, nhìn đến Ngũ phu nhân thanh lệ bên cạnh, bà ta không biết có nên hỏi hay không. Tuy bà ta là mẹ chồng của Ngũ phu nhân nhưng Ngũ phu nhân cũng là đích nữ của Trường Hưng hầu.

Thái phu nhân nghĩ ngợi rồi vẫn nuốt lời vào trong.

Ngũ phu nhân gọi nhiều hộ vệ đến, bà chưa kịp phân phó đi tìm kiếm đã thấy một thiếu niên gầy yếu đi tới, y phục bay bay, ngọn đèn chiếu sáng trên người hắn, khuôn mặt bạch ngọc không tỳ vết hiện ra ánh sáng ấm áp. Ngũ phu nhân vội vàng nghênh đón giữ chặt tay hắn, vẻ mặt hơi lo lắng: “Đệ đi đâu vậy, tại sao lâu như vậy mới trở về?”

Diệp Hạo cười nhạt nói: “Nhị tỷ không cần lo lắng, đệ đi câu cá.” Trên tay hắn cầm một sợi dây buộc chặt cá chép màu vàng, rất vui vẻ. Hắn cảm cá chép quơ quơ trước mặt Ngũ phu nhân giống như muốn bà khích lệ hắn.

Ngũ phu nhân dở khóc dở cười: “Con cá này là Thái phu nhân nuôi đấy! Được rồi, ta không muốn nói đệ nữa.”

Diệp Hạo thu cá lại, nói: “Con cá này kì lạ quý hiếm, những con cá khác đều tụ lại giành ăn, chỉ có con cá này bất động. Tỷ xem, con cá này cũng có tính cách đấy, không ăn đồ bỏ thí. Nhưng lúc đó đệ không biết con cá này thông minh như vậy.”

Ngũ phu nhân nói: “Đều là mấy thứ lung tung! Đệ đi rửa tay nhanh đi rồi ngồi vào chỗ.”

Diệp Hạo liền đem giao cá cho thư đồng đứng bên cạnh, dặn dò cậu ta: “Người đem đi cho vào chậu sứ trong phòng ta, nuôi nó cùng với con rùa đen.” Thư đồng sợ cá chết, lập tức đưa cá trở về phòng, trước hết tìm chậu nước cho vào.

Ngũ phu nhân lại nói chuyện với Thái phu nhân, bữa tiệc kết thúc thì gia đình Cố tứ gia phải trở về, không biết nên để ai đi tiễn.

Thái phu nhân đứng dậy: “Ta cũng nên đi tiễn, đã nhiều năm rồi, ân oán gì cũng không còn, với lại Kỳ thị cũng bị bệnh... Con vào nhà kho tìm hai cây nhân sâm trăm tuổi cho lão Tứ mang về...”

Ngũ phu nhân nhẹ gạt đầu: “Con dâu đã biết, đợi lúc nào rảnh con cũng đi thăm Tứ tẩu.”

Bữa tiệc kết thúc cảnh đêm bị bóng tối bao trùm.

Cố Cẩm Triều bước lên xe ngựa rời khỏi tổ gia, phụ thân cùng với nàng ngồi cùng một chiếc xe ngựa, phụ thân nghe kể lại chuyện ở Hoành Nghiêng cung, có phần vui vẻ hỏi nữ công của nàng.

“May là Lan tỷ nhi nói cho ta biết, vậy mà trước kia ta không biết, tại sao con không nói cho ta biết.”

Cố Cẩm Triều nhớ lại vừa rồi Tổng di nương lau sương trắng trên lông mi ông, khẽ nói: “Phụ thân, muốn thắng được người khác thì đừng để cho người khác biết điểm mạnh của mình là gì.”

Phụ thân nhún mày lại: “Con muốn thắng ai? Cái gì điểm mạnh với không điểm mạnh, chẳng lẽ có người sẽ hại con ư?”

Cẩm Triều cười cười, không nói gì.

Ngày tiếp theo nàng đi thỉnh an mẫu thân, nhân sâm đã được đưa đến, Từ mục đã hầm gà với nhân sâm.

Cẩm Triều nhận lấy chén súp tự mình hầu mẫu thân uống, lần trước phát bệnh, tinh thần mẫu thân luôn không tốt, bà ngồi tựa trên gối nghe Cẩm Triều nói chuyện với mình. Uống xong chén nhân sâm, nàng lại đắp chăn cho mẫu thân, nàng sợ bà nằm một chỗ đã lâu chân sẽ không thoải mái.

Kỳ thị nói với nàng: “Hôm qua đệ đệ con đến hầu ta cả ngày, ta nói với nó nên thân thiết với con... Đứa bé kia không biết tại sao ngay từ nhỏ đã không thân thiết với con. Lúc con trở lại nhà ngoại tổ mẫu hãy dẫn đệ đệ con đi cùng, đệ đệ con cũng ít tới nhà ngoại tổ mẫu lắm.”

Cầm Triều gật đầu, Cổ Cầm Vinh không thích nàng, nàng biết chứ. Nói thế nào thì Cổ Lan và đệ đệ cũng đã thân thiết với nhau hơn mười năm rồi, trong khoảng thời gian ngắn này đương nhiên sẽ sửa không được. Nàng đoán rằng phải nghĩ ra cách nào đó để Cổ Cầm Vinh lạnh nhạt với Cổ Lan, bây giờ bệnh mẫu thân không biết sẽ phát tác lúc nào, nếu Cổ Cầm Vinh còn nghe lời Cổ Lan thì mọi chuyện sau này sẽ rất gian nan.

Kỷ thị khẽ thở dốc, từ từ nói: “Con còn nhớ cậu hai của con không?”

Cầm Triều cười cười: “Đương nhiên con nhớ rồi, cậu hai rất thích nuôi dê con với chim điều, lúc trước cậu còn đưa cho con một đôi chim họa mi...”

Ngoại tổ mẫu chỉ sinh ra cậu cả với mẫu thân, cậu hai là con vợ kế, cho nên cuộc sống trôi qua rất thanh nhàn, cậu hai rất thích chăm sóc hoa cảnh, dưỡng chim điều và nuôi cá.

Kỷ thị nói: “Cậu hai con có một di nương tên là Vân Cầm, trước kia là thông phòng, lúc mẫu thân gả đi mới lên chức di nương. Vân Tương là muội muội của Vân Cầm, vóc dáng cũng tương tự như nàng ấy. Năm đó phụ thân con rất thích Vân Tương.

Cầm Triều không biết tại sao mẫu thân lại nhắc tới di nương của cậu hai, nàng nghi hoặc nhìn mẫu thân, thần sắc mẫu thân rất bình thản: “Hình như Vân Tương có hai người tỷ tỷ, một người trước kia được gả cho con trai của Huyện thừa làm thiếp. Lúc trước Vân Tương có tới gặp nàng ấy, mới biết nàng ấy xin được một đứa con gái.”

Cầm Triều cảm nhận được mẫu thân sẽ nói tới chuyện gì, nàng cầm tay mẫu thân, nhìn kỹ bà: “Mẫu thân...”

Kỷ thị tiếp tục nói: “Đứa bé kia năm nay chắc được 15 rồi.” Mẫu thân nói xong, giọng nói gấp hơi yếu sức, hốc mắt đã đỏ bừng: “Con đi tìm nàng ấy hỏi xem đứa bé kia đã xuất giá chưa...”

Cầm Triều an tĩnh lại, nàng kinh ngạc nhìn bóng chạc cây hắc trên mặt bàn nhỏ, hơi thuốc thoang thoang bay lên, dần dần loang khắp phòng. Trong phòng âm u, chẳng có chút điểm sáng, mái hiên chặn hết ánh mặt trời, trên mặt mẫu thân chỉ có một bóng mờ nhàn nhạt.

Nàng nghĩ ngợi rồi nhẹ giọng hỏi: “Có phải Mặc Tuyết cô nương nói hết mọi chuyện xảy ra ở tổ gia cho mẫu thân nghe không?”

Kỷ thị khẽ gật đầu, nếu như không phải việc này, chỉ sợ bà không hạ được quyết tâm... Bà lại không biết lá gan của Cổ Lan lớn như vậy, nhưng mà Cầm Triều cũng không phải là người dễ ức hiếp như vậy, nhớ đến chuyện Mặc Tuyết kể lại, lòng bà nhịn không được đau đớn co rút. Mẫu thân nào lại để cho con mình bị ức hiếp sỉ nhục. Nếu như không có Tổng di nương chống lưng, Cổ Lan dám đối xử với Cầm Triều như vậy sao?

Cổ Đức Chiêu sùng ái Tổng di nương, bà biết chứ. Chỉ là nhiều năm đã trôi qua, cảm tình giữa hai người đã sớm mất, giữ không được chính là giữ không được, trước đây Cổ Đức Chiêu một lòng vì bà mà rời khỏi tổ gia, về sau nạp thiếp hết người này tới người khác rồi nâng lên di nương, bà đã sớm không để ý rồi.

... Nhưng Tổng di nương dám ý vào sùng ái mà hại đến con gái bà, việc đó tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được!

Biết rõ mẫu thân đồng ý chuyện này, nàng lẽ ra nên vui mừng mới đúng. Nhưng bây giờ nàng không vui nổi nổi, tại sao mẫu thân đồng ý, trong lòng nàng hiểu hơn ai khác, nếu như không phải vì nàng và đệ đệ, mẫu thân làm sao có thể đồng ý.

Nàng tiếp tục xoa chân cho mẫu thân, khẽ nói: “Mẫu thân, người yên tâm đi, con biết phải làm sao rồi!”

Cầm Triều mỉm cười, nếu người bên ngoài nghe được chuyện này chắc chắn sẽ nhìn nàng với ánh mắt khinh thường, nhưng ngoại tổ mẫu sẽ không như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trản Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Kỷ Gia

Cầm Triều cho người tìm La Vinh Bình tới rồi phân phó y chuẩn bị lễ vật tặng ngoại tổ mẫu: “Ta muốn vài khúc lụa Tô Đoạn Chức(1), màu sắc phải trang trọng ở Thanh cư các. Còn có mấy hộp bánh chưng nhân hạt thông, kẹo đường hồ phách, kẹo đường hành tây, ngoài ra ông chuẩn bị thêm cho ta một khóa trường mệnh bằng vàng(*)...” Con trai trưởng của Tam biểu ca sắp được một tuổi, vừa kịp lúc đưa cho cậu nhóc làm quà gặp mặt.

La Vinh Bình liền đáp vâng, một ngày sau lễ vật được đưa đến, tất cả đều được chứa trong hộp gỗ Lê Hoa màu đỏ, rất tinh xảo.

Cổ Cầm Vinh không thích trở về cùng nàng, bèn nói với Kỷ thị: “Bài tập của con chưa làm xong, tiền sinh nói miêu tả hình dáng vật, phải viết một tập truyện luận.

Cầm Triều ngồi bên cạnh, không ngừng đầu lên hỏi: “Là bát cô* chế nghệ à?”

(*) Nguyên là chỉ một thể loại văn trong khoa cử thời Minh - Thanh, quy định về phần đoạn rất nghiêm ngặt, nội dung rộng tuếch, hình thức cứng nhắc, gò bó tư tưởng con người. Gồm 4 đoạn, mỗi đoạn 2 vế, tất cả có 8 vế.

Cố Cẩm Vinh mỉm môi, khẽ gật đầu.

Cẩm Triều nói: “Đệ mới mười một tuổi, Chu tiên sinh đã cho đệ ghi bát cổ rồi ư? Đệ đọc hết tứ thư chưa?”

Cố Cẩm Vinh nhất thời không phản đối được, đây chỉ là do cậu tìm có chữ cậu đâu biết ghi bát cổ chế nghệ đâu! Không ngờ Cố Cẩm Triều hiểu cái này, thấy Cố Cẩm Vinh không trả lời, Kỳ thị thâm thò dài.

Cố Cẩm Vinh không còn cách nào từ chối, để Thanh Tu giúp cậu thu thập hành lý, theo Cố Cẩm Triều ngồi lên xe ngựa phủ màng trường màu xanh đến Kỳ gia.

Kỳ Gia ở Thông Châu huyện Tam Hà, lộ trình khá xa, Cẩm Triều chỉ dẫn theo Thanh Bò và Thái Phù, phụ thân phái thêm một đoàn hộ vệ và bà từ đi theo bọn họ đến Thông Châu, ngoại tổ mẫu đã sớm phái người chờ bọn họ ở trên quan đạo.

Cẩm Triều sớm đã gửi thư cho ngoại tổ mẫu nói muốn trở về, ngoại tổ mẫu liền cho quản gia bên cạnh đến đón nàng, Cẩm Triều chỉ có thể cười bất đắc dĩ, ngoại tổ mẫu vẫn thương nàng nhất.

Cố Cẩm Vinh giống như hòn sỏi với nàng, suốt đoạn đường không nói chuyện cùng nàng, Cẩm Triều cũng không nhớ mình đắc tội với tiểu tổ tông này lúc nào, chắc là Cố Lan nói với đệ ấy không ít bí mật, nàng cũng không muốn để ý tới. Nàng đẩy ra mảnh vải màu xanh nhìn ra ngoài cửa sổ, Thông Châu có Kinh Hàng Đại Vận Hà đứng đầu ở phía Bắc, dọc theo Kinh Hàng Đại Vận Hà luôn duy trì hiệu buôn là chủ yếu, khắp nơi đều phồn vinh. Huyện Tam Hà có dòng sông rộng mênh mông, tàu thuyền cập bến tấp nập, quy mô rất lớn.

Nếu đi đến vùng ngoại ô còn có thể thấy cảnh đánh cá của mọi người, dưới hiên nhà treo đầy cá khô. Tuyết rơi nhiều chồng chất, các nhà nông nhà tranh trên cửa treo đầy câu đối, trẻ con thì chạy tới chạy lui vào đồng ruộng... tất cả cảnh tượng này nàng đều rất quen thuộc.

Hốc mắt Cẩm Triều nóng lên, kiếp trước sau khi gả đến Trần gia, nàng không còn trở lại huyện Tam Hà nữa.

Bây giờ nàng rất nhớ ngoại tổ mẫu. Tính cách của ngoại tổ mẫu và mẫu thân rất khác nhau, bà chăm sóc cả Kỳ gia to lớn như vậy chỉ là việc nhỏ.

Ở Thông Châu Kỳ gia nổi tiếng giàu có, nhưng trong tộc lại không có nhiều người làm quan trong triều đình, cũng không quan tâm đến chức quan lớn nào. Kỳ gia có quán thông giang nam và hiệu buôn bắc trực lệ thương vận, và có nhiều ruộng đất ở huyện Thông Châu. Năm đó ngoại tổ phụ lúc trẻ đột ngột phát bệnh qua đời, ngoại tổ mẫu trở thành người duy nhất quản lý Kỳ gia, lúc đó bà quản lý Kỳ gia rất xuất sắc.

Tuy nói công nông thương địa vị rất khác nhau. Nhưng Kỳ gia là nhà giàu, thanh danh ở Yên Kinh rất lớn nên có rất nhiều quan lại đến viếng thăm.

Trong mắt Cẩm Triều, ngoại tổ mẫu không giống trường bối bình thường, bà không thích nữ tử bị bắt ở trong khuê phòng, cũng không yêu cầu nữ tử phải học nữ đức. Bà lại rất chiều chuộng Cẩm Triều nên ngay từ nhỏ, Cẩm Triều đã sống tự do hơn các nữ tử khác.

Nàng còn có thể được xuống chơi ở điền trang* và chạy xuống đồng ruộng bắt bướm.

(*) điền trang: đồn điền, nông thôn.

Lúc trở về cả hai tay đều dính bùn đất, ngoại tổ mẫu đang ngồi đọc sách bên ánh đèn, cười gọi Tống mụ mụ lau tay cho nàng, rồi ôm nàng đặt lên đầu gối dạy nàng nhận thức chữ, nếu nàng biết được một chữ sẽ cho nàng ăn một miếng bánh đậu xanh. Cẩm Triều nghịch ngợm không chịu nhìn chữ, nàng tựa vào trong ngực ngoại tổ mẫu hỏi bà hôm nay bà làm gì, có ai chọc bà mất hứng không.

Nói luyên thuyên một hồi nàng ngủ quên luôn trong ngực ngoại tổ mẫu.

“...Biểu tiểu thư, biểu thiếu gia, có thể xuống xe rồi.” Giọng Hành quân gia truyền tới.

Hạ nhân đặt ghế trước xe, Cẩm Triều bước xuống. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh. Ở đây là tiểu viện trong nội viện Kỳ gia, gọi là Khanh Bích các, trồng cả vườn trúc nên khi có gió thổi nghe rì rào rất vui tai, lại dùng đá Thái Hồ làm hòn non bộ. Mọi người đã ra tới cửa thủy hoa(3) đón tiếp rồi.

Một cô gái dung mạo thanh tú lập tức chạy ra tiếp đón, giữ chặt tay nàng cười nói: “Triều Tỷ Nhi cuối cùng đã tới rồi, ngoại tổ mẫu thế nào cũng cao hứng.” Nàng ấy mặc y phục màu đỏ bằng lụa, những sợi tơ đan xen lại với nhau, quần hồng ánh trắng, nhìn rất trong sang. Cẩm Triều nhận ra nàng ấy, đây chính là Tam biểu tẩu Lưu thị.

Tam biểu ca lấy Lưu thị làm vợ, Lưu thị là người Giang Nam, tổ tiên có nhiều người đỗ tiến sĩ, cũng là một gia tộc hiển hách.

Cẩm Triều hành lễ, kéo Cố Cẩm Vinh tới: “Vị này chính là Tam biểu tẩu.”

Cố Cẩm Vinh không muốn tiếp xúc với nhiều người, nhưng thấy Lưu thị cười nhạt, ôn hòa mới không tình nguyện chào một tiếng.

Cẩm Triều thờ dài, buông ống tay áo Cố Cẩm Vinh ra không để ý tới cậu nữa, lại nắm tay Lưu thị vừa đi vừa nói: “Không ngờ Tam biểu tẩu lại ra tiếp đón chúng muội... Muội nghĩ Thuần Ca Nhi sắp được một tuổi rồi, không biết có mập lên chút nào không, sắp tới phải chọn đồ vật đoán tương lai rồi.”

nhì?”

Hai năm trước Lưu thị được gả tới, mới được một năm đã sinh được con trai trưởng, rất có phúc khí. Lưu thị cười vỗ tay Cổ Cẩm Triều: “Không phiền, nếu không phải ngoại tổ mẫu đang bận bố trí sân viện giúp muội, ta nghĩ ngoại tổ mẫu đã đích thân tới đón muội rồi. Muội đến đúng lúc lắm, hai ngày sau Thuần ca nhi được một tuổi, bây giờ rất trắng trẻo mập mạp, hiếu động vô cùng.

Cẩm Triều đáp lời: “Bé trai hiếu động mới tốt!” Lại nói: “Ngoại tổ mẫu đang bố trí sân viện giúp muội sao?”

Lưu thị gật đầu: “Muội hay ở Tê Đông Phán, vài ngày trước tổ mẫu nghe nói muội sắp đến nên đã cho người sửa sang lại, cho thợ tía hoa chuyển hải đường bốn mùa trong phòng âm ra ngoài, bố trí màu sắc rực rỡ, rất đẹp mắt. Ta đang muốn dẫn muội qua Tê Đông Phán nhìn xem. . .”

Cẩm Triều dờ khóc dờ cười, trời giá rét hải đường bốn mùa nở hoa sẽ chịu không nổi, nếu như chuyển từ trong phòng ra không phải vài ngày sau sẽ đông lạnh hỏng mất sao.

Tới gần chỗ ngoại tổ mẫu đang ở Tê Đông Phán, hai tiểu viện liên kết với nhau bằng hành lang gấp khúc, ngăn cách nhau bởi một cái hồ. Lúc nàng hơn năm tuổi vẫn luôn Tê Đông Phán, lại thường ăn ở trong viện ngoại tổ mẫu, không chịu trở về. Nàng đi đến bên ngoài viện, phát hiện cây hòe khi còn bé nàng trồng bây giờ vẫn còn.

Lá rụng xuống sau cây hòe, thân cành gầy, chạc cây xen kẽ nhau, rất khỏe mạnh.

Cửa ra vào có mấy tiểu nha đầu đứng hành lễ với nàng. Vào đến bên trong Tê Đông Phán, trong viện rất náo nhiệt, một đám người đang giúp đỡ một phu nhân mặc y phục hoa đỏ chói, khắp người đeo dây nữ trang.

Cẩm Triều không nhận được đồ mắt.

Giọng ngoại tổ mẫu bình thản: “Khúc cua hành lang bên kia không được đặt chậu hoa, Triều Tỳ Nhi rất thích đứng ở đó ngắm hồ nước.”

“Tổ mẫu, Triều Tỳ Nhi đến rồi.” Đại biểu tâu mỉm cười nói.

Ngoại tổ mẫu quay đầu lại, vẫn là dáng vẻ trong trí nhớ Cẩm Triều, khuôn mặt đoan trang, thoát nhìn hết sức nghiêm túc, thậm chí sẽ cho người khác cảm giác rất nghiêm khắc. Cẩm Triều nhớ lại thanh minh năm đó, bầu trời u ám, một mình nàng quỳ gối khóc trước mộ phần ngoại tổ mẫu, tiền giấy tro tàn bay đầy trời đất.

Nhà mẹ ngoại tổ mẫu là Ngô gia ở Dương Châu, tổ tiên nhiều lần đảm nhận vận chuyển muối, có thể nói giàu có nhất phương đó.

“Triều Tỳ Nhi!” Trên mặt ngoại tổ mẫu mang theo nụ cười bước tới chỗ nàng, thậm chí bước chân còn hơi nhanh “Hơn nửa năm ngoại tổ mẫu không gặp con, sao đã cao lớn như vậy.” Bà sờ lên tóc Cẩm Triều, phát hiện hóc mắt nàng hồng hồng không nói gì, bèn cười hỏi nàng: “Sao nào, Triều Tỳ Nhi nhìn ngoại tổ mẫu đến choáng váng rồi à, hay là đi đường mệt quá?”

Cổ Cẩm Triều hít vào một hơi, cười trả lời: “Con chỉ quá nhớ ngoại tổ mẫu thôi!”

Cổ Cẩm Vinh đứng sau nàng vẫn an Kỳ Ngộ thị. Kỳ Ngộ thị nhìn cậu gật đầu: “Vinh Ca Nhi lớn lên thật ưa nhìn, dáng vẻ y hệt phụ thân con, tính tình thì trầm ổn hơn trước kia.” Kỳ Ngộ thị cười nói: “Lúc nhỏ mỗi lần con nhìn thấy ta đều sợ tới phát khóc.”

Cổ Cẩm Vinh cười cười, đương nhiên là cậu không nhớ rõ những chuyện này rồi.

Kỳ Ngộ thị gọi một phu nhân tới, người này hơn ba mươi tuổi, trên mặt mang nụ cười sáng lạn kéo tay Cổ Cẩm Triều: “Triều Tỳ Nhi của chúng ta càng ngày càng xinh đẹp rồi!” Là đại cửu mẫu, vợ anh trai ruột của mẫu thân, nhà mẹ đẻ Tổng gia nổi danh về lá trà.

Kỳ Ngộ thị năm nay được sáu mươi tuổi rồi, thân thể còn rất tốt, đi đứng vững vàng. Nếu lần đầu tiên ai nhìn thấy bà sẽ cho rằng bà là người rất nghiêm khắc, thật ra ngoại tổ mẫu rất yêu thương trẻ con. Cẩm Triều kéo tay bà, trước kia lúc ngoại tổ mẫu chăm sóc Kỳ gia, mọi chuyện đều tự mình đi làm, còn thường tới điền trang, đôi tay bị mài đến thô ráp nhưng lại khiến nàng cảm thấy rất an tâm.

Kỳ Ngộ thị phân phó quản gia đi chuẩn bị đồ ăn Cẩm Triều thích: “Đem hấp bốn con cá lư tai(4) lần trước Nhị gia đi Tô Châu mang về, hầm thêm hoàng nha thái(5), làm dấm chua om hoàng nha. Còn có thịt đầu thỏ kho tàu, măng nấu chân giò hun khói, nướng sò, nấu thịt hươu. . .” Bà cúi đầu nghĩ, nói tiếp “Thêm một món tuyệt liên hầm cách thủy với chim bồ câu(6).”

Cẩm Triều vội vàng kéo tay bà: “Ngoại tổ mẫu, nhiều lắm rồi!” Chỉ bốn con cá lư cũng đủ phí rồi.

Kỳ Ngộ thị cười: “Con hiếm khi đến đây! Đây đều là một số món con thích ăn.” Sau đó quay đầu hỏi Cổ Cẩm Vinh “Ngoại tổ mẫu vẫn chưa biết Vinh Ca Nhi thích ăn cái gì? Tỳ Tỳ con thích ăn tứ tai lư hấp, mỗi lần nhị cửu đi Tô Châu đều mang một ít trở về.

Cổ Cẩm Vinh nói: “Con không đặc biệt thích ăn món nào. . .” Nhưng trong lòng hơi động một chút, cậu cũng thích ăn cá lư tai.

Kỳ Ngộ thị mang Cẩm Triều đi nhìn Tê Đông Phán, trước kia nơi này cũng được bà bố trí, chỉ là bây giờ có thêm một vài bình gốm sứ, mai vàng, trong sân cũng có thêm hải đường, từng đám màu hoa hồng nổi bật trên nền tuyết trắng, rất xinh đẹp chói mắt. Phía bên trong, trên tháp mỹ nhân sơn màu đen được trải lên đệm dựa bằng gấm vân đen được dệt bằng tơ vàng Lưu Tô.

Cầm Triều nhìn thấy những thứ này thì trầm mặc. Nàng nhớ về sau có người hỏi nàng có hận ngoại tổ mẫu của nàng hay không.

Nếu như không phải ngoại tổ mẫu nuông chiều nàng, không suy nghĩ cho tương lai của nàng thì tại sao sau này nàng có tính tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bàn Bạc

Kỷ Ngộ Thị chiều nàng, cả nhà đều biết.

Lúc bé chơi ở thư phòng Nhị ca, nàng coi trọng thanh mực Đoan Khê mà huynh ấy thích nhất, bèn không chịu trả lại. Nhị biểu ca bình thường mọi thứ đều nhường nàng, riêng thanh mực Đoan Khê này lại không chịu nhường. Nàng bèn nói cho Kỷ Ngộ thị nghe, Kỷ Ngộ thị nghe xong không nói hai lời, bảo Nhị biểu ca đưa nghiên mực Đoan Khê tới thư phòng của nàng, lại dặn dò hạ nhân tìm trong nhà kho hai thanh mực tốt đưa qua.

Thanh mực Đoan Khê kia vốn là tiên sinh vỡ lòng của Nhị biểu ca đưa cho, huynh ấy xem như trân bảo, ngày đó một mình huynh ấy đứng trong thư phòng đối diện với một khóm tùng bách trúc thật lâu, lặng im không nói. Cầm Triều cũng không phải rất thích thanh nghiên mực kia, nàng chỉ thích mặt điều khắc hươu sao nên chơi chưa tới vài ngày liền ném mốc meo trong góc thư phòng, về sau cũng tìm không được nữa.

Việc này về sau già trẻ lớn bé Kỷ gia cũng đều rõ ràng, ngay cả con trai trưởng Kỷ gia cũng không thể tranh chấp với Cầm Triều, toàn bộ Kỷ gia còn có ai có thể được Thái phu nhân sủng ái như Cố Cầm Triều đây! Nàng bị những người này chiều chuộng đến không ra gì nữa.

Xem Tê Đông phán xong, một đám người lại vây lấy Kỷ Ngộ thị đến bên ngoài tiên lâu, đây là nơi Kỷ Ngộ thị hẹn gặp hiệu buôn chương quây và Điền Trang quản sự ở các nơi, đại biểu cửu của họ đã sớm tới đợi ở chỗ này rồi. Kỷ gia chỉ có một con trai trưởng, một người vợ lẽ, Cầm Triều còn có hai người dì sớm đã xuất giá, nhưng hai người đều đã được gả đi xa, mấy năm chưa trở lại Yên Kinh.

Đại biểu cửu và vợ có một đứa con, một thứ trưởng nam do thông phòng sinh ra nhưng tuổi nhỏ đã chết rồi, Nhị biểu ca Kỷ Nghiêu chính là trưởng nam, Tam biểu ca Kỷ Quân là con vợ lẽ, thiếp thất của huynh ta sinh ra một nữ nhi đã xuất giá. Nhị biểu cửu và vợ sinh ra Tứ biểu ca Kỷ Sán, lại còn có hai người con gái chưa xuất giá đều do thiếp thất sinh ra. Vẫn dĩ nương cũng không sinh thêm đứa con nào, địa vị ở Kỷ gia cũng không cao.

Cầm Triều đứng lúc này tự lấy đồ ra, cho cháu trai lớn khóa vàng trường mệnh, còn biểu ngoại tổ mẫu vài hộp kẹo đường. Ngoại tổ mẫu thấy nàng lấy ra vài hộp kẹo đường được sơn đen liền cười: “Vẫn nhớ rõ ta còn ăn kẹo mà mang theo nhiều như vậy, ta là người đã già, có thể không ăn hết đâu!”

Cầm Triều cười tủm tỉm kéo tay của bà nói: “Làm sao người biết mình già rồi, tóc vẫn còn đen nhánh bóng loáng, tinh thần còn tốt hơn cả con cơ mà!”

Cố Cầm Vinh hành lễ với hai cậu và biểu huynh.

Kỷ Nghiêu là trưởng tử Kỷ gia đang mặc áo cà sa trắng mịn hình trăng lưỡi liềm, trên tóc cài trâm ngọc, khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao lớn.

Kỷ Ngộ thị nói về Kỷ Nghiêu với Cầm Triều: “... Hôm nay cùng ta học quản lý lại học nhanh, giao tửu lâu kia cho nó kinh doanh liền phát đạt, còn làm không ít bằng tên đồ ăn, nếu con muốn đi thử xem liền để nó mang con đi đi!”

Kỷ Nghiêu cười nhặt chấp tay với nàng: “Biểu muội đã lâu không gặp.”

Cố Cầm Triều cũng cười với hắn nhưng trong lòng lại kinh ngạc, trong ấn tượng, nàng vẫn cảm thấy việc Nhị biểu ca yêu thích là đọc sách chứ không phải là buôn bán. Trên người hắn có loại khí chất ôn nhuận thông dong của người đọc sách. Bất quá hắn là trưởng tử Kỷ gia cũng không được phép chọn việc mà mình thích.

Dáng người đại biểu cửu cao lớn, khuôn mặt trầm ôn, năm nay đã hơn bốn mươi rồi. Ông hỏi Cố Cầm Vinh về việc học hành.

Cố Cầm Vinh trả lời: “... Không học ở Quốc Tử Giám mà đang học cùng Chu tiên sinh ở Thất phương Hồ Đồng. Đã học “đại học” và “Trung Dung”, bây giờ đang được giảng Luận Ngữ* ạ.” Nói đến nghiệp đọc sách, Cố Cầm Vinh liền thận trọng hơn nhiều, dù sao Đại biểu cửu cũng đã đậu khoa cử, ba năm sau cậu cũng muốn tham gia thi hương nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

(*Đại học, Trung Dung, Luận Ngữ: là ba trong bốn cuốn của bộ Tứ thư)

Đại biểu cửu gật đầu nói: “Tuổi con còn nhỏ, thi lần đầu không đậu cũng không sao. Tam biểu ca của con lại là giám quan ở Quốc Tử Giám...”

Vợ đại biểu cửu cười nói: “Hôm nay bắt đầu giám thị rồi!”

Thế là đã đậu thi hương rồi! Cầm Triều nghe vậy cũng thấy hứng khởi, nàng chỉ nhớ mang máng Kỷ Quân đã đậu khoa cử này, về sau còn tham gia thi

đình, nhưng cũng không đậu cao hơn. Nhưng là cụ thể là lúc nào thì không nhớ, cũng chẳng ngờ lại sớm như vậy.

Kỷ Quân chỉ đứng một bên cười cười, huynh ta là một người điềm tĩnh.

Cố Cẩm Vinh chúc mừng: “Chưa từng nghe Tam biểu ca nhắc đến! Tuổi trẻ đã đậu cử nhân thật không dễ dàng!”

Cậu cũng là người đọc sách nên đương nhiên biết rõ đậu khoa cử không hề dễ dàng, huống chi Kỷ Quân vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Tứ biểu ca Kỷ Sán cũng cười híp mắt nói: “Ta thì Hương cũng không hi vọng qua, trong nhà đọc sách thi cử đều dựa vào Tam ca rồi. Người ta thi đậu đều húng khởi thông báo khắp nơi, Tam ca lại lẹ lửng, ngay cả cửa nhà cũng không muốn ra.”

Cẩm Triều cũng phân khởi theo, mặc kệ Tam biểu ca sau này có đậu Tiến sĩ hay không, Kỷ gia nhiều cử nhân cũng tốt. Nàng bèn nắm tay tổ mẫu hỏi: “Sao người cũng chẳng gợi thư nói cho cháu biết?”

Ngoại tổ mẫu cười cười: “Năm nay lại thi hương giữa năm, ta vốn định hết năm mới nói cho các con...”

Kỷ Ngô thị cũng rất mừng lòng, Kỷ gia bao nhiêu năm chưa ai có thiên phú đọc sách như vậy. Nếu sau này Kỷ Quân có thể tham gia thi đình, đậu Tiến sĩ, như vậy vinh quang và hiển hách của Kỷ gia chỉ e sẽ phồn vinh hơn bao giờ hết!

Cố Cẩm Vinh nhìn Kỷ Quân lại càng thêm sung bái: “Sau này đệ có thể đến đây tìm Tam ca cùng thảo luận được không ạ?”

Kỷ Quân khẽ gật đầu: “Tất nhiên là hoan nghênh rồi!”

Cố Cẩm Triều đi ngang tiền lâu thấy Cố Quang Vinh đi theo Kỷ Quân và Kỷ Sán tới thư phòng thảo luận học vấn cùng với Kỷ Quân, đương nhiên là nàng muốn cậu và người của Kỷ gia tiếp xúc nhiều, ít nhất là cùng chú ý một vấn đề cũng tốt rồi.

Kỷ Ngô thị trở lại Tê Đông phân với nàng.

Ngoại tổ mẫu rất lo lắng bệnh của mẫu thân, nhưng Kỷ gia công việc nặng nề, bà không thoát được, nửa năm trước có thăm mẫu thân một lần.

Cẩm Triều chỉ có thể nói với bà cả nhà đều mạnh khỏe, mẫu thân lần trước phát bệnh nàng cũng không dám nói cho ngoại tổ mẫu biết, sợ bà lo lắng.

Kỷ Ngô thị kéo tay nói với nàng: “Ngoại tổ mẫu nửa năm không gặp Triều Ty Nhi, bây giờ cảm thấy con hiểu chuyện không ít...”

Trong lòng bà buồn khổ, nếu không có sự việc đó khiến nàng thay đổi, sao Cố Cẩm Triều lại đột nhiên trở nên bắt đầu hiểu chuyện được. Bà lại tưởng rằng Kỷ thị bệnh khiến cho Cố Cẩm Triều đau lòng.

Cố Cẩm Triều đương nhiên biết tổ mẫu nghĩ thế nào, trong lòng có hơi tự giễu, nếu như năm đó thật sự mẫu thân bệnh khiến cho nàng tỉnh ngộ thì tốt rồi.

Ngoại tổ mẫu tuy bề ngoài nghiêm khắc nhưng đối với nàng lại đặc biệt dịu dàng. Bà chỉ là thiên vị nàng không mục đích cũng chẳng nguyên do.

Thiên vị đến thế, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Cẩm Triều đều chỉ có một tổ mẫu này mà thôi.

Tổng mà ma mang một cái đĩa bánh bột củ sen Cẩm Triều thích ăn đến, nhìn sang lò lửa bên cạnh thấy Kỷ Ngô thị kéo tay Cẩm Triều nói chuyện, bèn đến gần cười nói: “Tiểu thư nên thường xuyên trở về, người vừa về đến, Thái phu nhân liền cười nhiều thêm chút ít rồi.”

Năm đó Tổng mà ma là nha đầu hồi môn của Kỷ Ngô thị, vẫn luôn theo bà hơn năm mươi năm, là người Kỷ Ngô thị coi trọng nhất.

Ngoại tổ mẫu cũng cười nói nàng: “Con cũng không thường trở về! Trước đó không lâu ta còn trồng một ao Thủy Tiên vì con, còn tưởng rằng hè con sẽ tới nơi này nghỉ mát, ai dè đợi mãi, Thủy Tiên nở hết rồi, lá cây cũng đã héo, vậy mà con vẫn chưa quay lại.”

Cẩm Triều rất thích ngắm Thủy Tiên, nàng thích nhất màu da cam tím nhạt.

Cẩm Triều chỉ có thể cười khổ, nàng cũng không biết ngoại tổ mẫu trồng Thủy Tiên vì nàng.

Chỉ là lần này nàng trở về cũng không đơn thuần là thăm ngoại tổ mẫu... Nàng còn muốn hỏi thăm cháu gái Vân Tương.

Cẩm Triều bèn nhắc tới Vân di nương.

Kỷ Ngô thị chau mày, nói: “Di nương của Nhị biểu cũ nhà con... Ta cũng không để ý, năm trước nhị biểu cũ của con cưới nha đầu của nương tử Uyển Vân, cũng đã mất rồi. Tại sao đột nhiên con lại hỏi nàng ta?”

Cẩm Triều nói rất bình tĩnh: “Mẫu thân trong nhà đang bệnh, Quách di nương và Đỗ di nương tuổi già suy yếu, toàn bộ đều là nhờ vào Tống di nương hầu hạ phụ thân, ngoại trừ hầu hạ phụ thân, bà ta còn chăm sóc cho mẫu thân bị bệnh, nội viện công việc lớn nhỏ cũng lo, cháu là sợ công việc bà ta bận rộn nên muốn tìm thêm một di nương nữa cho phụ thân.”

Kỷ Ngô thị nắm chặt tay Cẩm Triều, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“... Chuyện như vậy không lo liệu sớm đi! Bây giờ mới nói cho ta biết!”

Cố Cẩm Triều cười cười: “Trước kia do mẫu thân vẫn luôn không bằng lòng... Chúng con cũng không nhắc đến với phụ thân, muốn tìm một người thích hợp mang về rồi mới nói.”

Ngoại tổ mẫu nhìn nàng cả buổi, Cẩm Triều cũng không giải thích, ngoại tổ mẫu thông minh như vậy, tự nhiên có thể hiểu rõ ý của nàng.

Phụ thân là hộ bộ lang trung, trông coi kho thóc, nắm giữ thuế ruộng, việc bổng lộc và kho lương thực. Hộ bộ tả thị lang Lâm Hiền Trọng là thầy của ông, những năm nay thấy Lâm Hiền Trọng ngày càng được thánh sủng, lại có qua lại với nội các phụ thân Đông Các đại học sĩ Phạm Sông, đây đúng là thời cơ để Lâm Hiền Trọng thăng chức, một khi ông ta thăng chức, chắc chắn phụ thân cũng sẽ có rất nhiều lợi ích, vào bước ngoặt này, phụ thân sẽ không nạp thiếp ngay đâu.

Nhưng nếu như phụ thân không nạp thiếp, lại càng thêm sủng ái Tổng di nương, bà ta sớm muộn cũng mang thai con thứ. Kịp trước sau khi mẫu thân chết nửa năm, Tổng di nương đã sinh hạ con thứ, được nâng lên vị trí chính thất. Nhưng đứa bé kia lại sinh non hơn một tháng, theo tính toán nếu như phụ thân không nạp thiếp, Tổng di nương khoảng nửa tháng sau sẽ mang thai! Tới lúc đó, ai còn có thể ngăn cản bà ta trở thành Cố Gia phu nhân đây!

Cho nên việc này không thể kéo dài được nữa, nhất định phải xử lý thỏa đáng trong vòng nửa tháng ở đây.

Ngoại tổ mẫu suy nghĩ thật lâu, đợi bà gần như quyết định được mới mở miệng hỏi: “Nếu muốn tìm một cô nương trong sạch ngoan ngoãn cũng không khó, ta ở đây cũng có nhiều nha đầu đáng về không tệ, vì sao lại hỏi đến Vân di nương?”

Kỷ Ngô thị quả nhiên đã hiểu rõ ý nghĩ của Cẩm Triều, biết rõ nàng muốn tìm cho phụ thân người vợ kế như thế nào.

Cẩm Triều mỉm cười, nếu người ngoài nghe được nhất định sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nhưng ngoại tổ mẫu sẽ không như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nghe Lén

Cố Cẩm Triều liền giải thích cho ngoại tổ mẫu: “Người có nhớ năm đó theo mẫu thân tới Cố Gia có nha đầu hồi môn Vân Tương không ạ?”

Kỷ Ngô thị tự nhiên gật nhẹ: “Vân Tương cùng với mẹ của con từ nhỏ lớn lên cùng nhau, về sau này cha con cưới Tổng Diệu Hoa ta mới bày mưu đặt kế cho mẹ con để cha con tiếp nhận nàng ta, sau đó đưa lên di nương, nhưng nàng ta lại không có phúc, còn chưa sinh con đã chết rồi.”

Cẩm Triều cười cười: “Phụ thân tuy nhìn như không vừa ý, chỉ là vì không muốn thuận theo mà thôi... Mẫu thân nói, năm đó phụ thân hoàn toàn thích Vân Tương, nếu không thì cũng sẽ không xuôi theo thời thế lấy nàng ta, Vân Tương về sau trở thành di nương Tổng di nương cũng thất sủng một lần...”

Điều này tất nhiên không phải là mẫu thân nói cho nàng biết, là vì những lời sau này của mẫu thân nên nàng tìm Đông ma ma hỏi được.

Ánh mắt Ngoại tổ mẫu nhìn nàng quái dị: “Con muốn...”

Cẩm Triều gật nhẹ: “Vân Tương có hai tỷ tỷ, một người chính là Vân di nương Gấm Hoa, người còn lại là Vân Nhận, nghe nói được gả làm thiếp cho con trai Huyện thừa. Con chính là muốn tìm con gái của Vân Nhận. Nếu như dung mạo giống Vân di nương, không chừng phụ thân sẽ động tình cũ. Nếu không thì lúc này phụ thân cũng sẽ không chịu cưới thêm vợ lẽ, không phải vì con đường làm quan thì Tổng di nương cũng sẽ phản đối.”

Ngoại tổ mẫu thoáng yên lặng một lúc mới nói: “Ngày mai ta sẽ gọi Vân di nương đến, con hỏi nàng ta Vân Nhận đã gả đi đâu rồi, nếu như nàng ta sinh con gái còn chưa có lấy chồng thì có thể trực tiếp mang về. Chỉ là một cháu gái Huyện thừa dòng thứ, cũng không có gì bất tiện...”

Bà muốn nói, nếu như đối phương không đồng ý thì việc lấy thế đề người, dù là Kỷ gia hay là Cố Gia thì một Huyện thừa nhỏ nhoi cũng không thể chịu nổi. Hơn nữa, cuộc hôn nhân này đối với một Huyện thừa sắp rồi chức mà nói lại rất có ích.

Cố Cẩm Triều cực kỳ yêu thích tính cách gọn gàng này của tổ mẫu.

Nói chuyện này với Kỷ Ngô thị, lòng Cố Cẩm Triều cũng buông lỏng một chút, trước khi nàng đến cũng có hơi sợ ngoại tổ mẫu không ủng hộ mình, nhưng mà bây giờ xem ra vẫn giống như lúc nhỏ, một khi nàng nói chuyện gì ngoại tổ mẫu cũng không phản đối.

Sắc trời đã tối, Cẩm Triều dìu Kỷ Ngô thị cùng đến phòng khách dùng bữa tối. Sau khi cơm nước xong, Cố Quang Vinh vẫn đang trò chuyện hết sức ăn ý với Kỷ Quân, đồng thời còn nói về sách của Chu thánh nhân.

Kỷ Quân rất thông thái, không vì tuổi trẻ trướng cử mà kiêu căng. Lời nói ôn định không nhanh không chậm, lại nói có sách, mách có chứng, vô cùng đặc

sắc.

Huynh ta nói Chu thánh nhân khác với người khác: “Nói đến thành tựu của Chu thánh nhân, ta thấy tốt nhất vẫn không phải là lý học, lý học của Chu thánh nhân rất khá nhưng ông lại có nhiều hành vi sai lệch khó có thể thuyết phục người khác... Nho học vẫn là tốt nhất. Nhưng lại không bằng Khổng Mạnh, Vinh tiêu ca yêu thích Chu thánh nhân nhưng không bằng đọc nhiều sách Khổng Mạnh, học về thơ cổ cũng tốt...”

Cố Quang Vinh: “Chu thánh nhân làm việc trái với lý học sao?”

Kỷ Quân ho một tiếng trên mặt khề đồ không nói thêm gì nữa lại lảng sang chuyện khác.

Cố Cẩm Triều nhiều nhìn hẩn một cái, thầm nghĩ Kỷ Quân xem chừng hiền lành cứng nhắc không nghĩ tới còn có thể xem dã sử*... Nghe kể Chu thánh nhân tuy kiên cường ‘Bảo vệ lễ trời, diệt bỏ ham muốn của con người’, nhưng lại câu kết với con mình dụ dỗ ni cô làm thiếp, lời nói và hành động không đồng nhất, bị người đời chỉ trích.

(*dã sử: nguồn sử được ghi chép trong dân gian, lấy ví dụ như gia phả, tự truyện, v...v...)

Ăn cơm xong, Kỷ Ngô thị liền gọi Kỷ Nghiêu lên lầu nghị sự, Cẩm Triều đi trước, ngoại tổ mẫu chờ nàng ở sân nhỏ, nhưng bởi vì đi đường mệt nhọc nên nàng đã ngủ trên giường La Hán rồi. Ngoài trời trong veo, ngọn đèn hồng bên ngoài cửa sổ xuyên qua, trên giường hoa văn xanh, nàng mặc áo ngủ gấm.

Nàng ngồi dậy phát hiện bên trong không có người, bên ngoài có tiếng nói truyền tới.

“... Cũng không làm ta bót lo!” Là tiếng của ngoại tổ mẫu, dường như có vẻ tức giận.

Cẩm Triều vén một góc rèm ra xem, là Kỷ Ngô thị và Tống ma ma đang đứng nói chuyện tại hành lang phía dưới.

Tống ma ma an ủi bà: “Người cũng phải cho Nhị thiếu gia chút thời gian, dù sao việc này cũng quá đột ngột với ngài ấy.”

Giọng nói của ngoại tổ mẫu lạnh đi: “Còn không đủ thời gian ư? Nó và Cẩm Triều cùng nhau lớn lên. Cũng coi như là thanh mai trúc mã. Ta vốn tưởng rằng những năm gần đây nó chịu nghe lời rồi, ai ngờ vẫn còn tâm tư chống đối!”

Tống ma ma thở dài, một lúc sau mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thái phu nhân, nô tài quan sát nhiều năm như vậy... Thật ra cũng hiểu rõ Biểu tiêu thư ở Kỷ gia chúng ta nhận hết sủng ái, người càng hết lòng dung túng nàng... Nếu người nghe được người ngoài nói gì về Biểu tiêu thư ắt cũng hiểu một phần vì sao Nhị thiếu gia không đồng ý rồi...”

Cẩm Triều nghe đến đó, trong lòng liền căng thẳng, nếu như ngay cả Tống ma ma cũng biết bên ngoài đồn đại gì về nàng thì ngoại tổ mẫu cũng có thể biết. Nhưng mà chuyện của mình tại sao lại nhắc đến Nhị biểu ca, chuyện này có quan hệ gì với Nhị biểu ca?

Qua rất lâu nàng mới nghe được tiếng của ngoại tổ mẫu: “Ta đương nhiên là biết... Năm đó lúc Hàm nhi lớn lên ở cạnh ta, ta lại không có lòng chú ý nó, kết quả là để cho Thái phu nhân đòi trước nuôi thành yếu đuối, chẳng dám làm gì cả. Về sau gả cho Cố Đức Chiêu, Cố Đức Chiêu lại có nhiều di nương, nhiều thông phòng như vậy, nó có từng chống lại không? Năm đó Thanh Hư đạo trưởng chỉ nói một câu, Cẩm Triều phải rời khỏi mẹ nó! Nó còn chưa kịp trở về, phụ thân nó đã có thêm hai, ba đứa con gái nữa...”

“Năm Cẩm Triều năm tuổi được ta mang trở về, lúc đó Hàm nhi cũng vừa sinh Vinh Ca Nhi, Cố Đức Chiêu lại có người nhu thuận hầu hạ bên giường, không ai thèm nhớ đến nó. Ta đi dạo trở về thấy Cẩm Triều trốn trong phòng tối đen không dám ra... Ta lúc ấy quyết tâm không để bất kỳ ai ức hiếp nó nữa. Không đành để nó chịu một chút uất ức nên sau khi về ta càng thương yêu nó gấp bội...”

Tống ma ma nghe đến đó, trong lòng run rẩy: “Tôi biết rõ người yêu thương Cẩm Triều, tôi nhìn Cẩm Triều lớn lên cũng biết ý nghĩ của biểu tiêu thư rất trong sáng... Nhưng mà về sau biểu tiêu thư phải làm sao đây...”

Ngoại tổ mẫu thở dài: “Cho nên ta đã sớm nghĩ kỹ, đợi Cẩm Triều đủ tuổi thì bảo Nghiêu nhi cưới nó vào nhà, dưới mắt của ta xem ai dám ức hiếp nó.”

Tống ma ma còn nói: “Vậy người chưa từng nghĩ xem... Nếu như Nhị thiếu gia không muốn thì...”

Ngoại tổ mẫu cười lạnh: “Nó trước kia đã không muốn liên quan đến việc của Kỷ gia rồi, bây giờ không phải là làm rất khá sao? Nó cũng do ta nuôi lớn, tính nó ta hiểu rõ, chỉ cần ép đến khi nó đã đồng ý thì cũng sẽ không đổi ý, cũng sẽ cố hết sức làm cho tốt nhất. Có là như thế ta mới dám yên tâm giao Cẩm Triều cho nó...”

Dứt lời lại thở dài: “Đáng tiếc, ta muốn bảo vệ tốt Cẩm Triều. Nhưng Cố Gia lại không muốn... Cẩm Triều hôm nay nói với ta những việc kia, ta liền nghĩ nó trước kia làm sao hiểu những mưu mô này. Đúng là có người ức hiếp nó rồi...”

Cố Cẩm Triều buông rèm, từ từ đi đến bếp lò bên cạnh, trên mặt không nên được khiếp sợ.

Tay nàng nắm chặt màn che, tay kia che miệng nước mắt đầy mặt.

Trước kia nàng chỉ cảm thấy tổ mẫu cưng chiều nàng, không nghĩ tới cuộc đời mình đã được ngoại tổ mẫu sắp xếp, muốn bảo vệ mình cả đời.

Cố Cẩm Triều nhanh chóng suy nghĩ... vậy thì những chuyện kiếp trước nàng không hiểu, giờ phút này đã có thể thông suốt!

Một tháng trước khi mẫu thân qua đời, Kỳ Nghiêu đã tới gặp cha nàng cầu hôn.

Lúc đó nàng vô cùng buồn bực, Nhị biểu ca ngày thường không thích mình, đối xử với nàng cũng không khác gì với người khác. Vốn dĩ là nghe lời ngoại tổ mẫu mới đến cầu hôn nàng, như vậy sau này Kỳ Nghiêu vẫn sẽ bị ngoại tổ mẫu thuyết phục.

... Vì thế, thủ đoạn của ngoại tổ mẫu làm sao Kỳ Nghiêu cần nổi!

Khó trách Tam biểu ca đã có vợ, con cũng được một tuổi, Nhị biểu ca là trưởng tử nhưng ngay cả thiếp cũng không có, đây đều là chuẩn bị vì nàng!

Nghi hoặc trong lòng Cẩm Triệu đối với ngoại tổ mẫu cũng nhạt đi.

Kiếp trước trong lòng nàng chỉ có Trần Huyền Thanh, tha thiết mong chờ hắn, đợi đến khi hắn có thể liếc mình một cái... Có thể thấy hắn liếc mình cũng thấy vui vẻ cực kỳ! Cho nên lúc Kỳ Nghiêu đến cầu hôn, cha hỏi ý nàng, nàng liền từ chối. Sau này Kỳ Nghiêu cưới Dương bá phủ Tam tiểu thư, hai vợ chồng phu thê hòa thuận tình thâm.

Cũng may nàng từ chối tránh cho Kỳ Nghiêu phải khó xử. Cẩm Triệu ngẫm lại cảm thấy buồn cười, kiếp trước về ngoại và danh tiếng của nàng cực nổi, có thể nói nổi tiếng cả Yên Kinh, vậy mà thật lòng thích một người lại chẳng được gì, thật xót xa...

Nghe tiếng bước chân tới gần, Cẩm Triệu đến nằm lại trên giường La Hán. Ngoại tổ mẫu đi tới, trước tiên giúp nàng dịch chăn, xoa mặt nàng nhỏ giọng nói chuyện với Tống ma ma: “Đứa nhỏ này sao lại khóc thành thế này...”

“Chắc lại nhớ đến chuyện đau lòng...”

Giọng Tống ma ma rất nhẹ.

Ngoại tổ mẫu khó tránh khỏi đau thương: “Bây giờ Hàm nhi bệnh nặng... Cẩm Triệu cũng được bảo vệ, chỉ hi vọng cháu gái của Vân di nương chưa gả ra ngoài thì tất cả đều tốt rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tức Giận

Kỳ Nghiêu bực tức ra khỏi tiền lâu. Hắn men theo hành lang tới bên hồ, hít sâu mấy lần giọng nói vẫn không ổn định.

“... Biểu muội con lần này đến đây, ta muốn con tặng nó vài thứ, ở cùng nó nhiều một chút, nó cũng đã đến tuổi cập kê rồi... Dù sao con cũng phải kết hôn với nó, đợi bệnh tình cô của con thêm nặng thì chúng ta tới Cổ gia cầu hôn.”

Nghe đến những lời này của tổ mẫu, trán Kỳ Nghiêu nhăn lại. Lửa nóng bốc lên mà không tìm được nơi giải tỏa, tính cách kiêu chể không cho phép hắn tìm người phát tiết.

Hắn ngấm hồ nước một lát lại đi đến thư phòng. Từ An theo sau cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn... Không biết Thái phu nhân ở tiền lâu nói gì với hắn mà hắn lại trở nên thế này.

Kỳ Nghiêu trở lại thư phòng bảo Từ An mở hết cửa sổ ra, ngoài cửa khắp nơi đều là trúc đen hắn đứng trước bàn viết chữ tĩnh tâm. Vừa chép xong bài thơ Định Phong Ba còn chưa đợi mực khô hắn hít một hơi nói với Từ An: “Chúng ta đi tìm Đại phu nhân”.

Đại phu nhân đang được nha đầu hầu hạ rửa mặt, nghe nói Kỳ Nghiêu tới nhanh chóng bảo nha đầu búi lại tóc...” Cũng đã giờ Hợi rồi, sao nó lại đèn tìm ta?”

Lão hầu bẩm báo: “Nô tài cũng không rõ lắm, nhưng tôi nay Nhị thiếu gia bị Thái phu nhân gọi tới tiền lâu.”

Đại phu nhân nghĩ lại một lát cũng lên đường: “Bảo Nhị thiếu gia vào phòng ấm ở phía sau, trời đông giá rét chạy đến, chắc nó cũng cảm thấy lạnh.”

Sau khi chỉnh sửa xong Đại phu nhân mới vào phòng ấm, thấy đứa con trai tính cách nhả nhận của mình, sắc mặt u ám, tay nắm thành nắm, lòng bà mềm nhũn. “Nghiêu Nhi, đã trẻ thế này sao lại đến đây?”

“Mẫu thân!” Kỳ Nghiêu mím môi, một lúc sau mới nói tiếp “Con không thích quản lý Kỳ gia nhưng vì mẹ, vì tổ mẫu con cũng làm... nhưng mà chẳng được gì! Việc phát triển Kỳ gia có thể giao cho Tam đệ! Nhưng con cũng làm tốt, có thể để con làm việc mình thích hay không, con từ nhỏ đã không thích Cổ Cẩm Triệu, cũng không muốn sống cả đời với nàng ta!”

Đại phu nhân cả kinh trong lòng: “Đứa trẻ này nói ngốc nghếch gì vậy?” Vợ vàng dặn ma ma dẫn các nha đầu và thư đồng tránh đi, bên ngoài phòng ám kéo tay con mình, “Con nói lời này với tổ mẫu rồi sao?”

Kỷ Nghiêu hít thật sâu để không chế tâm tình “Con tưởng rằng tổ mẫu sẽ bỏ qua quyết định này... Cố Cẩm Triều là dạng người gì không phải tổ mẫu không biết, nàng ta và con từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nàng ta đã làm bao nhiêu chuyện không tốt, nhũ nương của con chỉ nói một câu làm mất lòng nàng ta, nàng ta liền bảo tổ mẫu đuổi bà ấy đi, lúc nhỏ Tứ đệ không cẩn thận ăn bánh ngọt nàng ta yêu thích thì bị phạt quỳ trong từ đường cả ngày, nước cũng không được uống lấy một miếng...”

Đại phu nhân lặng im một lúc rồi khuyên hấn: “Dù sao đó cũng là chuyện lúc bé, bây giờ ta thấy Cẩm Triều cũng không tệ đâu.”

Kỷ Nghiêu lắc đầu: “Mẹ không biết chứ năm trước lúc con tham gia nguyên tiêu hội đèn lồng ở Dương bá phủ, một tiểu nha đầu chặn đường nàng ta, nàng ta liền tóm lấy tất nha đầu đó. Lúc đó có rất nhiều thế gia công tử tiểu thư nhìn thấy, trên đầu nàng ta cắm đầy trang sức sáng loáng, con cũng không muốn nhận nàng ta là biểu muội... Dừng lễ nghĩa đối đãi nàng ta cũng không vấn đề, nhưng con tuyệt đối không cưới nàng ta!”

Đại phu nhân nghe vậy cũng chưa xót, con mình ôn nhuận như ngọc lại hết sức lễ phép, vì sao phải lấy Cố Cẩm Triều. Mẫu thân một lòng cân nhắc vì cháu gái bên ngoài của mình, vì sao lại không để ý cháu trai ruột thịt của mình?

“Mẫu thân cũng không có cách nào... Việc tổ mẫu con quyết định... Ai có thể thuyết phục đây...” Đại phu nhân thờ dài nói.

Kỷ Nghiêu cắn răng cười: “Con không muốn thỏa hiệp, tổ mẫu cũng có vô số cách...”

Đại phu nhân kéo tay hấn an ủi: “Con đừng lo lắng, nếu tổ mẫu của con lại nhắc đến việc này thì ta sẽ khuyên nhủ bà...” Cho dù khuyên nhủ không được thì cũng phải thử, tốt xấu cũng vì Nghiêu nhi.

...

Ngày hôm sau, nhị biểu cữu đến thỉnh an Kỷ Ngô thị, Kỷ Ngô thị hỏi ông về Vân di nương.

Nhị biểu cữu rất buồn bực, mẫu thân làm sao lại quan tâm tới vợ lẽ của ông rồi.

Ông bèn nghĩ rồi nói: “Con cũng hơn nửa tháng chưa gặp nàng, mẫu thân có chuyện gấp tìm nàng sao? Con lập tức sai người gọi nàng tới.”

Cẩm Triều đứng bên cạnh ngoại tổ mẫu mài mực giúp bà.

Mỗi sáng sớm, Kỷ Ngô thị tới tiền lầu giải quyết chương lậu mấy nơi, nghe quản gia báo cáo công việc, còn xem sổ sách, thu hoạch đồn điền. Về sau hai người con trai và con dâu đến thỉnh an bà, bà mới có thể gặp quản sự, Cẩm Triều từ nhỏ cũng hình thành thói quen dậy sớm giúp ngoại tổ mẫu mài mực.

Kỷ Ngô thị cho một viên đá vào miệng, giọng không nhanh không chậm: “Con trước tiên bảo nàng ta đến đây, việc này dù sao cũng là việc riêng của Cố gia, không thể bị truyền ra ngoài”.

Hiểu rõ tính cách cứng rắn của mẫu thân, nhị biểu cữu cũng không nhiều lời nữa, bảo nha đầu bên người gọi Vân di nương tới.

Khi Vân di nương tới thì hết sức lo sợ, bên ngoài nhìn vào cũng thấy có hơi vội vàng, trâm ngọc cài trên đầu cũng bị lệch.

“Thiếp thân Vân Cẩm bái kiến Thái phu nhân.” Vân di nương hành lễ, Kỷ Ngô thị chau mày, trong lòng hơi không vui, trải qua việc như vậy, không biết nàng ta có thể hoàn thành việc này không.

Cố Cẩm Triều lại cẩn thận đánh giá Vân di nương, nàng ta tuổi đã lớn, mấy lớp son phấn cũng không che nổi nếp nhăn nơi khóe mắt. Ngũ quan nàng ta thanh tú linh hoạt, trắng mịn hết sức xinh đẹp. Mặc một bộ váy xanh cảnh lá quán quanh, giày cao gót đềm vải bông hoa, trắng trong thuần khiết đoan trang.

Vân di nương lo sợ bất an trong lòng, thân phận nàng ta thấp kém, bình thường muốn thấy Thái phu nhân cũng khó khăn, hôm nay Thái phu nhân lại có ý gọi nàng ta tới... Cũng không biết vì sao, nàng ta cố gắng, nghĩ cảm thấy những ngày qua cũng không làm gì sai. Trong lòng yên tâm thêm vài phần, lúc ngẩng đầu lên lại thấy Cố Cẩm Triều đang thăm dò mình, nàng ta càng hoảng sợ một lát sau mới phản ứng được.

Có thể đứng hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân, lại xinh đẹp như hoa Hải Đường, quần áo tuy trắng thuần nhưng hoa văn được dệt nổi trên gấm sáng như ngọc, cũng phải đáng giá trăm lượng... Tất nhiên là người Thái phu nhân thương yêu nhất Biểu tiểu thư Cố Cẩm Triều!

Biểu tiểu thư tại sao lại ở đây? Hay nói là vì sao nha đầu xung quanh đều lui hết rồi và Biểu tiểu thư vẫn còn ở lại chỗ này?

Kỷ Ngô thị bảo nàng ta ngồi lên ghế, lại giới thiệu Cẩm Triều cho nàng: “Đây là Cố Gia Biểu tiểu thư.”

Cẩm Triều nhìn nàng ta mỉm cười: “Ta mới nhìn Vân di nương liền cảm thấy thân thiết, di nương và muội muội Vân Tương lớn lên có năm phần giống nhau, nghe nói di nương còn một tỷ tỷ gọi là Vân Nhạn, có đúng thế không?”

Vân di nương cảm thấy kỳ lạ, Cẩm Triều sao lại biết nàng ta, nghĩ lại em gái nàng ta là của hồi môn của đại tiểu thư Cố gia, có lẽ Cẩm Triều đã gặp được em gái nàng.

Bình tĩnh một chút, nàng ta bèn cười nói: “Thiếp thân chính xác là có mấy phần giống Vân Tương muối muối, không chỉ vậy, tỷ tỷ thiếp thân và Vân Tương càng lớn càng giống y như từ trong một khuôn đúc ra vậy. Nhưng mà tỷ tỷ nhiều năm trước cũng đã lấy chồng, thiếp thân lại không tiện ra ngoài nên cũng mất liên hệ với tỷ ấy.”

Kỷ Ngộ thị liền hỏi: “Lúc trước Vân Nhạn được gả đi đâu, cô biết không?”

Vân di nương cúi đầu, có vẻ như đang nhớ lại.

“Năm đó tỷ ấy gả cho con trai huyện lệnh Thái Hòa làm thiếp... Con cũng chỉ gặp tỷ ấy có hai lần lại là năm năm trước. Nếu như không có biến cố gì..., tỷ tỷ có lẽ vẫn là người của huyện lệnh Thái Hòa.”

Cô Cẩm Triều khẽ thở phào trong lòng, nàng sợ Vân di nương không biết tung tích tỷ tỷ, lúc đó việc tìm kiếm sẽ có phần phiền toái.

Lời đã nói ra nàng cũng không kiêng kị hỏi thẳng: “Tỷ tỷ Vân Nhạn của di nương phải chăng có một đứa con gái còn chưa lấy chồng?”

... Biểu tiểu thư tại sao phải hỏi về con gái của người hầu ngoài phủ chứ?

Vân di nương ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân, phát hiện Thái phu nhân cũng đang nhìn nàng ta thì cảm thấy hơi gấp gáp: “Việc này... Đúng là có, nhưng mà cô bé kia năm nay cũng mười lăm rồi, không biết đã gả cho người khác chưa... Biểu tiểu thư sao lại hỏi về cháu gái của ta?”

Cẩm Triều cười cười, an ủi nàng ta: “Di nương không cần gấp, mẫu thân của ta bây giờ thân thể không tốt, hầu hạ phụ thân lại vất vả, chuyện nhà khó tránh khỏi bận rộn, ta muốn tìm cho phụ thân một người thiếp phù hợp. Có thể phiền di nương tới Thái Hòa huyện một lần nói rõ ràng ý định của chúng ta với cháu di nương. Nếu bọn họ đồng ý cuộc hôn nhân này, Cố gia chúng ta sẽ chuẩn bị sinh lễ phong phú.”

Nếu chỉ là một người thiếp, vậy cũng không cần phải cho nhiều sinh lễ, Biểu tiểu thư nói lời khách sáo rồi.

Kỷ Ngộ thị cũng mở miệng nói: “Nếu cô đi Thái Hòa huyện, ta sẽ bảo Trịnh quản gia và Tổng ma ma cùng đi với cô, nếu cháu gái của cô chưa lấy chồng thì mang về đây. Cháu gái Huyện thừa có thể làm thiếp Cố gia cũng rất vinh quang rồi.”

Thái phu nhân nói lời này không đúng trọng tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Mùa Đông Thú Vị

Vân di nương cũng chìm nổi trong viện hơn mười năm nên đương nhiên có thể hiểu rõ. Biểu tiểu thư và Thái phu nhân cùng đóng vai phản diện, rõ ràng là sẽ không thương lượng. Chỉ là thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi thích danh tiếng Cố gia, chạy theo như vịt đầu thiếu. Sao lại tìm cháu gái không có chút danh tiếng gì của mình...

Việc này thật kỳ lạ.

Nhưng mà đây cũng không phải là chuyện mình cần suy nghĩ. Bất luận theo phương diện nào, chuyện này đối với mình cũng là lợi bất cập hại, bây giờ mình không được sùng, thời gian qua sống cũng không dễ chịu, nếu giúp Biểu tiểu thư thúc đẩy cuộc hôn nhân này, Thái phu nhân nhất định sẽ khen thưởng mình, Nhị lão gia cũng sẽ đối xử tốt với mình, về sau nếu có chuyện gì... Cố Gia Biểu tiểu thư nghĩ lại chuyện này cũng sẽ giúp mình một lần.

Vân di nương đứng lên, cung kính nói: “Thái phu nhân, Biểu tiểu thư yên tâm, có thể làm thiếp ở Cố Gia cũng phúc phận của đứa trẻ này, chi bằng hôm nay tôi xuất phát tới Thái Hòa huyện.”

Cũng biết nghe lời, Cố Cẩm Triều liền âm thầm nhẹ gật đầu. Nếu như không phải nàng sợ bên mình có nha đầu là người của Tổng di nương sẽ sớm trở về mặt báo cho bà ta chuẩn bị thì nàng cũng muốn tự mình đi.

Nhưng có Tổng ma ma cùng đi, việc này có lẽ không vấn đề gì.

Kỷ Ngộ thị đi đến phòng tiếp khách của tiên lâu.

Hơn mười quân sự và chưởng quầy đã chờ ở đó rồi, từng người cầm sổ sách chắc chắn điền sản ruộng đất địa tô thuê, Tăng tiên sinh kẻ toán lấy bàn tính đứng bên cạnh ngoại tổ mẫu. Nếu chưởng quầy chi bạc có vấn đề sẽ lập tức xác minh.

Nhìn thấy Cố Cẩm Triều, Tăng tiên sinh cười thỉnh an nàng.

Cầm Triều ngồi ở bên cạnh nhìn, lời nói của ngoại tổ mẫu xử lý rõ ràng, những việc này cho dù vấn đề phức tạp khó giải quyết hơn nữa thì ngoại tổ mẫu cũng nhanh chóng nắm được trọng điểm, tìm ra điểm mấu chốt, các đại quân sự liền vội vàng thảo luận đưa ra ý kiến.

Nàng nhớ rõ khi còn bé, ngoại tổ mẫu xử lý công việc, mình bỏ trong lòng bà quá rối, còn cao cả tiên sinh kế toán.

Tầng tiên sinh trước kia đậu tú tài, về sau thi hương mấy lần đều không qua, dứt khoát dựa vào khả năng tính toán đặc sắc vào Kỳ gia làm việc. Cũng là người ngoại tổ mẫu tin tưởng, mỗi tháng có thể cầm mấy trăm lượng tiền tiêu: theo lệ bàn tính mang theo bên người đều là vàng ròng, lại bị Cầm Triều khi còn bé mở ra thành hạt châu để chơi, ông cũng không giận, đợi Cầm Triều chơi đùa xong rồi, lại lấp về.

Các quân sự lui ra sau, Kỳ Nghiêu mang theo Kỳ Quân, Kỳ Sán và Cố Cầm Vinh tới thỉnh an ngoại tổ mẫu.

Ngoại tổ mẫu cười hỏi Cố Cầm Vinh tối hôm qua làm gì với mấy biểu huynh.

Cố Cầm Vinh cười khổ nói: "... Mấy vị biểu huynh và cháu chơi cờ vậy. Đáng tiếc không ai thắng được Nhị biểu ca, tài đánh cờ của huynh ấy thật lợi hại!"

Kỳ Nghiêu cười nói: "May mắn mà thôi."

Có một đại quân sự liền cười nói: "Đừng nhìn Nhị thiếu gia chúng ta xử sự ôn hòa, tâm tư mưu lược cũng rất nhiều. Nếu ai lên chọc Nhị thiếu gia thì cũng là muốn chịu thiệt đấy!"

Ông ta kể việc trước kia Kỳ Nghiêu quản lý cửa hàng lụa: "... Lúc Nhị thiếu gia quản lý cửa hàng lụa Hương Sông, đối diện là một cửa hàng chuyên cung cấp gấm Tứ Xuyên. Chương quý gia thấy Nhị thiếu gia chúng ta còn trẻ dễ bắt nạt, nhiều lần bảo tiểu nhị đến trước cửa hàng chúng ta kéo khách... Nhị thiếu gia lại không giận, trở về bảo tiểu nhị trong cửa hàng đi mua toàn bộ Tùng lam thảo để nhuộm màu... trừ trong nhà kho... Chúng tôi thấy lạ, mấy tháng sau Tùng lam thảo tăng giá gấp bội, Nhị thiếu gia lại không có ý định bán ra."

Cố Cầm Vinh cảm thấy lạ: "Tùng lam thảo dùng để làm gì? Vì sao phải tích trữ?"

Kỳ Nghiêu liền cười cười, giải thích nói: "Tùng lam thảo là một loại thuốc nhuộm xanh da trời, gấm Tứ Xuyên có một loại gấm xanh dịu quý giá nhất định phải dùng Tùng lam thảo nhuộm màu. Lúc ấy đúng lúc gấm Tứ Xuyên được mang đến Thông Châu buôn bán hằng năm, Tứ Xuyên không có Tùng lam thảo, cho nên những thương nhân bán gấm Tứ Xuyên đến Thương Châu nhất định phải mua đúng loại nguyên liệu này."

Đại quân sự tiếp tục nói: "Đúng là như thế, người tới đây buôn bán gấm Tứ Xuyên không tìm được Tùng lam, lại nghe nói Nhị thiếu gia giữ lượng hàng lớn trong tay, liền đến hỏi mua... Nhị thiếu gia đồng ý bán cho bọn họ. Nhưng phải lại đổi bằng gấm Tứ Xuyên. Những thương nhân bán gấm Tứ Xuyên kia chỉ có thể giao tất cả gấm họ có cho Nhị thiếu gia... Về sau chương quản cửa hàng gấm Tứ Xuyên đối diện không tìm được nguồn hàng, cả ngày lo lắng, cuối cùng còn mặt dày tới chịu tội với Nhị thiếu gia, mong Nhị thiếu gia bán gấm Tứ Xuyên cho y."

Kỳ Sán liền đập tay Kỳ Nghiêu cười nói: "Đệ lại cảm thấy phiền quá, gấm Tứ Xuyên muốn đưa đến Thông Châu phải dùng thương thuyền của Kỳ gia chúng ta! Nhị ca chỉ cần lệnh cho quân sự thuyền một tiếng, bọn họ liền vui lòng giao gấm Tứ Xuyên, việc gì phải phiền như vậy."

Kỳ Nghiêu nghĩ ngợi: "Cũng là cách tốt!" Trong nhất thời tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Ngoại tổ mẫu cười nói: "Tâm tư của Nghiêu Nhi thích hợp với những việc này. Ngày mai là ngày cháu của con chọn lễ vật đoán tương lai, không bằng hôm nay con và biểu muội biểu đệ đi mua chút đồ chơi đi."

Cố Cầm Triều thấy nụ cười trên mặt Kỳ Nghiêu nhẹ dần, mắt cũng rũ xuống.

Cầm Triều còn đang tựa bên lò xem lửa, ánh lửa làm cho khuôn mặt nàng ấm lên, đôi mắt xanh trong vắt, tựa như hồ nước mùa xuân. Hàng lông mi dày còn có vàng sáng vàng nhàn nhạt, càng để lộ ra nét đẹp kinh người. Nàng mặc áo gấm màu trắng vân xanh da trời quần quanh, bởi vì nghiêng đầu nên thấy được da thịt phần cổ trong suốt như ngọc hiện ra ánh sáng nhạt...

Kỳ Nghiêu vội vàng quay đầu lại, nghĩ thầm cho dù Cố Cầm Triều phẩm hạnh thấp kém như thế nào thì đáng về bây giờ của nàng cũng rất đẹp... Trước đây vẫn không phát hiện, nhưng tại sao bây giờ lại có đáng về thùy mị này...

Cầm Triều ngẩng đầu nhìn họ, cũng khẽ cười: "Cái này làm xong ngay đây ạ." Nàng cúi đầu xuống tiếp tục nướng bánh, đặc biệt chuyên chú.

"... Chúng con để mang canh lê ngọt cho tổ mẫu." Kỳ Nghiêu buông hộp com trên tay, "Vừa đi dạo cùng Cầm Vinh tiểu đệ, con đào chút lê động lạnh trong hầm ra bảo phòng bếp làm cho người đây."

Kỳ Ngộ thị rất vui vẻ: "Hôm nay mọi người đều muốn ta ăn cho đã rồi."

Cầm Triều đã nướng bánh xong, mọi người phải từ biệt, cậu cả gọi bọn họ đi gặp một tiên sinh rất nổi tiếng ở Thông Châu cùng bàn về nghệ thuật kinh doanh. Cầm Triều bảo Thanh Bô mang hộp com đến bỏ bánh vào cho họ mang theo trở về ăn.

Mang theo hộp com đi vào, lại ôm hộp com đi ra. Kỳ Sán không thể chờ đợi được lấy một cái bánh từ trong hộp ra ăn: "Mùi thật là thơm, không tin được là biểu muội còn biết làm cái này."

Kỳ Quân lắc đầu ghét bỏ Kỳ Sán: "Đáng về của đệ thật là tham ăn... Nhưng mà biểu muội Cố gia thật có hứng thú nướng bánh trong phòng, nha đầu

già trẻ cũng đều được ăn!”

Kỷ Sán cười ha ha: “Ăn ngon là được rồi, đệ cũng không quan tâm việc này!”

Kỷ Nghiêu cười cười: “Nếu đệ dám nướng bánh ở trong phòng, tổ mẫu chắc chắn sẽ phải phạt đệ quỳ vài ngày nhà thờ tổ.”

Cố Cẩm Vinh lại im lặng không nói.

Cậu nghĩ tới bàn bánh ngọt kia.

Hôm nay đã thấy tỷ ấy tập trung nướng bánh, cậu liền nhớ tới ngày ấy, Cố Cẩm Triều làm bánh ngọt cho mình. Minh chỉ chất vấn tỷ ấy về Thanh Bò, lúc đó tỷ ấy có thất vọng hay không, tí mĩ chuẩn bị đồ ăn còn bị người khác chà đạp.

Cậu nhìn Cố Cẩm Triều, có lúc cậu cảm thấy tỷ ấy không phải loại người như vậy, mà sự thật lại là như thế.

Cố Cẩm Vinh suy tư thật lâu, ngăn người nhìn tuyết rơi trong đêm.

Thanh Tu tới gọi cậu đi ngủ, cậu hỏi: “Thanh Tu, người nói xem nhìn bề ngoài có thể biết tốt xấu không.”

Thanh Tu nghĩ ngợi: “Nô tài cảm thấy người xấu cũng không viết chữ trên mặt, nói không chừng người mặt mũi hiền lành trong lòng lại vô cùng độc ác. Không phải người ta đều nói, nếu phiêu bạt giang hồ thì cần đề phòng nhất là người già, trẻ nhỏ và thầy tu sao.”

Cố Cẩm Vinh gật đầu như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Luong Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: La Tổ

Hôm sau là thời nô Kỳ An Thuận, thằng bé được chăm trắng trắng mập mập đã có thể gọi người rồi.

Cẩm Triều cười ôm cháu trai, thằng bé rất hiếu động, ôm cổ của nàng còn quay đầu bốn phía lại muốn giật lấy trâm cài tóc sen bạc trên đầu nàng. Nhũ mẫu vội vàng muốn ôm nó trở về: “Thuần Nhi, không được giật trâm của biểu tiểu thư!”

Lưu thị sợ trêu Cẩm Triều không thoải mái, vội vàng cười nói: “Thằng bé chắc là thích biểu cô rồi.”

Cẩm Triều bị thằng bé kéo tóc đau, cũng ôm không nổi con khỉ nhỏ này, bèn trả cậu bé lại cho nhũ mẫu rồi cũng lấy cây trâm xuống cho Thuận Nhi chơi. Cười hôn mặt thằng bé: “Thuần Nhi thích thì cho Thuận Nhi chơi!”

Thằng bé cầm lấy cây trâm hết sức vui vẻ, vẫy tay với Lưu thị nói: “Mẫu thân, cho... cho...”

Kỷ Ngộ thị nhìn đến là thú vị: “Thuần Nhi mới lớn như vậy đã biết mượn hoa hiến Phật rồi!”

Nhất thời mọi người trong nội đường đều nở nụ cười. Tham gia lễ thôi nôi của thằng bé có rất nhiều người, người giàu khắp Thông Châu, Cố gia thông gia của Kỷ Gia cũng bảo quản gia mang lễ vật tới.

... Phụ thân vẫn chưa tới.

Cẩm Triều liếc thấy quản gia lấy tượng phật Di Lặc bằng vàng ra.

Đại án nhanh chóng được bày biện trước giường, bên trên đặt con dấu, nho phật đạo tam giáo kinh thư, bút, mực, giấy, nghiền mực, lại bỏ thêm bàn tính, tiền, sổ sách các loại, Thuận Nhi được đặt ở trước đại án, thằng bé bò lên một vòng, có vẻ như không biết phải làm sao. Thằng bé nhìn nhũ mẫu và Lưu thị, tất cả mọi người đều cảm thấy thú vị, thằng bé lại nói a e e nhưng cũng không nghe rõ đang nói gì.

Dường như thằng bé thấy được đồ vật mình thích, bèn bò đến chỗ đó, cây trâm bạc trong ngực rơi ra.

Thuần Nhi cuối cùng cầm được đồ vật mình thích, bàn tính vang lên một tiếng, thằng bé dùng sức ôm lấy chơi rất vui vẻ. Lưu thị buông lỏng một chút, cũng nở nụ cười.

Nữ quyền đều chúc mừng Kỷ Ngộ thị và Lưu thị: “... Thuận Nhi về sau sẽ tính toán buôn bán, sự nghiệp thành công rực rỡ đây!”

Thuần Nhi chơi với bàn tính một lúc lại ném đi rồi bò trở về nhặt cây trâm vừa nãy Cẩm Triều cho nó.

Làm sao lại nhặt cây trâm của biểu tiểu thư rồi... Lưu thị có hơi bất an, hết nhìn Kỳ Ngô Thị rồi lại nhìn Cẩm Triều, cả hai đều không có gì khác thường. Thuần Nhi lại không buông tay, hết sức vui vẻ đưa tay muốn nhũm nhủm ôm lấy.

Cổ Cẩm Triều cũng rất kinh ngạc, thẳng bẻ chọn đồ vật đoán tương lai lại lấy những đồ vật đẹp mắt.

Cũng may Kỳ Ngô thị không cảm thấy gì, cười nói: “Thuần Nhi cũng muốn lấy những vật đắt giá đẹp mắt đây mà!”

“Đứa trẻ này chắc là yêu thích biểu cô rồi.” Lưu thị nói khẽ, quả nhiên phát hiện nụ cười trên mặt tổ mẫu càng đậm mới nhẹ nhàng thờ phào.

Chọn đồ vật đoán tương lai đã xong, Thuần Nhi đã được ôm đến ngoại viện, các nữ quyến đều tụ lại một chỗ nói chuyện riêng tư, đánh mả điệu. Chỉ một lát sau một lão hầu đi đến cạnh Kỳ Ngô Thị nói mấy câu, Kỳ Ngô Thị gật đầu khẽ gọi Cẩm Triều đi qua.

“... Vân di nương về rồi, chúng ta qua xem xem.”

Về nhanh vậy ư! Từ Thông Châu đến huyện Thái Hòa, đi thôi cũng mất nửa ngày chứ đừng nói tới quay trở về. Chắc là ngày đêm đi gấp, về trước báo tin... Nếu về sớm vậy, cuộc nói chuyện này hơn nửa là thành công rồi!

Trong lòng Cẩm Triều nghĩ như vậy, khẽ gật đầu đi theo ngoại tổ mẫu về tiểu viện, Vân di nương chờ ở trong nhà phía Tây.

Nhìn qua nàng ta có vẻ rất mệt mỏi, mắt hơi xanh đen, nâng chén trà nhấp một ngụm.

Ngoại tổ mẫu bảo nàng ta không cần hành lễ, lại bảo Cẩm Triều đến hỏi.

Vân di nương cười cười: “Chúng con tới huyện Thái Hòa, tri huyện ra trước chào đón chúng con, nghe xong mục đích chúng con đến vội vàng mời La huyện thừa tới. La huyện thừa có bốn đứa con, tỷ tỷ của con được gả cho con trai La huyện thừa làm thiếp.”

“Cháu gái tên La Tố, nửa năm nữa đến tuổi cập kê, dáng vẻ thanh tú dịu dàng như nước, tính tình điềm đạm, không chút khác biệt với tỷ tỷ năm đó. Vốn định gả cho một tú tài, nhưng mà về sau nghe được ý định của chúng ta, La huyện thừa tự mình tới nhà tú tài hủy hôn, mấy canh giờ sau sẽ ổn thỏa mọi việc. Cháu gái con hiện đang dọn dẹp, chạng vạng tối mới có thể đến.”

Cẩm Triều nhẹ gật đầu, hỏi nàng ta: “Vị tú tài kia bằng lòng dễ vậy sao?”

Vân di nương hơi nhếch môi: “Không muốn đồng ý thì sao, hán cũng không dám đắc tội Kỳ gia. Nhưng hán cũng không phản đối, hán chỉ là một tú tài còn muốn tiếp tục tham gia thi hương, chúng con cho hán một ngàn lượng bạc, hán cũng không nói gì.”

Trong lòng Cẩm Triều nhẹ nhõm, người chưa xuất giá thì dễ rồi. Đợi khi nàng tới tự mình xem sao, cho La Huyện thừa một khoản tiền, về sau nếu con gái ông ta có năng lực thuyết phục phụ thân thì việc phụ thân nàng ta thăng quan cũng dựa vào khả năng của nàng ta cả.

Có thể gả vào Cổ Già, bao nhiêu người muốn còn không được.

Ngoại tổ mẫu nói: “Đi đường cô cũng khổ cực, về trước nghỉ ngơi đi.”

Vân di nương nghe lời lui xuống, ngoại tổ mẫu lại gọi một lão hầu: “Đến nhà kho lấy một cặp trâm sen vàng, trâm vàng khảm đá quý, lụa gấm Tứ Xuyên tốt nhất, một gốc nhân sâm năm mươi năm cho Vân di nương. Lại bảo Lý ma ma dọn một gian ở phòng khách.” Lão hầu lui xuống chuẩn bị.

Vân di nương làm tốt chuyện này, về sau phú quý còn rất rất nhiều.

Cẩm Triều bèn nắm tay Kỳ Ngô thị nói: “Ngoại tổ mẫu, người phí tâm vì con rồi...”

Kỳ Ngô thị nhìn nàng nói: “Ta nhìn con lớn lên, chỉ hận không thể cho con những gì tốt nhất, sao lại hao tâm tổn trí.”

Cẩm Triều nắm lấy đôi bàn tay hiền lành thô ráp, nhất thời không biết nói gì, nói gì cũng đều vô dụng.

Đợi đến lúc chạng vạng tối, một cỗ xe ngựa xanh yên ắng tiến vào nội viện, đến Tê Đông phán, ra trước xe là tâm phúc của Thái phu nhân, Tổng ma ma. Sau đó, một cô gái nhỏ bé yếu ớt mặc áo choàng hồng cánh sen bước ra.

Theo xuống còn có một nha đầu mặc áo nâu đuôi ngắn, búi củ tỏi trùm khăn hai bên, xanh xao vàng vọt lại mang theo một túi đồ không hợp với dáng người. Tổng ma ma dẫn hai người vào Tê Đông phán sưởi ấm.

Ngoại tổ mẫu đi tiếp đãi khách rồi, Cẩm Triều mang cho tổ mẫu vài cành Lạc Dương hồng, Tổng ma ma vén rèm bước đến: “Biểu tiểu thư, đã mang người đến rồi.” Phía sau có hai người nối đuôi đi vào.

Cẩm Triều ừ một tiếng, tiếp tục cắt sửa nhánh cây Lạc Dương chứ cũng không nhìn các nàng.

Nàng sửa cành hoa lại cho đẹp rồi nói với Tổng ma ma: “Lạc Dương hồng hợp mừng hôn lễ, bà dặn dò hạ nhân coi sóc, đến cuối mùa xuân nhất định nở trăm đóa hoa, chuỗi ngọc đầy người.”

Tổng ma ma cười đồng ý. Cẩm Triều được Thanh Bò lấy khăn lau khô tay, ngồi trên ghế bành nhìn hai người trước mặt.

Đứng ở phía trước là cô gái mềm yếu như liễu, gương mặt nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc. Tóc đen chỉ cột một phần, cài trâm bạc vân gợn sóng. Nàng ấy cúi đầu nhìn đôi giày lụa, mặc trên mình bộ váy xanh như nước, nhìn qua là biết mới may, dường như không hợp cang làm lộ vẻ gầy yếu của nàng.

Cẩm Triều thân nhiên nói: “Không biết gọi thế nào, trước tiên báo gia môn đi.”

Trong lòng bàn tay cô gái ra mồ hôi, nắm chặt ống tay áo hành lễ, nhỏ giọng nói: “Cố đại tiểu thư, tôi họ La tên Tổ, gia gia là huyện thừa huyện Thái Hòa.”

Nha đầu phía sau nàng quỳ phịch xuống: “Nô tỳ Nhị Nha, năm nay mười ba tuổi, là người họ Triệu trong huyện Thái hòa, ngày hôm qua được Tổng ma ma mua làm nha đầu cho La tiểu thư.” Tiểu nha đầu này ngược lại gan cũng lớn, không hổ là người do Tổng ma ma tuyển chọn.

Cẩm Triều gật đầu nói: “Đã thành nha đầu của La tiểu thư rồi thì cũng nên đổi tên, về sau gọi là Tinh Y đi.”

Tiểu nha đầu không hề kháng cự, nhẹ giọng: “Tạ ơn đại tiểu thư ban tên.”

Cẩm Triều bảo Thanh Bò mang Tinh Y đi thu dọn hành lý, cho nàng ta giặt rửa tắm nước nóng, mặc áo bông giữ ấm rồi tới hầu hạ.

Cẩm Triều cảm thấy nàng ấy hoảng sợ mới cười nói với La Tổ: “Ngồi xuống trước nói sau, cô cũng đừng sợ ta.”

Dù sao La Tổ cũng là cô bé mới mười lăm tuổi, vừa mới đến Kỳ gia đã bị uy hiếp bởi sự hào hoa xa xỉ cùng với đàn người hầu ở đây, nhìn thấy Cẩm Triều nhân nhả quả không hổ là tiểu thư, rất có khí phái... Nàng ấy không nên nổi sợ hãi.

La Tổ nói: “... Tiểu nữ cũng không phải là sợ, chỉ cảm thấy đại tiểu thư xinh đẹp quý giá hơn người nên sinh kính sợ.”

Cẩm Triều cười khỏ, người khác có thể xem những lời này như khen thưởng, nhưng nàng thì không.

Mời La Tổ ngồi xuống, Cẩm Triều bảo Thái Phù dâng trà, lại hỏi nàng ấy: “Cô có biết trở về Cố gia với ta để làm gì không?”

La Tổ gật đầu nói: “Gia phụ nói là đi hầu hạ Cố lão gia.” Trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện một lớp đỏ ửng, giọng nói khẽ đi.

Xem ra đã giảng rõ ràng rồi.

Cẩm Triều tiếp tục hỏi nàng ấy: “Cô sẽ hầu hạ ra sao? Có học mấy thứ rồi?”

La Tổ đáp: “Tôi học nữ công, việc bếp núc... Còn theo di nương học tỷ bà, di nương đã từng là ca kỹ... Trước khi đến đây đã dạy tôi làm thế nào hầu hạ người khác...”

Lời nói lấp ba lấp bắp, chữ hầu hạ này hiển nhiên không giống chữ hầu hạ trước.

Chỉ cần có thể khiến phụ thân lưu luyến nàng ấy, nàng ấy biết cái gì Cẩm Triều cũng không có ý kiến. Cẩm Triều rất hài lòng người này, ngoại trừ ưu điểm về ngoại hình thì tính tình nàng ấy cũng dịu dàng ngoan ngoãn, mặc dù có hơi nhát gan nhu nhược nhưng cũng có thể dùng được.

Chỉ là không biết sau này có thể sinh tâm tư khác hay không...

Cố Cẩm Triều nâng chung trà lên uống trà. La Tổ này, nàng nhất định phải nắm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Khuyên Nhủ

Beta – Đặng Trà MyViệc này không nên chậm trễ, ngày hôm sau Cẩm Triều liền chào từ giả ngoại tổ mẫu, chuẩn bị mang La Tổ trở về.

Ngoại tổ mẫu cũng biết ý định trong lòng nàng, cũng không giữ lại. Cẩm Triều liền để cho La Tổ cải trang thành một nha đầu bình thường, đi theo xe ngựa của mình, Cẩm Vinh cũng không chú ý tới, cậu cảm rất nhiều sách vở và nghiên mực mà đại cữu, nhị cữu tặng, leo thẳng lên một xe ngựa ở phía trước.

Chờ đến Cố gia, Cẩm Triều dẫn La Tổ đi gặp mẫu thân.

Kỷ thị đánh giá La Tổ thật lâu, sau đó nhắm mắt gật đầu để cho nàng ta lui ra: “Người cũng không tệ lắm, sắp xếp ở nơi nào?”

Cầm Triều cười cười: “Mẫu thân yên tâm, trước tiên cứ sắp xếp ở Cúc Liễu Các bên cạnh Tĩnh An Cư, con định ngày mai nói với phụ thân.”

Kỷ thị trầm tư một lát: “Bên mẫu thân của nàng, con lo lẽ thế nào rồi?”

Cầm Triều đáp: “Con đưa một ngàn lượng qua trước, đợi đến lúc phụ thân chính thức nạp nàng ta rồi, con lại đưa hơn mười gánh lễ hỏi. Tuy chỉ làm di nương nhưng dù sao cũng là chất nữ của Vân di nương, bà ấy hầu hạ mẫu thân hơn mười năm rồi, chất nữ xuất giá cũng nên phong quang một chút.”

Kỷ thị thở dài: “Vân Tương năm đó là nha hoàn thiếp thân của ta, cũng là trung tâm.” Lại dặn dò Từ mụ mụ tới Tĩnh An Cư dạy La Tổ lễ nghi, cô gái có xuất thân từ cửa nhỏ nhà nghèo thì cũng nên có lễ tiết tiểu thư khuê các chu đáo.

Cầm Triều nhìn mẫu thân không nói gì nữa, liền để cho Mặc Ngọc mang được thiện của mẫu thân đến rồi tự mình hầu bà uống, nàng mới đi mấy ngày, vậy mà cảm thấy mẫu thân gầy đi một chút rồi, cái cảm nhận như đục được rách cả giấy. Biết rõ chắc chắn bà ở trong nhà lại buồn khổ, ngoại trừ hai cái di nương, ai còn lại đây nói chuyện với bà nữa đâu. Uống xong được, nàng kéo tay của mẫu thân giúp bà rửa móng tay, chỗ có hơi thô ráp lên đều được nàng tinh tế đánh bóng.

Kỷ thị nhìn Cầm Triều cúi đầu hết sức cẩn thận cắt móng tay cho mình, trong lòng bà nhu hòa.

Cầm Triều bây giờ đã hiểu thuận hơn xưa. Làm chuyện gì cũng cân nhắc chu đáo, không cần bà hao tâm tổn trí chỉ điểm.

Bà ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, hôm nay là một ngày trời xanh mây trắng, ánh mặt trời dịu dàng chiếu vào trên mặt tuyết...” Phụ thân con yêu thích ai dường như đều là thật tâm, dùng hết sức lực để mà yêu. Năm đó yêu ta, yêu Vân Tương, yêu Tống di nương, đều là như thế này. Nhưng loại yêu này sẽ dần dần biến mất theo thời gian, người chết sớm kia... Ngược lại đã trở thành người khắc dấu ấn sâu nhất trong lòng của ông ấy. Chắc là muội ấy cũng thật không ngờ được...”

Cầm Triều dùng thoáng tay, tại sao mẫu thân phải nói những này với nàng?

“Vân Tương mới là người mà phụ thân con yêu nhất, bởi vì lúc ông ấy muốn có được muội ấy nhất, lúc ông ấy đang yêu muội ấy nhất thì muội ấy lại chết đi, tình yêu của ông ấy dành cho Vân Tương sẽ vĩnh viễn không thay đổi...” Kỷ thị thì thào, bà quay đầu nhìn Cầm Triều đang nhìn mình. Cầm ngược tay của nàng, “Cầm Triều, phải đề phòng Tống di nương, chuyện khác có lẽ ả sẽ không quản, việc này ả nhất định sẽ ngăn cản.”

“Ả không cho phép người khác cướp đi sự yêu chiều thuộc về ả...”

Cố Lan đang may vá nữ công cùng Tống Diệu Hoa ở trong tạ đình học, nàng ta kéo tay của mẫu thân, nói chuyện ngày ấy ở tổ gia Cố gia với bà ta.

Sau khi Tống Diệu Hoa nghe xong bèn lắc đầu cười nói: “Không ngờ được đại tiểu thư của chúng ta cũng biết tính kế rồi... Cũng thông minh hơn lúc trước không ít.”

Cố Lan chau mày, nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, mẫu thân cũng không gấp, bây giờ con càng ngày càng không đoán nổi Cố Cầm Triều rồi... Rốt cuộc nàng ta có ý gì, có phải bên người nàng ta xuất hiện người tài ba không, là Thanh Bô, hay là Đông mụ mụ đây?”

Tống Diệu Hoa luôn kim rồi kéo căng sợi chỉ ra thêu một đôi cá chép màu vàng, hai đầu cá đối xứng, trông thật đáng yêu.

Bà ta tiếp tục thêu cá chép trên hà bao, thản nhiên nói: “Con cứ mặc kệ nàng ta, người ta cũng không thể ngu dân cả đời được... Bây giờ phu nhân bệnh lâu chưa lành, cũng sắp hương tiêu ngọc vẫn rồi. Ta là người có khả năng sẽ phù chính(*) nhất, đến lúc đó, dù là Cố Cầm Triều có biết thông thiên đi chăng nữa, nàng ta cũng chẳng gây ra nổi sóng gió gì đâu.”

Tống Diệu Hoa bình tĩnh, ngón tay tinh tế sờ lên đôi cá chép, cười nói: “Lúc con còn bé ta làm cho con cái yếm, con thích nhất là hình cá chép, cái khác đều không thích. Cá chép rất biết cách sống, thêu nhiều một chút, không chừng tương lai sẽ có ích...”

Cố Lan như có điều suy nghĩ, qua một lát mới nói: “Con hiểu rồi mẫu thân, hiện trạng là tốt nhất. Con chỉ phải chờ đợi mà thôi.”

Tống Diệu Hoa nghiêng người muốn nói gì đó với nàng ta, lại thấy đại nha hoàn Xảo Vi vội vàng bước qua hành lang gấp khúc đi tới.

“... Di nương, tùy tùng truyền tin tức đến. Đại tiểu thư dẫn theo hai nha đầu lạ mặt từ Thông Châu trở về, một người chừng 15~16, một người mười hai mười ba.”

Cố Lan cười lạnh: “Chắc là ngoại tổ mẫu của nàng ta không thấy Lưu Hương nữa nên mới thương nha đầu cho nàng ta tiếp!”

Tống Diệu Hoa lại chau mày: “Ngoại tổ mẫu nàng ta muốn thương nha đầu, mà lại dùng một người mười hai mười ba ư, chuyện này có vẻ hơi lạ!” Lại nhìn Xảo Vi nói, “Ta hỏi ngươi, có ai ngồi chung xe ngựa với nàng ta không?”

Xảo Vi nghĩ ngợi: “Bà tử kia chưa nói, nhưng bà ta có nói nha đầu 15 16 tuổi kia trông cực kỳ xinh đẹp.”

Tống Diệu Hoa biến sắc, đột nhiên đứng lên.

Cố Lan nhìn mẩu thân mình: “Sao thế ạ? Nha đầu kia có gì không đúng ư?”

Tổng Diệu Hoa hí mắt nghĩ lại, qua một lát mới dặn dò Xảo Vi: “Chuẩn bị thêm vài bản điểm tâm, chúng ta đi giúp đại tiểu thư tẩy trần mời khách từ phương xa đến dùng cơm.”

Xảo Vi cũng biết việc khẩn cấp, vội vàng đồng ý lui ra, Tổng Diệu Hoa thấy con gái còn nhìn mình thì bèn nói: “Đệ đệ của con cũng vừa trở về từ Thông Châu rồi, đi tìm cậu ta trò chuyện đi. Việc này không cần con quan tâm.”

Cố Lan nhếch miệng: “Mẫu thân không cần lo lắng cậu ta, bây giờ cậu ta ghét bỏ Cố Cẩm Triều đến tận xương, hận mình có người tỷ tỷ này!”

Tổng Diệu Hoa nhìn hồ nước lạnh lùng nói: “Vậy cũng không chắc, trường tỷ này bây giờ muốn lật trời rồi.”

Tổng Diệu Hoa nhanh chóng tới Thanh Đồng Viện cùng Xảo Vi.

Cố Cẩm Triều trở về từ chỗ mẫu thân, Bạch Vân đang đợi nàng, nói cho nàng biết Tổng di nương đang đến.

Thái Phù có vẻ kinh ngạc: “Tổng di nương nghe tin nhanh vậy ư?”

Cẩm Triều cười cười: “Em cho rằng bà ta quản lý hậu viện hơn nửa năm là đùa đấy à.” Nội viện này từ trên xuống dưới không biết có bao nhiêu nha đầu bà từ bị bà ta thu mua, trở thành người của bà ta. Bây giờ nàng chưa muốn ra tay sửa trị đám bọn họ, dù sao danh tiếng Tổng di nương vẫn còn đó.

Cẩm Triều cũng không nóng nảy, người cần đến cũng đã đến rồi, Tổng di nương đã ra ư rồi.

Tổng Diệu Hoa thấy Cố Cẩm Triều đi tới, bèn đứng lên cười nói: “... Tôi mang hai bàn bánh ngọt qua, đại tiểu thư mới trở về, chắc là đi xe mệt nhọc rồi.”

Lại bảo nha đầu mở hộp cơm ra, bày một đĩa hoa quả khô, bánh xốp nướng và mít Phật ra.

Cẩm Triều bảo Vũ Đồng dâng trà cho Tổng di nương, Tổng di nương sau khi ngồi xuống cũng không gấp, chậm rãi uống trà, nói chuyện cùng Cẩm Triều: “... Đại tiểu thư về thật đúng lúc, lão gia sắp phục triều rồi, gần đây trong phủ cũng bắt đầu bận rộn..., tôi cũng không dứt ra nổi để mỗi ngày phụng dưỡng phu nhân. Người phụng dưỡng phu nhân tốt nhất rồi... Nhưng ân sư của lão gia Lâm đại nhân đoán chừng năm nay sắp thăng chức rồi, gần đây lão gia cũng bận, lại sợ con đường làm quan trắc trở gì đó nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, năm nay trong phủ mở hội đèn lồng cũng không dám quá hoang phí.”

Hàng năm hội đèn lồng trong dịp tết Nguyên Tiêu của Thích An đều do mấy gia đình lớn xuất tiền lo liệu, bình thường Cố gia vẫn xuất 3000 lượng.

Tổng di nương đang dọa dẫm nàng, sợ nàng thấy không rõ thời cuộc, làm loạn việc, khiến tâm tình phụ thân thêm phiền.

Trong lòng Cố Cẩm Triều cũng biết, ân sư của phụ thân Lâm Hiền Trọng sẽ không thăng chức. Đến tháng sáu năm nay, đương kim Hoàng Thượng Mục Tông sẽ băng hà, sau khi ông ta băng hà, cả triều sẽ hỗn loạn, sau đó đại thần Trương Cư Liêm thủ phủ nội các và thái giám chấp bút Ti Lễ Phùng Thành sẽ nắm giữ triều chính, họ bộ thượng thư cũng do Nhị gia của Trần gia có quan hệ thâm sâu với Trương Cư Liêm đảm nhiệm, Lâm Huyền Trọng sẽ giữ chức Tuần phủ Chiết Giang.

Tuy Phụ thân không phải người dưới trướng Trương Cư Liêm nhưng cũng không phải võ tướng hay quý huân gia tộc, lần này cả triều hỗn loạn cũng miễn cưỡng mới bảo vệ được mình, nhưng mãi đến khi Cẩm Triều tới Trần gia, ông vẫn không được thăng quan.

Cẩm Triều cười cười, từ từ nói: “Thật đáng tiếc, hội đèn lồng hàng năm của Thích An là náo nhiệt nhất rồi.”

Sắc mặt Tổng di nương không khỏi hơi lúng túng.

Bà ta vốn tưởng rằng bằng vào tâm trí Cố Cẩm Triều có thể nghe hiểu được ý trong lời bà ta nói. Nàng ta đang không nghe rõ hay đang giả ngu với mình đây? Có phải chưa từ bỏ ý định, muốn nhét người mới cho lão gia hay không?

Trong lòng Tổng di nương tình tường, cho dù Cố Cẩm Triều thật sự tìm mỹ nhân tuyệt sắc trở về cho Cố Đức Chiêu làm thiếp thất thì Cố Đức Chiêu cũng rất khó đồng ý. Bà ta đang ngăn cản nàng cũng chỉ là vì cân nhắc thay lão gia, không để cho đại tiểu thư lỗ mắng này gây phiền phức cho bà ta khắp nơi!

Cũng không biết việc này có phải là Kỳ thị bày mưu tính kế hay không, người này đúng là càng bệnh càng hồ đồ!

Cố Cẩm Triều đã không nghe, bà ta cũng không muốn nói nữa. Thu dọn tàn dư cho nàng ta phui mờ, việc này bà ta còn chưa làm nhiều ư? Tổng di nương liền cười cười, nói: “Cũng đúng, đại tiểu thư cập kê cũng đã hơn nửa năm rồi, nên cân nhắc chuyện cưới gả, lúc này người nên ngăn vạ lần chú ý mình. Tôi còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước.”

Cẩm Triều nâng chung trà lên, chậm rãi nói: “Vũ Trúc, tiễn khách.”

Tiểu cô nương đứng tại sau rèm nhanh chóng lên tiếng, Tổng di nương cứng cả mặt... Nàng ta dám bảo nha hoàn tam đẳng tiễn mình.

“Đại tiểu thư, không cần đâu, tôi vẫn tự biết đường ra.” Tổng di nương cắn răng cười cười, dẫn Xảo Vi bỏ đi.

Vũ Trúc đẩy rèm ra nhảy dựng tới, Bạch Vân nhìn thấy liền nhỏ giọng nói nàng ấy: “Chẳng ra thể thống gì...”

Vũ Trúc le lưỡi, nàng ấy có khuôn mặt tròn như cái bánh bao, đôi mắt cũng tròn xoe, trông đến là đáng yêu.

“Tiểu thư...” Vũ Trúc bên lò lửa đảo than, nhỏ giọng nói chuyện với Cẩm Triều, “Sao em lại cảm thấy Tổng di nương cười rộ lên khiến cho người ta sợ hãi, không giống người tốt nhỉ...” Nét mặt của nàng ấy vô cùng chăm chú.

Bạch Vân hơi ảo não, tiểu nha đầu này bình thường quần lấy nàng, nói chuyện trước mặt đại tiểu thư cũng chẳng chú ý gì cả!

Cố Cẩm Triều lại cười hỏi nàng ấy: “Sao bà ấy lại không giống người tốt?”

Vũ Trúc nghiêng đầu: “Chỉ có lớp da của bà ta như đang cười thôi! Còn mấy lớp da nữa cứ như đang nổi giận ấy!”

Cố Cẩm Triều nghe xong liền cười thành tiếng, Bạch Vân và Thanh Bò đều buồn cười, nha đầu này nói chuyện cũng thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Quyết Định

Beta – Đặng Trà My Tổng Diệu Hoa dặn dò Xảo Vi chú ý động tĩnh của Cố Đức Chiêu, không hề để ý tới Cố Cẩm Triều nữa.

Hôm sau Cố Cẩm Triều liền đi thỉnh an phụ thân.

Phụ thân vừa thượng nghị công chuyện với thái bực tự Thiếu Khanh ở thư phòng xong, thay một thân áo cà sa đi ra. Cố Đức Chiêu tuy sắp bước sang tuổi trung niên nhưng ngoại hình được bảo dưỡng khá tốt, hoàn toàn khác xa những kẻ tâu mã phi ung đệ từ thế gia khác, dáng người ông thon dài, ngũ quan đoan chính, khí chất trầm ổn, một thân áo cà sa màu xanh kia càng nổi bật lên vẻ tuấn tú phi thường.

“...Mấy người cậu bên ngoại con rất giỏi, ta nghe nói tam biểu ca con vừa tham gia thi Hương, có trúng cử không?” Phụ thân hỏi nàng.

Cẩm Triều gật đầu: “Kỷ Quân biểu ca đã trúng cử thi Hương. Con trai trưởng hôm trước đầy một tuổi, trong lễ chọn đồ vật đoán tương lai còn bắt được bàn tính, chính là song hỷ lâm môn, con đã tặng lễ đầy đủ rồi.”

Trên mặt phụ thân nàng nở nụ cười: “Thiếu niên đã trúng cử chính là hi vọng lớn! Vậy mà cũng không cho người đến thông báo cho ta một tiếng, để ta chuẩn bị vài thứ đưa cho tam biểu ca con làm lễ!” Ông vui vẻ nói tiếp, lại gọi quản gia tới, nói muốn chuẩn bị nghiên mực trường nê, tranh chữ danh gia đưa sang Kỷ gia cho Kỷ Quân.

Cẩm Triều chậm rãi lắc đầu nói: “Đưa sang như vậy chưa hẳn đã tốt, đúng ra biểu ca còn phải đưa lễ cho phụ thân đấy.”

Tâm tình Cố Đức Chiêu thoải mái dễ chịu, liền cười nói: “Phù chúng ta có thể có việc vui gì sao?!”

Cẩm Triều đứng lên, hành lễ nói: “Phụ thân, trước đó không lâu con gái đi thăm Kỷ gia, đúng lúc gặp được La Tổ cô nương tới Kỷ gia thăm người thân. Con gái thấy nàng ấy và Vân di nương có mấy phần tương tự, mới hỏi nàng ấy là ai, lại không ngờ hóa ra nàng ấy là nữ nhi thân sinh của tỷ tỷ Vân di nương ở huyện Thái Hòa.”

“Trong lòng nữ nhi nghĩ ngợi, mẫu thân bệnh nặng, Tổng di nương vội vàng quản lý mọi chuyện trong viện, mặt khác hai vị di nương khó tránh khỏi bận rộn không xuê, liền hỏi ý phụ mẫu La cô nương và tộc nhân nàng ấy, xin mang nàng ấy về...”

Cố Đức Chiêu nghe nàng nói càng ngày càng thấy không đúng, cau mày hỏi: “Con mang người về đây làm cái gì?!”

Cố Cẩm Triều cười nói: “Con muốn nói, bên người phụ thân thiếu người hầu hạ, con mang La cô nương về Cố gia hầu hạ phụ thân. Bây giờ nàng ta đang ở trong Tĩnh An Cư, phụ thân có muốn qua gặp nàng ấy một chút không?”

Mặt Cố Đức Chiêu chìm xuống, lạnh lùng nhìn Cẩm Triều: “Đây là ý của ai? Của mẫu thân con sao?”

Cẩm Triều nhìn thoáng qua gương mặt cứng cứng của phụ thân, ngũ khí bình thần không gọn chút sợ hãi nào, nhìn thẳng phụ thân của mình nói: “Mẫu thân bệnh nặng đã lâu, làm sao có thể vất vả để ý chuyện này được. Đây đều là ý của nữ nhi, lại nói đến, ngoại trừ mẫu thân đã sinh đẻ đẻ cho con, Cố gia cũng không có thêm đứa con trai nào được sinh ra nữa, con làm vậy cũng chính là xuất phát từ việc nối dõi tông đường, vì khai chi tán diệp trong nhà mà quyết định như vậy, hơn nữa phụ thân cũng có thể nạp thêm một thiếp thất.

Nghe được lời này của con gái, Cố Đức Chiêu có phần tức giận, nặng nề đặt mạnh chén trà trong tay lên bàn: “Sao con lại nghĩ tới việc này... Một cô nương chưa lấy chồng lại giúp phụ thân của mình nạp thiếp, nếu lời này truyền ra ngoài sẽ bị người ta nói thành như thế nào? Con trả người trở về ngay bây giờ, việc này không được nhắc lại nữa.”

Cố Cẩm Triều đã nghĩ tới việc phụ thân sẽ tức giận, đây chính là điểm mấu chốt của phụ thân, nữ nhi của mình còn muốn tìm người về cho mình nạp làm thiếp, nhất định sẽ khiến ông thấy không thoải mái.

Nàng nhìn thoáng qua chén trà bằng sứ trắng men xanh trên tay phụ thân, thấy nó vẫn còn nguyên vẹn hoàn hảo không bị sứt mẻ gì, liền nói tiếp: “Xin phụ thân nhìn người rồi hãy nói sau, bằng không thì nữ nhi cũng sẽ tìm người khác tới. Phụ thân biết rõ tính tình của con mà, bây giờ nếu phụ thân không đi gặp, con chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này.”

Cố Đức Chiêu thấy nàng tuy cúi đầu, nhưng giọng nói lại vô cùng cương quyết, không có một chút ý muốn lùi bước nào.

Hai người lẳng lặng giằng co nửa khắc đồng hồ, ông mới hừ một tiếng: “Được, con càng ngày càng làm càn! Ta chỉ đi theo con lần này, nhưng muốn ta nạp thêm thiếp là chuyện không thể nào, vô luận như thế nào, về sau con chớ có nhắc lại chuyện này nữa!”

Tĩnh An Cư trông rất nhiều liễu, La Tổ nhìn xuyên qua phiến lá, trông ra bên hồ kia chỉ còn những cây liễu trụi lụi, khiến nàng ấy cảm thấy có hơi lạnh lẽo.

Tĩnh Y đang giúp nàng ấy đốt bếp lò, Từ ma ma từ bên ngoài đi vào, ngăn Tĩnh Y lại, phát tay để cho nàng ta đi xuống trước.

Bà đứng ở bên cạnh bình phong, dịu dàng nói với La Tổ: “Cô nương, cô nên chuẩn bị trang điểm ăn mặc cẩn thận một chút.”

La Tổ lấy lại tinh thần, thấy Từ ma ma nhìn mình thì có hơi bất an. Trang điểm ăn mặc... Chẳng lẽ Cố lão gia sắp tới đây sao? Phụ thân đã nói với nàng ấy rằng Cố lão gia là đại quan Ngũ phẩm, càng không cần bàn đến gia thế của tổ gia. Vị quan lớn nhất nàng ấy từng bá kiến từ trước đến nay là quan tri huyện... Cũng không biết Cố lão gia là người như thế nào, những lão gia của đại gia đình có phải uy quyền đều rất dọa người không?

Nàng ấy đưa tay sờ bàn trang điểm lạnh như băng đầy kim sức.

Những vật này giống như đám nàng ấy bị thương, châu ngọc hoa lệ, đồ dùng trong nhà bằng gỗ lim nước sơn đen, màn tơ lụa, còn có bên trên Đa Bảo Các bày bình hoa tinh xảo.. Nàng ấy chưa từng thấy nhiều đồ tốt như thế, ấy vậy mà chỉ là mấy món đồ tùy tiện làm trang trí.

Từ ma ma đi đến bên người nàng ấy cầm lược búi, cười nói: “La cô nương, tôi giúp cô trang điểm.”

Bà giúp La Tổ chải đầu búi tóc theo kiểu đọa mã kế, cài trăm hai đóa đồng tiền trắng nhạt lụa hoa, cũng không dùng châu ngọc gì. Khuyên tai lại dùng trân châu ôn nhuận, càng nổi bật lên khuôn mặt nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần của La Tổ. Từ ma ma nhìn La Tổ trong gương, cười nói cùng nàng ấy: “Cô nương và di nhỏ của cô rất giống nhau, lão gia thấy cô nương nhất định sẽ yêu thích cô nương vô cùng.” Loại tương tự này không chỉ có là dung mạo, còn có khí chất nhu uyển yên lặng.

Phẩm Mai chờ ở bên ngoài đi tới thông báo: “Từ ma ma, đại tiểu thư và lão gia đã tới.”

Từ ma ma và Phẩm Mai đi ra ngoài. La Tổ không biết mình nên làm cái gì bây giờ, tay của nàng ấy níu chặt ống tay áo, đôi mắt nhìn hồ nước đã kết băng ngoài cửa sổ... Cũng không biết mùa đông đã đi qua từ lúc nào, trước kia vào mùa xuân, khi còn ở trong nhà, Tam ca sẽ đưa nàng ấy ra bên ngoài du ngoạn.

Có người đẩy rèm, La Tổ liền quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông rất tuấn tú, ông gác tay đứng đó, im ắng nhìn nàng ấy.

Mặt La Tổ đỏ lên, nàng ấy đột nhiên nhớ tới lời Cố đại tiểu thư nhắc nhở nàng ngày ấy..., liền cố nén e ngại, đứng lên hành lễ nói: “Tiểu nữ là nữ nhi Thái Hòa huyện La gia, bá kiến lão gia.”

Giọng của nàng ấy run run.

Nhưng nàng ấy lại dùng khóe mắt liếc qua, vẻ mặt lão gia buông lỏng rất nhiều. Ông nhìn mình, ánh mắt không có chút cảm kỳ nào.

La Tổ còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một người đàn ông trung niên quần áo hoa lệ tai to mặt lớn, không ngờ lại là một lão gia tuấn tú phong độ nhẹ nhàng, tim nàng ấy nhảy bịch bịch, cũng không biết vì cái gì, cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Ông vẫn không nói gì, rất lâu sau La Tổ mới dám ngẩng đầu, cũng không dám nhìn thẳng ông, ánh mắt đã rơi vào chiếc đai lưng da dê gắn ngọc, hòn ngọc xanh lung linh theo gió ngoài cửa sổ.

“Tên nàng là gì?” Cuối cùng Cố Đức Chiêu hỏi.

La Tổ chần chờ một lát, vẫn đáp: “Tiểu nữ tên La Tổ.”

“La Tổ... Tên rất hay.” Cố Đức Chiêu nở nụ cười, lại nói với nàng ấy, “Không cần sợ, nàng đi nghỉ ngơi trước đi.” Ông đẩy rèm đi ra ngoài, La Tổ thấy rèm buông nhưng thật giống như đột nhiên bị rút sạch sức lực, xụi lơ ngồi trên giường La Hán.

Cố Cẩm Triều ngồi ở bên ngoài Vũ Lang hiên uống trà, trong sân một có ao nước, trồng rất nhiều sen, nhưng sen trong ao đều bị đông lạnh đến khô héo ngăm đen, Tĩnh An Cư không có mấy người ở, cũng thiếu người quản lý, nhưng về sau có lẽ sẽ tốt lên.

Thấy phụ thân đi ra từ bên trong, Cố Cẩm Triều đứng lên nghênh đón, cười hỏi ông: “Phụ thân, Tĩnh An Cư cần xử lý lại một chút, con gái thấy ao sen này đều tàn lụi hết rồi.” Nàng nhìn về mặt Cố Đức Chiêu bình thản, biết rõ việc này hơn phân nửa đã thành công.

Thật ra Cố Cẩm Triều cũng có hơi thất vọng.

Trong một khắc, nàng đã hy vọng lúc đi ra phụ thân vẫn là vẻ mặt đầy giận dữ, sau đó không nạt La Tổ cô nương. Như vậy thì mẫu thân cũng không đau lòng, nàng cũng không thất vọng về phụ thân như vậy.

Có điều lý trí của nàng nhanh chóng kìm hãm loại ý nghĩ này lại, nàng cần phụ thân đồng ý. Chuyện này không phải nàng có thể quyết định, nàng không có lựa chọn nào khác.

Cố Đức Chiêu nhìn ao sen đã tàn, đôi mắt nhắm lại, như thể nhớ lại nhiều năm trước. Lúc ông thấy La Tổ có gương mặt tám phần tương tự Trương Văn, phần nộ trong lòng hoàn toàn bị thổi bay hết, ông nhớ tới người con gái năm đó xinh đẹp yếu ớt nằm trong lòng ông rồi chết đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chỉ lớn cỡ bàn tay, trắng như tờ giấy, chỉ kéo chặt tay của ông, giọng nói nhẹ như đứa trẻ ốm yếu khóc nỉ non.

“Thiếp thân vô dụng... Không thể... Không thể sinh con cho lão gia...” Ông chỉ nhớ rõ mình chẳng kịp nói năng gì, thân thể người nọ đã lạnh dần. Ông ôm nàng ngồi cả một đêm.

Cuối cùng ông cũng thu hồi ánh mắt lại, quay đầu nhìn Cố Cẩm Triều, thở dài: “Triều Tỷ Nhi, thật ra phụ thân biết rõ con đang suy nghĩ gì. Phụ thân tức giận, là vì con đối với Tổng di nương như vậy cũng quá đáng, thật sự là bất công với nàng... Năm đó nàng dùng thân phận đích nữ Tự Thiếu Khanh gả cho ta, lại chỉ có thể làm thiếp, những năm nay cũng đúng là không dễ dàng gì.”

Cẩm Triều cười nhưng không nói, ông biết rõ cái gì, nếu ông biết rõ thì những chuyện sau này đã không xảy ra.

Cố Đức Chiêu tiếp tục nói: “Con ngày thường cũng đừng ức hiếp Lan Tỷ Nhi nữa, đầu gì nó cũng là thứ muội của con, mọi thứ nhường cho nó một chút...” Lời nói dừng lại một chút, còn nói, “Thái Hòa huyện cách Thích An huyện quá xa, La Tổ đã đến rồi, cũng không cần đưa trở về. Con dặn dò người đến quản lý Tĩnh An Cư, lại chọn 50 gánh lễ hồi, đưa đến Thái Hòa huyện đi...”

Cẩm Triều đáp: “Con gái đã biết.”

Bây giờ quản lý nội viện chính là Tổng di nương, có điều dường như phụ thân không có ý để cho Tổng di nương giúp đỡ xử lý việc nạp thiếp này.

Phụ thân trở về Cúc Liễu Các, Cẩm Triều lập tức nói chuyện này cho mẫu thân. Mẫu thân đã sớm ngờ tới phụ thân sẽ đồng ý, cũng không kinh ngạc chút nào, chỉ là lại để cho Từ ma ma thông báo chuyện này cho mấy vị di nương và thứ tiêu thư một tiếng. Dù sao thì người mới vào cửa, cũng coi như là đại hỉ sự.

Cẩm Triều thay mẫu thân đi sắp xếp mấy chuyện quan trọng khác, mẫu thân thân thể không khỏe, việc này dĩ nhiên là do nàng xử lý.

Nàng dặn dò mấy quản sự đến làm việc: “... Đến ngõ Thanh Liên đặt mua một tiểu viện, đưa La Tổ cô nương sang đây ở tạm vài ngày. Đợi đến ngày hai mươi lăm xuất giá từ đó. Lễ hồi thì tìm một hồng nương có uy tín một chút, một đường thổi kèn chiêng trống đưa đến La gia ở Thái Hòa huyện, nhớ làm cho không khí náo nhiệt chút. Mặt khác phái hai nha đầu chân lành lẽ đến trong tiểu viện đi hầu hạ La Tổ cô nương, lại tìm hai bà tử sức lực lớn một chút, ăn mặc chỉ phí dựa theo cấp bậc của di nương...”

Đồng ma ma ở một bên nhìn nàng xử lý công việc, đợi các quản sự đồng ý lui xuống, bà cười cười nói chuyện với Cẩm Triều: “... Đêm nay, chỉ sợ có người sẽ ngủ không được.”

Cẩm Triều cười nhạt: “Ngủ được hay không phải dựa vào bản lĩnh mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thăm Dò

Beta – Đăng Trà MyPhía trước Lâm Yên tạ chỗ Tổng Diệu Hoa đang ở có một suối nước nóng. Khi đến mùa đông, mặt suối sẽ bốc lên rất nhiều sương khói, mờ mờ ảo ảo, vì vậy nơi này mới gọi là Lâm Yên Tạ.

Bốn phía xung quanh Lâm Yên Tạ đều xây dựng nhiều hành lang gấp khúc, lại có rất nhiều núi giả và hoa thủy tiên, mặc dù đã vào trời đông giá rét nhưng vẫn có nhiều đóa hoa kiêu diễm màu tím nhạt nở bung trong sương gió.

Cố Lan mang theo hai nha hoàn của mình đi xuyên qua hành lang gấp khúc, thấy mẫu thân đang đứng ở bên cạnh hồ, từng đợt sương khói bay lên, bà

đứng đó lẳng lặng yên nhìn mặt nước, ngay cả nha hoàn đứng bên cạnh đang bấm báo cũng không quay đầu lại.

Cổ Lan nhìn vàng trắng nhàn nhạt treo giữa trời, trong lòng cảm thấy hơi bất an. Nàng ta vội bước nhanh hơn đi đến bên người Tổng Diêu Hoa, kéo tay của bà ta muốn bà ta đi nghỉ ngơi một chút, tuy được hơi nước bao phủ ẩm áp, nhưng lại làm quần áo ẩm ướt, nếu bị gió thổi qua sẽ rất lạnh.

“Mẫu thân...” Cổ Lan ngồi trên ghế con do nha hoàn bê tới, nói chuyện với bà ta, “Mẫu thân không thấy gấp sao, con nghe nha hoàn phía dưới nói, Cổ Cẩm Triều muốn nạp thiếp cho phụ thân, phụ thân cũng đồng ý rồi!” Nàng ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “Chính là tiểu thiếp mà ngày ấy Cổ Cẩm Triều mang về!!”

Tổng Diêu Hoa thờ dài, nói: “Mẹ biết.”

Ngay lúc Cổ Đức Chiêu tới Tĩnh An Cư, bà ta đã biết. Sau đó quán sự, nha hoàn hầu hạ, mã phòng đều cho người tới bấm báo bà ta; còn có sinh lễ, nha hoàn bà tử, tiểu viện... những thứ đó đều do Cổ Cẩm Triều dặn dò hạ nhân chuẩn bị.

Lúc ấy bà ta giật mình hoảng sợ, vốn là chờ xem chuyện cười của Cổ Cẩm Triều, không ngờ tới... Cổ Đức Chiêu lại đồng ý nạp thiếp!

Giật mình qua đi lại thấy bất an vô cùng, bà ta đi dọc theo hành lang gấp khúc vài vòng cũng không bình tĩnh lại được, lòng nóng như lửa đốt chẳng khác gì Cổ Lan. Phải biết rằng, bà ta được như hiện tại chính là cậy vào Cổ Đức Chiêu sủng ái bà ta mà có, tuy bà ta là đích nữ Thường Tự Thiệu Khanh, nhưng trong nhà bà ta đích nữ cũng hơn bốn năm người, nếu bà ta ở Cổ Gia bị thất sủng, thì ở Tổng gia cũng sẽ sống không khá giả hơn!

Bà ta vốn cho rằng bà ta chuyên sủng đã hơn một năm, bà ta có thể mang thai, kết quả bụng bà ta không có một chút động tĩnh, uống rất nhiều thuốc cũng không khá hơn. Năm đó lúc sinh Lan Tỷ Nhi lại khó sinh, không bảo dưỡng tốt mới thành bệnh lưu lại về sau, cho nên hiện tại bà ta rất khó có mang thai.

Bà ta mới tìm được một phương thuốc bí truyền, cũng đã điều dưỡng ba tháng, vốn đang cho rằng có thể có cơ hội...

Lão gia tại sao lại đồng ý nạp thiếp?

Tổng di nương đi lòng vòng mấy vòng, càng đi càng hận không thể xông vào Tĩnh An Cư xem xem đến tột cùng là mỹ nhân tuyệt sắc như thế nào mới có thể khiến Cổ Đức Chiêu bất kể hậu quả đồng ý nạp nàng ta làm thiếp. Nhưng bây giờ Tĩnh An Cư có hộ viện canh gác nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể đặt chân vào. Đám hộ viện đó đều là người của Kỳ gia theo Kỳ thị tới Cổ gia làm hồi môn, đối với Kỳ thị tuyệt đối trung thành và tận tâm.

Bà ta càng ngày càng vội như kiến bò chảo nóng, nhưng cuối cùng lại càng tỉnh táo. Càng tỉnh táo thì đối với bà ta càng có lợi, bây giờ cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể chờ lão gia nạp vị tiểu thiếp vào cửa rồi tính. Tổng Diêu Hoa đứng trên hành lang gấp khúc nhìn hoa thủy tiên đang nở, trong lòng đã nghĩ được chủ ý mới.

Kỳ thị và bà ta đấu hơn mười năm cũng không thắng nổi bà ta, bây giờ xuất hiện một vị tiểu thiếp không biết từ chỗ nào nhảy ra phía trước, có thể đấu thắng được bà ta hay sao?

Cổ Lan cũng biết việc này nàng ta không tiện xen tay vào, nàng ta sốt ruột cũng không có tác dụng gì, bởi vậy cũng không hề thúc giục nữa, mà giúp mẫu thân làm ấm đôi bàn tay đã lạnh như băng. Nàng ra đột nhiên nhớ ra rằng khi mà lúc mọi việc trở nên nguy cấp nhất, tay của mẫu thân sẽ lạnh như băng, nhưng mà càng là như thế, bà ta sẽ càng tỉnh táo.

“Mẹ sẽ đi gặp phụ thân con một chút... Việc này con không cần phải xen vào, chăm sóc tốt đệ đệ của con là được rồi.” Tổng di nương dặn dò nàng.

Cổ Lan vẫn còn có chút lo lắng: “Bây giờ mẫu thân có đi luôn không?”

Giọng điệu Tổng Diêu Hoa lạnh như băng: “Gấp cái gì, trước tiên cứ ngủ một giấc, buổi sáng ngày mai đi cũng không muộn.”

Ngày hôm sau Tổng Diêu Hoa nhìn sắc mặt bản thân trong kính có phản nhợt nhạt xanh xao, dặn dò Xảo Vi: “Không cần son phấn bột nước, giúp ta chải đầu búi tóc thật tốt, dùng một đôi trâm ngọc màu xanh nhạt cài lên thôi.”

Khi bà ta đi hầu hạ Cổ Đức Chiêu ăn sáng còn có ý hỏi ông chuyện nạp thiếp.

“Thiếp thân nghe Triệu ma ma nói, lão gia muốn nạp một phòng tỷ muội...” Bà ta cười nhạt chia thức ăn cho Cổ Đức Chiêu, “Sao lão gia không nói trước cho thiếp thân biết trước một tiếng, lại để đại tiểu thư phải tự mình thu xếp mọi chuyện mà thiếp thân lại không biết gì, lại để cho quán sự tự tìm tới nói cho thiếp thân...”

Cổ Đức Chiêu cúi đầu húp cháo, thân nhiên nói: “Cũng chỉ là nạp thêm một phòng di nương, cứ giao cho Triệu Tỷ Nhi xử lý đi, sau này nó gả đi cũng phải quán gia. Ta không nói cho nàng cũng là bởi vì nàng ngày đêm vất vả vì chuyện trong nhà, không muốn khiến cho nàng quá mức mệt nhọc.”

“Như vậy cũng tốt, tám năm nay trong phủ cũng không có thêm trẻ con, cũng là thiếp thân có lỗi với lão gia...”

Cổ Đức Chiêu ngẩng đầu nhìn Tổng Diêu Hoa còn như hoa như ngọc, tuy thời gian như trôi đi, nhưng vẫn coi như đặc biệt chiếu cố mỹ nhân, chỉ là da mặt hơi tái xanh, nàng ấy là vì chuyện ông nạp thiếp mà đau lòng sao? Hay vì chuyện trong nhà quá vất vả?

Nghĩ vậy ông cầm chặt tay Tổng Diêu Hoa, an ủi bà ta nói: “Xem nàng kia, chuyện mấy ngày nay đã khiến nàng tiều tụy đi không ít. Chớ lo lắng, nhiều năm nàng vất vả vì Cổ gia như thế nào, ta đều nhớ rõ. Cho dù có thêm thiếp thất khác, làm sao có thể so được với nàng trong lòng ta được?”

Tổng Diệu Hoa tiếp tục nói: “Lão gia cũng vì đời sau mà cân nhắc, đây là thiếp thân vui mừng thay lão gia. Chỉ là nghĩ đến ân sư của lão gia là Lâm đại nhân năm nay hình như muốn thăng chức quan, chuyện lần này nạp thiếp có nên chờ thêm chút thời gian nữa rồi...”

Cố Đức Chiêu lắc đầu: “Chuyện trong triều đình không thể nói chính xác được, thân thể thánh thượng gần đây không khỏe, đã mấy ngày không thể vào triều sớm. Chính vụ đều là thủ phụ Trương đại nhân cùng chiêm sự phủ chiêm sự Trần đại nhân gánh vác. Chuyện nạp thiếp này cũng không đáng ngại, chỉ cần giản lược không quá ồn ào là được.”

Trong lòng Tổng Diệu Hoa vô cùng căng thẳng, xem ra Cố Đức Chiêu sẽ không trì hoãn việc nạp thiếp này rồi.

Bà ta cười cười không hề đề cập tiếp tới chuyện nạp thiếp nữa, mà tò mò hỏi: “Vị chiêm sự phủ chiêm sự Trần đại nhân kia sao lại quan đến cả chính sự triều đình, hẳn không phải là phụ tá của thái tử sao?”

Cố Đức Chiêu cười cười: “Thái tử năm nay mới mười một tuổi, không hơn Cẩm Vinh bao nhiêu, huống hồ lại nhu nhược hèn nhát, không làm được việc lớn. Nói là để đốc thúc dạy dỗ thái tử, thật ra thực quyền đều ở trong tay Trần đại nhân, Trần đại nhân cũng thực là người tài ba, mọi chuyện được xử lý ngay ngắn rõ ràng. Trương đại nhân rất kính trọng ông ta, ta thấy trong Các lão có một vị trí trống, ông ta rất có thể sẽ ngồi vào chỗ trống đó.”

Tổng di nương là phụ nhân trong nhà, cho nên Cố Đức Chiêu mới dám nói những chuyện này với bà ta, cũng biết bà ta không hiểu những chuyện trên triều đình, càng sẽ không nói ra với người khác.

... Cẩm Triều đang ở trong Tĩnh An Cư, vây quanh nàng đều là mấy quản sự ma ma ngoại viện, nội viện. Nàng xem xét thấy chỗ nào hư hại, cũ hỏng liền nhắc nhở bọn họ sửa chữa.

Cái ao nhỏ trong Tĩnh An Cư đã bị lấp, bên trên trồng đồng thanh (cây sồi), mai thụ (hoa mai), thạch trúc, bên cạnh hành lang lát đá xanh từ ngoài phòng cũng trồng Nhạn Lai Hồng, Ngu Mỹ Nhân, bố trí đầy sắc xanh đậm đào đào, sắc màu rực rỡ. Cẩm Triều cũng cho người dùng ngói xanh lợp lại mái hiên, cột nhà, dùng dầu đen sơn lại hết cửa sổ, cửa chính, rường cột, trong phòng cũng thay một cái bình phong màu sắc trang nhã vui mắt hơn.

Nàng lại cho người mang một cặp bình Long Tuyền lớn tới, đặt trong chính phòng, dặn dò người làm chặt mấy cành Hồng Mai cắm vào bình..

“Đến ngày 25 thì cắt giấy cửa sổ màu đỏ, thừng trĩ, bộ vĩnh tranh, rượu thuốc, ba gánh thạch diêu, ba bức thiếp Tông Hồi Hoàng, kiếm Nang Sao, canh tầm Duyên Mạnh.” Đông ma ma cười nói: ” Vẫn là tiểu thư thương La cô nương, Tĩnh An Cư được bố trí sắc màu rực rỡ như vậy, đều là do tiểu thư bỏ ra nhiều tâm sức.”

Cẩm Triều chỉ cười cười, nàng cảm thấy thật ra nàng làm vậy cũng có hơi ích kỷ, chuyện nạp thiếp, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc hỏi qua La Tổ nghĩ như thế nào về chuyện này. Bởi vì chuyện này không phải do La Tổ lựa chọn, thậm chí cũng không đến lượt nàng ấy lựa chọn.

Nàng ấy cũng chỉ là cô gái mới 15~16 tuổi, đây lại là lần xuất giá duy nhất của nàng ấy. Dù cho không thể xuất giá nở mày nở mặt, có đầy đủ tam sinh lục mồi, ít nhất cũng phải có một phòng tân hôn...

Kỷ thị lo lắng Cẩm Triều làm những chuyện này không tốt, ngày ngày đều hỏi nàng chuẩn bị thế nào rồi, La cô nương bên kia có mạnh khỏe không. Cẩm Triều cười an ủi bà, chỉ là nạp một tiểu thiếp thôi, nhớ năm đó ở Trần gia đại hôn của thập công tử là do một tay nàng xử lý ổn thỏa, đâu cũng vào đấy, không có sơ xuất gì.

Đến ngày hai mươi lăm, dùng một cỗ nhuyễn kiệu màu đỏ, đưa La Tổ từ ngõ Thanh Liên vào phủ. Lại đặt mấy bàn rượu, mời mấy di nương, tiểu thư, quản sự ma ma có uy tín danh dự trong phủ tới uống rượu. Dọc đường mẫu thân đều bị người ta nhìn chăm chăm, Cẩm Triều vẫn luôn đi bên cạnh bà, một tác không rời.

Chỉ thấy trời sắp tới đầu xuân, thời tiết ấm áp hơn một chút, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu trên gương mặt ốm yếu của mẫu thân, lộ ra vẻ yếu ớt.

Phụ thân mặc một thân trường bào màu đỏ, thấy mẫu thân đi tới ríu bước đến bên người bà: “... Nàng đang bệnh nặng như vậy, sao lại ra ngoài làm gì.”

Kỷ thị cười nhạt nói: “Thiếp thân chỉ là muốn đến xem một chút, phủ chúng ta khó có việc vui.”

Cố Đức Chiêu chau mày, dường như muốn nói gì đó. Cẩm Triều lại sợ ông thuận miệng nói ra chuyện không tốt gì, vội vàng nói: “Mẫu thân ở một mình lâu rồi, chỉ là thích náo nhiệt thôi.” Lại cúi đầu xuống hỏi bà, “Hay là chúng ta đi về trước đi?”

Kỷ thị không hề nhìn Cố Đức Chiêu, nhẹ gật đầu.

Hoa mai bên trái Tiều viên đã sớm tàn, nhưng cây hòe lại bắt đầu nảy mầm non. Thời tiết hôm nay ấm áp, băng trên mái hiên bắt đầu tan. Kỷ thị cho người cầm khung thêu tới, tự mình chỉ dạy con gái thêu thùa. Thấy nàng thêu hạc vọng lan trông rất sống động, bên vui vẻ nói với con gái: “Nếu là có thể dùng ngân tuyến thêu ám sắc thì tốt hơn...”

Cẩm Triều cười khổ, bây giờ tú nương có kỹ nghệ tinh xảo cũng không sánh bằng khả năng thêu thùa của nàng. Hồng nữ của mẫu thân so với các tiểu thư khuê các có thể tính là khá tốt, nhưng không thể so với nàng được. Nhưng mà thấy mẫu thân vui vẻ, nàng đành giả vờ thêu vụng về một chút, để cho mẫu thân chỉ điểm nàng nhiều một phen.

Đột nhiên Kỷ thị nói: “Phụ thân con thích nhất là hạc vọng lan, nói nó thanh cao mà lịch sự tao nhã. Trước kia ta thêu vớ giày cho ông ấy phần lớn đều dùng bản vẽ này.” Khóe miệng bà nở nụ cười nhạt, “Vân di nương của con cũng rất thích nó, nhưng nàng ấy lại thêu không đẹp, khi ta mang thai con, là

nàng ấy theo giúp ta rất nhiều vỏ gối, y phục nhỏ, tã lót...”

Cầm Triều hiếm khi nghe mẫu thân nhắc tới chuyện trước kia, hỏi bà: “Vân di nương đối với mẫu thân rất tốt ư?”

Kỷ thị gật đầu: “Vân di nương tính tình bình thản. Nàng ấy rất thích trẻ con, khi con mới sinh ra, nàng ấy ôm con, yêu thích đến nỗi bế không buông tay, buổi tối con khóc rống không ngớt, cũng là nàng ấy đứng dậy nhanh nhất tới dỗ dành con. Ngược lại thì ta nằm ý không nhớ tới...”

Kỷ thị nhớ tới chuyện xưa lại có hơi đau lòng: “Bây giờ nghĩ lại, nếu không phải bởi vì nha hoàn kia bất cẩn, nàng ấy sẽ không chết...”

Vân di nương chết?

Đây là lần đầu tiên nàng nghe mẫu thân nói chuyện này, Cầm Triều ngẩng đầu nhìn mẫu thân, mẫu thân lại không hề nói chuyện về Vân di nương nữa, tiếp tục chỉ bảo nàng theo thừa.

Năm đó khi Vân di nương chết, Cầm Triều vẫn còn ở trong nhà ngoại tổ mẫu, đối với việc này nàng cũng không biết rõ ràng. Nàng chỉ nghe Từ ma ma nhắc rằng Vân di nương là vì khó sinh mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nội Tình

Beta – Đăng Trà MyCầm Triều cũng không tiếp tục dò hỏi mẫu thân, nhưng sau khi trở về Thanh Đồng viện lại cho tìm Đông ma ma tới hỏi, Đông ma ma là người theo chân mẫu thân đến Cổ Gia, cho nên hầu hết mọi chuyện trong Cổ Gia bà đều biết.

Đông ma ma nghĩ một lát, mới nói: “Thật ra Vân di nương cũng không tính là chết vì khó sinh...”

“Không tính ư?” Cầm Triều chau mày, đây là có ý gì.

Đông ma ma khẽ gật đầu: “Lúc ấy Vân di nương đã mang thai tám tháng, nhưng lại uống nhầm một chén thuốc trợ sản. Thực ra thì ai cũng không hiểu nổi, bình thường thuốc nàng ấy uống đều là thuốc dưỡng thai, sao lại bị nha hoàn sợ ý đòi thành thuốc khác. Tuy nói uống nhầm chén thuốc trợ sản, nhưng chỉ cần Vân di nương thuận lợi sinh con, thì cũng không có chuyện gì, cũng lắm hậu sản điều dưỡng phải điều dưỡng thân thể thật tốt... Thế nhưng Vân di nương lại bị rong huyết, cuối cùng đều không giữ được cả mẫu thân cùng đứa con. Cho nên nô tỳ mới nói, nàng ấy chết không phải vì khó sinh.”

Cầm Triều ngẫm nghĩ từng lời Đông ma ma nói, cảm thấy có phần không đúng: “Tại sao trong phủ lại có thuốc trợ sản?”

Đông ma ma nói tiếp: “Ba tỷ muội Vân di nương đều là người Giang Nam, lúc ấy đại phu được sắp xếp an thai giúp Vân di nương là một đại phu rất có danh vọng ở Hàng Châu, tên là Tô Kỳ. Lão gia biết thân thể người Nam Bắc có khác biệt, nên để cho Tô Kỳ an thai cho Vân di nương sẽ tốt hơn đại phu phương Bắc. Tô Kỳ ở nơi xa, đi lại cũng không tiện, cho nên không chỉ lưu lại phương thuốc dưỡng thai, mà cả thuốc trợ sản cũng chuẩn bị trước, miễn cho đợi đến lúc Vân di nương sinh mà ông ta không đến được, lại thành hỏng việc...”

Cầm Triều chống tay lên bàn nghĩ một lát, lại ngẩng đầu hỏi: “Vậy còn nha đầu sắc nhầm thuốc thì ra sao?”

Đông ma ma trầm giọng thở dài: “Nàng ta bị lão gia hạ lệnh loạn côn đánh chết, sau ném ra bãi tha ma... Một nha đầu khác trong phủ có quan hệ khá tốt với nàng kia vốn định lặng lẽ đi chôn nàng ta, kết quả khi đến bãi tha ma xem xét thì thấy thân thể nàng kia đã bị chó hoang gặm không còn nguyên vẹn... Sau đó nha đầu kia tới tuổi lấy chồng thì được thả ra khỏi phủ gả cho người nơi khác, từ ấy về sau, Cổ Gia không còn mấy người làm biết rõ chuyện năm ấy nữa.”

Cầm Triều để Đông ma ma lui xuống trước, còn mình ngồi trên noãn kháng bằng gạch tay ôm lò sưởi suy tư.

Thanh Bò thấy nàng thật lâu không nói lời nào, liền hỏi: “Có phải tiểu thư cảm thấy chuyện Vân di nương chết có vấn đề không ạ?”

Cầm Triều chậm rãi lắc đầu: “Ta không nghĩ như vậy, việc này có khả năng thật sự là trùng hợp.” Nàng chỉ là có hơi đa nghi theo thói quen mà thôi, kiếp trước gả cho Trần Tam gia, ba di nương kia cũng không phải đèn đã cạn dầu, khi đó căn xé lẫn nhau đến chết đi sống lại. Còn có mấy người Trần gia đại gia, Nhị gia, trong nội viện bọn họ cũng lục đục với nhau nhiều hơn, lúc ấy dạng thủ đoạn gì nàng cũng đều đã gặp qua cả rồi.

Cầm Triều không hề muốn nhớ tới chuyện đó nữa, quay sang cười hỏi Thanh Bò: “Em không đi uống rượu sao? Ta thấy Bạch Vân và Thái Phù đều đi rồi.”

Thanh Bò lắc đầu nói: “Nô tỳ không thích đi tham gia náo nhiệt... Bên cạnh tiểu thư cũng nên có người hầu hạ.”

Cầm Triều miễn cưỡng nằm dài tựa đầu trên gối: “Em cũng đi xem đi, bên cạnh ta không có người cũng không sao, còn nữa, Vũ Trúc và Vũ Đồng còn ở bên ngoài. Em sống ở Cổ Gia cũng không qua lại với ai nhiều... Mượn cơ hội lần này uống rượu, cũng nên làm quen nhiều người một chút.”

Thanh Bò tính cách hướng nội, không hay nói chuyện cùng người khác.

Thanh Bò ngẫm nghĩ, cũng không muốn gạt bỏ ý tốt của tiểu thư, liền cười nói: “Vây nô tỳ đi xem một chút. Nếu được nhận bánh kẹo cưới sẽ mang về cho tiểu thư một ít...”

Cầm Triều gật đầu, còn gọi là Vũ Trúc vào xem lò lửa.

Bàn rượu đặt bên cạnh hồ Tạ Phương, Thanh Bò đi ra từ Thanh Đồng viện, dọc theo đường hành lang lát gạch xanh tới hồ Tạ Phương. Mới vừa đi tới bên ngoài Tỉnh Phương Trai liền thấy Cổ Cầm Vinh mang theo Thanh Tu đi qua. Nàng đang muốn tiến về phía trước hành lễ vấn an đại thiếu gia, đã thấy nha hoàn thiếp thân của Cổ Lan là Từ Lăng cũng đứng lúc từ đường khác đi tới, vừa vận dụng phải Cổ Cầm Vinh. Thanh Bò thoáng dừng bước chân.

Từ Lăng giống như đang nói gì đó với Cổ Cầm Vinh...

Bên cạnh Thái Hồ có xây hòn non bộ.

Trước kia Thanh Bò từng luyện chân công, thường dùng hai mươi cân sắt cho vào túi buộc quanh chân, muốn làm cho bước chân trở nên nhẹ nhàng. Tập như vậy mãi, nàng ấy liền luyện được thân nhẹ như yến, tung người nhảy lên còn cao hơn người khác ba thước.

Nàng có ý muốn nghe xem Từ Lăng nói gì với đại thiếu gia, liền hai ba bước nhẹ nhàng lưu loát leo lên hòn non bộ, tránh ở phía sau núi giả đi về phía bọn họ.

“... Từ Lăng tỷ tỷ sao lại tới hồ Tạ Phương, là Nhị tỷ cho tỷ đi truyền lời sao?” Là câu đại thiếu gia hỏi.

Khóe miệng Thanh Bò khẽ nhúc nhích, cho tới bây giờ đại thiếu gia vẫn không đối xử khách khí với các nàng như vậy.

Từ Lăng cười đáp: “Đại thiếu gia không biết sao, hôm nay lão gia mới nạp thêm một phòng di nương, bày rượu ở bên cạnh hồ Tạ Phương, nha đầu bà tử có uy tín phải đi dự.”

Cổ Cầm Vinh nghi ngờ nói: “Di nương? Sao ta chưa nghe nói ai nói tới vậy?”

Từ Lăng nói: “Đừng nói là ngài, chúng tôi lúc trước cũng không biết có chuyện này! Nghe Triệu ma ma nói, vị di nương này là do đại tiểu thư đưa về từ Thông Châu, Thái Hòa huyện. Nghe nói trước kia vị di nương này đã đính hôn, còn là lưỡng tình tương duyệt, cũng sắp đến lúc đàm hôn luận gả (bàn bạc chuyện cưới xin). Nhưng mà đại tiểu thư lại không hiểu cho người ta, ý thể hiếp người mà đem chia ương rẽ thúi, mang cô nương nhà người ta về Cổ Gia.”

Cổ Cầm Vinh cũng không biết khi ở Thông Châu Cầm Triều đã làm những chuyện này, lúc ấy cậu còn vội thảo luận chế nghệ cùng mấy vị biểu huynh.

Lông mày cậu nhăn lại thật sâu: “Chia ương rẽ thúi? Tỷ ta tại sao phải làm như vậy?”

Từ Lăng lắc đầu: “Nô tỳ cũng không biết, chỉ nghe Triệu ma ma đã từng nói tới... Tổng di nương bởi vì chuyện này đã vài đêm ngủ không ngon giấc rồi. Nô tỳ đoán, chắc là đại tiểu thư thấy Tổng di nương quá được sủng ái nên trong lòng không thoải mái, muốn ồn ào với Tổng di nương. Thiếu gia cũng biết nàng ấy cùng Nhị tiểu thư gần đây có mâu thuẫn... Đại tiểu thư tính tình ngang ngược kiêu ngạo, vốn lão gia không muốn đồng ý chuyện này, nhưng không hiểu sao đại tiểu thư lại thuyết phục được lão gia...”

Thanh Bò trốn sau hòn non bộ nghe được lời này thì trợn mắt há hốc mồm, Từ Lăng này lại dám ở trước mặt đại thiếu gia vu oan tiểu thư!

Cổ Cầm Vinh càng kinh ngạc: “Nàng ta chỉ là một nữ tử khuê các... Sao dám... Sao dám giúp phụ thân nạp thiếp!”

Cậu đã đọc sách thánh hiền, cảm thấy nữ tử nên tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt, theo phụ theo phu, cậu chưa thấy qua người nào như Cổ Cầm Triều, không tuân thủ quy củ như vậy. Sao lại có người tùy tiện như vậy, chỉ vì mình không thích, chẳng lẽ lại để cho phụ thân nạp thiếp, đây là kiểu suy nghĩ gì chứ... Còn chia rẽ uyên ương người ta nữa, cậu đã lớn như vậy còn chưa thấy ai ngang ngược như Cổ Cầm Triều!

Từ Lăng hơi ngừng một chút, không nói thêm. Hành lễ với Cổ Cầm Vinh: “Nô tỳ cũng chỉ là suy đoán, thiếu gia không nên cho là đúng, cũng không nên nói lời này là nô tỳ nói cho thiếu gia biết, bằng không thì nô tỳ có thể sẽ gặp họa đấy ạ. Nhị tiểu thư còn có chuyện sai bảo, nô tỳ đi về trước đây.”

Cổ Cầm Vinh gật đầu lại để cho nàng ta lui đi, rồi nặng nề thở dài: “Vị trưởng tỷ này của ta... Thật là không để cho ta chút mặt mũi nào! Đôi khi... Ta thật sự... thật sự hận sao lại có tỷ tỷ này!”

Thanh Tu phụ họa nói: “Thiếu gia cũng đừng ở đây đau lòng... Đại tiểu thư trước giờ đều như vậy!”

Hai chủ tớ nói xong câu đó, dọc theo đường hành lang lát gạch xanh hướng Cúc Liễu Các mà đi.

Thanh Bò đứng sau hòn non bộ chờ bọn họ đi rồi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Nàng ấy bình thường không phải là người dễ xúc động, vậy mà hôm nay cũng bị Từ Lăng và đại thiếu gia làm cho một bụng đầy lửa giận. Tiểu thư những ngày gần đây trôi qua đều không dễ dàng, nàng ấy là người rõ ràng nhất, mọi chuyện đều cân nhắc vì phu nhân và đại thiếu gia, vậy mà còn bị người khác hắt nước bẩn như vậy, thân là đệ đệ ruột của tiểu thư, tại sao đại

thiếu gia không có chút hoài nghi nào mà lại một mực tin lời Từ Lăng, còn nói cái gì mà ‘Không muốn có người tỷ tỷ này’...

Nàng ấy cũng không tới chỗ tiệc rượu nữa, quay người trở về Thanh Đồng viện.

Cầm Triều thấy nàng ấy trở về sớm như vậy còn rất kinh ngạc: “Sao em trở về nhanh như vậy...”

Thanh Bò hít một hơi thật sâu, nói chuyện vừa xảy ra cho biết Cầm Triều.”... Từ Lăng từ Tĩnh An Cư đi tới bên cạnh hồ Tạ Phương, từ Tĩnh An Cư trở về Thúy Tuyên viện có thể không cần đi ngang qua Tĩnh Phương trai, chỉ sợ Từ Lăng này đã sớm ở đó chờ đợi thiếu gia đi qua rồi!”

Cầm Triều nghe xong lại nở nụ cười: “Từ Lăng không thông minh như vậy, những lời này hẳn là Cố Lan dạy nàng ta nói. Đã từ lâu ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Cầm Vinh và ta ở chung không nhiều lắm, nếu có nghe nhiều lời đồn đãi bên ngoài, cũng sẽ không phản cảm với ta như thế. Không ngờ là có người ở phía sau lưng ta thêm mắm thêm muối. Hôm nay là không may để cho em nghe được, lúc không nghe thấy chắc chắn nhiều còn nói nhiều lời không hay hơn nữa đi. Không chừng còn nói ta táng tận thiên lương không có nhân tính ấy...”

Thanh Bò rất do dự: “Người có muốn giải thích một chút với đại thiếu gia không...”

Cầm Triều thờ dãi nói: “Giải thích cái gì, quả thật ta là vì đoạt ân sủng của Tổng di nương mới muốn nạp thiếp cho phụ thân. Sợ ông ấy không đồng ý, ta còn cố ý đi Thái Hòa huyện tìm La Tổ mang về, không tiếc hủy hôn sự của nàng ấy đi. Lời nàng ta nói đều là sự thật, những chuyện này đúng là ta làm, ta cũng không làm sai gì... Còn có thể giải thích thế nào đây.”

Thanh Bò cũng biết là như vậy... Nhưng mà, nhưng mà nàng ấy lại cảm thấy tiểu thư làm vậy là đúng! Điều tại nàng ấy ngốc, miệng lưỡi kém cỏi không biết làm thế nào nói rõ ràng được.

Vũ Trúc ở một bên nhìn lò lửa, cũng nghe thập phần chăm chú. Nàng ấy mở lớn hai mắt nói: “Bởi vì Thanh Bò tỷ tỷ là là người của tiểu thư.”

Cầm Triều liếc nhìn Vũ Trúc, đứng nhìn nha đầu kia tuổi còn nhỏ nhưng lại là người rất thông minh nha. Nàng cười khổ mà nói: “Em cảm thấy ta không làm sai, bởi vì em ở cùng một chỗ với ta. Có Cầm Vinh cảm thấy ta khắp nơi đều là sai, bởi vì lòng của nó hướng về Cố Lan và Tổng di nương, ta nói như vậy, em hiểu chưa?”

Những chuyện nàng làm chỉ là vì bảo toàn chính mình và mẫu thân, cũng không có ý gì khác. Thanh Bò mỗi ngày ở cùng một chỗ với nàng, sao lại không biết chỗ nàng khó xử, nếu như nàng không mang La Tổ về, lại để cho Tổng di nương tiếp tục được sủng ái, đợi say này bà ta trở thành vợ kế thì sau này nàng sẽ phải sống rất gian nan. Có Cầm Vinh lại một lòng hướng về Cố Lan và Tổng di nương, cảm thấy Cố Cầm Triều cả ngày đều chèn ép bọn họ, rắp tâm hại người.

Nếu như không thích một người, thì vô luận nàng làm cái gì, tất cả đều là sai.

Vấn đề này quả thật cực kỳ đơn giản.

Cầm Triều nhớ lại kiếp trước, mỗi khi làm bánh ngọt cho Trần Huyền Thanh, nàng đưa cho hắn đã bị mắng là không biết liêm sỉ. Nếu là vị tiểu thư khác đưa, hắn cũng chỉ ôn hòa tán dương người ta lại dỗi dãi hòa nhã, vị công tử bên cạnh còn có thể trêu chọc hắn vài câu.

Thanh Bò lẳng lặng nhìn Cầm Triều, nàng thì lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc rất bình thản, nhưng luôn luôn cảm thấy rất cô độc không nói nên lời.

Cầm Triều nói: “Muốn nó thấy rõ mặt thật Cố Lan, giải thích cái gì đều không cần, nó tự nhiên sẽ hiểu.”

“Nếu Nhị tiểu thư các nàng tiếp tục nói ngãi như vậy ở trước mặt đại thiếu gia thì sao?” Thanh Bò hỏi nàng.

Cầm Triều lắc đầu nói: “Sắp tới mừng chín tháng hai thư viện sẽ khai tiệc rồi, Cố Cầm Vinh chắc chắn sẽ đi trước đó. Trước đó đợi Cầm Vinh đi cũng tốt, nó ở trong viện luôn vương chân vương tay.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Quản Giáo

Beta – Đặng Trà My Ngày hôm sau, khi La Tổ đến thỉnh an mẫu thân, Cầm Triều đã sớm ở đó.

Hôm nay La Tổ là tân nương mới vào cửa, mặc bối tử bằng lụa màu xanh da trời, váy Nguyệt Hoa Tương đồ nhạ, tai đeo trâm châu nhỏ nhỏ, trên tóc dùng trăm hoa sen bằng bạc vấn lên, nhìn vừa đơn giản vừa hào phóng.

Ba vị di nương cũng sớm chờ ở chỗ mẫu thân, La Tổ dập đầu dâng trà cho mẫu thân, đến khi khuôn mặt nàng ấy lộ ra, sắc mặt cả ba di nương đều thay

đôi.

Khóe miệng Cẩm Triều nở nụ cười nhàn nhạt, nhấp một ngụm trà. Xem ra không ai nghĩ tới việc nàng sẽ mang một người giống Vân di nương như thế trở về.

Tổng di nương lại là người đầu tiên cười rộ lên: “Muội muội lớn lên như hoa như ngọc, ta vừa nhìn đã cảm thấy trong lòng yêu thích vô cùng.”

Kỷ thị lại để cho La Tổ đi tới bên cạnh, kéo tay của nàng ấy dịu dàng hỏi: “Tối hôm qua... đã làm xong hết lễ chưa?”

Khuôn mặt trắng nõn của La Tổ hiện lên vài phần ngượng ngùng, đứng bên cạnh Từ ma ma cười đáp: “Khẩn hi nghiệm đồ rồi ạ.”

Tổng di nương cắn môi dưới, giờ chính bà ta đã hiểu được cảm giác mười phần khó chịu khi người đàn ông mình yêu mến viên phòng với một cô gái tuổi trẻ khác.

Kỷ thị liền dặn dò Từ ma ma: “Không cần đưa thuốc, nói không chừng La di nương của chúng ta sẽ sinh con trai cho lão gia đấy.”

Lại để cho Mặc Ngọc lấy lễ gặp mặt đã chuẩn bị ra, là một đôi trăm vàng khảm bích tỉ vân Song Long Phúc Thọ. Cẩm Triều thấy mẫu thân ra tay thật hào phóng, dù sao nàng cũng không thiếu những thứ này. La Tổ cảm ơn mẫu thân rồi thu trăm vào tay, mấy vị di nương cũng theo thứ tự cho nàng ấy lễ gặp mặt, Tổng di nương cho một quan phát bằng bạc mạ vàng, Đổ di nương cho trăm mã não hình Phật thủ, Quách di nương lại chỉ cho một đôi khuyên tai ngọc hồ lô.

Cẩm Triều liếc nhìn Quách di nương, thấy thần sắc bà ấy không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không có cảm giác mình cho lễ quá mỏng.

Từ ma ma vội bê ghế con có trái gấm bên trên tới cho các vị di nương ngồi, Tổng di nương cười cười nói chuyện với La Tổ: “Ta trông muội muội vô cùng quen mắt, trước kia trong chúng ta cũng có một vị là Vân di nương lớn lên giống muội mấy phần, liền cảm thấy muội hết sức thân thiết.”

Giọng La Tổ vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Mẫu thân của muội là tỷ tỷ Vân di nương, muội phải gọi bà ấy một tiếng dì nhỏ.”

Tổng di nương liền nhìn thoáng qua Cẩm Triều đang ngồi bên cạnh Kỷ thị vẫn đang không nói chuyện: “Khó trách đại tiểu thư chúng ta lại chắc chắn lão gia sẽ nạp vị thiếp này.”

Ồ, sao lại nói đến nàng rồi.

Cẩm Triều buông chén trà, không nhanh không chậm nói: “Lời này của Tổng di nương có hơi bất công, người là phụ thân cưới vào cửa, ta chỉ là giúp đỡ phụ thân chọn hộ mà thôi.”

Kỷ thị thân nhiên nói: “Tổng di nương, lời này của muội nên thu lại, đừng nói ra ngoài làm hại thanh danh Cẩm Triều.”

Khóe miệng Tổng di nương khẽ nhúc nhích, thanh danh của Cố Cẩm Triều còn đến lượt mình làm hỏng thêm nữa sao... Trên mặt chỉ có thể áy náy nói: “Là lỗi của thiếp thân, lời này đúng là không thỏa đáng.”

Đổ di nương cười tủm tỉm, nếp nhăn nơi khóe mắt đều thấy một hai rõ ràng: “Đã có muội muội mới, Tổng di nương chắc là rất vui mừng...”

Cẩm Triều liền nhìn bà ta một cái.

Thời tiết dần dần trở lên ấm áp, Cẩm Triều liền để bà tử và tiểu nha đầu Thanh Đồng viện dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ trong ngoài viện một lần, một chút đồ trang trí xa xỉ cũng không có, bình phong bằng bạch ngọc và thúy ngọc khảm bích điều cũng đổi thành bình phong thủy mặc vẽ sơn thủy cầm thạch. Trong phòng bỏ đi một vài đồ trang trí bằng vàng, nhìn sáng sủa hơn nhiều, lại để vào thêm hoa cỏ màu xanh nhạt, bình sứ miệng nhỏ màu trắng, khi chúc mừng hôn lễ thì hái hoa cắm vào.

Cẩm Triều còn muốn dựng một giàn dây leo bò đào trong sân, mời thợ tía hoa đến ngoại viện lắp giá gỗ, nàng tự chọn cây bò đào đem trồng trong sân, chờ đến mùa xuân sang năm, ở đây sẽ là một khoảng không râm mát.

Vũ Trúc thích nhất bò đào, nàng ấy nói chuyện với Cẩm Triều: “Khi nô tỳ còn bé, trong nhà Tổng Tứ Nha bên cạnh cũng có trồng bò đào, hàng năm đến mùa hè trái bò đào chín chuyển thành màu tím giống như ngọc lưu ly treo từng chuỗi từng chuỗi ở trên cây, nếu Tứ Nha vui vẻ thì sẽ chia cho bọn nô tỳ một ít. Nhà các nàng cũng sẽ hái bò đào đem đi bán, sau khi bán xong sẽ có tiền mua cao hoa quế ăn... Một đám trẻ con bọn nô tỳ thêm ăn không chịu được, có một lần lạng lẽ leo tường qua nhà Tứ Nha hái trộm, nô tỳ còn bị chó nhà nàng ấy nuôi cắn vào mông...”

Khi nàng ấy nói những lời này đều tỏ ra dương dương đắc ý, cũng không có cảm thấy như vậy là vô duyên, còn rất muốn chia sẻ niềm vui với Cẩm Triều.

Bạch Vân ở một bên nghe thế tức giận đến nói không ra lời, nha đầu kia quả thật quá lắm mồm!

Cẩm Triều lại rất yêu thích cá tính này của Vũ Trúc, cười nói cho nàng ấy biết: “Sau này bò đào kết quả, em muốn ăn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu.”

Vũ Trúc vui vẻ hoan hô, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm cây bò đào nảy mầm, đôi mắt tràn đầy trông mong lại dùng ngón tay đo chiều cao cây non vừa nảy mầm, thấy mầm cắm lại cao thêm một ít, vội trở về nói cho Cẩm Triều.

Nàng ấy cảm thấy bò đào lớn lên quá chậm: “Mỗi ngày em nhìn nó, nó đều giống như không lớn lên, tiểu thư người nói xem, phải mất bao lâu mới có thể

phủ kín toàn bộ cái giàn này chứ...”

Thanh Bò đẩy rèm ra bước đến: “Tiểu thư, La di nương đến.”

Vũ Trúc thè lưỡi, cùng Vũ Đồng lui ra, Cẩm Triều cũng ngồi thẳng người mới gật đầu: “Mời nàng ấy vào đi.”

La Tổ đi tới, bên người chỉ mang theo một nha đầu là Tinh Y. Nha đầu kia nuôi nửa tháng, khí sắc cũng tốt hơn nhiều, ngược lại là có thể nhìn ra dáng vẻ mơ hồ của tiểu mỹ nhân.

Thanh Bò bê ghế con ra, La Tổ ngồi xuống. Cẩm Triều thấy hốc mắt nàng ấy ửng đỏ, hình như đã khóc. Nàng liền thu tâm trạng lại rồi hỏi: “Di nương đây là làm sao vậy? Nhớ nhà sao?”

La Tổ lắc đầu: “Thiếp thân cũng đã biết, thiếp thân đã gả tới Cố Gia, là người Cố Gia, cũng không nghĩ tới chuyện muốn về nhà.”

Cẩm Triều cười cười nói: “Nếu di nương muốn trở về cũng không phải không thể được. Để ta phái người đưa di nương trở về thăm một chuyến là được.”

La Tổ cười khổ: “Cũng không phải... Việc lần này thiếp thân đã thấy nhiều lần, vốn muốn đi tìm phu nhân, nhưng lại nghĩ tới thân thể phu nhân không khỏe, không nên vất vả vì những chuyện này nữa mới đến tìm tiểu thư nói một tiếng. Tôi có hai nha đầu, là Hải Đường và Thu Quý, đều là nha hoàn để tôi sai khiến. Dựa lời người và Từ ma ma dặn dò..., đồ ăn và quần áo tôi không dám để các nàng ấy hầu hạ, chỉ để các nàng ấy làm ít việc vặt bên ngoài. Nhưng mà...”

Cẩm Triều gật đầu nói: “Nói tiếp đi.”

“Hai nha đầu khi ở bên ngoài... Nhiều lần lão gia đến, các nàng đều nói rằng tôi đang ngủ còn chưa rời giường, lão gia nghe được liền bỏ đi. Tôi ở bên trong đều nghe thấy, thật ra tôi không ngủ, tôi chỉ thêu hoa ở trong phòng...” Nàng ấy nói xong nước mắt lại rơi xuống. “Từ ma ma nghe nói gần đây lão gia thường trú chỗ Tổng di nương, tìm tôi mắng cho một trận, nhưng mà việc này tôi không thể quản được...”

Cẩm Triều nhìn nàng ấy khóc đến buồn khổ, trong lòng lại thờ dài, quả nhiên là còn quá nhỏ.

Nàng hỏi La Tổ: “Di nương biết rõ di nương là ai không?”

La Tổ sùng sốt một chút, “Đại tiểu thư... Tôi... Tôi là La Tổ...”

Cẩm Triều tiếp tục nói: “Di nương đúng là La Tổ, nhưng di nương cũng là di nương của Cố Gia! Hai tiểu nha đầu không hiểu chuyện, di nương xử phạt các nàng là được, sao phải khiến làm bản thân khóc suốt suốt khổ sở như thế, tăng thêm uy phong các nàng?”

“Tôi... Thiếp thân khi còn ở La gia, cũng chỉ là thứ nữ, cũng không có lấy một nha hoàn thiếp thân. Đại tỷ của tôi có một nha hoàn, đại tỷ đối xử với nha hoàn kia rất hòa khí. Tôi đã cho là tôi hòa khí đối đãi với các nàng, các nàng cũng hòa khí với tôi... Thiếp thân cũng không hiểu làm sao để quản giáo nha đầu. Kính xin đại tiểu thư chỉ giáo một chút, trừng trị những nha đầu kia như thế nào mới tốt đây ạ?” Về mặt La Tổ dè dặt hỏi nàng.

Cẩm Triều cười lắc đầu: “Việc này cũng cần ta dạy sao...” Nàng lại dặn dò Thanh Bò tìm cho nàng một chiếc áo ngoài. “Vậy di nương đi theo ta xem ta xử lý chuyện này thế nào đi.”

Cẩm Triều mặc quần áo tử tể, mang theo Thanh Bò và Thái Phù, Bạch Vân, còn có hai chủ tớ La Tổ đến cửa Thủy hoa.

La Tổ rất kinh ngạc: “Sao lại... Sao lại đi ra ngoại viện làm cái gì ạ?”

Cẩm Triều tùy ý đáp: “Đương nhiên là tìm người đến hầu hạ di nương rồi.” Nàng vượt qua cửa thủy hoa, trực tiếp đi đến hướng mã phòng, quản sự mã phòng nghe nói đại tiểu thư tới bên vội vàng chạy ra nghênh đón: “Đại tiểu thư, ngài sao lại rảnh rỗi tới đây thế này!”

Nữ quyến nội viện rất ít đi ra cửa thủy hoa.

Cẩm Triều lại nói: “Tìm Liễu ma ma và Trần ma ma tới đây.” Hai bà tử này là người lúc trước giúp nàng thu thập Lưu Hương, gan lớn tâm tư lớn, hơn nữa rất trung thành với nàng, ngoại viện có chuyện gì, trong mã phòng mà biết lập tức có thể rơi vào tai Cẩm Triều.

Quản sự thấy là đại tiểu thư tự mình đến tìm thì nào dám thờ ơ, tự mình đi gọi hai bà tử kia tới, còn tưởng rằng hai người đó có quan hệ với đại tiểu thư, đại tiểu thư lại khách khí gọi họ là ma ma. Hai bà tử kia càng vừa mừng vừa sợ, đại tiểu thư lại đến tìm bọn họ, cho tới bây giờ quản sự cũng chưa từng đối đãi khách khí với các bà như vậy.

Cẩm Triều dẫn hai bà tử mã phòng đến Tĩnh An Cư, trên đường đã nói rõ cho bọn họ phải làm chuyện gì.

“... Sau này hai bà ở lại Tĩnh An Cư hầu hạ La di nương, nếu có người không nghe di nương phân phó, hai người tùy ý xử phạt là được. La di nương tính tình ôn hòa, nếu gặp có người ức hiếp sảng ấy hoặc là đến làm ồn thì hết thấy bẩm báo ta. Hai người có bằng lòng hay không?”

Liễu bà tử cung kính nói: “Tội nô tỳ biết rõ, đại tiểu thư đãi rất tốt với tội nô tỳ, tội nô tỳ nhất định sẽ tận tâm làm việc giúp đại tiểu thư và La di nương!”

Thanh Bò ở bên cạnh nháp miệng cười, tiểu thư cũng thật là, bà tử mã phòng hung dữ nhất, hơn nữa sức lại lớn, bình thường hộ viện cũng sẽ không gây

sự với các bà, lại còn để bọn họ hầu hạ La di nương, xem xem còn có nha đầu nào dám lỗ mãng.

La di nương nhìn hai bà tử cao lớn vạm vỡ, nhỏ giọng gọi tên của bọn họ, thấy nụ cười của bọn họ đều vô cùng cung kính thì trong lòng thêm vài phần yên tâm.

Liễu bà tử và Trần bà tử đương nhiên là rất vui mừng, bà tử mã phòng và bà tử trong nội viện có đãi ngộ vô cùng khác biệt. Lương thưởng của các bà ở mã phòng một tháng mới được hai lượng bạc, bà tử nội viện thấp nhất đều có năm lượng bạc, hàng năm bốn mùa đều có quần áo mới, ngày lễ ngày tết còn có thể được chủ tử thưởng ngân lượng.

Có thể có cơ hội tới hầu hạ chủ tử, nhất định phải làm tốt, miễn cho lại bị đuổi trở về.

Cầm Triều mới vừa đi tới cửa ra vào Tĩnh An Cư liền thấy hai nha đầu Hải Đường Thu Quý đang ngồi khoanh tay tựa trên hành lang cắn hạt dưa, vừa ăn vừa nói chuyện với nhau.

“Cũng không biết chủ tử này của chúng ta có thể được sủng bao lâu...”

“Tổng di nương không phải đã nói rồi sao, không bao lâu đâu, đến lúc đó hai ta có thể thành nha hoàn nhị đẳng...”

“Ta thấy nàng ta cũng chỉ là thừa dịp tuổi trẻ có chút nhan sắc, ta cũng không kém nàng ta bao nhiêu, nàng ta chỉ tốt số hơn mà thôi... Một bước lên trời làm di nương, lại nói trong phòng lão gia có Thủy Oánh, Bích Nguyệt cô cô, chăm sóc lão gia bao nhiêu năm cũng không trở thành thông phòng hay di nương được...”

Lời ông tiếng ve cứ câu được câu không truyền ra, đột nhiên các nàng nghe được một giọng nói lạnh nhạt truyền tới:

“Nói như vậy, hai người các ngươi muốn làm di nương hả?”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thị Uy

Beta – Đặng Trà MyHải Đường và Thu Quý bị dọa sợ vội vàng nhảy xuống từ trên lan can, liền nhìn thấy đại tiểu thư tới, nàng mặc áo gấm đỏ thẫm vân như ý, trang điểm nhàn nhạt, khuôn mặt xinh đẹp mê người. Ánh mắt lạnh băng rơi thẳng trên người họ, bên cạnh còn có một đám người đi theo tiền hô hậu ứng đứng trong sân.

Hai tiểu nha đầu nào đã nhìn thấy chiến trận như thế, lại nghĩ tới những lời mình vừa nói, chân liền bị dọa mềm nhũn. Quý một tiếng bịch trên mặt đất thình an Cầm Triều và La di nương, trong đó nha đầu mặt tròn hơi lạnh lợi một chút, giọng run rẩy nói: “Tội nô tỳ tìm khắp nơi không thấy di nương đâu, mới nghỉ ngơi một chút.”

Cầm Triều đi đến trước mặt họ, hai người chỉ dám nhìn mặt gầy gầy thâm sơn ca của nàng.

“Ta vừa hỏi các ngươi, có phải các ngươi muốn làm di nương hay không? Ai dạy các ngươi quy củ chủ tử hỏi có thể không trả lời thế này?”

Hai nha đầu lập tức dập đầu nhận sai không ngừng. Các nàng đều biết chuyện của Lưu Hương, đại tiểu thư thù đoạn hung ác, chỉ sợ mình bị đuổi rồi cũng chẳng có đường mà sống.

“Tội nô tỳ không muốn làm di nương! Không muốn làm! Nô tỳ biết sai rồi, đại tiểu thư tha cho nô tỳ...”

La Tổ ở bên cạnh nhìn tròn mắt há hốc mồm, Cầm Triều thậm chí còn chưa khiển trách hai nha đầu này, chưa nói nặng lời cũng chưa xử phạt mà các nàng đã sợ thành như thế này rồi.

“La di nương, tới đây.” Cầm Triều gọi La Tổ.

Bây giờ hai nha đầu mới hiểu ra La di nương sáng sớm đi ra ngoài là đi tìm cứu binh! Vậy mà nàng ta lại dám mời đại tiểu thư tới.

“Nha đầu là của di nương, di nương muốn phạt như thế nào?” Cầm Triều hỏi nàng ấy.

La Tổ lúng túng chốc lát mới nhỏ giọng nói: “Không bằng... Quý nữa... Không, một canh giờ trong hành lang.”

Cầm Triều gật nhẹ, nhìn Liễu ma ma đứng cạnh nói: “Liễu ma ma đã nghe La di nương nói phạt như thế nào rồi chứ.”

Liễu ma ma vội nói: “Nô tài biết rõ, nô tài lập tức đi lấy xèng tới đây.”

Cầm Triều gật đầu đồng ý, Liễu ma ma vội đi tìm một cái xèng nhỏ dùng để cuốc đất trong hoa viên.

“Đại tiểu thư, tại sao phạt quỳ phải dùng xèng?” La Tổ hỏi nàng.

Cầm Triều cười nói: “Đây đều là ý của Liễu ma ma, làm sao ta biết.”

Liễu ma ma bắt đầu đục tảng băng ở cạnh ao nhỏ, cùng với Trần ma ma, hai người đặt tảng băng trên mặt đất, lúc này mới nói với Hải Đường và Thu Quý: “Hai vị cô nương, chỗ này chúng ta chuẩn bị tốt rồi, hai người nhanh đến đây quỳ.”

Muốn các nàng quỳ gối trên đồng băng phía vừa nhọn vừa lạnh kia ư...

Hải Đường và Thu Quý nhìn nhau, khẽ cắn môi đi đến quỳ xuống tảng băng. Quý một canh giờ trên băng còn tốt hơn bị đuổi khỏi phủ.

“Ở đây sao lại náo nhiệt như vậy.” Có tiếng nói vang lên từ cửa ra vào, là Xảo Vi và Tử Lăng mang theo vài hộ viện tới.

Xảo Vi trước tiên hành lễ với Cầm Triều: “Không ngờ gặp đại tiểu thư ở đây. Nô tài nghe nói nha đầu Tĩnh An cư hầu hạ chủ tử chưa tận lực, đặc biệt tới dạy các nàng. Không nghĩ đại tiểu thư đã dạy dỗ các nàng rồi, thật là không thể tốt hơn.”

Cầm Triều quay người nhìn nàng ta, cong môi mỉm cười: “Nghe nói? Nghe ai nói?”

Xảo Vi không kiêu căng cũng không khiêm tốn trả lời: “Là nghe lão hầu quét rác bên ngoài nói, đúng lúc nô tài và Tử Lăng cô nương đi ngang qua đây.”

“Tĩnh An cư này cũng thật không tệ, lão hầu quét rác và nha đầu hầu hạ đều khua môi múa mép như vậy.” Cầm Triều cười cười, dặn dò Thanh Bò “Lời lão hầu quét rác bên ngoài đến cho ta.”

Lúc này Xảo Vi biến sắc, Tổng di nương dặn dò nàng ta thường xuyên theo dõi tình hình Tĩnh An cư, đại tiểu thư đến nàng ta sẽ biết, đâu ra lão hầu quét rác chứ. “Lúc này có lẽ người cũng đi rồi, đại tiểu thư không cần phiền lòng, nô tài đã dặn dạy các nàng rồi.”

Thu Quý và Hải Đường thấy Xảo Vi tới, ánh mắt nhìn nàng ta đầy van xin. Bọn họ đều làm việc cho Tổng di nương, gặp chuyện không may Tổng di nương lại không cứu giúp thì sao có thể mua chuộc lòng người. Băng này mới quỳ một lúc đã bắt đầu thay đổi, nước thấm qua quần bông, lạnh đến nỗi không có cảm giác. Quý như vậy sau này nhất định sẽ bị phong thấp...

Xảo Vi lại không đề cập tới chuyện của các nàng, ánh mắt rơi vào Liễu ma ma và Trần ma ma: “Hai vị này là...”

“Tội nô tỳ là ma ma mã phòng.” Liễu ma ma đáp.

“Nếu là ma ma mã phòng thì tại sao lại ở trong nội viện...”

Thanh Bò tiến lên một bước thân nhiên nói: “Là đại tiểu thư bảo họ tới đây hầu hạ, nha đầu ở đây không hiểu chuyện, dù sao cũng phải có người dạy dỗ.”

Tử Lăng bên cạnh cười nói: “Tuy rằng đó là ý tốt của đại tiểu thư, nhưng... Bây giờ quản lý nội viện là Tổng di nương, đại tiểu thư có phải hơi quá hay không ạ, ma ma mã phòng sao lại có tư cách hầu hạ di nương, việc này người phải thương lượng với Tổng di nương một chút.”

Thái Phù lạnh giọng: “Tổng di nương quản lý nội viện chỉ là thay mặt quản, việc bếp núc này quyền lực ở trong tay phu nhân. Tiểu thư có lệnh bài của phu nhân ở đây, tự nhiên có thể nói chuyện. Cho dù là muốn chất vấn cũng không tới phiền người mở miệng, người là cái thá gì!”

Tử Lăng không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng nén giận. Nàng ta là nha đầu nhất đẳng, Thái Phù lại là nha đầu nhị đẳng, dựa vào cái gì mà dám nói như vậy!

“Nhưng... Mọi người cũng không nên xử phạt nha đầu như vậy, các nàng chỉ là thừa dịp chủ tử không ở đây tạm nghỉ một chút, tại sao phải phạt như vậy!”

Xảo Vi bên cạnh lùi về phía sau một bước, thở dài một tiếng nhỏ khó mà nghe được, Tử Lăng cô nương nói chuyện quá không đúng mực rồi. Hay là trở về nói cho Tổng di nương một tiếng, xem có thể đổi nha đầu bên cạnh tiểu thư hay không.

Tổng Diệu Hoa mới quản lý nội viện chưa bao lâu, bây giờ nàng ta còn dám nói chuyện này.

Cầm Triều đi đến trước mặt Tử Lăng cười nói: “Ta không có thể bài thi thế nào, ta muốn cho ai hầu hạ ai, ta muốn trừng phạt ai thì trừng phạt, cũng chỉ một câu nói. Không phải gần đây người cảm thấy ta ương ngạnh ư, ta chính là ương ngạnh như vậy đấy, người âm thầm đi nói cho đại thiếu gia nghe đi.”

Tử Lăng sững sờ, lời này của đại tiểu thư có ý gì?

Nàng ta cắn môi, bướng bỉnh nói: “Tôi không nói sai! Đại tiểu thư trừng phạt hạ nhân là nên, nhưng mà... Cũng vừa phải thôi ạ, hai nha đầu này dù sao cũng không phạm sai lầm lớn.”

Cầm Triều không nhúc nhích, Thanh Bò tiến lên một bước, nhớ tới ngày đó Tử Lăng vu oan tiểu thư trước mặt đại thiếu gia, nàng không chút do dự giờ tay tát Tử Lăng một cái: “Đây là lời ngươi nên nói với tiểu thư ư!”

Bị tát một cái, đầu Tử Lăng cũng bị tát nghiêng sang một bên, nàng ta lập tức che mặt nhìn Cầm Triều đầy oán hận.

“Ngươi nói ta ác độc, ta liền ác độc cho ngươi xem” Cầm Triều thần nhiên nói, “Ngươi còn muốn xem ác độc như thế nào ư? Chỉ bằng ngươi cứ nói hết với đại thiếu gia đi nhì, ngươi nói, có phải Cầm Vinh sẽ tin một chút hay không?”

Tử Lăng lui về phía sau một bước, tay phát run.

“Ngươi là nô tỳ trung thành, nên cân nhắc vì chủ tử của ngươi một chút, hi sinh này vẫn đáng giá, ngươi thật sự không làm sao?” Cầm Triều nói tiếp, “Người không phạm ta ta không phạm người, để cho ta biết ngươi nói lung tung thêm mắm dặm muối, phải trái không phân biệt được nói cho đại thiếu gia, ta nhất định sẽ đuổi ngươi ra khỏi phủ, ngươi cảm thấy tiểu thư nhà ngươi có thể cứu ngươi ư? Việc này trong phủ do ai định đoạt, trong lòng ngươi biết rõ đây.”

Bạch Vân thấy Tử Lăng sững sờ tại chỗ bèn cười nói: “Không biết trí nhớ Tử Lăng cô nương tốt không, lời tiểu thư nói cô phải nhớ rõ nhé.”

Tử Lăng lườm Bạch Vân, không dám nhìn Cố Cầm Triều nữa, lui ra khỏi Tĩnh An cư. Xảo Vi thở dài, cũng hành lễ nói: “Nô tài quấy rầy đại tiểu thư, kính xin đại tiểu thư tha thứ.” Dứt lời mang theo hộ vệ lui ra.

Người cũng đi rồi, Thanh Bò mới thấp giọng nói: “Tiểu thư, cuối cùng nhờ khẩu khí của người mà Tử Lăng này mới được dạy dỗ một chút.”

Cầm Triều cười cười: “Cũng nên để cho nàng ta thử xem cái gì mới gọi là ý thế hiệp người. Tránh cho lần sau không phân biệt rõ ràng đi nói lung tung.”

Bạch Vân và Thái Phù đều nhấp môi cười.

Cầm Triều ngẩng đầu nhìn lên, hốc mắt hai nha đầu kia sưng đỏ, nước mắt như sắp rơi ra.

Nàng đi đến trước mặt, để hai ma ma đỡ các nàng đứng lên, mới quỳ một chút chân đã không còn cảm giác. Hai nha đầu vội vàng cảm kích nói cảm ơn, Cầm Triều nói với các nàng: “Ta không thật lòng muốn phạt các ngươi, chỉ là muốn các ngươi nhìn xem trước mặt ai mới có thể cứu các ngươi. Trong lòng các ngươi biết rõ bây giờ nên làm sao rồi đây.”

Nha đầu mặt tròn khề gật đầu nói: “Nô tài đã biết, về sau sẽ hầu hạ tốt La di nương. Mong tiểu thư an tâm.”

Cầm Triều ừ một tiếng: “Ta cũng không sợ các ngươi hai lòng, dù sao hai vị ma ma cũng ở lại Tĩnh An cư rồi, ngày sau các ngươi nếu còn không an ổn, hai vị ma ma cũng sẽ không bỏ qua các ngươi.”

Hai vị ma ma cùng đáp xác nhận, trong lòng vui vẻ. Vừa rồi còn cho rằng Cầm Triều chỉ kéo bọn họ tới phô trương thanh thế, không ngờ thật sự muốn giữ họ lại.

Bạch Vân dẫn hai vị ma ma đi nhận quần áo, Cầm Triều và La Tổ vào trong phòng.

“Về sau gặp tình huống này đều phải xử lý như vậy, di nương hiểu chưa?” Cầm Triều hỏi nàng ấy.

La Tổ nhìn Cố Cầm Triều, trong lòng sinh ra nẩy phần sùng bái. Đôi mắt lóe sáng: “Thiếp thân đã biết.”

Cầm Triều đi lâu vậy cũng mệt mỏi rồi, bèn dẫn Thanh Bò, Thái Phù đi đến chỗ mẫu thân, gần đây nàng thường dùng cơm trưa ở chỗ mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Việc Học

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MyTư ma ma kể việc xảy ra ở Tĩnh An cư cho Kỷ thị.

Kỷ thị bật cười: “Cầm Triều cũng thật là... Nhưng như vậy cũng tốt, cuối cùng chúng ta cũng có thể an tâm về La di nương. Nhưng mà việc của Tử Lăng thì ta cũng không hiểu vì sao. Nếu cô ta không phạm sai lầm lớn, dựa vào tính cách bây giờ của Triều Ty Nhi sẽ không để cho Thanh Bò đánh cô ta.”

Tư ma ma nghĩ: “Nô tài nghe ý của đại tiểu thư thì hình như là Tử Lăng thường nói lời không đúng về tiểu thư trước mặt đại thiếu gia.”

Kỷ thị bất mãn ra mặt: “Cũng là một giuộc với chủ tử của cô ta.”

“Người có muốn tìm đại thiếu gia nói việc này một chút không ạ?” Từ ma ma hỏi.

Kỷ thị có hơi do dự: “Ngày mốt nó phải đi phố Thất Phương rồi, lúc này nói những việc đó với nó cũng không phải tốt. Ta cho rằng nó đã lớn vậy rồi thì cũng có thể phân biệt phải trái đúng sai, nhưng đứa trẻ này cũng không làm ta bớt lo, về sau làm sao có thể kế thừa gia nghiệp Cổ gia đây...”

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng Cẩm Triều tới ăn trưa với bà.

Hai chủ tử không nói thêm gì nữa, cho người bê bàn nhỏ ra, Kỷ thị bệnh nặng không tiện ra ngoài, bây giờ đều dùng bữa ở trong phòng.

Cẩm Triều đến thỉnh an, ngồi đối diện mẫu thân, nói cho bà biết dạo này mình ở Thanh Đông viện làm gì, lại trồng cây bồ đào. Nói thao thao bất tuyệt, Kỷ thị nhìn Cẩm Triều cười, Triều Tỷ Nhi trước mặt mình chưa bao giờ nói chuyện của Tống di nương và Cố Lan, cũng không nói chuyện không vui với đệ đệ, dường như không muốn làm bà phiền lòng chút nào.

Đồ ăn được bê lên, nồi đất tím đựng bồ câu hầm cách thủy, một đĩa cá chẻm hấp, một đĩa chân ngỗng, một đĩa dưa chua vàng nhạt, cá chẻm cùng chân ngỗng đều là do Cẩm Triều chuẩn bị, bây giờ Kỷ thị chỉ có thể ăn những món cực kì thanh đạm. Cẩm Triều múc thêm một chén canh cho mẫu thân uống.

Kỷ thị nghĩ nghĩ: “Chuyện của đệ đệ con... Mẫu thân muốn con và nó ở chung nhiều một chút. Dù sao con cũng là tỷ tỷ của nó, bây giờ tuổi của nó còn nhỏ cũng không thể phân rõ sai trái, cũng đừng bắt hòa với nó.”

Cẩm Triều ngừng tay lại một chút, chuyện xảy ra ở Tĩnh An cư sáng nay chắc chắn mẫu thân đã biết.

Nàng gật đầu nói: “Con biết ạ, mẫu thân không cần lo lắng.”

Ngày hôm sau, Cẩm Triều đứng nhìn dưới khung bồ đào, lại bảo Đông ma ma ra ngoài viện tìm người đến đặt một cái bàn đá dưới đây leo bồ đào, mùa hè đến thuận tiện hóng mát. Lại bảo bà đến nhìn thử Tĩnh Phương trai, Cẩm Vinh chắc đang chuẩn bị khởi hành đi phố Thất phương rồi, nếu như vậy thì về báo cho nàng một tiếng.

Buổi chiều nàng quay trở về phòng, muốn trồng thạch trúc cuối mùa xuân, sửa lại đất trồng mẫu đơn. Luyện đàn và thư pháp tại thư phòng nửa canh giờ mới nghỉ một chút tại giường quý phi, đợi đến lúc nàng tỉnh đã là chạng vạng tối, nghe được tiếng mưa rơi rì rào ngoài cửa sổ.

Nàng mở cửa sổ ra xem, mùi ẩm ướt tràn tới, hạt mưa tí tách đánh vào một cây chuối bên ngoài cửa sổ.

Thanh Bô bước nhanh tới: “Tiểu thư, người tỉnh rồi, Đông ma ma đợi người một canh giờ rồi. Nô tỳ thấy người ngủ ngon nên không gọi.”

Cẩm Triều nhũn mảy, không biết có chuyện gì mà bà nhất định phải nói với nàng nên tới đây đợi. Rửa mặt xong đi đến gian nhà phía tây, chỉ thấy Đông ma ma đứng ngồi không yên, mắt nhìn quanh.

Cẩm Triều tự giác nhanh bước chân, “Đông ma ma, có chuyện gì quan trọng ư?”

Đông ma ma thấy nàng thì vội vàng: “Nô tài cũng không biết việc này có quan trọng không. Nhưng người dặn dò nô tỳ chú ý việc học của đại thiếu gia nên muốn báo cho người một tiếng.”

Cẩm Triều lại mời bà ngồi xuống, hỏi: “Sao thế, ngày mai đại thiếu gia phải khởi hành sao?”

Đông ma ma lắc đầu: “Cũng không phải, nô tỳ nghe Thanh Nhiên trong nội viện của đại thiếu gia nói đại thiếu gia không có ý định đến phố nhỏ Thất phương tiếp tục việc học, hôm qua thiếu gia đi gặp lão gia nói muốn mời gia sư về Cố phủ dạy học. Nói là làm như vậy cũng tiện chăm sóc phu nhân, lão gia có đồng ý không nô tỳ cũng không biết, nhưng xem ra cũng không có ý từ chối.”

Chén trà trong tay Cẩm Triều lặng lẽ nổi sóng trên bàn, trong lòng nổi lên lửa giận, nàng hít sâu một hơi, nói với Đông ma ma: “Chuyện này quả thực phải nói với ta một tiếng, bà làm rất tốt!” Lại cao giọng gọi Thanh Bô đến giúp nàng thay xiêm y.

Đông ma ma nghĩ ngợi, đại thiếu gia không ở đọc sách Thất Phương tuy là ảnh hưởng đến việc học nhưng cũng là vì phu nhân, xem ra cũng có tình nghĩa. Nhưng không biết vì sao tiểu thư lại tức giận, không biết tiểu thư muốn đi đâu... Bà lại không trực tiếp hỏi mà nói: “Tiểu thư, việc này có cần nói cho phu nhân hay không?”

Cẩm Triều quay lại nhìn bà một cái, trong phòng còn có Bạch Vân đang trông coi lò lửa và Thanh Bô đang chải đầu búi tóc giúp nàng.

“Việc này nhất định không được để mẫu thân ta biết, ai dám nói ra ta nhất định phạt.” Nàng thấy Thanh Bô cầm một đôi hoa tai mắt mèo, nói “Chải đầu búi tóc là được rồi, cầm đủ đến đây. Hôm nay phu thân nghỉ ngơi ở nơi nào?” Câu này là hỏi Đông ma ma, Cẩm Triều bảo bà đặc biệt chú ý việc này.

Đông ma ma vội nói: “Ồ Tĩnh An cư chỗ La di nương. Nhưng mà... Tiểu thư, bây giờ trời tối rồi lại mưa không bằng sáng mai hãy đi.”

Cẩm Triều lắc đầu: “Việc này không kéo dài được.” Nàng nhìn Đông ma ma đang có vẻ mê muội không hiểu thì bèn giải thích: “Cố Cẩm Vinh về nhà lâu như vậy, thăm mẫu thân được bao nhiêu lần, mỗi lần được bao lâu? Bởi vì mẫu thân mà không đi phố Thất Phương đọc sách thì đúng là chuyện cười! Ý kiến này là người khác nói cho nó biết, cá tính của nó nghe gió lại tưởng là mưa. Để nó ở lại Cố gia đọc sách, vậy cũng được sao...”

Không biết ai bảo nó ở lại Cổ gia, thật là vớ vẩn.

Học lực của Cổ Cẩm Vinh cũng bình thường, miễn cưỡng đuổi kịp việc học ở phố Thất Phương. Cậu lại đặc biệt dễ dàng bị người khác ảnh hưởng, Cổ Gia lại không có người đọc sách cùng cậu, mời gia sư ư? Chỉ sợ vài ngày đã không nên người!

Nếu cậu thật sự ở lại Cổ Gia, Tổng di nương hoặc là Cổ Lan đang âm thầm đề người dẫn dắt nó, giáo dục kém một chút, về sau thật đúng là hết thuốc chữa.

Cầm Triều đề cho Thanh Bò che dù, hai người đi về phía Tĩnh An cư.

Mưa tuy không lớn nhưng cũng làm ướt vớ. Cầm Triều vừa đến Tĩnh An cư đã bị Liễu ma ma nhìn thấy, vội vàng mời nàng vào phòng, thổi lò, bưng trà nóng tới. “Trời vẫn còn mưa sao đại tiểu thư đến Tĩnh An cư vậy ạ.”

Cầm Triều đưa trà cho Thanh Bò, nàng ấy che chở nàng không bị ướt mưa nên bị ướt nửa vai, bây giờ cũng nên sưởi ấm một chút.

“Tìm một bộ quần áo cho Thanh Bò thay, ta muốn đi gặp lão gia.”

Bây giờ, Tĩnh An cư đều là người của Cầm Triều, lời của nàng các nha đầu già trẻ đều không nói lại một câu. Liễu ma ma đi tìm xiêm y sạch sẽ rồi, Trần ma ma dẫn nàng đi về gian nhà phía Đông: “La di nương dùng bữa tối với lão gia. Tiểu thư đợi ở chỗ này đi không lại mắc mưa ạ. Nô tỳ vào trong báo một tiếng.” Đề Cầm Triều ngồi ở trên ghế Thái sư trong chính đường.

Cầm Triều nhìn bên ngoài chính đường, trời đã tối đen, mưa rơi thật nhiều, không thể nhìn thấy được gì.

Trần ma ma mời nàng theo.

Đến gian nhà phía Đông, trước mặt là một cảnh tình cảm ấm áp. La di nương đứng bên cạnh phụ thân gấp thức ăn cho ông, đèn đặt dưới đất tỏa ánh sáng làm cho La di nương thêm phần duyên dáng yêu kiều, La di nương gạt đầu vớ nàng, trên mặt có phần xấu hổ.

Cầm Triều thấy trên bàn vẫn còn một bộ bát đĩa đã dùng, nhìn sang bên cạnh thấy Thu Quý cầm chiếc đĩa thì trong lòng đã hiểu rõ. La di nương ăn cơm cùng bàn với phụ thân... Nhưng mà việc này nàng không muốn quản, hành lễ với phụ thân: “... Nữ nhi nghe nói Cẩm Vinh muốn mời gia sư về nhà giảng bài, đã hỏi ý phụ thân, không biết phụ thân nghĩ thế nào?”

Đối với người như phụ thân, nàng vẫn nên hỏi thẳng thì hơn.

Cổ Đức Chiêu cười bảo con gái của mình ngồi xuống, lại dặn dò Thu Quý thu dọn chén bát. “Con đến nhanh vậy, chắc là chưa ăn cơm chiều. Cẩm Vinh đã nói việc này cho ta rồi, nó thương mẹ con bệnh nặng nên mong có thể được ở nhà chăm sóc, đây cũng là lý hiếu làm đầu... Mặc dù có hơi ảnh hưởng một chút đến việc học của nó, nhưng mà mời thầy ở Quốc Tử Giám Quách đến dạy nó nên cũng không đáng lo.”

Cầm Triều lắc đầu nói: “Phụ thân, tuy nói Cẩm Vinh hiếu thảo, nhưng người cũng biết mẫu thân chắc chắn hi vọng Cẩm Vinh đi đọc sách ở phố Thất Phương chứ không phải ở nhà chăm sóc bà... Nếu Cẩm Vinh học hành thành tài, ba năm sau trúng cử trở về làm rạng rỡ gia môn chính là làm tròn hiếu đạo rồi.”

Cổ Đức Chiêu im lặng một lát mới hỏi: “Con không mong nó ở nhà sao? Ta tưởng rằng Cẩm Vinh ở nhà thì hai tỷ đệ con sẽ thân thiết thêm một chút.”

Có Cổ Lan ở đây, chỉ sợ Cẩm Vinh ở nhà càng lâu chị em lại càng lạnh nhạt.

Nàng cũng không nói điều này, tiếp tục khuyên nhủ: “Phụ thân người cũng biết rõ, Cẩm Vinh không có say mê học hành thành người, nếu nó ở nhà đọc sách, chỉ sợ là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới thôi. Gần đây Tam công tử nhà Vinh Dương bá lại thích đến chơi với nó, người cũng biết rõ vị Tam công tử này rồi... Trước đó không lâu Cẩm Vinh còn đến vùng ngoại ô cười ngửa với hắn.”

Tam công tử nhà Vinh Dương bá nổi danh chơi bời lêu lổng, huynh trưởng trong nhà của hắn đều tới phố Thất Phương đọc sách, hắn lại bướng không đi. Hắn là con trai nhỏ nhất, Vinh Dương bá và phu nhân cũng không quản được hắn, hắn là người rất ngang ngược. Việc này Cầm Triều sớm đã biết rõ, nhưng quan hệ giữa nàng và Cẩm Vinh không tốt, không muốn vì việc này mà chọc giận cậu nên cũng không nói gì.

La di nương bên cạnh cũng nói khẽ: “Thiếp nghe đại tiểu thư nói có lý, đại thiếu gia chắc là muốn lập nghiệp nên nghe nhị tiểu thư nói thì muốn ở nhà rồi.”

Cổ Đức Chiêu nhíu mày hỏi La Tổ: “Đây là ý của Cổ Lan ư?”

La di nương ngập ngừng một chút: “Thiếp thân nghe bọn hạ nhân nói, nhị tiểu thư thường tìm đại thiếu gia, nói với thiếu gia nếu thiếu gia đi đến Đại Hưng thì hai người sẽ rất lâu không được gặp nhau... Nhưng mà thiếp thân cũng không ngờ đại thiếu gia lại nói chuyện này với chàng.”

Cổ Đức Chiêu thay đổi sắc mặt, nếu vì Kỳ thị mà Cổ Cẩm Vinh không muốn đến phố Thất Phương cũng là có tình nghĩa, nhưng nếu vì lý do khác...

Cổ Đức Chiêu lấy lại tinh thần, bảo Cầm Triều về trước: “Ngày mai ta sẽ nói rõ ràng với nó.”

La Tổ nói muốn tiễn nàng, Cầm Triều nhìn như nàng ấy có chuyện muốn nói nên không từ chối. Hai người đi đến hành lang nhìn xuống khắp nơi đều là nước mưa, La Tổ thấp giọng: “Đại tiểu thư, những lời kia thiếp thân nghe Thu Quý nói, nàng ta và Nhị tiểu thư có qua lại... Thu Quý dường như còn

biết một số việc của nhị tiểu thư, ngày mai người có muốn tới hỏi nàng ta không ạ?”

Cầm Triều nói: “Bây giờ chưa cần, đến lúc ta sẽ đến tìm nàng ta hỏi sau, lần này cảm ơn di nương.” Nàng không ngờ La Tổ lại nói đến Cố Lan, Bây giờ, xem ra La di nương tuy hèn yếu nhưng cũng không hẳn.

La Tổ cười cười: “Đại tiểu thư không cần phải khách khí, đây là việc thiếp thân nên làm.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chết Vần

Beta – Đặng Trà MyCố Lan đang ở phòng bếp nhỏ của Thúy Tuyền viện, phụ thân gần đây hay tới chỗ La di nương, Tổng di nương thấy vậy tiểu tụy đi rất nhiều, nàng ta âm thầm đau lòng, muốn nấu cho mẫu thân một nồi canh bồi bổ.

Từ Lăng tới nói: “... Đại thiếu gia đến rồi.”

Cố Lan nhận lấy chiếc khăn tay có thêu hoa vô thường lau qua bàn tay, dặn dò ma ma phòng bếp xem chừng lửa rồi bước qua hành lang vào sân nhỏ. Nhìn thấy khuôn mặt sưng đỏ của Từ Lăng vẫn chưa giảm bớt: “Thuốc mỡ người bôi vô dụng hay sao?”

Từ Lăng nhỏ giọng nói: “Nô tỳ muốn để thiếu gia thấy...”

Cố Lan mắng nàng ta ngược: “Bây giờ cậu ta lo việc đọc sách của chính mình còn chưa xong, lo xem mặt của người ư, người là cái gì chứ!” Thủ đoạn này dùng một lần thôi, cũng đừng dùng tới lần thứ hai, Cố Cẩm Triều cũng không phải tự nhiên tát đỏ mặt Từ Lăng.

Xảo Vi từng nói với nàng ta rằng nha đầu Từ Lăng này không nên giữ lâu... Đúng là còn không bằng cả cây hoa vô thường.

Nhìn thấy Cố Cẩm Vinh đứng ở hành lang phòng khách, nha đầu bên cạnh đem một cái ghế con tới, cậu chấp tay sau lưng nhìn cây tùng mỹ nhân vừa trồng sau lưng đình viện. Chắc là có việc gì phiền lòng đây... Cố Lan nghĩ thầm, hẳn là cậu có gì phiền lòng nên mới đứng ngồi không yên.

Cố Cẩm Vinh nhìn thấy Cố Lan vừa cười vừa đi tới, lại nhớ đến ngày hôm trước khí thế bùng bùng nói có thể ở nhà với nhị tỳ, “Nhị tỳ, đệ đến đây để thông báo một tiếng, đệ không thể ở nhà đọc sách rồi.”

Cố Lan kinh ngạc: “Vì sao, phụ thân không đồng ý sao?”

Cố Cẩm Vinh cắn răng nói: “Phụ thân đã đồng ý rồi, nhưng tối hôm qua Cẩm Triều đi tìm phụ thân, làm ông thay đổi ý kiến!” Cậu nói xong lại phàn nàn Cố Cẩm Triều, “Chuyện gì đệ cũng không hỏi tỳ ấy, vì sao tỳ ấy lại muốn quản chuyện của đệ!”

Cố Lan cười cười an ủi: “Có lẽ tỳ ấy sợ đệ ở trong nhà có nhiều bất tiện... Sợ làm chậm trễ việc học của đệ.”

Cố Cẩm Vinh khề nói: “Tỳ ấy sợ làm chậm trễ việc học của đệ ư? Tỳ ấy chính là sợ đệ giành hết yêu thương của mẫu thân! Bình thường mỗi ngày đều đến chỗ của mẫu thân, còn sợ người ta không biết tỳ ấy hiếu thảo. Còn nữa, nếu đệ đi rồi chẳng phải tỳ ấy bắt nạt tỳ càng dễ ư, tỳ ấy ích kỉ như vậy làm sao có thể vì việc học của đệ!”

Nếu như Cố Cẩm Vinh đến phố Thất Phương đọc sách đối với nàng cũng không có lợi. Cố Lan cũng thờ dãi: “Không biết là ai nói cho tỳ ấy, nếu như đệ ở nhà cũng có thể làm bạn với mẫu thân, cũng có thể làm bệnh của bà ấy nhanh khỏi một chút...”

Cố Cẩm Vinh tức giận quay quanh trên hành lang, nghĩ một lát: “Được rồi, đệ đến tìm tỳ ấy nói chuyện! Tỳ ấy đạo này thật sự quá đáng!” Lại cao giọng gọi Thanh Tu và Thanh An đến thanh đồng viện.

Cố Lan kéo nhẹ cậu nhưng cũng không giữ chặt, dạo này Cẩm Vinh nói chuyện cũng không có chừng mực, nói chuyện với Cẩm Triều thì có chuyện gì tốt! Nàng ta gọi cậu vài tiếng nhưng cậu đã đi khỏi Thúy Tuyền viện rồi. Từ Lăng nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư, đại thiếu gia đi tìm đại tiểu thư gây chuyện không phải tốt sao... Vì sao người lại không muốn thiếu gia đi.”

“Người biết cái gì...” Cố Lan trừng mắt, trút giận được rồi, để tỳ đệ bọn họ chó cắn chó đi, cãi nhau trở mặt càng tốt.

Cầm Triều hăng còn đang may vá trên giường ấm áp, mấy ngày nay mưa dầm liên tục, trời cũng lạnh, không thích hợp đi ra ngoài.

Đồng ma ma ở bên nhìn nàng may: “Đại tiểu thư, người đang may cái gì thế ạ?”

Cầm Triều nói: “Ta làm cho Cẩm Vinh cái bảo vệ đầu gối.” Tuy đã là đầu xuân rồi nhưng thời tiết còn lạnh, bọn đệ tử đọc sách nhất định phải thay quần

bông, khi quỳ gối nghe tiên sinh giảng bài chắc sẽ thấy lạnh. Làm cho nó cái bảo vệ đầu gối mang bên ngoài, khi lạnh thì mang vào, khi ra ngoài thì cởi ra là được.

Hai người dù sao cũng là tỷ đệ ruột, quan hệ không tốt cũng làm mẫu thân buồn lòng. Cẩm Vinh thích nghe người khác nịnh nọt, nói theo ý nó, nàng chiều nó là được. Cẩm Triều biết rõ tính cách của mình cứng rắn, nhưng Cố Cẩm Vinh lại ăn mềm không ăn cứng, đệ đệ này nàng phải dụ dỗ thôi, dù sao nó cũng còn nhỏ.

Mặt bao đầu gối dùng vải tơ Trầm Hương, giữa hai lớp vải tơ là lớp bông mềm mại, bên trên vải tơ nàng khâu bản vẽ tin mừng Tam Nguyên, bây giờ đúng là thời điểm xâu kim. Thứ này nàng làm từ nửa tháng trước, cũng coi như xong.

Trên bàn thờ Bồ tát đốt đàn hương, từng sợi khói lam nhạt tinh tế bay lên, ngoài cửa mưa rơi tí tách, càng lộ vẻ yên lặng.

Bên ngoài có tiếng ồn ào, nghe như tiếng Vũ Trúc và Vũ Đồng.

Thanh Bồ ra khỏi bình phong kéo rèm, thấy trên hành lang có một đám người, nàng hé mắt nhìn kỹ nói với Cẩm Triều: “Tiểu thư, đại thiếu gia mang theo hai thư đồng đến đây dường như là muốn xông thẳng vào, hai nha đầu canh cửa bên ngoài không thể ngăn cản được...”

Cẩm Triều thờ dãi: “Nó đến hỏi ta việc đọc sách, em cứ để nó vào.”

“Cố Cẩm Triều! Tỷ có ở bên trong!” Cố Cẩm Vinh cao giọng hét tiến vào gian nhà phía đông, mặc cho thư đồng đứng thu dù bên ngoài.

Cẩm Triều đứng lên cầm áo choàng, Cố Cẩm Vinh bước qua bình phong, cậu mặc áo cà sa màu xanh da trời, lọn tóc hơi ẩm ướt. Gương mặt thanh tú nghiêm chỉnh, trông mặt âm trầm nhìn thẳng vào nàng.

Cẩm Triều cũng ngốc, đi đến bên cạnh cậu muốn choàng áo: “Trời mưa mà đệ cũng tới...”

Cố Cẩm Vinh hất tay nàng ra: “Không cần tỷ giả mù sa mưa!”

Cẩm Triều thu tay lại, cười nói: “Đệ nên choàng thêm áo đi, nếu bị nhiễm lạnh cũng không thể lên đường đi Đại Hưng rồi.”

“Ai nói ta muốn Đại Hưng!” Cố Cẩm Vinh trừng mắt: “Vì sao tỷ phải quản chuyện của ta! Vì sao lại tìm phụ thân nhiều chuyện! Tỷ sợ ta ở lại đây, mẫu thân không yêu thương tỷ, hay sợ ta ở lại đây tỷ không thể dễ dàng bắt nạt nhị tỷ!”

Giọng càng lúc càng cao, Đông ma ma và Thanh Bồ đều bị thiếu gia khiến cho chán động, Bạch Vân và Thái Phù cũng không dám thở mạnh.

Cẩm Triều thả áo choàng trong tay, nhìn Cẩm Vinh thật lâu mới hỏi: “Đệ thật sự nghĩ như vậy ư? Đệ cho rằng ta là người như vậy sao?”

Cố Cẩm Vinh cười lạnh: “Tỷ không phải người như thế thì tỷ là người như thế nào! Tỷ đánh Lưu Hương đến điên rồi đuổi ra khỏi phủ, Từ Lăng nói giúp nàng ta thì tỷ bảo Thanh Bồ đánh nàng ấy, còn buộc phụ thân cưới thêm thiếp, tỷ không phải người như thế thì ta chắc? Nhị tỷ mới là người như thế phải không? Đây đều là chuyện của tỷ, ta không nói gì, nhưng muốn đọc sách nơi nào là chuyện của ta! Không cần tỷ nhiều chuyện!”

Lòng Cẩm Triều nháy mắt lạnh thấu.

Nàng cười rộ lên: “Ai nói cho đệ những điều này?”

Cố Cẩm Vinh tiếp tục nói: “Tỷ đừng nói là nhị tỷ vu oan cho tỷ! Đệ nói tỷ biết, những việc này là do đệ hỏi người trong phủ đó! Vì sao tỷ có thể nghĩ nhị tỷ như vậy, Nhị tỷ thật lòng tốt với tỷ, tỷ ấy còn thường xuyên khuyên ta không nên mâu thuẫn với tỷ, mẫu thân sẽ phiền lòng, ta vì mẫu thân và nhị tỷ đã cố gắng hết sức để nhịn rồi. Tỷ... Tỷ thực sự cho rằng người khác cũng độc ác như mình sao?”

Cẩm Triều lườm Cố Cẩm Vinh, trở lại ngồi trên giường gạch cảm lấy cái bao đầu gối mình vừa làm.

“Nói như vậy vẫn là có người nói cho đệ biết, đệ mới đi hỏi đúng không?” Nàng nói tiếp, “Nếu như Cố Lan thật sự muốn chúng ta hòa thuận, nàng ta sẽ nói cho đệ biết những sự việc này sao, nàng ta sẽ ngẫu nhiên nhắc đến những việc này để đệ đi thăm dò sao?”

“Cố Lan vì muốn tốt cho đệ nên bảo đệ ở nhà đọc sách sao?” Giọng Cẩm Triều rất bình tĩnh, rất nhẹ, nhưng vì bốn phía không có bất kỳ âm thanh nào nên nghe rất rõ ràng...

“Nàng ta muốn gây ảnh hưởng tới việc học của đệ, để sau này đệ biến thành một công tử phá gia. Mà tỷ cần gì phải giành yêu thương với đệ, người mẫu thân thương nhất vẫn là đệ, đệ lớn lên bên gối mẫu thân, còn tỷ lại ở Kỳ gia...”

“Đệ nói tỷ hãm hại Cố Lan, tỷ là dòng chính Cố gia trưởng nữ, tại sao phải đi hãm hại nàng ta, tỷ muốn gì từ nàng ta sao? Ai hãm hại ai, đệ có phân biệt được không? Từ Tĩnh An cư trở lại Thúy Tuyền viện, Từ Lăng còn cần đi qua Tĩnh Phương trai sao? Nàng ta sớm đã ở đó chờ đệ tới rồi.”

Cố Cẩm Vinh cho rằng Cẩm Triều sẽ dữ tợn lườm cậu như bình thường, hoặc là mắng cậu, nhưng tỷ ấy không thế.

Tỷ ấy còn chẳng buồn nhìn cậu.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, mở cửa sổ ra có thể thấy bờ đào trong sân tươi tốt. Cẩm Triều quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt hiền hòa bình

tĩnh như nước.

Sự kiêu ngạo của Cố Cẩm Vinh đột nhiên biến mất, cậu cẩn thận nghĩ đến từng lời Cố Cẩm Triều nói, thật ra tỷ ấy nói rất có lý... sắc mặt cậu trắng nhợt, làm sao có thể thế được, Nhị tỷ thân với mình như thế, không thể nào lại tính toán trong lòng với mình!

“Tỷ đừng mong vu oan cho Nhị tỷ.” Giọng Cố Cẩm Vinh yếu đi, “Tỷ có chứng cứ gì không?”

Cẩm Triều nói: “Ta là tỷ tỷ ruột của đệ... Tại sao phải hại đệ...” Giọng nói thấp dần.

Cố Cẩm Vinh thấy tỷ tỷ quay đầu, mới biết được vì sao tỷ ấy không nhìn mình, tỷ ấy khóc.

Cậu ngậy người một lúc, cậu chưa bao giờ thấy Cố Cẩm Triều khóc.

Cậu vẫn cảm thấy Cố Cẩm Triều sẽ không khóc, tỷ ấy kiêu ngạo, cứng rắn như vậy ai lại có thể làm tỷ ấy khóc chứ.

Cậu nhớ lúc Cẩm Triều mười tuổi, bọn họ cùng nhau chơi nhảy dây. Lúc Cố Lan nhảy dây bị ngã sấp xuống, nước mắt tuôn trào, phụ thân và mấy vị di nương thay nhau an ủi tỷ ấy, mình còn muốn đi tìm kẹo đường chọc tỷ ấy vui vẻ. Cố Cẩm Triều lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn họ, xoay người bỏ đi. Mọi người tìm rất lâu mới thấy tỷ ấy trong một cái sân, phụ thân mắng tỷ ấy chạy loạn khắp nơi, tỷ ấy vẫn cứng rắn nhìn bọn họ, mắt đen mờ to, giống như không phải tỷ ấy trốn trong sân cả đêm vậy.

“Tỷ...” Cố Cẩm Vinh muốn nói, cậu thậm chí còn muốn lau nước mắt cho tỷ tỷ.

“Ta mệt mỏi rồi, đại thiếu gia tự mình về đi.” Nàng đứng dậy đi vào trong phòng, Thanh Bô cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Rời Đi

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MyĐông ma ma thờ dài, những lời đại thiếu gia nói thật quá nặng.

Bà hành lễ với Cẩm Vinh: “Đại thiếu gia có thể nghe nô tỳ nói một câu không, trước kia nô tỳ phục vụ phu nhân, đại thiếu gia có nhớ không?”

Cố Cẩm Vinh nhìn Đông ma ma, gật đầu xác nhận. Bà là người trước đây giúp mẫu thân quản lý Điền Trang, Đông ma ma, về sau lại phục vụ Cố Cẩm Triều đây mà.

Đông ma ma cười nói: “Đại tiểu thư của chúng ta không có thói quen dùng lời dịu dàng nịnh nọt người khác, tính cách này của tiểu thư giống với ngoại tổ mẫu y đúc. Nhưng đại tiểu thư không nói không phải vì tiểu thư không quan tâm... Chỉ vì tiểu thư hiểu thấu mà thôi.”

Việc Cố Cẩm Triều khóc xác thực làm Cố Cẩm Vinh hoảng, còn có tác dụng mạnh hơn lúc trước Cố Cẩm Triều mắng cậu vài câu. Cậu thậm chí còn cảm thấy đau lòng một chút, có lẽ là do ảnh hưởng của tình thân... Giọng Cố Cẩm Vinh dịu lại: “Đông ma ma, ta không phải cố ý làm tỷ ấy đau lòng, chỉ vì đôi khi trường tỷ có làm một số việc hơi quá đáng. Như việc của nha đầu Lưu Hương...”

Đông ma ma nói: “Chuyện này nhất định là người nghe nhị tiểu thư nói, nô tỳ sẽ nói cho người việc mà nô tỳ nhìn thấy.”

“Lưu Hương cô nương ba lần bốn lượt trộm đồ của tiểu thư, tiểu thư tốt bụng cũng không phạt nàng ta. Nhưng nàng ta lại thông đồng với người khác, nghe lỏm búi tóc tơ vàng rồi đến nói với nhị tiểu thư, nhị tiểu thư vì thế mà nói phu nhân không đúng, làm phu nhân tức đến phát bệnh... Lúc này, đại tiểu thư không nhận được nữa đuôi nha đầu kia khỏi phủ. Nha đầu kia tự mình dọa mình phát điên, tiểu thư không hề sai người đánh nàng ta.”

Cố Cẩm Vinh mở to mắt: “Thông đồng với nhị tỷ sao?”

Đông ma ma cười tiếp tục nói: “Nhị tỷ của người đúng là thâm tàng bất lộ* đấy. Đại thiếu gia thông minh, trở về nghĩ kỹ sẽ rõ ràng thôi.”

(*thâm tàng bất lộ: người có năng lực nhưng không lộ ra, thâm trầm khó đoán)

Lòng Cố Cẩm Vinh loạn lên một lúc, vậy... Cậu không chỉ trách lầm trường tỷ, còn giúp nhị tỷ khiến mẹ mình tức giận ư? Việc này là sao đây, nhị tỷ đối với mẫu thân vô cùng tốt, còn thường xuyên hầu hạ bà!

“Còn... việc nạp thiếp, tỷ ấy luôn chia rẽ người khác, còn ép phụ thân nữa!”

Đông ma ma lắc đầu nói: “La di nương nhà họ La ở Thái Hòa huyện, tổ phụ của nàng ấy là huyện thừa huyện Thái Hòa, nghe nói tiểu thư muốn tìm cháu

gái của ông ta đưa vào phủ chúng ta, tự mình hủy việc hôn sự đã được định trước của La di nương. La di nương và tiểu thư vốn chưa nói chuyện thông gia.. Huống chi nếu như lão gia thật sự không muốn nạp thiếp, ai có thể ép được ông ấy đây. Đại thiếu gia không nên vì chuyện này mà tức giận với đại tiểu thư... Đại tiểu thư làm việc này cũng vì người đấy.”

Cổ Cẩm Vinh cảm thấy không rõ: “Tỷ ấy làm những chuyện này không phải để báo thù nhị tỷ hay sao?”

Đông ma ma tiếp tục giải thích: “Đại thiếu gia, người nghĩ lại xem, nếu chỉ đơn giản là cưới thêm một người thiếp. Đại tiểu thư cần gì phải đến Thái Hòa xa xôi như vậy tìm người. Tiểu thư cho dù ghét nhị tiểu thư cũng không cần phải đối chọi gay gắt với Tổng di nương.”

“... Người nói xem, nếu đại phu nhân gặp phải chuyện gì, Tổng di nương lại sinh thêm đứa con trai thứ nữa, có phải hay là không sẽ được đưa lên làm vợ cả? Lúc đó chẳng phải người đã có thêm một đệ đệ con của vợ cả rồi ư, Tổng di nương vì đứa bé này, nhất định sẽ làm nhiều việc với người đấy.”

Sắc mặt Cổ Cẩm Vinh thay đổi mấy lần, dù sao tuổi cậu cũng còn nhỏ, chưa nhận rõ được đầu đuôi ngọn nguồn. Nhưng những lời Đông ma ma nói rất hợp tình hợp lý.

Cẩm Vinh do dự một chút: “Nhưng, Tổng di nương và Nhị tỷ bình thường đối đãi với ta rất tốt, nếu Tổng di nương trở thành vợ cả thì cũng sẽ đối tốt với ta như trước thôi...”

Lời nói còn chưa nói, chính cậu đã tự cảm thấy mình thật ngu xuẩn rồi.

Tổng di nương làm sao có thể không đối xử tốt với mình, mình là con trai trưởng duy nhất của Cổ gia. Nhưng nếu Tổng di nương sinh thêm con trai thứ thì cũng khó nói trước.

“Ta... Đông ma ma, bà gọi Cổ Cẩm Triều ra đây, ta hỏi tỷ ấy một chút có phải như thế không.” Trong lòng Cổ Cẩm Vinh vẫn do dự.

Đông ma ma cười lắc đầu: “Người nói đại tiểu thư như vậy, đại tiểu thư còn muốn gặp người hay sao?” Bà đến cạnh giường lớn, cầm lấy bao gối Cẩm Triều vừa làm đưa cho Cổ Cẩm Vinh, “Đại thiếu gia hãy cầm lấy cái này, đây là đại tiểu thư làm cho ngài đấy. Tiểu thư nói sợ trời sang xuân vẫn còn lạnh, người ở Đại Hưng đọc sách sẽ bị lạnh.

Cổ Cẩm Vinh cầm bao đầu gối mềm mại, không tự chủ xiết chặt tay.

Tỷ tỷ vừa làm cho mình vật này, trên mặt thêu Hi Thước*, tất cả đều tốt, đường kim dày đặc, Hi Thước rất sống động.

(Hi thước: chim hi thước còn gọi là chim khách, là loài chim mang đến may mắn. Tương truyền vào ngày 7/7 âm lịch chim hi thước sẽ tạo ra một cây cầu cho Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau)

... Vừa rồi mình còn nói tỷ ấy ác độc như vậy.

Cổ Cẩm Vinh hít một hơi lạnh, cảm giác từ đầu đến chân mình đều lạnh lẽo.

Cổ Cẩm Vinh nhìn thoáng qua hướng Cẩm Triều bỏ đi, không nói một câu, bước chân nặng nề rời khỏi Thanh Đồng viện.

Đông ma ma lúc này mới đi vào trong phòng.

“Đại tiểu thư, nô tỳ đã nói rõ ràng với đại thiếu gia. Vừa rồi người khóc thật tốt...”

Cẩm Triều thờ dãi nói: “Tuy đã sớm biết nó sẽ đến ồn ào với ta, ta cũng muốn nói rõ ràng với nó. Nhưng bà cũng nghe những lời nó nói đó, thật là không có chừng mực, vận mệnh Cổ Gia nếu giao cho nó cũng thật khó lường... Ta thật sự thất vọng.”

Cũng không biết những lời đó Cổ Cẩm Vinh tin được mấy phần, cậu và Cổ Lan có hơn mười năm tình cảm đấy, buổi nói chuyện này tuy có thể làm cậu dao động mấy phần, nhưng lại không làm cậu hoàn toàn sáng mắt. Với tính này của Cổ Cẩm Vinh, muốn thật sự đánh tình nó thì không phải một gậy vào đầu là được.

“Giải thích những việc đó cho đại thiếu gia nghe cũng tốt, tránh cho nó về sau luôn nghe lời nhị tiểu thư.” Đông ma ma gật đầu, “Còn việc học của đại thiếu gia phải làm sao bây giờ, người mặc kệ thiếu gia mời gia sư ư?”

Cẩm Triều nói: “Nếu nó tin ta..., cho dù chỉ tin vài phần cũng sẽ không muốn ở nhà đâu... Chờ mai nó đi thỉnh an phụ thân về, chúng ta nhìn thái độ của nó sẽ biết.”

Chuyện này nàng cũng có lỗi, đệ đệ này của nàng nhất định phải dụ dỗ mới nghe lời, hơn nữa lại dễ bị người bên ngoài làm dao động. Nàng sớm nên đề phòng cậu với Cổ Lan..., nhưng mà lời Cẩm Triều nói chưa chắc Cẩm Vinh sẽ nghe, nếu như là Đông ma ma nói cậu có lẽ còn tin vài phần.

Hôm sau Cẩm Triều thỉnh an phụ thân sớm, đặc biệt thảo luận với phụ thân về việc đọc sách của Cẩm Vinh, phụ thân xong gật đầu liên tục, đứa con gái này của ông không nói việc khác, chỉ việc đọc sách cũng tốt hơn con gái nhà khác, lời nói cũng có lý.

Nói chuyện được một lát thì Cẩm Vinh đến thỉnh an phụ thân.

Cổ Cẩm Vinh đi đến thấy Cẩm Triều đã ở đó thì ngẩng người trong một lát. Cổ Cẩm Triều làm như không thấy, cũng không chào hỏi cậu, nhìn phụ thân

cáo lui rồi đi về Cúc Liễu các.

Vẫn không thèm liếc cậu một cái...

Trong lòng Cố Cẩm Vinh xôn xao một chập. Chắc hẳn là tỷ ấy rất đau lòng rồi, đến nhìn mình cũng lười nhìn, nói cũng lười phải nói, hoàn toàn không muốn để ý tới mình rồi.

Nghĩ đến ngày hôm qua tỷ ấy quay đầu đi, nước mắt rơi trên gò má trắng muốt, ánh mắt kia thất vọng tới vô cùng, cậu cảm giác mình đã phạm sai lầm lớn ngạt trời.

Cố Đức Chiêu nói chuyện đọc sách với cậu: "... Trường tỷ của con vừa rồi nói với ta, nếu con không muốn xa nhà, ở Thích An có Hạc Lộc thư viện, mặc dù không có Chu tiên sinh ở phố Thất Phương giảng bài nhưng chủ giảng cũng là về hưu Quốc Tử Giám Phạm Phú Từ..."

Cố Cẩm Vinh cắt đứt lời phụ thân, dứt khoát nói: "Nhi tử cảm thấy đến phố Thất Phương vẫn tốt hơn, không cần đến thư viện Hạc Lộc đâu ạ."

...

Cẩm Triều vừa trở lại Thanh Đồng viện, Đông ma ma bẩm báo: "Tiểu thư đoán đúng rồi, bên kia đại thiếu gia đã thu dọn hành lý đi Đại Hưng rồi."

Cẩm Triều thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng nó cũng chịu đến phố Thất Phương đọc sách rồi, như vậy những lời hôm qua mình nói với nó cũng có ích.

Nàng dặn dò Đông ma ma: "Bảo Thanh Đồng viện đến đưa mấy hộp điểm tâm, mấy nghiên mực đi, coi như là chúng ta đã tiễn nó rồi."

Đông ma ma nghi ngờ: "Người không đi tiễn thiếu gia ư?"

Cẩm Triều lắc đầu: "Không cần đi, đi lại không tốt."

Cố Cẩm Vinh mừng năm tháng hai mới rời khỏi Cố Gia. Thích An mưa liên tiếp vài ngày, cuối cùng trời cũng nắng ráo sáng sủa lên, gã sai vặt đã sớm chuẩn bị xong ngựa chờ ở bên cửa Ảnh Bích. Cố Lan, Cố Tích, Cố Y, còn có Tổng di nương đều đến tiễn đưa cậu, dừng lại ở cửa Thủy Hoa(1), Cố Lan đặc biệt tiễn cậu đến cửa Ảnh Bích(2).

Cẩm Vinh mặc áo cà sa lụa mới tinh màu xanh trúc, nhìn khắp nơi cũng không thấy Cố Cẩm Triều, đứng trước màn che màu xanh do dự một chút.

"Cẩm Vinh đang đợi trường tỷ tới sao?" Cố Lan nói, "Đã trễ như vậy, tỷ ấy có lẽ không đến rồi."

Cố Cẩm Vinh nói theo bản năng: "Có lẽ tỷ ấy đang bận việc."

Cố Lan sững sờ, chợt cười cười.

Nàng ta cảm thấy mấy ngày nay Cẩm Vinh có vẻ khác thường, nhưng cũng không biết khác thường ở đâu. Dường như không thân thiết với mình...

Ngày đó Cố Cẩm Vinh đi tìm Cố Cẩm Triều, nghe nói ầm ĩ một hồi. Nhưng bây giờ Thanh Đồng viện không có người của nàng ta, còn lại đều là các ma ma thứ cấp, nạy miệng tới chết cũng không mở, Cố Cẩm Vinh lại không đến tìm nàng ta hỏi gì, không biết hôm đó bọn họ đã nói những gì...

Nghĩ tới đây, nàng ta mềm mại: "Đệ còn không mau đi, coi chừng không đến được Đại Hưng trước buổi trưa đây. Có mang giấy và bút mực tỷ tỷ chuẩn bị cho theo không?"

Cố Cẩm Vinh gật đầu, nhìn kỹ Cố Lan... Nàng ta cười dịu dàng và hiền lành, trong trí nhớ của mình giống như trước đây. Tỷ ấy thật sự muốn chia rẽ mình với Cẩm Triều ư? Thật sự muốn biến mình thành công tử vô tích sự, chỉ biết phá hoại ư?

Cẩm Vinh lại không xác định được, tự giác nhẹ nhàng với Cố Lan: "Đệ đi đây, Nhị tỷ tự bảo trọng."

Cố Lan gật đầu.

Xe ngựa tiến ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bệnh Tình

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đặng Trà MyTháng hai đã đến lúc khai hoa, thời tiết dần trở nên ấm áp. Các nha đầu, ma ma cũng đã thay áo bông. Trong phòng, Cẩm Triều chuyển một ít hoa đầu xuân ra ngoài, đưa đến phòng mẫu thân mấy chậu khắc rồng mẫu đơn, đưa cho phụ thân mấy bồn hoa son trà trắng. Nàng rút lá non trên nhánh bồ đào ở trong sân, đi dọc theo giá gỗ cây tử đằng leo đầy quanh ao nhỏ, Cẩm Triều chuyển vài cánh sen đặt dưới cây tử đằng, vừa nâng vừa nắm, cực kỳ thú vị.

La di nương chưa quen thân với mấy vị di nương khác, cũng không có chuyện để nói. Khi Cố Đức Chiêu vào triều, nàng ấy sẽ đến tìm Cẩm Triều nói chuyện.

La di nương nhìn Cẩm Triều bố trí những thứ này thì cảm thấy hết sức thú vị: “Thật giống kẻ sĩ ẩn cư nhàn rỗi.”

Cẩm Triều cũng chỉ giết thời gian mà thôi, nói với nàng ấy: “Nếu di nương cảm thấy thích, ta sẽ chuyển một ít cho di nương.”

Mắt La di nương sáng lên: “Trong phòng người có hai bồn hoa trà xanh nhạt không tẻ.”

Cẩm Triều bảo nha đầu mang hai bồn hoa trà kia cho La di nương, hoa này là do ngoại tổ mẫu đưa tới, gần đây mới bắt đầu nở hoa. Lại bảo nha đầu mang lên một bàn bánh du tiên cho La di nương, “Sáng sớm nay ta hái được một giỏ du tiên(*), làm bánh cùng với trứng gà và bột mì trắng, là món bánh mới.”

La Tổ cười nhận lấy: “Trước kia trong nhà tôi có hai cây du tiên, mùa xuân lúc Hậu di nương lột chiếu dưới tàng cây, gió thổi qua khiến du tiên rơi như mưa, bà ấy thường làm com du tiên cho tôi...” La di nương nghiêng đầu nhìn khóm hải đường bên cạnh, đột nhiên im lặng.

Nàng ấy còn nhỏ, vẫn luôn nhớ nhà.

Cẩm Triều nói với nàng ấy: “Cúc Liễu các cửa phụ thân có trồng cây du tiên, nếu di nương muốn ngắm du tiên thì đi xem thôi.”

Đã đến buổi trưa, phụ thân cũng tan triều rồi, La Tổ liền trở về Tĩnh An cư.

Cẩm Triều rửa sạch tay, chuẩn bị mang theo bánh du tiên mới làm đến chỗ mẫu thân, nhìn thấy Vũ Trúc trong phòng chạy tới, vừa chạy vừa nhìn nàng: “Tiểu thư... Người mau đến đây nhìn xem, bên trong phòng có một cái hang!”

Bên trong phòng có hang ư?

Cẩm Triều có vẻ nghi hoặc, cùng với Thanh Bò và Bạch Vân theo sau Vũ Trúc vào phòng.

“... Nô tỳ vừa dịch chuyển hai bồn cây hoa trà kia thì thấy phía sau có một cái hang lớn.” Vũ Trúc chỉ vào cái giá đỡ hoa trà nói với các nàng.

Cẩm Triều muốn cúi người nhìn thử thì Thanh Bò cản lại: “Sợ có thứ gì làm tiểu thư bị thương, để nô tỳ xem thử.”

Cẩm Triều gật đầu, bảo nàng ấy cẩn thận. Thanh Bò từ từ tiếp cận gần trồng hoa, vì để tiện quan sát, cửa sổ phòng dán giấy Cao Li, lại có một lớp thủy tinh, nhưng chỗ này lại không có thủy tinh, cửa sổ giấy đã che mất phía đầu hang, thật sự không thể thấy được gì.

Đột nhiên, có tiếng nhúc nhích ở phía giàn trồng hoa, Thanh Bò kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng lui về. Cẩm Triều tập trung lắng nghe, nghe được một tiếng như mèo kêu, nàng đi về phía trước giơ tay muốn kéo giàn trồng hoa ra, Thanh Bò giữ chặt nàng: “Tiểu thư, lỡ như ở đây có rắn độc thì sao...”

Cẩm Triều khoát tay: “Không có chuyện gì đâu.” Kéo giàn trồng hoa ra sau, mọi người nhìn vào trong giàn trồng hoa lộn xộn, nằm trên đám cỏ dại héo úa là một chú mèo con lông màu vàng trắng run rẩy cái đuôi.

“Là một chú mèo con mà lại dọa cho Thanh Bò cô nương sợ hãi.” Bạch Vân cười nói. Thanh Bò ngày thường trầm ổn yên tĩnh, hiếm thấy được bộ dạng hết hồn của nàng ấy.

Tất cả mọi người cười theo.

Cẩm Triều nói nàng: “Trước đây tới Điện Trang cùng ngoại tổ mẫu, em còn dám bắt rắn độc cơ mà, sao bây giờ lại nhát như vậy.”

Mặt Thanh Bò đỏ lên, nàng ấy cũng chưa thấy rắn nhiều năm rồi.

“Tiểu thư, con mèo này phải làm sao bây giờ?” Vũ Trúc hỏi Cẩm Triều.

Cẩm Triều cũng không biết: “Chắc mèo cái thấy phòng này ấm áp nên mới vào làm ổ. Đợi một chút, xem mèo mẹ có quay lại mang nó đi không.”

Vũ Trúc nhỏ giọng nói: “Nô tỳ nghe tổ mẫu nói, mèo con nếu như thấy người rồi thì mèo mẹ cũng không cần nó nữa...”

Cẩm Triều quyết định chờ xem một chút, cũng không động vào nó, chuyển giàn trồng hoa về lại vị trí cũ. Kết quả chờ cả ngày mèo mẹ cũng không tới, mèo con đói bụng kêu meo meo, đến giữa trưa ngày thứ hai, giọng mèo con cũng yếu đi.

Cẩm Triều nghĩ ngợi rồi nói với Vũ Trúc: “Em ôm mèo ra đây đi. Tìm một cái làn mây lót mấy lớp vải bông làm ổ cho nó.”

Vũ Trúc cả ngày đã gấp đến độ vò đầu bứt tai, nghe tiếng mèo kêu liền chạy vào phòng xem, hận không thể ôm lấy mèo mà sờ sờ, bây giờ nghe Cẩm

Triều nói vậy thì vô cùng vui vẻ: “Nô tỳ lập tức đi ngay!” Sau đó bèn tìm trong nhĩ phòng một cái làn mây rồi chạy vào.

Lúc Đông ma ma tới, nhìn thấy cảnh này cũng đứng không vững, mềo ghé vào làn mây liếm vú trâu. Vũ Trúc ngồi xổm một bên ôm cầm nhìn chăm chú.

Cầm Triều ngồi thêu trên giường, đây là bài tập Tiết sư phó giao cho, thêu khăn tay em bé đùa với hoa sen.

“Tiểu thư bắt đầu nuôi mèo sao?” Đông ma ma quan sát chú mèo kia: “Ồ đâu ra tìm được một chú mèo con vậy, hay là nô tỳ kiếm cho người một con mèo Ba Tư trắng nhé?”

Cầm Triều cười cười, “Ngày hôm qua phát hiện nó ở trong phòng, coi như nuôi chơi.” Nàng cũng không muốn tốn công hầu hạ một con mèo khó chiều, kéo căng sợi chỉ, hỏi Đông ma ma tìm mình có chuyện gì.

Đông ma ma trầm mặt: “Nô tài nghe nói, tối hôm qua phu nhân ho rất nặng, cả đêm không ngủ được... Sợ là bệnh nặng thêm rồi.”

Cầm Triều ngẩng đầu kinh ngạc, xiết chặt kim trong tay. Hôm nay là mừng bốn tháng ba... Kiếp trước là hơn một tháng sau, mẫu thân mới bệnh chết!

Nàng tưởng là bệnh của mẫu thân đã đỡ hơn rất nhiều, chẳng phải Liễu đại phu nói nếu chăm sóc kỹ càng sẽ sống được thêm vài năm hay sao, vì sao bệnh tình lại trở nặng như vậy! Nàng liền vội hỏi Đông ma ma: “Đã mời Liễu đại phu sang xem chưa?”

Đông ma ma nói: “Phu nhân lại bảo mấy vị cô nương gạt nô tỳ, nếu không phải nô tỳ gắng hỏi mấy ma ma quét rác thì làm sao biết... Làm sao có thể gọi người mời đại phu được.”

Cầm Triều cắn chặt môi, Thanh Bò kêu lên một tiếng kinh hãi: “Tiểu thư, mau thả tay ra!”

Tay nàng xiết chặt, kim thêu đã đâm vào trong thịt, Cầm Triều không cảm thấy đau chút nào. Đông ma ma cũng kinh sợ, chạy lên phía trước đẩy tay tiểu thư ra, bảo Thanh Bò rút kim ra, một giọt máu dần xuất hiện.

Vũ Đồng và Vũ Trúc chạy như bay ra ngoài tìm thuốc cầm máu, Cầm Triều cầm một miếng vải lau máu, bảo các nàng ấy quay lại: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần bôi thuốc. Đông ma ma, bà báo với phụ thân ta bảo người mang một chiếc xe đi đón Liễu Đại phu đến. Thanh Bò, em đến chỗ mẫu thân với ta.”

Nàng đứng lên, trong lòng rét run, đều là lỗi của nàng... Nàng tưởng mẫu thân đã không còn đáng ngại, mấy tháng nay đều không quan tâm đến bệnh tình của bà. Chẳng lẽ mẫu thân vẫn sẽ bệnh chết vào ngày mười tám tháng tư hay sao? Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn ư?

Tuyệt đối không được!

Đông ma ma cũng không do dự, lập tức đi đến Cúc Liễu các. Cầm Triều và Thanh Bò đến chỗ Kỷ thị.

Bọn họ còn chưa bước vào phòng đã nghe Kỷ thị thấp giọng ho khan, Cầm Triều nhớ lại hôm qua nàng đến mẫu thân giả vờ như không có việc gì nói chuyện với nàng một canh giờ, không biết cực khổ bao nhiêu!

Mặc Ngọc đứng tại hành bước nhanh lên cũng không kịp ngăn Cố Cầm Triều xông vào.

Bước qua màn, Cầm Triều nhìn thấy Kỷ thị nhoài nửa người ra mép giường, ho khan cả giọng, Từ ma ma ở bên cạnh vỗ lưng giúp bà.

Kỷ thị cố gắng nhìn lại, thấy con gái đang im lặng nhìn mình, bà nhỏ giọng gọi Từ ma ma mang ghế con đến cho Cầm Triều ngồi.

“Mẹ không muốn làm con lo lắng... Mẹ không khỏe lên được đâu.” Kỷ thị cười nhạt giải thích.

Cầm Triều lại cảm thấy mũi đau xót, ngậm miệng lại không nói lời nào, sợ mình sẽ khóc lên.

Một lát sau, vài di nương đến, ân cần hỏi vài câu, nâng trà nóng cho bà, sắc thuốc, đắp lưng, rất vất vả mới khiến cho Kỷ thị đỡ một chút. Sau một nén nhang, Liễu Đại phu mang theo rương thuốc đến cùng phụ thân.

Cố Đức Chiêu đi đến trước giường của Kỷ thị, trước tiên bảo mấy vị di nương ra ngoài rồi mới phát tay bảo Liễu Đại phu bắt mạch. Kỷ thị không muốn nhìn ông, Cố Đức Chiêu vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Kỷ thị, từ từ nói với Cầm Triều: “Con ra ngoài trước đi.”

Cầm Triều nhìn lướt qua Liễu Đại phu, lão đại phu gật đầu với nàng, nàng mới lui ra ngoài.

“Tôn phu nhân sợ hãi buồn rầu, trong lòng uất ức thành quen, hơn nữa gần đây ăn uống không đều, lá lách hư lại bị lạnh dạ dày, mới khiến cho bệnh thêm nặng.” Liễu Đại phu nói với Cố Đức Chiêu, “Tôn phu nhân thân thể suy nhược, bây giờ không thể dùng thuốc quá mạnh, nếu bệnh lại nặng thêm, lão phu cũng hết cách... Lão phu chỉ có thể cho một ít phương thuốc điều dưỡng, cần chú ý đồ ăn phải bổ dưỡng và nhẹ nhàng.”

Cố Đức Chiêu yên lặng một lúc, Kỷ thị đã bệnh nặng như vậy rồi sao. Ông cảm ơn Liễu Đại phu rồi bảo ông ấy ra ngoài trước, bản thân thì lặng im ngồi đối diện Kỷ thị thật lâu rồi hỏi: “Bà không thích ta nạp thiếp, phải không...”

Kỷ thị nhắm mắt lại, cười: “Ta có thích hay không... Quan trọng hay sao?”

“Tuy La Tổ là do Cẩm Triều mang về đây, nhưng ta biết rõ, đây là ý của bà. Ta nghĩ bà đồng ý...” Cố Đức Chiêu vừa nói vừa thở dài, “Thật ra ta không thích tính cách này của bà, trái tim và lời nói không đồng nhất, là ta khiến bà phải chịu uất ức rồi.”

Ông nói xong lại đi nhanh khỏi phòng.

Kỷ thị mở mắt nhìn về hướng ông ấy vừa bỏ đi... Khi ông ấy cưới Tống Diêu Hoa, mình không phản đối, về sau mình lại giúp ông ấy lấy thêm Đỗ di nương, Quách di nương, Vân di nương, đều không có nửa câu trách móc. Nhưng những việc này... Bà trong lòng biết rõ, bà có đồng ý hay không thì có thể quyết định ư. Bà cho rằng đây là hiền lành, giúp ông ấy quản lý thế thiếp, giúp ông ấy sinh con đẻ cái, giúp ông ấy cưới được thiếp đẹp như hoa.

Ông ấy còn muốn bà làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bảo Phác

Thấy tình trạng mẫu thân phát bệnh nhiều lần nên Cẩm Triều liền chú ý đồ ăn của mẫu thân.

Trong phòng bếp làm đồ ăn nàng đều tự mình tới xem, thức ăn bổ dưỡng nào tốt cho cơ thể mới đưa tới cho mẫu thân dùng. Tống di nương phải hầu hạ phụ thân, lại vừa hầu hạ mẫu, Cẩm Triều cũng không nói gì. Nhưng nàng lại bí mật tìm một bà tử tới căn dặn nếu Tống di nương nói chuyện gì với mẫu thân đều phải báo cho nàng biết.

Đồ ăn của mẫu thân đều có Từ mục mục xem giúp bà, có lẽ sẽ không gặp chuyện gì.

Cẩm Triều nhờ Liễu đại phu chỉ nàng cách nấu mấy món được thiện để làm cho mẫu thân ăn. Tay nghề của nàng cũng tốt, thuốc rất đáng nên uống nhiều quá sẽ hơi khó chịu, nếu đổi lại làm được thiện sẽ tốt hơn nhiều, mẫu thân đều ăn nhiều hơn trước, vài ngày sau bệnh ho cũng thuyên giảm.

Lúc này Cẩm Triều mới nhẹ nhàng thở phào.

Từ mục mục không nỡ để nàng mỗi ngày đều đến đây nên dặn nàng về nghỉ ngơi: “...Đại tiểu thư không nên quá lo lắng, nô tỳ biết phải làm sao mà!”

Kỷ thị thấy cái cảm mượt mà của Cẩm Triều đã gầy hơn trước, đôi mắt lộ vẻ yếu ớt, lại càng đau lòng cho nàng.

Hai chủ tử lập tức bảo nàng trở về Thanh Đồng viện.

Cẩm Triều chỉ có thể bất đắc dĩ trở về, gọi Thanh Bò chuyển ghế Quý phi đến hành lang vũ*để nàng ngồi trong sân hóng gió.

(*)vũ: nhà nhỏ đối diện nhà chính, nằm ở hai bên.

Mèo con được nuôi bằng sữa có thể đi được rồi, mèo con được đặt trong cái sọt trên nằm trên hành lang vũ. Nó nằm trong ổ lán vài vòng, bước mấy bước ngán ra khỏi cái sọt, run rẩy từng bước đến bên cạnh lan can, thân thể tròn vo hơi lảo đảo được ánh sáng mặt trời sưởi ấm.

Vũ Đồng và Vũ Trúc đều rất thích con mèo nhỏ này, hằng ngày hai người đều thay phiên chăm sóc nó, Cẩm Triều cũng không rảnh để ý tới nó.

Nhìn nó được một lúc, Cẩm Triều cảm thấy thú vị, con mèo nhỏ nằm kế bên cây cột hình như không còn cựa quậy nữa, thỉnh thoảng cúi đầu liếm móng vuốt của mình. Vũ Trúc thấy vậy liền lấy một miếng cá khô trong túi ra trêu chọc nó, mèo con vươn cái đầu nhỏ ra cắn, nếu nó cắn không được cũng mặc kệ, tiếp tục nằm xuống ngủ gà ngủ gật.

“Tiểu thư, người thấy nó có lười không?” Vũ Trúc cười nói: “Người đặt cho nó một cái tên đi, sau này nghe thấy tên nó sẽ biết là đang gọi nó, như vậy nó sẽ không lười nữa.”

Cẩm Triều cười cười, đặt tên cho mèo con ư, những việc này chỉ có tiểu cô nương mới làm, nàng sẽ không... Nghĩ đến đó nàng liền giật mình, nàng chỉ mới mười lăm tuổi thôi mà. Cẩm Triều đứng dậy, vươn tay trêu chọc mèo con, mèo con liền lật người để lộ ra cái bụng muốn nàng gãi cho nó.

Cẩm Triều thuận tiện nói: “Nếu không thì gọi là Bảo Phác đi.”

Vũ Trúc nghiêng đầu nghĩ: “Nghe kỳ lạ quá, chúng em đặt tên cho mèo đều là Đại Hoàng, Tiểu Bạch...”

Lão Tử từng nói, gặp Tổ Bảo Phác, bớt đi chút tâm tư ham muốn.

Cẩm Triều cảm thấy tâm trạng đã thanh thản hơn trước, bệnh của mẫu thân nếu quá gấp cũng không chữa được. Không bằng giống như con mèo này,

thanh thân nằm phơi nắng, chờ người tới dứt nó ăn.

Thái Phù đi tới ngã rẽ hành lang.

“Tiểu thư! Ngũ phu nhân, đại thiếu gia, Nhị thiếu gia ở tổ gia đến phủ. Bây giờ đang ở ngoài viện.” Nàng ấy nhẹ giọng bẩm báo.

Cầm Triều nghĩ Ngũ phu nhân thì đến đây thăm mẫu thân, vậy hai vị đường huynh kia đến đây làm gì?

Thái Phù lại nói: “Ngày mai là tiết thanh minh, nghe nói hai vị thiếu gia đến quý phủ mời lão gia ngày mai tới Tây Thúy Sơn tảo mộ cúng tế ạ.”

Theo quy củ tổ gia, hàng năm sau thanh minh một ngày sẽ đi tảo mộ tổ tiên, những năm gần đây mặc dù phụ thân không lui tới tổ gia, nhưng thanh minh hàng năm đều đi tảo mộ, nếu không đi thì coi như là vứt bỏ tổ tiên, chuyện này chính là đại bất hiếu.

“Nô tỳ còn thăm dò được, có đệ đệ của Ngũ phu nhân: thế tử Trường Hưng hầu tới nữa.”

Cầm Triều nghe thấy thế tử Trường Hưng hầu thì thiếu chút nữa bật dậy khỏi ghế quý phi: “Y đến đây làm gì? Bây giờ sắp tới thanh minh rồi đấy! Tại sao không ở trong nhà mình.”

Thái Phù kinh ngạc không biết tại sao tiểu thư phản ứng lớn như vậy, nói: “Nô tỳ cũng không biết, những việc này nô tỳ đều nghe tùy tùng chỗ người khác nói lại.”

Tiểu Diêm Vương thế mà lại đến nhà nàng!

Sau này Diệp Hận nắm quyền cả triều, tính cách bất thường, muốn giết ai thì giết, bệnh suyễn cũng không tái phát, nếu Cố gia chọc giận tới hấn, sau này rất có thể hấn sẽ giết hết Cố gia.

Cố Cầm Triều lại suy nghĩ, cảm thấy hơi đau đầu, kiếp trước diện mạo Diệp Hận như thế nào nàng chưa từng thấy qua, cũng không biết tại sao kiếp này lại hay gặp hấn như vậy nữa.

Nàng gọi Thanh Bò chuẩn bị nước rửa mặt cho nàng, chờ đến khi Ngũ phu nhân đến thăm mẫu thân, nàng sẽ qua đó gặp mặt.

Cầm Triều mặc một bộ áo thuê hoa xanh màu ngọc bích bằng gấm, váy màu trắng thuần, trên mặt không trang điểm, trên đầu cài hai cây trâm đính lục bảo thạch màu trắng. Ăn mặc như vậy lộ ra vẻ trắng trong thuần khiết, nàng có dung mạo kiều diễm, quần áo lại hợp với khuôn mặt nên càng nổi bật. Trước kia Thanh Bò đi theo ngoại tổ mẫu học tập Tổng mục, thấy tiểu thư ăn mặc như vậy liền không nói gì, nhưng trong lòng âm thầm chú ý thế tử Trường Hưng hầu.

Đội một lát thấy Mặc Ngọc cô nương đến bẩm báo, nhưng không phải mời đến Tà Tiêu viên mà lại mời đến Liễu các phòng khách.

Phòng khách đã được sắp xếp bàn, dâng trà, điểm tâm hoa quả đều có. Ngũ phu nhân và La di nương đang nói chuyện, kế bên còn có Quách di nương và Đỗ di nương. Phụ thân cũng đang nói chuyện với đại đường ca Cố Cầm Tiêu, nhưng nàng lại không thấy Cố Cầm Hiền và Diệp Hận đâu.

“Triều Tỷ Nhi của chúng ta đến rồi, con mau đến đây ngồi gần Ngũ bá mẫu!” Ngũ phu nhân Diệp thị cười mời Cầm Triều ngồi bên cạnh bà.

Cầm Triều hành lễ với Diệp thị, thỉnh an phụ thân, lại gọi Cố Cầm Tiêu một tiếng “Đại đường ca”.

“Cuối cùng Trường Tỷ cũng đến rồi, mọi người đang nói về tỷ đó.” Cố Lan cười nắm tay nàng, ra vẻ thân mật nói: “Thế mà Trường tỷ lại ở trong phòng lười biếng ư?”

Khoe miệng Cầm Triều nhếch lên, nàng ta lôi kéo tay nàng như vậy không cảm thấy không thoải mái à. Cầm Triều giả bộ nắm lại tay Cố Lan, mỉm cười nói: “Không phải tỷ lười biếng, chỉ là Nhị muội cũng biết đây, gần đây thân thể mẫu thân không tốt, tỷ phải bận rộn hầu hạ mẫu thân nên mới đến trễ.”

Nàng tới trễ, Cố Lan lại nói như vậy, Diệp thị sẽ cho rằng nàng không tôn trọng bà.

... Không ngờ Cố Lan đến nhanh như vậy, Cố Tích và Cố Y còn chưa tới.

Diệp thị cũng không để ý tới chuyện đó, ân cần hỏi thăm bệnh tình của Kỳ thị: “Lúc trước, vào lễ mừng năm mới con đến tổ gia chơi, tổ mẫu liền ghi nhớ, dặn dò ta khi nào rảnh rồi hãy đến đây, lần trước nghe nói mẹ con bệnh nặng, nên ta vội vàng chuẩn bị đồ đạc tới đây. Không biết bây giờ bệnh tình mẫu thân con đã thuyên giảm chưa?”

Cầm Triều gật đầu đáp: “Gần đây bệnh tình mẫu thân tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày đều thanh tỉnh, khẩu vị cũng tốt hơn trước.”

La Tổ ngồi bên cạnh dịu dàng nói: “Đây là do đại tiểu thư mất ăn mất ngủ chăm sóc, nếu không bệnh tình của phu nhân cũng không tốt như vậy.”

Sắc mặt Cố Lan nhất thời không tốt, lập tức nói tiếp: “Mỗi lần con đi thăm mẫu thân đều thấy Trường tỷ và Tống di nương cùng nhau chăm sóc mẫu thân, thực không dễ dàng gì, là do con hầu hạ không tốt, nếu không con sẽ bắt kể ngày đêm phụng dưỡng mẫu thân.”

Ngũ phu nhân thấy Cố Lan như vậy liền an ủi: “Con có lòng là được rồi... Không cần phải để ý mấy chuyện này.”

Cố Lan đứng dậy nâng đĩa anh đào mới chín mời bà: “Mời Ngũ bá mẫu nếm thử, đây là anh đào được trồng ở khe núi Nam Kinh, rất ngon ngọt và mong nước ạ.”

Diệp thị cảm ơn nhận lấy, Cố Lan thừa dịp ngồi bên cạnh bà, ra vẻ lơ đãng hỏi: “Con nghe nói đường ca Cẩm Hiền cùng người tới đây, không biết bây giờ đang ở đâu vậy...”

Diệp thị liền cười: “Nó là kiểu người không thể ngồi yên được, đi chùa Từ Quang dâng hương với cậu nó rồi.”

Cẩm Triều hơi nghi hoặc, Diệp Hạo tin Phật à? Hắn làm những việc kia, vậy mà một lòng tin Phật hay sao?

Nàng vừa mới nghĩ trong lòng lại liền nghe Cố Lan hỏi: “Biểu cửu cũng ưa thích Phật pháp sao? Ở nhà ngày thường con có đọc một ít kinh thư, không chừng con có thể lĩnh giáo biểu cửu một chút.”

Diệp thị cười lắc đầu: “Nó ghét nhất mấy thứ này, nó nói tất cả đều là bọn đầu trâu mặt ngựa nên không thể tin tưởng được, tảo mộ ở Liên gia thì không chịu đi, ta khuyên nó cũng không chịu nghe, lần này trở về thế nào cũng bị phụ thân giáo huấn. Là Cẩm Hiền nghe nói ở chùa Từ Quang nuôi một bầy khi nên tò mò liền kéo cậu nó đi xem.”

Cẩm Triều nghe vậy liền nhũn mày, thanh minh tế tổ không trở về nhà, Trường Hưng hầu chỉ giáo huấn hắn một trận ư? Hắn không sợ bị Ngự sử giám quan vạch tội sao, có thể là do Hoàng thượng bao dung Trường Hưng hầu gia, mà trong phủ Trường Hưng hầu từ trên xuống dưới đều cung chiều hắn, nên hắn mới không coi ai ra gì, không tuân thủ lễ tiết.

Cố Lan thề lười: “Con chỉ thấy Phật pháp khiến lòng người yên tĩnh nên mới đọc nhiều một chút... Biểu cửu rất thích khi ạ?”

“Không phải do nó thích. Đối với động vật thì... nó thích nuôi dưỡng mấy con vật không có lông. Trong nhà, nó nuôi hai con rùa lớn trong cái vạc sứ, một bầy cá chép, nếu không phải ta ngăn cản, chi e nó đã ra chợ mua mấy con trúc điệp thanh rồi.”

Cố Lan nghi hoặc hỏi: “Trúc điệp Thanh không phải trà ư?”

Diệp thị thấy dáng vẻ nghi ngờ của nàng ta hơi đáng yêu liền cười ha hả: “Trà ở đâu ra chứ, chính là mấy con rắn độc màu xanh lục đó!”

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, Cẩm Triều lại liếc mắt nhìn Cố Lan, hôm nay nàng ta mặc một chiếc áo ngắn vàng nhạt thêu hoa văn bằng lụa, váy màu xanh lá như ánh trăng, gió thổi qua làm chấn động lòng người, tóc dùng trâm cài bằng vàng, vành tai đeo đôi bông tai hình thỏ ngọc rũ xuống. Làm nổi bật khuôn mặt thanh lệ lại không mất vẻ dịu dàng.

Nàng ta thật dễ tâm cách ăn mặc của mình đấy nhỉ.

Cẩm Triều cười nhạt, nếu như giống trong suy nghĩ của nàng, vậy vui rồi đây.

Diệp thị lại nói về chuyện Diệp Hạo nuôi con rùa đen: “... Nó mua từ một người buôn bán nhỏ, trên mai rùa đó có khắc chữ. Diệp Hạo rất thích con rùa đó, trở về liền hỏi ông ngoại nó chữ trên đó có nghĩa là gì, lúc nó đi dạo mát, con rùa rất thích đi theo chân nó, chậm chạp bò dọc theo con sông, chúng ta đều cảm thấy con rùa này kì lạ hiếm thấy.”

Mọi người liền cười rộ lên. Cẩm Triều nghĩ, sau này tính tình người kia gian xảo, hay đa nghi nịnh thần vậy mà bây giờ thích nuôi rùa, dường như không phải là người đáng sợ. Dù sao bây giờ Diệp Hạo mới 16 tuổi, trong nhà lại rất hưng thịnh không có biến cố gì, cho nên những chuyện sau này hắn còn chưa làm được.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Mèo Bị Thương

Dùng cơm trưa xong, Ngũ bá mẫu liền cùng tới chỗ Ký thị với mấy vị du nương.

Phụ thân thì nói chuyện với Cố Cẩm Tiêu rất vui vẻ, tuy Cố Cẩm Tiêu là thư sinh nhưng lại có hứng thú với đạo học, phụ thân hiếm khi gặp tri âm, bèn ngồi trong thư phòng nói chuyện với cậu ta, cảm điển tích đạo học phân tích mãi không thôi.

Trong trí nhớ kiếp trước của Cẩm Triều, nhà bọn họ chẳng có mấy liên hệ với tổ gia, chỉ xuất hiện mấy lần lúc nàng gả cho Trần Tam Gia mà thôi. Cẩm Triều chỉ nhớ Cố Cẩm Tiêu vì si mê đạo học nên đến 34 tuổi mới trúng cử, trở thành một vị quan nhỏ chẳng có mấy tiếng tăm.

Ngược lại Cố Cẩm Hiền lại lựa chọn cùng hơn đường với phụ thân.

Năm đó sau khi Mục Tông băng hà, Trường Hưng Hầu bị các thế lực khác đánh úp, rất nhiều quan văn liên quan đến họ không bị lưu vong thì cũng bị giáng chức, Tổ gia Cố gia phải tự bảo vệ mình, không lui tới với Trường Hưng Hầu gia nữa, lúc đó Ngũ bá mẫu phải chịu bao nhiêu ghê lạnh ở tổ gia, cuối cùng vì không chịu nổi nhục nhã nên đã uống thuốc độc tự tử. Cố Cẩm Hiền liền tách khỏi tổ gia, cùng cầu kết với Diệp Hạo, nhiều loạn triều chính, kể nhiệm hình bộ thượng thư, là quan nhị phẩm.

Nếu như về sau Diệp Hạo là một con sói thì Cố Cẩm Hiền chính là một bộ nanh sắc bén của hắn.

Vì thế sau khi Cố Cẩm Hiền quyền cao chức trọng, Tổ gia Cố gia ngày càng run sợ trong lòng, chỉ sợ y báo thù thay cho mẫu thân của y. Lúc đó Nhị gia Cố gia đã già nhưng vẫn phải nhờ vả người ta, run rẩy tới quý phủ của y kính mong y khoan dung.

Cẩm Triều từ từ về tiểu viện của mình, vừa đi vừa nghĩ đến chuyện kiếp trước. Nhưng chưa đi đến bậc thang thì lại đã thấy hai người đứng trước cửa ra vào.

Đúng là Cố Cẩm Hiền và Diệp Hạo!

Cố Cẩm Hiền mặc áo cà sa xanh ngọc, lại đội một chiếc mũ da dừa như người đọc sách thế tục, trông qua kỳ dị vô cùng. Diệp Hạo mặc chiếc áo rộng tay màu trắng, tay áo rũ xuống bay bay, ngũ quan hắn vốn tinh xảo vô cùng, mặt như mỹ ngọc, trông xuất trần đến lạ.

Khí chất như tiên trên trời, nhưng bụng lại chứa đầy ý nghĩ xấu xa.

Chẳng phải hai người này tới Từ Quang Tự xem khi ư, sao lại chạy tới chỗ nàng rồi! Cẩm Triều oán thầm trong lòng.

“Đại đường muội đã về rồi ư?” Cố Cẩm Hiền nhanh chóng chào đón, cười đến là ân cần, “Chúng ta đã chờ muội nửa canh giờ rồi.”

Cẩm Triều cười cười, hơi bị sự nhiệt tình của y dọa sợ. “Không phải đường ca và biểu cữu tới Từ Quang tự ư? Sao lại đến chỗ muội rồi?”

“Đừng nói nữa! Ta kéo cữu cữu đi xem khi, ai dè Từ Quang tự kia ở trên đỉnh núi, bậc thang rõ nhiều, leo giữa chừng cậu lại bảo mệt muốn về, ngay cả lông khi chúng ta còn chưa thấy ấy chứ!”

Diệp Hạo chấp tay sau lưng đi tới, giọng điệu nhu hòa: “Nếu không phải ta thì cháu đã muốn về từ lúc ở dưới chân núi rồi.”

Cố Cẩm Hiền không để ý hắn châm chọc, nói tiếp, “Chúng ta vào huyện Thích An xem gà chọi, đến giờ còn chưa ăn gì đây này!”

Cẩm Triều mời họ vào, dẫn dò Thanh Bô vào phòng bếp gọi người nấu đồ ăn cho hai cụ lớn này. Hai người ngồi lên ụ đá dưới gốc bồ đào, nhìn tiểu viện của Cố Cẩm Triều với vẻ mới lạ. “Không giống với tính cách của đại đường muội lắm, ở đây như thể là biệt viện của một cư sĩ ở ẩn vậy.”

Diệp Hạo cũng không nhìn Cố Cẩm Triều, chỉ chăm chú uống trà của mình.

Cẩm Triều bao đám nha đầu đưa hai đĩa bánh da giòn mềm và bánh mật, một đĩa hoa quả thập cẩm lên trước.

Cố Cẩm Hiền ra vẻ hứng thú, Cẩm Triều vẫn không khỏi nhớ đến kiếp trước y đứng gác tay trong thư phòng Trần Tam Gia, vẻ mặt âm trầm. Trong lòng nàng thờ dài, cũng chẳng biết sau này hắn có biến thành như vậy không nữa...

Nàng nói chuyện với Cố Cẩm Hiền: “Hai người tới tìm muội chỉ vì chút thức ăn ư?”

Cố Cẩm Hiền lắc đầu nói: “Đường muội quên rồi ư, ta nói ta muốn tới tìm muội lãnh giáo cách trồng hoa lan đấy thôi.”

Cẩm Triều cười khổ, kiếp trước nàng ở Thiên viện muốn tìm mấy trò giết thời gian, sao bây giờ đều có tác dụng hết vậy nhỉ. Chẳng trách Cố Cẩm Hiền thân thiết với nàng đến thế, hóa ra là nhờ phúc của hoa lan.

Diệp Hạo lại hỏi nàng: “Đây là trà gì?”

Cẩm Triều nói: “Là trà Vạn Xuân Ngân Diệp năm trước.”

Hắn gật đầu: “Chẳng trách uống hơi chất miệng...” Trà cuối vụ uống vẫn ngon hơn.

Nào có ai như hắn chứ, đến nhà người ta làm khách lại còn ghét bỏ trà uống chất... Vạn Xuân Ngân Diệp này để mấy năm cũng chẳng có vấn đề gì! Tính tình của vị thế tử này quả thật kỳ lạ. Trong lòng Cẩm Triều thầm nghĩ là vậy nhưng vẻ mặt lại nhu hòa: “Cửa nhỏ nhà nghèo, không có trà ngon gì, mong thế tử thứ lỗi.”

Diệp Hạo nhìn nàng một cái, khẽ nói: “Cô không nên tức giận, ta cũng không nói gì cô.” Nghĩ một lát, hắn lại nói thêm một câu, “Chắc hẳn cô đã quên rồi, phải gọi ta là biểu cữu.”

Hắn lại nhảy cảm với người khác đến vậy.

Cẩm Triều nhất thời chẳng biết nói gì.

Cố Cẩm Hiền nói với Cẩm Triều: “Đường muội bỏ qua đi, cậu là người thích làm theo ý mình, không cần để ý lời cậu nói đâu. Nhưng ta lại muốn xem

hoa lan muội trông một chút đấy, chẳng biết ở đâu...” Dáng vẻ rất chờ mong.

Cầm Triều lại nói: “Ồ nồi phòng, com xong sẽ về xem lại. Cũng chẳng phải giống quý hiếm gì, đường ca xin đừng thất vọng...”

“Đợi ăn com xong làm gì nữa, xem hoa quan trọng hơn!” Cố Cầm Hiền lại thúc giục.

Cầm Triều biết không lay chuyển được y, bèn hỏi Diệp Hạo: “Chẳng hay... Biểu cữu có muốn đi cùng hay không?”

Diệp Hạo ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm trầm nhìn nàng, có vẻ không mấy hứng thú: “Ta không có hứng thú gì với mấy thứ đó, muốn nghiêng trước một chút...” Nói xong bèn miễn cưỡng dựa vào cột đá, đầu ngón tay trắng nõn gảy hoa quả, ưu nhã như lướt trên phím đàn, lấy anh đào ra cho vào miệng.

Hắn đã không muốn đi thì Cầm Triều cũng chẳng miễn cưỡng, bèn dẫn Cố Cầm Hiền ra sau nồi phòng.

Trong nồi phòng màu sắc rực rỡ, Cầm Triều thích hoa son trà còn hơn cả hoa Lan, trong phòng bảy tám phần mười là hoa son trà, lại đúng thời điểm nở rộ. Hoa lan thì được treo trên giá đỡ, chỉ có vài loại tương đối thông thường như Xuân Lan, Kiến Lan hay Huệ Lan. Sen đất xanh mới chớm nở, hương Dư Hồ Diệp thoang thoảng khắp phòng.

Cố Cầm Hiền tấm tắc khen: “Tuy chỉ là những giống thông thường nhưng cũng rất ít khi thấy nở đẹp thế này, huống chi Sen đất xanh đã qua mùa rồi, sao còn nở xum xuê đến thế?”

Kỹ nghệ trồng hoa của Cầm Triều đều là tự học hỏi lấy, cũng chỉ là giết thời gian, bèn vô tư nói cho Cố Cầm Hiền nghe.

“Đợi lúc nó mới nhú chồi thì cắt một chút, để ở nơi râm mát trong tiết trời ẩm thì thời gian nở hoa có thể đẩy lùi lại.”

Cố Cầm Hiền lại hỏi rất nhiều, đúng thật là ham học hỏi như đói khát. Y thấy mấy bồn hoa trà mà Cầm Triều nuôi cũng không tồi, đang nghĩ có thể xin nàng hai bồn được không thì lại nghe có tiếng mèo kêu chói tai bên ngoài.

Là tiếng của Bảo Phác!

Cầm Triều liếc Cố Cầm Hiền một cái, hai người liền đi ra. Ngoài hành lang, Thái Phù, Bạch Vân, Vũ Trúc và Vũ Đồng đều đứng bên cạnh, Diệp Hạo đang nửa ngồi, Bảo Phác bị dọa nhảy ra sau cây cột, cảnh giác nhìn họ.

Cầm Triều thấy trên gan bàn tay của Diệp Hạo có vết máu, bèn nói với Thái Phù: “Nhanh mang thuốc trị thương và băng bó tới.” Lại quay đầu hỏi Bạch Vân, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Bạch Vân gấp đến độ nghẹn ngào, người bị cào là thể thủ của Trường Hưng Hầu đấy, hai nha đầu nhỏ như Vũ Trúc và Vũ Đồng có thể làm gì chứ, xảy sự ra chẳng phải do nàng gánh vác ư! “Vâng... Là... Nô tỳ cũng không rõ lắm, lúc đó nô tỳ đang sửa cảnh Hải Đường.”

Cầm Triều nhìn Vũ Trúc, nàng ấy là người luôn trông coi con mèo này.

Wũ Trúc cũng rất tủi thân: “Biểu cữu gia nói không cần người hầu, bảo nô tỳ và Vũ Đồng qua một bên mà bện thừng... Nô tỳ liền... liền qua bện thừng với Vũ Đồng, cũng không thấy biểu cữu gia tới bắt Bảo Phác...”

Cầm Triều đã thấy sợi dây nhỏ có màu sắc rực rỡ trong tay các nàng.

“Không cần hỏi các cô ấy, ta nói cho cô nghe.” Diệp Hạo đứng lên, nhận lấy vải băng từ Thái Phù lau vết máu, lại thuận tay ném về cho nàng ấy.

“Ta thấy mèo của cô ngủ dưới hiên, chỉ tò mò muốn trêu chọc nó một chút, không ngờ nhóc con này lại táo bạo thế.”

Wũ Trúc vội lắc đầu: “Tiểu thư, người cũng biết mà, Bảo Phác mới bao lớn chứ, nó không làm người khác bị thương đâu...”

Cầm Triều thấp giọng quát nàng ấy: “Em khoan hẵng nói chuyện!” Nàng bước qua chỗ Bảo Phác đang đề phòng, Bảo Phác lại rút người sau cây cột, Cầm Triều nhanh chóng ôm nó qua, lại thấy dưới chân nó có vết máu, nhuộm đỏ hết cả lông.

Nàng cẩn thận nâng chân trước của Bảo Phác, Bảo Phác đau đến nỗi Meow một tiếng, giò chân muốn rút lại, nhưng chân của nó bị thương nên không được linh hoạt, không cào nàng bị thương. Thái Phù bên cạnh vội vàng lấy chiếc giỏ của Bảo Phác tới, để Cầm Triều thả nó vào trong đó.

Cầm Triều có hơi tức giận, cho dù là Bảo Phác cào hắn thì nó cũng chỉ là con mèo nhỏ, hắn cần gì khiến nó bị thương như thế? Nàng vững vàng lại, nhẹ giọng hỏi Diệp Hạo: “Bảo Phác bị thương... Không biết biểu cữu nói sao đây?”

Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn Cầm Triều, giải thích: “Nó làm ta bị thương, ta chỉ muốn khiển trách nó một chút.”

Cố Cầm Hiền nghe thấy không ổn, cữu cữu làm chuyện gì cũng không có cảm giác là mình sai, nhưng đó là mèo mà Cố Cầm Triều nuôi... Sao cữu cữu chưa nghĩ một chút mà đã nói rồi, thế này thì hay rồi, y muốn xin hoa của Cố Cầm Triều cũng chẳng dám xin nữa. “Cữu cữu, con mèo kia vốn không biết lý lẽ, sao phải gây khó dễ với súc sinh chứ. Có phải cữu cữu nên...” Y lại nháy mắt với Diệp Hạo, y là tiểu bối, cũng không thể nói những lời không biết nặng nhẹ như bảo trưởng bối xin lỗi được.

Diệp Hạo từ từ thu cánh tay bị thương vào tay áo, nói: “Cũng chỉ là một con mèo, chờ ngày mai ta lại mua tới cho cô chục con giống Ba Tư...” Dừng

một chút, hẳn lại nói với con: “Nhưng nuôi những thứ này... cũng không hay.”

Cầm Triều tuy giận nhưng cũng biết không thể đắc tội với Diệp Hạo, chỉ đành nói: “Không phải trong nhà biểu cữu cũng nuôi thú cưng ư?”

Diệp Hạo lắc đầu: “Không giống thế, những con vật ta nuôi đều tự sống cuộc sống của chúng. Mèo chó gì đó lại không như thế, chúng sẽ sinh ra tình cảm với chủ nhân... Tại sao cô phải để đám súc sinh thích cô chứ?”

Nói gì đấy!

Cố Cầm Hiền kéo ống tay áo Diệp Hạo, muốn hắn im miệng.

Cầm Triều mỉm cười: “Vạn vật đều có linh hồn. Trước tiên biểu cữu cứ dùng với với nhị đường ca đi đã, tôi còn muốn tới chỗ mẫu thân một chút, cáo từ.” Lại dặn dò Bạch Vân và Vũ Trúc mang Bảo Phách đi chữa thương, mình lại cùng Vũ Đồng tới Tà Tiêu Viên, chỉ để Thái Phủ ở lại hầu hạ hai vị đại gia này.

Diệp Hạo nhìn nàng bỏ đi, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mặc Bảo

Cố Cầm Hiền và Diệp Hạo ăn cơm ở chỗ Cầm Triều, sau đó ra ngoài sương phòng, bọn họ nghỉ tạm ở đây, đợi mai sẽ tới Tây Túy Sơn tảo mộ với Cố Đức Chiêu.

Tới sương phòng, Diệp Hạo liền đẩy cửa sổ ra, nhìn cây hòe đầy lá bên ngoài đến trầm tư

Cố Cầm Hiền đi dạo một vòng rồi tới tìm hắn nói chuyện.

“Cữu cữu, sao cháu lại thấy như cữu cữu đang nhắm vào đại đường muội thế nhỉ?”

Diệp Hạo cũng không quay đầu lại: “Ta cũng đâu nhắm vào cô ấy.”

Cố Cầm Hiền tới bên cạnh hắn, muốn khuyên nhủ hắn: “Tuy rằng bây giờ thanh danh của đại đường muội ở bên ngoài không tốt nhưng cháu cảm thấy những lời đồn kia đều chẳng đúng gì cả, chúng ta đã gặp đại đường muội mấy lần, cảm thấy tính cách muội ấy ôn hòa, học thức uyên bác. Nếu cần phải nói ra ấy à, cháu cảm thấy muội ấy còn hơn mấy tiểu thư thế gia khác...”

Diệp Hạo cười hừ một tiếng: “Cháu mới gặp cô ấy hai lần mà đã chắc chắn vậy ư? Cữu chất này, về sau nếu cháu cứ nhẹ dạ cả tin như thế thì sẽ bị người ta chơi xỏ chết đấy.” Hắn vỗ vai Cố Cầm Hiền.

Cố Cầm Hiền lườm Diệp Hạo cả buổi, lúng túng mấp máy môi không nói được gì.

Mẫu thân đã từng nói, Trường Hưng Hầu sủng ái cữu cữu lạ thường. Dường như Diệp Hạo nó đông thì cả nhà cũng chẳng dám nói tây, hơn nữa từ nhỏ sức khỏe hắn yếu, mấy năm nay mới thấy đỡ hơn, người nhà lại càng thương tiếc hắn. y thích tính tình cữu cữu nên mới gần gũi với hắn, người khác đều tránh hắn như rắn rết... Bây giờ y mới hiểu tại sao người khác lại tránh hắn như rắn rết vậy rồi!

Hắn quả thật là rắn rết đấy!

“Cữu cữu... Lần trước cữu cữu tới nhà cháu còn không phải đã lấy khăn người ta giả họa đó ư, nếu lúc đó không nói rõ thì thanh danh đại đường muội coi như xong rồi. Lại nói hôm nay đó, mèo con của người ta đang ngủ yên lành trên hành lang, cậu lại đi chọc nó làm chi, còn làm nó bị thương nữa... Cũng may đại đường muội tốt tính mới không tức giận, nếu là tiểu thư khác thì chẳng phải đã khóc lóc đòi cữu cữu đền rồi ư!” Cố Cầm Hiền có vẻ kích động, nói chuyện cũng chẳng khách khí.

Diệp Hạo bình tĩnh giải thích: “Lần đó ta giúp cô ấy thật...”

“Giúp cái rắm ấy! Cữu cữu coi đó là giúp ư!” Cố Cầm Hiền chẳng buồn lựa lời.

Diệp Hạo thờ dài, bổ sung thêm: “Thật ra ta không muốn làm con mèo kia bị thương nặng thế, chỉ trừng phạt nó một chút, nhưng cháu cũng biết ta ra tay không chừng mực được...”

Cố Cầm Hiền nghe hắn giải thích thì sắc mặt mới tốt hơn được một chút: “Đã không phải cô ý thì cứ xin lỗi người ta đi, mèo của đại đường muội cũng bị

thương vì cữu cữu thật mà... Cho dù không xin lỗi thì cữu cữu cũng nên làm chút gì đó đền bù cho người ta chứ.”

Diệp Hạo lại nói tiếp: “Thật ra cháu cũng đừng nên bị cô ấy lừa, đại đường muội này của cháu cũng không ôn hòa như vẻ ngoài đâu, tâm cơ cô ấy thâm trầm, biết nhưng không nói, là người có thể làm nên chuyện...”

Cố Cẩm Hiền hơi nhúc nhai: “Cữu cữu, đừng nói những lời này với cháu, cữu cữu đi xin lỗi đại đường muội đi!”

Diệp Hạo không nói gì mà chỉ nhìn y, cuối cùng mới miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi, cháu ra ngoài trước đi.”

Hắn đuổi người ra khỏi thư phòng, một mình đứng trầm tư trước cửa sổ.

Đến chạng vạng tối Bạch Vân mới ôm mèo về.

Bão Phác co người trong gió, chân trước quán băng khiến nó muốn thè lưỡi liếm vết thương cũng không được, vừa vội lại vừa khó chịu, không ngừng kêu meo meo.

“Dùng thuốc trị thương rồi mới băng bó. Gã sai vặt sai vặt nói tuy vết thương không đến xương nhưng sẽ ảnh hưởng tới chi trước của nó sau này, mấy ngày nay chắc chắn không được hiểu động...” Bạch Vân nói.

Cẩm Triều chỉ có thể thở dài, nàng không làm gì được Diệp Hạo, chỉ đành đưa tay sờ Bão Phác an ủi nó. Nhưng bây giờ nó rất phòng bị với con người, cảm giác được bàn tay của Cẩm Triều, nó lập tức rút vào trong đồng vải bông.

Cẩm Triều chỉ có thể để Bạch Vân ôm mèo xuống, đôi chút vải lót mềm mại, miễn cho nó đụng phải miệng vết thương.

“Tiểu thư, đồng mục muốn gặp người.” Thanh Bô đứng ngoài rèm bấm báo.

Đồng mục bước vào, là vì chuyện thanh minh ngày mai. Trước kia cứ tới tết Thanh Minh, nữ quyến Cố gia đều không tới Tây Thụ Sơn, chỉ ở trong nhà quỳ lạy tổ tông là được. Nhưng lần này phụ thân cố ý dặn dò rằng tổ gia đã phải Ngũ phu nhân và hai vị đường ca tới thì cũng phải đi cùng cố quan hệ với họ, lần này mọi người đều phải tới Tây Thụ Sơn.

Tổng di nương đã chuẩn bị rượu và đỉnh tiền giấy, bà ta sai người tới báo một tiếng, nếu Cẩm Triều không vội thì có thể giúp ba ta chuyện tề tự trong phủ. Cùng lắm chỉ cần thực phẩm chín và mấy canh liêu...

Đồng mục còn cảm thấy kỳ lạ: “Sao Tổng di nương làm việc cứ thích kéo người theo...”

Cẩm Triều cười cười, nàng cũng không cảm thấy lạ, bèn dặn dò Đồng mục nhắn nhủ quản sự các nơi đi chuẩn bị tốt những thứ đó là được.

Sáng hôm sau rời giường, Cẩm Triều mặc trang phục tương tự hôm qua. Mấy nha đầu mang ghế con, điểm tâm và quạt ra, đi theo sau Cẩm Triều tới Ảnh Bích.

Ảnh Bích đã có sáu chiếc xe ngựa đỗ ở đó, gã sai vặt kéo dây cương đứng đằng trước. Trời vẫn còn sớm, ánh mặt trời mỏng manh chiếu lên bức phù điêu lồi lõm trên Ảnh Bích, cũng đã có người đứng đó rồi, Cẩm Triều nhìn kỹ liền phát hiện là Cố Lan và Diệp Hạo, Cố Cẩm Hiền cũng với nha đầu thư đồng của họ.

Cố Cẩm Hiền thấy nàng trước, bèn vui vẻ nói: “Đại đường muội tới rồi!” Sau đó lại kéo nàng nói chuyện.

Cố Lan nói với Diệp Hạo: “Nghe nói hôm qua biểu cữu tới Từ Quang tự xem khi...”

Diệp Hạo thần nhiên: “Là Cẩm Hiền muốn đi xem... Nhưng cũng không lên núi.”

Cố Lan mặc một bộ váy gấm với chuỗi ngọc, quần lục sắc, thoạt nhìn rất mê người. Nàng ta đứng không xa Diệp Hạo, tiếp tục cười nói: “Cháu cũng thường tới Từ Quang tự, nhưng lại không thích xem khi. Nghe nói là tăng nhân trong chùa nuôi cho khách hành hương xem, trông mập mạp, tròn trong lồng không chịu nhúc nhích, trừ phi là có ai muốn cho nó đồ ăn...”

Diệp Hạo không chú ý nghe, chỉ ừ bừa một tiếng. Sau đó lại chuyển mắt qua Cố Cẩm Hiền, nói với nàng: “Cô tới chậm.”

Cố Lan thấy Cẩm Hiền tới bèn thỉnh an Cẩm Hiền, sau đó cười cười không nói nữa mà lên xe ngựa của mình.

Cố Cẩm Hiền đang nhìn nhị muội của mình, mãi đến khi lợp vải mìn của xe ngựa phủ xuống. Nàng ta vẫn còn tính kế với Thế tử Tường hưng hậu, muốn lấy người trong sạch ư? Nàng lại cảm thấy loại người như Diệp Hạo không để ý nhất chính là kẻ nịnh nọt hắn.

Diệp Hạo nói với nàng: “Lệnh muội thật thích nói chuyện.”

Cẩm Triều cười nói: “Muội ấy chỉ thấy hợp ý với biểu cữu thôi.”

Diệp Hạo nở nụ cười, không nói gì nữa.

Cố Cẩm Hiền liếc mắt nháy mắt với hắn, hôm qua đã nói nhận lỗi rồi, hắn không thể mới ngủ một giấc đã quên chứ!

Diệp Hận cứ lần lữa, miệng nín thinh không nói gì, quay đầu nhìn bức kỳ lân đạp mây ở Ảnh Bích, Cẩm Triều không muốn đứng đây, có lẽ Phụ thân và mọi người cũng sắp ra rồi, chẳng bằng cứ chờ trên xe. Nàng đang quay người muốn lên xe, ai ngờ Diệp Hận đã kéo tay áo nàng lại.

Hắn lấy một quyển trục dài trong ống tay áo, đưa quyển trục cho nàng.

Cố Cẩm Triều nghi hoặc hỏi hắn: “Đây là gì?”

Diệp Hận trả lời đơn giản: “Mặc bảo.” Lại bổ sung thêm, “Là ta vẽ, tặng cô để nhận lỗi.”

Cố Cẩm Triều không biết nên khóc hay nên cười, nào có ai đưa tranh mình vẽ để nhận lỗi với người khác chứ! Hắn cũng chẳng phải thi họa sĩ hay danh sĩ Giang Nam gì, hắn vẽ thì đáng mấy đồng chứ, còn chẳng bằng mua mèo Ba Tư cho nàng!

Cố Cẩm Hèn cũng cười.

Diệp Hận liếc bọn họ với vẻ kỳ lạ, chậm rãi nói: “Đưa vàng bạc thì tục quá, đưa ngọc thì sĩ diện quá, đưa gì cũng chẳng xứng với thân phận cháu họ của ta, ta thấy cứ đưa tranh ta vẽ là thích hợp nhất.”

Cố Cẩm Hiền tới bên cạnh Cẩm Triều: “Đường muội mau mở ra xem đi, ta lại muốn biết cừu cừu vẽ gì.”

Cẩm Triều vốn không muốn hủy bức họa trước mặt Diệp Hận, nếu hắn vẽ xấu, khiến hắn mất mặt thì hắn lại hận mình. Nhưng Cố Cẩm Hiền muốn xem, nàng đành mở bức họa, trong tranh vẽ hai cục lông coi đùa nhìn như mèo đang vờn bướm bướm.

Con mèo còn lại lộ đầu nhìn bướm bướm, trông rất sống động. Bên cạnh con mèo còn viết ba chữ tranh họa mèo, không phải dạng chữ đài các như người đọc sách mà là đại trệch tinh tế nghiêm cầm. Ngòi bút hữu lực, có cảm giác như mây trời.

Diệp Hận nói: “Ta đưa cho cô hai con mèo để chúng làm bạn với con mèo của cô.”

Cẩm Triều không biết mình nên giận hay cười nữa, nàng cuốn bức vẽ lại tiện tay đưa cho Thanh Bò, hành lễ nói: “Cảm ơn biểu cừu đã có thịnh tình, đã có bức mặc bảo của biểu cừu, Bảo Phác đã có bạn, chắc sẽ không trách biểu cừu.”

Nói xong bèn không để ý hắn nữa mà quay đầu lên xe ngựa.

Cố Cẩm Hiền đứng đó nhìn hắn, Diệp Hận liếc lại y: “Cháu còn muốn làm gì?”

Cố Cẩm Hiền gãi đầu, hỏi hắn: “Cừu cừu không học Cao học sĩ về tranh mà cũng vẽ được đẹp thế...” Cao học sĩ chính là học sĩ chương viện Hàn Lâm, ông ngoại của Diệp Hận, là người trường thọ, năm nay đã hơn bảy mươi rồi. Diệp Hận lại không học về tranh, Tây Tịch trong nhà là môn sinh đặc ý của Cao học sĩ, hôm nay quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh giảng bài cho hắn, hắn lại ba ngày đánh cá hai ngày nằm lì phơi nắng.

“Miêu tả hình dáng vật khó lắm đấy!” Diệp Hận không nói chuyện với y, quay người lên xe ngựa.

Cố Cẩm Hiền nghĩ ngợi, lại nói tiếp: “Không nói đến vấn đề vẽ, cừu cừu làm vậy xem như là xin lỗi ư!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hi Vọng

Từ Thích An đến núi Tây Thụ là một đường non xanh nước biếc, nhà dân hai bên đường. Lúa vừa nảy mầm xanh mơn mơn trong ruộng, dọc bờ ruộng có thể trông thấy liễu rủ bóng xuống, hoa đào trái khắp nơi.

Đến chân núi Tây Thụ, mọi người xuống xe liền thấy xe tổ gia cũng đã tới. Nhị phu nhân đang đứng trước cửa lãng chờ họ, mấy tiểu thư Cố gia hành lễ với bà, Nhị phu nhân mời các nàng lên: “... Mọi người lên đi, Nhị lão gia đang chờ mọi người ở trên đấy.”

Lần trước Cẩm Triều và mọi người tới Tổ gia chỉ thấy một bên mặt của Nhị lão gia từ phía xa, còn chưa kịp thỉnh an.

Cả đoàn người dẫn theo nha đầu bà tử và tiểu tư đi dọc theo thềm đá lên núi.

(*)Tiểu tư: gã sai vặt.

Núi Tây Thụ là mộ địa của gia tộc Cố gia, bên cạnh còn có một ngôi miếu do Tổ gia xuất tiền xây nên, gọi là Linh Bích tự, phù hộ cho Cố gia được vinh

quang. Cô gia thường xuyên lui tới đây, hằng năm đều sửa chữa lại, bậc thang bằng đá sạch sẽ, đi một trăm bước lại có đình nghỉ mát. Bên cạnh mộ địa còn có một tiểu viện.

Thôn dân phụ cận cũng tới Linh Bích tự thấp nhang, thấy người Cổ gia tới thì đều cung kính tránh ở đằng xa. Tổ gia có không ít điền sản ruộng đất chung quanh núi Tây Thúy, có rất nhiều thôn dân đều cần tổ gia Cổ gia che chở để sống qua ngày.

Mấy tiểu thư đều sống trong khuê phòng đã quen, leo núi không kịp thở. Hôm nay lại nắng, Cẩm Triều cũng thấy hơi khó chịu, trông qua chỉ thấy Cổ Tịch và Cổ Y đi nhau đi tập tễnh, Cổ Lan cũng đầu đầy mồ hôi. Cổ Cẩm Hiền và Cổ Cẩm Tiêu thì ngược lại, ai nấy đều có vẻ nhẹ nhõm.

Nhưng Diệp Hạng thì lại không được thế. Làn da hắc vốn trắng, bây giờ đã có xu hướng xanh rồi.

Nhị phu nhân quay đầu trông thấy khó tránh khỏi lo sợ: “Thế từ gia, người có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Diệp Hạng khoát tay muốn nói gì đó, ngực lại phập phồng không thôi, còn chưa nói nên lời đã nhắm mắt hôn mê bất tỉnh. Mọi người lập tức vây lại, vẫn là Cổ Đức Chiêu vững vàng nhất, “Mọi người mau tránh ra một chút!” Lại dận dò hai tiểu tư đi Diệp Hạng vào đình nghỉ mát, để hắc nam ngửa, cởi quần áo của hắc nam ra.

Mấy vị tiểu thư bèn tránh ra, Cẩm Triều lại nghiêng đầu lên quan sát.

Ngũ phu nhân gấp đến độ muốn khóc, tay run rẩy lấy bình sứ ra từ trong ngực, đổ mấy viên thuốc đỏ tươi bé bằng hạt gạo ra rồi lấy nước đút cho Diệp Hạng uống.

Nhị phu nhân lại khó tránh khỏi muốn nói mấy lời: “Sức khỏe Thế từ gia vẫn chưa khỏi hẳn ư? Sao lại theo chúng ta lên núi thế này?”

Ngũ phu nhân lau nước mắt, hô hấp của Diệp Hạng hơi dồn dập, bà vỗ ngực hắc giúp hắc thuận khí. “Nó nói với muội là không có vấn đề gì nữa, muội cũng chẳng biết, nhờ như có chuyện gì thì biết làm sao...”

Phụ thân đứng cạnh nhìn, lại phát tay bảo quản sự lên núi trước nói với Nhị lão gia một tiếng.

Diệp Hạng lại ho khan dồn dập mấy tiếng, cuối cùng cũng không thở dốc nữa mà từ từ bình ổn lại.

Cẩm Triều thấy rõ ràng trong mắt hắc có ánh nước. Hắc ngồi dậy, Ngũ phu nhân liền đau lòng ôm hắc, vỗ lưng hắc như trấn an trẻ con. Diệp Hạng lại đẩy bà ra rồi đứng lên, sắc mặt tái nhợt vô cùng như ngọc. Hắc lại đi ra khỏi đình nghỉ mát, không nói lời nào mà tiếp tục đi lên núi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Ngũ phu nhân.

Ngũ phu nhân lắc đầu ra vẻ không ngại nữa, ý bảo mọi người đi theo sau.

Cổ Lan liền tới bên cạnh Ngũ phu nhân, nhẹ giọng hỏi bà: “Ngũ bá mẫu, con còn không biết biểu cữu phát bệnh lại nguy hiểm đến thế...”

Ngũ phu nhân cười khổ lắc đầu: “Chuyện này chưa tính, có lần còn không cả thờ dọa ta mất cả hồn. Vì bệnh nên từ nhỏ nó đã không chơi được với đám trẻ con khác, phù đại tướng quân bên cạnh có công từ muốn dắt ngựa đi cưỡi, nó chỉ có thể ngồi bên cạnh trông mong nhìn theo... Nhưng nó lại là người kiêu ngạo, không thích người khác trông thấy đáng về yếu ớt của mình...”

Cổ Lan nghiêng đầu nhìn bóng người phía trước, thiếu niên thon gầy, góc áo trắng bay bay giữa ánh mặt trời, thất lưng hắc rất thẳng, dáng người như ngọc khiến nàng ta thấy hơi khó chịu.

Lên tới đình núi, Cẩm Triều và mọi người bái kiến Nhị lão gia trước, Nhị lão gia có vẻ ngoài uy nghiêm, không giống Cổ Đức Chiêu lắm.

Nghe nói vừa rồi Diệp Hạng phát bệnh ở trên núi, ông ta trách cứ Nhị phu nhân vài câu, để Diệp Hạng đi nghỉ ngơi trước. Diệp Hạng lại lắc đầu nói: “Ta muốn tới Linh Bích Tự xem.” Nhị lão gia liền để Cổ Cẩm Hiền và hai tiểu tư, một quản sự đi theo hắc tới Linh Bích Tự.

Những người còn lại liền đi về phía mộ đạo, tiểu tư nha đầu theo sau lưng bê tiền giấy, thoi vàng bạc làm từ giấy, tam sinh thực thực để làm lễ. Tế bái tổ tiên xong, Nhị lão gia lại tự mình cầm liềm phát cỏ, trừ cỏ gai cho mộ địa. Phụ thân và Ngũ lão gia trông liềm chung quanh, sau khi tảo mộ xong, mọi người lại tới trạch viện, mấy thiếu gia đi đón gió. Các tiểu thư thì muốn đi đập thanh, cùng nhau tới chỗ có phong cảnh đẹp mắt.

Cổ Lan liền đề nghị: “Chẳng bằng tới Linh Bích tự bái phật cũng có thể đập thanh rồi!”

Cổ Liên cười vuốt tay nàng ta: “Linh Bích tự có cây liễu ta trồng, ta dẫn tỷ đi xem!”

Thấy các nàng hào hứng như vậy, Ngũ Phu nhân liền dẫn mọi người tới Linh Bích Tự.

Từ trạch viện đến Linh Bích tự phải đi qua một con đường núi, con đường này ở bên vách núi, bên vách có dây tử đằng leo. Nhìn xuống có thể thấy ruộng lúa mênh mông và nhà dân, xa xa lại thấy kênh đào bảo vệ cho Thông Châu, cảnh sắc rất đẹp.

Tuy ngôi chùa này không lớn nhưng cũng nổi danh ở núi Tây Thúy, hương khói nhiều, bốn phía là cây cổ thụ rợp trời. Trụ trì đặc biệt ra nghênh đón bọn họ, Cổ Liên vừa vào liền hào hứng kéo Cổ Lan đi xem cây liễu nàng ta trồng. Cẩm Triều nhìn thoáng qua ngôi chùa, liền thấy Cổ Cẩm Hiền đang đứng gần đó.

Ngũ phu nhân bước lên nói chuyện với y, “Đã mấy đường muối của con đi bán Phật, ta thấy các con cũng chẳng có gì ăn, vừa hay có thể ăn một bữa cơm chay ở Linh Bích tự. Cứu cứu con đi đâu rồi?”

Cổ Cẩm Hiền đáp: “Con cũng không rõ... Có lẽ ở Thiên Vương điện ạ.”

Ngũ phu nhân bảo mọi người tự đi dạo, nhưng nhất định phải có bà tử và hộ vệ theo cùng. Lại đi tìm sư phụ tiếp khách nhờ bố trí cơm chay.

Cẩm Triều cũng muốn đi thấp một nén hương thay mẫu thân, bèn dẫn Thanh Bò tới Đại Hùng Bảo điện.

Ngoài Đại Hùng Bảo điện trồng tùng la hán và các loại tùng, bên trong Thích Ca Mâu Ni được dát vàng, mặt đầy từ bi, lại có ánh nến rọi lên tạo nên vẻ huy hoàng rực rỡ. Cẩm Triều quý gồi chấp tay trước ngực thành tâm cầu nguyện. Làn váy dài trắng như tuyết rủ dưới đất, trông qua như đoá sen trắng nhún vậy.

Diệp Hận vừa bước từ ngoài vào, Thanh Bò muốn lên tiếng, hấn lại dùng ngón tay đặt trước môi ra hiệu Thanh Bò đừng lên tiếng.

Trong lòng Cẩm Triều mặc niệm vài câu, lại nhận hương trong tay Thanh Bò để thấp. Quay đầu đã thấy Diệp Hận đứng chấp tay sau lưng lẳng lặng nhìn nàng. Nàng lại càng hoảng hốt, vốn là mình tránh hấn, thế mà lại còn đụng phải.

“Biểu cửu cũng tới dâng hương ư?” Cẩm Triều cười dịu dàng, “Thanh Bò, nhanh châm hương cho biểu cửu gia.”

Diệp Hận nhìn Cổ Cẩm Triều thật lâu, ánh mắt lạnh như băng. Sau đó hấn lại nhẹ nhàng hỏi nàng: “Cô đang thương hại ta?”

Cẩm Triều không hiểu nổi: “Ngài có gì đáng thương chứ, ngài là con trai trưởng của Trường Hưng Hầu gia, tương lai sẽ thừa kế tước vị. Ông ngoại của ngài là học sĩ chưởng viện Hàn Lâm viện, đức cao vọng trọng, môn sinh vô số. Ngài được tiên hoàng yêu mến, vừa ra đời đã được phong tước tử, người khác còn phải hâm mộ ngài ấy chứ!”

Diệp Hận nhìn Cổ Cẩm Triều, nàng có vẻ ngoài đẹp tuyệt điểm, ánh vàng trên đại điện càng khiến vẻ đẹp của nàng nổi bật hơn. Nhưng chính nàng lại chẳng buồn để ý, mặc đồ đậm nhạt, chỉ đứng đó hờ hững nhìn mình, trông trấn tĩnh vô cùng.

Mắt hấn rủ xuống, khóe môi hơi cong cười lộ lên, lại hỏi nàng: “Vừa rồi cô cầu gì với Phật tổ?”

Thế tử gia lại trò chuyện với nàng... Thật ra Cẩm Triều rất muốn đi, nàng chỉ mong ít tiếp xúc với Diệp Hận. Đừng nói là tạo hảo cảm, sau này chỉ cần hấn không nhớ đến nàng là được.

Nàng nghĩ ngợi, cảm thấy ước muốn của mình lúc này không có vấn đề gì mới đành nói: “Mẫu thân tôi bệnh nặng, tôi chỉ khẩn xin cho bà ấy lành bệnh.” Nàng còn muốn cầu xin nhiều điều, chỉ là cảm thấy mình tham lam quá thì chắc chắn Phật tổ sẽ ghét bỏ mình. Bởi thế nàng liền chỉ ước một điều như vậy, chỉ cần mẫu thân còn sống là nàng đã hài lòng rồi, những thứ khác từ từ sẽ tới.

Diệp Hận thoáng yên lặng, lại hỏi nàng: “Mẹ cô bệnh nặng lắm ư?”

Cẩm Triều gật đầu đáp: “Biểu cửu không biết ư, lần này Ngũ bá mẫu tới là vì muốn thăm mẫu thân tôi đấy.”

Lông mày Diệp Hận cau chặt: “Thế mà cô lại không nói sớm cho ta hay!”

Trán Cẩm Triều chau lại, việc này ai ai cũng biết cơ mà, tại sao nàng lại phải có ý nói một tiếng với thế tử Trường Hưng Hầu chứ! Nàng khẽ nói: “Lỗi của tôi, tôi nên báo biểu cửu đầu tiên mới phải.”

Diệp Hận cảm thấy Cổ Cẩm Triều đang nói kháy mình, nhưng hấn cũng chẳng buồn để ý, lập tức nói thêm: “Có lẽ cô quá thật nên nói với ta đầu tiên, nửa năm trước ân sư của ta là Tiêu Kỳ Sơn vẫn còn ở Yên Kinh, để ông ấy tới xem bệnh cho mẹ cô chắc sẽ không có vấn đề gì!”

Cẩm Triều kinh ngạc, vội hỏi hấn: “Biểu cửu nói cái gì?”

Diệp Hận hiếm khi thấy nàng thất thố như vậy, nụ cười nơi khóe môi lại càng sâu: “Tiêu Kỳ Sơn Tiêu tiên sinh là người Quý Châu, y thuật tinh thông. Nhưng ông ấy thích ẩn cư trên núi cao, không thích liên quan tới thế tục.”

Tiêu Kỳ Sơn ư? Nàng chưa từng nghe nói tới! Cẩm Triều khó tránh khỏi kích động, chỉ cần có thể chữa được bệnh cho mẫu thân là tốt rồi, mình có nghe tới hay chưa không quan trọng.

“Y thuật của ông ấy tốt lắm ư? Có thể trị được bệnh cho mẫu thân tôi không? Bây giờ ông ấy ở đây?”

Diệp Hận thoáng vỗ vai Cẩm Triều: “Cô nghe ta nói đã.”

“Năm ta hai tuổi đã suýt chết vì bệnh, ngự y trong cung chữa trị cho ta đều nói không quá nửa năm nữa ta sẽ chết. Ông nội ta liền tới Quý Châu tìm ông ấy, trước kia ông nội đã cứu mạng ông ấy nên ông ấy cũng nguyện chữa bệnh cho ta, bởi thế ta mới sống được thêm hơn mười năm tới giờ.”

“Ông ấy có thể chữa được hết bệnh cho mẹ cô hay không thì ta không biết, nhưng kéo dài thêm vài năm thì không vấn đề, có điều bây giờ ông ấy đang ẩn cư trong núi ở Quý Châu, ta sẽ phải người mời ông ấy tới. Đường núi khó đi, ít nhất cũng phải hơn một tháng nữa mới tới được.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cầu Hôn

Cẩm Triều nhất thời không biết nói gì, cuối cùng bèn hành lễ với hắn: “Cẩm Triều tạ ơn biểu cữu. Biểu cữu giúp tôi một lần, sau này nếu có thể giúp lại tôi chắc chắn sẽ giúp ngài.”

Chuyện mà nàng muốn nói là đề phụ thân hắn Trường Hưng hầu miễn phải chết.

Diệp Hận lại nói: “Cô cũng đừng vội cảm ơn ta, ta cũng chưa đồng ý giúp cô cơ mà.”

Cẩm Triều nhìn hắn, tức giận đến nổi mờ mắt. Thế tử Trường Hưng Hầu này... Nếu không có ý giúp thì nói nhiều như thế làm gì?

Nàng hít sâu một hơi, hỏi: “Phải chăng biểu cữu có điều kiện gì...?”

Diệp Hận lắc đầu, lông mày chau lại như có điều do dự: “Ba ngày sau ta lại tới tìm cô.”

Cẩm Triều không còn tâm trạng đâu mà ngắm cảnh nữa, dọc đường Cố Lan và Cố Liên to nhỏ với nhau nàng cũng chẳng buồn để ý.

Đảo mắt đã qua ba ngày.

Dinh thự phủ Trường Hưng Hầu nằm trên phố Ngọc Liễu ở kinh thành, phố ngọc Liễu gần với phủ Thuận Thiên nằm trên phố Phủ Doãn, là chỗ cư ngụ của vương công quý tộc trong kinh thành. Phủ Trường Hưng Hầu lại càng nổi bật trong số đó, hơn nửa phố Ngọc Liễu đều là đất của họ.

Trường Hưng Hầu lại là kẻ quê mùa, ông ta không hiểu được những chuyện này. Nhưng ông ta cưới con gái của học sĩ chương viện Hàn Lâm viện, Cao thị, nếu so Cao thị với những tiểu thư thế gia khác, thì từ khúc phú bà đều rất tinh thông, chuyện trong nhà bà cũng lo liệu được gọn gàng ngăn nắp.

Hai người vợ chồng hòa hợp, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, cuộc sống ân ái vô cùng. Mặc dù Cao thị vào cửa hơn mười năm vẫn chưa sinh con trai trưởng nhưng Trường Hưng Hầu cũng không cưới di nương.

Diệp Hận được Cao Thị sinh lúc 34 tuổi.

Lúc này đây hắn đang trầm tư trong thư phòng, ngồi trên ghế thái sư, tay nâng chén trà nóng, hơi nước tỏa lên từ trong chén, ngoài trời mưa phùn bay bay. Trong bể cá bằng sứ men xanh có tiếng “Bịch”, con rùa trong bể lật người một cái.

“Thiếu gia, thái lão gia gọi ngài tới đó một chuyện.” Thư đồng Chi Thư của hắn đứng trước cửa bẩm báo.

Diệp Hận chau mày, thả chén trà xuống bàn: “Cuối cùng cũng chịu gặp ta rồi.”

Hắn đi dọc hành lang, Chi Thư hoảng hốt vội tìm chiếc ô đuổi theo hắn: “Thiếu gia, ngài đừng để ướt mưa.”

Thái lão gia là lão Trường Hưng Hầu, nay đã gần tám mươi tuổi. Ông cụ cũng chinh chiến cả đời trên lưng ngựa, mạnh mẽ hơn con mình, thông hiểu thi thư, học rộng hiểu nhiều.

Thái lão gia đang luyện chữ, ngồi bút trầm ổn, chữ viết mạnh mẽ vô cùng, nghe nha hoàn thông báo, ông đặt bút lông xuống rồi nói: “Bảo nó vào đi.”

Diệp Hận bước vào thư phòng của ông, hai ông cháu giảng cơ thật lâu, thái lão gia thấy hắn không nói gì cả. Ông cụ nghĩ thăm tuổi hắn không lớn, nhưng lại biết so tâm cơ hơn phụ thân hắn, còn dám so gan với ông, lại có vẻ giống với tính cách ông thông gia...

Thái lão gia không muốn lãng phí thời gian mà hỏi thẳng hắn: “... Mời Tiêu Kỳ Sơn tới, cháu có thể đảm bảo thân phận ông ta không bị truyền ra ngoài không?”

Diệp Hận nghĩ rồi nói: “Nay hoàng thượng bệnh lâu chưa thành, Hoàng hậu nương lòng nóng như lửa đốt, Cẩm Y Vệ trong nội cung hằng còn loay hoay, chỉ e không ai chú ý tới việc này, huống chi Tiêu tiên sinh đã mai danh ẩn tích nhiều năm, bây giờ người biết ông ấy cũng chẳng còn nhiều... Ông yên tâm, dù sao Tiêu tiên sinh cũng là ân sư của cháu, cháu sẽ không để ông ấy mạo hiểm.”

Không cam đoan nhưng cũng không nói là không thể.

Thái lão gia cười nói: “Năm đó Thành Vương mưu phản, ông ta thân là phò tá đức cao vọng trọng của Thành vương, đáng nhẽ đã phải tội chém đầu. Ta

Kính trọng ông ta không bỏ chủ mà chạy, chỉ nghĩ nếu ông ta có thể cống hiến cho hoàng thượng thì so ra cũng là phúc. Ai ngờ tính cách ông ta kiên cường, thà rằng về núi quy ẩn cũng không chịu quy phục hoàng thượng...”

“Nếu là ân sư của cháu thì cháu phải chịu trách nhiệm an nguy cho sinh tử của ông ta, cháu đi đi. Dù sao thì sớm muộn gì cháu cũng làm chủ phủ Trường Hưng Hầu, phải tự biết cân nhắc.” Thái lão gia phát tay cho hắn lui.

Diệp Hạo liền bảo tiểu tư chuẩn bị ngựa để tới Thích Hạo.

Nghe nói thế từ gia một mình tới tìm Cẩm Triều, Cố Đức Chiêu cũng khiếp sợ vô cùng, vội cho người chuẩn bị rượu chiêu đãi hắn, lại bảo Thủy Oánh đi tìm Cẩm Triều tới.

Lúc Cẩm Triều vội vã chạy đến thì Diệp Hạo đang dựa vào lan can cho cá ăn, hắn nhìn từng vòng sóng lăn tăn nổi lên trên mặt nước xanh như ngọc, cá chép bơi qua bơi lại dưới nước. Hắn hơi cúi mặt, một bên mặt đẹp đẽ như ngọc.

Cẩm Triều nhìn thấy từ xa, âm thầm tán thưởng tư thái phong độ của Diệp Hạo. Không phải nói, ngoài khí chất ra, hắn cũng là kiểu công tử văn nhã.

Diệp Hạo không quay đầu lại, chỉ lười biếng nói: “Cô nhớ cho kỹ, cô thiếu ta một ân huệ.”

Cẩm Triều vui vẻ trong lòng, hắn đồng ý mời Tiêu Kỳ Sơn về chữa bệnh cho mẫu thân rồi!

Nàng đi tới bên cạnh Diệp Hạo, cười nói: “Đây là điều hiển nhiên, chẳng hay biểu cữu có thể thông báo lúc nào thì Tiêu tiên sinh tới hay không, để tôi còn chuẩn bị.”

Diệp Hạo nghiêng đầu nhìn nàng. Cố Cẩm Triều đang mỉm cười, tuy bình thường nàng cũng cười nhưng nụ cười lại có cảm giác u tối không xua tan được, bây giờ lại cười đến là sáng lạn, đáng vẻ như có ánh hào quang.

Hắn cũng khẽ cong khóe môi: “Ta cũng không biết, chắc hơn một tháng nữa. Tiêu tiên sinh thích thanh tĩnh, ngoài ra cũng không có yêu cầu gì khác.”

Hắn tới nhanh mà đi cũng vội, chỉ kịp nói với Cố Cẩm Triều: “Cô nhớ phải trả ơn tôi đấy.”

Trên đường về Thanh Đồng viện, bước chân của Cẩm Triều cũng nhẹ nhàng hơn. Thanh Bô cũng vui mừng như nàng: “Nói vậy thì bệnh của phu nhân có thể chữa khỏi rồi... Có cần sang nói trước với phu nhân một tiếng không ạ?”

Cẩm Triều nghĩ rồi cười nói: “Nếu nửa đường không có sơ suất gì thì sẽ tới đúng lúc, nếu không kịp sẽ khiến mẫu thân lo lắng. Chẳng bằng đợi tiên sinh tới rồi hãy nói với bà ấy, không vội!”

Thanh Bô ngừng lại thấy cũng đúng: “13 tháng 5 là lễ cập kê của Nhị tiểu thư, tháng này quý phủ cũng bận rộn. Nếu phu nhân còn phải lo lắng chuyện Tiêu tiên sinh thì cũng không tốt lắm...”

Hai người đang nói chuyện thì thấy hai tên tiểu thư mang đồ ra khỏi Cúc Liễu các. Nhìn kỹ thậm chí còn có cả những thứ như họa quyền, nghiên mực, lá trà, quần sự đi sau hai người, không ngừng thúc giục bọn họ chuyển những thứ đó ra nhanh một chút.

Cẩm Triều liếc mắt ra hiệu, Thanh Bô bước lên ngăn quần sự lại, hỏi: “Lý quần sự, chẳng hay những thứ này chuyển tới đâu thế ạ, trong Cúc Liễu các không dùng ạ?”

Lý quần sự thấy đại tiểu thư đứng bên cạnh liền vội cung kính đáp: “Những thứ này đều là đồ Mục đại nhân đưa cho lão gia, lão gia bảo ném ra ngoài phủ.”

Thanh Bô nghi ngờ nói: “Chẳng phải gần đây Mục đại nhân phủ Chiêm sự rất hợp với lão gia ư?”

Lý quần sự nói: “Cô không biết đó thôi, hôm qua Mục đại nhân xin Tể tướng Đại Nhân của Quốc Tử Giám tới làm mối với lão gia, cầu hôn Nhị tiểu thư cho thứ trưởng tử của ông ta, thứ trưởng tử của Mục đại nhân là người mập mạp ngốc nghếch, trong kinh không có ai muốn gả tiểu thư nhà họ cho hắn ta. Lão gia nghe xong liền không vui, bảo người tiễn Tể tướng đại nhân, sau đó giận dữ trong thư phòng, bảo chúng tôi quẳng hết đồ của Mục đại nhân gửi tới ra ngoài...”

“Nếu không phải Tể tướng đại nhân đức cao vọng trọng, lúc ở Quốc Tử Giám lão gia là môn sinh của ông ấy thì chi e lúc này đã trở mặt rồi...” Lý quần sự vừa nói vừa lưu ý sắc mặt của Cẩm Triều.

Thanh Bô để cho quần sự đi, trở lại bên người Cẩm Triều, cười nói với nàng: “Tiểu thư, lần này Tống di nương và Nhị tiểu thư gặp phiền phức rồi...”

Khóe miệng Cẩm Triều khẽ cong lên: “Chức quan của Mục đại nhân cao hơn phụ thân, phụ thân có thể giận dữ nhưng lại không thể từ chối thẳng thừng. Nếu Cố Lan không muốn gả cho Mục đại công tử thì chi e là phải tốn chút sức rồi.”

Thứ trưởng tử của Mục Niệm An há lại chỉ là người mập mạp ngốc nghếch thôi ư, chi e là người đàn trong mắt người khác.

Năm trước du ngoạn ở ngoại ô với Nhị công tử Lưu gia, người khác nói với hắn rằng nước tiểu của ngựa rất ngon, hắn liền đi tìm ném thử một hóp, còn tấm tắc khen lạ. Tuy rằng Lưu đại nhân đã khiển trách Nhị công tử một chập nhưng chuyện này cũng đã thành một tấn trò cười.

Biết bạn tốt của mình có ý định như thế, chẳng trách phụ thân lại tức giận.

Ai bảo Cố Lan là thứ xuất chứ, tiểu thư thứ xuất đương nhiên là bị người ta xem nhẹ mấy phần,

Nhưng tuy rằng Mục đại công tử nhìn như ngu đốt nhưng lại rất thông minh. Cẩm Triều còn nhớ rõ cuối cùng người thừa kế Mục gia lại là hấn, cuối cùng hấn còn cưới Tử tiểu thư An Dương Bá, tình cảm với phụ nhân rất nồng thắm, ngay cả thông phòng cũng chẳng có lấy một người.

Việc này nhanh chóng truyền tới tai Cố Lan.

Mặt nàng ta trắng bệch, nắm chặt tay áo Tử Lăng hỏi: “Phụ thân đồng ý rồi ư?”

Tử Lăng lo lắng nói: “Nô tỳ nghĩ chắc là không đâu ạ... Sau đó lão gia rất giận dữ, bảo người quăng hết đồ Mục đại nhân đưa tới đi hết rồi ạ.”

Lúc này Cố Lan mới thở phào một hơi, bảo Mộc Cẩm nhanh đi tìm Tổng di nương, nàng ta ngồi trên giường gạch cạnh cửa sổ, nhìn ánh mặt trời bên ngoài đến xuất thần. Nàng ta không muốn gả cho một kẻ đần! Nếu muốn gả ra ngoài... Vậy thì, vậy thì cũng nên là người như Diệp Hạo, đáng vẻ như thần tiên, làm chính thê của con trai trưởng, từ nhỏ nàng ta đã là thứ nữ, đã chịu đủ sự cay nghiệt của thân phận thứ xuất rồi!

Từ nhỏ mấy biểu tỷ đã không thích chơi với nàng ta, ghét bỏ nàng ta là thứ xuất. Lớn dần lên, nàng ta vốn cũng thích Có Cẩm Triều. Ai dè lúc Có Cẩm Triều trở lại Cố gia, tỷ tỷ này lại được yêu thương hơn... Vàng bạc trang sức của tỷ ấy đều đẹp hơn của nàng ta, ngay cả nha hoàn cũng nhiều hơn của nàng ta mấy người!

Dần dà nàng ta liền không thích Có Cẩm Triều, nhìn đáng vẻ ngang ngược kiêu ngạo vô lý của tỷ ấy, trong lòng nàng ta rất khinh thường. Nàng ta còn hơn kẻ được gọi là đích nữ này vạn phần, nhưng lại hết lần này lượt khác phải nịnh nọt tỷ ấy! Nhưng người khác không nghĩ thế, cho dù nàng ta có nhu thuận, có thủ lễ thì người đầu tiên được chú ý vẫn là Có Cẩm Triều, nàng ta chẳng là gì cả! Bây giờ ngay cả nhân duyên cũng muốn nàng ta chịu thiệt ư?

Tử Lăng nhìn Cố Lan xuất thần, không nhìn được lại nói: “Tiểu thư, em em thấy Thứ trưởng tử của Mục gia cũng là mối không tồi. Dù sao thì mẹ đẻ của hấn cũng đã mất, không có người thân cận giúp đỡ. Tuy Thứ trưởng tử này gốc gác nhưng được cái thật thà, nói không chừng sau này... Hơn nữa người gả qua sẽ là chính phòng, Mục đại nhân lại là quan tứ phẩm của phủ Chiêm Sự, sau này lo một chức quan tốt cho Mục Thiếu gia là điều tất nhiên...”

Cố Lan lạnh lùng nhìn nàng ta, quát lên: “Câm miệng! Người thì biết cái gì, cút xuống cho ta!”

Tử Lăng kinh hoàng không thôi, vội vàng hành lễ lui ra ngoài.

Tổng di nương đẩy rèm bước vào, Cố Lan mới nức nở nghẹn ngào lên tiếng, rơi nước mắt nhào vào lòng bà ta. Nghẹn ngào hỏi bà ta: “Mẫu thân... Phụ thân sẽ đồng ý mối hôn sự này ư?”

Sắc mặt Tổng di nương cũng không được tốt, ôm Cố Lan để nàng ta ngồi lên giường gạch.

“Lần này phụ thân con từ chối rất kiên quyết, nhưng người đến dù sao cũng là Trưởng Đại nhân, là người đức cao vọng trọng nhưng lại không hay làm mối. Nói không chừng Mục Niệm An đổi người khác tới làm mối... Phụ thân con sẽ do dự. Dù sao Mục Niệm An cũng là thủ hạ của Trần tam gia, cũng là người có chỗ đứng trong triều. Phụ thân con sẽ không đối đầu với ông ta...”

Cố Lan ngơ ngác nhìn mẫu thân của mình: “Vậy phải làm sao bây giờ... Con không muốn bị gả cho Mục đại thiếu gia!”

Tổng di nương an ủi nàng ta: “Mẫu thân biết. Nay chỉ còn một cách, phải để Mục Niệm An kia kiêng kị một chút, không dám nhắc lại nữa...”

Cố Lan lo lắng ngồi thẳng dậy.

Tổng di nương cười nhạt: “... Con nói xem, nếu con trở thành đích nữ rồi, Mục Niệm An có còn không biết xấu hổ tới cầu hôn nữa không?”

Cố Lan kinh ngạc nhìn Tổng di nương, nửa ngày sau mới hiểu bà ta nói vậy là có ý gì: “Mẹ đang nói... Mẹ sẽ lên làm chính thất ư? Nhưng... Con thấy Kỳ thị như thế, chỉ e sống thêm mấy năm cũng không có vấn đề gì!”

Tổng di nương như có điều suy nghĩ: “Chúng ta khiến bệnh tình bà ta trở nặng... Đến lúc bà ta chết rồi, con cũng phải giữ đạo hiếu, một năm sau không thể gả ra ngoài... Đợi qua một năm thì mẹ cũng đã có thể phù chính rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trâm Cài Tóc

Mấy ngày sau, phụ thân tìm Cẩm Triều đến để hỏi về chuyện của Diệp Hạo.

Cẩm Triều giải thích: “Lần trước thái tử đến có vô tình làm con mèo của con bị thương, chắc là đến xin lỗi đây ạ.”

Cố Đức Chiêu nhìn Cẩm Triều, có vẻ không tin.

Ông ngồi xuống: “Ta nghe Lan Tỳ Nhi nói, thái tử từng tặng cho con một bức tranh?”

Mặt Cẩm Triều không đổi sắc: “Thái tử làm mèo của con bị thương nên áy náy mới đưa cho con một bức tranh, là vẽ mèo. Nhị muội ở đó cũng nhìn thấy, muội ấy không nói cho phụ thân biết sao...”

Cố Đức Chiêu nhíu mày, dặn dò nàng: “Thân phận của thái tử cao hơn con, lần sau con phải khiêm tốn với thái tử một chút.” Lời này nói ra là do sợ bọn họ có tư tình. Cẩm Triều nghe xong không khỏi bật cười, cho nàng mấy lá gan nàng cũng không dám có tình cảm gì với Diệp Hạo...

Cố Đức Chiêu nhắc tới lễ cập kê của Cố Lan: “Nhị muội của con nửa tháng nữa là cập kê rồi, công việc trong phủ cũng bận rộn. Con là trưởng tử, cũng suy nghĩ xem lễ cập kê của Lan Tỳ Nhi nên làm thế nào mới tốt. Lễ cập kê của Lan Tỳ Nhi cũng cần phải hơn người, con có muốn làm hay không?”

Cẩm Triều đáp bằng lòng. Nhưng trong lòng lại nghĩ cho dù nàng bằng lòng, nói không chừng Cố Lan còn không muốn đấy chứ. Muội ta vô cùng kiêu ngạo, nhất định không chịu thua kém danh tiếng.

“Không biết phụ thân đã tìm được người cài trâm* và tư giả cho nhị muội chưa ạ?” Cẩm Triều hỏi phụ thân.

(*:Theo Kinh Lễ, người con gái Trung hoa xưa kia khi đến tuổi 15, thì cài trâm, tỏ là đã đến tuổi lấy chồng)

Cố Đức Chiêu nói: “Theo ý Tông di nương, trước kia ở Tông gia có hai người tỷ tỷ đã xuất giá chọn một người, người chọn cho Lan Tỳ Nhi làm tư giả cũng là cháu gái của Tông di nương. Việc này con không cần lo đâu.”

Cẩm Triều trở lại Thanh Đồng viện, bảo Đông mã mã đi mời La Vĩnh Bình tới.

La Vĩnh Bình bây giờ đã là chủ quỹ của hai cửa hàng lụa rồi, là nhờ Cẩm Triều bảo đảm cho y trước mặt mẫu thân. Vì thế y rất biết ơn Cẩm Triều, miễn là việc mà Cẩm Triều nhờ y đều làm rất tốt.

Y mặc áo tơ hoa văn bảo tượng, thân hình ngày càng mập. Cười ha hả hỏi Cẩm Triều: “Không biết đại tiểu thư có gì sai bảo?”

Cẩm Triều bảo y chuẩn bị lễ cập kê cho Cố Lan: “Làm cho thật xa xỉ, kim quang chói sáng, nhìn vào thấy phú quý. Nhất định phải có búi tóc tơ vàng mà muội ta thích nhất.”

Bạch Vân và Thái Phù đều mỉm cười.

La Vĩnh Bình đáp ứng: “Nô tài đảm bảo làm đúng ý tiểu thư!”

Cẩm Triều nghĩ đến hai tỷ tỷ kia của Tông di nương mà phụ thân nói đến.

Tình hình gần đây của Tông gia nàng không hề biết, cũng không biết tính tình của hai người tỷ tỷ của Tông di nương như thế nào, là loại người gì.

Nàng dặn dò La Vĩnh Bình: “Nghe nói Tông Thiếu Khanh có hai người con gái được gả làm vợ người khác, ông đi nghe ngóng xem hai người này như thế nào.”

La Vĩnh Bình nghĩ một lúc rồi nói: “Nô tài đã hiểu.”

La Vĩnh Bình nhận lời đi, hai ngày sau bảo người mang đồ đến Cố phủ. Đồ được chứa trong ba cái hộp, ngoài hai bộ búi tóc bằng tơ vàng còn có một cặp vòng đeo tay mạ vàng.

Cẩm Triều cảm thấy rất hài lòng, bảo Đông mã mã nhận lấy những thứ đó. La Vĩnh Bình lấy một cuốn sách từ trong tay áo ra: “Đây chuyện nhà của hai tỷ tỷ Tông di nương, nô tài sợ lại có sai sót nên viết lại giao cho nhị tiểu thư.”

La Vĩnh Bình làm việc cực kì cẩn thận.

Cẩm Triều bảo Đông mã mã thưởng cho La Vĩnh Bình, tiễn y đi. Bảo Thanh Bò mở cửa sổ cho ánh nắng bên ngoài chiếu rọi vào, nàng nằm trên giường lớn đọc kĩ cuốn sách mà La Vĩnh Bình đưa cho.

Hai người tỷ tỷ của Tông di nương, đại tỷ gả cho Lý Tuyên phủ ở Thiểm Tây, tuyên phủ đi nhận chức ở Thiểm Tây, chỉ mang theo nha hoàn sai vặt. Lý phu nhân và mẹ chồng cùng với hai đứa con gái ở lại huyện Đại Hưng. Nghe đồn là Lý Tuyên phủ nuôi tiểu thiếp ở Thiểm Tây sinh ra con trai cho nên không muốn trở lại Yên kinh. Lý phu nhân là người rất kiêu ngạo, ghét nhất thấy người khác nói những chuyện này, lần trước có một tiểu nha đầu nói chuyện này lung tung liền bị bà ta đuổi đi.

Bà ta rất coi trọng tam tông tứ đức của con gái, hai đứa con gái của bà ta nổi tiếng hiền lành, tốt đẹp.

Nhị tỷ của Tống di nương gả cho Thiếu Khanh Văn đại nhân ở Quang Lộc tự, vợ chồng hạnh phúc. Văn đại nhân mặc dù chỉ là quan Ngũ phẩm nhưng dù sao cũng là học trò ở Trương Cư Liêm, tiền đồ vẫn chưa thể biết được. Văn phu nhân sinh con trai trưởng, cũng có tiếng nói với các đại thần thân thiết ở kinh thành.

La Vĩnh Bình không chỉ viết về tình hình gia đình của hai người tỷ tỷ của Tống di nương mà các tin đồn bí mật nghe ngóng được cũng viết hết lại. Cực kỳ kỹ càng.

Cầm Triều nói cho Đông ma ma những việc này, Đông ma ma nói: “Dựa vào tính cách của Tống di nương thì cái trăm cho Nhị tiểu thư hẳn là Văn phu nhân. Tính tình Văn phu nhân cởi mở, thích làm mai mối, nghe nói việc hôn nhân hoàn mỹ, nếu Tống di nương quan tâm đến chuyện hôn sự của Cố Lan thì cần phải lấy lòng Văn phu nhân.”

“Nhưng Lý phu nhân là người kiêu ngạo, nếu không trấn an tốt nhất định sẽ âm thầm ghi hận Tống di nương thôi.”

Cầm Triều mỉm cười: “Chọn ai chúng chưa biết được. Nếu là ta, ta sẽ chọn Lý phu nhân, thà rằng đắc tội quân tử cũng không thể đắc tội tiểu nhân, bị người lòng dạ nhỏ mọn ghi hận cũng không tốt. Tuy nhiên cũng không cần bận tâm, Cố Lan có rất nhiều thù đoạn.”

Đông ma ma đi theo cười cười: “Nô tỷ cũng quên mất. Tiểu thư nhanh đi ngủ trưa thôi, buổi chiều còn đến thỉnh an phu nhân.”

Cầm Triều gạt đầu, bảo Thanh Bò thấp nển, tự mình đốt sách thành tro.

Giữa xuân thoáng qua, cuối xuân gần, rất nhanh đã chuyển sang hạ rồi. Trong ao nhỏ của Cầm Triều những nụ hoa thủy tiên tím nhạt cũng đã nhú ra.

Cố Gia náo nhiệt hẳn lên, từ trong phòng mang ra cây lựu, cây trúc đào, hoa la đơn bày đầy đình viện và hoa viên, đặc biệt xây thêm một bồn hoa. Phụ thân còn tự lên danh sách sách chiếu đài, mời đoàn kịch Đức Âm phường đến hát hí khúc. Gần đến lễ cập kê của Cố Lan, Từ Vĩnh Dương bá phủ, Tống gia, đến cả La gia, Định Quốc công Pha gia đều cho người mang quà đến.

Cầm Triều ở trong phòng nhuộm móng tay.

Ban sáng nàng thấy hoa phượng tiên vừa nở, lại nhìn móng tay mình trắng thuần, đột nhiên muốn nhuộm móng, bèn bảo Vũ Đồng nâng chén Lư Ly, nàng đứng trong vườn hoa tự mình hái những cánh hoa phượng tiên.

Đập nát cánh hoa, lấy nước đỏ tươi trộn với phèn. Dùng vải bông bao lấy đầu ngón tay tinh tế bôi màu trên móng tay.

Cầm Triều để tay lên bàn, nghe Thái Phù kể lại chuyện tặng quà.

“La gia ở phố La Hiền tặng một hộp chén Lư Ly, Pha gia ở phố La Hiền tặng một cái lư hương cổ hai lỗ ba chân, Mục gia ở phố Ngọc Nhi tặng một cặp vòng phi thủy.”

Cầm Triều nghe tới Mục gia bèn hỏi Thái Phù: “Mục gia cũng tặng quà ư?”

Thái Phù đáp: “Lão gia đều tặng quà cho mấy vị đồng liêu, chỉ là Mục gia tặng lại có phần quý giá hơn thôi.”

“Tặng lại đồ quý nên mới đau đầu.” Cầm Triều gạt đầu, ra hiệu tiếp tục nói.

Một lát sau, Bạch Vân đến bẩm báo: “Tiểu thư, Lý phu nhân và Văn phu nhân đã đến rồi. Đang ở chỗ Tống di nương.”

Còn bốn ngày nữa là đến lễ cập kê rồi, Tống di nương liền xin chỉ thị phụ thân, bảo quản sự sớm đi đón hai người tỷ tỷ của bà ta tới. Máy ngày này hai người đó sẽ ở lại Cố Gia, tỷ muội mấy người trò chuyện với nhau.

Trước kia Lý phu nhân và Văn phu nhân không thích liên quan tới Tống di nương, hôm nay nhìn thấy Tống di nương có đôi chút khả năng được lên làm kế thất, mới thân mật hơn nhiều. Dù sao ân sư của phụ thân cũng sắp lên chức rồi, có Cố Gia chống lưng, với lại Cố gia có quan hệ thông gia với Trương Hưng hầu. Quan hệ tốt với Cố gia cũng rất có lợi.

Cố Cầm Triều nghĩ ngợi một lát rồi bảo Thái Phù giúp nàng rửa tay.

Thái Phù cảm thấy kỳ lạ: “Tiểu thư, còn chưa đến lúc.”

“Sớm đến màu hồng là dễ nhìn rồi, không cần tươi quá.” Cầm Triều thuận miệng giải thích. Thái Phù hầu nàng rửa tay, quả nhiên móng tay hồng phấn, non mềm, vô cùng đẹp mắt.

Cầm Triều cùng với Thanh Bò và Thái Phù đi đến chỗ Tống di nương gặp Lý phu nhân và Văn phu nhân.

Lý phu nhân mang con gái thứ Lý Phu đến, chắc là vì Tống di nương nên đã chọn làm nha đầu riêng cho Cố Lan. Lý Phu mười lăm tuổi mang giày vải bôi thêu đình hương, lời nói và việc làm cẩn thận, tuy khuôn mặt dễ thương nhưng lại có phần già dặn.

Lý phu nhân nhìn thấy Cầm Triều, cảm giác có hơi quái dị. Giống như rất là khinh thường dáng vẻ của nàng, thấy Cầm Triều chào hỏi cũng chỉ ừ một tiếng không hề để ý.

Cầm Triều nhớ đến cuốn sách La Vinh Bình cho nàng nói Lý phu nhân coi trọng nhất là tam tông tứ đức của phụ nữ, nghe người ngoài đồn mình ngang ngược, can rở, không theo khuôn phép, bà ấy nhất định là không thích rồi.

Văn phu ngược lại còn khen Cầm Triều vài câu: “Triều Tỷ Nhi thật xinh đẹp, cả vườn Hoa Đô cũng không bằng.”

Lý phu nhân nhìn kỹ nàng: “Đại tiểu thư dung nhan xinh đẹp, có thể mặc thử quần áo trắng trong thuần khiết xem sao.”

Nói vậy là ý rằng nàng thật lẳng lơ rồi.

Cầm Triều cảm thấy không hiểu nổi, nàng mặc áo gấm xanh trời vân mây, chỗ nào không trắng trong thuần khiết chứ!

Tổng di nương cảm thấy đại tỷ của mình nói chuyện không đúng dịp, đành cười: “Đại tiểu thư của chúng ta nổi tiếng xinh đẹp ở Thích An. Khó có cơ hội đại tiểu thư đến nơi này của ta, nghe nói tiểu thư thích thủy tiên, bồn thủy tiên này của ta vừa mới nở, nếu tiểu thư cảm thấy đẹp có thể mang trở về.”

Cầm Triều cười ghẹo nàng: “Thủy tiên ở chỗ di nương thật đẹp, nhưng ta cũng không dám tranh của di nương!”

Ánh mắt Tổng di nương lóe lên như muốn nói gì, Xảo Vi tới báo là nhị tiểu thư đến rồi.

Cố Lan vừa đến đã vừa cười vừa giữ chặt tay Văn phu nhân: “Văn phu nhân, lâu rồi con chưa gặp người!”

Văn phu nhân vội vàng ôm nàng ta lại: “Đề ta xem xem, cũng đã lớn thành đại cô nương rồi!”

Cố Lan cười: “Con dù lớn thế nào vẫn thân thiết với người thôi. Con còn nhớ rõ khi bé con bệnh không chịu uống thuốc, chính người đã mua cho con kẹo đường nhỏ đây!”

Tổng di nương nói nàng: “Không có lẽ độ, nhanh thỉnh an Lý phu nhân và Lý nhị tiểu thư.”

Cố Lan lại giữ chặt tay Lý phu nhân, “Con thấy mọi người đến nên vui vẻ, Lý phu nhân lòng dạ bao la, Lý nhị tiểu thư lại hiền lành, chắc chắn không so đo với con đâu nhỉ.”

Lý phu nhân nói: “Không so đo với con! Đứa trẻ này ngốc như vậy sau này bị người ta ức hiếp cũng không biết đâu!”

Cố Lan cười cười, “Có trường tỷ ở đây, sao có người ức hiếp con được chứ.” Ánh mắt nhìn sang Cầm Triều đề lộ ra nhiều ý tứ, Văn phu nhân yêu thương sờ lên tóc nàng ta.

Cầm Triều ở một bên nhìn xem, trong lòng âm thầm bật cười.

Cố Lan trước mặt người nói tiếng người, trước mặt quý nói chuyện quý, bản lĩnh này luyện được thật hay.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thăm Hỏi

“Ta mang theo Lý Phu làm tư giả, con đã tìm được người đọc tán văn* cùng với người đeo trâm chưa?” Lý phu nhân hỏi Cố Lan.

(*tán văn: một thể văn thời xưa, nội dung ca ngợi nhân vật)

Cố Lan nhìn Lý Phu, khen ngợi nàng ấy: “Lần đầu tiên trông thấy Lý nhị tiểu thư, thật là duyên dáng!”

Lý Phu mỉm môi cười, không lên tiếng.

“Phụ thân bảo trưởng tỷ làm người đọc tán văn cho con.” Cố Lan nhìn sang Cố Cầm Triều đang uống trà, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Cố đại tiểu thư sao?” Lý phu nhân có phần kinh ngạc.

Cầm Triều thiếu chút nữa là sặc. Trong lòng lặng lẽ nói, sao cả trà mà mấy người cũng không để cho ta uống thế.

Nàng nhướng mắt lên nhìn, vẻ tươi cười của Văn phu nhân và Lý phu nhân đều thu lại rồi. Hiển nhiên đều cho rằng với đức hạnh của nàng thì không xứng đáng làm người đọc tán văn cho Cố Lan.

Đều là do phụ thân yêu cầu chứ nàng có muốn làm đâu!

Cầm Triều buông chén trà, thần nhiên: “Nếu Lan Tỷ Nhi không muốn, ta có thể nói với phụ thân một tiếng, đổi người khác thôi.”

Cố Lan có vẻ oan ức: “Trường tỷ đừng hiểu lầm, muội không có ý đó. Tỷ ngàn vạn lần cũng đừng hiểu lầm.” Nàng ta ra vẻ sợ sệt, giống như sợ bị Cầm Triều ăn tươi nuốt sống vậy.

Tổng di nương còn chưa nói lời nào, Văn phu nhân đã trầm mặt xuống rồi. Bà ta đề tay Cố Lan trấn an, nói với Cầm Triều: “Đại tiểu thư rộng lượng, Lan Tỷ Nhi của chúng ta không có ý gì khác, chỉ do nó không biết cách nói chuyện thôi. Không có ý gì đâu.”

Cầm Triều cười với Văn phu nhân: “Vì sao ta phải ghi hận với Lan Tỷ Nhi.” Nàng thân mật ôm vai Cố Lan: “Chỉ là nói đùa thôi, ta với Cố Lan là tỷ muội tốt mà, đừng không?” Nàng nhìn Cố Lan.

Cả người Cố Lan cứng ngắc, cảm thấy việc Cố Cầm Triều đặt tay trên vai khiến bản thân cực kì khó chịu, chẳng qua là trước mặt người khác không tiện phản ứng nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Cầm Triều thu tay lại, nâng một chén trà lên, từ từ thổi hơi rồi nhấp một ngụm, ưu nhã vô cùng.

Không ngờ Cố Cầm Triều trở mặt nhanh như vậy, Cố Lan và Văn phu nhân nhất thời không biết nói gì.

Đúng lúc này, Bạch Vân từ hành lang gấp khúc bên trên đi đến, trước tiên hành lễ với mấy vị phu nhân và di nương, sau đó mới nói với Cầm Triều: “Đại tiểu thư! Kỳ Thái phu nhân đã tới!”

Cầm Triều đặt chén trà xuống, vui mừng: “Ngoại tổ mẫu đến rồi sao? Sao bà lại rảnh mà tới đây?”

Bạch Vân nói: “Kỳ Thái phu nhân vội tới tặng quà cho nhị tiểu thư đây ạ, thuận tiện thăm tiểu thư và phu nhân luôn, bây giờ đang ở chỗ của phu nhân!”

“Kỳ Thái phu nhân? Thông Châu Kỳ gia Thái phu nhân?” Lý phu nhân kinh ngạc xen vào một câu.

Bạch Vân gật đầu trả lời: “Đúng vậy. Nhà ngoại của đại tiểu thư chính là Thông Châu Kỳ gia.”

Về mặt của hai vị phu nhân khác trước hoàn toàn.

Hai người đạo gần đây không chú ý đến chuyện của Cố gia. Mặc dù biết Cố Gia còn có một vị phu nhân, nhưng trong mắt các bà, phu nhân kia cũng là người sắp chết rồi, chỉ chờ Tổng di nương lên làm kế thất thôi.

Ai biết được... Cố Gia phu nhân lại là người của Kỳ gia ở Thông Châu! Khó trách Tổng di nương không nói với các bà!

Nếu như phu nhân kia là người của Kỳ gia ở Thông Châu, như vậy khả năng việc Tổng di nương lên làm kế thất cũng ít đi mấy phần...

Cầm Triều nói với Cố Lan: “Ngoại tổ mẫu đã tự mình mang quà đến cho muội rồi, muội nhất định phải sang thăm bà ấy đấy!” Vừa cười lại vừa nói với hai vị phu nhân: “Hai vị phu nhân có muốn đi thăm Thái phu nhân cùng ta luôn không.”

Trong lòng hai người đương nhiên muốn.

Cho dù Cố Cầm Triều không nói, Văn phu nhân và Lý phu nhân cũng phải nghĩ cách đến thăm.

Nếu có thể quen biết với Kỳ Thái phu nhân, về sau trong nhà buôn bán cũng thuận tiện hơn. Kỳ gia ở Yên kinh là nhà giàu có và đông đúc không nhất cũng nhì, trong nhà có hiệu buôn, điền sản ruộng đất, bất động sản nhiều vô số kể, còn có cửa hàng chuyên vận chuyển từ nam ra bắc, hằng năm chỉ vận chuyển hàng hóa không thôi cũng lời mấy vạn lượng bạc!

Về mặt Tổng di nương khó coi, nhưng cũng không thể ngăn cản hai vị phu nhân đi gặp Kỳ Thái phu nhân. Đành phải Xảo Vi đi theo, nói là sợ hai vị phu nhân không quen nên bảo Xảo Vi hầu hạ hai người.

Đến ngoài Tà Tiêu viện, Từ ma ma đứng trong hành lang nói cho Cầm Triều biết mẫu thân và ngoại tổ mẫu đang nói chuyện trong phòng, Mặc Ngọc, Mặc Mai đều chờ bên ngoài. Sau đó lại dẫn dò Mặc Ngọc mời hai vị phu nhân đến gian nhà phía tây ngồi đợi.

Ngoại tổ mẫu đã lâu chưa gặp mẫu thân, đương nhiên có nhiều chuyện muốn nói.

Một đoàn người đi đến gian nhà phía tây, đã thấy có hơn mười nha đầu và ma ma khoanh tay đứng đó, đứng thẳng bên cạnh còn có ba quân sự nghiêm túc và trang trọng. Những người này đều đứng khoanh tay nhìn về phía cửa, không có một tiếng xì xào nào.

Văn phu nhân nhỏ giọng hỏi Mặc Ngọc: “Xin hỏi cô nương, phu nhân các người có nhiều người hầu hạ vậy ư?”

Mặc Ngọc cười cười: “Phu nhân hiểu lầm rồi, đây là người hầu của Kỳ Thái phu nhân đây ạ.”

Văn phu nhân cực kỳ hâm mộ: “Nhìn thái độ điềm đạm, cũng không phải hạ nhân bình thường.”

Bà ta kinh ngạc trong lòng, hạ nhân hầu hạ Kỷ Thái phu nhân thậm chí có cả quân sự! Hơn nữa đi theo bà ấy vào nội viện cũng không có nửa phần cảm ky, chắc chắn đó là người làm đả kích giết bán thân. Nghe nói Kỷ Thái phu nhân ở Kỷ gia nói một thì không có hai, xem ra chính xác là vậy.

Lý phu nhân liếc nhìn Văn phu nhân.

Hai người ngồi đợi ở gian nhà phía tây khoảng nửa khắc đồng hồ, mẫu thân và ngoại tổ mẫu cũng đã nói xong rồi. Từ ma ma đến mời bọn họ sang đó.

Cầm Triều giới thiệu hai vị tỷ tỷ của Tổng di nương cho ngoại tổ mẫu, Kỷ Ngộ thị không có nhiệt tình mấy, chỉ gật đầu cười cười xem như đã nói chuyện rồi.

Văn phu nhân cười nịnh nọt Kỷ Ngộ thị: “Sớm đã được nghe danh tiếng của người, nay mới được gặp!”

Lý phu nhân nhếch khóe miệng cười lạnh, không nói lời nào.

Kỷ thị nằm trên giường lớn, trên người đắp áo ngủ bằng gấm vân nhạn, thân thể bà ấy yếu đuối, mặc dù đã đến mùa hè, nhưng người không ảm lên chút nào, trong đêm còn phải đốt lò sưởi tay. Không tiện đứng dậy, bà chỉ cười bắt chuyện qua với hai vị phu nhân.

Cố Lan đứng ở phía sau nhìn hai người đi của mình, mặt không có chút cảm xúc. Nghe Kỷ Ngộ thị nói chuyện: “Đứa trẻ Lan Tỷ Nhi này, cũng chỉ là một năm chưa thấy ta, lại làm như không nhận ra vậy.”

Kỷ Ngộ thị mỉm cười nhìn nàng ta, ánh mắt hết sức bén nhọn.

Đây chính là trách móc nàng ta chưa thành an phu nhân và ngoại tổ mẫu, thật không có chút phép tắc nào.

Cầm Triều kéo nàng ta một cái, bảo nàng ta vãn an ngoại tổ mẫu, Cố Lan cực kì không muốn, Kỷ Ngộ thị là ngoại tổ mẫu của Cố Cầm Triều, liên quan gì nàng ta chứ, nàng ta không muốn chào bà!

Giọng nói nàng ta có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi: “Chào ngoại tổ mẫu.”

“Lan Tỷ Nhi càng ngày càng duyên dáng rồi, qua lễ cập kê rồi cũng nên gả đi chứ?” Kỷ Ngộ thị cười hỏi mẫu thân.

Mẫu thân cười cười: “Còn chưa đính hôn đâu ạ, người xem có người thích hợp thì mai mối cho Lan Tỷ Nhi của chúng ta đi ạ?”

Cố Lan ôm ái nói: “Mẫu thân yên tâm, hôn sự là do phụ thân quyết định. Sao có thể phiền ngoại tổ mẫu được? Huống chi hôn sự của trưởng tỷ còn chưa được quyết định, con chờ ngày trưởng tỷ gả đi rồi mới xuất giá, nếu không chẳng phải là không tôn kính trưởng tỷ sao? Ngoại tổ mẫu nếu lo cho hôn sự của con, không bằng quan tâm trưởng tỷ nhiều một chút, chuyện của tỷ tỷ cần phải nhanh chóng hơn con đấy ạ...”

Mặt Kỷ Ngộ thị trầm xuống, Cố Lan chê Cầm Triều không có nhân duyên tốt, không gả đi được hay sao?

Cầm Triều không muốn Kỷ Ngộ thị so đo với Cố Lan, chỉ là dùng mồm mép chiếm một chút lợi, việc này không sao cả, sợ là làm hỏng tâm tình của ngoại tổ mẫu đến thăm các nàng thôi. Nàng vừa cười vừa nắm chặt tay Kỷ Ngộ thị: “Người đừng gấp, sau này con không lấy chồng sẽ ở với người thôi!”

Kỷ Ngộ thị cười cười: “Nói lời ngọc ngà, sao con lại không lấy được chồng đây?”

Nói hết lời, Kỷ Ngộ thị lại quay đầu, lạnh lùng nhìn Cố Lan.

Cố Lan bị nhìn đến run da đầu, Kỷ Ngộ thị vốn nghiêm túc, uy nghiêm đó vốn không có phu nhân nội viện nào có thể so được.

Một lát sau Kỷ Ngộ thị chuyển ánh mắt về, cười rộ lên: “Ta là ngoại tổ mẫu của cô, đương nhiên là phải quan tâm chuyện hôn sự của cô, nếu không thì để một người ngu si đàn độn cưới cô thì cũng không tốt.” Bà gọi Tổng ma ma tới, “Đi bảo Chúc quân sự mang quà ta chuẩn bị cho Lan Tỷ Nhi đến đây.”

Trong lòng Cố Lan nhói lên... Kỷ Ngộ thị có ý gì, bà ta biết chuyện Mục gia cầu hôn rồi sao? Làm sao bà ta biết được!

Nàng ta nhìn Kỷ thị, việc này Kỷ thị chắc chắn biết. Vừa rồi hai người này ở trong này nói lâu như vậy là nói chuyện của mình sao?

Cố Lan phỏng đoán trong lòng, bốn ma ma mang theo hai gánh đồ đặc đến.

Gánh thứ nhất là một tượng Phật phi thủy cao một thước, gánh thứ hai là trâm cài tóc vàng bạc các loại, trang sức bạch khảm bảo thạch. Hai gánh đồ vật này không dưới ngàn lượng, Văn phu nhân và Lý phu nhân sáng cả mắt, chưa từng thấy qua có người tặng quà cặp kê lớn như vậy!

Tượng Phật ngọc phi thủy lớn như vậy, sắc xanh của ngọc hết sức đẹp, làm thành vòng tay cũng là cực phẩm chứ nói chi là làm thành ngọc Phật!

Còn có những đồ trang sức kia, cái nào cũng tinh xảo vô cùng, đặt trong hộp gấm, thật là làm cho người ta sáng mắt.

Văn phu nhân cười nói với Cố Lan: “Ngoại tổ mẫu đối với con thật tốt, quà cặp kê cũng đưa nhiều như vậy.”

Kỷ Ngộ thị nói: “Cũng không có nhiều gì, chỉ là ngoại tổ mẫu thấy bình thường cô mặc trang phục trắng trong thuần khiết, nên muốn cho cô nhiều đồ

trang sức một chút. Ngày thường cô hay tụng kinh bái Phật, nên để cho Phật tổ phù hộ cô, nên làm nhiều việc thiện một chút.”

Cố Lan nhìn thấy lại cực kì không thoải mái, nào có phải là cho mình, là muốn đánh mình thì có!

Bà ta nói những lời ấy là có ý gì, lấy tiền đuổi ăn mày ư? Có phải chửi mình tâm địa ác độc hay không?

Kỷ Ngộ thị thu hết sắc mặt của bọn họ vào mắt, nhận thấy Cố Lan quá hẹp hòi, nếu đổi lại là mình thì nhất định sẽ thoải mái nhận lấy rồi còn nói cảm ơn. Bà nói chuyện với Cẩm Triều bên cạnh: “Ta đến thăm mẹ con, đưa quà cặp kê cho muội muội của con, bây giờ phải trở về rồi, chuyện trong nhà bận rộn không thoát được, con còn nhớ đến lão thái bà này thì phải đến thăm ta đấy.”

Cẩm Triều nhìn ngoại tổ mẫu vô cùng thân thiết, nháy mắt với bà mấy cái: “Con ngày nào cũng muốn đi Thông Châu đây ạ!”

Kỷ Ngộ thị và mẫu thân đều cười rộ lên.

Lý phu nhân và Văn phu nhân chào tạm biệt, đi cùng với Cố Lan trên con đường đá xanh, Văn phu nhân nói: “Ngoại tổ mẫu đối với con thật tốt, cho nhiều đồ như vậy, về sau con cũng nên hiếu kính bà ấy!”

Cố Lan vốn một bụng tức giận, nghe Văn phu nhân nói như vậy trong lòng liền khó chịu. Lạnh lùng liếc nhìn Văn phu nhân, bà dì này của nàng đối với mọi người quá nhiệt tình nhưng cũng quá không có đầu óc...

Cũng may Văn phu nhân đang nói nên không thấy được thái độ của Cố Lan.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Khuyên Bảo

Trở lại Lâm Yên Tạ, Xảo Vi kể lại chuyện xảy ra ở Tà Tiêu viên cho Tống di nương nghe.

Tống di nương nghe xong cũng thấy không ổn: “...Thấy Kỷ Ngộ thị coi như xong, hai vị tỷ tỷ của ta cũng không phải là thấy tiền sáng mắt. Chỉ là chuyện Mục gia cầu hôn thì làm sao Kỷ Ngộ thị biết được? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hai người ấy ắt cũng không cài trâm giúp Lan Tỷ Nhi đâu!”

Nếu hai người đó không muốn làm, gấp như vậy bà ta cũng không thể tìm được người thay thế.

Xem xét lại, chọn Văn phu nhân cài trâm cho Cố Lan vẫn tốt hơn, ít nhất việc hôn nhân của Cố Lan cũng không thể kéo dài, nếu Văn phu nhân giúp Cố Lan thì chuyện hôn nhân này sẽ rất tốt, chuyện của Mục đại công tử bà ấy cũng không cần quan tâm.

Chỉ là Lý phu nhân và Văn phu nhân từ trước đến nay bất hòa, chọn Văn phu nhân nói không chừng trong lòng Lý phu nhân sẽ không thích.

Tống di nương suy đi nghĩ lại trong lòng, sau đó hạ quyết tâm tới sương phòng* mà Văn phu nhân đang ở tạm cùng Cố Lan.

(*sương phòng: là nơi dùng cho khách quý sử dụng.)

Văn phu nhân đang may vá trong sương phòng. Thấy Tống di nương và Lan Tỷ Nhi đến bèn bảo nha đầu mang ghế gấm đến.

“Muội đến tìm tỷ tỷ nói chuyện đây.” Tống di nương cười nói, kéo khuôn vải trong tay Văn phu nhân xem một chút, “Hoa văn này thật đẹp thật!”

Cố Lan cũng khen ngợi: “Đường chỉ mịn màng chỉnh tề, màu sắc hài hòa thanh nhã, con thật sự thích bức thêu này!”

Văn phu nhân cười nói: “Chỉ làm để giết thời gian mà thôi. Không biết nữ công may vá của Lan Tỷ Nhi bây giờ thế nào rồi?”

Tống di nương thở dài: “Nhắc đến chuyện này cũng là chuyện buồn của Lan Tỷ Nhi. Trong phủ mời Cơ gia Tiết sư phò dạy thêu thùa may vá, nhưng chỉ dạy riêng đại tiểu thư mà thôi, Lan Tỷ Nhi cũng chỉ có thể theo muội học nữ công thôi.”

Văn phu nhân hơi chau mày, “Tuy Lan Tỷ Nhi là thứ nữ nhưng cũng là tiểu thư Cố gia, vì sao không thể mời một sư phò về dạy thêu thùa được chứ?”

Cố Lan kéo tay Tống di nương: “Di nương, được rồi, hay là đừng nói nữa!”

Tống di nương tiếp tục: “Chuyện này cũng chưa là gì... Phu nhân làm đồ trang sức cho đại tiểu thư, Lan Tỷ Nhi cũng là tiểu thư sắp cặp kê rồi mà lại không có gì cả. Trong phủ, đại tiểu thư tùy ý đánh chửi nha đầu bên người Lan Tỷ Nhi, muốn gì làm đó. Lan Tỷ Nhi tính tình nhã nhặn, không muốn tranh giành với nàng ta bất cứ thứ gì, nhưng đại tiểu thư hết lần này đến lần khác lại bắt nạt Lan Tỷ Nhi, muội cũng bất lực.”

Văn phu nhân ghét nhất là việc ỷ thế hiếp người!

Bà ta cười lạnh một tiếng: “Cố đại tiểu thư này thật là người ngang ngược!”

Tổng di nương nói: “Lan Tỷ Nhi nếu có thể gả đi rồi, rời khỏi Cố Gia cũng không cần bị đại tiểu thư ức hiếp nữa, chẳng qua cũng khó tìm được mối nhân duyên tốt...”

Văn phu nhân giữ chặt tay Cố Lan, an ủi nàng ta: “Việc này cũng không cần lo lắng, có di con đây giúp đỡ, thì chắc chắn có thể tìm được nhân duyên tốt cho Lan Tỷ Nhi mà!”

Bà ta tự xưng di là đã muốn Cố Lan cảm thấy thân mật.

Cố Lan cười hiền lành, “Di thật tốt với con.”

Nghĩ một chút lại nói: “Nhân duyên của trường tử con cũng rất khó khan, hay là người giúp tỷ ấy một chút.”

Văn phu nhân khẽ nói: “Loại người như vậy ta cũng không muốn làm mai cho nó! Ta nghe nói lúc trước Sơn Đông Thông Chính Tư quay trở về kinh báo cáo công việc, nhờ An Dương bá làm mai cho ông ấy, muốn Cố Cẩm Triều làm kế thất của ông ấy. Tuy là Quách đại nhân đã hơn bốn mươi năm tuổi rồi, nhưng cũng là phu nhân quan ngũ phẩm, phụ thân con lại mắng đuổi người đi... Ta thấy Cố Cẩm Triều còn không xứng với Quách đại nhân đó chứ! Con cũng đừng tốt bụng quá, nó đối xử với con như vậy mà con còn tốt với nó sao?”

Tổng di nương cười nói: “Không phải là muốn giúp nó, người giúp nó tìm một nhà nhìn sơ qua có gia thế một chút là được... Chỉ cần gả đại tiểu thư ra ngoài không chỉ giải quyết chuyện hôn sự của nó, mà Lan Tỷ Nhi cũng không bị ức hiếp nữa. Hai bên đều có lợi...”

Văn phu nhân ngầm hiểu, Tổng di nương muốn gả Cố đại tiểu thư ra ngoài, đối phương là loại người gì cũng được. Thậm chí... Nếu đối phương có tật xấu gì đó thì tốt hơn!

Tổng di nương thấy Văn phu nhân không nói, bèn cười: “Hôm nay muội đến đây là muốn nhờ tỷ tỷ đeo trâm cài cho Lan Tỷ Nhi, hôm nay đã nói nhiều như vậy. Nếu là chuyện khác cũng không muốn làm phiền tỷ tỷ, nhưng tỷ có thể đeo trâm giúp Lan Tỷ Nhi không ạ?”

Văn phu nhân nhớ đến lời của Tổng di nương, Cố đại tiểu thư đối với Lan Tỷ Nhi không tốt, bèn không chút do dự gật đầu nói: “Tất nhiên là tỷ tỷ đồng ý rồi.”

Mà ở bên này Cẩm Triều vừa tiễn đưa Kỳ Ngô thị lên xe ngựa.

Kỳ Ngô thị trước khi đi vẫn nói với nàng: “Chuyện hôn sự của Lan Tỷ Nhi nếu làm không tốt tất sẽ có thể phá hủy cuộc đời nó. Con muốn tác hợp cho nó và Mục đại công tử... Con rất thông minh, chuyện này không cần ta dạy. Lan Tỷ Nhi nếu đính hôn với Mục đại công tử, Tổng di nương cũng giống như mất đi một cánh tay, con không cần sợ bà ta...”

Là đang nghĩ kế giúp nàng.

Trong lòng Cẩm Triều có phần do dự, người khác không hiểu Mục đại công tử, nhưng nàng hiểu rõ. Nếu Cố Lan gả cho hắn thì cả đời cũng không cần lo buồn. Nếu Cố Lan đính hôn với Mục đại công tử cũng có lợi với nàng, uy hiếp do Tổng di nương gây ra cũng giảm được một nửa.

Nếu như việc mà hai bên đều có lợi thì nàng cũng sẽ hết sức thúc đẩy chuyện hôn nhân này, còn khi kết hôn thế nào thì là việc của Cố Lan.

Cẩm Triều nói với Kỳ Ngô thị: “Cẩm Triều đã rõ.”

Kỳ Ngô thị đặt tay lên đầu nàng, yêu thương nói: “Còn về chuyện cưới xin của con, ngoại tổ mẫu đã có ý định rồi, sẽ gả Triều tỷ nhi cho một đức lang quân* như ý...”

(*đức lang quân: chồng)

Cẩm Triều nghĩ đến Kỳ Nghiêu và vẻ mặt nhẫn nại của huynh ấy. Thật khó có thể nói được gì.

Kỳ Ngô thị trầm mặc một lát rồi thở dài lên xe ngựa, Cẩm Triều nhìn xe ngựa ra khỏi cửa thùy hoa mới cùng Thanh Bô trở về.

Nếu Kỳ Nghiêu cưới mình, chỉ sợ dù không thích cũng sẽ chiều theo mình, cũng không bạc đãi mình. Có điều tuyệt đối cũng sẽ không động vào mình.

Nàng không muốn ép buộc huynh ấy, cũng không muốn cứ lập gia đình như vậy.

Sau khi Tổng di nương nói chuyện với Văn phu nhân về việc mang trâm của Cố Lan xong bèn trở về Lâm Yên tạ, đúng lúc Xảo Vi đến mời bà ta xem thử sân khấu kịch, bà ta bảo một nha đầu vừa tới Lâm Yên tạ đến chỗ Lý phu nhân báo lại là Văn phu nhân đã đồng ý giúp Cố Lan mang trâm cài đầu rồi, lại bảo tiểu nha đầu cảm ơn Lý phu nhân.

Tiểu nha đầu tên là Tú Cừ, năm nay mười hai tuổi, vừa được giao cho Tổng di nương sai bảo. Nàng ấy không quen thuộc hậu viện lắm, tìm cả buổi mới thấy sương phòng của Lý phu nhân liền ló mặt xông vào, vừa lúc nhìn thấy Lý phu nhân đang nói chuyện cùng với Lý gia Nhị tiểu thư: “... Di hai kia

của con tuy nói là lòng dạ đầy nhiệt huyết nhưng chỉ biết chăm chú vào chuyện trước mắt, ta cảm thấy nhân phẩm có vẻ...”

Nha đầu bên cạnh Lý phu nhân đứng lúc nhìn thấy đầu Tú Cừ lộ ra bèn nhanh chóng quát một tiếng: “Ai ở đó! Làm gì lên lút vậy!”

Tú Cừ nhỏ giọng nói: “Bẩm báo cô nương, nô tài là nha đầu do Tổng di nương sai bảo, di nương bảo nô tài nhanh chóng đến báo cáo với phu nhân.”

Sắc mặt Lý phu nhân khó coi, bà ta nói chuyện riêng với con gái của mình lại bị một tiểu nha đầu nghe thấy! “Ngươi đến gần đây báo cáo đi.”

Chỉ thấy đi vào là một nha đầu búi tóc hai bên, quỳ bịch một tiếng trên mặt đất: “Thưa Lý phu nhân, Lý nhị tiểu thư, Tổng di nương bảo nô tài sang nói là Văn phu nhân đã đồng ý giúp Nhị tiểu thư mang trâm cài đầu rồi, muốn cảm ơn ý tốt của người.”

Lý phu nhân nghĩ đến hai gánh quà cấp kê mà Kỳ Ngô thị cho Cổ Lan, bèn cười lạnh một tiếng: “... Ta biết rồi, ngươi đi đi!”

Tú Cừ ngẩng đầu thấp thòm không yên liếc nhìn Lý phu nhân liếc, bị ánh mắt lạnh băng của bà ta dọa cho run lên, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“Mẫu thân, không phải người nói việc đeo trâm cài đầu giúp biểu muội vẫn cần châm chước ư, di hai đã đồng ý chuyện này rồi, vì sao người lại không vui.” Lý Phu nhỏ giọng hỏi.

Lý phu nhân cười lạnh: “Chức quan của phụ thân con cao hơn phu quân của Văn phu nhân, theo lý thuyết phải để ta cài trâm mới là tốt nhất. Tổng di nương lại chọn Văn phu nhân, cũng không hỏi ý chúng ta, đến báo lại cũng là một nha đầu không biết trên dưới! Thật đúng là có phần khinh người rồi!”

Giọng nói của bà ta không nhỏ, Tú Cừ ở bên ngoài nghe rõ ràng, lúc trở về bên cạnh Tổng di nương bèn nói những lời Lý phu nhân lại một lần.

Trong lòng Tổng di nương không thoải mái: “Lòng dạ hẹp hòi! Chuyện này mà cũng so đo.”

Sau đó lại bảo Xảo Vi đi gọi Cổ Lan tới, bà ta có chuyện cần dặn dò.

Tú Cừ đứng trong phòng cũng không biết làm gì, Tổng di nương thấy nàng ta chân tay co cứng, lại nghĩ tới lời Lý phu nhân nói, trong lòng giận dữ mắng: “Còn đứng ở chỗ này, nhanh cút ra ngoài!”

Tú Cừ chưa từng thấy Tổng di nương tức giận như vậy, bị dọa đến nổi hốc mắt đỏ lên, vội vàng hành lễ rồi khỏi nội thất.

Một nén nhang sau, Cổ Lan mới đến, Tổng di nương kéo nàng ta vào, bảo Xảo Vi đóng cửa lại, nhỏ giọng nói: “... Con đi khuyên bảo bà ta đi, nếu bà ta không thích chúng ta ở cùng Văn phu nhân, con phải làm cho bà ta càng ghét Văn phu nhân... Như vậy mới là tốt nhất với chúng ta...”

Cổ Lan gật đầu đồng ý: “...Chỉ là nâng cao giảm thấp sự việc thôi mà, chỉ cần dụ dỗ làm Lý phu nhân thoải mái, không sợ Lý phu nhân chưa hết giận...”

Tú Cừ đột nhiên cảm thấy mình không nên nghe những lời này, nàng ta cũng không dám nghe hết, đành lặng lẽ rời khỏi nội thất, bước ra Lâm Yên tạ, trong lòng khổ sở không biết tìm ai để nói, nàng ta thật sự không quen biết nha đầu nào ở Lâm đi Yên tạ.

Tú Cừ đi vòng quanh hồ một lúc, rồi lại đi đến sương phòng của Lý phu nhân, đứng nhìn thấy Vũ Trúc cũng ở đó nhìn lăm lét vào sương phòng của hai vị phu nhân.

Vũ Trúc ở đây làm gì?

Tú Cừ nhớ trước kia hai người có chút ít quen biết, Vũ Trúc còn cho mình ăn thử bánh tét đường. Nàng ấy bèn kéo Vũ Trúc một cái: “Vũ Trúc, cô rình sương phòng của phu nhân coi chừng bị ma ma nhìn thấy... Sẽ bị đánh đó!”

Vũ Trúc lại càng hoảng sợ, nàng canh chừng sương phòng của hai vị phu nhân theo lời tiểu thư dặn, ai ngờ lại bị một tiểu nha đầu phát hiện!

Nàng nhìn Tú Cừ cười cười: “Tiểu thư bảo ta tới xem Lý phu nhân có thiếu gì không thì sai người mang tới...”

Nhớ lại vừa rồi Tú Cừ cũng đi vào tiểu viện chỗ Lý phu nhân, tò mò, “Ta mới thấy cô tới chỗ Lý phu nhân mà, ngươi đến làm gì vậy?”

Tú Cừ nghe không ra sơ hở trong lời nói của Vũ Trúc, nói đến Lý phu nhân nàng ấy lại nhớ đến mình vừa ăn mứt hai lần, vừa mới dụ đi chút đã nổi dậy lại rồi. “Chuyện này không thể nói được... Nếu Tổng di nương biết ta kể chuyện này lung tung thì nhất định sẽ cho người đánh ta! Lúc dạy bảo Xảo Vi cô cô đã từng nói vậy!”

Vũ Trúc đảo tròn mắt, trong đầu lại nảy ý. Nàng kéo tay Tú Cừ tay, “Không nói thì thôi, hay là ta mời cô ăn kẹo, đại tiểu thư của chúng ta rất tốt, hôm trước vừa cho ta một hộp kẹo tơ đường, bây giờ ta cho cô một ít!”

Tú Cừ cảm giác mình không từ chối được, cũng rất lâu không trò chuyện với người khác, nàng ấy vui vẻ gật đầu. Vũ Trúc kéo nàng ấy về nhà dưới, lấy dưới gối ra một hộp kẹo đường, hai nha đầu ngồi trên giường gạch vung chân ăn kẹo.

Vũ Trúc nói: “Ăn ngon không? Ta thích giắt kẹo đường ra, ăn từng mảnh một.”

Tú Cừ gật đầu.

Vũ Trúc còn nói: “Ta thấy cô chịu không ít uất ức ở chỗ Tổng di nương, trong lòng cô có chuyện chi bằng nói cho ta nghe, chúng ta ngoéo tay nhất định không nói ra ngoài!”

Tú Cừ lắc đầu như trống bỏi: “Không được! Xảo Vi cô cô nói, chuyện trong nội viện không được nói cho ai nghe hết!”

Vũ Trúc nghĩ thầm, nha đầu kia tuy ngốc nhưng rất nghe lời. Nàng cười rộ lên: “Đúng rồi, ta ôm mèo đại tiểu thư nuôi đến cho cô xem, nó mập ục ịch, ai cũng thích!” Con gái ai cũng thích những vật mềm mại, Tú Cừ vừa nghe đến con mèo nhỏ lại tự nhiên vui vẻ.

Vũ Trúc nhanh chân chạy xuống hành lang, ôm lấy Bảo Phác đang ngủ đến phòng mình, Bạch Vân gọi nàng cũng không trả lời.

Bảo Phác bị ném lên giường, nó ăn rất nhiều, trông giống quả cầu xù lông, cào góc áo Tú Cừ dò xét, Tú Cừ cười rộ lên, vuốt lông trên đầu Bảo Phác, nó thoải mái nheo mắt lại.

“Xảo Vi cô cô của cô nói những chuyện kia không thể nói cho người biết, cô coi như là nói với mèo đi! Nói ra cho nhẹ lòng!” Vũ Trúc khích lệ nàng.”Bảo Phác cũng không biết nói chuyện, chắc chắn không lộ ra ngoài được.”

Tú Cừ lấy dũng khí ôm Bảo Phác vào trong lòng, do dự: “Ta nói chuyện với mèo... Cô không được nghe lén.”

Vũ Trúc cười hi hi: “Ta chỉ đứng ở ngoài cửa trông chừng giúp cô, tránh cho người khác sang đây nghe cô nói chuyện.”

Tú Cừ gật đầu, nàng ta đem chuyện không vui của mình nói cho mèo nghe cũng không tính là vi phạm lời Xảo Vi cô cô nói mà.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Mưu Kế

Vũ Trúc mang toàn bộ kẹo đường cho Tú Cừ mang về, dặn nàng ấy khi nào rảnh thì sang tìm mình chơi, sau đó Vũ Trúc nhanh chóng đi tìm Cẩm Triều.

Cẩm Triều đang luyện đàn.

Bạch Vân đứng ở cửa thư phòng, nhìn thấy Vũ Trúc liền tức giận: “Nha đầu chết tiệt kia, vừa rồi ôm Bảo Phác đi đâu mà ta gọi thế nào cũng không trả lời hả...”

Vũ Trúc nhỏ giọng trả lời: “Bạch Vân tỷ tỷ, có việc gấp, tỷ mau báo cho tiểu thư một tiếng.”

Bạch Vân vẫn còn muốn nói, Cẩm Triều ở trong phòng nghe thấy hai người nói chuyện, nàng dùng tay đè chặt dây đàn, bảo Vũ Trúc đến gần thông báo.

Vũ Trúc kể chuyện mình và Tú Cừ cho Cẩm Triều nghe: “... Nô tài đứng ở ngoài cửa, tai dán trên cánh cửa, lời của nàng ấy nói đều nghe rất rõ ràng. Nô tài chỉ nghe nàng ấy nói Lý phu nhân trách tội Tổng di nương, Tổng di nương lại sợ với tính tình của bà ấy sẽ gây khó dễ, nàng ấy còn vô tình nghe được chuyện Tổng di nương muốn Cố Lan đi khuyên giải Lý phu nhân... Nàng ấy sợ nếu bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi phủ nên vội vàng chạy đi. Đại khái là như vậy, nha đầu kia và Bảo Phác nói chuyện có người nói nhưng chẳng có người đáp, cũng không nói rõ ràng được.”

Cẩm Triều nghe Vũ Trúc nói thì nhú mày suy nghĩ sâu xa trong chốc lát. Thanh Bô bên cạnh không thấy nàng nói lời nào, bèn nhân tiện nói: “Quả nhiên đúng theo lời tiểu thư, Lý phu nhân là người lòng dạ hẹp hòi, không biết là Tổng di nương và Cố Lan nói gì mà khiến cho nha đầu kia cảm thấy e ngại như vậy...”

Cẩm Triều cười khê: “Phải có chuyện gì không tốt thì nàng ấy mới sợ như thế...”

Tổng di nương bảo Cố Lan đi khuyên giải Lý phu nhân, muốn nói cái gì ư? Dựa theo tính cách của Cố Lan thì quá dễ đoán, hơn nữa nói đến chuyện của bà ta, Tổng di nương mười phần là muốn châm ngòi Lý phu nhân và Văn phu nhân, để bà ta ngồi không hưởng lợi của cả hai bên.

Nếu ngồi yên nhìn Tổng di nương ngồi không hưởng lợi thì nàng chẳng phải quá vô dụng rồi sao.

Cẩm Triều nghĩ đến lời ngoại tổ mẫu nói, nếu như Cố Lan và Mục đại công tử đính hôn thì bà ta cũng không có khả năng uy hiếp mình.

Ý nghĩ của nàng nhanh chóng chuyển đổi, trong đầu đã xuất hiện một kế. Nhìn thấy mấy nha đầu mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, Vũ Trúc lại còn nhìn chăm chăm vào nàng, giống như chờ nàng nói ra chuyện động trời gì đó. Cẩm Triều bật cười: “Các em thất thần làm gì, Thanh Bô, mau thưởng cho Vũ Trúc một túi bạc, em ấy đã lập công lớn rồi!”

Vũ Trúc ngượng ngùng cười hi hi: “Nô tỳ cũng coi như lập công rồi... Nhưng mà tiểu thư à, nô tỳ không muốn bạc đâu... Chỉ là kẹo đường người

cho nô tỳ, nô tỳ đã cho Tú Cừ ăn hết rồi, tiểu thư có thể cho nô tỳ thêm một hộp không?”

Cầm Triều và Thanh Bò, Bạch Vân đều cười rộ lên, Bạch Vân cúi lên trán của nàng ấy: “Được lắm đồ tham ăn!”

Cầm Triều cười nói: “Được thôi! Kẹo tơ đường, kẹo đường tổng tử, kẹo nổ, ta nói với cửa hàng kẹo Bảo Trì, mỗi loại kẹo đường đều cho em một hộp được không? Nhưng em cũng đừng ăn đến mức hỏng răng đấy!”

Vũ Trúc vừa mừng vừa sợ, cửa hàng Bảo Trì của phu nhân không loại kẹo nào không có. Nàng ấy vội vàng dập đầu cảm ơn tiểu thư, còn không ngừng cam đoan mình sẽ không ăn đến hỏng răng. Mọi người đều cười rộ lên.

Cố Lan vừa trở lại Thúy Tuyền viện liền nhìn thấy Cầm Vinh cùng với Thanh Tu, Thanh An đã ở đó đợi nàng ta rồi.

Nàng ta vội vàng cười đi sang đó, đề vai Cầm Vinh: “... Sao để lại tự mình trở về đây, sai người mang quà về là được rồi mà.”

Bởi vì gấp gáp lên đường nên sắc mặt Cố Cầm Vinh ửng đỏ. Cậu cười với Cố Lan: “Lễ cạp kê của nhị tỷ, làm sao để không về cho được!”

Cậu lấy trong tay Thanh Tu một cái hộp gấm màu xanh da trời đưa cho Cố Lan: “... Cố ý đến tặng quà cạp kê cho nhị tỷ đây.”

Cố Lan nhìn thấy trong tay Thanh An còn một hộp gấm màu gỗ trầm, cùng kích thước với chiếc hộp trong tay nàng ta.

Lòng nàng ta hơi trầm xuống, trên mặt lại cười: “Đệ có thể trở về là tốt rồi, tỷ tỷ cũng không bắt đệ phải tặng đồ xa xỉ đâu.”

Cố Cầm Vinh nói: “Quà cũng không thể thiếu được, Nhị tỷ, đệ đi trước tìm trường tỷ đây, lát nữa đệ sang tìm tỷ nói chuyện.”

Cố Lan cười gật đầu bảo cậu đi trước, nàng ta nhìn bóng lưng còn ngây thơ của Cố Cầm Vinh đi xa, trong lòng lo lắng càng sâu.

Cố Cầm Vinh lại không chán ghét Cố Cầm Triều như trước.

...

Cố Cầm Triều và đám người Thanh Bò sau khi bàn bạc xong liền đi ăn cơm cùng mẫu thân. Sau khi mẫu thân ngủ trưa rồi, có ma ma báo lại là Cố Cầm Vinh trở về rồi, đã đến chỗ nhị tiểu thư trước rồi. Hối đại tiểu thư có cần bảo Tĩnh Phương trai chuẩn bị một chút cho đại thiếu gia ở lại.

Nàng nghĩ một lát rồi nhẹ giọng: “Không cần, đệ ấy nhiều lắm cũng chỉ ở một ngày mà thôi, chuẩn bị một gian sương phòng cho đệ ấy ở là được rồi, không cần phải điều động nhiều người đâu.”

Lại nói với Thanh Bò: “Em đi tản bộ bên hồ với ta, nói với Vũ Trúc một tiếng, bảo nàng ấy đưa mấy cụm hoa son trà sáng nay ta phơi bên ngoài vào trong phòng.”

Thanh Bò mỉm cười, đồng ý đi.

Một lát sau nàng ấy đã quay trở về đi tản bộ với Cầm Triều, các nàng chậm rãi tản bộ dọc theo bờ hồ đi đến bên ngoài Lâm Yên tạ. Ở bồn hoa Lâm Yên tạ, Văn Văn phu nhân và hai nha hoàn đang ngắm những đóa hoa diễm lệ đang nở trong bồn, nói chuyện với một ma ma.

“Hay là dùng hồng lai nhạn(1) thay cho bằng hoa la đơn(2), mặc dù không bằng kiều diễm bằng hoa la đơn nhưng cũng làm nổi bật tuyết trắng sáu tuần khiết...”

Là đang chỉ bảo ma ma ấy cách phối hoa.

Cầm Triều nhân tiện nói: “Ta cũng thấy vậy, sắc hoa la đơn quá tươi...”

Ma ma kia nhìn thấy Cầm Triều đến bên hành lễ, cung kính nói: “Phu nhân và đại tiểu thư hiểu biết rộng, nô tài chỉ biết màu đỏ thể hiện cho sự vui mừng, nào biết đến những thứ này. Còn phải cảm ơn phu nhân và tiểu thư!”

Sắc mặt Văn phu nhân cứng ngắc, giống như ứng phó nói với Cố Cầm Triều: “Đại tiểu thư đã đến rồi!”

Cầm Triều nhẹ nhàng cười: “Văn phu nhân đừng khách khí với ta, ta cũng rất yêu thích nhạn lai hồng...”

Làm sao Cầm Triều không biết Tống di nương nói những lời gì với Văn phu nhân, khiến cho Văn phu nhân có chút địch ý với nàng. Tống di nương muốn Văn phu nhân đồng tình với Cố Lan, chắc chắn đã vẽ Cố Lan thành một người hồn nhiên, lương thiện, tâm hồn tươi đẹp, nói nàng thành người tội ác tày trời...

Văn phu nhân không phải là người cứng rắn được, nghe người khác nhỏ nhẹ cũng sẽ mềm mại hơn một chút: “Ta cũng biết hoa la đơn rất kiều diễm”

Văn phu nhân nhớ đến lúc Tống di nương nói vị đại tiểu thư này ức hiếp Lan Tỷ Nhi, lúc ấy bà ta rất tức giận, trong lòng hỏa khí tuôn trào, đã nói nhất định ra mặt vì Lan tỷ nhi. Nhưng mà bây giờ thấy Cầm Triều lễ phép chu toàn, nói chuyện điềm đạm nho nhã, bà ta lại có chút nghi hoặc.

Cầm Triều nói với Văn phu nhân, “Ta thấy phu nhân thật sự rất thích hoa...”

Văn phu nhân gật đầu: “Nhàn hạ không có chuyện gì làm, người khác đều thích làm nữ công may vá, hoặc là đánh đàn gảy tỳ bà, nhưng ta lại yêu thích hoa cỏ. Chỉ là ta không thích nuôi dưỡng chúng, chỉ thích ngắm, cũng chẳng muốn chăm sóc chúng.”

Cầm Triều cười cười: “Hay là phu nhân đến chỗ ta xem thử, ta trồng tất nhiều hoa cỏ, các giống hoa son trà, hoa lan Mẫu Đơn cũng có. Tuy không phải giống loài quý giá gì nhưng cũng đang nở rất đẹp...”

Tổng di nương từng nói với bà ta chạng vạng tối nay đi chọn trâm giúp Cố Lan.

Văn phu nhân có phần khó xử, sợ thời gian không kịp. Nhưng Cố đại tiểu thư mời bà nhiệt tình như vậy, không đi cũng không biết nói làm sao. Huống chi nhà ngoại của nàng là Thông Châu Ký gia, ở chung nhiều một chút cũng tốt...

“Vậy hôm nay ta may mắn rồi.” Văn phu nhân cười cười coi như là đồng ý.

Cầm Triều và Văn phu nhân đi đến Thanh Đồng viện, có ma ma đang quét thềm đá trước cửa, năm trước cây bồ đề vừa rụng lá, lá mới xanh nhạt nhú ra bóng trải đầy mặt đất. Nàng nhìn thấy Cố Cầm Vinh đang đứng ở chỗ cây bồ đề, lặng lẽ nhìn con đường đá.

Thấy Cầm Triều trở về, Cố Cầm Vinh bước tới phía nàng, như sợ Cầm Triều vẫn còn tức giận nên bước chân có chút do dự.

Nó quả nhiên cũng trở về rồi, Cầm Triều thở dài trong lòng. Chợt cười rộ lên: “Đệ đến chỗ ta làm gì?”

Cố Cầm Vinh thấy trường tử còn để ý mình, thần sắc mới buông lỏng chút ít: “Đệ đến tặng quà cho tỷ.”

Cầm Triều cũng không để ý, trước tiên giới thiệu Văn phu nhân cho Cầm Vinh: “... Là nhị tỷ của Tổng di nương, đến đây tham gia lễ cập kê của Lan tỷ nhi.” Lại giới thiệu Cố Cầm Vinh với Văn phu nhân. Nội viện này có thiếu niên lui tới, rất dễ đoán người này phải là đại thiếu gia Cố Gia nên Văn phu nhân cũng không lấy làm kinh ngạc.

Cầm Triều mời Văn phu nhân đi đến gian nhà phía tây, có tiểu nha đầu dâng trà nước lên. Cố Cầm Vinh cũng đi theo vào, thấy Cầm Triều và Văn phu nhân nói chuyện, không để ý mình, đành bủi một cái rồi tự ngồi xuống.

Cầm Triều cảm thấy không gặt đệ ấy đi được: “Đệ muốn tặng quà gì đây?”

Cố Cầm Vinh bảo Thanh An đến, cầm một cái hộp gấm màu gỗ trầm đưa cho Cầm Triều.

Cầm Triều mở hộp gấm ra, nhìn thấy bên trong có viên ngọc linh lung to bằng nắm tay. Ở trên quả cầu khắc chim điểu, hoa văn cực kì tinh xảo, trông rất sống động, bên trong còn có một quả cầu nhỏ, bên trong còn có thêm một viên ngọc nữa.

Cố Cầm Vinh nói: “Đệ và Hầu thế tử đi đến tiệm đá quý, mua một miếng phi thủy tốt nhất, khắc một quả cầu chim điểu ngọc linh lung, một cái chặn giấy kỳ lân, tặng cho tỷ và nhị tỷ. Ngày mai dù sao cũng là lễ cập kê của nhị tỷ, nhớ đến năm ngoái lễ cập kê của tỷ, đệ không kịp trở về...”

Cầm Triều hít sâu một hơi, vật này là bù đắp cho lễ cập kê của nàng sao?

Nàng nhớ rõ lúc mình cập kê, Cố Cầm Vinh từng nói là trở về, quà cũng không đưa. Hôm nay lại thu hồi được mấy phần lương tâm, đưa quà cập kê cho Cố Lan rồi cũng thuận tiện cho nàng một món. Cầm Triều bảo Thái Phù nhận lấy, trong lòng không cảm kích cũng không thất vọng.

Đương nhiên nàng cũng không cho rằng Cố Cầm Vinh đã có thể hiểu rõ Cố Lan rồi, chỉ là Cầm Vinh để ý đến lễ cập kê của Cố Lan như thế khiến cho nàng không thoải mái một chút.

Cầm Triều cười với Văn phu nhân: “Ta cũng đã đưa cho Cố Lan cặp trang sức búi tóc tơ vàng, muội ấy rất thích cái này, lần trước còn đòi phụ thân nữa. Còn có vòng tay hoa bướm vàng, đều do ta cẩn thận chọn lựa, chỉ mong muội ấy thích là được.”

Văn phu nhân cười cười: “Lan Tỷ Nhi là người ôn hòa, chắc sẽ thích thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nhìn Thấu

Nói xong, Văn phu nhân nhấp một ngụm trà, trong lòng có phần nghi hoặc.

Cố Cầm Triều bảo mình đến ngắm hoa, chẳng hiểu vì sao lại đưa mình đến gian nhà tây uống trà, nói chuyện phiếm. Thời gian của bà cũng không có

hiều... Đang nghĩ hay là nói một tiếng, bà lại đột nhiên nhìn thấy một nha đầu vén màn đi vào.

“Tiểu thư, Vũ Trúc đã chuyển mấy cụm hoa sơn trà mà người bảo vào nhà ẩm trà rồi, còn mấy cụm hoa ở phòng khách thì chưa chuyển.”

Cầm Triều nhìn thoáng qua Thanh Bò, ngẫm hiểu ý.

Nàng bảo Vũ Trúc tiếp tục ở lại sương phòng của Lý phu nhân nhìn xem, nếu Cổ Lan đến thì lập tức báo cho nàng.

Tính tình của Cổ Lan trước nay luôn nâng cao giảm thấp*, vì muốn nâng cao chính mình mà tận lực giảm thấp nàng. Cũng không biết muội ta sẽ làm thế nào để trấn an Lý phu nhân, Cầm Triều rất muốn đi nghe thử một chút, nhân tiện đưa Văn phu nhân đi nghe cùng.

[*] Nâng cao giảm thấp: gặp kẻ mạnh hơn mình thì sợ đỡ, gặp kẻ yếu hơn mình thì bắt nạt.

“Hoa đã chuyển chết rồi. Văn phu nhân, hay là người cũng đến phòng ẩm xem thử cùng tôi?” Cầm Triều cười cười, mời Văn phu nhân cùng đi.

Lúc này Văn phu nhân mới nhẹ nhàng thở phào, lại hỏi Cổ Cầm Vinh: “Đại thiếu gia có muốn cùng đi xem hay không?”

Mặc dù không cần lấy lòng Cổ Cầm Triều nhưng Cổ Cầm Vinh cũng không vì thế mà lạnh lùng với nàng, chỉ cứng ngắt đứng một bên: “Vậy mà ta lại không biết đến tài nghệ trồng hoa sơn trà của trưởng tỷ, đi theo tỷ mở mang kiến thức cũng tốt.”

Cầm Triều cùng bọn họ đi đến soạn phòng. Hoa sơn trà bên trong đã tàn, nhưng các loại hoa khác trong phòng lại đến kì nở rộ. Có Kiến lan, có Huệ lan, cả giống hoa nhài Bảo Châu mà nàng trồng cũng nở hoa đầy cành, cánh hoa tầng tầng lớp lớp giống như những quả tú cầu nhỏ nhoi ngày cầu thần.

Văn phu nhân kinh ngạc hỏi: “Những thứ khác thì không cần nói đến, nhưng giống hoa nhài Bảo Châu này nở thật đẹp.”

Cầm Triều cười với Văn phu nhân: “Loại hoa này thích sống ở nơi có hơi ẩm nhẹ, không dễ trồng được ở Yên kinh. Tôi vốn có ba bồn, nhưng tỉ mỉ hầu hạ cũng chỉ giữ được chậu này, nếu không thì có thể tặng cho phu nhân một bồn rồi. Mà, nếu nói đến hoa đẹp thì đằng sau chỗ ở của người và Lý phu nhân cũng có một cây lan trắng, hương thơm thanh nhã dễ chịu, dù ở khoảng cách xa cũng có thể ngửi được mùi hương.”

Văn phu nhân nói: “Ta rất thích mùi hương của hoa lan trắng... Nhưng mà thật kì lạ, vì sao ta lại không thấy cây hoa lan trắng này?”

Cầm Triều cười nói: “Nó ở ngay phía sau sương phòng, nhưng có lẽ vì người chưa ra phía sau, cho nên không biết đến sự tồn tại của nó. Hay là ta đưa người đi xem thử?”

Văn phu nhân cực kì yêu thích hoa lan trắng, bồn hoa này lại hiếm thấy, cho nên cũng muốn đi xem với Cầm Triều.

Cầm Triều nghiêng người nói với Cổ Cầm Vinh: “Cầm Vinh, nếu không bận lắm thì... hay là cùng đi xem hoa lan trắng nhé?”

Cổ Cầm Vinh khẽ mím môi. Vừa rồi cậu mới gặp nhị tỷ được một lát, còn có rất nhiều chuyện muốn nói với tỷ ấy.

Thấy cậu do dự, Cầm Triều liền nhẹ nhàng cười cười: “Nếu đệ không muốn đi thì cũng không sao...”

“Đệ đi xem cũng được mà.” Cổ Cầm Vinh đã từng nhìn thấy nét cười này của tỷ tỷ nhà mình. Nhớ đến ngày đó tỷ ấy vì mình mà lệ rơi đầy mặt, lời vốn định nói ra khỏi miệng liền thay đổi.

Cầm Triều mang theo nha đầu của mình, Văn phu nhân cũng có nha đầu bên người hầu hạ. Cổ Cầm Vinh lẻ loi một mình, đi ở phía trước bọn họ.

“Đằng sau sương phòng còn trồng rất nhiều trúc Tương Phi. Mẫu thân ta yêu thích loài trúc thanh cao nhưng lại không muốn làm bạn với núi đồi, vì thế liền cho người chặt đá vào Thái hồ làm núi giả, lại dẫn nước từ trên núi xuống, làm thành thanh âm của cao sơn lưu thủy*.” Cầm Triều nói cho Văn phu nhân về hòn non bộ kia: “Về sau phụ thân còn tự mình viết ở phía trên hai chữ ‘Cửu Nghi’, bảo thợ thủ công đục khắc, để trúc và núi cùng tôn lên vẻ đẹp của nhau.”

[*] – Cao sơn lưu thủy 高山流水: Bá Nha là người gảy đàn, Tử Kỳ là người nghe và hiểu được tiếng đàn ấy. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: “Hảo! Hảo! Cao sơn lưu thủy!” – “Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!”

Truyền thuyết, hai phi tử Nga Hoàng, Nữ Anh của Thuần đế ngăn dậm tìm kiếm ông. Đến sau núi Cửu Nghi, nghe thấy Thuần đế đã băng hà, hai vị phi tử ôm trúc khóc lớn, lệ chảy thành máu, rơi vào cây trúc thành điểm lấm tấm, đó là lý do vì sao trúc có tên “Lệ trúc”, hoặc “trúc Tương Phi”.

Văn phu nhân tỏ ra rất thích thú đối với hòn giả sơn trên Thái Hồ: “Đáp được lắm!”

Ba người đi dọc theo giả sơn rồi men theo con đường đá xuyên qua rừng trúc Tương Phi, đi qua khu rừng ấy là đến được sương phòng. Có một lối nhỏ nối sương phòng với phòng khách ở ngay bên cạnh nó. Phòng khách có nửa bức tường ngăn, trên tường là cửa sổ để trống*, có thể thấy được những cây chuối tây hay liễu rủ ở bên cạnh, cảnh sắc tươi đẹp vô cùng.

[*] – Cửa sổ để trống: không dán giấy, không lắp kính.

Văn phu nhân nhìn qua không thấy cây hoa lan trắng, liền hỏi Cầm Triều: “Chẳng lẽ đã dời đi nơi khác rồi...”

Cầm Triều nghĩ lại rồi chợt bừng tỉnh: “Tôi quên mất, gốc hoa lan trắng này ở phía sau phòng khách, ngay bên cạnh ô cửa sổ trống!”

Mọi người đi qua một lùm trúc Tương Phi, đến sau phòng khách thì quả nhiên thấy một cây hoa lan trắng.

Chỉ là hôm nay hoa không nở, nụ hoa xanh nhạt yên lặng chen giữa cành lá.

Văn phu nhân không khỏi cảm thấy tiếc nuối: “Hoa vẫn chưa nở...”

Cố Cầm Vinh thấp giọng nói: “Hình như có người đang nói chuyện ở bên trong.”

Văn phu nhân nghĩ ngơ liếc Cầm Vinh một cái, tự mình yên lặng lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng nói chuyện từ cách vách truyền đến.

“... Di cả cũng đừng trách, Văn phu nhân chính là người như vậy. Bà ấy thích náo nhiệt phù hoa, luôn muốn có nhiều tiền tài, người cũng không cần để ý đến về mặt nịnh nọt của bà ấy khi nói chuyện với Kỷ Ngõ. Không đối gạt người, lúc bà ấy nói chuyện với con, trong lòng con cũng cực kì khó chịu...”

Văn phu nhân nghe vậy, khóe miệng liền căng cứng. Bà ra hiệu Cầm Triều nhích người ra, vươn tay khẽ đẩy một cành lan trắng. Xuyên qua ô cửa sổ để trống mà nhìn vào bên trong căn phòng, bà thấy Cố Lan và Lý phu nhân ngồi đối diện nhau, Cố Lan quay lưng lại với bà, còn sắc mặt của Lý phu nhân thì lại có thể nhìn được rõ ràng.

“Trong lòng con biết rõ di cả rất tốt, huống chi ở Yên kinh không ai không khen ngợi hai biểu tỷ của con hiền lành nhã nhặn, đẹp người đẹp nét, nhưng thật ra con lại thích người hơn. Chúc quan của chú cả dù sao cũng cao hơn chú hai, nếu người có thể cài trâm cho con, con càng cảm thấy vinh dự hơn. Có điều Văn phu nhân lại đến tìm di nương của con trước, nói là muốn cài trâm cho con, miễn cho phải tranh giành với người... Di nương cũng rất bất đắc dĩ!”

Trên gương mặt của Lý phu nhân để lộ nét cười trào phúng: “Ta cũng biết bà ta luôn thích tranh giành, có điều không ngờ bà ta lại háms danh đến vậy.”

Văn phu nhân nghe mà hồ đồ, cố gắng kìm cảm giác ghen ghen trong cổ họng lại. Cố Lan đang nói cái gì thế?

Đến khi bà kịp phản ứng lại, cảm giác kìm nén này liền biến thành phẫn nộ.

Ngươi được lắm Cố Lan! Không phải chính mẫu thân ngươi tìm ta, nhờ ta cài trâm giúp ngươi sao? Còn không phải ngươi và mẫu thân của ngươi nói với ta các ngươi sống không dễ dàng, rồi thì ngươi bị Cố đại tiểu thư ức hiếp như thế nào, ta cảm thấy đồng tình cho nên mới đồng ý giúp ngươi cài trâm thôi! Ta lại còn nói muốn tìm một nhà tốt lo chuyện hôn nhân cho ngươi! Ngươi được lắm, trước mặt ta thì thế, sau lưng ta lại là một bộ mặt khác, nói với Tổng Diệu Anh toàn những lời tiểu nhân bí ối, bịa đặt vu khống ta!

Cầm Triều thầm nghĩ: quả nhiên là đúng, Cố Lan thật sự đang muốn ly gián Văn phu nhân và Lý phu nhân.

Nàng thấp giọng nói với Văn phu nhân: “Lan Tỷ Nhi nói cái gì vậy, vì sao nghe vào lại giống như đang chửi người thế... Hay là tôi ra ngoài đó nói một câu với muội ấy? Mấy lời kia cũng quá vô lí rồi.”

Nghe Cố Lan nói, Cố Cầm Vinh cũng rất kinh ngạc, chỉ là cậu không biết đầu đuôi thế nào cho nên cũng khó lòng phán đoán. Nhưng nhìn Văn phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, cậu liền hiểu rõ lời Cố Lan nói đoán chừng không phải lời tốt đẹp gì, trong lòng vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc.

Văn phu nhân dù sao cũng thẳng thắn chìm nổi trong viện hơn mười năm trời. Bà lập tức kéo lại tay của Cố Cầm Triều, lạnh lùng nói: “Đừng vội, ta còn muốn nghe xem tiếp theo nó sẽ nói cái gì...”

“Văn phu nhân hay nói với di nương về người, những lời này thật ra con cũng không tiện nói... Bà ấy nói chú cả ở bên ngoài, nói chú cả tại Thiềm Tây đã có vợ bé và con trai, nhất quyết không muốn trở về gặp người...” Nghe Cố Lan nói đến đây, sắc mặt Lý phu nhân liền thay đổi hoàn toàn.

“Bà ta thật sự nói như vậy?” Lý phu nhân tức giận đến mức giọng nói cũng phát run. Ai cũng ghét nhất người khác chạm đến chỗ đau của mình. Nói đến chuyện kia, Lý phu nhân liền thực sự nổi điên hệt như một con mèo bị giẫm phải đuôi.

Cố Lan cất giọng nói, vô cùng hiền lành, vô cùng bình tĩnh: “Di nương còn khuyên bảo bà ấy, nói lời đồn trên phố không thể tin được, người và chú cả luôn luôn tôn trọng nhau. Lại bảo Văn phu nhân không cần suy nghĩ nhiều, người cũng biết tính tình Văn phu nhân đây, thích nhất là nói mấy chuyện này với nội phụ, lại thích gây chuyện, ôm việc vào người, có thể không nói đến chỗ khác ư...”

Lý phu nhân cắn răng nói: “Ta biết, việc này bà ta làm được!” Văn phu nhân nổi danh thích náo nhiệt thích bàn luận chuyện nhà của người khác. Người khác có thể chẳng thèm để tâm đến, riêng bà thì vẫn luôn không thích hành vi này của Văn phu nhân, hậm hực mắng một câu: “Đồ nhiều chuyện!”

Cố Lan vội vàng nắm chặt tay bà: “Người ngàn vạn lần đừng tức giận, di nương sẽ khuyên nhủ bà ấy, người có tức giận với bà ấy cũng chẳng được gì!”

...

Bên ngoài cửa sổ để trống, Văn phu nhân nhìn chằm chằm vào Cố Lan, tức giận đến mức gân ở thái dương cũng nổi lên!

Quả thực là một kẻ lòng dạ khó đoán, thích nói lời thị phi.

Hôm qua trước mặt mình còn làm bộ đáng thương, hôm nay lại đổi mặt, buông lời gièm pha mình ở ngay trước mặt người khác.

Ấy vậy mà mình còn cảm thấy Cố Lan là người trong sáng thiện lương, còn đứng ra bảo vệ nó ở trước mặt Cố Cẩm Triều, còn tin nó bị người khác bắt nạt, còn đồng ý tìm giúp nó một mối hôn nhân tốt, quả thật là mắt bị mù rồi!

Tuy cực kỳ giận dữ nhưng Văn phu nhân vẫn một mực kiềm chế, yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong.

Cố Lan hết lòng an ủi Lý phu nhân. Lúc này, Lý phu nhân mới dần dần bình tĩnh lại, nâng ly uống một ngụm trà: “Ta không so đo với bà ta. Đã biết rõ bà ta là người như thế, ta mà còn so đo, chẳng phải là tự hao tổn tinh thần của chính mình sao? Có điều, cháu à... ta còn có một chuyện muốn hỏi... vì sao phụ thân con lại chọn Cố Cẩm Triều làm người đọc tán văn? Đức hạnh, phẩm chất của nó có chỗ nào xứng đáng đọc tán văn?”

Nói đến đây, Cố Lan không khỏi thở dài: “Dì tưởng rằng con tự nguyện hay sao? Phụ thân cũng không nên để tỷ ta làm. Con biết rõ phẩm hạnh của Cố Cẩm Triều cực kì kém, người xem xem, tỷ ta cập kê gần một năm rồi, có nhà nào đang hoàng đám cầu hôn tỷ ta đâu? Cố Cẩm Triều đã khiến cho Cố gia bị chê cười. Lớn lên xinh đẹp thì sao? Những việc tỷ ấy làm đã khiến cho lòng người nguội lạnh rồi.”

Lý phu nhân tò mò hỏi: “Ta chỉ nghe nói, nhưng không biết nó rốt cuộc đã làm những chuyện gì...”

Cố Lan bắt đầu kể: “Những chuyện tỷ ấy làm cũng rất khó nói. Bình thường tỷ ấy bắt nạt con, con cũng không để ý, nhưng còn những người khác... Bởi vì một lỗi nhỏ, tỷ ấy cho người đánh một nha đầu đến mức người ta phát điên rồi đuổi ra khỏi phủ. Lại buộc phụ thân cưới thêm thiếp. Còn có chuyện đệ đệ của con không muốn đến phủ Thất phu phong đọc sách, muốn ở nhà chăm sóc mẫu thân bệnh nặng, tỷ ấy không muốn thấy đệ đệ con ở nhà, liền đuổi đệ ấy ra khỏi giường bệnh của mẫu thân...”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Giảng Co

Văn phu nhân nghe được lời Cố Lan nói liền kinh ngạc nhìn Cố Cẩm Triều chăm chăm. Thấy nàng cũng hết sức kinh ngạc đi tới, đôi môi đã mím thành một đường.

Lúc bấy giờ bà nghe Cố Lan nói những lời kia mới hay rằng những lời về người bên cạnh này đều là bậy bạ. Ngày đó Cố Lan và Tống di nương kẻ tung người hứng, diễn mới đặc sắc làm sao. Nhưng bà thật không ngờ hai mẹ con nhà này lại chửi bới bà như chửi bới Cố Cẩm Triều!

Mà Cố Cẩm Vinh nghe được những lời nói kia của Cố Lan thì sắc mặt cũng trắng bệch, từng lời của Cố Lan như mũi dao đâm vào lòng cậu.

Hóa ra tại lúc cậu không ở đây, Cố Lan thật sự chửi bới Cố Cẩm Triều như thế sao?

Chuyện khác cậu không phản đối, chuyện đọc sách của chính cậu, từ đầu chí cuối vẫn là cậu tự đồng ý với Phụ thân tới phủ Thất Phu phong đọc sách, đâu ra lại thành Cố Cẩm Triều ép cậu đi chứ!

Sao Cố Lan có thể làm như vậy! Dù nói thế nào thì Cố Cẩm Triều cũng là tỷ tỷ của tỷ ấy cơ mà.

Ngày thường ở trước mặt mình tỷ ta ra vẻ dịu dàng thiện lương, không ngờ sau lưng lại ngoan độc, đôi mắt trắng thay đen như thế!

Nhìn Lý phu nhân bị tỷ ta nói đến nổi tức giận đùng đùng, cậu liền nhớ lại mình cũng đã từng bị Cố Lan dùng lời nói kích động, còn đã từng nổi giận chạy tới chất vấn Cố Cẩm Triều, muốn tỷ ấy không được những tay tới chuyện của mình, mà tỷ ấy là đồ rắn rết, nói tỷ ấy ác độc không chịu nổi...

Cậu còn nhớ rõ chính mình đã chỉ tay vào tỷ ấy nói: “Nhị tỷ đối với tỷ thật tâm thành ý, tỷ ấy còn thường xuyên khích lệ ta không nên xung đột với tỷ, nói mẫu thân sẽ buồn lòng, ta vì mẫu thân và Nhị tỷ mà đã nhẫn nhịn bao nhiêu lâu rồi. Tỷ... Tỷ thật cho rằng người khác đều ác độc như tỷ ư...”

Còn có chiếc gối đầu mà Cẩm Triều may cho cậu từ từng đường kim mũi chỉ nữa...

Nếu như một người lương thiện bị đệ đệ của mình mắng làm bậy độc ác, lại bị muội muội của mình tùy ý hãm hại vũ nhục. Muốn tốt cho đệ đệ, lại bị đệ đệ mắng là xen vào việc của người khác...

Nếu như người đó là cậu, chắc chắn cậu sẽ còn khó chịu hơn cả chết đi nữa!

Cố Cẩm Vinh càng nghe sắc mặt càng khó coi, đôi môi đã hơi run rẩy. Cậu cảm thấy trong lòng có sự chua xót khó nói thành lời... Thậm chí cậu còn muốn đưa tay ra kéo tay áo Cẩm Triều một cái, hoặc là muốn xin lỗi tỷ ấy. Nhưng những việc này đều không đủ... Thì ra trường tỷ nói đúng, cậu chính là một kẻ làm việc xúc động không hiểu được suy nghĩ của người khác, cậu lại hoàn toàn tin tưởng lời Cố Lan..., hoàn toàn không biết tỷ ta có nói đúng hay không!

Cũng không hề suy nghĩ tới cảm nhận của Cẩm Triều!

“Nàng ta... Nàng ta làm như vậy. Về sau còn gả ra ngoài được ư!” Lý phu nhân cũng rất kinh ngạc, thật không ngờ Cổ Cẩm Triều lại không biết xấu hổ như thế!

Cổ Lan bắt đầu nói: “Không gả ra được cũng phải gả thôi, về sau bất kể là người không vợ hay là què chân, nàng ta cũng phải nghe theo phụ thân!”

Cổ Cẩm Vinh hít một hơi thật sâu. Tỷ ta còn dám vu oan truồng tỷ. Cái gì mà người không vợ què chân chứ, truồng tỷ của cậu lương thiện như vậy, người khác dựa vào đâu mà dám dẫm đạp tỷ ấy như vậy! Cậu thật sự không nhịn nổi nữa, bèn bước ra khỏi tường, lạnh lùng nói: “Cổ Lan, ngươi cảm niệm!”

Cẩm Triều nhìn xem cậu bước ra đã biết là không hay rồi, nhưng lại không kéo được cậu nữa. Trong lòng nàng không nén nổi thở dài, đệ ấy bước ra ngoài sớm như thế làm gì, biết đâu Cổ Lan còn nói bậy được thêm mấy câu đặc sắc thì sao...

Cổ Lan nghe được giọng Cổ Cẩm Vinh liền hoảng hốt lạnh loát cả sống lưng. Nàng ta suýt chút nữa cho rằng là ảo giác của mình. Lại thấy vẻ mặt Lý phu nhân đối diện cũng như nhìn thấy quỷ: “Ngươi là ai... Sao lại xuất hiện ở đó!”

“Tỷ tỷ, muội cũng ở đây.” Văn phu nhân thấy Cổ Cẩm Vinh đã đi ra ngoài rồi, bèn sửa sang lại vạt áo ngoài một chút, dặt tay Cẩm Triều vượt qua tường, men theo đường đá từ phòng khách đi tới, mỉm cười mà nói: “Cổ Lan, sao ngươi thấy ta cũng không chào một tiếng, hử?”

Trán Cổ Lan đỏ đầy mồ hôi lạnh. Những lời vừa rồi... Đừng nói là đều bị ba người này nghe thấy hết rồi!

Tại sao họ lại đi ra từ trong sương phòng, ai nhàn rồi không có việc gì lại đi ra từ rừng trúc bên đó chứ! Ánh mắt nàng ta dừng lại trên mặt Cổ Cẩm Triều.

Cẩm Triều cũng đang nhìn nàng ta, vẻ mặt ra chiều không thể tin nổi, giọng đầy vẻ đau thương: “Lan Tỷ Nhi, gần đây tỷ tỷ cảm thấy chưa từng bạc đãi muội. Muội, muội, sao muội có thể nói ra những lời như thế...”

Cổ Lan ngờ ngạc, đây là Cổ Cẩm Triều ư? Rốt cuộc nàng ta muốn diễn vở gì?

Nhìn thoáng qua vẻ mặt của Cổ Cẩm Vinh và Văn phu nhân một chút, nàng ta lập tức hiểu được, nhưng đồng thời trong lòng cũng trầm xuống, những lời vừa rồi nàng ta nói quá độc, không hề trừ một khe hở nào! Hôm nay cũng chỉ có thể giả vờ đáng thương... Nàng ta vội vàng đứng lên. Đôi mắt đầy hơi nước đáng thương nói: “Trưởng tỷ, mọi người... Sao mọi người lại ở đây! Những lời vừa rồi của muội, tỷ cũng đừng hiểu lầm, những... những lời kia cũng chỉ là muội nghe hạ nhân nói! Thật ra muội cũng không nghĩ như vậy đâu!”

Cổ Cẩm Vinh tiến lên một bước, cản trước mặt Cẩm Triều. Cậu không nén nổi tức giận nói: “Ngươi còn dám bịa chuyện ư, ngươi nghe hạ nhân nói ở đâu... Ngươi... Ngươi, tồn công ta vẫn cho rằng ngươi dịu dàng thiện lương, không bao giờ ức hiếp người khác! Không ngờ ngươi lại dám nói trưởng tỷ sau lưng như vậy! Cho dù tỷ ấy có sai thì vẫn là trưởng tỷ của ngươi! Ta hỏi ngươi, làm sao ngươi biết chuyện tới thư viện là tỷ ấy ép ta? Rõ ràng là ta đồng ý với phụ thân! Trưởng tỷ cũng chỉ vì muốn tốt cho ta nên mới bảo ta tới Phổ Thất Phương đọc sách, sao ngươi dám đổi trắng thay đen như vậy!”

Nước mắt Cổ Lan đã giàn dụa trên mặt, nàng ta dịu dàng nói: “Vinh Ca... Ngay cả đệ cũng không tin tỷ sao sao... Chúng ta đã có hơn mười năm tình tỷ đệ!... Sao đệ có thể oan uổng tỷ như thế, những chuyện này tỷ cũng chỉ là nghe như lời đệ nói, đệ nói là trưởng tỷ không cho đệ ở nhà, chuyện khác tỷ cũng không rõ ràng lắm mà!”

Cổ Cẩm Vinh tức giận đến nỗi không thở được: “Ngươi thật quá đáng... Tuy là ta nói, nhưng ta nói trưởng tỷ ép ta ư? Có phải ngươi vẫn hằng tung tin vịt về trưởng tỷ thế này không? Ngươi thật quá độc ác...”

Cẩm Triều hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng khuyên cậu: “Cẩm Vinh, dù sao Lan Tỷ Nhi cũng là tỷ tỷ của đệ...”

Cổ Cẩm Vinh hừ một tiếng: “Tỷ còn xem ả ta là muội muội ư, đệ cũng chẳng hề muốn coi ả là tỷ tỷ nữa... Sao ả ta có thể nói về tỷ như vậy...”

Văn phu nhân thấy Cổ Cẩm Vinh quát tháo cả buổi mà vẫn không nói được vào trọng tâm, thậm chí cậu một câu vô dụng, đứng lên cười lạnh nói: “Cổ Lan, ta hỏi ngươi, đã là chuyện nhà ngươi không rõ lắm, vậy sao ngươi còn dám mang đi nói! Không biết gì mà cũng dám mang đi nói lung tung, không phải vu oan thì là cái gì! Ai lại oan uổng ngươi đây, ngươi lại khóc cái gì mà khóc, muốn giả đáng thương cho ai xem chứ!”

Cổ Lan nhất thời không nhịn được, trong lòng đã hoàn toàn hoảng hốt, lại nghĩ tới Văn phu nhân đã nói giúp mình chải tóc, vừa rồi nàng ta vốn không ngờ có người sẽ nghe lén, lời nói quả thật quá đáng. Bây giờ làm sao mà vẫn hồi được đây! Đừng nói là không chải tóc nữa, chỉ sợ từ nay về sau Văn phu nhân còn hận mình đến chết...

Nàng ta không thể đắc tội với Văn phu nhân!

Cổ Lan tuôn nước mắt: “Di hai, việc này... Những lời con nói cũng không phải là ý của con, di hai đừng trách con!”

Văn phu nhân hừ lạnh, “Ai là di hai của ngươi! Ngươi phải gọi ta một tiếng Văn phu nhân!” Bà lại càng cười sáng lạn hơn: “Không là ý của ngươi ư? Vậy là ai, Tổng di nương hay sao? Cũng đúng! Không phải bà ta dạy ngươi nói như vậy, bằng vào ngươi có thể nghĩ ra những mưu ma chước quỷ này ư!”

Cổ Lan khó khăn há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn cứng không nói được gì.

Lý phu nhân cũng đứng lên, bà có hơi không rõ việc này ra sao, bèn khích lệ Văn phu nhân: “Muội muội, việc này hơn phân nửa là hiểu lầm, muội cũng đừng kích động...”

“Hiểu lầm ư?” Văn phu nhân cười lạnh, “Tống Diệu Anh, ta không ngại nói cho tỷ biết, ta cũng không tìm Tống di nương nói muốn làm sếp kê cho Cố Lan, là mẹ con các nàng tự tìm tới tận cửa rồi khóc đáng thương với ta đấy! Còn muốn ta tìm giúp Cố Lan nói một mối hôn sự. Ta cũng chưa từng nói chuyện về tỷ và Lý đại nhân với Tống Diệu Hoa. Tỷ cũng không nghĩ xem, bằng vào tình cảm giữa tỷ muội ta, ta còn lấy chuyện của tỷ ra để thân cận với Tống Diệu Hoa ư? Tỷ cũng đừng để người ta lợi dụng mà còn không biết!”

Cố Lan nghe xong đã run hết cả người, như thể nàng ta đang nằm mơ gặp ác mộng vậy!

Vừa rồi những lời nàng ta nói đã bị ba người này nghe không sót một chữ!

Lý phu nhân nghe vậy bèn suy nghĩ sâu xa, cũng hiểu được không đúng lắm.

Vừa rồi bà hoàn toàn bị Cố Lan khích bác nên phần nộ, vậy mà cũng không hề cân nhắc việc này rốt cuộc là thật hay giả...

Cố Cẩm Vinh lại hung dữ lườm Cố Lan: “Công phu bịa đặt của ngươi đúng là càng ngày càng lợi hại! Trước mặt nói thế này sau lưng nói thế nọ, còn muốn vu hãm chuyện người khác chưa từng làm... Ngươi, sao ngươi lại trở nên thế này!”

Cố Lan hiểu rõ khóc đã không còn tác dụng, cho dù nàng ta có nhiều mưu ma chước quỷ thì cũng chỉ là thiếu nữ mười lăm, phút chốc đã hoảng loạn, muốn đưa tay kéo Cố Cẩm Vinh... Nếu như nàng ta để mất ưu thế là Cố Cẩm Vinh thì sẽ tổn thất biết bao nhiêu!

Cố Cẩm Vinh lại hất mạnh tay Cố Lan, nhìn Cẩm Triều đang yên lặng rơi lệ, đi ra phòng khách.

Văn phu nhân cũng nhìn Cố Cẩm Triều không nói một tiếng mà đau lòng. Nghĩ thầm Đại tiểu thư này cũng không dễ dàng, đoán chừng tính tình là người không thích nói chuyện, không biết ngày bình thường phải chịu bao nhiêu thiệt thòi từ Cố Lan! Nếu là bà thì không xé nát miệng Cố Lan ra mới là lạ!

Nếu thanh danh một cô gái bị vu oan thì tìm đâu ra người trong sạch, cả đời này ở đâu còn có thể đến người trong sạch, cả đời này cũng sẽ phá hủy, Cố Lan thực sự quá đáng rồi!

Bà kéo tay Cẩm Triều nói: “Con đừng đau lòng.” Lại chuyển sang Cố Lan, cười nói: “Lan Tỷ Nhi, chuyện đi sếp kê này, thân phận ta thật sự không đủ không xứng để sếp kê cho ngươi. Không bằng ngươi mời Lý phu nhân giúp ngươi, hoặc là đi tìm Hầu phu nhân, nhị phẩm Cáo Mệnh phu nhân đi, như vậy mới xứng với ngươi đấy nhỉ?”

Cố Lan nhất thời không biết nói gì.

“Quý phủ ta còn có việc gấp, không tham gia lễ cạp kê của ngươi được, cáo từ trước.”

Bà không nói với Cố Lan nữa mà dậm theo hai nha đầu của mình đi ra phòng khách.

“Nhị muội tự ngắt lại đi, tỷ tỷ thật sự đau lòng. Tỷ chưa từng bạc đãi muội, vì sao muội ba lần bốn lượt hãm hại ta, châm ngòi quan hệ của ta và Cẩm Vinh...” Cẩm Triều nhìn xem Cố Lan, nhẹ giọng hỏi nàng ta.

“Lúc ta vừa trở lại Cố Gia, muội mới hơn tám tuổi. Chúng ta cùng chơi bên dây thừng, muội còn dựa vào ta ngủ không chịu trở về. Ta một lòng nghĩ đến muội thật sự đối xử tốt với ta, thật không ngờ muội...”

Cố Lan hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng ngưng chảy nước mắt, nàng ta cũng mặc kệ Lý phu nhân có ở đây hay không, dù sao cũng đều vỡ lở ra rồi, nàng ta cũng mặc kệ hết!

Cố Lan nhìn Cố Cẩm Triều cười lạnh nói: “Cố Cẩm Triều, tỷ cũng đừng giả bộ! Người chắc chắn là do tỷ dẫn tới! Muốn cho ta xấu mặt đúng không, muốn hại chết ta đúng không? Ta cho tỷ biết, Cố Lan ta cũng không phải dễ ức hiếp đâu! Sớm muộn gì ta cũng trả lại cho tỷ! Đừng có nói gì đến chuyện tình cảm ngày xưa với ta, chúng ta chưa từng có thời gian tình cảm!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: E Ngại

“Bộ mặt lúc tỷ ức hiếp ta đi đâu rồi, cả lúc tỷ sai bảo ta như nha hoàn nữa? Kể cả lúc tỷ đưa trâm cài tóc mà tỷ không thích cho ta như đang bỏ thí cho ăn mày nữa! Bởi vì tỷ là đích nữ, thứ gì tốt đều là của tỷ, tất cả mọi người phải chịu đựng tỷ, nhường nhịn tỷ, yêu chiều tỷ, dựa vào đâu!”

Cố Lan lạnh lùng nhìn chằm chằm Cẩm Triều, “Luận thân phận, mẹ của ngươi là tiểu thư Kỳ gia, vẫn còn kém xa mẫu thân của ta là tiểu thư thường tự Thiếu Khanh. Bởi vì mẹ của tỷ là chính thất, ta mới trở thành thứ xuất. Luận phẩm đức tài năng, mọi thứ tỷ đều không bằng ta, còn một lòng si mê lưu luyến một người đàn ông, đòi gả cho hắn, đúng là đồ không biết xấu hổ, tỷ quả thực đã làm mất hết mặt mũi Cố Gia!”

“Những chuyện ta nói có gì sai ư? Chính vì tỷ nên Lưu Hương phát điên, chính vì tỷ nên phụ thân nạp thiếp, vì La di nương nên mẫu thân của ta hay cả mọi người đều phải nhẫn nhịn thêm mấy phần. Những chuyện này chẳng lẽ là ta oan uổng tỷ sao? Tỷ nói ta châm ngòi li gián tỷ và Cố Cẩm Vinh, ta cho tỷ biết, mặc dù ta thật sự châm ngòi các người, hôm nay đệ ấy giận ta thì giữa chúng ta cũng có hơn mười năm tình cảm, đệ ấy vẫn sẽ không nhẫn tâm hận ta! Tỷ hẳn nên hiểu rõ đệ ấy là loại người gì!”

Cẩm Triều yên lặng nhìn Cố Lan, kiếp trước, mãi cho đến chết nàng cũng không hiểu rõ tại sao Cố Lan lại hận mình như vậy. Vì sao nàng ta hại chết mình, còn phải khiến cho Cố Cẩm Vinh chán nản thất vọng, bị đuổi ra khỏi Cố Gia. Xem ra bây giờ nàng đã hiểu được.

Tất cả là vì Cố Lan không cam lòng.

Cẩm Triều thân nhiên nói: “Cô sợ ta hại muội, vậy đừng để cho ta có cơ hội hại cô là được. Đi đêm lẩm cũng có ngày gặp ma, không thể trách ta được. Về phần những chuyện ta làm kia, trong lòng cô hiểu rõ nguyên nhân hơn ai hết. . . Cô muốn nịnh nọt Cố Cẩm Vinh, cứ việc nịnh nọt đệ ấy là được, mặc dù đệ ấy thật sự sẽ không hận cô, nhưng cô có chắc về sau các người còn có thể tiếp tục thân mật khăng khít như cũ hay không?”

“Nhị muội lo lắng chuyện của ta, không bằng nghĩ xem lễ cạp kê của muội ngày mai phải làm sao bây giờ, không bằng mời Lý phu nhân sắp kê giúp muội thay Văn phu nhân đi? Chỉ là về phần tán giả, thứ cho trường tỷ không thể đảm nhiệm, muội có giá như vậy, tỷ thật muốn xem người như thế nào mới xứng làm tán giả của muội. . .” Cẩm Triều mỉm cười, lại nói, “Trường tỷ có việc đi trước, Nhị muội phải thương nghị thật cẩn thận với Lý phu nhân đấy.”

Lý phu nhân đứng ở bên cạnh nghe hai tỷ muội tranh cãi từng câu từng chữ nên đã hiểu hết được toàn bộ vở kịch hôm nay. Bà vốn tưởng rằng Cố Lan là tiểu thư tuân thủ lễ nghĩa hiểu biết. Ai ngờ nàng ta lại là kẻ gian dối thị phi, đánh đá hiểu thắng như vậy. Còn muốn ly gián bà và Văn phu nhân ư? Nếu bà còn muốn giúp Cố Lan sắp kê thì bà quả là kẻ đầu óc không bình thường mất.

Cố Lan biết Lý phu nhân là sẽ không sắp kê giúp nàng ta. Thấy Lý phu nhân không nói câu gì đã xoay người rời đi, nàng ta cũng không mở miệng giữ bà ta lại.

Cố Lan hít một hơi thật sâu, vừa rồi phát tiết hết tức giận của mình ra ngoài, lúc này lo sợ và e ngại liền dâng lên như thủy triều trong lòng nàng ta.

Chuyện âm ỹ như vậy, Văn phu nhân đã tức giận bỏ đi, Cố Cẩm Triều nói không làm tán giả cho nàng ta nữa, chắc chắn không quá một canh giờ chuyện này sẽ truyền khắp Cố Gia, phụ thân sẽ lập tức biết. . . Phụ thân luôn rất yêu thương nàng ta, chắc phụ thân sẽ không trách mắng nàng ta đâu nhỉ?

Vậy lễ cạp kê ngày mai nên làm sao bây giờ?

Cố Lan cảm thấy bất an thấp thỏm không yên. Nàng ta dẫn Từ Lăng đang canh giữ ở cửa sương phòng đi tới chỗ của Tổng di nương.

...

Tổng di nương tức giận đập vỡ chén trà men hoa văn màu xanh trắng!

“Việc này nhất định là do Cố Cẩm Triều xếp đặt hại con!” Bà ta tức giận nghiến răng nghiến lợi, “Nàng ta thật sự sẽ làm âm ỹ chuyện này, còn có ý nhắm vào lễ cạp kê của con! Ngày mai nếu không có người thích hợp sắp kê cho con thì con nhất định sẽ bị người ta chê cười!”

Cố Lan kéo tay Tổng di nương, thấp thỏm không yên: “Chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Xảo Vi ở bên cạnh nói nhỏ: “Việc này xảy ra quá mức trùng hợp. Nhất định là không bình thường, nô tỳ chắc chắn trong nội viện của chúng ta có kẻ đã mật báo. . .”

Tổng di nương nhắm mắt lại thở sâu, “Trước tiên dàn xếp chuyện bên sương phòng đi, phái người đi xem, không thể để cho hai vị phu nhân bỏ đi được. Nha hoàn, bà tử bên sương phòng đều gọi hết đến để ta dặn dò một lượt, chuyện sương phòng bên đó xảy ra nhất định không thể truyền ra bên ngoài! Nếu ai dám nói lung tung thì đuổi ra khỏi phủ cho ta! Những thứ khác không nói. Trước tiên phải ổn định thế cục đã, ta sẽ tự mình đi nói chuyện với Văn phu nhân.”

Xảo Vi đáp vâng, dẫn theo mấy bà tử đi xử lý.

Sắc mặt Cố Lan thay đổi: “Mẫu thân, vừa rồi Văn phu nhân tuyên bố sẽ đi, con không ngăn bà ta lại. Bây giờ nói không chừng bà ta đã ra khỏi cửa rồi!”

Tổng di nương cả kinh trong lòng, trách cứ Cố Lan: “Thật ngu dốt! Đáng nhẽ con phải nói với mẹ ngay từ đầu để mẹ phái người đi ngăn bà ta lại mới phải!”

Cố Lan ngơ ngác: “Mẫu thân, giữ Văn phu nhân lại thì bà ta cũng không giúp chúng ta, tại sao lại không thể để bà ta đi?”

Tổng di nương cười lạnh: “Bà ta ở đây chịu thiệt thòi lớn như vậy, bị chúng ta đùa nghịch như kẻ ngu, trong lòng bà ta nhất định sẽ ghi hận! Bà ta trở về sẽ nói hết chuyện này cho nội quyền vương công đại thần, thanh danh của con sẽ hồng hét! Đến lúc đó con sẽ phải chịu tai tiếng như Cẩm Triều, nói không chừng phụ thân con sẽ đồng ý hôn sự với Mục gia kia, lúc đó con sẽ thấy hối hận!”

Cố Lan ngẩng đầu nhìn Tổng di nương, nàng ta không ngờ việc này sẽ nghiêm trọng như vậy.

Nửa khắc ông hồ sau, Xảo Vi trở về bẩm báo: “Di nương, Văn phu nhân đã rời khỏi Cố Gia, chỉ e có đuổi theo cũng không kịp!”

Tổng di nương đứng lên, đi vòng vo trong phòng.

Bà ta nghĩ thật lâu mới quyết định được, gọi Xảo Vi hầu bà ta thay xiêm y đi gặp Cố Đức Chiêu.

“Việc này nhất định không thể dấu diếm nổi... Mẹ đi nói trước cho lão gia một tiếng, để ông ấy đi mời Nhị phu nhân Cố Gia đến làm sếp kê cho con. Nếu ấy náy với phụ thân con, Nhị phu nhân sẽ phải đồng ý. Về phần tán giả... con thân thiết với Cố Liên, lập tức tới Tây Khóa Viện tìm nàng ta thương nghị.”

Cố Lan vâng lời, nghĩ một chút rồi hỏi lại: “Về phía Văn phu nhân thì phải làm sao bây giờ? Lý phu nhân còn chưa bỏ đi, chúng ta có nên tìm bà ta nói chuyện một chút không?”

Tổng di nương lắc đầu nói: “Tổng Diêu Anh thì không cần lo lắng, bà ta tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, sẽ không nói lung tung những chuyện này. Về phần Văn phu nhân...” Bà ta hít một hơi thật sâu, “Mẹ cũng không biết nên làm sao bây giờ, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đợi xem bà ta định làm gì.”

Phía Tổng di nương bận rộn như thế, phía Cẩm Triều thì sau khi trở về liền đóng cửa từ chối tiếp khách, an tâm ở trong phòng thêu một bức bình phong Bác Cổ đồ.

Mấy tiểu nha hoàn vây quanh hỏi chuyện xảy ra bên sương phòng, cười nói náo nhiệt.

“Bình thường luôn là nàng ta hăm hại tiểu thư chúng ta, hôm nay cũng nhận phải báo ứng rồi...” Vũ Trúc cười nói, lại không hề khiêm tốn, “Vẫn là ta nghe được tin tức!”

“Vâng vâng, không phải đại tiểu thư đã thường cô rất nhiều kẻo đường đó ư? Cô lại giấu dưới gối đúng không!” Vũ Đồng trêu ghẹo nàng ấy.

Thanh Bò nhìn các nàng đều hết sức vui vẻ, khoe miệng cũng hơi vênh lên, nàng ấy đến bên người Cẩm Triều, nói khẽ: “Bên ngoài đoán chừng đã rối loạn rồi, người thật sự mặc kệ, không đi nói cho phu nhân biết sao? Người có muốn nô tỳ đi qua đó thông báo một tiếng hay không?”

Cẩm Triều cười nhạt nói: “Ta bị chịu ‘thiệt thòi’ lớn như vậy, đương nhiên phải trốn vài ngày để tỏ vẻ rồi. Em không cần lo lắng bên ngoài sẽ loạn cào cào, có Tổng di nương ở đó, bà ta sẽ tự thu dọn những rắc rối Cố Lan gây ra cẩn thận. Mẫu thân thì càng không cần lo lắng, bà ấy chừng quản nội viện hơn mười năm. Chắc chắn tai mắt trong nhà không ít, không cần chúng ta đi nói...”

“Ngược lại thì chỗ chỗ phụ thân hẳn là khiến Tổng di nương đau đầu rồi. Bọn họ đang đợi Cố Lan qua lễ cấp kê, phụ thân nhất định sẽ bảo nàng ta đến xin lỗi ta. Trong khoảng thời gian này, ta thêu bức bình phong Bác Cổ đồ thật đẹp là được rồi...” Cẩm Triều nói xong lại ra hiệu Thanh Bò đưa sợi tơ màu rậm nắn cho nàng đổi tuyến.

Bên ngoài tuy nhiên không thật sự rối loạn nhưng quả thật cũng không êm ả được.

Lúc Tổng di nương từ chỗ Cố Đức Chiêu trở về, ngoại trừ thần sắc uể oải, hốc mắt còn sưng đỏ nữa.

Bà ta không nói toàn bộ chuyện xảy ra lúc ấy với Cố Đức Chiêu, chỉ nói cho ông biết rằng hai vị phu nhân không chịu giúp Lan tỷ nhi sắp kê, Cố Cẩm Triều lại tức giận với Lan tỷ nhi, chỉ sợ không muốn làm tán giả giúp nàng ta, xin ông đi nhờ vả Nhị phu nhân một chuyện.

Lúc ấy trên mặt Cố Đức Chiêu cực kỳ u ám, ông ta vốn không muốn lui tới tổ gia. Huống chi còn là nhờ người ta làm việc! Ông ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Tổng di nương, mãi đến khi bà ta khóc lóc kể lể nói: ngài không cần nhắc vì thiếp thì cũng phải suy nghĩ cho lễ cấp kê của Lan tỷ nhi chứ! Cố Đức Chiêu mới yên lặng đồng ý chuyện này.

Nghe lời nhờ vả của Cố Đức Chiêu xong, Nhị phu nhân tuy hơi kinh ngạc, nhưng xuất phát từ lễ tiết, bà ấy vẫn đồng ý.

Sau khi trở về, Cố Đức Chiêu liền lập tức tìm bà tử trông coi sương phòng tới hỏi chuyện, biết hết chuyện đã xảy ra, ông tức giận đến nỗi toàn thân run lên, tiện tay ném đồ xuống đất, mọi thứ liền rơi hết xuống sàn!

Ông ta gọi Thùy Oánh đi tìm Cố Lan tới hỏi chuyện.

Khi Cố Lan đi vào thư phòng của Cố Đức Chiêu cũng cảm giác được phụ thân đang tức giận. Ông lạnh lùng nhìn nàng ta không nói một lời.

Cố Lan xiết chặt góc áo, Tổng di nương đã sớm dẫn dò nàng ta rằng phụ thân vì giữ mặt mũi, vì lễ cấp kê ngày mai của nàng ta nên sẽ không gây ra chuyện gì lớn. Nhưng sẽ không tránh khỏi trách cứ nàng ta một phen, cũng không cần trả lời giấu diếm, tuy phụ thân không biết được đầy đủ chuyện gì đã xảy ra nhưng nói chung cũng đã biết sơ bộ!

“Quý xuống cho ta!” Cố Đức Chiêu quát nàng ta.

Trong lòng Cố Lan căng thẳng, Quý rạp trên mặt đất, nhìn Cố Đức Chiêu đau khổ cầu xin: “Phụ thân, người hãy nghe con nói...”

“Câm miệng! Ngươi còn muốn nói cái gì! Nói ngươi khiến Văn phu nhân tức giận như thế nào sao! Nói ngươi muốn ly gián quan hệ của người ta ư! Hay

là nói chuyện người vu oan Cầm Triều với người khác!” Cố Đức Chiêu tức giận mắng nàng ta không ngớt lời, “Người không cần phải nói, lần lượt đi xin lỗi cho ta!”

“Uổng ta còn khuyên bảo trường tỷ người. Bảo nó đối tốt với người một chút, làm tán giả cho người, giúp người chuẩn bị lễ cưới, tại sao người dám đối xử với nó như vậy? Văn phu nhân hay là Lý phu nhân, họ là gì của người, dù thế nào Cố Cầm Triều cũng là tỷ tỷ của người, tại sao người lại chửi bới tỷ tỷ ruột của mình trước mặt người ngoài!”

Cố Đức Chiêu nhìn Cố Lan, trong ánh mắt ngoại trừ tức giận ra còn có thất vọng.

Ông vẫn cho rằng thứ nữ được nuôi dưới mắt mình, tuy không nói cầm kỳ thư họa đều tinh thông, nhưng ít ra nó cũng ôn hòa cung kính đối với ông, là người thân thiện. Nàng ta lại dám làm ra chuyện thế này! Quả thực là đã tát một cái thật mạnh vào mặt ông!

Khó trách Cầm Triều luôn bất hòa không thân thiết với Cố Lan, ông còn tưởng rằng là Cố Cầm Triều không thích Cố Lan, tưởng rằng là Cố Cầm Triều ức hiếp Cố Lan!

Rốt cuộc đưa con mà ông cho là dịu dàng thiện lương có bộ mặt thế nào?

Cố Lan vội vàng kéo áo của ông, khóc lóc kể lể: “Phụ thân, con thật sự không phải là muốn vu oan trường tỷ, gần đây con với tỷ ấy rất hòa thuận! Con nói những chuyện của trường tỷ nhưng cũng chỉ là nghe người hầu nói. . . Là con không hiểu chuyện, không phân rõ đúng sai phải trái mới nói những này chuyện cho Lý phu nhân nghe. . . Nhưng mà, nhưng mà con là con gái của người cơ mà, nếu người không tha thứ cho con, trường tỷ sẽ càng không tha thứ cho con. . .”

Cố Đức Chiêu nhắm mắt lại, Cố Lan chưa từng khóc lóc cầu khẩn ông như vậy.

Nhưng ông lại chỉ yên lặng không nói, còn buồn bực chuyện Cố Cầm Triều bị khinh bỉ, ông cảm giác mình cần phải quyết tâm dạy dỗ đánh thép một lần.

“Ngày mai qua lễ cưới, con lập tức ở trong nhà luyện chữ cho ta, chép《 nữ huấn 》, 《 nữ giới 》, không được làm gì khác! Còn nữa, tới chỗ trường tỷ con nhận lỗi! Về sau nếu còn xảy ra những chuyện như này thì cũng đừng nhận ta là phụ thân nữa!”

Sau khi Cố Đức Chiêu nói xong bỏ ra khỏi thư phòng, để mặc Cố Lan xụi lơ trên mặt đất, mãi lâu sau mới chậm rãi đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cặp Kê

Trời đêm đen như mực, không có lấy một ánh sao nhỏ nhoi nào. Chỉ chốc lát gió lớn đã nổi lên, mưa rơi tí tích tí tách trên mặt đất.

Từ ma ma đóng tấm bình phong, trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Bà đến bên giường, kéo chăn cho Kỳ thị, giọng nói ảm áp truyền ra: “Người xem kẻo khiến cho một mũi tên trúng hai con nọ này của đại tiểu thư vô cùng hay. Đại tiểu thư của chúng ta ngày thường im hơi lặng tiếng, không ngờ vừa ra tay liền gây ra chuyện lớn như vậy. . . còn biểu hiện hết sức bình thản. Chỉ sợ Tổng di nương lần này phải đau đầu rồi! Lan tỷ nhi phạm vào tội miệng lưỡi, là do bà ta dạy bảo mà lớn lên, đức hạnh Lan tỷ nhi không tốt, bà ta khó tránh khỏi tội trạng. Xem ra sau này lão gia sẽ bất hòa với bà ta thôi. . .”

Khỏe miệng Kỳ thị nở nụ cười nhạt: “Triều tỷ nhi làm rất tốt, từ nay ta cũng không cần lo lắng nhiều. . . Đến lúc ta đi, nó cũng có thể tự chăm sóc tốt bản thân.” Lại che miệng ho khan vài tiếng, âm thanh có vẻ nặng nề, hô hấp cũng nặng nề như không thể thở nổi.

Từ ma ma vội vàng vỗ lưng cho Kỳ thị, hốc mắt hơi ướt át: “Ngài cũng đừng nói diêm xấu như vậy! Ngài nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

Tấm bình phong lại bị đẩy ra, tiếng mưa rơi càng thêm rõ ràng. Giọng Mặc Ngọc cách màn che truyền đến: “Phu nhân, lão gia đã tới.”

Từ ma ma thấp giọng nói chuyện với Kỳ thị: “Đã trễ như vậy, ngài có muốn gặp lão gia không?”

Kỳ thị lắc đầu, nói: “. . . Báo ta đã ngủ rồi.” Lại dặn dò Từ ma ma, “Thôi đèn đi.”

Từ ma ma đi đến bàn trà bên cạnh, lấy chụp đèn xuống thổi tắt nến, trong phòng lập tức tối hẳn.

Mặc kệ Cố Đức Chiêu tới đây là đến xin lỗi Cầm Triều giúp Cố Lan, hay là chính bản thân ông tới đây xin lỗi, hoặc chỉ là ông nhớ bà, muốn tới đây gặp, bà cũng không muốn gặp ông, không phải không yêu, chỉ là không để ý nữa.

Bà bệnh lâu như vậy, Cố Đức Chiêu mới chỉ bước vào nội thất của bà hai lần, cả hai đều là lúc bà phát bệnh.

Mặc Ngọc rời khỏi nội thất, ra hành lang bên ngoài hành lễ nói: “Lão gia, phu nhân đã ngủ rồi. Nếu ngài có việc gấp muốn nói, có cần nô tỳ đánh thức phu nhân không ạ?”

Cố Đức Chiêu đứng ở ngoài hành lang, bên cạnh là gã sai vặt đã thu đủ giấy dầu chò. Hành lang bị gió thổi, hắt đầy từng đợt bụi mưa lên người ông, lạnh buốt.

Ông đứng rất lâu nhưng không nói gì, nhìn nội thất đã tối xuống, khuất sau tấm bình phong Thượng Thanh tích ngư tảo khắc hoa.

“Thôi vậy. Đợi bà ấy tỉnh thì nói với bà ấy một tiếng ta đã tới là được.”

Cố Đức Chiêu thở dài một tiếng. Phất tay dẫn theo gã sai vặt rời khỏi đó.

Một tiếng sấm xẹt qua chân trời, nổ ầm một tiếng vang, trời mưa ngày càng lớn, mưa cũng nặng hạt hơn.

Sấp vào Hạ rồi.

Thanh Bò đẩy khung cửa sổ ra, một luồng không khí ẩm ướt sau cơn mưa thổi vào, ngoài cửa sổ dây bò đào leo đã bò đầy giá đỡ, phủ đầy lá cây. Ngày mới sáng không bao lâu, đêm qua gió táp mưa sa, trong sân lá rách cành khô rơi đầy đất, hai nha hoàn mới mười tuổi đang quét rác.

Cầm Triều vừa mới dậy. Tóc chỉ dùng lược bó chải đầu, còn chưa vấn lên. . . , tóc xanh rũ trên vai rơi ra sau lưng. Nàng mặc một bộ bó tử màu tím nhạt hoa cà, mặc trang phục này vốn là không có ý định gặp khách.

Giọng Thanh Bò vang lên: “Khi trời còn chưa sáng, có mấy quân sự ma ma đã tới thỉnh an tiểu thư rồi. Từ ma ma cũng đích thân tới một chuyến. Nô tỳ dựa theo lời dặn của tiểu thư, nói người bị bệnh không thể tham gia lễ cấp kê của Nhị tiểu thư, bọn họ nghe xong đều trở về, cũng không có về miễn cưỡng.”

Thái Phù dẫn hai nha đầu bước đến, đặt mấy đĩa trà bánh lên trên bàn nhỏ.

Cầm Triều nhấp một hớp trà, suy nghĩ một chút rồi nói: “Qua lễ cấp kê, tin tức tỷ muội chúng ta bất hòa sẽ truyền đi rất nhanh. . . Em thay ta đi tham gia lễ cấp kê. Để ý xem ai làm chính tân thay Văn phu nhân.”

Nếu như theo nàng đoán không sai, có lẽ Tống di nương sẽ đi cầu xin phụ thân nhờ Nhị phu nhân tới sấp kê cho Cố Lan. Tán giả thì tùy tiện tìm vị tiểu thư nào đó cùng độ tuổi là được rồi, cũng không cần hao tâm tốn trí.

Thanh Bò liền dẫn Thái Phù tới Thúy Tuyền viện.

Cầm Triều bảo Bạch Văn mang Bác Cổ đồ đại mà nàng vẫn chưa thêu xong lên, tiếp tục thêu một bình hoa hai lỗ tai tứ phương men lam.

...

Giờ mẹo Cố Lan đã tỉnh, trong lòng nàng ta đầy lo lắng nên không nghỉ ngơi tốt được. Đôi mắt đã hằn tơ máu.

Chưa tới một phút đồng hồ sau thì Tống di nương đã tới, tự mình giúp nàng ta chải đầu thoa phấn. Bà ta ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú của con gái mình nhu hòa như hoa sen, nhẹ giọng nói cho nàng ta biết: “Đừng nghĩ gì cả, con chỉ cần biết rằng hôm nay là lễ cấp kê của con là được rồi. Thua người không thua trận, trong lòng con nhận thua trước thì sau này sao có thể làm tốt được.”

Cố Lan nhìn hình bóng bản thân trong gương đồng, vẫn còn có vẻ sầu lo: “Nhưng mà mẫu thân, về sau con làm sao còn được tự nhiên trước mặt phụ thân cùng Cầm Vinh. . . Con, con cũng đã phạm vào một trong bảy tội lớn. . .” Trước mặt mọi người nàng ta đều được khen là người dịu dàng thiện lương.

Tống di nương thân nhiên nói: “Về việc này con cũng không bằng Cố Cầm Triều. Nếu những chuyện này đều đã không cách nào vặn hỏi thì con cũng chỉ có thể xem như không có chuyện gì xảy ra. Từ trước tới giờ ở trước mặt phụ thân, con là đứa con gái có hiếu, ở trước mặt đệ đệ con là người chị hiền từ, con cứ tiếp tục làm như vậy là được. . . Cố Cầm Triều cũng chẳng phải không phạm sai lầm, nàng ta trước kia làm những chuyện còn quá đáng gấp trăm lần nghìn lần con, con xem nàng ta có e lệ không?”

Cố Lan lắng lặng yên suy nghĩ thật lâu rồi mới nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, Đỗ di nương và Quách di nương cũng đã tới.

Hai người này gần đây ở Cố Gia đều bo bo giữ mình, dù sao thân phận thấp kém, địa vị trong phủ cũng không cao. Chuyện sương phòng hôm qua hai người đều nghe thấy nhưng cũng không dám lạnh nhạt với Tống di nương và Cố Lan, sáng sớm đã đến hồ trợ.

Thu dọn xong, một đoàn người đi tới chính phòng. Cố Đức Chiêu, Nhị phu nhân Cố Gia tổ gia đã ở trong phòng chờ, thân thể kỳ thị không tiện dự lễ, người tới xem còn có Ngũ phu nhân Cố Gia, thêm với mấy vị phu nhân khác.

Đến giờ lành, Cố Đức Chiêu đứng dậy khai lễ, Cố Lan mới đi tới quỳ gối trên đệm, tán giả giúp nàng chải đầu, Nhị phu nhân mặc trang phục Tứ phẩm

Cáo Mệnh phu nhân cầm lấy một chiếc Mộc trâm để trên bàn, một trâm vàng khảm hồng bảo thạch Diệp Luyến Hoa, nhờ người giúp đỡ, vén búi tóc Cổ Lan lên, thay nàng ta cài trâm búi tóc, búi thêm ba búi. Kết thúc buổi lễ, Cổ Lan nhìn trên ghế đến xem lễ lại không thấy bóng dáng Cổ Cẩm Vinh đâu.

Kỷ thị bệnh nặng, Tống di nương liền chiêu đãi khách xem lễ thay bà.

Cổ Lan nghĩ một lát, dẫn theo Từ Lăng đi tới sương phòng mà Cổ Cẩm Vinh đang ở tạm, thấy cậu đang luyện chữ ở trong thư phòng bên cạnh.

Cổ Lan đẩy màn trúc ra đi vào thư phòng, thấy Cẩm Vinh im lặng viết chữ, nàng ta bèn để cho Thanh An lui qua một bên, tự mình mài mực thay Cổ Cẩm Vinh.

Cổ Cẩm Vinh vẫn ra vẻ coi thường nàng ta, thấy nàng ta tự tay mài mực thì trong lòng liền thấy chán ghét vô cùng, cậu ném bút lông trong tay lên thư án, chữ đã viết được một nửa lại bị vẩy đầy nét mực loang lổ. “Tỷ tới làm gì! Nhanh đi ra ngoài cho ta!”

“Đệ không tới dự lễ cấp kê, tỷ tỷ chỉ tới thăm đệ một chút.” Cổ Lan nhẹ nhàng cười cười.

Cổ Cẩm Vinh vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào nàng ta: “Ta không muốn đi, bởi vì ta không muốn gặp lại tỷ! Tỷ không nên tới đây!”

Cổ Cẩm Vinh chưa từng nói nặng với nàng ta như vậy!

Sắc mặt Cổ Lan trắng nhợt, nhưng nghĩ đến mình không thể đối địch với Cổ Cẩm Vinh, nàng ta nhanh chóng nở nụ cười tràn ngập áy náy: “Tỷ chỉ là muốn tới thăm đệ một chút. Đệ đã không muốn gặp lại tỷ, tỷ đây cũng không có gì để nói nữa...” Đột nhiên giọng nàng ta thấp xuống, tiếng thút thít nhỏ nhanh chóng truyền tới, giọng nói vô cùng áp lực.

Đợi đến khi ngẩng đầu lên. Mặt Cổ Lan đã lại nở nụ cười, chỉ là cười rất miễn cưỡng, giọng nói mang theo ghen ghét: “Tỷ tỷ chỉ đến xin lỗi... Cũng không yêu cầu xa vời đệ có thể tha thứ, chỉ là tình cảm hơn mười năm của chúng ta, mặc dù đệ không muốn nhận ta thì ta cũng vẫn muốn nhận đệ. Người không phải thánh hiền, ai cũng có thể phạm lỗi, tỷ tỷ cũng sẽ phạm sai lầm, tỷ... Tỷ...” Nước mắt không ngăn được, lời nói cũng không nói ra được.

Cổ Cẩm Vinh liền bị nàng ta dọa, trong lòng không tự giác mềm nhũn đi: “Tỷ khóc cái gì. Đệ làm gì thiệt thòi tỷ ư?”

“Tỷ không thấy thiệt thòi, tỷ chỉ thấy hối hận! Hận mình không thể phân rõ sai trái, vọng truyền chuyện trường tỷ đến nổi phá hỏng thanh danh của tỷ ấy... Nhưng mà, Vinh ca, đệ cần thận suy nghĩ một chút. Tỷ tỷ và đệ làm bạn từ nhỏ đến lớn, tỷ tỷ là hạ người như vậy ư?” Giọng Cổ Lan đầy bi ai, “Lúc đó chẳng phải vì tỷ còn ít tuổi nên mới phải nghe theo sắp xếp của người khác, tranh thủ chút chuyện...”

“... Tỷ không phải đích nữ, không tôn quý như trường tỷ, không có ai làm sẵn cái gì cho tỷ cả, tỷ đây cũng chỉ là thân bất do kỷ!”

Nàng ta nói lời này hiển nhiên là ám chỉ rằng có người sai sử nàng ta làm những chuyện này.

Cổ Cẩm Vinh chau mày nhìn nàng ta: “Nếu tỷ không muốn làm thì ai dám ép tỷ?”

Cổ Lan lại hít sâu một hơi, nói: “Phụ thân hôm qua mắng chửi tỷ không dứt, trường tỷ cũng không muốn làm tán giả của tỷ nữa, Văn phu nhân cũng bỏ đi. Tỷ cũng rất khổ sở... Ta chưa từng nói những chuyện này, dù sao cũng là di nương nuôi ta lớn. Người khác ta đều không để ý. Nhưng chúng ta có tình nghĩa hơn mười năm tỷ đệ, ta không thể không để ý đệ, bởi vậy mới không nén được mà qua đây...”

Cổ Cẩm Vinh suy nghĩ thật lâu mới hiểu được, cậu kinh ngạc mở to hai mắt.

Chẳng lẽ... ý Cổ Lan là Tống di nương chỉ thị nàng ta làm những điều này ư?

Nếu Tống di nương đã chỉ thị nàng ta thì bằng vào tính cách hiền lương đó, Cổ Lan có giải thích với phụ thân thế nào thì cũng không thể lời mẹ đẻ vào được! Mà Tống di nương muốn làm những điều này..., xét về tình cũng có thể giải thích được. Thanh danh Cẩm Triều đã hỏng, người được lợi ngoại trừ Cổ Lan ra còn có Tống di nương!

Trong lòng cậu vốn cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao Cổ Lan lại biến thành người như vậy được... Nếu như là chỉ thị của Tống di nương, vậy thì khó mà nói được!

Cổ Cẩm Vinh thấp giọng hỏi Cổ Lan: “Tỷ nói thật ư? Là... Là Tống di nương sai tỷ làm những điều này?”

Cổ Lan cắn môi không nói thêm gì nữa, chỉ nhỏ giọng khóc thút thít, đại ý chính là ngầm thừa nhận.

Cổ Cẩm Vinh hít sâu một hơi, quả là thế!

“Sao bà ta lại sai tỷ làm những chuyện này, uống bà ta là của mẹ đẻ của tỷ!” Cổ Cẩm Vinh tức giận, qua một lát lại nói với Cổ Lan, “Nhị tỷ, lần sau nếu bà ta bảo tỷ làm những chuyện này, tỷ hãy nói với mẫu thân hoặc trưởng tỷ, cũng không thể thiệt thòi bản thân như thế. Nhưng về phía trưởng tỷ... tỷ, tỷ tốt nhất cũng nên nói lời xin lỗi. Cho dù không thể nói rằng trắng ra thì cũng làm cho trưởng tỷ biết rõ dù sao cũng không phải là tỷ cố ý. Trưởng tỷ tính tình hiền lành, sẽ không trách tỷ đâu!”

Cổ Lan đồng ý không ngớt lời: “Trong lòng ta cũng rất áy náy với tỷ ấy!”

Trải qua những chuyện này, Cổ Cẩm Vinh hiển nhiên càng thêm tin tưởng Cổ Cẩm Triều, trong lòng Cổ Lan thầm nghĩ.

Chuyển sự tức giận của Cố Cẩm Vinh đến di nương, cho dù cậu ta có trách mình thì cũng sẽ vẫn đồng tình với mình. Mà mẫu thân với Cố Cẩm Vinh không có quan hệ lợi hại trực tiếp, sự tin tưởng của Cố Cẩm Vinh với bà ấy cũng không quan trọng.

Về sau chỉ cần giả vờ bất hòa với mẫu thân trước mặt Cố Cẩm Vinh một chút là được.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lời Đồn

Lại nói về Văn phu nhân, sau khi hồi phủ, bà liền lập tức hẹn mấy vị phu nhân thường xuyên làm bạn với bà tới vừa dùng trà vừa nhàn thoai. Uống trà mấy canh giờ, trò chuyện đến là vui vẻ, lại còn sai người đi gọi gánh hát Đức Âm tới hát hí khúc.

Trong bữa tiệc, Tổng Nhị phu nhân có trượng phu làm việc ở Hàn Lâm viện hỏi: "... Trước đó không lâu bà có nói muốn tới phủ Cố thị lang giúp Nhị tiểu thư nhà bọn họ sắp kê, nghe nói Nhị tiểu thư nhà họ tuy mẹ đẻ là di nương nhưng cũng là quý thiếp, không biết lễ này thế nào? Có thể huân quý tộc nào đến hay chăng?"

Cố Gia bây giờ một phân thành hai, bình thường mọi người đều dùng chức quan để phân chia.

Cố Gia tổ gia và Trường Hưng hậu có quan hệ thông gia, ông ngoại thế tử gia Trường Hưng Hậu là chương viện Hàn Lâm viện học sĩ kiêm nhiệm Lễ bộ Thượng thư, tổng lĩnh Hàn Lâm, đứng đầu tất cả quan viên, Tổng Nhị phu nhân đương nhiên là quan tâm việc này hơn mấy phần.

Văn phu nhân nói đến đây liền thờ dài: "Ta còn chưa tham gia lễ cấp kê đã hồi phủ rồi, nào gặp được thế huân quý tộc gì đâu!"

Mấy vị phu nhân đều khó tránh khỏi tò mò, vừa nãy trong bữa tiệc có một vị Tào Tam phu nhân, trường tử của bà ta chính là phu nhân thiếu chiêm sự Mục đại nhân, là mẹ cả của Mục Đại công tử, bà ta sớm nghe trường tử mình nói chuyện Mục đại nhân muốn giúp thứ trưởng tử cầu hôn Cố nhị tiểu thư, nhất thời tò mò hỏi: "... Sao thế, chẳng lẽ Cố Gia kia lạnh nhạt với bà ư?"

Văn phu nhân cười lạnh nói: "... Các bà không biết đó thôi, thật không ngờ trên đời này lại có người hai mặt như vậy!"

Sau đó liền kể hết lại những chuyện bà thấy ở Cố Gia, còn thêm mắm thêm muối vào. Cuối cùng lại nói: "... Ngày thường ta nghe rằng đại tiểu thư Cố Gia kiêu căng ương ngạnh. Ta thấy ấy à, nếu là không có thứ muối tâm cơ thâm trầm, thích nói huyền thuyên tính toán người khác, thanh danh đại tiểu thư Cố Gia cũng không kém đến vậy đâu! Ta tận mắt nhìn thấy Cố Gia đại tiểu thư tiến thoái chừng mực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, chịu hết thiệt thòi..."

Tào Tam phu nhân khó tránh khỏi kinh ngạc, nghĩ thế nào lại nói: "Việc này cũng thật đúng là đúng dịp! Trường tử của ta nói với ta rằng Mục đại nhân đang chuẩn bị giúp Mục Đại công tử cầu hôn Cố nhị tiểu thư, Cố Gia vốn đang không đồng ý. Nếu Cố nhị tiểu thư thật sự mang tâm địa ác độc, thích bàn chuyện thị phi như thế thì tại sao Cố thị lang lại từ chối Mục đại nhân..."

Không ngờ kẻ đàn Mục Đại công tử kia lại muốn cầu thân với Cố nhị tiểu thư! Chúng phu nhân đều hết sức kinh ngạc. Văn phu nhân mất một lúc mới kịp phản ứng, vốn đang cho rằng mình phải tung chuyện này ra. Hôm nay lại gặp mối quan hệ thế này, Tào Tam phu nhân chắc sẽ giúp được khỏi việc này rồi!

"Cố nhị tiểu thư trước giờ đều được cho là dịu dàng cung kính lương thiện, ta thấy Cố đại nhân không muốn kết thân với cửa này, muốn tìm tấm chồng tốt cho cô ta... Không biết tại sao Mục phu nhân muốn Cố nhị tiểu thư làm con dâu của mình nhỉ?"

Tào Tam phu nhân phát tay nói: "Mẹ đẻ của Mục Tri Dịch chết sớm. Cậu ta được bà vú nuôi lớn. Trường tử ta lại muốn giải quyết việc này sớm một chút, tìm nữ tử phù hợp gả cho cậu ta coi như xong, dù sao cậu ta cũng đã mười tám rồi, bên người hầu hạ không phải gả sai vật thì cũng chỉ là bà tử, ngay cả thông phòng cũng không có! Mục đại nhân cũng vì chuyện này mà đã thúc giục tỷ ấy lâu rồi... Nhưng toàn bộ Yên kinh này làm gì có người nào muốn gả con gái cho Mục Tri Dịch chứ!"

Văn phu nhân gật đầu nói: "Cũng trách khó Mục phu nhân làm như vậy... Nếu thanh danh Cố nhị tiểu thư xấu thêm chút nữa thì những người khác cũng không dám đến cửa cầu hôn, nói không chừng Mục Đại công tử còn có thể!"

Tào Tam phu nhân nghe xong những lời này thì liền suy nghĩ.

Nói chuyện thêm một lúc, mấy vị phu nhân cũng liền tản đi.

Văn phu nhân ngáp một cái. Bà lười biếng nâng chung trà lên nói với nha đầu bên cạnh: "Đi, tìm mấy bà tử truyền chuyện đức hạnh Cố nhị tiểu thư không tốt ra, chúng ta giúp Tào Tam phu nhân và Mục phu nhân một tay..." Nghĩ một chút, bà lại thêm một câu, "Nhớ kỹ phải nói thêm rằng Cố đại tiểu thư là bị Cố Lan hãm hại nên mới phải chịu thanh danh xấu..."

Nha đầu vâng lời, lại cảm thấy kỳ lạ: “Phu nhân, nô tỳ cứ cảm thấy việc này không đúng lắm, ngài và Cố đại tiểu thư vô tình ý nghe được lời Cố nhị tiểu thư nói, việc này cũng thật trùng hợp, Cố đại tiểu thư mời ngài đi uống trà nhưng lại dẫn ngài đến sương phòng đi qua đằng sau rừng trúc, việc này...”

Văn phu nhân cười rộ lên: “Đương nhiên là ta biết rồi! Cố đại tiểu thư cũng rất tâm cơ!” Bà ta lại chau lông mày nói, “Có điều tuy nàng ta lợi dụng ta nhưng cũng không hãm hại lừa gạt ta, ta hận nhất bị người khác đùa nghịch như kẻ đần! Cho nên nhất định phải cho Cố Lan một bài học, cũng để dạy dỗ nàng ta. Như vậy chúng ta sẽ giúp Cố đại tiểu thư một chút, chẳng phải tốt hơn sao... Huống chi ta thấy Cố đại tiểu thư cũng sống chẳng dễ dàng gì, mẫu thân bệnh như vậy, nhà ngoại cũng không thể giúp đỡ, thêm một bảo đệ còn nhỏ không hiểu chuyện. Trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu nàng ta không biết tính toán một chút thì chắc chắn sẽ bị Tống Diệu Hoa và Cố Lan gặm đến mòn cả xương...”

Nha đầu vội đáp đã hiểu, Văn phu nhân đứng lên, định đi xem con trai trưởng của mình học bài.

...

Hai ngày sau, khách nhân tới dự lễ cập kê mới trở về hết. Cô Cẩm Vinh cũng sớm thu dọn xong buồng hòm trở về phố Thất phương đọc sách.

Ngược lại Cẩm Triều thì cáo ốm, mấy di nương và hai muội muội đều đến thăm nàng. Thấy nàng thoải mái thêu Bác Cổ đồ, cười cười nói nói, ngày ngày còn có La di nương mang trà bánh tới nói chuyện với nàng.

Đồng ma ma vén rèm bước vào, đứng bên cạnh Cẩm Triều từ tốn thêu từng đường kim mũi chỉ, trời dần dần nóng lên, nàng chỉ mặc một bộ áo gấm tổ đuôi ngắn, trên cổ tay đeo một đôi vòng ngọc xanh biếc, làm nổi bật lên cổ tay trắng như sương. Khung cửa sổ mở một nửa, gió mát thổi vào để toàn thân nàng được mát mẻ.

Đợi đến lúc Cẩm Triều thu kim lại, Đồng ma ma mới khẽ nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ nghe nói bên ngoài có vài tin đồn về Nhị tiểu thư nhà chúng ta.”

Cẩm Triều ngẩng đầu hỏi: “Bên ngoài nói cái gì?”

Đồng ma ma trả lời: “Là tin tức từ phố Hòe Hoa truyền đến, nô tỳ cẩn thận tìm hiểu nhưng cũng nói không rõ rốt cuộc là do Văn gia hay là Tào gia truyền trước, nói Nhị tiểu thư chúng ta chằm ngồi thị phi ở sau lưng mà lại vừa hay bị người phát hiện, phạm vào Thất chi tội. Còn nâng tiểu thư lên, nói trước kia Nhị tiểu thư thường ở sau lưng vu oan người, chửi bới người, chẳng qua là người vốn ít nói nên mới chịu hết thiệt thòi, bên ngoài nghe đồn đủ loại về người, mười phần đều là bị người vu oan. Người truyền tin cũng rất thú vị, giống như tự mình thấy vậy, bây giờ chỉ sợ chung quanh phố Hòe Hoa đều đã truyền hết rồi...”

Văn gia ở phố Hòe Hoa nên chắc hẳn là do Văn phu nhân. Chắc là sau khi Văn phu nhân trở về không nuốt nổi cục tức ở Cố Gia nên mới truyền tin tức này ra muốn làm bại hoại thanh danh của Cố Lan. Có điều cũng chỉ là nhỏ việc chôn khuê các cũng có thể truyền được nhanh như vậy, Cẩm Triều cảm thấy có hơi dị thường.

Hơn nữa những lời đồn đãi này chính là đang giúp nàng, thật là lạ, chẳng lẽ Văn phu nhân đồng tình thấy nàng đáng thương nên mới thuận tiện cũng giúp đỡ nàng ư? Đã giúp nàng nên cũng gián tiếp chèn ép Cố Lan sao?

Cẩm Triều cười lắc đầu: “Những lời đồn bên ngoài về ta lại khá thật. Cố Lan chẳng qua chỉ là trợ giúp mà thôi, lần này bọn họ thực sự oan uổng nàng ta rồi.”

Đồng ma ma cũng cười cười: “Tiểu thư của chúng ta hiểu chuyện, chuyện ngày xưa đều là ngày xưa rồi, cần gì phải để ý thêm nữa. Lại không biết chuyện đồn đãi phải xử lý như thế nào, chúng ta có giúp không ạ? Dù sao phu nhân cũng là mẫu thân của Nhị tiểu thư.”

Cẩm Triều nghĩ lại một lát rồi lại hỏi: “Tại sao bà lại nói có thể là Tào gia truyền ra?”

Đồng ma ma tiếp tục trả lời: “Sau khi nô tỳ nghe nói chuyện này, liền đi tìm La chương quỹ nhờ nghe ngóng tin tức, dưới tay y có một tiền sinh kế toán tên là Tào Tử, là bà con xa của Tào gia, trước kia khảo thi hơn mười lần thi hương đều không đỗ, sau đó mới lĩnh sổ trời tìm việc để làm. Hắn nói cho nô tỳ rằng Tào gia Tam phu nhân và Mục phu nhân là tỷ muội ruột thịt. Nô tỳ lại vừa tìm chất nhĩ của gã làm việc ở Tào gia hỏi thì mới biết được việc này là Tào Tam phu nhân cho truyền đi...”

Tào gia và Cố Gia gần đây không có kết giao gì, cừu oán thì càng không thể có rồi, nếu đã giúp đỡ Văn phu nhân truyền những chuyện này thì chắc chắn là có nguyên nhân.

Tào Tam phu nhân và Mục phu nhân là tỷ muội... Nói cách khác thì việc tin tức này truyền ra chắc hẳn có liên quan tới Mục phu nhân! Phụ thân không đồng ý việc hôn nhân với Mục gia là vì chương mất mục Đại công tử, nhưng nếu thanh danh Cố Lan hỏng rồi thì việc hôn nhân này có thể khó mà nói được!

Mục Đại công tử đã mười tám cũng chưa lấy vợ, Mục gia nhất định là sốt ruột lắm rồi.

Việc này nói không chừng Mục gia cũng có phần! Bọn họ muốn cho phụ thân bị trấn áp vì lời đồn đãi, sau đó đồng ý mối hôn nhân này!

Cẩm Triều cười to, ngược lại khiến cho Đồng ma ma và Thanh Bò ngơ ngác, tiểu thư rất ít khi cười thoải mái đến như vậy...

Nàng khoát tay nói: “Mục gia này quả thật là sốt ruột rồi! Hận không thể có thể làm to chuyện này lên, Cố Lan mà bị gã tới nhà chồng như vậy thì cũng thật là thú vị.” Ngược lại cũng không cần nàng nghĩ cách thúc đẩy mối hôn nhân này rồi!

Nếu Cổ Lan gả cho Mục Đại công tử thì cũng là một chuyện tốt. Ít nhất thì tính tình Mục Đại công tử không tệ, lại luôn bình tĩnh, khó mà đoán được tiền đồ sau này. Hơn nữa nàng cũng miễn cho Cổ Lan thỉnh thoảng chơi chiêu hiểm hóc sau lưng. Tổng di nương cũng có thể an phận một chút, mẫu thân cũng có thể tĩnh tâm dưỡng bệnh rồi.

Tính ra cũng tầm một tháng rồi, từ Quý Châu đến Yên kinh, cho dù là ra roi thúc ngựa cũng mất một tháng, nếu là đường núi khó đi thì nhanh nhất là nửa tháng nữa. Tiêu tiên sinh mới có thể tới nơi, chậm nữa thì hai ba tháng cũng nên,

Nhưng dù vậy thì bệnh của mẫu thân cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

Cầm Triều dẫn dò Đông ma ma: “Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc, đồn đãi không phải chúng ta truyền đi, cũng đừng có quản đến làm gì.”

Đông ma ma hành lễ lui ra.

Thế nhưng ba ngày sau Tổng di nương mới biết được tin tức này, lúc nghe Xảo Vi nói chuyện này đã tràn lan đến nỗi không cách nào ức chế nổi, bà ta nhắm mắt lại thuận khí. Sau đó lại bảo Xảo Vi tìm Cổ Lan tới.

Xảo Vi nhỏ giọng nói: “Di nương, tiểu thư bị lão gia bắt ở trong thư phòng luyện chữ.”

Tổng di nương lạnh lùng nói: “Vậy nói là nó đi vẩn an tử tử ‘bệnh nặng được không thể động’ kia đi! Ta không tin còn có người dám ngăn cản nó.”

Tay của bà ta nắm chặt, đều là vì Cổ Cầm Triều! Đều là vì cô ta! Nếu không phải do cô ta thì thanh danh Lan tỷ nhi sao lại xấu như vậy, bây giờ thì hay rồi. Lan tỷ nhi chưa định thân, lại đã qua lễ cập kê, vốn là thời điểm thúc gả, nhưng một khi việc này truyền đi rồi còn có người đứng đắn nào dám đến cửa cầu hôn nữa.

Lời đồn đãi lan nhanh như vậy, quả thực có hơi quái lạ, đánh chết bà ta cũng không tin Cổ Cầm Triều không thổi gió sau lưng!

Cổ Cầm Triều, đây là người bất nhân... Vậy thì cũng đừng có trách ta bất nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cãi Lại

Xảo Vi dẫn Cổ Lan ra khỏi thư phòng, trên đường đi còn nhỏ giọng kể lại những chuyện đã xảy ra cho nàng ta biết.

Mấy hôm nay Cổ Lan đều tĩnh tâm luyện chữ, tính tình chưa ngoa đã bớt đi không ít, nàng ta nghe lời Xảo Vi nói xong liền suy nghĩ thật lâu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Xảo Vi nhỏ giọng nói: “Người cũng không cần lo lắng, di nương sẽ có cách giải quyết...”

Cổ Lan lắc đầu, bình tĩnh nói: “Ta không lo, mọi chuyện đã bết bát như vậy, ta lo cũng không được.” Chỉ là nàng ta không thể cứ tiếp tục ỷ lại mẫu thân như vậy nữa, mẫu thân có thể giúp nàng ta lúc này, nhưng chẳng lẽ còn có thể giúp nàng ta cả đời hay sao, nàng ta muốn học lấy để tự mình giải quyết.

Đến Lâm Yên Tạ, Cổ Lan bước vào nội thất, để Từ Lăng và Xảo Vi ở bên ngoài canh chừng.

Trong nội thất, Tổng di nương nửa nằm nửa ngồi trên giường gạch gần cửa sổ lớn, bên cạnh là bàn trà đã đốt đèn, bà ta tiện tay gỡ trăm vàng trên đầu xuống khêu đèn.

Ánh lửa đang nhảy nhót đột nhiên yếu đi, sau đó lại dần dần sáng lên.

Cổ Lan ngồi bên cạnh bà ta, lặng yên nhìn ngọn đèn dầu. Đột nhiên nói: “Mẫu thân, sao người còn dùng cây trăm vàng này? Con nhớ khi con còn bé người đã từng đeo. Con còn vẫn cảm thấy kỳ lạ, tuy người không phải chính phòng nhưng cũng là quý thiếp, sao lại cứ dùng một cây trăm vàng cũ tầm thường như vậy...”

Tổng di nương dừng lại nhìn cây trăm hoa mai bằng vàng kiểu dáng đơn giản ở trong tay, thở dài: “Đây là vật của cố nhân lưu lại, ta thường đeo nó, muốn lúc nào cũng nhắc nhở rằng con người muốn sống được thoải mái, thì hiển nhiên không thể hồ đồ, bị người ta hại chết cũng không hay biết gì.”

Bị người hại chết...

Ánh mắt Cổ Lan nhìn cây trăm vàng thêm cẩn thận. Nàng ta chần chờ một chút, nhẹ giọng hỏi: “Không biết là vị cố nhân nào của mẫu thân...”

“Là Vân di nương của con đấy.” Khóe miệng Tống di nương khẽ cong cười lộ lên, “Nàng ta đối xử đều mọi người vô cùng ôn hòa, ta vẫn thường nhớ tới nàng ta... Ngày ấy nàng ta khó sinh, kêu rên đến là thê thảm, tất cả mọi người vây quanh sương phòng, ta liền lặng lẽ đến nội thất của nàng ta lấy bừa lấy một cây trầm từ hộp trang sức.”

“Sau này phụ thân con nhìn thấy cây trầm này vô số lần, nhưng ông ta lại không hề nhận ra chiếc trầm này là của Vân di nương. Lúc đó ta còn nghĩ mãi, phụ thân con thoát nhìn rất yêu Vân di nương, vậy mà hóa ra cũng chẳng có cái gì hơn người khác...”

Giọng Cố Lan thấp hơn: “Ý mẹ nói là... Vân di nương là bị người ta hại chết hay sao?”

Tống di nương cười nhạo một tiếng, ngón tay tinh tế vuốt ve thân trầm: “Nha đầu kia dù sơ ý thế nào thì cũng không thể mang nhằm chén thuốc đi sặc.”

“Con có biết rõ yếu điểm của Cố Cẩm Triều là gì không? Nàng ta không để ý thanh danh của mình, cũng không để ý Cố Cẩm Vinh. Nàng ta thậm chí còn không để ý phụ thân con không yêu thương nàng ta. Nàng ta để ý nhất chính là Kỷ thị...”

Con mắt Tống di nương lóe lên tia sáng lạnh như băng: “Trước kia mặc dù ta có dùng nhiều tiểu kế vu oan nàng ta nhưng cũng chưa từng hại nàng ta! Ác danh của nàng ta làm sao mà có, chính nàng ta rõ hơn ai khác, bây giờ lại còn muốn đổ toàn bộ cho con ư! Nếu không phải nàng ta dẫn Văn phu nhân tới sương phòng, nếu không phải nàng ta âm thầm khiến cho lời đồn đãi truyền bá, đổ hết chuyện trước đây cho con thì làm sao thanh danh của con lại đến nước này chứ!”

Cố Lan nhìn về mặt Tống Diệu Hoa hồi lâu, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn khó hiểu. Nàng ta nắm chặt tay của di nương, thấp giọng nói: “Mẫu thân, con không muốn gả cho Mục Tri Dịch...”

“Kê kia ngu xuẩn, lại béo tròn xấu xí... Con không thích hắn...” Cố Lan nói xong đột nhiên khóc òa lên, từ khi xảy ra chuyện kia, nàng ta đã khóc trước mặt rất nhiều người, nhưng đó chẳng qua là vì muốn được đồng tình, còn giờ đây nàng ta thật sự thấy sợ.

Tống di nương nhẹ nhàng vỗ lưng con gái. Cố Lan khóc một lúc lâu mới thôi. Nàng ta kéo tay của mẫu thân nói: “Con không muốn gả cho Mục Tri Dịch, Con nhất định phải nghĩ cách ngăn cản... Mẫu thân, chúng ta làm cho Kỷ thị chết sớm một chút, bà ta chết rồi, con cũng không cần gả đi nữa!”

Đôi mắt nàng ta bị nước mắt rửa sạch sẽ, trong veo.

Tống di nương nhìn con gái của mình khóc đau lòng như thể liền cảm thấy như ruột gan đứt lìa. Năm đó bà ta một lòng yêu mến Cố Đức Chiêu. Không để ý ông ta đã có chính thê, gả cho ông ta làm thiếp thất. Cũng bởi vì thế mà Lan tỷ nhi xuất thân không bằng Cố Cẩm Triều, từ nhỏ chịu không ít tủi nhục.

Bây giờ lại phải gả cho Mục Tri Dịch! Sao bà ta có thể nhẫn tâm nhìn chuyện này xảy ra được!

Tống di nương vuốt tóc Cố Lan, nhẹ nhàng mà nói: “Mẫu thân biết.”

Hai người hàn huyên hồi lâu, Cố Lan mới lau khô nước mắt cáo từ mẫu thân, nàng ta còn phải đi về tiếp tục chép sách.

Cánh cửa nội thất mở ra. Cố Lan đi tới. Từ Lăng cúi thấp đầu vội vàng đuổi theo Cố Lan, bước chân có phần bối rối. Xảo Vi nhìn Từ Lăng biến mất ở ngoài cửa rồi mới bước vào nội thất.

Nàng ta giúp Tống di nương cới trầm ngọc trên đầu xuống, nhu hòa nói: “Di nương, tấm cửa gỗ mới này của chúng ta tuy hoa văn tinh mỹ, nhưng cách âm lại hơi kém. Người bên trong nói chuyện, bên ngoài có thể nghe được loáng thoáng...”

Tống Diệu Hoa gỡ khuyên tai san hô xuống, nói: “Bây giờ cũng nên bắt nội ứng ra rồi...”

Lần trước khi bà ta và Cố Lan ở bên trong thất thương nghị chuyện Lý phu nhân, bên ngoài có một tiểu nha đầu mới tới, bà ta còn nhớ lúc đó tâm tình không tốt nên đã trách mắng nàng ta mấy câu... Tống Diệu Hoa nhắm mắt lại: “Nha đầu kia tên là Tú Cừ, trước đó làm việc ở chỗ nào?”

Xảo Vi đáp: “Là chọn ở chỗ Tùy Thị, nghe nói lúc nha đầu kia ở chỗ của Tùy Thị còn có giao hảo với nha đầu Vũ Trúc của Cố Cẩm Triều, nô tỳ lên nghe ngóng, ngày đó có bà tử đã thấy nàng ta và Vũ Trúc cùng đi về Thanh Đồng viện.”

Tống Diệu Hoa cười cười, nhẹ nhàng nói: “Lén đánh chết, ném tới bãi tha ma đi. Với bên ngoài thì nói là thả về nhà thăm người thân, nhưng sau đó không thấy trở về.”

Xảo Vi gật đầu đáp vâng, lại nghĩ tới vừa rồi bước chân Từ Lăng bối rối, bèn hỏi Tống Diệu Hoa: “Từ Lăng ngu dốt không chịu nổi, không biết xem xét thời thế, thật sự không xứng hầu hạ tiểu thư... Huống chi hôm nay nàng ta ở bên ngoài, nghe được chuyện ngài nói với tiểu thư, nếu cũng giống như Tú Cừ thì làm sao bây giờ...”

Tống di nương thở dài: “Tuy nàng ta ngu dốt nhưng cũng rất trung thành với Lan tỷ nhi, ta mới để nàng ta ở lại lâu như vậy. Mất thấy là thứ không biết xử sự, ngày đó nàng ta cũng canh giữ ở bên ngoài sương phòng, vậy mà cũng không biết đến nói cho ta biết một tiếng... Mà thôi, nàng ta năm nay cũng 16 rồi, tùy tiện tìm người xứng gả đi.”

Xảo Vi cười đáp vâng.

Từ Lăng có vẻ thấp thỏm không yên, vừa rồi nàng ta ở ngoài cửa nghe được lời Tống di nương nói với Cố Lan, đây thật sự không phải là chuyện nàng ta nên nghe. Ngay thường nàng ta giúp đỡ tiểu thư đôi phó Cố Cẩm Triều là đủ rồi, hôm nay tiểu thư nói cái gì mà muốn phu nhân chết sớm một chút, không biết tiểu thư có cảm thấy nàng ta kỳ lạ không...

Trong lòng nàng ta lo lắng, đợi đến lúc nàng ta tỉnh táo lại, mới phát hiện đường Cố Lan đi không phải là đường trở lại Thúy Tuyền viện, mà là hướng tới Thanh Đồng viện.

Từ Lăng liền vội vàng hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không phải đi về chép sách ư?”

Cố Lan bình tĩnh nói: “Nếu như ta dùng danh nghĩa đi thăm trường tỷ để ra ngoài, không tới thăm nàng ta thì chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

Tuy sắc trời đã tối nhưng Cẩm Triều mới trở về từ chỗ mẫu thân. Hôm nay nàng ở chỗ mẫu thân cả ngày. Bởi vì hôm nay là mười tám tháng tư, ngày mà mẫu thân chết ở kiếp trước. Nàng muốn nhìn thấy mẫu thân vẫn ổn thì mới yên tâm.

Kỷ thị mấy lần đuổi nàng trở về, Cẩm Triều nói với người ngoài là đang bệnh nặng, nếu nàng cứ một mực ý lại ở chỗ bà thì còn nói gì được nữa.

Cẩm Triều cười cười nhưng không nghe lời bà. Mãi cho đến chạng vạng tối, thấy Kỷ thị muốn nghỉ ngơi, nàng mới dẫn Thanh Bò trở về. Vừa ngồi xuống không bao lâu, Bạch Vân đã tới thông báo, nói Cố Lan đến thăm nàng.

Cẩm Triều hơi suy nghĩ một chút, sau đó lập tức cười bảo: “Nàng ta đây là tới tìm ta tính sổ đây mà... Để cho nàng ta đi vào.”

Cố Lan đi tới, cúi người hành lễ nói: “Trường tỷ bệnh lâu như vậy, muội muội rất lo lắng, hôm nay đặc biệt đến thăm tỷ.” Cẩm Triều nhìn nàng ta, hôm nay Cố Lan mặc một bộ bồi tử hồ Thúy Lam cánh sen, váy trắng thuần khiết. Tóc dùng ngọc quan búi lại, cổ định bằng một cây trâm bạch ngọc trắng như mỡ dề.

Nàng ta ngẩng đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh, ánh mắt lại rất lạnh lẽo.

Cẩm Triều gật đầu nói: “Muội muội có tâm là tốt rồi.” Lại bảo Thanh Bò mang ghế cho nàng ta ngồi.

Cố Lan nhu hòa nói: “Nhị muội ở trong thư phòng chép sách, thấy trong sách có một câu nói: ‘Nhẫn nhục hàm cẩu. Thường nhục úy cụ’. Nhị muội cảm thấy rất hay, trường tỷ đối với muội ân tình sâu nặng, muội phải nhớ kỹ. Thế nhưng mà trường tỷ cũng nên nhớ rõ, hôm nay những vũ nhục mà muội phải chịu đựng, sau này tỷ sẽ hiểu được cảm nhận của Nhị muội...”

Cẩm Triều đứng thẳng người lên, đi đến trước mặt nàng ta, cười nói: “Nhẫn nhục hàm cẩu. Thường nhục úy cụ? Ta nhớ những lời này nguyên câu là: khiêm nhượng cung kính. Tiên nhân hậu kỷ, hữu thiện mạc danh, hữu ác mạc tử, nhẫn nhục hàm cẩu, thường nhục úy cụ. Tỷ tỷ tuy không bằng Nhị muội học được 《nữ giới》, nhưng những lời này vẫn nên nhớ rõ.”

Nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Cố Lan, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn cười, “Muội muốn nói muội nhẫn nhục hàm cẩu ư? Nhị muội còn không hiểu sao? Đây không phải là ta vũ nhục muội, đây chỉ là báo ứng của muội mà thôi.” Giọng Cẩm Triều rất nhẹ, “Nếu như muội có lòng thiện tâm thì sao ta có thể tính kế muội được. Ta chỉ trả thù muội một lần, lúc muội hãm hại ta vô số lần, chẳng lẽ ta không nhẫn nhục hàm cẩu ư?”

Cố Lan lạnh lùng nhìn Cẩm Triều, nhỏ giọng nói: “Đúng là trước kia ta hại tỷ, nhưng đó là do tỷ ngu dốt! Không thể trách ta được!”

Cẩm Triều cười lạnh: “Như thế thì thật buồn cười, chẳng lẽ chỉ cho muội hại ta, ở sau lưng vu oan thanh danh của ta chứ không được phép ta phản kích một chút ư? Nhị muội, thiên hạ này không có đạo lý bất công như vậy đâu!”

Cố Lan hít một hơi thật sâu, “Trước kia ta hại tỷ, thế nhưng ta cũng chẳng hề đẩy tỷ vào hố lửa! Chỉ là ly gián tỷ và Cố Cẩm Vinh mà thôi, thanh danh tỷ bại hoại, ta mặc dù có trách nhiệm nhưng cũng không thể đổ toàn bộ oan uổng hết lên đầu ta! Nhưng tỷ lại khiến cho Văn phu nhân tin đồn nhầm khắp nơi, khiến cho thanh danh ta ô uế! Sau này ta buộc phải gả cho Mục Tri Dịch, đây là tỷ muốn hủy hoại ta!”

Cẩm Triều không biết trong lòng Cố Lan suy nghĩ như vậy, nàng thở dài: “Ta chưa từng khiến cho Văn phu nhân truyền những lời này, huống hồ Văn phu nhân nói cũng đúng sự thật, nếu như muội không làm những chuyện này thì ai có thể soạn ra những lời đồn đãi này rồi truyền đi?”

Nàng nghĩ tuy Cố Lan nhiều lần hại nàng, nhưng cũng không thật sự khiến nàng gặp nguy hiểm, Cẩm Triều đành khuyên nàng ta một câu cuối cùng: “... Người không thể trông mặt mà bắt hình dong, những kẻ nhìn qua tử tế chưa chắc là người tốt. Mục gia Đại công tử tuy tướng mạo bình thường, nhưng lại là một lương xứng, muội có thể ngắm lại.”

Cố Lan căm tức nhìn nàng, cuối cùng lại cười rộ lên: “Ta sẽ không gả cho hắn, trường tỷ, ngày sau tỷ nên cẩn thận một chút đấy, Nhị muội ta chỉ sợ sẽ không chắc là bỏ qua cho tỷ đâu.” Nàng ta cúi người hành lễ, sau đó quay người dẫn Từ Lăng đi

Cẩm Triều không quan tâm nàng ta nữa, dặn dò Thanh Bò mang một chậu nước đến.

Cố Lan cảm thấy nàng ta không làm sai cái gì, đều là người khác sai với nàng ta.

Tính tình nàng ta kiêu ngạo như thế, về sau sẽ hại chết nàng ta.

Chương 56: Tú Cờ

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MyCũng sắp hết tháng tư, cây hải đường cạnh phủ tây cũng sắp đơm bông, nụ hoa hồng phấn cũng trở màu trắng nhạt, cánh hoa rơi đầy trên thềm đá. Hoa sen cũng vừa nở không lâu, trong hồ ngập những hoa sen màu trắng và hồng nhạt.

Từ phòng khách Thanh Đồng viện nhìn ra, có thể nhìn thấy hải đường đang ở cạnh cửa tây, hoa như tuyết đọng.

Sau màn trúc lưa thưa trong sảnh tiếp khách, có một tiên sinh mới được mời đến dạy Cẩm Triều học đàn.

Mấy ngày trước phụ thân nhận được một cây đàn làm bằng gỗ sam đỏ trăm năm từ một vị đồng liêu, hộ bộ viên ngoại lang Lưu Bình. Ông cũng không hiểu biết đàn lắm, nghĩ một lát bèn bảo gã sai vặt mang đàn đến cho Cẩm Triều, lại mời một tiên sinh có danh tiếng đến dạy nàng đánh đàn. Một ngày nay có vật gì tốt phụ thân cũng đem đến cho nàng, trong lòng Cẩm Triều biết rõ là phụ thân cảm thấy áy náy, cũng không nói gì mà nhận lấy tất cả.

Trước kia người dạy Cẩm Triều đánh đàn là Tử Hư lão tiên sinh, lúc Cẩm Triều chưa cập kê đã về quê dưỡng lão rồi. Phụ thân mời cho nàng một tiên sinh mới ba mươi tuổi, là truyền nhân của Ngũ Sơn phái, Trình Vọng Khê.

Tài đánh đàn của vị Khê tiên sinh này cũng không tệ, chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân, lúc dạy Cẩm Triều đánh đàn phải bảo hạ nhân kéo rèm ở giữa, mặc dù Cẩm Triều đàn sai cũng không đến cầm tay chỉ bảo Cẩm Triều được.

Cẩm Triều bắt đầu học đàn từ lúc trở về Cố Gia, mười tuổi, học được ba năm. Trẻ con không thể học được đàn, lực tay không đủ lớn, nhấn dây đàn không chặt, không thể phát ra âm thanh, dè dây đàn mãi cũng bị đau. Chỉ chờ đến khi tay giữ dây đàn bị chai đi, lúc đó mới không đau nữa. Đã hơn một năm Cẩm Triều không học đàn, trên tay cũng không có vết chai, lần đầu tiên đàn trước mặt Khê tiên sinh lâu đến nỗi ngón tay cũng đau nhức.

Vị Khê tiên sinh này nghe xong lại hết sức bất mãn, nhẹ giọng lầm bầm: “Không phải đã từng được Tử Hư tiên sinh dạy ư...”

Cẩm Triều nghe xong miệng hơi nhấp nháy. Tử Hư Tiên Sinh vang danh khắp Yên kinh, Trình Vọng Khê chắc chắn là cảm thấy nàng đang làm mất mặt mũi của lão tiên sinh.

Hôm nay dạy đàn, Khê tiên sinh đã đàn phổ am chú một lần, nghe Cẩm Triều đàn lại liền nói: “Hôm qua ta đã đàn một lần rồi, sao trò vẫn đàn chưa được vậy? Trò đã nghe Tử Hư tiên sinh đàn rồi. Vì sao lại đàn chênh lệch như vậy...”

Cẩm Triều nghe thấy y không có chút kiên nhẫn nào. Cũng không biết vì sao phụ thân lại mời người này về đây, chắc hẳn là y không kiên nhẫn dạy dỗ mình. Tuy rằng hôm qua y đã đàn một lần, thế nhưng cách một màn trúc cũng không thể thấy được cách ông ấy điều khiển dây đàn, làm sao có thể đàn được.

Nàng bèn nói: “Tiên sinh, hay là vén rèm lên đi. Đã dạy đánh đàn rồi thì tự nhiên là tình nghĩa thầy trò, tiên sinh không cần giữ lễ.”

Trình Vọng Khê lại không đồng ý: “Được rồi, ta tiếp tục đàn một lần, trò chú ý lắng nghe...”

Cẩm Triều cũng không nói thêm gì nữa.

Đợi đến lúc Khê tiên sinh về, Cẩm Triều nhìn sang một bên rèm thì chỉ thấy ông ấy cài trâm đạo sĩ, mặc áo cà sa xanh, mang theo chiếc đàn cổ của ông ra khỏi Thanh Đồng viện.

Nàng bảo Thái Phù cất đàn, cảm thấy hơi phiền muộn.

Thanh Bò nâng chén nước màu đen đến bên bàn: “Tiểu thư. Trời dần nóng lên rồi, người uống chén nước ô mai mát lạnh cho đỡ nóng.”

Lại lấy một cuộn giấy từ trong ống tay áo ra, đưa cho Cẩm Triều nói: “Sáng nay nô tỳ nhìn thấy một con chim đậu trên nhánh cây hải đường, nhìn kỹ mới phát hiện trên đuôi nó có thứ này. Thấy nó tài thì nó bay xuống, nó tài lấy thư thì nó lại bay mất.”

Cẩm Triều hơi nghi hoặc. Bò câu đưa tin vốn là vật những người trong giang hồ hay dùng, sao nó lại bay đến chỗ nàng.

Nàng cầm qua cuộn giấy xem thử, trên mặt có vết niêm phong màu đỏ, ấn một chữ ‘Diệp’.

Diệp... Chẳng lẽ lại là Diệp Hận?

Cẩm Triều nhớ trước kia Trường Hưng hậu ở Tứ Xuyên diệt trừ quân phiến loạn, bắt một đám đủ hạng người nhập quân, có người trở thành hộ vệ của Trường Hưng hầu, còn có người sau này chinh chiến có công, được phong hầu bá tướng. Sau này họ đều làm việc cho Diệp Hận, hằng đêm dò xét Trần gia, trên tường viện Trần gia đều là dấu vết móc câu treo tường.

Diệp Hận dùng cách thức này truyền tin cho nàng, chẳng lẽ Tiêu tiên sinh xảy ra chuyện gì?

Cầm Triều vào nội thất, bảo Thanh Bò đóng cửa lại, cẩn thận mở cuộn giấy. Quả nhiên là do Diệp Hận đưa đến. Cầm Triều cho rằng hẳn có việc gì gấp, mở đầu hẳn nói con rùa đen hẳn nuôi cần con cá chép bị thương, chuyện chim họa mi sinh ra một ổ trứng xanh nhạt, giấy không lớn, lại ghi rất nhiều việc chẳng chít. Cầm Triều nhìn mà bất giác bật cười.

Đến cuối cùng Diệp Hận mới nhắc rằng Tiêu tiên sinh có việc chậm trễ. Hơn nửa tháng nữa mới có thể đến. Còn nói Tiêu tiên sinh nghe xong bệnh tình của mẫu thân Cầm Triều bèn gửi thư cho hẳn nói bệnh này là do thân thể gầy yếu, lại do tức giận trong một thời gian dài, nhưng cũng không thể phát bệnh nhiều lần như thế, muốn bọn họ chú ý một chút xem có gì lạ không.

Thanh Bò đem nến tới, Cầm Triều xem hết thư liền dùng ánh nến đốt đi.

Kiếp trước lúc mẫu thân chết, máu phun trào từng đợt, máu đen ướt sũng quần áo của nàng, trông qua cực kỳ đáng sợ. Chẳng qua lúc đó nàng cũng không nghĩ bệnh tình mẫu thân nặng như vậy là do có người động tay động chân, nghe Tiêu tiên sinh nói như vậy, bệnh của mẫu thân cũng có hơi khả nghi...

Chỉ là dù sao Từ ma ma cũng là người của ngoại tổ mẫu, nếu như là có người hạ độc thì làm sao có thể dấu diếm được ánh mắt của bà ấy?

Cầm Triều nghĩ ngợi, bèn nói với thanh Bò: “Em đi tìm Đông ma ma, bảo bà ấy mời Liễu Đại phu tới, nói ta muốn bốc một đơn thuốc cho mẫu thân an dưỡng.”

Thanh Bò lĩnh mệnh đi, Cầm Triều đến bên cửa phơi nắng. Bão Phác nằm đối diện trên nóc nhà, cong cái đuôi xù lên nhìn nàng. Nó lớn lên trông giống một quả cầu nhung, mấy ngày trước còn cắn một con chuột trong phòng, ăn hết sạch bách.

Bão Phác phơi nắng mà có vẻ mệt nhọc, đứng lên đuổi lưng một cái rồi nhảy lên trên cành cây hòe, trượt dọc theo thân cây xuống ổ của nó đi ngủ.

Cầm Triều nhìn thấy thú vị, nó lười biếng không cử động, quái gờ vô cùng.

Ngồi ngắm mèo một lát lại thấy Vũ Trúc từ bên ngoài chạy vào, dáng vẻ rất gấp gáp, Bạch Vân đang muốn hỏi nàng ấy có chuyện gì, nàng ấy đã chạy đến phía trước Cầm Triều quỳ bịch xuống một tiếng, mắt ngập nước như muốn khóc: “Tiểu thư, người cứu Tú Cừ với!”

Cầm Triều nhìn thấy Vũ Trúc còn ôm một cái hộp sơn đen, là kẹo nàng thường cho Vũ Trúc.

“Em làm sao vậy? Đứng lên rồi nói.”

Nghe Cầm Triều nói chuyện bình tĩnh, trong lòng Vũ Trúc càng khó chịu. Nàng ấy xoa đôi mắt nói: “Hôm nay nô tỳ đi tìm Tú Cừ, muốn cho nàng ấy một hộp kẹo... Nhưng Tú Cừ không có ở chỗ Tổng di nương, ma ma quét rác nói với nô tài rằng Tú Cừ về nhà thăm người thân rồi...”

Cầm Triều chau mày hỏi nàng ấy: “Chỉ là về nhà thăm người thân, sao em lại gấp gáp thế?”

Vũ Trúc nghẹn ngào tiếp tục nói: “Người không biết chứ, quê của Tú Cừ ở An Huy thái bình phủ, nàng ấy làm sao có thể về nhà thăm người thân được... Nhất định là Tổng di nương đã biết việc nàng ấy đề lộ bí mật, muốn trừng trị nàng ấy. Là nô tài hại nàng ấy... Nàng ấy vốn không muốn nói, là nô tài sai rồi...”

Cầm Triều bảo Bạch Vân đỡ nàng ấy: “Việc này không thể trách em, em cũng không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy, cũng đừng tự trách nữa.”

Vũ Trúc kéo ống tay áo của nàng ấy, không ngăn được nước mắt: “Tiểu thư, người nhất định phải giúp đỡ nàng ấy, Tú Cừ là người tốt.”

Cầm Triều gật đầu: “Nàng ấy cũng là vì ta mà gặp nạn, em đứng dậy trước đi..., việc này ta sẽ không bỏ mặc đâu.”

Lúc này Vũ Trúc mới đứng lên, nàng tin tưởng tiểu thư nhất. Tiểu thư nói sẽ giúp thì chắc chắn là giúp rồi.

Trong lòng Cầm Triều không rõ ngọn nguồn, nếu Tổng di nương muốn trừng phạt Tú Cừ thì có thể phạt nàng ấy đến phòng bếp làm tạp vụ, hoặc là đến mã phòng, hai nơi này làm việc là khổ cực nhất. Nhưng lại khiến người ta biến mất không chút động tĩnh thế này, hiển nhiên là muốn giết người diệt khẩu đây mà!

Tổng di nương sao mà ác như vậy! Cũng không biết việc này đã xảy ra bao lâu rồi, nếu thời gian quá lâu thì đoán chừng người cũng chết mất rồi.

Nàng muốn gọi Đông ma ma đến, lại nhớ đã dặn Đông ma ma đi tìm Liễu Đại phu rồi. Nàng bèn tự thay y phục, cùng với Bạch Vân Thái Phủ đi đến chỗ mẫu thân. Lúc này đã qua giữa trưa, mẫu thân đã ngủ trưa dậy rồi. Buổi tối bà không thể ngủ ngon, ban ngày lại có thể nghỉ ngơi một chút.

“Mau đến đây ngồi, vừa hầm cách thủy một chung canh câu kỷ táo đỏ ngân nhĩ, con cũng uống một chút đi...” Kỳ thị cười bảo nàng ngồi xuống, lại bảo Từ ma ma cho nàng một chén canh ngân nhĩ, Cầm Triều thử một hớp, cảm thấy hơi đắng, không nhịn được hỏi, “Mẫu thân, sao canh ngân nhĩ lại đắng vậy?”

Kỳ thị cười nói: “Nấu cùng với ít thảo dược đấy, con thích ăn ngọt... Nhưng mà cũng nên uống đắng một chút, vẫn tốt hơn thuốc.”

Cầm Triều không thích ăn đắng, ngày hè ướp đắng cũng không ăn, nàng buông chén canh ngân nhĩ ra không để ý nữa, lại nói với mẫu thân: “Con đi hỏi Từ ma ma chút việc, người uống trước đi ạ.” Sau đó bèn bảo Từ ma ma theo nàng ra ngoài.

Kỷ thị bắt đầu đi lác đầu, nâng chén của Cầm Triều lên uống.

Đến hành lang, Từ ma ma cười nói: “... Không biết đại tiểu thư muốn hỏi nô tài chuyện gì?”

Cầm Triều nghĩ ngợi rồi nói: “Ta nghi bệnh của mẫu thân là do có người giở trò sau lưng, bình thường đồ ăn của mẫu thân đều do bà mang lên ư?”

Từ ma ma gật đầu nói: “Nếu không thì là hai vị cô nương Mặc Ngọc, Mặc Tuyết tự mình xem thử, mà ngay cả sắc thuốc cũng là như thế, có người động tay động chân ư? Nếu đại tiểu thư nghi ngờ, nô tỳ sẽ tra xét kỹ Tà Tiểu viện một lần, ngoại trừ âm thực, lư hương, chén dùng hằng ngày cũng có nguy cơ bị động tay động chân. Trước kia nô tài ở Kỷ gia, hai di nương của Thái lão gian ghen ghét nhau, một người trong số họ bôi thuốc lên chén, di nương kia vì vậy mà bị sảy thai, thật khó đề phòng.” Nói đến chuyện này, Từ ma ma có rất nhiều kinh nghiệm...

Cầm Triều gật đầu, nàng cũng chỉ nghi ngờ, dù sao bây giờ bệnh của mẫu thân cũng không nặng thêm... Nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

“Ta còn có một chuyện muốn hỏi Từ ma ma, nếu có nha đầu làm sai, chủ tử muốn nàng ta chết không động tĩnh thì sẽ xử lý như thế nào?” Giọng nói của Cầm Triều nhẹ xuống.

Từ ma ma cũng không chậm trễ, nói: “Trước sau như một, tìm một phòng nhốt người vào, ác hơn chút nữa là đánh vào miệng, tóm lại không làm kinh động người khác. Cũng không đánh chết ngay, chờ vài ngày sau thì vừa đau vừa đói đến chết.”

Cầm Triều như có điều suy nghĩ, qua một lát mới nói: “Mẫu thân có một đội hộ viện mang từ Kỷ gia đến đây, Từ ma ma có thể ta mượn dùng một chút không?”

Từ ma ma cười nói: “Chắc chắn là được, chờ một chút nô tài dẫn họ đến chỗ người.”

Bà ấy không nghi ngờ, cũng không hỏi gì nhiều. Từ ma ma cũng không hổ là người ngoại tổ mẫu tin tưởng

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tặng Lễ

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MyĐội hộ viện Kỷ thị đưa đến Cổ Gia đều là người Thông Châu.

Thông Châu có một võ quán Tiết thị, có Tiết lão gia trước kia từng vào Nam ra Bắc, một thân võ nghệ. Về sau lúc trở lại Thông Châu mới mở võ quán Tiết thị, chuyên dạy các đệ tử nghèo thuật phòng thân Vũ Đẩu, hộ viện Kỷ gia hơn phân nửa là tuyển từ trong võ quán, ngay cả thân thủ của Thanh Bò cũng học được từ con trai thứ ba của Tiết lão gia.

Kỷ gia đối xử với mấy hộ viện trong võ quán rất tốt, mỗi tháng cho bảy lượng, còn có lương thực vãi vóc cho người nhà bọn họ, tiền tiêu hằng tháng còn cao hơn nha đầu nhị đẳng, đến Cổ Gia cũng không thay đổi, Kỷ thị còn lập gia đình cho họ. Đội hộ viện này toàn những người tầm 30 tuổi, vô cùng trung thành và tận tâm với mẫu thân.

Người Từ ma ma mang đến chính là đầu lĩnh hộ viện, vóc người cao lớn, tay giống như quạt hương bồ (1), đáng vẻ cực kì bình tĩnh. Người đó là con thứ của một người họ hàng nhà Tiết gia, tên là Tiết Thập Lục, có một vợ và hai đứa con gái ở Thông Châu.

Tiết Thập Lục ôm quyền hành lễ với Cầm Triều, cũng không nói vãn an.

Cầm Triều biết mấy người này không quá câu nệ quy củ, cũng không để ý mấy chuyện này, bảo Bạch Vân dâng trà cho hân, mời hân ngồi xuống ị đá nói chuyện.

“Anh là cháu trai của Tiết lão gia đúng không, bên cạnh ta có một nha đầu luyện thân thủ cùng với con trai thứ ba của Tiết lão gia, tính ra còn phải gọi ngài là sư thúc đấy.” Cầm Triều cười bảo Thanh Bò tới bái kiến Tiết Thập Lục.

Tiết Thập Lục lại đứng đó không chịu ngồi xuống, nhìn Thanh Bò gật đầu, lại nói với Cầm Triều: “Đại tiểu thư không cần phải khách khí, có chuyện gì cần sai bảo cứ nói, tỳ chức sẽ làm hết sức vì người.”

Hộ viện là người của mẫu thân, đương nhiên sẽ tình nguyện nghe nàng sai bảo, nhưng chưa chắc thật lòng tôn kính nàng. Mẫu thân phải đối hơn mười năm mới được lòng trung thành của bọn hân. Cổ Cầm Triều nhớ kiếp trước khi nàng đến Vĩnh Dương Bá phủ chơi, phụ thân bảo Tiết Thập Lục dẫn theo vài hộ vệ đi cùng nàng, nàng nhất quyết đi chèo thuyền với Vĩnh Dương Bá Tam tiểu thư trong hồ, hộ viện và mấy ma ma khuyên bảo thế nào nàng cũng không nghe, kết quả tẻ từ trên thuyền gỗ xuống, nhờ có Tiết Thập Lục nhảy xuống nước cứu nàng. Chờ đến lúc bọn họ trở về phủ, mỗi người lại bị phụ thân trừng phạt đánh đập một trận, nói bọn họ không bảo vệ được chủ nhân.

Đám hộ viện tuy không phân nân nhưng trong lòng chắc chắn cũng không thoải mái.

Cầm Triều muốn cứu Tú Cừ cũng vì Vũ Trúc, nha đầu kia thông minh lại trung thành, nàng không muốn vì vậy mà dính líu đến bạn bè của nàng ấy. Dù sao Tú Cừ cũng vì bọn nàng mới gặp phải kiếp nạn này. Cầm Triều cũng không đành lòng, dù sao nàng ấy cũng là một người đầy tớ trung thành.

Tổng di nương muốn Tú Cừ chết vốn là chuyện cực kì đơn giản, một tiểu nha đầu đi lạc thì ai sẽ truy cứu chứ. Chỉ không ngờ lại Vũ Trúc phát hiện, nhưng Tú Cừ đang ở đâu, có phải đã chết hay không thì nàng cũng không biết. Hậu viện Cổ Gia có mấy tiểu viện không dùng đến, nha đầu kia đang ở trong mấy tiểu viện không dùng đến đó hay là vẫn ở trong viện của Tổng di nương, việc này phải bảo hộ viện tìm thử xem.

Cầm Triều nghĩ kỹ rồi nói với Tiết Thập Lục: “Lần này gọi anh đến là muốn nhờ anh tìm người, là một nha đầu mười hai tuổi. Trước kia nàng ấy có ơn với ta, chỉ vì phạm phải sai lầm nên bị Tổng di nương trừng trị, bây giờ đã mất tích rồi. Ta muốn lúc anh đi tuần tra ở Thiên viện Cổ Gia thử xem. Nhất định phải cẩn thận tìm từng Thiên viện, không bỏ một phòng nào xem có tìm được người này hay không.”

Tiết Thập Lục suy nghĩ thoáng qua một chút rồi liền hỏi: “Có khi nào nha đầu kia không chịu nổi trừng phạt nên trốn đi rồi không?”

Cầm Triều nói: “Việc quá khẩn cấp, chuyện này cũng không thể nói trước được. Nếu như anh có thể tìm được nàng ấy ở Thiên viện thì lập tức mang đến đây.”

Tiết Thập Lục hơi chau mày, đại tiểu thư hôm nay lại gọi hắn đến tìm một nha đầu. Hắn không nói gì như đồng ý, ôm quyền lui xuống. Thái Phù nhìn hắn ra ngoài với Từ ma ma bèn nhỏ giọng nói với Cầm Triều nói: “Nô tỳ thấy Tiết hộ vệ không phải hoàn toàn nghe lời người.”

Cầm Triều giải thích nói: “Người học võ tâm tư đơn giản, có thể làm cho bọn họ phục thì bọn họ mới nghe lời sai bảo. Hôm nay ta mượn danh mẫu thân mới có thể sai khiến bọn họ, nếu không thì Cổ Gia làm sao mời được cháu của Tiết lão gia cơ chứ...”

Nói xong cũng không nhắc đến chuyện của Tiết Thập Lục nữa.

Một lát sau Đông ma ma trở về nói với Cầm Triều: “... Liễu đại phu đang đợi người ở phòng khách ạ.”

Cầm Triều gật đầu đi về phía phòng khách, nói với Đông ma ma: “Trong phủ còn có ba vò rượu ngon, đem đến cho Liễu đại phu.”

Nàng muốn tìm Liễu Đại phu sang đây xem thử phải chăng thức ăn của Kỳ thị có điều không ổn, Từ ma ma đã từng nói với nàng rằng hạ độc là chuyện không thể. Nàng lật tung Nghiêng Tiêu viện kiểm tra mấy lần rồi, lư hương, chén đĩa đều không có vấn đề. Tắm đệm mẫu thân năm cũng đã đổi thành cái khác.

Cầm Triều liền bảo bà ấy viết ra một tờ giấy xem thường ngày mẫu thân ăn gì, lỡ như bên trong có thứ gì không phù hợp với bệnh tình của mẫu thân thì cũng có thể nhanh chóng loại bỏ.

Liễu Đại phu xem tờ đơn rất cẩn thận, liên tục xác nhận, sau đó mới nói: “Phu nhân vốn đã yếu, bị lạnh dạ dày, huyết hư khí nhược, nên dùng nguyên liệu ôn hòa bổ dưỡng để nấu ăn, phải tránh nấu ăn bằng nguyên liệu có tính hàn. Trên đây đều là đồ vật ôn hòa bổ dưỡng, không có chỗ nào không thích hợp cả.”

Cầm Triều có hơi nghi hoặc, giả thiết của nàng đã bị loại bỏ. Lời Tiêu tiên sinh nói có phải là thật không đây?

Nàng lại hỏi: “Bệnh của mẫu thân ta tái phát nhiều lần như thế, phải chăng có điều gì bất thường không?”

Liễu đại phu ra chiều khó xử: “Cái này cũng khó nói, nếu như trong lòng chất chứa quá nhiều uất ức thì cũng có khả năng làm bệnh nặng thêm...”

Thật không tìm ra chỗ nào sai, hỏi Liễu đại phu cũng làm ông ấy khó xử, Cầm Triều liền cảm ơn ông ta, bảo Đông ma ma tiễn Liễu Đại phu xuất phủ. Tự mình ngẫm lại thức ăn mẫu thân ăn hằng ngày, nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được sai ở đâu... Chắc là Tiêu tiên sinh không tự mình chẩn đoán bệnh tình của mẫu thân, phán đoán rất có khả năng là sai lệch.

Cầm Triều nghĩ một buổi tối sang chỗ Tổng di nương một lát, tìm hiểu một chút xem có phải Tú Cừ đang ở đó hay không.

Buổi chiều Tiết sư phó muốn đến dạy nàng tô tú*, Cầm Triều đưa bức thư trên giấy dán tường cho Tiết sư phó xem, tô tú, thực tú* thêu chim thú trông rất sống động, đường may kỹ càng chỉnh tề, Tô Tú quả thực là không bằng Thực tú, so ra là đường may ít hơn một chút.

(*tô tú, thực tú: tên hai loại kĩ thuật thêu khác nhau)

Trên bốn tấm bình phong thêu bảo đỉnh, bình hoa, những vật cao sang, sắc thái thanh nhã nhu hòa, Tiết sư phó nhìn thấy khen không dứt miệng. Trước kia kĩ thuật thêu thực tú của Cầm Triều vô cùng tinh xảo, hôm nay tô tú cũng thêu vô cùng tốt, kĩ nghệ thêu đã tinh thông rồi, nàng bỏ chút công sức dĩ nhiên là không có vấn đề rồi.

Buổi tối ăn cơm với mẫu thân, Cầm Triều bảo gã sai vặt mang bốn tấm bình phong đi đến Lâm Yên tạ.

Hơn một tháng nay phụ thân không gọi Tổng di nương đến, cũng chưa từng đến chỗ bà ta. Ông ấy không ở chỗ La di nương thì cũng ngủ một mình ở Cúc Liễu các. Bây giờ Tổng di nương ngoại trừ quản lý nội vụ thì hơn phân nửa thời gian đều ở trong Lâm Yên tạ.

Tổng di nương bảo người dâng trà đào cho Cẩm Triều: “... Đầu hè đào vừa ra trái, hăng còn xanh quả. Tôi bảo người hái xuống làm trà đào, thả vài hạt đường, đại tiểu thư rất thích ngọt đúng không?”

Cẩm Triều nhìn thoáng qua ước trà vàng nhạt, nhấp một ngụm, sau đó tùy ý đặt xuống bàn nhỏ.

“Ta đến đây thăm di nương, tiện mang cho bà ít đồ.” Cẩm Triều bảo gã sai vặt mang bốn tấm bình phong ra, “Ta bắt đầu thuê lúc Lan Tỷ Nhi cập kê, hơn một tháng mới thuê xong, nghĩ lại ta cũng chưa từng cho di nương thứ gì, không bằng đem thứ này tới. Coi như là tấm lòng của ta.”

Khoe miệng tươi cười của Tổng di nương cứng đờ. Có Cẩm Triều không có việc gì lại nói đến lễ cập kê của Cố Lan làm gì... Đợi đến lúc gã sai vặt đặt bình phong lên, Tổng di nương mới đứng dậy nhìn bốn tấm bình phong này: “Thuê thật đẹp, tài nghệ thuê thừa của đại tiểu thư có thể nói là tốt hơn Lan Tỷ Nhi nhiều! Ta sợ tranh chim hoa quá sức tươi sáng, ta thích tranh cô trắng trong thuần khiết hơn.” Lại bảo ma ma đứng bên cạnh đi tới, “Mang bình phong đến tai phòng, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng đây.”

Cẩm Triều lại mỉm cười: “Di nương chắc là chê ta thuê không đẹp, vì thế nên mới muốn mang đến tai phòng đúng không? Ta thấy ở gian nhà phía tây của bà không có bình phong, dùng cái này cũng không tệ.” Tai phòng là nơi để đồ vật lẩn lộn, Tổng di nương cũng không muốn lấy đồ của nàng làm gì.

Trong lòng nàng hiểu rõ, Tổng di nương bẩm sinh đã hết sức cẩn thận, nói khó nghe là nghi thần nghi quỷ. Minh vô duyên vô cớ tặng cho bà ta bốn tấm bình phong, bà ta không biết được ý định của mình nên chắc chắn là không dám dùng rồi. Minh càng nói bà ta phải dùng, Tổng di nương càng không dám dùng.

Nụ cười của Tổng di nương khó tránh khỏi cứng ngắc, giải thích với nàng: “Đại tiểu thư không biết đó thôi, phòng này của ta mùa hè đến thì vô cùng nóng bức, phải mở cửa thông khí, nếu gian nhà phía tây dùng bình phong thì gió không vào được, chẳng phải càng nóng thêm ư.”

Trong lòng Cẩm Triều cảm thấy buồn cười, Lâm Yên tạ này xây trên hồ, chẳng có nơi nào mát bằng. Nhưng nàng cũng không nói gì tiếp, miễn cưỡng gật đầu: “Đã như vậy thì ta cũng không ép di nương nữa. Nhưng bình phong này làm bằng gỗ đàn, cũng không tráng men ở trên nên tất dễ bị mốc. Bà không thể cho vào tai phòng được, ta thấy mấy sương phòng ở phía tây rất mát.”

Bên trong Lâm Yên tạ ngoại trừ nhà giữa, sương phòng phía đông, nhà dưới đều có người ở, nếu như Tú Cừ ở chỗ này thì có khả năng nhất chính là sương phòng ở phía tây. Chỗ đó trồng rất nhiều cây hòe, bóng cây che khuất, nhà đầu, ma ma đều rất ít khi đến chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cứu Người

Chuyển ngữ – Song Nhi

Beta – Đặng Trà My

Tổng di nương cảm thấy Cố Cẩm Triều được một tác lại muốn tiến một thước, bà ta không rõ Cố Cẩm Triều muốn gì.

Không có chuyện gì lại mang bình phong đến cho bà ta, còn muốn đem đến Tây sương phòng!

Giọng bà ta lạnh dần: “Đại tiểu thư đã muốn đặt ở Tây sương phòng, vậy thì để đó đi!” Cũng không có ý bảo bà tử giúp đỡ, ngồi trên giường gạch lớn uống hạnh trà, không nhúc nhích.

Cẩm Triều không thèm để ý, bảo Thanh Bò sai gã sai vặt mang bình phong đến bên ngoài Tây sương phòng, tự mình mở hết cửa ở Tây sương phòng, nàng xem từng gian một, cao giọng: “Di nương cũng chớ để ý, ta phải tìm một gian phòng thông thoáng, nhẹ nhàng nhất mới được!”

Tổng di nương nào đã từng bị Cố Cẩm Triều đùa bỡn như vậy, tức giận đến mức thái dương cũng co rúm. Nàng ta ngày thường không phải rất giữ lễ tiết hay sao? Đến chỗ bà ta làm loạn cái gì, nếu không phải biết Cố Cẩm Triều rắp tâm tính toán bà ta, bà ta còn cho rằng Cố Cẩm Triều vẫn giữ nguyên tính tình lúc trước!

Cẩm Triều thăm dò một chập không có kết quả, Tú Cừ không có ở đây. Thanh Bò nhìn nàng hơi lắc đầu, nàng cũng không phát hiện ra bất kì dấu vết nào để lại, ngay cả vết máu cũng không có. Nếu người bị đánh chết ở chỗ này, các nàng đi từ đây ra thì Tổng di nương nhất định sẽ ngăn đón!

Tú Cừ kia thật sự không có ở trong Lâm Yên tạ rồi.

Cẩm Triều tùy ý chỉ một sương phòng: “Đề lại nơi này đi!”

Gã sai vặt lập tức chuyển bình phong vào, trong phòng đầy tro bụi. Cẩm Triều phất tro trên tay, thấy Tổng di nương đã đứng ngoài cửa nhìn mình chăm

chăm rồi, nàng cười ôn hòa: “Bình phong đã cất kỹ rồi, ta cũng đi thôi. Di nương cũng nên nghỉ ngơi, uống một chén nước ô mai nóng chua ngọt trừ hỏa khí mới tốt!” Sau đó bèn dẫn Thanh Bò và mấy gã sai vặt rời khỏi Lâm Yên tạ.

Xảo Vi nhìn cửa phòng Tây Sương phòng bị mở ra, lại nhìn bình phong chất tùy tiện bên trong. Nàng ta quan sát Tổng di nương, sắc mặt tái xanh, bèn nhỏ giọng: “Di nương cũng đừng tức giận với đại tiểu thư, tình tình cô ta là như vậy!”

Tổng di nương nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô ta cố tình gây sự!”

Bà ta bảo bà tử đóng cửa Tây Sương phòng lại, bình phong kia đem đốt đi mới được, ai biết Cố Cẩm Triều mang bình phong đến đây làm cái gì!

Sau khi Cẩm Triều trở lại Thanh Đồng viện, vừa nhấp một ngụm trà, tiểu nha đầu Vũ Trúc kia đã lập tức đến, nàng ấy nhìn nàng một cái, Cẩm Triều lắc đầu: “Không có ở chỗ Tổng di nương. Đợi Tiết hộ viện trở về rồi nói sau. Nếu Thiên viện cũng không có thì chỉ có thể ra ngoài tìm...”

Thiên viện cũng không tìm được thì có lẽ Tú Cừ cũng đã chết, đến loạn phong cương nói không chừng có thể tìm được thi thể. Vũ Trúc có hơi thất vọng. Nhưng nàng ấy biết đại tiểu thư đã hết sức giúp đỡ. Nàng ấy cũng biết nếu trong Thiên viện cũng không tìm thấy Tú Cừ thì Tú Cừ cũng hết cứu nổi. Nhưng dù sao Vũ Trúc cũng chỉ là một tiểu nha đầu, hốc mắt đỏ lên: “Nếu tìm được thi thể của Tú Cừ ở loạn phong cương, tiểu thư có thể cho nàng ấy công đạo, để cho người khác biết Tổng di nương ác độc như vậy hay không...”

Cẩm Triều lắc đầu nói: “Tổng di nương chỉ cần nói bà ta thả người xuất phủ rồi, thi thể tìm được ở bên ngoài, có thể là bị cướp giết, có thể là gặp phải lưu manh du côn, sao liên quan đến bà ta được? Bà ta còn có thể quay lại cắn em một cái, nói chúng ta ngậm máu phun người.”

Vũ Trúc nghe Cẩm Triều nói như vậy liền òa khóc lên.

Nàng ấy cũng sợ Tú Cừ bởi vì nàng mà chết!

Đông ma ma an ủi nàng ấy: “Đừng khóc nữa, cũng không phải là không có hi vọng. Cũng không biết Tổng di nương có ác độc đến thế không...”

Đang nói thì Vũ Đồng đến: “Đại tiểu thư, Tiết hộ viện đã tới.”

Bóng đêm càng sâu, Cẩm Triều gặp y ở phòng khách bất tiện. Liền mời y đến gian nhà phía Đông. Tiết Thập Lục tuần đêm quay về, còn mặc quần áo đen nhàn nhàn, cũng không ngồi xuống. Y chấp tay nói với Cẩm Triều: “Ty chức đã thăm dò cả sáu tiểu viện ở thiên viện nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường.”

Cẩm Triều cau mày, nàng vốn nắm chắc bảy phần, Tú Cừ có lẽ là đang ở trong nội viện! Dù sao Tú Cừ mất tích cũng mới có hai ngày, giết người mang xác ra khỏi phủ nhanh như vậy thật là không đơn giản. Tổng di nương không có một đội hộ viện có thân thủ tốt như mẫu thân, người bà ta có thể sai bảo cũng chỉ là mấy bà tử mập mập trong phủ, còn có một vài hạ nhân trong phủ các.

Cẩm Triều còn nói thêm: “Anh nói thêm về tình hình sáu tiểu viện với ta một chút...”

Tiết Thập Lục nhíu mày, công việc của y là tuần tra, lần này vì phu nhân mà đến giúp tiểu thư cũng là hết lòng giúp đỡ rồi. Y phụng mệnh Kỷ gia đến bảo vệ an nguy cho các nàng, không phải đến để tìm một nha đầu tinh nghịch chơi trốn tìm! Bỏ cả đêm tìm ở tiểu viện hoang phế thì cũng thôi đi. Nếu y ở đây làm trò ngốc nghếch với đại tiểu thư, làm trễ nãi việc tuần tra ngày mai thì phải làm sao?

“Đại tiểu thư, thật ra cô cũng không cần tìm tiểu nha đầu này, nàng ta chỉ trốn đi thôi mà! Đói bụng mấy ngày thì chạy ra thôi, tìm làm gì. Ngày mai ty chức còn phải đi tuần tra. Nếu như cii muốn tiếp tục tìm, ty chức sẽ thay cô tìm mấy gã sai vặt được không?”

Cẩm Triều nghe xong chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nàng cũng không trách cứ Tiết Thập Lục. Thái độ của Tiết Thập Lục đối mình tuy tôn kính, nhưng cũng giấu không được có vẻ xem thường, đó là quan niệm của y, mình cũng không thể thay đổi được! Nàng bắt đầu nói: “Nha đầu kia không phải là câu kinh trốn đi đâu, nàng ấy vô tình nói chuyện của Tổng di nương cho ta nghe, Tổng di nương muốn giết nàng ấy diệt khẩu, ta tìm nàng ấy khắp nơi, cũng chỉ là muốn cứu người mà thôi!”

Tiết Thập Lục nghe xong bèn lấy làm kinh ngạc, đại tiểu thư nói gì vậy? Tổng di nương muốn giết nha đầu diệt khẩu?

Cẩm Triều tiếp tục: “Chuyện xảy ra lúc lễ cập kê của nhị tiểu thư anh chắc cũng biết?”

Tiết Thập Lục suy nghĩ một chút nói: “Ty chức có nghe thấy, nói là cô ngẫu nhiên phát hiện Nhị tiểu thư và Lý phu nhân bí mật trò chuyện...”

Việc này đồn đại khắp nơi, Cố Gia có Tổng di nương quản, bên dưới mọi người đều không dám nói. Lời đồn đãi bên ngoài truyền đến, toàn bộ hạ nhân Cố Gia lúc này mới biết.

Cẩm Triều cười cười nói tiếp: “Anh trung thành với mẫu thân, ta cũng nguyện ý nói việc này cho anh biết. Ngày đó không phải ta vô tình thấy bọn họ bí mật trò chuyện mà ta đã sớm biết tin này, ta đã dẫn Văn phu nhân đến nghe lén đấy.” Nàng nhỏ giọng, “Tin tức này chính là nha đầu kia tiết lộ cho ta, kính xin Tiết hộ viện có thể cứu nàng ấy, không thể để nàng ấy chết vì ta được.”

Mặt Tiết Thập Lục đầy kinh ngạc, ấn tượng của y với đại tiểu thư hoàn toàn là kiêu căng ngang ngược, bị muội muội tính toán! Không ngờ đại tiểu thư hôm nay đã biết mưu lược, bởi vì chuyện này nên Tổng di nương không hề được lão gia triệu kiến, Nhị tiểu thư chỉ có thể lượn chừ trong phòng. Hộ vệ bọn họ đều thăm mừng cho phu nhân, thì ra những việc này đều là ý của đại tiểu thư!

Tiết Thập Lục áy náy trong lòng, ý tưởng rằng đại tiểu thư không có việc gì sai khiến bọn họ chơi, thì ra là phải cứu nha đầu có ơn với nàng! Ý ôm quyền: “Ty chúc sai, hiểu lầm ý của đại tiểu thư, kính xin đại tiểu thư thứ lỗi. Sáu tiểu viện này gần bên Lâm Yên tạ, ty chúc vào tìm thì không có người ở bên trong. Có năm cái vị trí xa xôi, ty chúc vào bốn chỗ, còn một chỗ dùng khóa đồng khóa lại, ty chúc không đi vào.”

Cầm Triều bèn hỏi: “Vì sao không vào chỗ bị khóa kia?”

Tiết Thập Lục chẳng biết vì sao tiểu thư lại trở nên thận trọng, liền giải thích: “Lúc đó ty chúc có nghĩ bên ngoài cũng đã đóng cửa rồi, dĩ nhiên là không vào được... Cũng không đến xem thử...”

Cầm Triều thờ dài nói: “Đây gọi là che giấu tai mắt người khác! Viện này không có cửa sau ư?”

Sắc mặt Tiết Thập Lục thay đổi, vội vàng quỳ xuống: “Thiếu chút nữa ty chúc đã làm hỏng việc của tiểu thư, kính xin đại tiểu thư trách phạt!”

Cầm Triều dịu y lên: “Nói những lời này cũng vô dụng, hay là anh tranh thủ đi xem người có ở bên trong không.” Nghĩ đến nếu như Tú Cừ ở bên trong, Tiết Thập Lục là nam nhi mang nàng ấy về cùng không tiện, nàng bèn gọi thêm Thanh Bò theo Tiết Thập Lục đi đến Thiên viện.

Tiết Thập Lục không dám thờ ơ, đi đến Thiên viện cùng Thanh Bò.

Cầm Triều nghĩ một chút, lại bảo Bạch Vân nhanh chóng đến phòng bếp nấu nước nóng, mình thì đến phòng mang thuốc lấy máu thuốc trị thương và vài bông ra.

Khoảng hai khắc sau, Tiết Thập Lục và Thanh Bò trở về. Cầm Triều đứng ở hành lang phía dưới, trong cảnh đêm mờ lung, nàng nhìn thấy một người đắp áo choàng trong ngực Thanh Bò, biết rõ bọn họ mang Tú Cừ về, xem chừng còn bị thương không nhẹ! Vũ Trúc nhảy ra như con thỏ, muốn xem xem Tú Cừ thế nào rồi, Đông ma ma giữ chặt nàng ấy: “Cô đừng đi tới, cứu người quan trọng hơn!”

Thanh Bò đi trước Tiết Thập Lục, chạy đến hành lang. Đi vào sau gian nhà phía Tây, Cầm Triều bảo nàng ấy đặt tiểu nha đầu lên giường gạch lớn, Thanh Bò vừa nói vừa cởi áo choàng: “Bọn nô tài vào trong bằng cửa sau, nha đầu kia ở trong tai phòng Bích Đào các, toàn thân bị đánh vết thương chồng chất, may mắn không bị thương vào nội tạng. Nhưng thân thể nàng ấy yếu đuối, lại mất quá nhiều máu, đã sớm ngất đi rồi...”

Cởi bỏ áo choàng, Cầm Triều nhìn quần áo trên người nha đầu tam đẳng Tú Cừ đã rách rưới, quả nhiên đúng như lời Thanh Bò, vết roi vết đao chồng chéo, máu đen khắp người. Sắc mặt nàng ấy tái nhợt, hơi thở mong manh, như thể sắp tắt thở ngay.

Ngoại trừ Thanh Bò và Thái Phù bình tĩnh một chút thì mấy nha đầu kia nhìn thấy đều run lên.

Cầm Triều lấy lại bình tĩnh, trầm giọng: “Thái Phù, trước tiên em dùng nước ấm lau máu trên người nàng ấy, Thanh Bò lập tức bôi thuốc cầm máu, dùng vài bông băng bó. Nếu miệng vết thương quá sâu thì trước hết không được cầm máu, không được băng bó... Đông ma ma, bà đi mời Liễu Đại phu đến đây.”

Đông ma ma vâng lời: “Đại tiểu thư, hơn nửa đêm rồi phủ, Tổng di nương bên kia tất sẽ biết, có giấu bà ta hay không?”

Cầm Triều cười lạnh: “Không cần! Bà ta biết cũng không làm được gì.”

Đông ma ma vội vàng nghe lời đi ngay, Cầm Triều thấy Tú Cừ lạnh đến phát run, bảo Vũ Trúc đi đến khổ phòng tìm bếp lò. Hôm nay đã vào hạ, bếp lò sớm đã tắt rồi. Thanh Bò bận bịu, nàng tự mình bôi thuốc cho Tú Cừ.

Bận rộn một lúc, băng bó sạch sẽ cho Tú Cừ, Bạch Vân bê một chén nước lè đến dứt cho nàng ấy ăn, nàng ấy nửa mê nửa tỉnh, cố gắng nhấp nước lè. Vũ Trúc chuyển bếp lò đến bên cạnh nàng ấy, lại khoác áo ngủ găm lên người nàng. Một lát sau, hơi thở của Tú Cừ cũng vững vàng hơn.

Tiết Thập Lục còn chờ ở ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tỉnh Lại

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MyCầm Triều thấy hơi thở của Tú Cừ vững vàng trở lại mới ra ngoài cửa. Tiết Thập Lục thấy nàng đi ra bèn lập tức quỳ gối xuống hành lang, tự trách nói: “Đại tiểu thư, đây là ty chúc thất trách, nàng ấy lập công lớn vì tiểu thư và phu nhân, ty chúc lại hại nàng ấy thảm như vậy, nếu ty chúc có thể sớm đến đó, nói không chừng nàng ấy không cần phải chịu tội như vậy...”

Cầm Triều vội đỡ y dậy, nếu người tập võ đã cứng đầu thì sẽ rất cứng đầu. Nàng khuyên: “Việc này làm sao trách được anh, Tổng di nương vốn muốn nàng ấy chết, anh đi sớm một chút nàng ấy cũng không đỡ hơn chút nào. Nếu không có anh thì có lẽ nha đầu kia cũng không sống được.”

Tiết Thập Lục vội vàng lắc đầu nói không. Ngũ quan của y đoán chính, nhìn qua hết sức chính trực, ánh mắt nhìn Cẩm Triều đã có vẻ cung kính: “Nàng ấy có thể còn sống là may nhờ có đại tiểu thư.” Y nhớ lại lúc mình ở ngoài cửa nghe thấy đại tiểu thư phân phó các nha đầu bà tử giúp nha đầu bị thương rửa sạch, băng bó đầu vào đây, cho ăn nước chè, bình thường tiểu thư khuê các nhìn thấy đáng vẻ như vậy chắc chắn là bị dọa, sao có thể tỉnh táo như nàng.

Đại tiểu thư có lòng như thế, cùng lắm cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi. Nói thật nếu nha đầu này thật sự chết ở Thiên viện thì cũng chẳng mấy liên quan đến Cổ Cẩm Triều. Nàng muốn cứu nha đầu kia chỉ là xuất phát từ một phần tình nghĩa.

Tiết Thập Lục lại thêm vài phần kính nể Cổ Cẩm Triều.

Cẩm Triều nói: “Ta cũng không dám kể công, việc này khoan hãy nói. Ta muốn hỏi anh một chút, ở đó anh có thấy vật gì khác không?”

Tiết Thập Lục khó tránh khỏi nghi hoặc: “Việc này... trong tai phòng Bích Đào các đều là vài dụng cụ móc meo, không biết đại tiểu thư muốn tìm cái gì?”

Nếu nơi đó thật sự có cái gì thì Thanh Bô tất sẽ phát hiện. Cẩm Triều thở dài: “Muốn đổ việc này lên đầu Tổng di nương thì chắc chắn bà ta sẽ không nhận, nếu như Bích Đào các có vật gì lưu lại thì cũng có thể nói một hai câu.” Nàng ngẫm nghĩ nhưng lại thấy mình suy nghĩ nhiều rồi, mặc dù có thể chứng minh là Tổng di nương làm thì có thể thế nào, Tú Cừ cũng chỉ là một hạ nhân, Tổng di nương cùng lắm là bị đồn là người cay nghiệt mà thôi.

Việc này cũng giống như Lưu Hương điên rồi bị nàng đuổi ra khỏi phủ. Mọi người cùng lắm là bàn tán sau lưng, cũng không thật sự dám đến chỉ trích nàng.

Tiết Thập Lục nghi ngờ hỏi: “Hay là ty chức lại đến Bích Đào các tra xét một phen?”

Cẩm Triều lắc đầu: “Không cần đâu, tối nay anh bận rộn như vậy, cũng muộn rồi, về trước nghỉ ngơi đi.”

Bây giờ đã là canh ba giờ Tý rồi.

Tiết Thập Lục tự thẹn với Cẩm Triều. Ôm quyền không nói gì nữa lui xuống.

Ngày thứ hai giờ mẹo qua hai khắc, Tổng di nương rời giường. Xảo Vi mở tấm bình phong ra, ngoài cửa sổ trời xanh sẫm, mơ hồ nghe thấy côn trùng kêu vang. Nàng ta chải đầu cho Tổng Diệu Hoa, cầm một cặp khuyên tai ngọc Như Ý trắng muốt, một đôi khuyên tai bảo thạch xanh biếc để cho Tổng di nương nhìn xem nên mang cái nào.

Tổng di nương nhớ đến hôm trước mình tới Cúc Liễu thỉnh an Cổ Đức Chiêu, La di nương đứng cạnh mang một cặp khuyên tai ngọc Như Ý trắng muốt, nàng ấy tuổi trẻ, da thịt mềm mại trắng nõn như tuyết, một đôi khuyên tai bạch ngọc càng làm nổi bật lên sự dịu dàng nhu hòa của nàng ấy. Đàn ông đều thích người như hoa như ngọc...

Bà ta nhìn chính mình trong gương đồng. Bà ta cũng sắp sửa 30 rồi. Tuy nhìn qua diện mạo vẫn như trước nhưng dù sao tuổi cũng không còn trẻ. Nếu không có cách đưa Cổ Đức Chiêu về lại đây thì sau này bà ta lại càng không có hi vọng sinh con nối dõi rồi.

Tổng di nương cầm lấy khuyên tai bảo thạch xanh.

Ngoài cửa, bà tử mặc áo gai xanh đi đến, lời nói còn chưa ra đến miệng đã quỳ phịch xuống bên cạnh bình phong. Giọng nói cực kì lo sợ, bất an: “Di nương, không thấy Tú Cừ đâu...”

Tổng di nương nghiêng đầu liếc nhìn bà tử cao lớn vạm vỡ này, ánh sáng tinh mạch của bảo thạch xanh chiếu rọi một bên mặt bà ta, lạnh như băng.

Bà ta chậm rãi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, không phải đã bảo là đánh chết rồi vứt đi hay sao?”

Bà tử bỗng nhiên hốt hoảng: “Việc này... Theo lệ cũ thì không đánh chết trong một lần, bình thường đánh đến lúc toàn thân đều là máu. Vứt trong phòng đợi cô ta tự chết. Đây là hình phạt cho nha đầu làm sai... Nô tài cũng làm như thế, thừa dịp đêm tối bắt Tú Cừ cho vào bao tải cùng với Trần bà tử, ném tới Bích Đào các đánh một trận, đợi vài ngày thì đến dọn dẹp, đáng ra là cô ta đã chết rồi. Nhưng... Nhưng sáng sớm hôm nay nô tài đến xem sao thì lại phát hiện không thấy Tú Cừ nữa rồi!”

Tổng di nương đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà tử: “Đã nói là đánh chết rồi vứt đi, ai bảo các người kéo dài thêm vài ngày!”

Bà ta đi qua đi lại một chút, lại hỏi: “Các người có để lại gì ở Bích Đào hay không?”

Bà tử vội vàng nói: “Tụi nô tỳ làm việc rất cẩn thận, không để lại cái gì. Chỉ là Tú Cừ bị thương rất nặng. Không thể cử động, chắc chắn là có người cứu cô ta!”

Ánh mắt Tổng di nương lạnh đi, bà ta nhớ sáng nay lúc rời giường có nghe tiểu nha đầu bên ngoài nói rằng Đông ma ma ở Thanh Đồng viện rời khỏi Cổ gia cả đêm, nói là đi mời Liễu Đại phu. Mấy ngày nay Cổ Cẩm Triều cứ hai ba ngày lại mời Liễu Đại phu đến, bà ta cũng chẳng để ý.

Bây giờ ngẫm lại, đêm hôm khuya khoắt đi mời người, thật đúng là khả nghi!

Nhưng vì sao Cố Cẩm Triều phải cứu Tú Cừ? Bà ta không tin Cố Cẩm Triều tốt bụng như vậy, để ý chuyện sống chết của một tiểu nha đầu! Mặc dù nàng ta cố tình muốn cứu nha đầu kia thì làm sao nàng ta biết người ở trong Bích Đào các...

Ngón tay Tổng di nương đặt trên bàn sơn đen, ánh mắt đột nhiên rơi vào tấm bình phong hoa văn đá cẩm thạch phía đối diện.

Ngày hôm qua Cố Cẩm Triều mang bình phong tới cho bà ta, nói là quà tặng bà ta. Còn bảo không được đặt ở tai phòng, ẩm ỉ chạy đến Tây Sương phòng không có người ở xem qua hết một lần rồi mới đặt bình phong vào. Không phải lúc ấy nàng ta đã nghi ngờ người giấu ở chỗ bà ta đó chứ, thế nên mới nghĩ cách đến xem đúng không?

Nàng ta thật đúng là thông minh!

Tổng di nương hừ lạnh một tiếng.

Bà tử kia cẩn thận hỏi: “Di nương, người xem việc này phải làm thế nào? Hay là chúng ta mang Tú Cừ trở về.”

Tổng di nương nhìn bà một cái, mấy bà tử này chỉ được cái khỏe mạnh, thật ngu dốt!

“Mấy ngày nay có ai hỏi Tú Cừ đi đâu không?”

Bà tử nghĩ ngợi: “Chỉ có nha đầu Vũ Trúc ở Thanh Đồng viện hỏi, nô tài nói Tú Cừ trở về thăm người thân theo lời người căn dặn rồi. Tú Cừ cũng không thân thiết với nha đầu khác, nha đầu Thu Hoa ở cùng cô ta cũng không hỏi gì...”

Tổng di nương nhẹ nhàng thở phào, không có ai hỏi là tốt rồi. Bà ta nói: “Hôm nay chúng ta và Cố Cẩm Triều giương cung bạt kiếm, người bên ngoài cũng biết quan hệ chúng ta không tốt, nha đầu trong nội viện bọn họ nói chúng ta không tốt, cứ nói là họ có ý hăm hại. Sau này có người hỏi Tú Cừ thì cứ nói nha đầu kia mất tích, không có người chứng kiến, phải sạch sẽ quan hệ với Lâm Yên tạ, biết chưa?”

Bà tử lập tức gật đầu, Tổng di nương lại phạt bà ta và Trần bà tử ba tháng tiền tiêu coi như trừng phạt.

Tuy Tú Cừ là người của bà ta, cũng mất tích ở chỗ bà ta nhưng ai có thể nói bà được chứ? Nếu Cố Cẩm Triều muốn cứu một nha đầu để đối phó bà ta thì thật là buồn cười.

Tổng di nương ngồi lại trước bàn trang điểm, Xảo Vi cài trâm lên giúp bà ta, là trâm cài hoa mai vàng.

Tổng di nương nhìn thoáng qua cây trâm, hỏi Xảo Vi: “Vật kia thế nào rồi?”

Xảo Vi kính cẩn đáp: “Người yên tâm, nô tài sắp xếp thỏa đáng rồi, không có sai sót gì.”

Tổng di nương thân nhiên: “Đối phó đại tiểu thư thì cần phải cẩn thận một chút. Mẫu thân của nàng ta là thứ người kín như bưng, trước sau như một không thích nói cũng không thích tranh giành, mặc dù lão luyện mọi chuyện nhưng cũng không đáng sợ. Nhưng đại tiểu thư hung ác có quyết tâm, lại đủ thông minh... Thật sự khó đối phó vô cùng...”

Xảo Vi nói: “Khó đối phó hơn nữa thì người cũng có thể đối phó mà.”

Ở Thanh Đồng viện, Cẩm Triều cả một đêm không chợp mắt, mạng người quan trọng, Liễu Đại phu sau khi nghe xong liền không nói hai lời, dọn dẹp ruong liêm đi theo Đông ma ma, giờ sừu đã đến Cổ Gia. Bểng vết thương cho Tú Cừ xong, ông sắc thuốc cho nàng ấy uống, sắc mặt Tú Cừ cuối cùng cũng hồng lên.

Đông ma ma cũng chạy vậy một đêm, cả người cực kì mệt mỏi, dù sao bà ấy cũng đã lớn tuổi. Cẩm Triều bèn bảo bà ấy nghỉ ngơi trước rồi tự mình tiễn Liễu Đại phu ra cửa thủy hoa, cho một trăm lượng bạc. Liễu Đại phu từ chối không ngót lời: “Người cho mấy bình bạch lộ cũng đã đáng giá vài trăm lượng bạc rồi...”

Cẩm Triều cũng không miễn cưỡng, dặn dò quản sự phòng bếp mang một ít ngỗng mập gà quay đến chỗ Liễu đại phu.

Cẩm Triều bảo Thái Phù chuyển Tú Cừ đến một gian sương phòng, Thanh Bò mang nàng ấy vào. Mấy nha đầu trông một đêm, mãi đến giờ Thìn Tú Cừ mới tỉnh lại.

Sau khi nàng ấy tỉnh dậy liền thấy Vũ Trúc, sững sờ một chút rồi bèn òa khóc lên. Thanh Bò bên cạnh sớm đã chuẩn bị cháo cho nàng ấy ăn, mấy ngày mấy đêm không ăn gì, vừa rồi cũng chỉ uống nước lã, Tú Cừ ăn uống như hổ đói. Cẩm Triều nhìn thấy thì nhẹ nhàng thở phào, ăn được như vậy cũng tốt, nội thương có lẽ không có vấn đề gì.

Tú Cừ ăn xong cháo mới chú ý xung quanh có nhiều người như vậy, tay có vẻ khấn trương nắm lấy góc chăn.

Vũ Trúc kéo tay nói với nàng ấy: “Cô không cần gấp, đây là tiểu thư của Thanh Đồng viện, không ai dám đến thương tổn cô đâu! Tối hôm qua Thanh Bò cô cô của chúng ta cứu cô từ Bích Đào các ra, lúc ấy cô bị thương rất nghiêm trọng, bây giờ đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

Tú Cừ ngẩn người, chỉ thấy đại tiểu thư, còn có nha đầu thiếp thân của đại tiểu thư. Nàng ấy bèn hồ giọng nói: “... Là đại tiểu thư đã cứu tôi ư?”

Vũ Trúc khó chịu: “Là đại tiểu thư cứu cô, đây cũng là lỗi của ta, nếu không phải do ta... Cô cũng không bị Tổng di nương đánh tới nông nỗi này...”

Tú Cừ nói chuyện có vẻ như đã dùng hết sức lực, nghe vậy thì khóc òa lên, vừa khóc vừa nói: “Bọn họ chụp ta vào bao tải, ném ta trên mặt đất rồi đánh, đập, dùng roi, ta... Ta cứ la đau, bọn họ dùng vớ giấy chặn miệng ta. Còn dùng kéo kìm ta... Ta không biết ta phạm lỗi gì, ta cầu xin tha thứ, cầu xin đi nương tha thứ cho ta, di nương... Bà ta... mãi không xuất hiện...”

“Ta rất sợ, đau lắm, cứ cho là mình sẽ chết ở đó...” Ánh mắt Tú Cừ tràn ngập sợ hãi.

Vũ Trúc vội nói: “Không có việc gì nữa, không có ai đánh cô nữa đâu! Bọn họ không dám đến chỗ đại tiểu thư đánh cô đâu!”

Tú Cừ lau nước mắt: “Vũ Trúc, cô có thể đỡ ta dậy một chút không... Ta muốn đập đầu với đại tiểu thư.”

Cầm Triều tiến lên đỡ lấy nàng ấy, nói khẽ: “Cứu người là việc nên làm, không cần đập đầu. Bây giờ em đang bị thương nặng, đợi vết thương tốt hơn rồi nói sau...” Nàng lại bảo Vũ Trúc và Vũ Đồng trông coi nàng ấy.

Tú Cừ cũng bị chuyện của nàng liên lụy, nàng có thể cứu Tú Cừ cũng không tính là gì. Đợi vết thương của Tú Cừ tốt lên, bất luận nàng ấy muốn xuất phủ hay sao cũng được, nàng cũng sẽ không miễn cưỡng nàng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gả

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Đăng Trà MỹChờ ngày hôm sau Đông ma ma trở lại, Cầm Triều bèn nói với bà: “Đêm qua Tiết hộ viện bận rộn giúp đỡ chúng ta cả buổi cũng không dễ gì. Bà cho mỗi người mười lượng bạc từ trương mục* của ta.”

(*Trương mục: tài khoản, tài sản)

Nghĩ một chút, nàng lại thêm, “Hôm nay chính là thời kì giáp hạt*, nghe nói nhà Tiết hộ viện ở Thông Châu, mấy huynh đệ đều làm nông. Hay là bà đến đó thăm một lần, mang theo lương thực vài vốc đến, con út của y mới đầy một tuổi, làm một đôi vòng tay lục lạc bạc đến tặng đi. Cũng chi trả từ trương mục của ta.”

(*Thời kì giáp hạt: thời kì giáp vụ; tháng ba ngày tám trái cây hạt lúa còn xanh, chưa chín vàng, dễ đói kém)

Đông ma ma cười đáp vâng, sau đó đi đặt mua cùng với hai bà tử.

Cầm Triều nhấp một hớp trà, thầm nghĩ nàng cần phải đối xử với Tiết Thập Lục tốt hơn một chút, nếu trong lòng y còn chút coi thường mình thì làm việc cũng sẽ không tận tâm.

Uống chén trà nhỏ mà bất giác đã đến buổi trưa. Cầm Triều nghĩ đến bệnh của mẫu thân, bèn mang theo dược thiện tự mình hầm đi đến Nghiêng Tiêu viện.

Kỷ Thị tựa trên gối nhắm mắt dưỡng thần, dường như cũng không biết được Cầm Triều đến. Bước chân Cầm Triều nhẹ vô cùng, cẩn thận đi đến trước mặt Kỷ Thị nhìn bà. Từ ma ma thấy đại tiểu thư tay chân lỏng ngóng giống như đứa trẻ thì hơi buồn cười, đành phải quay mặt sang hướng khác nhìn cười.

Cầm Triều muốn xem mẫu thân ngủ có yên không. Quan sát một lúc, chỉ cảm thấy mẫu thân như gầy đi, làn da vàng như nến, năm nay bà chỉ mới hơn ba mươi nhưng sao nhìn lại già nua hơn bốn mươi vậy.

Hoàng hốt trông qua, khuôn mặt già nua của mẫu thân và khuôn mặt của mình khi bệnh nặng ở kiếp trước lại giống nhau. Cũng là đáng về tiểu tụy.

Cầm Triều chau mày, vì sao mẫu thân không thấy đỡ hơn, không biết là vì nguyên nhân gì.

Kỷ Thị đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Cầm Triều gần như vậy thì liền hoảng sợ.

Một đám nha đầu, bà tử cười rộ lên, Từ ma ma nói với Cầm Triều: “Đại tiểu thư nhìn phu nhân vậy giống như một đứa trẻ!”

Kỷ thị mỉm môi mỉm cười, kéo Cầm Triều ngồi xuống. Bà nhớ đến lúc Cầm Triều ba tuổi, bà tự mình đến Thông Châu thăm nàng. Một bé gái trắng trắng mềm mềm nằm trong lòng ngoại tổ mẫu, ngoan ngoãn gặm bánh bao giải hoàng, không thích nói chuyện. Ở giữa bọn họ là cậu cả, Cầm Triều bé nhỏ luôn nghiêng mình, trông qua kẻ hở để nhìn bà, bà cũng nhìn sang theo ánh mắt của nàng. Cầm Triều bé nhỏ rụt về rất nhanh, sau đó cực kì vui vẻ cười khanh khách. Sau này bà làm thêm vài lần nữa. Kỷ thị mới hiểu được là nàng muốn chơi cùng mình.

Lúc đó bà cảm thấy lòng mình cực kì chua xót, Cẩm Triều ở nhà của ngoại tổ mẫu đương nhiên là không thiếu ăn thiếu mặc, nhưng lại rất cô đơn.

Không như Vinh ca do bà tự tay nuôi lớn, còn có Lan tỷ nhi chơi cùng.

Bà cũng không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa, Cẩm Triều mới trở lại Cố Gia sáu năm. Tự bà cảm thấy đền bù cho nàng bao nhiêu cũng không đủ, muốn sống thêm vài năm nữa nhưng không vì điều gì khác, chỉ là muốn thấy Cẩm Triều nở mày nở mặt xuất giá. Gả cho một người lương thiện.

Kỷ thị bất giác chua xót, kéo tay Cẩm Triều tay: “Mẫu thân không biết có thể ở bên con thêm bao lâu nữa...”

Cẩm Triều cười: “Mẫu thân yên tâm, con nhất định khiến cho bệnh của mẫu thân trở nên tốt hơn!”

Chỉ cần đợi thêm nửa tháng nữa thôi, Tiêu tiên sinh sẽ đến đây.

Dược thiện Cẩm Triều mang đến vẫn còn nóng, Từ ma ma mang thức ăn từ trong hộp ra. Lại cầm chén đưa đến hầu hạ hai mẹ con dùng bữa. Bữa tiệc này Kỷ thị ăn nhiều hơn bình thường, Từ ma ma khen Cẩm Triều: “Tay nghề của đại tiểu thư thật tốt, phu nhân ăn nhiều hơn những bữa bát com!”

Kỷ thị cười khổ: “Bình thường uống những thuốc đều cảm thấy chát... Triều tỷ nhi làm dược thiện thì tốt hơn nhiều, ăn cũng nhiều hơn một chút.”

Từ ma ma bất đắc dĩ nói: “... Xem ra đại tiểu thư phải thường mang dược thiện đến đây rồi!”

Mấy nha đầu lại cười rộ lên.

Bên trong phòng trở nên náo nhiệt, Mặc Ngọc vén màn đi đến. Nàng ấy hành lễ rồi mới nói: “Phu nhân, nô tài mới nghe được một chuyện quan trọng, Từ Lăng nha đầu bên người nhị tiểu thư sắp phải xuất giá rồi. Tổng di nương đã chọn cho nàng ta một viện ở bên ngoài, chờ ngày mai Điền Trang phải người đến cầu thân.”

Kỷ thị chau mày: “... Cũng chưa nghe nói gì, vội vàng gả nàng ta đi như vậy. Em có biết là gả đi đâu không?”

Mặc Ngọc gật đầu: “Nô tài nghe nói là đến phủ Bảo Định huyện Bó Lộc, Tổng gia có một Điền Trang ở đó, Từ Lăng gả cho con thứ hai của quản sự Điền Trang làm kế thất.”

Kỷ thị gật đầu: “Nha đầu kia cũng đến tuổi xuất giá rồi. Em cho nàng ta một trăm lượng bạc làm quà cưới thay ta đi.”

Cẩm Triều ở một bên nghe, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, gần đây Cố Lan gần đây vừa ý nha đầu này, kiếp trước lúc muội ta gả đến phụ quốc phủ tướng quân, Từ Lăng vẫn là nha đầu hồi môn của muội ta. Vì sao ở kiếp này, Từ Lăng đột nhiên phải đến Bảo Định phủ, Bảo Định cách xa Thích An như vậy, sau này nàng ta chắc chắn không thể trở về.

Lại còn là làm kế thất của người khác...

Cẩm Triều trở về Thanh Đồng viện, nghĩ lại hồi lâu rồi cho gọi Thái Phù đến: “... Nha đầu Từ Lăng của Cố Lan phải xuất giá rồi, ngày mai đến cầu thân. Em mang theo Bạch Vân đi uống một chén rượu, cho nàng ta ba trăm lượng bạc làm quà cưới... Mang theo mấy hộp kẹo nổ nữa.”

Thái Phù cẩn thận một chút, chưa từng thấy có chủ tử nào cho nha đầu nhiều quà cưới vậy.

Nàng ấy nhỏ giọng: “Người muốn nô tài tìm hiểu chuyện gì hay sao?”

Cẩm Triều cười cười: “Ta cũng không biết muốn tìm hiểu chuyện gì nữa, em đi xem thử rồi trở về nói với ta.”

Gần đây Thái Phù thông minh hẳn lên, không cần nàng hao tâm tổn trí chỉ bảo nữa.

Hôm sau Thái Phù thu dọn xong xuôi, mang theo ba trăm lượng bạc ngân phiếu, Bạch Vân mang theo kẹo nổ. Hai người nghe nói chỗ viện đầu hẻm thì liền bê đồ đến.

Tiểu viện ở Trần Hoài phố, mặt tiền của cửa hàng xám xịt, không quá thu hút. Có một bà tử trong phòng của Tổng di nương đang đứng ở cửa ra vào, thấy hai nhị đẳng nha đầu của đại tiểu thư cùng đến bên vội vàng cười nói: “Hai vị cô nương tự mình đến!” Sau lại bảo các nàng đến sương phòng ngồi.

Thái Phù liếc qua căn nhà nhỏ này, tường xây thành bình phong ở cổng, ngay cả cửa thùy hoa cũng không có, hai bên là sương phòng, nhà giữa, phía nam là tọa phòng. Trong sân có một cái giếng nước, trồng một cây cây hộc, nhìn qua không sót thứ gì. Nói vui mừng cũng không phải, chỉ là tấm bình phong giữa nhà có dán chữ hỷ.

Trong sương phòng còn có hai ba cô gái, đều là người của Cố Lan nhưng thân phận thấp kém, không dám nói chuyện với các nàng.

Đồ dùng trong sương phòng cũng phủ đầy bụi bẩn, đáng vẻ cũ kĩ, còn có mùi mốc meo.

Thái Phù đứng lên, đưa cho bà tử kia một thỏi bạc, cười hỏi bà ta: “Không biết bây giờ Từ Lăng cô nương đang ở đâu, bình thường quan hệ của chúng ta rất tốt, nàng ấy phải xuất giá rồi, dù thế nào cũng phải nói với nàng ấy mấy câu.”

Bà tử cười híp mắt: “Tự nhiên có thể, được quen biết với hai vị cô nương là phúc phận của Từ Lăng! Nàng ta đang ở nhà giữa, Trần bà tử đang giúp

nàng ta dọn dẹp, chờ một lát người cầu thân đến.”

Địa vị giữa các nha đầu cũng không giống nhau, tuy Từ Lăng là nhất đẳng nha đầu, các nàng là nhị đẳng nhưng các nàng là người đại tiểu thư coi trọng, Từ Lăng lại mất đi sự tín nhiệm của chủ tử, nặng nhẹ cũng nên rõ ràng, bà tử này chắc chắn muốn nịnh nọt các nàng.

Bà tử mở cửa nhà giữa, mời các nàng đi vào.

Từ Lăng ngồi trên ghế thêu, mặt không biểu tình nhìn gương trang điểm. Trần bà tử nhìn thấy Thái Phù và Bạch Vân tiến đến bèn vội hành lễ với các nàng, Từ Lăng quay đầu lại nhìn thấy các nàng thì có vẻ kinh ngạc.

Bạch Vân tiến lên cho Trần bà tử một thỏi bạc: “Phiền ma ma, chúng ta muốn nói với Từ Lăng cô nương vài lời.”

Trần bà tử đảo mắt một vòng, nhận bạc lui ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại. Bà tử khác nhìn thấy thấp giọng nói: “Bà muốn tiền không cần mạng rồi, đi nương đã nói rồi, trông coi Từ Lăng cho đến khi nàng ta đi!”

Trần bà tử hừ một tiếng: “Đừng cho là ta không biết, chắc chắn bà cũng cầm bạc của bọn họ! Dù sao người cũng sắp đi rồi, ta làm như không thấy thì làm sao di nương biết được.” Thấy vẻ mặt bà tử kia không đồng ý, bà ta cũng yếu giọng, nói thêm một câu, “Ta ở bên ngoài xem chừng thì Từ Lăng còn có thể làm ra sai lầm gì!”

Cửa khép lại, Từ Lăng xoay người thân nhiên: “Là đại tiểu thư bảo các cô đến xem chuyện cười của ta à.”

Thái Phù cười cười: “Từ Lăng cô nương sao lại nói vậy, đại tiểu thư của chúng ta tâm địa rất tốt. Nghe nói cô nương xuất giá, liền bảo hai nhà đầu chúng ta mang kẹo quả đến đây xem thử, tuy là có chút ân oán với cô nương, nhưng hôm nay cô phải rời Cố Gia rồi, vì sao chúng ta phải nhắm vào cô...”
Nàng ấy kéo ghế con tới, cầm tay Từ Lăng dịu dàng nói. Từ Lăng cắn môi một cái, không rút tay lại.

Khi nàng ta biết tin kết hôn của mình là vào vài ngày trước. Nhị tiểu thư thậm chí không cần biết nàng ta có nguyện lòng hay không, cũng chưa từng nói cho nàng ta biết người kia là loại người gì, nàng ta chỉ nghe bà tử nói là nhĩ tử của quân sự Tổng gia Điền Trang, năm trước vợ chết... Sau vài ngày, chuyện trước đây của nàng ta cũng do Mộc Cẩn làm. Bị mang đến nơi này, ngờ ngác một chút lòng cũng chìm xuống, nàng ta thậm chí không rõ đã làm sai điều gì, vì sao Nhị tiểu thư đối xử với nàng ta như vậy...

Mộc Cẩn ngày thường quan hệ tốt với nàng ta cũng không đến đây, vậy thì có thể biết được thái độ của Nhị tiểu thư rồi.

Nàng ta không ngờ Thái Phù và Bạch Vân lại đến thăm nàng ta.

Thái Phù lấy ngân phiếu trong tay áo ra, nhét vào tay Từ Lăng, nàng ấy phát hiện tay Từ Lăng đỏ mề hôi nhiều vô cùng. Giọng Thái Phù nhu hòa: “Là đại tiểu thư cho cô ba trăm lượng bạc, đại tiểu thư nói, cô cũng không thể không có bạc phòng thân. Phòng ngừa vạn nhất, bạc không nên bỏ vào đồ cưới, để trong người thì tốt hơn.”

Từ Lăng có vẻ không rõ: “Việc này... Việc này vì sao...” Ba trăm lượng quá nhiều!

Thái Phù lắc đầu: “Ta cũng không hiểu, cô cẩn thận cũng đúng. Con dâu quân sự Điền Trang kia chết không rõ nguyên do... Cô không thể không phòng bị!” Dáng vẻ cân nhắc cho nàng ta như lẽ dĩ nhiên.

Trong lòng Từ Lăng càng lo lắng, bất giác nắm chặt tay Thái Phù, lúc sau mới giật mình phát hiện tay Thái Phù bị mình ấn móng tay vào. “Xin lỗi... Ta...”
Giọng nàng ta hơi nức nở, “Ta không biết nên làm sao bây giờ...”

Thái Phù và Bạch Vân an ủi nàng ta, cuối cùng Từ Lăng bình tĩnh trở lại. Bên ngoài ồn ào một lúc, Bạch Vân đẩy bình phong ra xem, mấy người mặc hồng y bên nhà trai đã đến rồi, bọn họ cười nói lớn tiếng, trong sân ồn ào.

Từ Lăng đột nhiên nắm chặt tay Thái Phù!

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tiết Lộ Bí Mật

Chuyển ngữ – Dung Lung TungBeta – Đăng Trà My Từ Lăng nhìn Thái Phù, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, ánh mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt.

“Thái Phù cô nương, nhiều năm như vậy rồi, Nhị tiểu thư làm không ít chuyện có lỗi với đại tiểu thư... Hơn phân nửa ta cũng tham dự trong đó. Không ngờ lại có lúc này, cũng chỉ có các cô tới thăm ta.” Nàng ta cười cười như tự giễu, “Ta và nhị tiểu thư bây giờ coi như cũng đã hết tình cảm chủ tớ. Ta coi như là cuối cùng cũng làm được một chuyện tốt, cô nói với đại tiểu thư rằng ngàn vạn đừng để ý tới chuyện Trần Huyền Thanh, Trần Huyền Thanh vốn

không thích đại tiểu thư, lời Nhị tiểu thư nói đều là lừa gạt đại tiểu thư mà thôi...”

Thái Phù thở dài, không ngờ Từ Lăng lại đồng ý mở miệng nói những chuyện này. Chỉ có điều về chuyện Trần Huyền Thanh, đã lâu nàng không có nghe đại tiểu thư nhắc tới nữa, bây giờ tiểu thư đã không còn như xưa, những thứ mà tiểu thư để ý cũng không như trước nữa.

Bên ngoài, những nam tử kia cũng đã uống nước xong, lại đi tới cửa chính phòng, vừa cười lại náo loạn ồn ào. Bạch Vân thấy một người đàn ông tráng kiện, hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ áo bào hách hồng bằng lụa, ngẩng đầu đi đến trước mặt chính phòng, cặp mắt kia chau lại nhìn Bạch Vân ra vẻ chán chường.

Nàng không khỏi cảm thán: “Đáng tiếc cho Từ Lăng cô nương... lại phải gả cho kẻ như vậy!”

Bên ngoài tiếng ồn ào ngày càng lớn, Từ Lăng đi đến trước tấm bình phong nhìn thoáng qua, mặt mũi trắng bệch. Nàng ta mím môi, tròng mắt liếc qua liếc lại, đột nhiên quay người nói với Thái Phù: “Một câu cuối cùng, Tống di nương và Nhị tiểu thư muốn hại chết phu nhân! Các cô nhất định phải cảnh báo đại tiểu thư.”

Thái Phù cả kinh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Từ Lăng cô nương, cô nói cái gì?”

Từ Lăng lắc đầu, khoe miệng nở một nụ cười. Cửa phòng đã bị gõ liên hồi vang lên tiếc cốc cốc, âm thanh càng lúc càng lớn. Hai bà tử ngăn cản mà cũng vô dụng, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi kia thô lỗ gào lên: “E lệ cái gì! Sớm muộn cũng là người của ông này, mau mở cửa!”

Bạch Vân đang muốn kéo Từ Lăng lại, nàng muốn hỏi câu nói cuối cùng kia là có ý gì. Cửa phòng lại bị một đám người đẩy ra, hai bà tử vội vàng lui vào trong, bảo vệ chặt chẽ Từ Lăng, lại cười lạnh: “Người xem, việc này không hợp quy củ lắm, dù sao cũng chỉ mới là lễ thân nghênh...”

Người đàn ông kia vốn không muốn bỏ qua, liền đi tới kéo Từ Lăng muốn dẫn nàng ta đi, Từ Lăng chỉ cười lạnh, cuối cùng vẫn không thấy đám người Nhị tiểu thư tới.

Thái Phù giữ chặt Bạch Vân đang muốn tiến lên hỏi thăm, nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “... Nàng ta sẽ không nói thêm nữa đâu.”

Hai người vội vàng chạy về Thanh Đồng Viện. Cẩm Triều đang luyện chữ ở trong thư phòng. Thái Phù nói cho Cẩm Triều nghe chuyện ở tòa nhà trên phố Trần Hoài và lời Từ Lăng đã nói, một chữ cũng không bỏ sót. Cẩm Triều nghe xong liền lặng lẽ trầm tư.

Nàng cũng không ngờ Từ Lăng lại kể cho Thái Phù nghe những chuyện này.

Chuyện Trần Huyền Thanh thì đương nhiên không cần phải nói, nếu nàng còn yêu thích Trần Huyền Thanh thì thật đúng là ngu dốt đến đáng thương.

Nhưng mà Từ Lăng nói câu cuối cùng nói kia là có ý gì?

Nàng đương nhiên biết nàng với Tống Diêu Hoa và Cố Lan xung khắc như nước với lửa, nhưng lại không ngờ bọn họ đã đến tình trạng muốn giết lẫn nhau! Là điều gì khiến bọn họ có ý nghĩ như vậy? Đây cũng không phải chuyện đơn giản như đánh chết một nha đầu nữa rồi!

Trong lòng Cẩm Triều suy nghĩ đến mấy khả năng, cho dù Tống di nương có ghen ghét mẫu thân thì cũng không muốn mẫu thân chết. Trừ phi mẫu thân động chạm tới thứ bà ta đề ý nhất... Bà ta đề ý nhất còn có thể là cái gì, đương nhiên là Cố Lan rồi.

Kiếp trước Tống di nương mang thai, sau khi mẫu thân chết nửa năm mới được phù chính (*). Bây giờ bụng Tống di nương vẫn chưa có động tĩnh, hơn nữa đã hơn một tháng phụ thân chưa tới chỗ bà ta bởi vì chuyện của Cố Lan. Bà ta muốn có động tĩnh cũng khó. Nếu muốn sau khi mẫu thân chết được phù chính (*), thì đương nhiên là không thể nào. Nói không chừng phù chính (*) không thành, phụ thân ngược lại còn cưới kẻ thất, bà ta càng được không bù mất.

Nếu như không phải là vì thân phận đích nữ của Cố Lan...

Cẩm Triều đột nhiên nhớ tới việc Cố Lan vẫn xem thường Mục Đại công tử. Lại nghĩ tới lời nói đêm đó khi Cố Lan đến tìm nàng... Cố Lan cảm thấy gả cho Mục Tri Dịch là hủy hoại nàng ta, bởi vậy nên mới ghi hận mình đến tận xương tủy.

Trong đầu Cẩm Triều đột nhiên nghĩ tới một giả thiết vớ vẩn. Vớ vẩn đến nỗi chính nàng cũng cảm thấy không có thể xảy ra, nàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, mới phát hiện nước trà đã sớm lạnh rồi, bèn đặt chén trà xuống, chậm chạp dạo bước trong thư phòng.

Bạch Vân và Thái Phù đứng ở một bên hai mặt nhìn nhau, lại không biết Cố Cẩm Triều đang suy nghĩ gì, cũng không dám lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của đại tiểu thư.

Cẩm Triều càng nghĩ càng cảm thấy có thể! Tuy giả thiết này vô cùng vớ vẩn nhưng lại tuyệt đối là chuyện Cố Lan có thể làm!

Nàng đứng lại thì thảo tự nói, sau đó lập tức ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đang chiếu vào.

Hắn là như vậy! Cố Lan không muốn gả cho Mục Tri Dịch, cho nên muốn mẫu thân chết, khi mẫu thân chết rồi, nàng ta có thể lấy cớ giữ đạo hiếu mà không lấy chồng! Cha mẹ mất, phải giữ đạo hiếu ba năm. Năm đầu không nên cưới gả. Cố Lan nhất định sẽ coi đây là cái cớ, từ chối gả cho Mục Tri Dịch!

Mặc dù chỉ là suy đoán của nàng nhưng lại có khả năng giải thích nhất!

Thái Phù thấy đại tiểu thư chau mày không nói, lại nhìn thoáng qua nước trà đã lạnh. Nắng ấy nhẹ chân nhẹ tay bê chén trà đi ra ngoài đổi trà.

“Tiểu thư, nô tỳ đã thêm nước hạnh vào trà cho người.” Thái Phù đặt chén trà ở trên thư án.

Cầm Triều nhìn qua nước trà màu nâu nhạt. Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

Vì nguyên nhân gì mà Cố Lan và Tống di nương lại muốn mẫu thân chết, đây chỉ là chuyện thứ yếu, vấn đề trọng yếu nhất là... rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì?

Cầm Triều hỏi Thái Phù: “Từ Lăng đã đến Thuận Thiên Phủ rồi à?”

Thái Phù đáp: “Tính theo lộ trình, nếu đi nhanh cũng có thể đã tới. Nếu tiểu thư muốn hỏi tình huống thì chúng ta có thể cho người cỡi ngựa đuổi theo...”

Cầm Triều lắc đầu nói: “Hướng đi Bảo Định phủ đường núi đã có ba hướng, còn không tính đến đi đường tắt, muốn tìm bọn họ cũng khó...”

Huống hồ coi như là đã tìm được Từ Lăng thì nàng ta chưa chắc đã biết thêm gì hơn nữa.

Bạch Vân do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Nô tài lại cảm thấy lời của Từ Lăng cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, dù sao nàng ta cũng chỉ là nha hoàn, hơn nữa cũng không được Nhị tiểu thư tín nhiệm. Nếu Nhị tiểu thư và Tống di nương có tâm tư này thì làm sao lại để cho nàng ta nghe được...”

Cầm Triều thờ dãi: “Chính là như vậy mới có thể tin, nếu Từ Lăng vẫn là trung bộc của Cố Lan thì lời nàng ta nói ta mới là không đáng nghe.” Từ Lăng không phải là người thông minh, nếu không phải bởi vì trung tâm thì cũng sẽ không ở bên Cố Lan lâu như vậy. Nói không chừng đúng là đã nghe được Cố Lan nói chuyện này với Tống di nương, bọn họ mới muốn đưa nàng ta đến Bảo Định, khiến nàng ta vĩnh viễn không thể trở lại Yên kinh...

Cầm Triều nghĩ ngợi, bảo Thái Phù gọi Vũ Trúc đến, vết thương của Tú Cừ đã tốt hơn rất nhiều, tiểu nha đầu này cũng sinh long hoạt hổ hẳn lên.

Nàng ấy tiến lên hành lễ, Cầm Triều lại hỏi nàng ấy vết thương của Tú Cừ như thế nào, Vũ Trúc gật đầu thưa: “Những ngày này nàng ấy nghỉ ngơi rất tốt, vết thương trên người cũng đều khép lại rồi, tuy tinh thần vẫn không tốt lắm nhưng đã không có đáng ngại nữa.”

Nàng ấy nghiêng đầu nghĩ ngợi, vừa cười vừa ghé sát vào người Cầm Triều nói: “Tiểu thư, mỗi ngày nô tỳ và nàng ấy ở chung một chỗ, nàng ấy luôn nói người rất tốt. Không bằng chúng ta giữ nàng ấy lại, nô tỳ thấy nàng ấy cũng không phải là kẻ ngu dốt, ngược lại còn trung hậu thật thà... Nhất định có thể giúp đỡ tiểu thư!”

Cầm Triều cười cười: “Phải xem nàng ấy có nguyện ý hay không đã.” Không nói tiếp chuyện về Tú Cừ, nàng lại nói về chuyện Tống di nương với Vũ Trúc, “... Ngày mai em mang theo Vũ Đồng đến Lâm Yên tạ, xem xem chỗ bọn họ có cái gì dị thường. Phải cẩn thận một chút, đừng để họ phát hiện.” Đáng người Vũ Trúc và Vũ Đồng nhỏ nhắn xinh xắn, làm việc tương đối dễ dàng, tìm những nơi có cây um tùm trốn kỹ một chút thì rất khó nhìn thấy.

Đôi mắt Vũ Trúc linh động đảo vòng vòng, thấp giọng hỏi Cầm Triều: “Tiểu thư, người muốn nô tỳ đi giám thị bọn họ ư? Có phải gần đây bọn họ muốn làm chuyện xấu không ạ?”

Bạch Vân cười vỗ vỗ đầu của nàng ta: “Tiểu thư bảo cô làm thì làm đi, sao còn nhiều lời như vậy nhỉ!”

Vũ Trúc sờ đầu thờ phỉ phỉ nói: “... Bạch Vân tỷ tỷ lại đánh muội, nếu đầu không dùng được nữa thì không thể giúp tiểu thư làm việc được đâu!”

Tất cả mọi người cười rộ lên, Bạch Vân xấu hổ trừng mắt liếc nàng ta.

Thế nhưng trong lòng Cầm Triều có hơi lo lắng, mặc dù biết Tống di nương và Cố Lan có sát tâm với mẫu thân nhưng nàng thật sự không biết được họ muốn làm gì. đành để cho Vũ Trúc giám sát Lâm Yên tạ, nếu các nàng thật sự muốn làm gì thì mình cũng có thể biết được đôi chút.

Một lát sau Đông ma ma tới, dẫn theo La Vinh Bình và một lão giả mặc một bộ áo bào vải xanh khác.

Cầm Triều gặp bọn họ ở phòng khách.

Mùng ba tháng năm là sinh nhật phụ thân 38 tuổi, tuy không phải đại thọ nhưng trong phủ cũng phải mở yến hội, mời những quan viên đồng liêu thân hữu quen biết với phụ thân tới uống rượu. Cầm Triều cũng muốn chuẩn bị cho phụ thân một phần thọ lễ, nên gọi La Vinh Bình tới thương nghị.

La Vinh Bình chấp tay hành lễ với Cầm Triều trước, sau mới giới thiệu vị lão giả mặc áo bào bằng vải xanh đứng bên cạnh: “... Đây là tiên sinh kế toán do nô tài mời tới, tên gọi Tào Từ Hành.”

Cầm Triều cười gật đầu với ông ta, Tào Từ Hành chính là tú tài bản cùng mà Đông ma ma đã nhắc tới, là bà con xa của Tào gia ở phố Hòe Hương. Chỉ là Đông ma ma nói năm nay tuổi ông ta chưa qua năm mươi, nhưng hôm nay nàng thoát nhìn vị tiên sinh này lại đầu đầy tóc bạc, đáng vẻ nếu nói 60 cũng không kém.

Tào Từ Hành chấp tay hành lễ với Cầm Triều: “May mà La chương quý cho lão một miếng com ăn, bằng không thì lão hủ đã chết đói đầu đường từ lâu rồi...”

La Vinh Bình cười nói: “Tào tiên sinh cũng là người có tài nhưng không gặp thời. Phần chuẩn bị thọ lễ này nô tài chưa từng đọc sách gì, không bằng Tào

tiên sinh có kiến thức, liền nghĩ đến việc dẫn Tào tiên sinh tới giúp đại tiểu thư tham mưu.”

Cầm Triều nhân tiện nói: “Lão tiên sinh không cần khách khí, phụ thân của ta rất thích tùng bách, không bằng tìm một bức tùng bách bác đồ cổ tặng cho phụ thân làm thọ lễ. Lão tiên sinh thấy như thế nào?” Đông ma ma cũng đã nhắc về tính tình của Tào Tử Hành này với nàng, cũng là bị chế nghệ ảnh hưởng, cũng được xem là có học vấn hơn người. Trong lòng Cầm Triều cũng đã chọn lựa mấy danh gia chuyên họa tùng, không biết vị Tào Tử Hành này muốn nói như thế nào.

Tào Tử Hành hơi suy nghĩ một chút, chấp tay nói: “Danh gia họa tùng, lão hủ cho rằng Lý Hàm Hi, Mã Khâm Sơn, Tào Hựu Huyền đều có tay nghề tốt, trong đó lại dùng Tào Hựu Huyền có nét vẽ tùng bách cứng cáp nhất.”

Cầm Triều có phần nghi hoặc: “Lão tiên sinh chắc cũng biết là Ngô Trọng Khuê họa tùng cũng đẹp, ở phương diện này danh tiếng ông ta cũng không kém mấy ai.”

Tào Tử Hành cười cười: “Nếu là quà chúc thọ cho Cố thị lang thì dùng tranh của Tào Hựu Huyền là tốt nhất. Có thể đại tiểu thư không am hiểu về phương diện này lắm, Ngô Trọng Khuê vẽ tùng thường mang tới cảm giác trơn trợt, y làm người quá kháng gián cô khiết, lại là danh sĩ ẩn cư, thật sự không thích hợp.”

Cầm Triều lập tức cười rộ lên, Tào tiên sinh này nói chuyện thẳng thắn, nếu so đo về chuyện ông ta am hiểu thì chỉ sợ sẽ bị ông ta cho ăn không ít thiệt thòi. Nàng nhìn thoáng qua giấy Tào Tử Hành, một đôi giấy vài bình thường, tuy cũ nát nhưng lại vô cùng sạch sẽ.

“Vậy thì làm phiền tiên sinh chọn giúp ta một bức tùng bách đồ.” Cầm Triều lại càng khách khí với ông ta, Tào Tử Hành trịnh trọng hành lễ, cùng La Vĩnh Bình lui xuống. Cầm Triều nghiêng người nói với Đông ma ma, “Tào Tử Hành có thể dùng, bà bí mật nói với La chương quỹ đưa cho ông ta thêm chút bạc.”

Người đọc sách thanh cao, có muốn cho ân huệ cũng không được gây động tĩnh lớn

Bạn đang đọc truyện *Luong Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tiên Sinh

Chuyển ngữ – Nguyễn Thu HuyềnBeta – Oa Lạc, Đặng Trà MySắp tới sinh thần phụ thân, cuối cùng Cố Lan mới có thể thả lỏng đôi chút từ trong thư phòng, nàng ta không cần phải chép lại “Nữ Huân” và “Nữ Tắc” nữa. Ngày thứ hai, nàng ta liền tới chỗ Kỷ thị thỉnh an, cư xử đúng mực, không có một chút sơ sót nào. Cầm Triều ở một bên nhìn nàng ta, nửa tháng chép sách này đúng là đã mài thành một Cố Lan trầm tĩnh thế này...

Phụ thân suy tính một chút, sau đó sai người đi tìm Phó sư phụ am tường Tô tú tới dạy Cố Lan học nghệ, cũng coi như là tìm việc cho nàng ta làm.

Phụ thân còn tìm cho Cầm Triều một sư phụ dạy cô cầm có tiếng. Vị tiên sinh Trình Vọng Khê này cũng đã quá ba ngày không đến giảng bài cho Cầm Triều.

Y ở trong ngoại viện dành cho khách, đồ ăn thức uống đều là cao lương mỹ vị do phụ thân sai người mang tới. Nghe đâu mấy ngày trước y tới huyện An du ngoạn, nhắm trúng một bức cổ họa, liền nói với gia nhân mà phụ thân phái tới hầu hạ y. Ngày hôm sau, bức cổ họa đã nằm trên bàn trà của y.

Phụ thân bí mật đi tìm Cầm Triều, hỏi nàng cảm nghệ nâng lên được mấy phần, lại còn nói: “Dù sao cũng là sư phụ của con, nhất nhất không được bạc đãi y. Trình Vọng Khê tiên sinh là truyền nhân của phái Ngu Sơn, cao ngạo là điều có thể hiểu được.”- Hẳn là ông đã nghe nói quan hệ giữa nàng và vị Trình tiên sinh này không được tốt lắm.

Cầm Triều chỉ cười cười.

Có điều lý do vị Trình Vọng Khê tiên sinh này không đến giảng bài cho Cầm Triều thực ra là do y có nhiều bằng hữu. Lần này lại có một lão nho sinh từ Hằng Châu tới thăm hỏi y. Nghe nói trước kia tổ tiên nhà ông ta có truyền thống làm Tiến sĩ, bây giờ gia đạo suy tàn, ông ta đậu Tiến sĩ nhưng lại không muốn vào Hàn Lâm viện sống qua ngày, không có việc gì làm liên quan năm suốt tháng đi ngoạn du sơn thủy. Đến Cố gia lần này có thể coi là tìm chỗ ăn nhờ ở đậu. Trình Vọng Khê tỏ ra hào phóng, giữ ông ta ở lại bầu bạn. Hai người thường xuyên uống rượu đánh đàn, thỉnh thoảng lại đến Thích An, Đại Hưng du ngoạn, một ngày có thể tiêu hết mấy chục lượng bạc.

Lão nho sinh hôm nay rảnh rỗi liền hỏi Trình Vọng Khê dạy đàn ở đây thấy sao, Trình Vọng Khê liền chau mày nói: Đại tiểu thư này ở Thích An tai tiếng rất nhiều, ta thực sự là không muốn dạy nàng. Nếu không phải Cố lang gia đối xử với ta rất khách sáo, lại nghe nói nàng từng là đồ đệ của Tử Hư tiên sinh, ta nhất định sẽ không tới.”

Lão nho sinh bên kia liền hỏi: “Nếu từng được Tử Hư tiên sinh dạy, chắc không đến nỗi quá kém cỏi chứ?”

Trình Vọng Khê càng tỏ vẻ coi thường: “Tuy mang tiếng là đã từng được thụ giáo Tử Hư tiên sinh nhưng năng lực tiếp thu của nàng ta quả thật quá kém. Ta dạy đi dạy lại nàng ta Phô Âm chú rất nhiều lần, nàng ta cũng không đánh được. Xem ra lời thiên hạ đồn nàng ta ngu dốt quả thật không sai”.

Hai người ngồi trong hiên nhà vũ nói chuyện, tất cả đều bị gia nhân hầu hạ bên cạnh nghe được, ngày hôm sau liền đến tai Cẩm Triều.

Nàng thực sự cảm thấy tức cười: “Nói như thế y mới là người chịu ủy khuất vậy!”

Thái Phù ở bên cạnh nghe được cảm thấy lời này rất đúng, liền thưa với Cẩm Triều: “Tiểu thư, không bằng chúng ta nói hết với lão gia, sau đó đuổi hai người này ra khỏi phủ. Đã ăn không uống không nhà chúng ta, lại dám bêu xấu người!”

Cẩm Triều cười cười nói: “Việc này không thể nóng vội...”

Đợi đến hôm Trình Vọng Khê đến giảng bài, nàng liền đích thân đứng ngoài phòng khách chờ y. Trình Vọng Khê giặt mình, y cảm thấy Có Cẩm Triều cường điệu quá, không để ý nam nữ cách biệt gì cả! Bình thường đều là chờ Cẩm Triều ngồi trong phòng khách đã buông rèm y mới đi vào, chờ y đi khỏi, Cẩm Triều mới đi ra. Y chưa từng thấy dung mạo mà người đời ca ngợi là tuyệt sắc của vị đại tiểu thư này. Đương nhiên y cũng không muốn thấy dung mạo của nữ tử điều ngoa đó, nhưng nói thật lòng dung mạo này thật sự có thể làm cho người ta vừa nhìn thấy đã có cảm giác vô cùng thoải mái.

Ai biết được hôm nay vị đại tiểu thư này lại đích thân nghênh đón mình. Tầm tuổi nàng ta độ mười lăm, mười sáu, mặc một bộ áo Thủy Thanh thêu họa tiết cánh sen, váy Nguyệt Hoa màu trắng ngà, trên thắt lưng xanh còn đeo một đôi ngọc bội. Vóc người đặc biệt rực rỡ xinh đẹp, vô cùng tuyệt mỹ, tựa như đóa hải đường ngày xuân. Thật sự làm người ta quá kinh diễm.

Cẩm Triều liếc mắt nhìn Trình Vọng Khê, cười nói: “Tiên sinh đã lâu không tới, ta liền đích thân ra ngoài nghênh đón ngài, mời ngài vào phòng khách ngồi.”

Trình Vọng Khê lúc này mới tỉnh táo lại, húng hắng ho mấy tiếng rồi nói: “Đại tiểu thư không cần làm vậy, không hợp quy củ cho lắm.”

Cẩm Triều lại nói: “Tiên sinh là sư phụ của ta, ta đương nhiên nên tự mình nghênh tiếp. Ngài lại nói như vậy, phải chăng là không tôn trọng tình nghĩa sư đồ chúng ta?”

Trình Vọng Khê bị lời của nàng dồn tới chỗ bí, liền bĩu môi một cái không vui.

Cẩm Triều liền mời y ngồi xuống, lại bảo Thái Phù buông bức rèm trúc xuống, nói với Trình Vọng Khê: “Tiên sinh không bằng nghe ta đàn một khúc, đây là khúc nhạc do chính tay Từ Hư tiên sinh soạn thành cảm phổ. Lão nhân gia ngài cảm nghe cao siêu, ta cố gắng lắm cũng chỉ học được hai, ba phần.”

Trình Vọng Khê vốn là muốn tùy tiện đàn một khúc rồi kiểm soát chuẩn đi uống rượu cùng lão hữu kia.

Nếu Cẩm Triều đã nói vậy, y cũng chỉ có thể khách khí: “Vậy được, tiểu thư, mời đàn.”

Cẩm Triều trầm ổn tinh thần. Vốn dĩ Từ Hư tiên sinh dạy nàng một thủ khúc tiếng đàn cổ điển kỳ ảo, lại vô cùng uyển chuyển, hàm ý sâu xa. Dù là Trình Vọng Khê không muốn nghe nhưng nghe được cũng phải giật nảy mình. Cảm nghe của Từ Hư tiên sinh quả nhiên tài tình, thủ khúc này chính là ông ta viết, không sai... Nay Có Cẩm Triều có thể đàn ra ý tứ trong đó, cũng không tính là quá ngu dốt.

Cẩm Triều đàn xong một khúc, liền bảo Thái Phù kéo rèm lên, nhân nhạ mở miệng: “Tiên sinh vừa nghe xong ta đàn một lần, không biết có thể đánh lại không?”

Trình Vọng Khê nhíu mày lại: “Cô đây là ý gì? Cô đặt mình ở giữa, ngay cả cô gây thế nào, vỗ dây ra sao ta cũng không thấy, làm sao có thể đánh lại đây?” Trong lòng y vô cùng bất mãn, cảm thấy Có Cẩm Triều đang lấy Từ Hư lão tiên sinh ra làm nhục mình.

Cẩm Triều ồ lên một tiếng: “Nếu ngài biết thả mình xuống không nhìn thấy không thể đánh, tại sao ngài vẫn dùng cách đó để dạy ta? Ta không học được liền nói ta ngu dốt. Vậy ngài cao minh, cách một lớp rèm, ngài đánh được ư?”

Trình Vọng Khê sững sốt một chút, khi tỉnh táo lại liền nổi giận: “Nhưng ta là sư phụ của cô, cô lại dám nói những lời bất kính đó với ta?”

Cẩm Triều cười cười, đáp: “Ngài dạy ta ra nghề mới được coi là sư phụ của ta. Nhưng ngài ở Có gia lại chẳng dạy ta cái gì, sao có thể tính là sư phụ của ta đây. Coi như ngài đến đánh đàn cho ta thưởng lãm, ngài ở Có gia ăn không uống không lâu như vậy, chúng ta đã sòng phẳng từ lâu mới phải.”

Về mặt Trình Vọng Khê biến sắc, lúc đỏ lúc trắng, tức giận chỉ mặt Cẩm Triều: “Cô... cô thực sự là... Có gia các người đúng là khinh người quá đáng...”

Người đọc sách thánh hiền chính là như thế, động chút là mắng người. Không chỉ mắng người, hấn còn giảng giải đạo lý tới lúc lưỡi hấn thốt nút lại với nhau mới thôi.

Thái Phù và Thanh Bò đứng ở một bên, trên khóe miệng đều ẩn hiện ý cười. Cẩm Triều bình thản nâng chum trà lên, còn cố tình dận dò Thái Phù: “Tiên sinh nóng như vậy còn không mau đưa tiên sinh ra ngoài hóng mát!”

Thái Phù liền liên tục vâng dạ. Trình Vọng Khê đứng lên hừ lạnh với Cẩm Triều: “Không cần! Đại tiểu thư thiên tư phi phàm, ta thật sự không dạy được. Cáo từ!” Sau đó liền phất tay áo quay người bỏ đi.

Cẩm Triều dận dò Thái Phù: “Đi tới chỗ phụ thân ta, nói rõ mọi chuyện, bảo người đừng ngăn cản y.”

Thái Phù nhanh nhẹn lĩnh mệnh đi ngay.

Trình Vọng Khê trở lại ngoại viện liền bắt đầu thu dọn hòm xiềng tư trang, lão nho sinh kia cũng bận bịu theo lời y thu dọn đồ đạc, ngạc nhiên cùng bất đắc dĩ hỏi y: “Đệ sao vậy, ở chỗ này chẳng phải rất tốt sao?”

Trình Vọng Khê tức giận tới mức nghẹn lời: “Quả thực khinh người quá đáng! Thật sự là không thể ở nổi nữa!”

Nếu Trình Vọng Khê mà đi, ông ta chắc chắn lại phải cuốn gói bỏ đi cùng y, chẳng còn hi vọng có thể tiếp tục tá túc ở Cổ gia nữa. Nghĩ tới đó, lão nho sinh đành bất đắc dĩ thu dọn đồ đạc, lại quay ra khỏi y: “Vây đệ muốn đi đâu?”

Trình Vọng Khê sùng sốt một chốc. Vừa rồi lửa giận bốc cao nhất thời không suy nghĩ, y vốn nghĩ tin mình muốn bỏ đi vừa truyền ra ngoài, nhất định Cổ Lang sẽ tới ngăn cản, đồng thời trách cứ nữ nhi của ông. Ai ngờ y vừa mới bỏ đi, tên gia nhân hầu hạ bên cạnh hẳn cũng một đi không trở lại.

Cổ Lang này thì khách khí, còn con gái của ông quá cao ngạo ương bướng, lại còn không hiểu lí lẽ! Trình Vọng Khê nghĩ tới đây liền tức giận, kéo lão nho sinh đi về phía cổng chính Cổ phủ. Dọc đường, gia nhân, ngay cả bà tử quét sân cũng không nhìn, không nói, không ra tay ngăn cản y, quả thực kỳ lạ.

Chờ y đi tới cửa lớn liền có người bước ra. Trình Vọng Khê nhận ra đây chính là Lý quản sự bên người Cổ Đức Chiêu. Y thờ phào nhẹ nhõm. Nếu cứ không kèn không trống mà không ra khỏi Cổ gia y cũng không nở, may là vẫn có kẻ tới ngăn cản y. Chẳng ai ngờ Lý quản sự lại cười híp mắt nói: “Trình Vọng Khê tiên sinh, lão gia dặn dò tôi tới gặp ngài còn đặc biệt nói ngài là có việc phải đi, chúng tôi không được ngăn cản, nhưng nhất định không được mang đồ của Cổ gia đi.”

Trình Vọng Khê tỉnh mộng, đây không phải là đến cản y ư?

Y lạnh lùng nhìn Lý quản sự nói: “Ông nói cho đúng, ta lấy thứ gì của Cổ gia nhà các ông?”

Lý quản sự tiếp tục cười nói: “Ba ngày trước ngài nói muốn một bức cổ họa, lão gia nhà ta liền bỏ ra bốn trăm lượng mua lại, còn một thanh mài mực bằng ngọc quý, lư cổ ba chân...”

Lý quản sự càng nói, sắc mặt Trình Vọng Khê càng khó coi. Những thứ này đều là hàng cực phẩm y tỉ mỉ chọn lựa. Được, không cho y lấy thì thôi, y muốn xem những kẻ này có kết cục đẹp đẽ như thế nào! Trình Vọng Khê liền vút lại một cái hòm, miệng nói dứt khoát: “Những thứ đồ tầm thường này ta không cần”.

Y kéo lão nho sinh ra khỏi cổng, bị ánh nắng mặt trời chiếu vào mới tỉnh táo hơn một chút. Trên người y không có tiền, mấy chục lượng bạc mang theo người đều ở trong cái hòm vừa rồi ném lại trước mặt Lý quản sự, y không muốn quay lại lấy.

Lão nho sinh chỉ có thể nói: “Ta đang làm sư gia cho Đào gia bên sông Hương, hay là đệ cùng ta về đó?”

Trình Vọng Khê có hơi bất mãn: “Đào gia đó cũng chỉ là một cử nhân, vậy mà kiêu căng hống hách khiến người ta khinh bỉ. Ta không muốn...” Y nghĩ lại tình cảnh của mình hiện giờ, lại nhìn lão nho sinh đang tỏ vẻ bất đắc dĩ, liền nuốt nửa câu sau ngược lại.

Thái Phù đem kể lại chuyện Trình Vọng Khê bị Lý quản sự đuổi ra khỏi phủ, chúng nha đầu đều cười vang cả nhà. Cẩm Triều nghĩ chuyện này cũng rất tốt với Trình Vọng Khê, để cho y thức tỉnh, thôi cái suy nghĩ rằng tất cả mọi người đều mắc nợ y. Lúc này Vũ Trúc đi qua cửa Môn Hạm tiến vào, nhỏ giọng thưa với Cẩm Triều: “Đại tiểu thư, Tú Cừ muốn gặp người, hiện đang ở bên ngoài.”

Các vết thương của Tú Cừ đều đã khép miệng, bây giờ đã có thể đi lại trong sân viện Thanh Đồng. Đây là lần đầu tiên Cẩm Triều tới thăm nàng ấy. Tú Cừ bị bệnh lâu như vậy, so với lúc trước thì người càng ngày càng gầy, mặt vàng như nghệ. Nàng ấy mặc áo cánh mỏng màu xanh, trông vô cùng yếu ớt.

Tú Cừ hành lễ với Cẩm Triều, nói: “Nô tỳ muốn cầu xin đại tiểu thư tác thành cho nô tỳ một việc. Nô tỳ cam tâm tình nguyện ở lại viện Thanh Đồng vậy nước, quét nhà, giặt quần áo, chỉ cần tiểu thư không đuổi nô tỳ đi. Cả người nô tỳ bây giờ chỗ nào cũng toàn là vết thương, ra khỏi phủ chỉ có nước đi lấy chồng.”

Cẩm Triều dịu dàng ấy đứng dậy, nói: “Sức khỏe của em chưa hoàn toàn bình phục, mau đứng lên.” Lại hỏi nàng ấy “Em thành ra như vậy cũng một phần do ta, không hận ta ư?”

Tú Cừ cười, lắc đầu: “Nô tỳ còn nhỏ, nhưng cũng phân rõ được trắng đen thị phi. Hại em ra nông nỗi này là Tống di nương, người không hề cố ý. Huống hồ người còn cứu tính mạng nô tỳ.” Nàng ấy nói tới đây liền hạ giọng, “Nô tỳ từ nhỏ đã không cha không mẹ, một cái mạng nhỏ chẳng ai cần, cứ coi như lúc chết cũng không ai đau lòng... Chỉ cầu đại tiểu thư cho nô tỳ có miếng cơm, nô tỳ vẫn muốn được hầu hạ đại tiểu thư.”

Cẩm Triều thở dài, người Tú Cừ đầy sẹo như thế, sau này thả nàng ấy ra phủ lấy chồng thì cũng không được.

Nàng cười, vỗ tay Tú Cừ: “Vây em đến chỗ ta làm đi. Bây giờ có hai tiểu nha đầu mới vào làm, Thái Phù vì quản các nàng ấy mà phân tâm nên cạnh ta cũng đang thiếu người.”

Chương 63: Được Thiện

Chuyển ngữ – Nguyễn Thu HuyềnBeta – Thanh Mai, Thảo ThanhTú Cừ bắt đầu trở thành nha hoàn hầu hạ bên cạnh Cẩm Triều, làm một ít việc vặt như may vá thêu thùa.

Vũ Trúc không phải chăm sóc Tú Cừ, liền trở nên rảnh rỗi, ngày nào cũng kéo Vũ Đồng đến Lâm Yên tạ. Lâm Yên tạ nằm bên ngoài hành lang lát đá xanh, bên cạnh hành lang có một bụi lớn hoa Hoàng Hoè Quyết Minh. Giờ là mùa hoa nở, Vũ Trúc liền kéo Vũ Đồng ra ngồi đằng sau bụi hoa hoè, bấy giờ mới đem hộp kẹo mè đường ra chia cho nàng một ít.

Vũ Đồng liền nhỏ giọng nói nàng:

“Muội xem muội kia, mu bàn tay chỗ nào cũng dày, múp míp toàn thịt là thịt. Cần thận không lại tròn mập như Lý ma ma đấy...”

Vũ Trúc mút mút ngón tay, cười hì hì:

“Muội chính là không sợ mập đấy, đồ ăn ngon như vậy mà không được ăn, quả thật quá khó chịu.”

Hai nha đầu nhỏ giọng nói chuyện. Vũ Đồng chợt trông thấy phía hành lang đá xanh có người đi tới, liền kéo tay áo Vũ Trúc. Vũ Trúc tức thì liền trở lên tỉnh táo, nàng ấy lùi lại, nấp sau bụi hoa hoè, theo khe hở ở giữa kia để nhìn về phía người đang tới. Đúng là nha đầu Ngọc Hương hầu hạ bên cạnh Tổng di nương.

Nàng ta đi qua hành lang Thanh Thạch, liền chuyển hướng đi về phía bên trái, hình như là đi ra ngoài viện.

Vũ Trúc nhỏ giọng nói với Vũ Đồng:

“Ngọc Hương ở chỗ Tổng di nương cũng chỉ là một nha hoàn bưng trà rót nước, không biết muốn đi theo hướng đó để làm gì, cắt kẹo đường vào đi, chúng ta bám theo xem.”

Vũ Đồng nhỏ giọng ngăn cản:

“Đại tiểu thư sai chúng ta ở chỗ này quan sát động tĩnh, nếu như chúng ta đi, nơi này ai canh chừng? Làm chậm trễ chuyện tiểu thư giao cho, nhất định ta và người sẽ bị Bạch Vân ti ti phạt.”

Vũ Trúc giải thích với nàng:

“Ta ở chỗ này mấy ngày rồi cũng không phát hiện ra điều gì, khó khăn lắm mới nhìn thấy nàng ta lén lút đi ra bên ngoài viện. ở chỗ này canh chừng cũng vô dụng, chỉ bằng bám đuôi, theo dõi nàng ta.”

Vũ Đồng hừ một tiếng, không muốn cùng nàng rời đi. Vũ Trúc nhìn thấy người sắp đi khuất tầm mắt, lông mày vênh lên:

“Được rồi! Muội cứ tiếp tục ở đây canh chừng, ta đi một mình.” Nàng ôm lấy hộp kẹo đường, cẩn trọng bám theo Ngọc Hương, còn Vũ Đồng tìm một chỗ kín đáo khác, tiếp tục canh chừng Thanh Thạch đường.

Vũ Trúc nhét hộp kẹo vào trong ống tay áo, bám theo sau Ngọc Hương, tuy nàng ta đi về phía ngoại viện nhưng vốn không ra Thuý Hoa môn mà lại dừng lại bên cạnh hòn giả sơn trước Thuý Hoa môn, rẽ đường nhỏ đi vào một mảnh đất trống liễu kỉ quái nằm sâu trong rừng.

Vũ Trúc theo à đi vào, tuy tìm đập thùm thụp nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười giao hoạt. Ngọc Hương tìm tới chỗ không người vắng vẻ như vậy... Không biết là muốn làm gì đây!

Phía trước, Ngọc Hương đã dừng lại, Vũ Trúc liền nhanh chóng tìm chỗ nấp trong rừng liễu. Chỉ thấy bên cạnh hòn giả sơn có một nam tử, mặc y phục gia đình, trông rất đoan chính. Ngọc Hương cùng nam tử này thấp giọng nói chuyện một hồi, Vũ Trúc vì đứng quá xa nên không nghe thấy được bất cứ cái gì.

Rừng liễu lại quá thưa thớt, nàng căn bản không dám tiến sâu thêm, chỉ thấy được nam tử kia cười cười, Ngọc Hương liền quay đầu rời đi.

Vũ Trúc liền vội vàng đi ra khỏi rừng liễu, trong lòng có hơi thất vọng, cứ tưởng rằng Ngọc Hương ra ngoài làm điều gì mờ ám, hoá ra là có gian tình với một gã sai vặt kia ...

Có điều việc này nói cho đại tiểu thư nghe lại là một chuyện thú vị.

Vũ Trúc quay về thưa lại với Cẩm Triều:

“Nô tì thấy Ngọc Hương này chính xác là quan hệ bất chính, tư thông cùng gia đình. Nếu như bắt được, nhất định phải đánh một trận rồi đuổi ra khỏi phủ. Tiểu thư, hay là chúng ta đến thưa với phu nhân...”

Cầm Triều hé miệng cười nói:

“Đuổi Ngọc Hương ra khỏi phủ là chuyện nhỏ, nhưng em giải thích về chuyện em nhìn thấy nàng ta như thế nào? Nói ta sai em đi thám thính Lâm Yên tạ, em liền đi theo dõi a hoàn của Lâm Yên tạ ư?”

Vũ Trúc không nói được nữa, cứ coi như đuổi Ngọc Hương đi thì cuối cùng người có lợi vẫn là Tống di nương.

Đến buổi trưa, Cầm Triều mang được thiện tới thỉnh an mẫu thân theo thường lệ.

Kỷ thị hỏi Cầm Triều chuẩn bị lễ vật mừng sinh thần Cố Đức Chiêu tới đâu rồi, Cầm Triều cười đáp:

“Con vốn là muốn tặng phụ thân một bức Tùng Bách đồ nên đã để La chương quý đi làm rồi.”

Kỷ Thị bèn thờ dài:

“La chương quý trông nom mấy tiệm lụa ở Hàng Châu rất tốt. Chẳng qua y không phải là người đọc sách, lại là dân làm ăn buôn bán, không thể tránh khỏi nhiều phương diện không bằng Cát chương quý ở Thường Châu. Nghe nói mấy ngày trước Thường Châu lũ lớn, Cát chương quý liền mở kho cứu tế lương thực. Bên này La chương quý không từ thủ đoạn thâu tóm một tiệm buôn lụa lâu năm, làm tới mức mà già trẻ lớn bé nhà họ, cả nhà đến nơi ở cũng không có.”

Cầm Triều chỉ mỉm cười không nói, mẫu thân và nàng ở phương diện này lại không cùng quan điểm, khác biệt rất lớn. Nàng cảm thấy nếu đã tin tưởng La chương quý thì những việc này nên hoàn toàn an tâm giao cho y xử lý mới phải, chuyện là ăn không thể sạch sẽ hết được. Ngoại tử mẫu quản lý Kỷ gia đâu phải đều là việc tốt, không có chút mập mờ, thủ đoạn nào. Chính vì mẫu thân quá nhân từ, thiện lương nên mới khiến Tống di nương có cơ hội ép bả đến ngộ cụt như vậy.

Hai người đang nói chuyện liền thấy Từ mụ mụ bùng một nỗi đất nặn bằng tử sa, trong đựng chim bồ câu hầm với thiên ma(*), từ từ đi vào.

(*) một vị thuốc đông y, thảo dược tốt cho người bị suy nhược thần kinh, chóng mặt và mắc các bệnh về não.

“Ngày thường con toàn trốn, hôm nay nhất định phải uống xong bát canh này với mẫu thân rồi mới được đi.” – Kỷ thị tự tay múc canh ra bát, đưa cho Cầm Triều.

Cầm Triều nhìn chén nước vàng trong vắt, nóng hôi hổi, bất đắc dĩ thấp giọng gọi:

“Mẫu thân...”

Kỷ thị cười nói:

“Khi con còn bé rất ghét uống thuốc, liền năn nỉ ngoại tử mẫu người vốn mềm lòng, không bắt uống thuốc nữa. Mẫu thân tuyệt sẽ không mềm lòng giống tổ mẫu của con đâu.”

Cầm Triều cười khổ, lúc nhỏ nàng rất sợ đắng. Lúc sinh bệnh, nhất định phải có một bà tử ở bên cạnh ép uống thuốc, làm ồn tới nửa ngày mới bằng lòng uống, mà uống một hớp thuốc phải ăn một hạt mứt mới được. Quên đi, chỉ là uống thuốc thôi mà. Cầm Triều chỉ có thể cầm chén đến bên cạnh bát canh, sau đó khó khăn rót thuốc.

Từ mụ mụ ở bên cạnh liền cười ồ lên:

“Đại tiểu thư, đây là chim bồ câu hầm canh, không phải độc dược.”

Trong lòng Cầm Triều đột nhiên giật mình, độc dược?

Nàng vội vàng bỏ cái bát sang một bên, cầm lấy cái thìa dài khuấy canh trong nồi tử sa, nhưng chỉ thấy nổi lên một ít Thiên ma cùng chim bồ câu hầm, ngoài ra còn điểm một ít quả thanh yên. Cầm Triều liền quay sang hỏi Từ mụ mụ:

“Bà nói mẫu thân dùng được thiện bên trong lần nào cũng bỏ được liệu, tại sao ta không thấy?”

Từ mụ mụ nghi hoặc, không hiểu tại sao đại tiểu thư lại hỏi vậy:

“Những dược liệu này không ăn được, trước khi dùng đều phải vớt ra hết.”

Cầm Triều đứng lên, lại hỏi:

“Bà nói đồ dùng hàng ngày của mẫu thân đều kiểm tra kỹ càng, vậy dược liệu trong thuốc đã kiểm tra chưa?”

Từ mụ mụ kinh ngạc, đáp:

“Người lo lắng quá rồi. Dược liệu này đều là Liễn đại phu kê đơn bốc thuốc, chúng nô tỳ ngày thường đều bốc một hai nắm để sắc, thực sự không có vấn đề gì.”

Kỷ Thị bảo Cẩm Tiêu ngồi xuống bên cạnh, ôn hòa xoa dịu:

“Con đừng quá lo lắng, làm sao có thể có vấn đề chứ? Liễn đại phu sao có thể hạ độc ta chứ?”

Cẩm Tiêu không biết phải giải thích với mẫu thân ra sao, suy nghĩ một chút mới quyết định đem chuyện Thái Phù bắt gặp Từ Lăng cho Kỷ thị nghe. Nàng đương nhiên không sợ Liễn đại phu hạ độc, chỉ sợ Tổng di nương tìm cách gỡ trừ. Từ mụ mụ nghe xong liền nói:

“Thuốc đều là từ hẻm Thanh Liên đóng gói cẩn thận, Liễn đại lại phu đích thân sai dược đồng đưa tới. Người cầm thuốc đưa thuốc tới Tà Tiêu viện, nếu như lén lút cho cái gì vào chắc chắn sẽ bị phát hiện.”

Cẩm Tiêu lạnh lùng:

“Chỉ sợ bọn họ lấy thuốc lẫn lộn, muốn phòng bị cũng khó.”

Từ mụ mụ liền thận trọng sai nha đầu bưng nước thuốc còn dư tới, dùng giấy dầu thấm, còn cẩn thận hong khô, chỉ phát hiện được các loại thân, rễ hình dạng không còn rõ ràng, không thể phân biệt được. Không đợi Cẩm Tiêu dặn dò, Từ mụ mụ liền sai người mời Liễn đại phu tới.

Cẩm Tiêu lại sai người tìm Mặc Ngọc, hỏi:

“Tà Tiêu viện có mấy người tiếp xúc với thuốc của phu nhân?”

Mặc Ngọc lập tức quỳ trên mặt đất, đáp:

“Đại tiểu thư, Tà Tiêu viện chỉ có nô tì và Mặc Tuyết, Từ mụ mụ được tiếp xúc với thuốc của phu nhân. Những thứ quan trọng như vậy, chúng nô tì nhất định không để người khác chạm vào.”

Cẩm Tiêu suy nghĩ một chút, lại hỏi:

“Nếu có người lén lút vào phòng của các cô thì sao?”

Mặc Ngọc lắc đầu thưa:

“Chúng nô tì ngày thường đều khóa cửa phòng, giắt chìa khóa theo người.”

Vừa nghe Mặc Ngọc nói vậy, Cẩm Tiêu cũng có thể đoán ra được việc này không phải do gia nhân trong Nghênh Tiêu viện làm, nàng liền đỡ Mặc Ngọc dậy:

“Cô cũng đừng lo lắng... Chờ Liễn đại phu đến rồi nói.”

Kỷ thị tựa người bên gối, nhìn Cẩm Tiêu cười, sau kéo tay nàng, nói:

“Cẩm Tiêu đừng gấp, nếu thực sự có vấn đề, chỉ cần bỏ chỗ thuốc này bỏ đi là được.”

Rồi bà để nàng ngồi gần mình hơn.

Sau một canh giờ, Từ mụ mụ cũng mời được Liễn đại phu tới Cố gia, Cẩm Tiêu liền mang chỗ thuốc đã hong khô tới phòng khách cho ông xem.

Liễn đại phu nhìn chỗ thảo dược trên giấy dầu, lại dùng ngón tay gảy kỹ, mặt nhất thời biến sắc. Ông lấy ra một mẫu thảo dược không rõ hình thù từ trong chỗ thuốc đó, hít một hơi thật sâu rồi mới quay sang nói với Cẩm Tiêu:

“Đại tiểu thư, thứ này là Đại Hoàng.”

Cẩm Tiêu thấy sắc mặt ông vô cùng xấu, liền thấp giọng hỏi:

“Vậy, chẳng lẽ đây là độc dược?”

Liễn đại phu lắc lắc đầu:

“Đại hoàng có tác dụng cầm máu, rút ngắn thời gian đông máu, có công hiệu loại bỏ tắc nghẽn, giải một số loại độc. Thường dùng để ngưng trệ tả lỵ, tránh các bệnh có triệu chứng bốc hỏa, đại hoàng chính là loại thuốc mang tính âm hàn, hơn nữa dược tính vô cùng mãnh liệt. Phu nhân bị thận hư, dạ dày lạnh, tuyệt đối không được dùng đại hoàng, được liệu âm dương tương khắc, nếu dùng lâu dài... sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Sắc mặt Cẩm Tiêu khê thay đổi, mẫu thân nàng tái bệnh nhiều lần, quả nhiên có người khác gây chuyện!

Nàng đột nhiên nhớ tới lần thứ hai mẫu thân phát bệnh, nàng liền tự sai người mang các đồ tới cho mẫu thân. Liên tiếp nửa tháng như thế, quả nhiên bệnh tình của mẫu thân có chút thuyên giảm. Chẳng lẽ vì khi đó không uống phải Đại Hoàng, nên bệnh của mẫu thân mới giảm bớt?

Chẳng trách bệnh tình của mẫu thân chạy chữa bao lâu vẫn không thuyên giảm!

Từ mụ mụ liền lên tiếng hỏi:

“Hay là do ngài không cẩn thận mà bốc nhầm thuốc?”

Liễu đại phu quả quyết lắc đầu:

“Thuốc này là tự tay lão phu bốc, trước khi gửi tới quý phủ còn tự mình kiểm tra, tí mĩ gói lại, không thể nhầm lẫn.”

Cầm Triều đương nhiên rất tin tưởng Liễu đại phu, ông ấy không có lí do gì để hại mẫu thân. Cho dù Liễu đại phu có bốc nhầm thì cũng không thể nhầm lẫn nhiều như vậy, chỉ có thể là có người để nhiều tâm cơ vào hãm hại. Nàng tiếp tục hỏi:

“Ngài bắt đầu đưa thuốc bổ này từ khi nào?”

Liễu đại phu suy nghĩ một chút rồi nói:

“Khoảng một tháng sau khi phu nhân bị bệnh, ta liền kê đơn, đưa thuốc tới.”

Đáng nói chính là ở điểm đó, nếu như Liễu đại phu nhớ chính xác thì cũng có nghĩa là mẫu thân đã uống đại hoàng nửa năm rồi.

Thái Phù đưa Liễu đại phu rời đi, Từ mụ mụ bèn thấp giọng thưa với Cầm Triều:

“Đại tiểu thư, nô tì nghi ngờ việc này là do bên ngoài có người giở thủ đoạn...”

Cầm Triều nghe xong liền chăm chú.

Kiếp trước mẫu thân chết vô cùng thê thảm... có lẽ chính là do sử dụng đại hoàng. Cũng may là nàng sớm phát hiện, thân thể mẫu thân hiện tại sẽ bớt đi chút nguy hiểm.

Song nàng lại không thể không băn khoăn, rốt cuộc Đại Hoàng này là do ai hạ? Phải chăng là Tống di nương?

Nếu như kẻ hạ độc không phải Liễu đại phu, cũng không phải người trong Nghênh Tiếu viện...

Cầm Triều đột nhiên nhớ tới lời Vũ Trúc bẩm báo lại hôm trước rằng nàng ấy trông thấy Ngọc Hương cùng một gã sai vặt cải trang thành gia nhân trong phủ lén lút đến rừng liễu bên ngoài gặp mặt

Gã sai vặt kia là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chứng Thục

Chuyển ngữ – Nguyễn Thu HuyềnBeta – Oa Lạc, Thảo MộcCầm Triều trở lại Thanh Đồng viện tìm Vũ Trúc, thấy nàng ấy vẫn ngồi trên đôn đá dưới giàn nho nghi ngời, đôi mắt tràn đầy cảm xúc mong chờ nhìn một chùm nho xanh căng mọng trên đầu.

Cầm Triều gọi nàng ấy đến, hỏi:

“Sắp tới sinh thân phụ thân, công việc không biết đã chuẩn bị kĩ càng chưa? Chi bằng em theo ta qua đó nhìn một chút, thuận tiện cũng tìm xem có kẻ nào giống tên gia nhân tư thông với Ngọc Hương lần trước em trông thấy không?”

Vũ Trúc liền cảm thấy kì lạ:

“Tiểu thư, không phải người không biết, nô tì chưa từng rời khỏi Thanh Đồng viện, thực sự là không biết một ai trong phủ, những công việc trọng đại cũng không hề thông thuộc.”

Cầm Triều cười, chỉ nói:

“Gặp mặt thì sẽ nhận ra thôi.”

Nàng thay một chiếc váy vân mây Như Ý màu xanh ngọc cùng giày vải đế bô, mang theo Vũ Trúc, đằng sau còn có Từ mụ mụ và Thanh Bò. Từ mụ mụ không hiểu Cẩm Triều muốn làm gì, liền đánh giá Vũ Trúc một chút. Tiểu nha đầu này chỉ khoảng 11, 12 tuổi, mặt tròn, nhìn chung cũng không có vẻ là người quá thông minh lanh lợi, nhưng đôi mắt đúng là vô cùng linh hoạt.

Thanh Bò lặng yên không lên tiếng. Trong lòng nàng ấy đã sớm hiểu Cẩm Triều muốn làm gì. Đại tiểu thư đưa Vũ Trúc đi cùng chính là muốn tìm kẻ tư thông với Ngọc Hương. Nếu như việc phu nhân bị hạ độc có liên quan tới hắn thì ắt hẳn việc bên trong thuốc của phu nhân có đại hoàng chắc chắn là do Tổng di nương làm.

Sinh thần của Cô lão gia được chuẩn bị ở ngoại viện phía Nam phủ, vượt qua Thùy Hoa môn, không quá nửa phút đi bộ liền tới nơi.

Ngày thường, những công việc như vậy thường do một quản sự trong Cô gia đảm nhận chủ trì, coi sóc. Quản sự này họ Tôn, trước làm thương nhân buôn lá trà, sau đó làm ăn thua lỗ liền tới Cô gia làm quản sự, được phụ thân nàng vô cùng coi trọng.

Tôn quản sự mặc áo chùng dài màu thạch anh, nhìn thấy nàng, tinh thần liền vô cùng tốt.

“Đại tiểu thư đến đây, quả là việc hiếm có. Mười ngày nữa là sinh thần lão gia rồi, mà nô tài mới đang chuẩn bị danh sách khách mời và lên thực đơn...”

Tôn quản sự cười, nói chuyện với Cẩm Triều một hồi, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng kì lạ, đại tiểu thư từ trước đến giờ đều không lưu tâm với việc trong phủ, huống chi là sinh thần lão gia còn khoảng mười ngày nữa mới tới. Chuyện báo cáo công việc này mặc dù có liên quan đến nội viện, nhưng cũng do Tổng di nương quản lí, tại sao lần này đại tiểu thư lại tự mình đến chỗ y để kiểm tra?

Cẩm Triều ngồi xuống ghế thái sư, cũng cười nói:

“Ta chỉ thay mẫu thân đến xem qua một chút. Mẫu thân tuy trong người mang bệnh nhưng lại rất quan tâm đến sinh thần của phụ thân. Đúng rồi, ta còn muốn thay mẫu thân hỏi một chút, được liệu mẫu thân dùng đã hết rồi, bao giờ Liễu đại phu mới tiếp tục đưa đến?”

Tôn quản sự thầm oán trong lòng, hôm nay nàng vừa tìm Liễu đại phu đến phủ, tại sao không trực tiếp hỏi ta? Nhưng trên mặt y vẫn nở nụ cười ôn hòa:

“Việc này tôi cũng không biết, Lục La chuyên quản việc này, để tôi gọi hắn đến gặp người...”

Nói xong liền đi ra hậu viện gọi người.

Vũ Trúc nhìn xung quanh một vòng, nói nhỏ với Cẩm Triều:

“Tiểu thư, chỗ này nô tì không biết một ai cả...”

Cẩm Triều không nói, chỉ cười, chờ Lục La vén màn đi vào. Đầu tiên hắn hành lễ với Cẩm Triều, còn thưa:

“Bẩm đại tiểu thư, Liễu đại phu luôn đưa thuốc hai lần một tháng, một lần đầu tháng, một lần giữa tháng, sợ rằng phải mấy ngày nữa mới có thuốc mới.”

Vũ Trúc nhìn tên gia nhân đứng dưới, trợn mắt há mồm.

Cẩm Triều liếc mắt nhìn qua vẻ mặt của Vũ Trúc, trong lòng liền hiểu ra, chờ Tôn quản sự trở ra, nàng liền cáo từ, chuẩn bị rời khỏi:

“Ông nói với Tổng di nương một tiếng rằng ta hôm nay sẽ tới hỏi bà ấy chuyện thuốc của mẫu thân.”

Nàng vừa ra khỏi đó, Vũ Trúc liền vội vã bước theo sau:

“Tiểu thư, chính là kẻ đó. Chính là hắn, kẻ đã tư thông với Ngọc Hương! Làm sao người biết hắn?”

Cẩm Triều lạnh lùng lên tiếng:

“Hắn không ở cùng nơi với Ngọc Hương, đương nhiên có thể nhón nhơ hành động rồi.”

Quả không ngoài dự đoán của nàng, Tổng di nương này chính là câu kết trong ngoài muốn hại mẫu thân nàng.

Lá gan bà ta cũng to thật, vì muốn vị trí chính thất mà ngay cả loại thủ đoạn độc ác như vậy cũng dùng tới.

Từ mụ mụ vội vàng lôi Thanh Bò ra một góc, liên tục truy hỏi nàng đầu đuôi câu chuyện. Thanh Bò liền kể tất cả những gì Vũ Trúc nhìn thấy cho Từ mụ mụ nghe, Từ mụ mụ liền hết sức kinh ngạc:

“Tuy biết rằng phu nhân và Tổng di nương không thuận hòa, nhưng tôi cũng không ngờ được bà ta lại độc ác tới nỗi muốn hại chết phu nhân! Thật sự là quá ác độc! Đại tiểu thư, chuyện này phải xử trí ra sao?”

Cẩm Triều trầm mặc. Nếu nàng không tận mắt nhìn thấy Tổng di nương bày mưu đặt kế cho tên La Lục kia thêm được vào, chắc chắn bà ta sẽ không

thừa nhận.

Nếu nói chuyện này với phụ thân, trong tay nàng không có lấy một chứng cứ nào, bằng vào tài ăn nói của Tổng di nương có khi còn đổ toàn bộ sự việc lên đầu nàng, trách nàng vu oan giá họa vô cớ cho bà ta. Vũ Trúc làm thế nào mà nhìn thấy Ngọc Hương lén lút gặp Lục La? Hơn nữa Vũ Trúc lại là người của nàng, phụ thân nàng sao có thể tin tưởng Vũ Trúc? Còn nữa, mẫu thân đã uống đại hoàng hơn nửa năm, tại sao lại để đến giờ mới phát hiện ra?

Phụ thân tuy rằng giận dữ với Cố Lan, song đối với Tổng di nương vẫn vô cùng tin tưởng, chỉ ít là còn tin giao cho bà ta việc quản lý công việc trong phủ. Chỉ riêng việc đó cũng đủ để thấy phụ thân vẫn còn nhớ đến tình cũ với bà ta.

Cầm Triều suy nghĩ một chút, liền sai người bọc chỗ đại hoàng lấy được từ chỗ mẫu thân, sau đó mang nó đến Lâm Yên tạ.

Tôn quân sự vừa mới rời khỏi Lâm Yên tạ.

Tổng di nương quản lý công việc trong phủ nên Tôn quân sự đối với bà ta vô cùng kính trọng, truyền chuyện Cầm Triều dạn dò lại không thiếu một chữ. Tổng di nương vô cùng kinh ngạc, chờ ông ta đi mới nhỏ giọng nói chuyện với Xảo Vi:

“Thật không ngờ đại hoàng trong thuốc lại bị đại tiểu thư phát hiện...”

Xảo Vi bắt an, hỏi:

“Di nương, liệu đại tiểu thư có nói chuyện này với lão gia không?”

Tổng di nương đâm chiêu, một lúc sau mới chậm rãi lắc đầu:

“Nàng ta không ngu tới vậy đâu...”

Từ khi Kỷ thị bị bệnh một tháng, bà ta liền bắt đầu hạ đại hoàng vào trong dược thiện của Kỷ Thị. Nếu không phải Cố Cầm Triều phát hiện ra thì chắc chắn Kỷ thị sẽ vì uống quá nhiều đại hoàng mà chết. Việc này từ đầu đến cuối đều là do Ngọc Hương chuyển lời tới Lục La, mà Ngọc Hương thì tuyệt đối trung thành với bà ta, không có chuyện nàng ta hé răng dù chỉ là nửa chữ.

Cố Cầm Triều không có chứng cứ, chắc chắn sẽ không dám đến chỗ Cố Đức Chiêu tố cáo.

Tiểu nha đầu trước cửa thông báo:

“Di nương, đại tiểu thư đang giận dữ đi đến chỗ chúng ta, ngay cả các mụ mụ cũng không can nổi nàng.”

Tổng Diệu Hoa chỉnh lại vạt áo, cười lạnh:

“Cản nàng ta làm cái gì, mau mời nàng ta tới phòng khách đi.”

Cầm Triều ở bên ngoài nghe thấy giọng Tổng Diệu Hoa liền đi nhanh dọc theo hành lang tới, nha đầu kia liền nhìn nàng lấp bắp nói:

“Đại tiểu thư, di nương mời người tới phòng khách gặp mặt...”

“Cút ngay! Ngay cả đại tiểu thư mà người cũng dám chặn ư?” Thái Phù lên giọng quát lớn, nha đầu kia liền sợ hãi tới mức không dám lên tiếng.

Cầm Triều đầy bức hoành phi Tuế Hân Tam Hữu màu lá trúc ra, giận dữ tiến về phía Tây Phòng. Tây Phòng không có bình phong chắn giữa, Tổng di nương đang ngồi bên cạnh cửa sổ nhìn về phía nàng.

“Không ngờ đại tiểu thư lại đích thân tới tìm ta!” Tổng di nương cười, dạn dò Xảo Vi bê đôn gỗ tới chỗ nàng.

Cầm Triều đi tới trước mặt bà ta, nhớ tới lúc nãy trên đường bắt gặp Tôn quân sự đi ngược lại, bộ dáng vô cùng vội vã, liền nhú mày cười:

“Di nương đúng là rất bình tĩnh, ngay cả sự việc bại lộ cũng vẫn ung dung tự tại, không một chút sợ hãi, nếu như Lan tì nhi có một phần phong thái của bà thì sự việc ngày ấy cũng không đến nỗi thảm!”

Sắc mặt Tổng di nương cứng đờ, sau đó lại nhanh chóng tỏ ra nghi hoặc hỏi:

“Đại tiểu thư nói gì? Sao ta nghe không hiểu?”

“Bà xem chuyện tốt của bà đi.” Cầm Triều ném khăn thêu bọc kín tới trước mặt Tổng di nương.

Tổng di nương liếc mắt, thấy ở góc hờ của khăn lộ ra một đúm đại hoàng thì liền nhất thời cứng người, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy, ngược lên lại thấy Cầm Triều cười lạnh lẽo mới miễn cưỡng nói:

“Đây là vật gì? Chuyện đại tiểu thư nói ta càng không hiểu, nếu người tới tìm ta để nói chuyện thì xin ngồi xuống từ từ nói, còn nếu không phải thì mời người đi cho.”

Đúng lúc Xảo Vi bê ghế tới, Cẩm Triều liền cười, nói:

“Ta đương nhiên là tới tìm di nương để nói chuyện, bằng không ta cũng không muốn bước vào nơi này.”

Nàng lại không vội, ngồi xuống ghế rồi tiếp tục nói:

“Nha hoàn Ngọc Hương của di nương hôm nay lên lút đến hòn giả sơn bên cạnh Thủy Hoa môn tư thông với gia nhân trong phủ. Nha đầu của ta vừa hay đi ngang qua liền nhìn thấy hai người đó tình chàng ý thiếp sâu đậm, thật là khiến ta nghi ngờ. Hôm nay ta cũng mang nha đầu kia tới. Di nương, người đoán xem? Kẻ tư thông với Ngọc Hương lại chính là Lục La, kẻ phụ trách chuyện mua thuốc của mẫu thân ta!”

Nàng hít một hơi dài, lại nói:

“Vừa hay hôm nay ta phát hiện trong thuốc của mẫu thân có đại hoàng, loại dược này tính hàn, mẫu thân ta tuyệt đối không thể dùng. Bà thử nói xem đại hoàng này làm sao có trong thuốc? Chẳng phải là do bà vọng tưởng bản thân trở thành chính thất, Lan tỷ trở thành đích nữ, mới dụng mưu bỏ nó vào thuốc ư?”

Sắc mặt Tổng di nương hơi thay đổi.

Tổng di nương cho rằng Cố Cẩm Triều phát hiện ra đại hoàng mới chỉ suy đoán đó là do bà ta gây ra. Song xem biểu hiện hôm nay của nàng thì ắt hẳn trong lòng đã chắc chắn. Ngọc Hương luôn hận Lục La trong rừng trúc, làm sao nha đầu của nàng ta lại đi ngang qua mà phát hiện ra được? Phải chăng Cố Cẩm Triều vẫn luôn phái người theo dõi Lâm Yên tạ?

Tổng Diệu Hoa ổn định lại tinh thần trong nháy mắt, cười lạnh nói:

“Đại tiểu thư nói trắng là trắng, nói đen là đen, người tùy tiện chỉ một nha đầu, nói nàng ta phát hiện ra nha đầu của ta tư thông với Lục La, chẳng phải ta chỉ có thể nhận hay sao? Ngươi cũng quá khinh thường ta rồi. Bây giờ ta nói nha đầu bên cạnh ta nhìn thấy Thanh Bò tư thông với gia nhân khác, chẳng lẽ ngươi cũng định tội, đánh đuổi nàng ta ra khỏi phủ?”

Vũ Trúc nghe xong liền phẫn nộ nói:

“Di nương làm sao có thể nói như vậy? Ta chính mắt thấy Ngọc Hương lên gặp mặt Lục La ở rừng trúc, sao bà có thể nói Thanh Bò tí ti như vậy! Nhất định chính bà đã xúi giục Ngọc Hương hại phụ nhân, nếu không trong thuốc của phụ nhân làm sao có đại hoàng?”

Tổng Diệu Hoa lạnh lùng nhìn nàng một cái:

“Ả nha đầu này thật sự không có quy củ gì cả, chỉ sợ là do đại tiểu thư dạy dỗ không nghiêm. Hôm nay để ta giúp người dạy lại ả! Xảo Vi, đánh ả cho ta!”

Đúng khi Xảo Vi tiến lên, giờ tay định tát, Thanh Bò đứng bên cạnh liền ngay lập tức túm tay ả, ả muốn rút tay về liền bị Thanh Bò nắm chặt đến không động đậy được, sắc mặt vô cùng khó coi. Nàng ta không nghĩ Thanh Bò lại khỏe như vậy, mới chỉ nắm một cái đã làm cho cổ tay nàng ta đau đớn.

Vũ Trúc không nói tiếp, lùi về phía sau Cẩm Triều. Cẩm Triều an ủi nàng, lạnh lùng nhìn Tổng Diệu Hoa:

“Nha đầu của ta không đến lượt Di nương giáo huấn! Chẳng nhẽ di nương đã quên mình là thân phận gì, không còn tôn ti nữa sao?”

Tổng di nương dù có lợi hại tới đâu thì cũng chỉ là phận thiếp, Cố Cẩm Triều lại là đích trưởng nữ, bà ta làm sao có quyền giáo huấn nha đầu trước mặt nàng?

Nhìn mặt Cố Cẩm Triều lạnh như băng, còn Thanh Bò đứng yên bất động, trong lòng Tổng Diệu Hoa cảm thấy trào lên nổi uất ức không kìm chế được. Trước kia Cố Cẩm Triều chưa bao giờ ỷ vào thân phận mà làm mưa làm gió, khiến bà ta sợ hãi. Chẳng ngờ hôm nay nàng lại lấy tôn ti ra ép mình.

Tổng di nương chậm rãi quỳ xuống, hành lễ với Cẩm Triều rồi nói:

“Đại tiểu thư thứ lỗi, là lỗi của ta. Có điều người lại dùng tôn ti ép ta nhận việc ta không làm, tàn nhẫn vu oan giá họa vào đầu ta. Ta chăm sóc phụ nhân luôn tận tâm tận lực, phụ nhân đối với ta cũng vô cùng tốt, sao ta có thể hại phụ nhân? Người nên xem xét lại thì hơn.”

Vũ Trúc và Thái Phù nhìn thấy vẻ mặt oan khuất của bà ta, ngón tay cũng run rẩy, vô cùng giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Hòa Giải

Cố Cẩm Triều cười gằn:

“Làm hay không, trong lòng Di nương rõ hơn ai hết. Nếu như không ăn phải đại hoàng, bệnh của mẫu thân ta sẽ tái phát nhiều lần như vậy sao? Những năm nay bà làm đủ loại chuyện, chuyện gì cũng xấu xa. Nếu ta nói hết ra, bà tưởng người thoát khỏi liên quan sao? Dù thế nào Cố Lan cũng vẫn còn nhỏ tuổi, nàng ta làm ra những chuyện kia, phần nhiều chính là do bà bày mưu đặt kế!”

Tổng di nương nhìn Cẩm Triều, không nói thêm được lời nào.

Cố Cẩm Triều thân nhiên nói:

“Ta biết rõ trong lòng di nương đang nghĩ gì, bà hại mẫu thân, bà ấy chết rồi, bà sẽ được nâng lên thành chính thất. Ta biết thật ra bà vì Lan tỷ nhi.” – Khóe miệng nâng cong lên một nụ cười nhàn nhạt – “Nếu như mẫu thân chết rồi, nàng ta cũng không cần gả cho...”

Sắc mặt Tổng Diệu Hoa khẽ biến, bàn tay xiết chặt ống tay áo rộng.

Cẩm Triều liếc mắt nhìn bà ta, nói:

“Ta chỉ là tới nhắc nhở bà, đừng tiếp tục hồ đồ mà làm những việc này. Lần này ta không có chứng cứ, không tính toán với bà, lần sau nếu như còn tiếp tục, ta sẽ không nương tay.”

uối cùng Tổng Diệu Hoa cũng cười lạnh:

“Muốn trách thì trách bản thân cô đã hủy hoại thanh danh của Lan nhi, nếu không ta cũng chẳng phải làm vậy với phu nhân.”

Cẩm Triều liếc nhìn bà ta, nói:

“Bà cho mẫu thân ta uống đại hoàng đều đặn đã nửa năm, bây giờ lại nói là vì ta ư? Bây giờ bà có thể viện lý do vì ta hủy hoại danh tiếng của Lan tỷ nhi, nhưng trước kia chẳng lẽ không phải là vì vị trí chính thất? Dù sao bà cũng đã tính kế rất nhiều năm...”

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp:

“Di nương tự giải quyết tốt đi. Nếu như bà vẫn còn tâm tư hại mẫu thân ta, ta nhất định không tha cho bà!”

Cẩm Triều nói xong cười nhạt cáo từ, mang theo nha hoàn bên cạnh mình rời khỏi Lâm Yên tạ.

Xảo Vi được Thanh Bô buông tay, liền nhẹ nhàng xoa cổ tay đi tới trước mặt Tổng di nương, nhẹ giọng hỏi:

“Di nương, người tính sao bây giờ? Đại tiểu thư tới chỗ chúng ta làm mưa làm gió, có nên đi nói với lão gia một tiếng không?”

Tổng Diệu Hoa ôn nhu mỉm cười:

“Tất nhiên là phải nói. Mau đi lấy áo choàng Đồng Xuân Hạc Lộc ta thêu cho lão gia tới đây. Chúng ta sẽ mang lễ mừng sinh thần đến sớm.”

Xảo Vi vâng lệnh đi ngay.

Lúc này, Cố Đức Chiêu đang tĩnh tâm, an nhàn nghe La di nương đánh tỳ bà. La di nương có sở trường đánh tỳ bà, tiếng đàn trong trẻo, ản tình thâm sâu.

Ông nghe La di nương đàn xong khúc “Đào Thùy Liêm”, liền cười nói với nàng:

“Hương Sơn cư sĩ luận đàm về tiếng đàn của cổ nhân xưa:

Dây to như rồng đỏ mưa rào,

Ni non dây nhỏ như trò chuyện riêng.

Tiếng cao thấp lẫn chen liền gảy,

Mâm ngọc đầu bồng này hạt châu. (*)

Nay tự thân kiểm chứng mới thấy, quả đúng là như vậy.”

(*) một đoạn trong bài Tỳ Bà hành của Bạch Cư Dị. Trên là bản dịch thơ của Phan Huy Thực.

Trong thư phòng nhu hòa dưới ánh nến, La Tổ nhìn khuôn mặt trầm ổn phong nhã của Cố Đức Chiêu, thấy hắn đang nhìn nàng mỉm cười, tình ý dạt dào.

Lòng của nàng hơi động, mặt đỏ lên liền chuyển ánh nhìn sang ánh trắng bên ngoài khung cửa sổ.

Nàng vừa vuốt dây đàn, vừa ngập ngừng nói:

“Nghe nói lão gia cũng biết đánh đàn, không biết...?”

Cố Đức Chiêu cười cười:

“Ta tuy rằng có theo danh sư học mấy năm, nhưng vẫn không bằng tí muối trong nhà. Phẩm Tú từng nói tiếng đàn của ta rất vụng về, thực sự không đáng nghe. Nàng ấy nói rất đúng, có khi chính nàng nghe xong cũng cảm thấy tệ.”

La Tổ nhất thời không biết nói gì cho phải. Cố Đức Chiêu gõ ngón tay lên bàn mấy lần, ngẫm nghĩ: Tuy La Tổ vô cùng dịu dàng thanh tú, nhưng lại trầm ổn, ít nói, không bằng Tống di nương hoạt ngôn, lanh lợi. Ông công sự mệt mỏi, tâm tình phiền muộn, cũng chỉ có Phẩm Tú ở bên cạnh chăm sóc ông, an ủi ông.

Lâu rồi ông cũng chưa gặp Tống di nương, cảm thấy như thiếu thốn cái gì đó.

Thủy Oánh vừa hay đi vào, bấm báo:

“Lão gia, Tống di nương muốn gặp ngài, đã đợi ở Cúc Liễu các hai canh giờ rồi. Ngài có muốn đến gặp không ạ?”

Cố Đức Chiêu nhíu mày:

“Tại sao lại đến đột ngột như vậy?”

Thủy Oánh lắc đầu nói:

“Nô tỳ cũng không biết, có điều Tống di nương quỳ dưới sân viện, có nói thế nào cũng không chịu đi. Sương tối rất lạnh, nô tỳ thấy người cứ đứng đó cũng không ổn, vạn nhất sẽ sinh bệnh mất. Sinh thần lão gia vẫn cần người xử lý.”

Cố Đức Chiêu nhất thời không lên tiếng.

La Tổ có hơi bất an, liền kéo tay ông, nhẹ giọng nói:

“Lão gia, người không muốn đi xem sao? Việc Tống di nương chọc giận ngài đã lâu lắm rồi, mà đã muộn thế này, người có nên...”

Cố Đức Chiêu thở dài:

“Đúng vậy, cũng muộn rồi.”

Ông đứng dậy, Thủy Oánh lập tức đi tới bên cạnh choàng áo lụa tối màu vào cho hắn.

Cố Đức Chiêu ôn nhu an ủi La Tổ:

“Ngày mai ta sẽ lại đến thăm nàng.”

Thủy Oánh quay đầu nhìn La Tổ, lựa mặt ôn hòa rồi hành lễ với nàng, cười:

“Di nương, nô tỳ cáo từ.”

La Tổ nhìn Thủy Oánh theo Cố Đức Chiêu ra ngoài, hai tay đều xiết chặt.

Tĩnh Y ở bên tai nàng nói nhỏ:

“Di nương, nô tỳ thấy Thủy Oánh cô nương này thực sự vô cùng quá đáng, thường xuyên viện cớ lừa lão gia đi. Bất quá chỉ là nha đầu thông phòng, vậy mà dám kiêu ngạo trước mặt di nương, không bằng chúng ta tới chỗ Đại tiểu thư nói với nàng ấy...”

La Tổ cảm thấy trong lòng vô cùng cô đơn, lắc đầu nói:

“Ta có thể được đại tiểu thư che chở, cùng lắm là bởi vì ta có thể đối phó với Tống di nương, những việc này nhỏ nhặt, không nên đi làm phiền nàng ấy...”

Nói xong liền sai Tĩnh Y mang nước tới cho mình rửa mặt, Cố Đức Chiêu tối nay chắc không quay lại rồi.

Cố Đức Chiêu về tới cửa, không để ý tới Tống Diệu Hoa, đi thẳng vào bên trong.

Tống Diệu Hoa theo ông vào Tây phòng, hầu hạ ông thay quần áo, Cố Đức Chiêu vẫn không nói gì, Tống Diệu Hoa lại xoa xoa áo choàng, nói:

“Cái áo choàng này của lão gia là do thiếp làm, không ngờ tới tận bây giờ người vẫn mặc nó. Lần này thiếp cũng làm một cái mới tặng lão gia.”

Cố Đức Chiêu thấy bà ta gấp áo choàng lại, cẩn thận vắt trên kỷ thì cuối cùng cũng mở miệng hỏi:

“Nàng mới làm một cái mới à?”

Tổng Diệu Hoa lấy áo trên tay Xảo Vi đưa cho Cố Đức Chiêu xem:

“Đồng Xuân Hạc Lộc rất đẹp, thiếp nhớ ngài không thích áo choàng thuần khiết chỉ có một màu trắng.”

Cố Đức Chiêu nhìn áo choàng được thêu tinh xảo, thờ dài nói:

“Vẫn là nàng cẩn trọng.”

Tổng Diệu Hoa chờ Bích Y mang nước tới, tự tay hầu hạ Cố Đức Chiêu rửa mặt, lại nói chuyện của Kỷ thị với ông.

“Hôm nay đại tiểu thư mang thuốc của phu nhân đến hỏi Liễu đại phu, nghe nói trong thuốc của phu nhân có đại hoàng, loại dược này tính hàn, phu nhân vốn không ăn được. Liễu đại phu lại cam đoan thuốc là tự tay ông ta gói kỹ đưa tới chỗ phu nhân, không hề có ai động tới, vậy mà đại hoàng lại có thể trộn vào mà không ai biết, quả là kì lạ.”

Tổng di nương lại nói:

“Cũng chẳng hiểu làm sao, đại tiểu thư lại tới tìm thiếp, nói vật này là thiếp bỏ vào. Thiếp cũng thực sự là khóc không được, cười không xong. . . Thuốc kia luôn là tỷ nữ thiếp thân bên cạnh phu nhân thu xếp, thiếp cũng chưa từng được chạm tay vào. Thiếp thường ngày đều là tận tâm hầu hạ phu nhân, tất nhiên không thể làm ra việc như thế, huống hồ phu nhân luôn che chở cho thiếp, thiếp sao ỡn hại nàng đây?”

“Vi lẽ đó nên thiếp thân muốn tìm lão gia nói một chút, chuyện đại tiểu thư nói là thiếp làm không đáng sợ, chỉ e trong phủ có kẻ tay chân không sạch sẽ muốn ám hại phu nhân.”

Cố Đức Chiêu trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói:

“Thuốc là do Liễu đại phu đưa tới, mang thẳng tới Nghênh Tiếu viện. Trừ phi là người Nghênh Tiếu viện đổi thuốc, chứ chẳng ai có thể. . . Nàng cũng không cần tra xét kĩ quá, Kỷ thị nhất định sẽ làm âm ỉ lên, ta không muốn để ý tới bà ta. Gây ra nhiều việc như vậy, lại còn lôi kéo cả Triều Nhi vào. Bệnh trạng liên tục tái phát, nàng ta không muốn làm âm ỉ thì còn có mục đích gì?”

Ông vốn không yêu thích loại tính tình này của Kỷ thị, mọi việc đều không nói ra, lại muốn ồn ào để cho người khác xem, như thể bà ta vô cùng oan ức vậy. Cuối cùng cũng chỉ nhằm mục đích để người khác đồng tình thông cảm với bà ta mà thôi.

Tổng di nương ra chiều nghi hoặc, rồi đồng tình thuận theo vài câu.

Cố Đức Chiêu thấy bà ta thuận theo thì vô cùng hài lòng, liền lôi chuyện hôn sự của Cố Lan ra bàn:

“Mục gia lại mời Hàn Lâm Viện thị Học sĩ kiêm Lễ bộ Lang Trung Từ đại nhân đến trước làm mai, ta nghe Từ đại nhân nói cũng có lí, Mục Tri Dịch tuy rằng danh tiếng không tốt, nhưng được cái thực thà, hiện tại lại cùng Mục đại nhân học sách thánh hiền, tiến bộ rất nhanh.”

Lại tiếp:

“Hôn sự này không phải là không thể, dù sao bây giờ Mục đại nhân cũng là Chiêm Thiếu của phủ Chiêm Sự, Chiêm Sự Trần đại nhân nắm quyền rất lớn, Mục Niệm An cũng là người không thể đắc tội được, nàng sau khi về nhớ tìm Lan nhi hảo hảo nói chuyện, nếu như nàng đồng ý, ta liền đi định hôn sự này.”

Tổng di nương liền vội vàng nói:

“Mục Tri Dịch này tiếng tăm không tốt, nghe nói lần trước. . .” – Nàng muốn nói chuyện hấn làm trò hề cho thiên hạ, uống một bụng đầy nước tiểu ngựa.

Cố Đức Chiêu nhanh chóng ngắt lời nàng:

“Thanh danh của hấn không tốt, vậy Lan Nhi có tốt không? Chuyện tốt nó làm truyền khắp Thích An, ta vốn cho rằng có mối đến tìm cũng là đã khó rồi, giờ nó cũng đã cập kê, chẳng nhẽ. . .”

Tổng di nương chỉ có thể cười nhẹ, nói:

“Thiếp cũng là lo lắng cho lão gia, sợ Lan nhi cưới hấn sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của Cố gia. . . Để thiếp hầu hạ ngài thay y phục.”

Cố Đức Chiêu ừ một tiếng, việc này coi như xong. Bích Y biết điều lui ra, nhanh chóng đi về Nghênh Tiếu viện.

Từ mụ mụ và Cẩm Triều trở lại Nghênh Tiếu viện.

Cầm Triều dẫn dò bà, sau này Liễu đại phu mang thuốc tới nhất định phải báo nàng tự mình tới lấy, ngăn kéo đựng thuốc phải dùng khóa, không cho nha đầu khác đụng vào.

Từ mụ mụ cũng biết việc này vô cùng hệ trọng, thấy mình đáng trách liền quỳ gối trước mặt Kỳ thị, làm cho Kỳ thị sợ hết hồn:

“bà làm cái gì vậy, hầu hạ ta mấy chục năm, chúng ta từ lâu đã không câu nệ lễ chủ tớ, sao tự nhiên nói quỳ là quỳ?”

Từ mụ mụ nghẹn ngào:

“Là nô tỳ hầu hạ người không chu đáo, cảm thấy xấu hổ với người và lão phu nhân...”

Kỳ thị bắt lực đánh diu bà đứng lên, thở dài:

“Cùng lắm chỉ là một cái mạng... bà mau đứng lên đi.”

Từ mụ mụ lau nước mắt, đứng dậy đỡ Kỳ thị nằm xuống gối. Kỳ thị kéo tay bà, nói:

“Đêm nay Tống Diệu Hoa đi tìm lão gia... Đưa một cái áo choàng theo Đồng Xuân Hạc Lộc đến, lại còn kể với lão gia chuyện Triều Nhi tìm ả ta nói chuyện, nói hết việc xảy ra.”

Từ mụ mụ có hơi sững sốt:

“Là Bích Y cô nương nói?”

Kỳ thị nhắm mắt lại, gật đầu, thật lâu mới nói tiếp:

“Bà đoán lão gia nói thế nào? Ông ta nói, nhất định là Kỳ thị làm ầm ĩ, gây chuyện khắp nơi, còn lôi kéo Triều nhi vào...”

Từ mụ mụ an ủi bà:

“Những câu này đều là từ miệng Tống di nương đi ra, nhất định nói chúng ta đến gây phiền toái cho ả ta, lão gia hiểu lắm cũng là khó tránh khỏi, phu nhân đừng để tâm làm gì. Tam sao thất bản mà. Đại tiểu thư của chúng ta chẳng phải cũng bị bà ta nói xấu à?”

Kỳ thị cười khò:

“Đây đều là do Cố Đức Chiêu tự nói. Bà nói xem, hai mươi năm nay ta gả cho ông ấy... Ông ấy lại có thể... lại có thể nói như thế...”

Bà nhắm mắt lại, đột nhiên không thở được, giọng nói đứt đoạn, sau chậm rãi thở ra một hơi, nhưng lại không nói gì thêm, chỉ nắm chặt tay Từ mụ mụ.

Từ khi Vân di nương chết, lão gia ngày càng xa lánh phu nhân, đến bây giờ không như vậy mới lạ.

Từ mụ mụ nhớ đến khuôn mặt lạnh băng của Cố Đức Chiêu khi nhìn phu nhân, cảm thấy mất cay cay, tay càng nắm chặt tay của Kỳ thị.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đỗ Hoài

Cố Lan ở trong thư phòng xem thư của Cố Cẩm Vinh.

Cẩm Vinh đọc sách ở phố Thất Phụng, thường xuyên viết thư cho nàng ta, kể một vài chuyện lý thú ở Đại Hưng. Chuyện cậu và Chu tiên sinh cùng bàn luận về lý học của Chu thánh nhân, Chu tiên sinh khoa trương khen cậu ở phương diện lý học cực kì dụng công tìm tòi. Hay là cậu và Vinh Dương, công tử Bá gia, vụng trộm xem chọi gà, Vinh Dương Bá công tử thua mất mười lượng bạc nên tức giận với gà sai vật. Hay như là Địch tử của Đại Lý Tự Thiếu Khanh hứa đại nhân cùng trường với cậu thích chơi đá quý, cất tặng cho cậu miếng phi thúy tốt nhất... Tuy nhiên lần này cậu đến phố Thất Phụng lại rất ít viết thư cho nàng ta, đây là phong thư đầu tiên.

Cẩm Vinh theo thường lệ kể cho nàng ta rất nhiều chuyện lý thú, rồi hỏi han tình hình hiện tại của nàng ta và trường tử, nàng ta trả lời mọi chuyện rất tốt.

Cố Lan sau khi xem thư xong nhẹ nhàng thở ra, cậu đã chịu viết thư, nhất định là đã tha thứ cho mình rồi, rốt cuộc cậu thiếu niên này không chịu được sự vắng vẻ.

Chỉ là nghĩ đến chuyện mẫu thân nói, nàng ta không cách nào vui vẻ lên được.

Bây giờ phụ thân có ý muốn gả nàng ta cho Mục Tri Định.

Cố Lan đưa ánh mắt ra ngoài nhìn bụi Diệp Trinh Nữ vừa nở, đóa hoa nho nhỏ màu trắng chen giữa kẽ lá, nồng đậm mùi thơm mà nàng ta yêu thích. Hôm nay lại cảm thấy mùi sao quá nồng, nồng đến mức làm người ta có chút phiền muộn.

Mộc Cẩn vừa trở thành nha đầu bên cạnh Cố Lan, mọi chuyện đều làm rất cẩn thận. Thấy tâm tư Cố Lan phiền muộn bèn lặng lẽ ra ngoài lấy một chén nước ô mai đến, nhỏ giọng “Nhị tiểu thư, nô tỳ dùng nước giếng pha ô mai, mát lắm ạ.”

Nha đầu kia làm việc tốt hơn Từ Lăng nhiều, Cố Lan cảm thấy mẫu thân gả Từ Lăng đi cũng đúng.

Nàng ta nhận nước ô mai nhấp một ngụm, nhớ tới hôm nay đi đến thành an Kỳ thị, nhìn thấy Tam phu nhân Phan gia Định Quốc công tới bái kiến, Tam phu nhân kia cho Cố Cầm Triều một chuỗi vòng tay san hô đỏ làm lễ gặp mặt nhưng chỉ cho nàng ta một cái vòng ngọc bình thường, lại nói chuyện với Kỳ thị một lúc lâu. ... Hai nha đầu bên người Kỳ thị đều cho đứng ở hành lang ngoài, không ở bên trong.

Phan Tam phu nhân xem như là chị dâu của phụ thân, chỉ là mẫu thân của phụ thân ở tổ gia Cố Gia chỉ là thiếp, cũng không thể nói như vậy. Nhưng gần đây quan hệ giữa hai nhà rất tốt, lúc mình cập kê, Phan gia tuy không có ai đến, nhưng cũng có đưa lễ.

Ngày bình thường nếu không có chuyện gì, Phan Tam phu nhân cũng sẽ không đến Cố Gia đâu.

Cố Lan suy nghĩ một lúc thật lâu mới hỏi Mộc Cẩn: “Người có nghe ngóng được gì không, rốt cuộc Phan Tam phu nhân đến đây là vì chuyện gì?”

Mộc Cẩn vội vàng nói: “Lúc sau Phan Tam phu nhân còn đi tìm lão gia, hai người nói chuyện ở phòng khách một lát. Nghe nha đầu bụng nước ở phòng khách nói, Phan Tam phu nhân lần này vội tới làm mai cho tam tiểu thư, nói chỗ bà ấy có cháu của Vũ Thanh Đồ gia. Lão gia nghe xong rất vui vẻ, tìm Đồ di nương đi nói chuyện, dường như là muốn định đoạt cuộc hôn nhân này.”

Mộc gia mới đến cầu hôn thôi, vì sao Phan gia lại đến đây cùng vui thế này! Nghĩ đến chuyện cầu hôn lòng nàng càng trở nên phiền muộn, không muốn hỏi tới chuyện này nữa mà cầm thư của Cầm Vinh đến chỗ Tổng di nương. Thư của nàng và Cầm Vinh, mỗi một phong đều đề Tổng di nương xem thử.

Cầm Triều cũng nghe nói việc này, bảo Đông ma ma nghe ngóng chuyện Vũ Thanh Đồ gia. Đông ma ma trở về kể lại, hai đời trước Đồ gia đậu hai lần tiến sĩ, lúc đó được phong làm công bộ thị lang. Nhưng mà sau đó Đồ gia cũng không có người nào giỏi đọc sách như vậy nữa. Nhị lão gia của Đồ gia đậu cử nhân, ngoài ra đều không có tiền đồ, tất cả đều là trông cậy vào bóng của tổ tông. Phan Tam phu nhân là đích trưởng nữ của Đồ gia Nhị lão gia.

Người được làm mai chính là Đồ Hoài cháu trai của Đồ Tứ lão gia, năm nay tuổi mười lăm, năm trước đã thi vào học viện. Đồ gia vốn đã xuống dốc rồi, Đồ Tứ lão gia cũng chỉ là một chi bình thường trong họ. Việc hôn nhân này không được tốt lắm. Có điều phụ thân thích nhất là người có chí đọc sách, nghe nói Đồ Hoài đã thi công, bởi thế nên được nhận vào Quốc Tử Giám học, phụ thân liền thêm hào cảm với Đồ Hoài, cảm thấy việc hôn nhân này cũng rất tốt.

Thật ra Cầm Triều không có ấn tượng gì với cái tên Vũ Thanh Đồ, nàng chỉ biết những người quan trọng trong triều hay những vị quen thân với Trần gia mà thôi. Nhưng mà tự mình có thể đi thi công mà không cần phải dựa vào Đồ Nhị lão gia thì chắc bản thân cũng là một người có chí hướng.

Lúc Cầm Triều đến thành an mẫu thân vừa hay thấy mẫu thân đang nói chuyện với Cố Y.

Cố Tịch ngồi một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Nàng kéo tay Cầm Triều nhỏ giọng hỏi: “Tam tỷ tuổi mới mười ba, muốn đính ước trước rồi mới cưới hay sao?”

Con gái bình thường mười hai tuổi đã có người đến cầu hôn rồi. Chỉ có gia đình nàng là đặc biệt, không ai dám cầu hôn Cố Cầm Triều, còn thân phận Cố Lan thấp kém, nàng ta lại không muốn làm thiếp của người khác. Cho nên hai người đều đã cập kê nhưng không có đính hôn, lại vô tình mang cho Cố Tịch ảo giác.

Cầm Triều ngắt lại cũng rất thương tiếc muội ấy, Cố Tịch lớn lên dưới danh nghĩa mẫu thân. Quách di nương cơ bản là không dám gần gũi với muội ấy, sợ chọc mẫu thân không vui, tới ngày tết cũng chỉ dám làm vài thứ cho muội ấy. Mẫu thân lại không tận tình quan tâm muội ấy. Muội ấy và Cố Y đều do ma ma nuôi lớn, rất nhiều chuyện ma ma không tiện nói, hoặc là không dám nói, các muội ấy cũng không biết.

Mẫu thân cười liếc nhìn Cầm Triều, xem như chào qua. Lại tiếp tục nói chuyện với Cố Y: “Chuyện của con bình thường nẫu thân cũng ít quan tâm, cũng thấy áy náy. Nếu con thấy chuyện hôn nhân này thích hợp, ta nói với phụ thân một tiếng, quyết định chuyện hôn sự này...”

Tuy tính tình Cố Y trầm ổn nhưng dù sao cũng còn nhỏ, mặt đỏ bừng mà nói: “Mẫu thân... Con... Con cũng không biết...”

Nàng ấy chưa bao giờ nghe nói đến người này, cũng không biết y là loại người gì.

Kỳ thị cũng tới tuổi này rồi, tự nhiên biết rõ nàng ấy đang lo lắng chuyện gì, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Từ ma ma: “Không bằng chúng ta bảo Từ ma ma nói với Phan Tam phu nhân một tiếng, đưa cháu của bà ấy đến cho phụ thân con xem thử một lần, con nếu muốn nhìn thì hãy trốn sau màn che...”

Cố Y cắn môi không nói lời nào, xấu hổ đỏ mặt. Chuyện như vậy... Nàng ấy sao làm được!

Cầm Triều cười cười: “Tỷ thấy cũng đúng lúc hôm nay Phan Tam phu nhân vẫn đang còn ở sương phòng, hay là chúng ta lập tức đi tìm bà ấy nói

chuyện.”

Cố Tịch cũng gật đầu phụ họa: “... Tam tỷ gặp một chút cũng tốt!” Nàng ấy tuổi còn nhỏ, rất thích đùa như vậy.

Cố Y không nói thêm gì nữa. Từ ma ma và Phàn Tam phu nhân nói chuyện, ba ngày sau cháu trai Đỗ Hoài của bà sẽ tới đây bái phỏng phụ thân.

Phụ thân chuẩn bị ở chính đường gặp mặt Đỗ Hoài.

Ngày bái kiến, ba đứa con gái của ông chen lẫn xô đẩy nhau ở phía sau màn che, Cố Đức Chiêu nhìn thấy đành cười khổ: “Các con muốn xem thì cũng trốn vào một chút đi chứ...”

Cầm Triều có hơi bất đắc dĩ, nàng là bị Cố Tịch kéo tới. Từ ma ma bên cạnh cười không nói lời nào, bà đến xem giúp Kỳ thi. Cố Tịch là người hứng thú nhất, khó có dịp muội ấy vui vẻ như vậy, cũng khó nói là có gì không hợp quy củ hay không. Dù sao cũng không ai nhìn thấy.

Bái thiếp của Đỗ Hoài rất nhanh được đưa tới, Cố Đức Chiêu thấy cậu tự xưng là canh chất, âm thầm gật đầu... Cầm thấy cậu rất hiểu lễ tiết.

Lúc bọn họ đi vào, sau lưng không có bất kỳ tên sai vặt hay thư đồng nào. Đỗ Hoài mặc một bộ áo màu lam sống động, trên lưng mang một miếng ngọc trắng vân song ngư, vóc người cao gầy tuấn tú, khí độ khiêm tốn. Cậu cung kính bái kiến Cố Đức Chiêu, Cố Đức Chiêu thảo luận văn thơ cùng cậu, hỏi cậu về “Xuân Thu”, cậu đều trả lời được cả, không hề có vẻ thấp kém, cũng không có bốc phét. Thấy vậy, phụ thân càng thêm hài lòng.

Nhìn thấy Cố Y cũng vừa lòng, chuyện hôn nhân này được định đoạt, chọn thời gian trao đổi canh thiếp, mời Phàn Tam phu nhân một ngày rượu, Cố Y chính thức đính hôn với Đỗ Hoài.

Tổng di nương lúc nghe tin Đỗ Hoài học văn cực kì không tệ, người cao ráo lại tuấn tú, bà đang làm áo ngắn cho Cố Lan, may trên tay áo vân lá tiêu, sau khi nghe xong thì thần nhiên: “Quốc Tử Giám giám có hơn ba ngàn người, mỗi lần thi Đình đạt được cát sĩ nhiều thì trăm người ít thì mười mấy, bao nhiêu giám sinh tuổi trên năm mươi mà thi mãi cũng thi không đậu, thật sự là tính toán không được gì. Không bằng bảo Nhị gia của hần mua một chức quan nhỏ, thời gian qua đi, có Định Quốc công gia làm chỗ dựa, không lo con đường làm quan không thuận lợi.”

Cố Lan vốn nghe xong lời nha đầu nói trong lòng còn có chút buồn bực. Vì sao Mục Tri Dịch cầu hôn nàng lại là người như vậy, Đỗ Hoài tuy gia thế không bằng Mục Tri Dịch nhưng tốt hơn Mục Tri Dịch gấp mấy lần. Nhưng mà mẫu thân vừa nói như vậy, lòng nàng phút chốc cũng thông suốt. Dù sao nàng cũng không gả cho Mục Tri Dịch, tiền đồ của Đỗ Hoài sau này không đoán trước được, Cố Y đính hôn với cậu ta, chỉ sợ sau này nhan sắc phai tàn, vinh hoa phú quý ở đâu ra.

Tổng di nương cảm thấy việc hôn nhân này cũng giống nhau, nhưng mà nghĩ lại, đành nói với Cố Lan: “... Kết hợp với Cố Y cũng được rồi.”

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, Ngọc Hương đi vào, hành lễ, nhỏ giọng: “Di nương, Trần bà tử tiễn Tử Lăng cô nương tới Bảo Định trở về rồi. Bà ấy nói có chuyện quan trọng muốn gặp người.”

Chẳng lẽ chuyện hôn nhân của Tử Lăng xảy ra vấn đề gì, Tổng di nương nhíu mày nghĩ, mời bà ta đến.

Trần bà tử mới từ Bảo Định trở về, vẻ mặt nhuốm bụi đường đầy mệt mỏi, búi tóc sau đầu lệch hẳn đi. Bà ta cao giọng thỉnh an, ánh mắt sáng rỡ.

“Bà vội vã gặp ta là vì chuyện gì?” - Tổng di nương hỏi.

Trần bà tử vội vàng cười cười: “... Nhắc tới cũng trùng hợp, lần này nô tài tiễn Tử Lăng cô nương đi Bảo Định, gặp một bà tử quen biết. Trước kia bà ấy làm việc vặt trong phủ chúng ta, về sau lớn tuổi, quay về quê hương dưỡng lão. Con của bà ấy làm việc ở Điện Trang Tổng gia, bà ấy vẫn nhận ra nô tài, kéo nô tài nói chuyện hồi lâu...”

Tổng di nương gật đầu, ra hiệu Trần bà tử nói tiếp. Những lời này thật sự không quan trọng.

Trần bà tử nói tiếp: “Trước đây bà tử kia phục vụ Vân di nương đó...”

Tổng di nương dừng lại động tác, Cố Lan nghe thấy nhắc đến Vân di nương cũng cẩn thận hơn, nhìn về phía Trần bà tử.

Tổng di nương phát tay bảo Xảo Vi mang thứ đó cất đi, cẩn thận nhìn bà tử: “Bà tử hầu hạ Vân di nương có nói gì hay sao, bà vội vã đến nói cho ta biết đúng không?”

Trần bà tử nghe xong, cảm thấy có hi vọng, bà tiếp tục nói: “Bà tử này trước kia ở chỗ Vân di nương vẩy nước quét nhà, không tranh nổi với đời, nhưng mà bà ta nói với nô tài, lúc ấy hai nha đầu thiếp thân hầu hạ Vân di nương, người không chết hay nói chuyện cùng bà ta, nói Thụy Bình bị oan, thuốc không phải do nàng ta lấy nhầm. Tất cả do có người âm thầm hại Vân di nương...”

“Người không thể nào đoán được đâu, người bà ta nói đến là phu nhân.”

Chương 67: Hung Thủ

Cổ Lan giặt mình, đánh rơi chiếc thìa trong chén chè đậu xanh ngọt.

Tổng Diệu Hoa nhìn thẳng vào Trần bà tử, vội vàng hỏi: “Bà ta đã nói những gì, bà nhanh nói tất cả cho ta nghe, không được thiếu một chữ.”

Trần bà tử liền nói: “Hai nha hoàn này chính là do phu nhân ban cho Vân di nương. Hai người này đối với Vân di nương rất tận tâm, nha hoàn đã chết kia tên là Thúy Bình lại càng trung thành với Vân di nương. Bà tử đó nói thuốc dưỡng thai và thuốc trợ sản đều được chia ra đặt ở hai tủ gỗ nhỏ trong nhà bếp. Nếu như không phải có người cố ý tráo đổi thuốc thì sẽ không có chuyện cảm nhâm thuốc. Sau này lúc Vân di nương có thai, phu nhân vẫn thường đến thăm bà ấy, cũng sẽ đến phòng bếp xem đồ ăn được chuẩn bị cho Vân di nương...”

“Phòng bếp nhỏ này ngoại trừ phu nhân và 2 nha hoàn đó ra thì không có ai đến gần. Các nàng ấy tuyệt đối trung thành với Vân di nương, tất nhiên sẽ không làm hại Vân di nương. Cho nên chỉ có một khả năng là phu nhân tráo đổi thuốc, Vân di nương uống nhầm chén thuốc đó nên mới bị sinh non mà chết...”

Tổng Diệu Hoa nghe xong lời thì trầm mặc không nói gì, thật ra thì bà ta đã sớm biết việc Vân di nương bị người ta hại chết. Nhưng chắc chắn không phải Kỳ thị hại chết Vân di nương, về điều này bà ta có thể chắc chắn. Kỳ thị nhìn bề ngoài tính tình dịu dàng nhưng thực chất vô cùng cao ngạo, bà ấy khinh thường những chuyện như vậy nên sẽ không làm, cho dù người khác có lấy dao kề lên cổ thì cũng chẳng thay đổi được điều đó. Hơn nữa, hai người bọn họ cùng nhau lớn lên, tình như tỷ muội ruột, Kỳ thị lại càng không làm chuyện đó. Cứ từ việc mình vẫn bình yên an ổn tới giờ thì Vân di nương như cùng một mẹ sinh ra với Kỳ thị làm sao có thể là do Kỳ thị hại chết đây.

Vân di nương chết nếu như không phải do ngoài ý muốn, cũng không phải do Kỳ thị làm...

Tổng Diệu Hoa nhớ năm đó lúc Vân di nương chết, bà ta lặng lẽ đi vào trong phòng của Vân di nương thấy có người lén lút đi từ trong sân ra ngoài. Lúc đó, căn cơ bà ta chưa ổn, vì thế không nói cho Kỳ thị chuyện này. Về sau khi căn cơ đã ổn định thì lại càng không muốn nói.

Nhưng bà ta không nói thì ai mà biết chuyện này không phải do Kỳ thị làm.

Thật ra năm đó không phải không có người nghi ngờ Kỳ thị, hai nha hoàn này đều là người Kỳ thị sai chăm sóc Vân di nương, các nàng ấy gây ra chuyện như vậy, sẽ có người nghĩ là do Kỳ thị bày mưu tính kế. Ít nhất vào thời điểm đó, Cổ Đức Chiêu đã nghĩ như vậy. Chẳng qua là do lúc đó ông ta còn có tình ý với Kỳ thị, tuy có hoài nghi nhưng lại chưa từng nói ra. Nhưng sau này hai người càng ngày càng bất hòa. Cho nên bây giờ chỉ trừ lúc Kỳ thị phát bệnh ra còn lại ông ta đều không có đặt chân đến phòng của Kỳ thị.

Nhưng nếu có người nói thực chất năm đó là Kỳ thị hại chết Vân di nương, đến lúc đó Cổ Đức Chiêu nhất định sẽ quyết tuyệt với bà ta.

Cổ Cẩm Triều đã hại Lan Tỳ Nhi của bà ta thâm như vậy. Nếu bà ta không báo thù thì không phải là bà ta nữa.

Nhưng mà đúng vào lúc này Trần bà tử nói chuyện này có phải là quá trùng hợp không? Không biết có phải là do Cổ Cẩm Triều đặt bẫy không? Đại tiểu thư Cổ gia cũng không thể khinh thường được.

Bà ta muốn chuyện sau này phải chắc chắn, mới hỏi Trần bà tử: “Bà tử kia được thả ra khỏi phủ chắc cũng đã được 60 tuổi, năm nay cũng phải 70 tuổi rồi, sao bà ta còn có thể nhớ rõ mọi chuyện như vậy?”

Trần bà tử nói: “Di nương, người không biết đó thôi, bà ta nhớ rất rõ chuyện của Ngọc Bình với Thúy Bình. Bà ta cũng kể cho người nhà nghe, lại lòi ra lời vào với mấy bà cô quanh nhà, phu nhân vùng đó ai cũng biết.”

Tổng Diệu Hoa nhìn thấy nét mặt của Trần bà tử, liền biết việc này hoàn toàn có thể tin tưởng được. Nghĩ ngợi một lúc liền nói: “Nha hoàn không chết đó... tại sao ngay lúc đó Ngọc Bình kia lại không nói cho lão gia biết?”

Trần bà tử thở dài: “Trước kia Ngọc Bình là nha đầu hầu hạ bên người phu nhân, còn chăm sóc cho đại tiểu thư lúc còn nhỏ, có thể nói là một lòng trung thành với phu nhân. Vì thế làm sao nàng có thể nói chuyện này là do phu nhân làm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thúy Bình bị đánh chết... Nó tỷ nghĩ, nếu như có thể tìm được Ngọc Bình, lại đảm bảo cho nàng ít lợi lộc, không chừng có thể nói đem chuyện năm đó ra...”

Tâm tư Tổng Diệu Hoa khẽ động.

Nghĩ ngợi một lát, trong lòng đã có tính toán, liền nói với Trần bà tử: “Việc này ta đã biết, bà không được truyền tin gì ra bên ngoài đâu đấy!”

Trần bà tử nghe xong có vẻ không đồng ý. Lúc nghe được chuyện này bà ta hết sức kích động, liền biết rằng cơ hội của mình đến rồi. Nếu như có thể làm Tổng di nương vui lòng, nói không chừng về sau bà ta có thể làm ma ma quản sự. Ai biết được Tổng di nương lại không muốn mình tham gia, hại bà ngay cả mặt cũng không kịp rửa đã vội vàng chạy đến đây.

Tổng Diệu Hoa thấy sắc mặt của bà ta liền gạt đầu với Xảo Vi nói: “Đưa năm mươi lượng bạc cho Trần bà tử rồi đưa bà ấy về nghỉ ngơi đi.”

Cho nhiều bạc như vậy! Trong lòng Trần bà tử vui vẻ không thôi, liên tục nói cảm tạ Tổng di nương.

Không đưa mình lên làm ma ma quản sự, nhưng lại cho rất nhiều bạc! Trần bà tử thấy mỹ mãn liền hành lễ với Tổng Diệu Hoa rồi lui xuống.

Đợi đến lúc Trần bà tử lui ra, Cố Lan lập tức giữ chặt tay Tổng di nương, kích động nói: “Mẫu thân, đây chính là cơ hội tốt của chúng ta. Nếu có thể vạch trần được cái chết của Vân di nương, phụ thân nhất định sẽ chán ghét vứt bỏ Kỳ thị.”

Cố Lan biết mẫu thân cũng đã bắt đầu dao động, bằng không sẽ không thương cho Trần bà tử nhiều bạc như vậy.

Nhớ tới lời nói của Trần bà tử, trong đầu Cố Lan chợt nảy ra ý nghĩ: “Mẫu thân, người nói sau khi nha đầu kia bị đuổi ra khỏi phủ thì có thể đi đâu?”

Tổng Diệu Hoa nhìn con gái một cái, nói: “Nếu như phụ mẫu vẫn còn thì chắc là trở về quê lập gia đình. Cho dù đã đi làm nha hoàn ở nhà giàu có thì vẫn có người chấp nhận lấy.”

Cố Lan cười nói: “Nha đầu kia là thiếp thân nha hoàn của Cố Cẩm Vinh... Mẫu thân, người nói xem Cố Cẩm Vinh có thể nhớ được quê quán của nàng ta hay không?”

Tổng Diệu Hoa giật mình.

Bà ta lại không nhớ tới điều này, Tổng Diệu Hoa thấp giọng hỏi: “Lúc đó Cố Cẩm Vinh mới có bốn, năm tuổi, cậu ta có thể nhớ rõ không?”

Cố Lan cười nói: “Con cũng không rõ, lần trước nó viết thư con vẫn chưa trả lời, hỏi nó một chút xem sao”.

Nàng ta không muốn gả cho Mục Tri Dịch, vì thế nàng ta sẽ bất chấp tất cả.

Cố Lan vội vàng trở lại Thúy Tuyền viện.

Tổng di nương đi ra khỏi cửa phòng, đứng trên hành lang nhìn chằm chằm thủy tiên suy tư trong chốc lát, quay lại nói với Xảo Vi: “Chuẩn bị ít bánh ngọt, chúng ta đi thăm Đỗ di nương. Cố Y đã đính hôn, chúng ta cũng phải chúc mừng một câu.”

Xảo Vi rất nhanh chuẩn bị một hộp sáu ô hoa quả khô, cùng vài loại bánh ngọt, đi theo sau lưng Tổng Diệu Hoa, đến Đồng Nhục Lâu. Đồng Nhục Lâu nằm bên cạnh Thúy Tuyền viện, là một tòa lầu gỗ hai tầng, bên cạnh có một đình nghỉ mát, bên kia là thính phòng, không có Đông, Tây sương phòng, phía nam có một phòng trống. Quách di nương ở trên lầu, vì nàng ta ưa thích thanh tĩnh. Bên cạnh Đồng Nhục Lâu có trồng vài cây bảo đồng, hoa vừa mới nở, che phủ cả tán cây.

Xung quanh Đồng Nhục Lâu có rất nhiều cây cỏ thụ, tiếng ve kêu râm ran ở khắp nơi.

Thấy Tổng di nương đến, Đỗ di nương mời bà ta ra ngoài đình nghỉ mát nói chuyện, lại cho nha hoàn bưng điểm tâm cùng trà lên.

“... Muội muội không thích vị đắng của trà mà lại thích chút chua chua ngọt ngọt, muội vừa mới chế nước ô mai để uống nếu không phải sợ tỷ tỷ không thích thật muốn mời Tổng di nương tỷ tỷ nếm thử.” – Đỗ Tĩnh Thu cười nói.

Bốn phía tiếng ve kêu âm ỉ, thật sự quá ồn ào khiến cho Tổng di nương phải nhíu mày.

Đỗ Tĩnh Thu liền vội vàng giải thích: “Tổng di nương thông cảm, cứ đến mùa hè, ve trên hơn mười gốc đại thụ liền kêu không ngừng, khiến cho tai không yên! Thật thiết thòi cho Quách di nương khi phải ở chỗ này. Muội muội đã nói với lão gia rất nhiều lần, muốn chuyển mấy cái cây này đi nhưng lão gia nhất quyết không đồng ý, còn nói muội không đủ tao nhã. Lão gia nói muội không biết được mấy chữ làm sao có thể hiểu được thú vui tao nhã nên chỉ cảm thấy mấy tiếng ve này âm ỉ mà thôi.”

Tổng Diệu Hoa mỉm cười, Đỗ Tĩnh Thu này rất biết cách nói chuyện. Chỉ là bây giờ đã lớn tuổi, tuy vẫn có thể nhận thấy thời trẻ nàng ta cũng có nhan sắc tuyệt trần nhưng bây giờ khóe mắt đã có nếp nhăn, nếu không đã có thể khiến cho Cố Đức Chiêu sùng ái.

Tổng Diệu Hoa bảo Xảo Vi mang đồ đến nói: “Nghe nói Y nhi đã đính hôn cùng công tử Đỗ gia, cho nên tỷ đến đây chúc mừng muội. Y nhi đã lớn như vậy rồi, tỷ còn nhớ hồi nhỏ nàng còn khóc nhè đòi muội ôm...”

Đỗ Tĩnh Thu mất tự nhiên cười, lời này làm sao dám nói trước mặt phu nhân. Y nhi cho dù có hôn ước thì với mình có quan hệ gì đâu.

Cố Y càng lớn thì càng không giống nàng, tính tình cũng trở nên trầm tĩnh hơn. Nàng đứng từ xa nhìn Cố Y, cảm thấy giống như không phải do mình sinh ra. Hai mẹ con mười ngày nửa tháng không nói với nhau một câu. Có mấy lần nàng muốn thấy Cố Y, chỉ có thể lặng lẽ đến Ý Trúc Lâu để nhìn từ xa.

“Nhìn Y nhi, tỷ lại nhớ đến Vân di nương. Có chút kỳ lạ, tính cách của Y nhi với Vân di nương có chút giống nhau, cũng có chút ôn hòa trầm tĩnh...” Tổng Diệu Hoa vừa nói vừa liếc mắt nhìn Đỗ Tĩnh Thu.

Đỗ Tĩnh Thu cười cười, tầm mắt chuyển sang đĩa đồ khô Tổng Diệu Hoa mang đến. Ngón tay gầy gầy lấy một hạt hạnh nhân cho vào trong miệng.

“Di nương có lẽ còn nhớ, nhiều năm về trước Vân di nương bị chết thảm, một ngày một đêm mà đứa bé kia vẫn không sinh ra được. Vất vả mãi mới sinh ra được thì lại bị cuồng rồn quán chết, Vân di nương cũng vì rong huyết mà qua đời. Đã nhiều năm trôi qua rồi mà lão gia vẫn còn thương tiếc, đến bây giờ vẫn không quên được. Vị La di nương kia nếu như không phải lớn lên có mấy phần giống với Vân di nương, làm sao lão gia có thể không nạt nung

làm thiệp được.”

Đỗ Tĩnh Thu cười nói: ” Muội vẫn còn nhớ, làm sao có thể quên được.”

“Di nương tất nhiên không quên được” Tổng Diêu Hoa thân nhiên nói “Nếu muội đã quên cũng không biết có ai còn nhớ rõ. Tỷ biết trong lòng muội ấy náy, cũng đã tám năm rồi, muội vẫn cứ lo lắng chờ đợi, thậm chí cũng không dám tranh giành tình cảm với tỷ...”

Nghe vậy, sắc mặt Đỗ Tĩnh Thu liền trắng bệch, kinh ngạc nhìn Tổng Diêu Hoa.

“Muội rất thông minh, năm đó nhan sắc không hề thua ta, ngoại trừ Vân di nương, khi đó không phải là lão gia sủng ái muội nhất sao.” Tổng Diêu Hoa thờ dài “Thoáng một cái đã nhiều năm trôi qua, muội ở Đồng Như Lâu cũng khó khăn, làm gì có tư cách tranh giành tình cảm với ta.”

Đỗ Tĩnh Thu nắm chặt tay, khoe miệng khề giật, một lúc lâu sau mới nói: “Di nương, tại sao lại nói đến chuyện này...”

Tổng Diêu Hoa nghiêng mắt nhìn bà ấy, cười rồi cầm lấy tay bà: “Muội đừng quá khản trương, tỷ cũng chỉ là muốn giúp muội thôi. Cố Y cũng đã định hôn sự rồi, muội năm nay cũng đã ba tư tuổi rồi, tốt nhất là nên nghe lời ta, như vậy ta sẽ bảo vệ muội cùng Cố Y sống yên ổn ở Cố gia. Nhưng nếu muội không nghe, vậy thì khó nói rồi.”

Đỗ Tĩnh Thu hít một hơi thật sâu, vị đắng của hạnh nhân tràn đầy trong miệng.

“Di nương muốn ta làm gì?”

Tổng Diêu Hoa cười lắc đầu: “Ngược lại, ta muốn muội không làm gì hết. Tất cả đều do ta sắp xếp.”

Bạn đang đọc truyện *Luang Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sinh Thần

Cầm Triều đang nói chuyện với Cố Y ở Ý Trúc Lâu.

Ý Trúc Lâu nằm cạnh Trường Thanh Trúc, vô cùng yên tĩnh. Gió thổi qua những khóm trúc xanh tạo nên thanh âm xào xạc. Một dòng suối nhỏ xuyên qua rừng trúc xuôi về phía nhà thủy tạ. Cạnh dòng suối có một phòng trúc, ban đầu phụ thân định dùng phòng trúc đó để làm thư phòng, thế nhưng cho đến bây giờ căn phòng đó vẫn để trống.

Rất ít khi Cầm Triều đến Ý Trúc Lâu nên Cố Tịch nhất định phải kéo nàng vào phòng của Cố Y. Bây giờ Cố Tịch hoàn toàn không còn sợ Cầm Triều như trước nữa, không những không sợ mà còn rất thích vị trưởng tỷ này. Cố Tịch kéo chiếc ghế đôn để cho Cầm Triều ngồi lên đó, còn mình thì xoay người ngồi trên giường. Ma ma hầu hạ nàng thường ngày nếu có nhìn thấy cũng sẽ không nói gì, nhưng hôm nay thấy đại tiểu thư cũng đến đây cho nên rất sợ hãi, vội vàng nói: “Tứ tiểu thư, không thể làm như vậy.”

Cố Tịch cười hi hi nói: “Ma ma, bà ra ngoài trước đi, chúng ta có chuyện riêng cần bàn.”

Cố Y thấy xấu hổ, vội vàng đứng dậy hành lễ với Cầm Triều: “Đã để trưởng tỷ phải chê cười rồi, phòng của muội đơn sơ, nếu tỷ thấy bất tiện chúng ta có thể ra ngoài rừng trúc nói chuyện.”

Lúc đến đây, Cầm Triều đã nhìn thoáng qua căn phòng, trang trí ở đây không thể so với phòng của nàng. Nhưng vật dụng trong phòng cũng dùng gỗ hoa lê, lại có mùi giáng hương nhàn nhạt. Hai bình hoa liên vân mai đơn giản, trên bàn trà đặt một chậu hoa nhài, trông rất thanh nhã. Hơn nữa còn dùng giấy màu xanh quấn quanh màn trướng. Đằng sau có đặt một chiếc bàn trà làm từ gỗ đàn hương, bên cạnh là hai chiếc ghế bành. Thế nhưng trên màn trướng lại treo một bức tranh Lão Hồ bằng vải bố, có chút không thích hợp.

Thấy ánh mắt của Cầm Triều dừng lại ở bức Lão Hồ, Cố Tịch liền nói: “Muội chính là người làm bức Lão Hồ đó, trưởng tỷ có thấy nó xấu không? Lúc muội treo nó lên đó, tam tỷ không thích còn cần nhờ muội mấy câu... Nhưng khi đó tam tỷ ngủ không ngon, hay gặp ác mộng, cho nên muội đã làm nó rồi treo lên. Từ đó quý quai liền không dám đến quấy nhiễu nữa, tam tỷ ngủ cũng ngon hơn.”

Mặc dù không thích nhưng cũng không tháo xuống, Cầm Triều cười lắc đầu: “Rất đẹp.”

Lúc còn nhỏ không có muội muội nào làm tranh Lão Hồ cho nàng để đuổi quỷ ma. Ba vị biểu ca vì nam nữ cách biệt sẽ không vào phòng nàng, còn mấy biểu muội thứ xuất thì không dám chơi cùng nàng. Ngoại trừ ngoại tổ mẫu, nàng cũng chỉ có thể nói chuyện với mấy ma ma, bà tử.

Cố Tịch kéo tay Cầm Triều nói: “Trưởng tỷ, tỷ có biết chuyện gì của Đỗ gia không, nói cho tam tỷ nghe một chút, lúc nào tỷ ấy cũng nhắc đến đó.”

Cố Y lập tức lườm Cố Tích, lại vội vàng nói với Cẩm Triều: “Trường tỷ đừng nghe Tích nhi nói năng lung tung, muội nào có... nhắc đến...”

Tâm tư của tiểu nha đầu này làm sao có thể qua khỏi mắt của Cẩm Triều, trong lòng không khỏi cười thầm, nhưng nàng vẫn nói chuyện của Đỗ gia: “Đỗ gia ở Vũ Thanh có tiếng là hay làm việc thiện. Mỗi lần Đoan ngo hay trung thu đều phát cháo miễn phí cho người nghèo. Mấy vị công tử đều là người có học, tuy hai đời không có tiến sĩ nhưng cũng là thư hương môn đệ. Đỗ Tứ lão gia có 6 cửa hàng bán hoa màu, bán chạy nhất là giống lúa Quý Châu, tính riêng tiền lãi thôi mỗi tháng cũng đến 30 lượng bạc. Đỗ gia ở Vũ Hoàn cũng có mấy cửa hàng như vậy nhưng làm ăn phát đạt nhất vẫn là của Tứ lão gia. Ngoài ra Đỗ gia vẫn còn có chút điền trang ruộng đất...”

Nàng muốn cho Cố Y biết một số chuyện của Đỗ gia để sau này khi gả đến đó rồi cũng không sợ bị người ta bắt nạt.

Nói chuyện một hồi, Cẩm Triều lại nhắc tới sinh thần của phụ thân, hỏi mấy vị muội muội đã chuẩn bị gì cho phụ thân.

Cố Tích nói: “Muội đã cất một bức Ngũ phúc hiển thọ để tặng phụ thân, muội đã cho tam tỷ nhìn qua rồi đó.”

Cố Y cười nói: “Bây giờ tay nghề cắt giấy của Tích nhi đã tiến bộ rất nhiều, trông bức tranh đó rất đẹp mắt. Còn muội hơn một năm nay đang luyện viết chữ triện, cho nên đã chép lại cuốn “Đạo Đức kinh” để phụ thân xem.” Sau đó liền sai tiểu nha hoàn mang đến, đúng là được viết bằng chữ triện, nét chữ đoan chính thanh tú, được trình bày vô cùng tinh tế.

Cẩm Triều vô cùng tán thưởng chữ của Cố Y: “Nếu muội nói với tỷ ý định của muội, tỷ nhất định sẽ bảo muội viết “Phụ chim đại bàng”. Phụ thân thích bài phú đó nhất.”

Cố Y cười nói: “Không sao, một bài phú không dài, bây giờ chép cũng không muộn. Dù sao bốn ngày nữa mới đến sinh thần của phụ thân, muội vẫn còn thời gian để từ từ chép”. Bản thân nàng thực chất không biết phụ thân thích bài gì, chỉ biết người thích lý học cho nên mới chọn “Đạo Đức kinh” làm quà.

Mấy tỷ muội cùng nhau trò chuyện đến tận khi mặt trời lặn thì Cẩm Triều và Cố Tích mới ra về.

Cố Y đến thư phòng, tìm bài “Phụ chim đại bàng”, sai nha hoàn trải giấy trên thư án cho nàng, rồi bắt đầu từ từ chép lại.

Viết được một lúc, nha hoàn thấp đèn đặt trên thư án cho nàng. Trong đêm tối ánh đèn chỉ to bằng hạt đậu, không phải là quá sáng.

“Đã muộn thế này rồi con còn đang viết cái gì vậy?” Một giọng nói vang lên từ phía cửa thư phòng.

Cố Y đặt bút xuống, nhú mày nói khẽ: “Đỗ di nương, sao người lại đến đây?”

Đỗ Tĩnh Thu mặc một kiện áo choàng sắc thu thêu hoa, lẳng lặng đứng ở cửa nhìn Cố Y. Đêm đã khuya như vậy mà vẫn còn chép sách, lại chỉ thấp một chiếc đèn nhỏ như vậy, không sợ làm hỏng mắt mình hay sao!

Bà đi tới, thế nhưng Cố Y chỉ yên lặng nhìn bà, trên mặt cũng không có vẻ vui sướng, muốn nói mấy câu nhưng rồi lại thôi: “Ta... Ta chỉ muốn đến thăm con một chút, có làm cho con ít nước lễ đường phên. Nghe nói mấy ngày trước con bị ho khan...”

“Đa tạ di nương quan tâm, chỉ là bị nhiễm chút gió lạnh vào người, bây giờ đã đỡ hơn rất nhiều rồi.” Cố Y đáp lại vô cùng lễ phép.

Đứa trẻ này không thích mình, chỉ là Đỗ Tĩnh Thu chưa bao giờ để ý đến điều đó. Cố Y không thích bà nói nói cười cười, lại càng không thích bà đón ý nịnh nọt người khác, thế nhưng lại thích đọc sách giống Kỳ thị, trời sinh tính tình ôn hòa. Những điều này bà đều biết, nhưng không muốn trách cứ con.

Đỗ Tĩnh Thu nhìn Cố Y cười nói: “Con bây giờ đã đính hôn rồi, hai năm nữa sẽ phải gả đến Đỗ gia. Ta không ngờ con đã lớn nhanh như vậy. Rất tốt, vẫn là phu nhân dạy bảo tốt. Bây giờ con nên tập trung nhiều vào chuyện bếp núc, rồi đi theo bên cạnh Đại tiểu thư, ngoan ngoãn nghe lời nàng, đối với Nhị tiểu thư cũng cần phải khách khí...”

Nà nói không ngừng, không những thế những lời này bà nói lại rất nhiều lần.

Cố Y đều biết những việc này, cho nên cũng có vẻ không kiên nhẫn, nhưng cũng không nói gì. Đỗ di nương ở Đồng Như Lâu, mà Quách di nương lại không thích giao thiệp với người khác cho nên chắc bà cũng cô đơn.

Đỗ Tĩnh Thu nói xong mới đặt hộp thức ăn từ trong lòng lên bàn, nói bà cần phải trở về.

Cố Y nhìn bóng bà chậm rãi đi về phía hành lang dưới mới quyết định kêu to: “Di nương”

Đỗ Tĩnh Thu quay lại nhìn nàng, giống như đang mong chờ điều gì đó.

Cố Y nhẹ giọng nói: “Di nương nhớ đi ngủ sớm một chút.”

Nghe xong câu đó, cả người Đỗ Tĩnh Thu chợt buông lỏng, gật đầu đồng ý, vội vàng xoay người trở về.

Ở Thúy Tuyền Viện, Cố Lan đang đọc thư mà Cố Cẩm Vinh gửi về.

Cố Cẩm Vinh đã không còn nhớ rõ chuyện hồi nhỏ, nghe Cố Lan nhắc đến tỷ nữ chăm sóc cậu lúc nhỏ phải suy nghĩ rất lâu. Cậu nói hình như nha đầu đó tên là Ngọc Bình, là người của Phủ Thuận Thiên. Lúc mẹ nàng ta chết, nàng ta có trở về chịu tang mẹ, lúc trở về còn mang theo một bao to hạt để

rang đường Lý Ký. Nhưng ma ma sợ cậu ăn hết sẽ đau bụng cho nên lạng lẽ vứt đi, cậu còn nhớ vì thế mà mình đã khóc rất lâu.

Nhắc đến chuyện lúc bé, hẳn lại nổi hứng, kể rất nhiều chuyện. Những năm tháng thơ bé, cậu đều là trải qua với Lan Tỷ Nhi. Cậu còn nói vì gần đây việc học tập quá bận rộn cho nên không thể trở về vào sinh thần của phụ thân được nhưng cậu đã sai người mang quà sinh thần về tặng cho phụ thân, muốn Cố Lan và phụ thân trải qua sinh thần thật vui vẻ.

Cố Lan có hơi thất vọng, nhưng mà có ai lại để ý quê quán của một nha hoàn chứ.

Nàng ta mang theo thư đến chỗ của Tổng Diêu Hoa.

Tổng Diêu Hoa xem thư xong thư lại tìm Xảo Vi tới: "... Ngươi đưa Trần bà tử đến Phủ Thuận Thiên, chỗ có bán hạt dẻ rang đường Lý Ký, nghe ngóng tin tức về Ngọc Bình ở vùng phụ cận đó."

Cố Lan kéo tay Tổng Diêu Hoa hỏi: "Mẫu thân, Thuận Thiên Phủ lớn như vậy, muốn tìm một cửa hàng hạt dẻ rang đường thì giống như mò kim đáy bể vậy."

Tổng Diêu Hoa cười cười: "Nha đầu mang theo đồ đạc đến, có lẽ sẽ gây chú ý, hỏi một chút sẽ biết."

Trong lòng Cố Lan âm thầm ngưỡng mộ mẫu thân, nàng ta vẫn không thể suy nghĩ chu toàn được như mẫu thân.

Tổng Diêu Hoa nhắc đến lễ sinh thần: "Con và phụ thân đã một tháng không nói chuyện với nhau, lần sinh thần này con nhất định phải biểu hiện thật tốt. Con đã thêu xong bức "Đạo Đức kinh" chưa?"

Cố Lan cười gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, con đã thêu xong rồi."

Chớp mắt một cái đã đến ngày sinh thần của Cố Đức Chiêu.

Ngoại viện đã sắp xếp mấy bàn tiệc rượu. Qua 60 mới có thể chuẩn bị thọ yến cho nên Cố Đức Chiêu chỉ chuẩn bị mấy bàn rượu uống cùng đồng liêu mà thôi.

Cầm Triều đã dậy từ sáng sớm, Thanh Bô hầu hạ nàng thay một bộ Lãng hoa trang màu đỏ nhạt, lại mặc váy màu tím nhạt, đeo một cái túi thơm thêu phong lan xanh. Sau đó mới nhỏ giọng nói với nàng: "Hôm nay Đông ma ma có qua nói, Đại thiếu gia đã viết thư cho Nhị tiểu thư."

Cầm Triều nhìn chính mình trong gương, bên tai rủ xuống một chuỗi ngọc hồ lô, một lúc lâu sau mới thở dài nói: "Đệ ấy vẫn như vậy, chỉ sợ đến lúc bị Cố Lan làm hại, đệ ấy mới biết phòng bị, còn ta có là cái gì đâu."

Nàng trang điểm xong thì Cố Y và Cố Tịch đến tìm nàng, nói muốn cùng nàng đi chúc mừng sinh thần của phụ thân.

Cầm Triều để các nàng ấy ngồi đợi ở tây phòng, sau đó liền rửa mặt đi ra. Nhìn thấy Cố Y cầm một tờ giấy, nhìn kỹ mới phát hiện hóa ra là muội ấy chép "Phú chim đại bàng". Bài phú được chép rất cẩn thận, ngoại trừ việc là chữ của nữ tử cho nên có phần mềm mại, còn lại không hề thiếu được sự thanh nhã.

Cố Tịch cất một bức Ngũ phúc thọ đồ được bỏ vào trong một chiếc túi thơm rất đẹp. Cầm Triều nhìn thấy cười nói: "Muội làm nhiều màu sắc như vậy phụ thân làm sao đeo được."

Cố Tịch hồn nhiên trả lời: "Muội đã làm cái này rồi, bây giờ có muốn sửa cũng không kịp nữa."

Lúc ba người đến Cúc Liễu Các, Tổng di nương đang hầu hạ Cố Đức Chiêu mặc quần áo, mấy tỷ muội Cầm Triều đành phải đợi ở đông phòng. Lúc Cố Đức Chiêu bước ra đã mặc một bộ y phục xanh ngọc, vẻ mặt có chút hưng phấn. Tổng di nương nhìn thoáng qua phía Cầm Triều mỉm cười nói: "Đại tiểu thư tới thật sớm."

Trong lòng Cầm Triều lập tức trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn làm như không có gì mà cười nói: "Có sớm hơn nữa cũng không bằng di nương." Nói xong nhìn phụ thân.

Cố Đức Chiêu đặt tay ở miệng ho nhẹ một tiếng, che sự bối rối của bản thân.

Bởi vì chuyện của Lan Tỷ Nhi đã làm cho Triều Tỷ Nhi và ông ta có hơi bất hòa, ông ta một mắt nhắm một mắt mở bỏ qua chuyện của Lan Tỷ Nhi, ngược lại khiến cho Triều Tỷ Nhi tức giận không thôi. Lúc này mình lại đã làm hòa với Tổng di nương, nhất định Triều Tỷ Nhi càng không vừa ý với mình.

Cố Đức Chiêu lập tức buông tay Tổng di nương, cười nói đi đến: "Triều Tỷ Nhi đến sớm như vậy, nhất định là đã chuẩn bị quà sinh thần đặc biệt cho ta rồi phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Ngọc Bình

Tay Tống di nương giờ trên không, bà ta đành nhét lại vào trong tay áo, tươi cười đi tới.

Cầm Triều đứng lên hành lễ nói: “Đương nhiên rồi, không chỉ có con mà cả Y Tỷ Nhi và Tịch nhi đều đã chuẩn bị quà sinh thần cho người, phụ thân, người nhất định phải xem cho kỹ đó.”

Mấy người đang trò chuyện thì bên ngoài có tiếng của Thủy Oánh: “Lão gia, nhị tiểu thư tới.”

Cố Lan đến, sau lưng còn có gã sai vặt cầm một bức bình phong đi đến, lại dùng một miếng vải xám che lại cho nên không biết bên trong có gì.

Nàng ta mỉm cười hành lễ với mọi người, nói với Cầm Triều: “Trưởng tỷ và mấy vị muội muội đến thật sớm, hóa ra chỉ có mình muội ngu lười thôi.”

Cầm Triều chỉ cười mà không nói, Cố Y và Cố Tịch thấy Cầm Triều không nói gì cho nên chỉ hành lễ xong theo đó cũng không nói câu nào.

Cố Đức Chiêu ngồi xuống nói: “Triều Tỷ Nhi mang quà sinh nhật đến cho phụ thân, ta rất muốn nhìn xem là cái gì.”

Cầm Triều bảo Thanh Bò mở bức họa đang cuộn trong tay cho phụ thân xem. Đây chính là bức họa “Hàn sơn cổ tùng đồ” của Tào Hữu Huyền tiên sinh. Cố Đức Chiêu nhìn thấy lập tức tán thưởng: “...Bức họa cây tùng của Tào Hữu Huyền tiên sinh quả là chí thú cao xa, lúc tuổi già càng là cư sĩ ở ẩn thanh tú giản dị, phong cách thanh thuần, trang nhã.”

Tào Hữu Huyền và Vô Tích Nghệ Toàn cùng với Côn Sơn Cố Anh tự xưng là Giang Nam tam đại danh sĩ. Mặc dù ông ta theo con đường làm quan, tài phú vô kể nhưng thực chất lại thích thanh tịnh, không thích ồn ào, lại vô cùng yêu thích lý học. Điều này không mưu mà hợp với Cố Đức Chiêu, bởi vậy Cố Đức Chiêu vô cùng thích tác phẩm của Tào Hữu Huyền.

Cố Cầm Triều biết rõ phụ thân đang cố lấy lòng mình, vì thế cũng chỉ cười nhạt. Nếu đúng ý phụ thân thì là Tào tử giúp nàng, nhưng nếu nói dụng tâm, nàng muốn xem mấy vị tỷ muội ai dụng tâm nhất.

Đến lượt Cố Lan tặng lễ vật, nàng ta bỏ tấm vải xám đi, mọi người đều nhìn thấy đây là một bức bình phong thêu chữ. Cầm Triều đọc mấy câu, biết rõ Cố Lan thêu “Đạo Đức kinh”, trong đó chính là 20 quy tắc. Cố Y cũng nhìn thấy, trong lòng không khỏi thâm than, cũng may nhờ có trưởng tỷ nhắc nhở nàng chép “Phú chim đại bàng”, nếu không thì với sức của nàng ấy làm sao có thể vượt qua bức thêu này của Cố Lan?

Cố Đức Chiêu có hơi xúc động, điều này không cần phải bàn. Phần tâm ý này của nó quả nhiên là khó có được. Còn chọn “Đạo Đức Kinh” – cuốn sách mà ông ta yêu thích nhất.

“Thêu rất khéo tay, làm khổ con rồi” Cố Đức Chiêu không ngừng gật đầu với Cố Lan.

Cố Lan nhẹ nhàng thở phào, lén liếc mắt với Tống Diệu Hoa.

Bây giờ Cố Y đã đính hôn nên gần đây Cố Đức Chiêu cũng để ý Cố Y Tỷ Nhiều hơn, liền mỉm cười hỏi Cố Y: “Y Tỷ Nhi muốn tặng cái gì cho phụ thân vậy?”

Cố Y nhẹ nhàng nói: “Con không so được với trưởng tỷ và nhị tỷ, chỉ có thể chép một bài phú tặng phụ thân.” Nói xong liền cầm tờ giấy mở ra, là nét chữ triện thanh tú nhưng vẫn mang phong cách cổ xưa: “Là ‘Phú chim đại bàng’, con gái rất thích bài phú này.”

Cố Đức Chiêu vô cùng kinh ngạc, không khỏi tán thưởng nàng ấy: “Phụ thân cũng rất thích bài phú này, không ngờ cũng giống với tâm tư của con, con viết chữ triện rất đẹp. Lại làm con mất công sức luyện tập viết chữ triện rồi...”

Đây là bài phú ông ta thích nhất. Tuy có vẻ tâm ý không bằng thêu nhưng Cố Y không am hiểu thư pháp, luyện viết chữ triện đẹp như vậy cũng coi như khổ công. Hơn nữa “Đạo Đức kinh” là Thánh điển của Đạo gia, bây giờ lại thành vật để cho con gái trong nhà mang ra thêu thừa quả thật có vẻ không xứng, nhưng dù sao cũng là con gái của mình cho nên hẳn không muốn làm khó. Như bức viết của Cố Y mới có thể đường hoàng treo ra ngoài.

Nhìn sắc mặt của phụ thân có thể thấy người thực sự yêu thích, Cố Lan thấy phụ thân khen không dứt miệng chữ viết của Cố Y, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Rõ ràng cái nàng ta làm mới là dụng tâm nhất, có lý nào người được tán thưởng lại là Cố Y.

Phụ thân nhận quà của Cố Tịch cũng khen vài câu rồi mới mang theo tên sai vặt ra ngoài tiền viện tiếp khách. Tống di nương thấy quà của Cố Lan không được Cố Đức Chiêu yêu thích lắm, vốn định nhân dịp này xóa tan hiềm khích lúc trước với ông ta, nhưng giờ thì lại tăng thêm một phần ghét bỏ nên trong lòng bà ta vô cùng phẫn nộ.

Nàng liếc nhìn Cố Y, cái gì mà “Phú chim đại bàng”? Cố Y chỉ theo tiên sinh dạy vỡ lòng vài năm, chỉ nhận biết được mấy chữ, lại còn nói thích nhất là “Phú chim đại bàng”, nàng đọc có thể hiểu hết không?

Chắc chắn phải có người nói cho nàng ta biết, nếu không làm sao nàng ta có thể tự nghĩ ra?

Bà ta nhìn về phía Cố Cẩm Triều, thấy nàng không nhanh không chậm uống trà, ngẩng đầu lên đúng lúc gặp tầm mắt của Tổng di nương, cười nhạt nói: “Dáng vẻ của di nương như là muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, thật khiến ta sợ hãi.”

Cố Lan cũng hiểu được, ngưng cười nhìn Cố Y nói: “Bài phú của tam muội là do trường tử chọn giúp sao? Tỷ cũng rất thích bài đó.”

Cẩm Triều đặt chén trà nhỏ xuống, để lại tay Cố Y, nhìn về phía Cố Lan nói: “Đạo Đức kinh mang ra để thù thừa, không khỏi làm bản thánh hiền. Phụ thân tất nhiên là thích quả của Y Tỷ Nhi rồi!” Nàng làm vậy là muốn bảo vệ Cố Y.

“Nhị phu nhân, mẫu thân còn đang đợi ta sang bên đó, ta đi trước.” Cẩm Triều nói xong liền rời khỏi Cúc Liễu các cùng Cố Y và Cố Tịch.

Sinh thần của phụ thân cho nên Ngũ gia bên tổ gia cũng tới uống rượu chúc mừng. Nhị phu nhân cũng theo đó mà sang gặp mẫu thân. Lúc Cẩm Triều tới Tà Tiêu viện, nhị phu nhân đang cùng trò chuyện với mẫu thân. Mẫu thân thấy nàng và hai muội muội đến liền bảo các nàng hành lễ với nhị phu nhân.

Nhị phu nhân mỉm cười cho các nàng đứng lên, lại tặng mỗi người một món quà dùng hộp gỗ đàn hương để đựng: “Lần trước các con đến bái kiến Thái phu nhân, ta không có tặng các con lễ gặp mặt được, hôm nay nhất định phải bổ sung cho đủ.”

Cẩm Triều cảm tạ, Cố Tịch và Cố Y cũng tạ ơn theo, nhị phu nhân liền kéo tay Cố Y nói: “Nghe nói con đã với Lục Công tử của Đỗ Gia ở Vũ Thanh, Lục công tử tuần tử lễ nghĩa, lại là người đọc sách, sau này chắc chắn sáng lạng...”

Kỷ thị cũng cười nói: “Ta cũng thấy rất tốt, Y Tỷ Nhi đã đính hôn rồi, không biết Triều Tỷ Nhi còn muốn đợi cái gì...” Bà kéo tay Cẩm Triều, nụ cười có phần âm trầm.

Trong lòng Cẩm Triều lo lắng, vội vàng cầm tay mẫu thân. Từ khi không dùng đại hoàng, mẫu thân đã không còn ho khan nữa, nhưng sức khỏe vẫn không chuyển biến tốt đẹp hơn bao nhiêu.

“Triều Tỷ Nhi lớn lên như hoa như ngọc, tất nhiên không lo lắng gì.” Nhị phu nhân an ủi Kỷ thị “Ta cũng sẽ để ý mấy nhà phù hợp thay Triều Tỷ Nhi.”

Cẩm Triều cười nói: “Con lại muốn ở với mẫu thân, không muốn xuất giá đâu!”

Nói đến lập gia đình, bản thân nàng lại nhớ đến gương mặt lạnh lùng của Trần Huyền Thanh.

Kỷ thị thở dài nói: “Nói chuyện cứ như đứa trẻ chưa lớn vậy.”

Tổng di nương trầm mặt trở về Lâm Yên tạ, Xảo Vi đang đứng đợi ở hành lang liền chạy ra đón nàng: “Di nương... Đã tìm được người!”

Tổng di nương kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thật sự tìm được người. Bà ta chỉ định để cho Xảo Vi đi tìm thôi, ngộ nhờ nha đầu kia chết rồi, hay chuyển đi chỗ khác, hoặc thay đổi tên tuổi để lập gia đình thì ai mà biết được. Nhưng không ngờ lại để cho nàng ta tìm thấy.

Áp chế kích động trong lòng, bà ta nhỏ giọng: “Vào nhà rồi nói tiếp.”

Tiến vào trong phòng, Xảo Vi liền đóng cửa lại, kể chuyện mình tìm được Ngọc Bình với Tổng di nương.

“Nô tỳ có nghe ngóng được, Thuận Thiên Phủ chỉ có Tam gia bán hạt dẻ rang đường Lý Ký, đều là cửa hàng lâu năm. Nô tỳ theo đó mà tìm, tìm được nàng ta ở một nhà phụ cận gần đó. Tên của nhà hoàn đều là chủ từ đặt cho, khi trở về quê hầu hết sẽ trở lại dùng tên trước kia. Nhưng nha đầu Ngọc Bình này thì khác, cha mẹ nàng ta mất sớm cho nên sau khi trở về liền bị huynh trưởng bán cho một lão già không vợ làm thê tử, vẫn dùng cái tên Ngọc Bình này.”

“Lão già không vợ đó là người bán hàng rong rượu nếp than ở gần đó, khắp hang cùng ngõ hẻm ai cũng biết ông ta, về sau kết bạn với con trai huyện chủ, mới thành ra có tiền, mua Ngọc Bình về làm vợ. Ngọc Bình sinh cho ông ta một đứa con gái đầu lòng, về sau ông ta lại mua một nha đầu mười bốn tuổi về làm thiếp. Tính tình người này rất độc ác, rất hay đánh chửi Ngọc Bình và tiểu thiếp kia. Bởi vậy ai trong vùng đó cũng biết Ngọc Bình, nghe ngóng một chút liền biết. Lúc nô tỳ đến, Ngọc Bình đang bị lão già đó đánh chửi vì một chuyện con con, nô tỳ phải cho ông ta hai mươi lượng bạc thì ông ta mới đồng ý để cho nô tỳ dẫn Ngọc Bình đi.”

Tổng di nương nghe xong liền tục gật đầu: “Việc này ngươi làm tốt lắm, vậy hiện giờ nàng ta đang ở đâu?”

Xảo Vi cười nói: “Nô tỳ để cho nàng ta đi rửa mặt chải đầu lại, sau đó Ngọc Hương sẽ dẫn nàng ta tới gặp di nương, có lẽ giờ này đang trên đường đến đây.”

Ngọc Hương nhanh chóng dẫn Ngọc Bình đến, năm nay Ngọc Bình chưa đến ba mươi nhưng nhìn dáng vẻ già nua như người đã ngoài bốn mươi. Nhìn thấy Tổng di nương, nàng ta vội vàng hành lễ cảm tạ nàng ta đã cứu mình, nói năng lúc này có hơi lộn xộn.

Tổng di nương thả chén trà nhỏ trong tay xuống, đứng lên cẩn thận nhìn nàng, quả thật thấy có hơi quen mắt. Chỉ là bà ta không còn nhớ rõ bộ dạng của Ngọc Bình, liền mở miệng hỏi: “Năm đó ngươi phục vụ Vân di nương, còn nhớ rõ nàng ấy thích ăn cái gì nhất chứ?”

Ngọc Bình vội vàng gật đầu, lau nước mắt nói: “Nô tỳ nhớ rõ, Vân di nương thích ăn kẹo xộp giòn hoa quế và vú trầu phục linh cao nhất.”

Tổng Diệu Hoa nghe xong liền chắc chắn người này thật sự đã từng hầu hạ Vân di nương.

Bà ta tiếp tục hỏi: “Lúc ngươi tới, Xảo Vi chắc chắn đã nói mọi chuyện rõ cho ngươi rồi, ngươi có đồng ý đứng ra vạch trần Kỷ phu nhân không?”

Ngọc Bình liền do dự trong chốc lát.

Tổng Diệu Hoa lập tức chau mày.

Xảo Vi nhìn, mở miệng nói: “Không phải trên đường trở về chúng ta đã bàn bạc kỹ lắm rồi sao, nếu cô vạch trần phu nhân, chúng ta sẽ giúp cô xin lão gia nhà cô một phong thư bỏ vợ, cô có thể mang theo con gái mình trở về nhà mẹ đẻ, không cần bị ông ta tra tấn nữa.”

Ngọc Bình nghi hoặc ngẩng đầu lên hỏi: “Ông ta... ông ta thật sự sẽ cho sao? Ông ta có quen con trai của huyện chủ...”

Xảo Vi cười nói: “Chúng ta là người của Cố gia, chẳng qua lão gia nhà cô chỉ quen con trai của một huyện chủ nhỏ nhỏ, làm sao dám không nghe chúng ta. Đến lúc đó cho cô thêm mười lượng bạc để cô trở về quê mua ít ruộng đất, về sau cuộc sống chắc chắn không phải lo nghĩ gì.”

Ngọc Bình ngập ngừng nói nhỏ: “Thật ra chuyện năm đó cũng là do ta suy đoán thôi, dù sao ngoại trừ phu nhân, người khác cũng không thể đi vào tiểu viện. Lúc ta nói chuyện với Trương bà tử cũng là suy nghĩ của mình ta thôi, ai ngờ bà ta lại nói thành phu nhân muốn hại di nương...”

Tổng Diệu Hoa ngồi xuống cười nói: “Nói thì là nói như vậy, ngươi nghĩ cũng như vậy. Trước kia ngươi là nha hoàn của Vân di nương, phải giải oan cho nàng mới đúng. Nếu không, không phải nàng và đứa con trong bụng phải chết thảm rồi sao? Nửa đêm ngươi có nằm mơ thấy Vân di nương ôm hài tử trở về tìm ngươi không?”

Người Ngọc Bình đột nhiên co rúm lại, Tổng Diệu Hoa không nói thêm gì nữa, tiếp tục cầm tách trà lên uống.

Chắc chắn nàng ta sẽ nghĩ thông suốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mật Báo

Tiệc rượu tàn, Cố Đức Chiêu tiễn đồng僚 ra về.

Sinh thần lần này Mục Niệm An cũng tới, lôi kéo ông uống rất nhiều rượu, về sau cao hứng còn gọi ông là thông gia. Cố Đức Chiêu không hài lòng, nếu không phải thanh danh của Lan Tỷ Nhi bị tổn hại thì ai lại muốn thành thân với Mục Tri Định nhà hần chứ!

Đáng tiếc ông sợ về sau Lan Tỷ Nhi không có người đến cầu hôn, chỉ có thể nói qua loa: “... Chuyện này đợi mấy tháng nữa rồi tính tiếp cũng được.”

Mục Niệm An ợ một cái, phả ra đầy mùi rượu, nhỏ giọng nói với ông: “Huynh có biết không, hôm nay Trần Tam gia và Trương đại nhân tiễn cung hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, sau khi trở ra còn đến bàn chuyện với thái tử rất lâu nữa. Lúc trở về ta thấy sắc mặt của ngài ấy không được tốt, ta đoán chắc thời gian còn lại của hoàng thượng không còn nhiều... Nếu hoàng thượng băng hà, Trần Tam gia chắc sẽ bị Trương đại nhân tiến cử vào nội các đấy, đến lúc đó ta sẽ là Chiêm sự tỉnh rồi. Ta đã nói cho huynh biết rồi đấy, chúng ta trở thành thông gia, thật sự là vô cùng có lợi.”

Cố Đức Chiêu vội vàng lấy tay che miệng hần, người còn chưa đi hết mà hần dám nói mấy lời đại nghịch bất đạo như vậy, thật sự là uống say nên hồ đồ mất rồi!

Sau đó liền gọi sai dịch của Mục phủ đến đỡ lão gia nhà hần trở về phủ.

Nếu muốn nói lung tung điều gì thì trở về Mục phủ của hần mà nói, đừng ăn nói bậy bạ ở phủ của ông rồi gây phiền phức cho Cố Đức Chiêu ông.

Người đến người đi, thoáng chốc trời đã ngả tối.

Cố Đức Chiêu vuốt mi tâm, do uống quá nhiều rượu mà bây giờ cả người đều cảm thấy không thoải mái. Lúc sai dịch phủ đỡ hần về nội viện, mấy con gió lạnh thổi thoảng qua mới khiến đầu óc hần tỉnh táo một chút. Trong lúc vô tình, Mục Niệm An đã cho hần biết rất nhiều chuyện quan trọng. Người như hần chỉ làm được chức quan hàm ngũ phẩm, chỉ có thể giống như người hầu ở lục bộ, mấy tháng trời có khi cũng không được diện thánh một lần, đối với tin tức ở trong cung cũng không biết nhiều. Thế nhưng một câu nói của Mục Niệm An thôi cũng đã tiết lộ rất nhiều tin tức cơ mật.

Nếu hoàng thượng băng hà, ân sư của ông ta là Lâm Trọng Hiền có thể không được trọng dụng nữa, cho nên cũng ảnh hưởng rất nhiều tới con đường làm quan của ông ta.

Cố Đức Chiêu thờ dài, trở về Cúc Liễu Các

Tổng Diệu Hoa đã đợi ở trong phòng rất lâu, thấy Cố Đức Chiêu trở về liền vội vàng lấy nước cho ông rửa mặt, lại nâng trà giải rượu dâng lên.

Cố Đức Chiêu ngồi trên ghế thái sư, tâm tình thoải mái đi rất nhiều. Chợt nghe Tổng Diệu Hoa nói: “Lão gia, thiếp thân có chuyện muốn nói với người.”

Cố Đức Chiêu cũng không mở mắt ra, chỉ thản nhiên nói một câu: “Có chuyện gì thì để ngày mai từ từ nói, ta buồn ngủ rồi.”

Tổng Diệu Hoa mỉm cười. Đưa tay xoa bóp huyết thái dương cho ông, nói khẽ: “Vay lão gia nghe thiếp kể một số chuyện nhà là được rồi. Nha đầu của Nhị tiểu thư là Từ Lăng vừa xuất giá. Đúng lúc nha đầu đó gả ra ngoài lại gặp lại người đã từng hầu hạ Vân di nương ngoài phủ. Không biết lão gia còn nhớ không, nha hoàn đó tên là Ngọc Bình, nghe thấy Từ Lăng là nha hoàn của Cố Gia cho nên đã nói rất nhiều chuyện với Từ Lăng...”

Rốt cuộc Cố Đức Chiêu cũng chịu mở mắt hỏi: “Đang êm đẹp tự nhiên nói chuyện này làm gì?”

Tổng Diệu Hoa lui về sau một bước quỳ xuống nói: “Lão gia, lời thiếp muốn nói bây giờ có hơi mạo phạm đến phu nhân, xin lão gia thứ tội.”

Cố Đức Chiêu nhìn bà ta hồi lâu, lúc ngẩng đầu mới thấy hôm nay Tổng di nương không để Xảo Vi đi theo, mà là một vị phụ nhân tầm bốn mươi tuổi, mặt ta “bịch” một tiếng quỳ trên đất, hành lễ nói: “Chào Cố đại nhân. Dân phụ chính là nha hoàn đã từng hầu hạ Vân di nương Ngọc Bình.”

Cố Đức Chiêu chau mày, chắc chắn Tổng di nương sẽ không dám liều lĩnh như vậy, dám mang một phụ nhân đến trước mặt ông ta, chắc chắn có chuyện muốn bẩm báo. Hóa ra người này là nha hoàn bên cạnh Vân Tương... Rốt cuộc mặt ta muốn nói chuyện gì?

Cố Đức Chiêu nói: “Bà có chuyện gì muốn bẩm báo thì nói đi.”

Tổng Diệu Hoa nghe được lời này mới dám nói tiếp: “Người này chính là nha hoàn hầu hạ Vân di nương Ngọc Bình, cô ta nói chuyện với Từ Lăng, mới nói ra sự thật về cái chết của Vân di nương. Bà từ xuất giá với Từ Lăng nghe xong chuyện quá sợ hãi cho nên liền vội vã trở về thông báo cho thiếp thân biết. Thiếp thân đã suy nghĩ rất nhiều, vốn không định nói cho lão gia biết. Nhưng nghĩ lại chuyện quan trọng như vậy, không nên giấu diếm lão gia, bởi mới sai người đi tìm Ngọc Bình đến để nói cho lão gia biết.”

Thấy nhắc đến chuyện cái chết của Vân di nương, Cố Đức Chiêu đã không thể ngồi yên, lập tức đi đến trước mặt Tổng Diệu Hoa.

Rất lâu sau ông ta mới hỏi: “Năm đó Vân di nương là do khó sinh mà chết. Việc này còn có uẩn khúc gì?”

Tổng Diệu Hoa vội hỏi: “Lời thiếp nói có thể lão gia không tin, thế nhưng năm đó Ngọc Bình đã tận mắt nhìn thấy, không tin lão gia có thể hỏi nàng ấy.”

Ngọc Bình đã sớm bị khí thế của Cố Đức Chiêu hù dọa, dập đầu dập báp nói: “Năm đó, Vân di nương sinh non, lão gia biết là do uống nhầm thuốc trợ sản. Nhưng khi đó thuốc dưỡng thai và thuốc trợ sản được phân ra hai tủ riêng biệt, Thúc Bình không thể nào lấy nhầm được.”

“Năm đó ngoại trừ dân phụ và Thúc Bình hay đến phòng bếp thì chỉ có phu nhân hay đi vào. Phu nhân quan tâm việc ăn uống của Vân di nương, thường hay đến xem di nương ăn uống như thế nào, có khi đi vào rất lâu mới trở ra...Huynh trưởng Thúc Bình ở ngoài bị bệnh nặng, Vân di nương đã cho tiền để chữa trị, Thúc Bình vô cùng trung thành và tận tâm với Vân di nương, nhất định sẽ không hại Vân di nương...”

Nói đến đó, Thúc Bình cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt Cố Đức Chiêu vô cùng khó coi, bàn tay đã nắm chặt thành quyền.

Trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng vẫn nói những gì Tổng di nương dặn dò: “Chén thuốc kia bị sai, không phải là do Thúc Bình nhầm lẫn...Cái đó, rất có thể là do phu nhân đổi thuốc... Lúc Thúc Bình chết có lớn tiếng kêu oan nhưng khi đó không có ai chịu nghe nàng ấy. Nàng ấy nhất định sẽ không lấy nhầm thuốc, chắc chắn có người đã thay đổi thuốc ở hai ngăn tủ...”

Đầu Cố Đức Chiêu lập tức trống rỗng.

Hai nha đầu chăm sóc Vân di nương đều là do Kỷ thị phái tới, nha đầu lấy nhầm thuốc, ông ta đã nghi ngờ Kỷ thị. Nhưng chỉ là nghi ngờ, ông ta thấy với tính tình của bà nhất định sẽ không làm ra những chuyện như vậy, bởi vậy không truy xét đến tận cùng

Khi đó ông ta sùng ái Vân Tương, sùng ái đến mức không muốn bắt kỳ ai khác. Vân Tương đã rất nhiều lần nói với ông ta phải đến chỗ Kỷ thị nhiều hơn, nhưng mặc dù ông ta ở chỗ Kỷ thị thì tâm tư vẫn ở chỗ Vân Tương. Kỷ thị nhìn thấy điều đó cho nên vô cùng không vui.

Trước đây ông ta thích Kỷ thị, là toàn tâm toàn ý yêu thích. Về sau lúc bà gả cho ông, lúc nào cũng dẫn theo nha đầu Vân Tương. Cố Đức Chiêu ở chung với Vân Tương, lại thấy thích tính dịu dàng trầm lặng của nàng ấy. Không giống với sự dịu dàng của Kỷ thị, thực chất tính tình của bà lại vô cùng cao ngạo

Trước kia Vân Tương hầu hạ Kỷ thị vô cùng chu đáo, Kỷ thị mang thai sinh ra Cẩm Triều, nửa đêm con bé khóc, đều là nàng ấy vội vã ôm lấy dỗ dành. Bất kỳ lúc nào Kỷ thị không khỏe, nàng ấy lo lắng hơn bất kỳ ai khác. Lúc Cẩm Triều bị đưa đến Thông Châu, nàng ấy lại là người đau lòng nhất.

Cuối cùng chính là hình ảnh nàng ấy nằm trong lòng mình từ từ chết đi. Mặt của nàng ấy trắng bệch đến đáng sợ, dưới thân, áo ngủ bằng gấm ướt đẫm máu.

Ông biết Kỷ thị không thích ông và Vân Tương ở bên nhau, nhưng thật không ngờ Kỷ thị lại ra tay hại nàng ấy.

Cố Đức Chiêu nghĩ đến điều này, phần nộ đến mức khiến tay ông run lên.

Ông hít một hơi thật sâu mới hỏi: “Ban đầu vì sao ngươi lại không nói chuyện này?”

Ngọc Bình nghĩ đến chuyện năm đó, bất luận nàng ta có kêu khóc như thế nào, cầu xin tha thứ thế nào, những cây gậy đó vẫn không ngừng đánh vào người Thúy Bình, nàng ta không thể nào gãy dựa, chỉ có thể run rẩy cuộn mình lại, để cố gắng giảm đi đau đớn trên người, nhưng lại chẳng có chút tác dụng gì.

“Năm đó phu nhân đối xử với chúng nô tỳ rất tốt, chúng ta không thể nào khai ra phu nhân.”

Cố Đức Chiêu nghe xong, nhắm mắt lại.

Tất cả trở nên yên tĩnh, trong Cúc Liễu Các không có một tiếng động nào. Đêm đã khuya, chỉ có tiếng gió thổi qua rừng trúc.

Ông ta đột nhiên gạt mạnh bộ đồ uống trà Thanh hoa trên bàn xuống đất.

Cho dù là Tổng Diệu Hoa cũng phải hoảng sợ. Nhưng bà ta cũng phát hiện, chuyện này nói ra giống như là đâm vào tử huyệt của Cố Đức Chiêu.

“Được, được...” Ông ta liên tục nói ra hai chữ được, trên môi treo nụ cười ác liệt: “Ta thật sự không thể ngờ nàng ta lại dám làm chuyện như vậy!”

Tổng di nương nhỏ giọng hỏi: “Lão gia, chuyện này... phải giải quyết như thế nào đây? Hay là coi như không có chuyện gì đi, dù sao bây giờ thân thể phu nhân không tốt, cái chết của Vân di nương cũng đã qua nhiều năm rồi... Hôn nữa hôm nay là sinh thần của người.”

“Sinh thần năm nay của ta còn tưởng nàng ta không tặng lễ vật gì, hóa ra chuyện này đây chính là lễ vật sinh thần.” Cố Đức Chiêu cười nói

Ngoài chuyện đau lòng về cái chết của Vân di nương, ông ta cũng rất thương tiếc Kỷ thị, cơ sao nàng ấy làm sao lại biến thành dáng vẻ như ngày hôm nay, đáng vẻ mà ông ta ghét nhất?

Nhớ năm đó lúc hắn đi cầu hôn, bà cười với ông ta vô cùng ôn hòa, khiến ông ta xấu hổ muốn chết, còn trêu chọc ông ta “Tướng công đi đâu vậy?”

Cố đức Chiêu nhin không được thờ hất ra: “Đêm đã khuya, nàng mang Ngọc Bình về đi. Ngày mai ta sẽ đích thân đi tìm nàng ấy.”

Việc này chỉ có tự bản thân ông ta giải quyết.

Ngọc Bình, Tổng di nương, tất cả đều không liên quan gì cả.

Cầm Triều mới từ chỗ Kỷ thị trở về. Gần đây khẩu vị của mẫu thân không được tốt, chỉ có đồ ăn nàng làm ở phòng bếp cho mẫu thân thì bà mới có thể ăn nhiều hơn một chút. Nàng trở về Thanh Đồng viện, rửa mặt chải đầu, muốn làm cho mẫu thân một đôi giày thêu hoa lan.

Thanh Bò thấp cho nàng hai ngọn đèn, nàng cầm khung chậm rãi thêu hoa lan lên đó. Bên ngoài có tiếng của Vũ Trúc và tú nương nhỏ giọng nói chuyện

Thanh Bò cười nói: “...Bồ đào sắp chín, ngày nào Vũ Trúc cũng kéo tú nương đi xem.”

Một lúc sau tú nương lại vén rèm lên bẩm báo: “Tiểu thư, Bích Y cô nương của Cúc Liễu Các muốn gặp người.”

Cầm Triều nhớ Bích Y này là người của mẫu thân, gật đầu nói: “Đề cho nàng ấy vào nhanh lên.”

Bích Y đi rất vội vàng, sau khi vào hành lễ lập tức nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ là người hầu của Cúc Liễu Các, là do phu nhân cân nhắc. Chuyện này ban đầu định nói cho phu nhân biết, nhưng mà nô tỳ nghĩ đến chuyện của nô tỳ lần trước làm phu nhân tức giận. Nô tỳ do dự rất lâu... mới quyết định nói cho tiểu thư biết. Sự việc khẩn cấp, nô tỳ mới suốt đêm chạy đến đây

Cầm Triều nhíu mày: “Lần trước? Lần trước có chuyện gì khiến mẫu thân tức giận?”

Bích Y giải thích: “Mấy ngày trước, Tổng di nương đi đưa áo choàng cho lão gia, phu nhân nói trong thuốc của mình phát hiện Đại Hoàng, cho rằng là Tổng di nương làm, nên đã đi tìm di nương để chất vấn. Tổng di nương nói rất oan ức cho bà ta, sau khi lão gia nghe xong liền nói phu nhân không đúng là phu nhân thích âm ỉ không an phận...”

Cầm Triều nghe xong vô cùng kinh ngạc vội vàng đứng lên, lập tức đem khung thêu đặt lên bàn trà, thanh âm lạnh như băng nói: “Bà ta lại dám nói như vậy?”

Chuyện Đại Hoàng lần trước, nàng không có chứng cứ xác thực nên không dám nói với phụ thân, thế mà lại khiến cho Tổng Diệu Hoa có cơ hội sinh sự!

Phụ thân còn trách cứ mẫu thân đúng không?

Chương 71: Bắt Người

Beta – Oa Lạc, Đặng Trà MyCẩm Triều giận đến mức xiết chặt tay!

Tổng Diệu Hoa thật là được một tác lại muốn tiến một thước, muốn dựa vào cơ hội này hãm hại mẫu thân sao? Gan của bà ta cũng lớn thật!

Cũng là lỗi của nàng, lúc ấy không nên ngại chứng cứ chưa đủ, trực tiếp vạch mặt bà ta với phụ thân, xem bà ta có thể sống tốt được hay không!

Cẩm Triều phẫn nộ một lúc thì lại tự trách mình, nàng quá xem thường Tổng Diệu Hoa rồi. Đương nhiên, chuyện phụ thân hiểu lầm mẫu thân là chuyện ngoài dự đoán của nàng, nàng biết phụ thân gần đây lạnh nhạt với mẫu thân, nhưng không biết bọn họ có khúc mắc sâu như vậy.

“Việc này cũng qua rồi, đại tiểu thư không cần tức giận. Nô tài đến đây không phải là vì việc này.” Bích Y dừng một chút, nói tiếp, “Tôi hôm nay, Tổng di nương dẫn theo một vị phu nhân tầm ba bốn mươi tuổi đến Cúc Liễu các, nô tỳ cảm thấy nghi hoặc. Nên đứng ngoài cửa nghe lén. . . Tiểu thư không biết đâu, nha đầu kia trước kia hầu hạ Vân di nương đấy. . .”

Nàng ấy kể chuyện Ngọc Bình vạch trần Kỳ thị.

Có Cẩm Triều nghe xong thì tỉnh táo hẳn lên, nhưng trong lòng lại lạnh dần.

“Lúc ấy Ngọc Bình nói những lời này, phụ thân phản ứng ra sao?” Cẩm Triều hỏi Bích Y.

Bích Y ngẫm nghĩ: “Nô tài không nghe được gì, nhưng hình như lão gia gạt bộ chén trà xuống đất, làm nô tỳ giật cả mình!”

Thanh Bò thấy sắc mặt Bích Y cực kỳ lúng túng, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thư. . . Người xem việc này. . .”

Cẩm Triều lẩm bẩm: “. . . Phụ thân tin.”

Ông ấy tin nên mới tức giận như thế. Cẩm Triều ngồi trên giường gạch suy nghĩ, Bích Y nói ngày mai phụ thân sẽ đến tìm mẫu thân, nàng có thể nói trước cho mẫu thân việc này, đợi đến lúc phụ thân đến chất vấn bà, chỉ sợ mẫu thân sẽ thêm tức giận.

Nhưng nha đầu Ngọc Bình vì sao lại xuất hiện? Tổng Diệu Hoa đưa bà ta từ chỗ nào đến đây? Vì sao bà ta tình nguyện vạch trần mẫu thân. Còn nữa. . . Dựa theo lời nói của Ngọc Bình, Vân di nương chết không phải là ngoài ý muốn, mà là có người động tay động chân, người này chắc chắn không phải là mẫu thân.

Cẩm Triều cực kì hiểu rõ Kỳ thị, bà làm sao có thể hại nha đầu lớn lên với mình!

Nếu như không phải mẫu thân, thì có thể là ai được chứ?

Lúc đó ai là người đã giết Vân di nương đây?

Bất luận như thế nào, vì sao bà ta tìm được nha đầu Ngọc Bình này?

Những việc này một mình bà ta cũng không làm được. Hơn nữa nàng cũng không rõ ràng chuyện của Vân di nương năm đó lắm, phải đi tìm Từ ma ma hỏi chuyện mới được!

Trước hết, Cẩm Triều bảo Bích Y trở về Cúc Liễu các, không được kinh động đến người khác, rồi bảo Thái Phù và Bạch Vân đi đến trông cửa thùy hoa, ngăn việc Tổng di nương suốt đêm mang người ra ngoài, sau đó nàng dẫn theo Thanh Bò đi đến chỗ mẫu thân.

Mẫu thân đã ngủ rồi, Từ ma ma nằm ở giường nhỏ phía sau bình phong gác đêm. Nghe được tiếng đập cửa, bà vội mặc quần áo ra mở cửa, đã thấy Cố Cẩm Triều ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài cửa, hạ giọng hỏi nàng: “Đại tiểu thư, đã trở như vậy. . .”

“Từ ma ma, đã trở như vậy, nếu như không phải có việc gấp ta sẽ không đến đây.” Cẩm Triều tỉnh táo, “Bây giờ bà đi tìm Tiết Thập Lục, giữ cửa thùy hoa. Nếu có người muốn ra ngoài, kiên quyết ngăn cản. Nếu phát hiện một phu nhân lạ mặt tầm ba bốn mươi tuổi, lập tức dẫn tới đây!”. Nàng sợ Thái Phù và Bạch Vân hai người ngăn cản không được. Nếu như Ngọc Bình có vấn đề, Tổng Diệu Hoa chắc chắn phải mang bà ta ra ngoài, tránh để ngày thứ hai bại lộ chân tướng.

Từ ma ma cũng sợ một chút, đại tiểu thư đang nói cái gì?

Bảo hộ viện chặn bắt người ở cửa nhà mình. Việc này tiểu thư khuê phòng nên làm hay sao?

“Đại tiểu thư, ngài đây là. . .” Từ ma ma muốn hỏi lại cho rõ ràng.

Cầm Triều nhẹ gạt đầu dặn dò Thanh Bò: “Em và Từ ma ma đi tìm hộ vệ, trên đường nói rõ mọi chuyện. Bà nhanh đi đi, sợ là đi xong người đã rời đi rồi.”

Từ ma ma thấy Cầm Triều thận trọng như thế, bèn vội vàng mặc quần áo cùng Thanh Bò đi tìm Tiết Thập Lục.

Cầm Triều hít một hơi thật sâu, đẩy tấm bình phong đi vào phòng trong.

Kỷ thị đang ngủ, khuôn mặt gầy khô của bà đặt ở trên gối. Bà ngủ rất không an ổn, luôn nói mớ, nhưng Cầm Triều không nghe được bà nói gì. Ban đêm vất vả lắm mẫu thân mới ngủ yên được.

Cầm Triều không muốn gọi Kỷ thị dậy.

Nhưng việc này mẫu thân phải biết, nàng muốn hiểu rõ ràng sự việc để chất vấn phụ thân.

Nàng quyết định gọi Kỷ thị dậy. Nàng chỉ vỗ vai Kỷ thị, bà liền mở mắt ra. Đào mắt một vòng, mới nhìn thấy Cầm Triều, bà nhướn khóe miệng cười, dịu dàng ôm Cầm Triều vào lòng: “Triều Ty Nhi của ta vì sao lại đến thăm ta trong mơ vậy...”

Cổ Cầm Triều nghe được mùi thuốc nhàn nhạt trên người mẫu thân, mũi không nhịn được đau xót.

“Mẫu thân, con đến tìm người. Con diu người ngồi dậy trước đã... có chuyện quan trọng muốn nói cho người biết.” Cầm Triều cảm gổ lớn đến cho mẫu thân dựa vào, xếp chăn gấm đỏ trên giường dịch ra một bên, rồi ngồi bên giường chậm rãi nói: “Mẹ hãy nghe con nói, nhưng không nên nổi giận, chuyện này không đáng để tức giận.”

Kỷ thị mỉm cười gạt đầu: “Vì sao con lại nói chuyện với ta giống như nói chuyện với trẻ con vậy...”

Cầm Triều thật sự cười không nổi, nàng nắm tay mẫu thân: “Hôm nay... Bây giờ cũng đã qua giờ tỵ rồi, chuyện là ngày hôm qua, Tổng di nương đã tìm được nha đầu trước đây của Vân di nương, tên là Ngọc Bình, người còn nhớ không?”

Kỷ thị thờ dãi: “Nhớ chứ. Khi đó Vân di nương khó sinh mà chết, nha đầu sắc thuốc Thụy Bình bị loạn cơn đánh chết, Ngọc Bình bị đuổi khỏi phủ. Lúc đó ta thấy Thụy Bình đáng thương, thay nàng ấy cầu tình với phụ thân con, phụ thân con lại không chịu tha thứ... Ngọc Bình hiện giờ có khỏe không?”

Cầm Triều gạt đầu: “Cũng may. Chỉ là lần này bà ấy đến, nói về cái chết của Vân di nương năm đó... Vân di nương bởi uống nhầm chén thuốc trợ sản mà sinh non, lại vì khó sinh mà chết. Nhưng Ngọc Bình nói thuốc không thể lấy nhầm được, là có người cố ý thay đổi, lúc đó không có nhiều người được đi vào bếp của Vân di nương, bà ta nghĩ ngờ mẹ thay đổi thuốc. Phụ thân nghe xong có vẻ là đã tin, ngày mai muốn tới tìm mẹ hỏi xem. Mẫu thân, mẹ ngăn lại đi, lúc ấy trừ mẹ ra, còn có ai đi vào phòng bếp của Vân di nương hay không, phải chăng là có người đổi thuốc?”

Kỷ thị nghe xong sợ run người, bà ấy không kịp phản ứng, hoặc là có chuyện gì quá khó hiểu rồi.

Cầm Triều nắm chặt tay của bà, Kỷ thị lắc đầu: “Phòng bếp kia, ở ngay bên cạnh sân của Vân di nương, ngoại trừ ta cùng hai nha đầu, cả bà tử cũng không thể vào.”

Cầm Triều nhẹ giọng nói: “Lời Ngọc Bình nói chưa hẳn có thể tin, nói không chừng là chính nàng ta đổi thuốc rồi vu oan cho mẹ. Đợi ngày mai phụ thân đến hỏi, mẹ có thể nói như vậy hay không? Tóm lại không thể nhận được, việc này rất kì lạ. Riêng việc vì sao Tổng di nương tìm được Ngọc Bình cũng cần phải cân nhắc, nhưng con chưa tìm được manh mối gì, ngày mai mẹ nói chuyện với phụ thân, cũng không nên tức giận... Mẹ cảm thấy thế nào?”

Kỷ thị gạt đầu, lập tức cười cười: “Ta biết rồi, con mới đây đã khôn lớn, biết đến chỉ bảo mẫu thân. Mẫu thân đã biết rồi.”

Mẫu thân có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, Cầm Triều an tâm thêm vài phần.

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, Cầm Triều đi đến trước cửa, nhìn thấy Thanh Bò nắm lấy cổ áo một phu nhân, Tiết Thập Lục cùng một hộ vệ khác xách theo hai nha đầu đến đây. Từ ma ma sắc mặt tái nhợt đứng bên cạnh nói khẽ: “... Đại tiểu thư, đúng người dự đoán.”

Vốn dĩ là Tổng di nương sợ đêm dài lắm mộng, muốn nhanh chóng đưa Ngọc Bình ra ngoài. Tổng di nương sai hai nha đầu trong nội viện che chở phụ nhân này xuất phủ, gặp phải Thái Phù, Bạch Vân ngăn cản ở cửa thùy hoa, hai nha đầu này hay làm việc nặng, lực tay cực lớn, Thái Phù, Bạch Vân ngăn trở không kịp, may là Từ ma ma và Thanh Bò mang theo Tiết Thập Lục đến.

Hai nha đầu này làm sao đầu lại Tiết hộ vệ, lúc này cũng bị xách đến đây.

“Đại tiểu thư, bây giờ người muốn làm sao?” Tiết Thập Lục hỏi Cầm Triều, hẳn bây giờ đã có vài phần tin phục Cố Cầm Triều rồi.

Cầm Triều cười nói: “Trời hai nha đầu này đến tây phòng, đưa Ngọc Bình đến gian nhà đông, ta đến nói chuyện với bà ta.” Rồi nàng nghiêng đầu nói với Từ ma ma: “Mẫu thân tỉnh rồi, chắc tối nay bà ấy không ngủ được đâu, bà an ủi bà ấy một chút.”

Từ ma ma gạt đầu: “Đại tiểu thư cứ yên tâm, nô tài đã hiểu!”

Bà nghe xong việc này, trong lòng cực kì phần nộ và khiếp sợ, không ngờ... Tổng di nương dám vu oan cho phu nhân như vậy! Bà ta chỉ là thiếp thất, thật quá kiêu ngạo rồi!

Ngọc Bình nghẹn ngào khóc nước mắt, bị Thanh Bò đẩy đến gian nhà đông. Tóc tai bà ta rối bời, toàn thân run rẩy quỳ trên sàn nhà bằng gỗ.

Thanh Bò đứng cạnh Ngọc Bình, ngón tay khẽ nhúc nhích. Ngọc Bình nếu dám quay người bỏ chạy, nàng ấy có thể lập tức đánh bà ta nằm trên đất!

Cầm Triều ngồi lặng yên trên ghế thái sư nhìn Ngọc Bình, mãi lâu không nói gì.

Tính toán tuổi, bà ta có lẽ chỉ mới 30, nhìn khuôn mặt có vẻ già nua, ở trước mặt nàng sợ đến nỗi không dám ngẩng đầu, đoán chừng mấy năm nay sống cũng không tốt mấy. Giọng nàng nhu hòa: “Bà không cần sợ, nói đến, khi còn bé ta cũng cũng đã gặp bà, ta là Cố gia Đại tiểu thư. Bà thật sự là nha đầu của Vân di nương à?”

Ngọc Bình rất sợ hãi, bà ta nói với Cố Đức Chiêu những lời kia chỉ vì Tống di nương muốn bà ta khẳng định một chút. Tống di nương sợ ngày mai bà ta phải đối chất với người khác, muốn đưa bà ta ra ngoài trong đêm. Lúc bị Thái Phủ và Bạch Vân ngăn lại, bà ta đã sợ cực kì.

Bà ta bị một nha đầu đưa đến đây, chỉ biết nghe người xung quanh nói chuyện, cũng không dám nhìn.

Là Cố gia Đại tiểu thư sao? Là cô bé do phu nhân ôm tới Thông Châu! Ngọc Bình ngẩng đầu nhìn thử, lại thấy một nữ tử khuê các tầm 15, 16 tuổi ngồi trước mặt mình, mặc một bộ đồ đỏ thẫm, mang giày vải bời, váy nguyệt hoa trắng, tóc chải đơn giản, chỉ búi một búi tóc nhỏ, phía sau trải dài, hai vành tai mang hoa tai ngọc san hô đỏ. Tuy không ăn diện cầu kỳ nhưng đáng vẻ xinh đẹp, quý khí bức người.

Ngọc Bình nhỏ giọng nói: “Kính chào đại tiểu thư, đúng vậy... Nô tỳ vốn là người hầu của Vân di nương.”

Cầm Triều dừng một chút, lại nói: “Ta có nghe bà nói Vân di nương chết là do mẫu thân của ta hạ độc? Thật sự là như thế à, hay là... Tống di nương bảo bà nói dối đúng không?”

Ngọc Bình vội vàng khoát tay: “Nô tỳ nói thật! Không phải là lời Tống di nương bảo đâu, nô tỳ, nô tỳ cũng cảm thấy việc này là không thể... Nhưng mười phần là do phu nhân dối thuốc!”

Giọng Cố Cầm Triều lạnh dần: “Người không chịu nói thật, nha đầu bên cạnh người cũng không cho người được dễ chịu đâu!”

Ngọc Bình bị dọa vội vàng dập đầu: “Nô tỳ cho dù khổ đến thế nào, cũng không vô duyên vô cớ oan uổng người khác!”

Thanh Bò thấy Ngọc Bình mạnh mẽ như thế, bèn đi đến bên người Cầm Triều: “Không bằng nô tỳ hành hạ bà ta một chút, nhìn bà ta nhu nhược như vậy, ai biết được lại mạnh mẽ như thế, người như vậy không ăn khổ là không nói đâu...”

Thanh Bò chính là cố ý nói cho Ngọc Bình nghe.

Bạn đang đọc truyện *Luong Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thẩm Vấn

Beta – Oa Lạc, Đặng Trà My
Ngọc Bình nghe xong quả nhiên càng sợ hãi, vội vã dập đầu: “Đại tiểu thư tâm lượng nhân hậu, xin đừng trừng phạt nô tỳ! Nô tỳ nói thật, Tống di nương... Tống di nương chỉ muốn nô tỳ khẳng định chuyện năm xưa chắc chắn một chút! Nô tỳ liền nói toàn bộ mọi chuyện, người phải tin tôi!”

Cầm Triều nhìn thoáng qua Thanh Bò, bà ta, bị dọa như vậy mà không đổi lời, xem ra bà ta nói thật.

Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: “Làm sao Tống di nương tìm được bà?”

Ngọc Bình thoáng chút do dự. Thanh Bò thấy vậy lập tức dùng sức捏 cổ tay bà ta.

Ngọc Bình bị dọa khóc: “Cô nương không cần làm như thế... Ta... Ta nói là được...” Bà ta vừa khóc vừa nói chuyện Tống di nương làm thế nào tìm được bà ta ra.

Cầm Triều nghe xong cười lạnh, Tống Diệu Hoa thật đúng là nhọc công bỏ bao công sức! Phí hết bao nhiêu khí lực tìm Ngọc Bình. Thuận Thiên Phủ có tận năm châu mười chín huyện, số dân lên đến cả ngàn vạn người, bà ta làm sao có thể tìm được Ngọc Bình?

“Người nói cho rõ ràng, bà ta có manh mối gì để tìm người hay sao?”

Ngọc Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Nô tỳ... Nô tỳ đi theo Xảo Vi cô nương, trên tay cô ta cầm một phong thư, ta thấy trong thư viết chuyện

của nô tỳ, hình như là của Cố gia Đại thiếu gia viết...”

Cố Cẩm Triều lập tức nhớ đến chuyện Cố Cẩm Vinh gần đây có viết thư cho Cố Lan.

Ngọc Bình từng hầu hạ Cố Cẩm Vinh lúc nhỏ, có lẽ nó còn nhớ một chút chuyện liên quan đến nha đầu này. Nó lại dám nói chuyện này cho Cố Lan? Cố Cẩm Triều tức đến nổi nói không ra lời. Đợi Cố Cẩm Vinh trở về, nàng nhất định phải mắng nó một trận!

Cẩm Triều bình tĩnh lại, có nên để Ngọc Bình đi gặp mẫu thân? Nhưng mặc nàng uy hiếp đến vậy, Ngọc Bình cũng không đổi giọng, có thể thấy được bà ta nghĩ chuyện này là thật. Mang bà ta đi gặp mẫu thân, chỉ sợ còn làm cho mẫu thân đau lòng. Nghĩ ngợi một chút, Cẩm Triều bảo Tiết Thập Lục phải hộ vệ trông coi bà ta kia, còn nàng đến phòng mẫu thân, chuẩn bị nói rõ ràng chuyện này với mẫu thân để đến lúc bà và phụ thân nói chuyện cũng có thể phản bác lại vài câu.

Tổng di nương thấy hai nha đầu đi lâu không về liền bảo Xảo Vi phải người đến cửa thủy hoa xem xét. Người đi thấy Thái Phù cùng Bạch Vân, hai nha đầu của đại tiểu thư đang trông coi ở đây, liền nhanh chóng quay về thông báo. Xảo Vi nghe xong lời nha đầu nói vội vàng đi vào trong phòng gọi Tổng di nương dậy.

Tổng di nương kinh ngạc, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng mặc quần áo chải đầu. Xảo Vi nói với bà ta giờ là giờ dần một khắc rồi, một lúc nữa trời sẽ sáng.

Một đêm này, chẳng ai ngủ được ngon giấc.

Một lát sau Tổng di nương mới tỉnh táo lại: “Tuy ta dùng thủ đoạn tìm được Ngọc Bình... Nhưng cũng không bảo bà ta nói dối, vội cái gì! Chỉ sợ Cố Cẩm Triều muốn bịp bợm!” Nhưng vì sao Cố Cẩm Triều biết được tin này? Nàng ta làm sao biết mình sẽ cho Ngọc Bình rời phủ lúc nửa đêm?

Cúc Liễu các có người của Kỳ thị, lần trước bà ta thông qua nha đầu kia, kể chuyện đại hoàng cho Kỳ thị nghe, muốn trêu tức bà ta một chút, phải chăng chính là nha đầu kia đến chỗ Kỳ thị mật báo? Chuyện này không thể, Kỳ thị tính tình quá mềm yếu, thà rằng tự mình chịu khổ cũng sẽ không nói cho Cố Cẩm Triều biết sự tình, bằng không thì làm sao để mình đắc ý nhiều năm như vậy.

Chẳng lẽ nha đầu kia tự mình chạy đến nói cho Cố Cẩm Triều hay sao? Cố Cẩm Triều nghe xong, mới cho người đi ngăn đón Ngọc Bình.

Bà ta suy nghĩ cẩn thận, vội vàng bảo Xảo Vi đeo trâm hoa mai vàng cho bà ta, sau đó mang theo Xảo Vi cùng hai hai bà tử đến Thanh Đồng viện. Thấy Thanh Đồng viện chẳng có lấy một bóng người, không biết toàn bộ nha đầu đi đâu, trong lòng Tổng di nương sợ hãi, Cố Cẩm Triều chắc chắn đi đến chỗ Kỳ thị rồi!

Bà ta vội vàng mang người đến Tà Tiêu viện.

Trong nội viện Tà Tiêu đèn đuốc sáng trưng, mấy hộ viện đứng khoanh tay ở hành lang, dường như đang nhỏ giọng nói chuyện.

Trên mặt Tổng Diệu Hoa xuất hiện một nụ cười nhạt, sửa sang lại vạt áo: “Đêm hôm khuya khoắt, vì sao lại ồn ào như vậy? Hộ viện ở trong sân phu nhân như vậy không thấy không hợp quy củ hay sao?”

Cố Cẩm Triều đang nói chuyện với mẫu thân trong phòng. Từ ma ma đứng ngoài vũ hành lang, nhìn thấy Tổng Diệu Hoa đã đến, hận đến cắn nát răng, cười đến là sáng lạn: “Di nương, đêm hôm khuya khoắt, ngài ngủ không được chạy loạn khắp nơi không phải cũng không hợp quy củ hay sao?”

Tổng Diệu Hoa nhướn mày, đi dọc theo đường mòn đá xanh đi đến vũ hành lang, ngoài cửa chính đường là mấy nha đầu của Kỳ thị. Không thấy Cố Cẩm Triều và nha đầu tâm phúc Thanh Bô, có lẽ là đang nói chuyện với Kỳ thị.

Giọng bà ta lớn lên: “Ta muốn đến đây tìm hai nha đầu của ta! Tà Tiêu viện các bà ý vào hộ viện, bắt nha đầu của ta đi. Ta muốn tới tìm người!”

Từ ma ma cười nói: “Sao người có thể nghĩ như vậy, trong thuốc có đại hoàng là ở chỗ của phu nhân. Vân di nương chết rồi, lại do phu nhân đổi thuốc. Bây giờ nha đầu người đuổi đi, còn trách phu nhân chúng ta giấu đi hay sao? Nha đầu cũng có chân đây, nói không chừng là chạy đi gặp gã sai vặt nào rồi!”

Bà nói lời này chính là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Tổng Diệu Hoa nghe xong sắc mặt trầm xuống.

“Người chỉ là hạ nhân, lại dám nói lời như vậy với ta!”

Lúc Cố Cẩm Triều đi đến chính đường nghe như vậy, bước ra cửa, nhìn về Tổng Diệu Hoa cười: “Bà ấy không có tư cách? Vậy ta cũng không có sao?” Nàng ra hiệu cho Từ ma ma đi vào phòng trông mẫu thân.

Tổng Diệu Hoa nhìn thấy Cố Cẩm Triều đi ra, trên mặt xuất hiện một nụ cười nhạt: “Đại tiểu thư sao lại nói lời này! Ta chỉ muốn đến tìm hai nha đầu... Tiểu thư giao người cho ta, vậy thì...”. Bà ta còn chưa nói hết lời, Cố Cẩm Triều đã đưa tay tát một cái lên mặt bà ta, mặt bà ta nghiêng cả sang một bên, trên mặt nhanh chóng xuất hiện vết đỏ.

Tổng Diệu Hoa giận dữ và nhục nhã đứng dậy, bà ta sờ mặt. Chưa từng có ai dám tát bà ta, Cố Cẩm Triều cũng chỉ là nữ tử khuê các 15 tuổi, dám lên mặt dạy dỗ bà ta sao?

Cố Cẩm Triều nhàn nhã xoa tay: “Lần đầu tiên ta đánh bà, bà cảm thấy tủi thân sao, cảm thấy không cam lòng sao? Nhanh đi nói với cha ta đi, xem ông

ấy có đến tìm ta chứ vẫn không?”

Hai bà tử sau lưng Tống Diệu Hoa muốn tiến lên, bà ta nhắm hai mắt lại, nhin không phát tiết. Cố Cẩm Triều chính là kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, Cố Đức Chiêu cũng sẽ không nói nằng nứa câu, bà ta làm vậy thì được ích gì chứ? Cố Đức Chiêu, ông ấy sẽ không vì mình mà nói chuyện đâu!

Bà ta hành lễ nói: “Không biết ta đã làm gì sai, đại tiểu thư lại muốn đánh ta, kính xin đại tiểu thư nói rõ!”

Cẩm Triều lạnh lùng nhìn bà ta, nhẹ nhàng nói: “Người vu oan mầu thân của ta... Nói bà ấy bỏ đại hoàng vào được thiện, nói bà ấy hại Vân di nương. Tống Diệu Hoa, người cũng dám lời ta ra nói... người dám làm tổn thương mầu thân của ta!”

Sắc mặt Tống Diệu Hoa trắng nhợt, vì sao Cố Cẩm Triều biết chuyện đại hoàng? Là Bích Y nói sao?

Bà ta cắn răng la lớn: “Ta biết Ngọc Bình do tiểu thư dẫn đi, ta nói cho tiểu thư biết, ta không bảo Ngọc Bình nói dối, đó là sự thật... Phu nhân làm chuyện gì, người hỏi bà ấy thì sẽ biết! Dù cho ngày thường ta có ganh ghét phu nhân nhưng cũng sẽ không lấy chuyện Vân di nương chết rồi đi vu oan giá họa cho người khác!”

Cố Cẩm Triều cười cười: “Không phải Cố Cẩm Vinh nói cho các người biết Ngọc Bình ở chỗ nào hay sao?”

Tống Diệu Hoa nhìn nàng không nói được câu nào.

“Người không cần thay nó gạt ta, nó vẫn từ từ qua lại với Cố Lan đúng không?” Thật ra Cố Cẩm Triều không biết là mình đang cười, nhưng lúc này trong lòng nàng đang cực kỳ tức giận: “Đợi Cố Cẩm Vinh trở về, ta sẽ nói cho nó biết chuyện này. Nha đầu của người không có ở đây, nếu không có việc gì thì về trước đi.”

Đúng lúc này Từ ma ma ở trong chính đường đi ra, nhỏ giọng nói với Cẩm Triều: “Đại tiểu thư, phu nhân muốn nói chuyện với Tống di nương...”

Trời đã sáng rồi, vậy là đã một đêm Cố Cẩm Triều không ngủ.

Nàng nhìn thấy trời đã sáng, gật nhẹ đầu: “Bà ở bên cạnh xem thử, Tống di nương nếu dám mở miệng quá khích, bà lập tức đến tìm ta.”

Tống Diệu Hoa im miệng không nói một câu nào, đi theo Từ ma ma vào phòng trong.

Kỷ thị nằm nghiêng trên gối, ánh mắt nhìn thẳng vào bà ta, ra hiệu Từ ma ma đóng cửa.

Kỷ thị dường như cảm thấy rất mệt mỏi, nhắm mắt lại: “Tống Diệu Hoa, ta chưa hề bạc đãi người...”

Tống Diệu Hoa im lặng hồi lâu, bật cười thành tiếng: “Phu nhân, đương nhiên người không bạc đãi ta. Mấy năm nay ta đối xử với người rất tệ sao? Bao năm nay thân thể người không tốt, ta giúp người quản lý mọi công việc trong phủ, giúp người dạy bảo Cố Cẩm Vinh, luôn túc trực bên giường bệnh hầu hạ người, người còn có gì không hài lòng hay sao?”

Kỷ thị nhàn nhạt: “Ta muốn hỏi người, người còn có gì không hài lòng đây? Người muốn giết ta, hại Cẩm Triều. Trong lòng người biết rõ, nếu ta thật sự ghen ghét người, người đã sớm chết rồi, sao lại đến phiên Vân Tương chứ. Lời Ngọc Bình nói ta biết rõ... Vì sao người làm những chuyện này, ta thật sự không hiểu nổi.”

Tống Diệu Hoa cung kính hành lễ: “Phu nhân nói sai rồi! Lão gia yêu thích ta, chẳng qua là thích cảm giác mới lạ, còn đối với Vân Tương mới là thật lòng yêu thích. Người chắc chắn cũng nhìn ra được. Ta cũng không có gì là không hài lòng, nhưng mà sau tất cả, ta cũng có chỗ khó nói. Người ngấm lại đi, Đại tiểu thư hại Lan Tỷ Nhi phải gả cho Mục đại công tử, ta có thể không oán hận được sao?”

Kỷ thị cười: “Đó là Cố Lan gieo gió gặt bão... Người muốn lên làm chính thất phải không?”

Tống Diệu Hoa sững sờ, nhưng vẫn cười nói: “Phu nhân vì sao lại nói những lời này, ta toàn tâm toàn ý với người, không trông mong đến vị trí chính thất.”

Kỷ thị thấp giọng, nói thẳng: “... Người yên tâm, cả đời này người cũng không làm chính thất được đâu.”

Tống Diệu Hoa lại hành lễ: “Lão gia cũng sắp dậy rồi, thiếp đi đến chỗ lão gia đây. Đợi lão gia đến Tà Tiêu viện, người nói những lời này cho lão gia nghe đi.”

Tống Diệu Hoa rời khỏi phòng.

Cố Cẩm Triều đứng tại vũ hành lang, thấy Tống Diệu Hoa đi đến. Bà ta đến cạnh Cố Cẩm Triều thì dừng lại một chút, nói: “Đại tiểu thư, người đã nổi giận với ta như thế, hôm nay lão gia tới đây, người nói nên làm sao bây giờ.”

Cố Cẩm Triều cười cười: “Ta hỏi Ngọc Bình được rất nhiều việc, không phiền di nương phí tâm.”

Tống Diệu Hoa chau mày, bà ta chưa gặp được Ngọc Bình, thật sự không rõ bà ấy có nói gì với Cố Cẩm Triều không.

Đợi Cố Đức Chiêu đến nói chuyện với Kỷ thị, có lẽ bà sẽ biết rõ thôi.

Tổng Diệu Hoa liền cười cười: “Đại tiểu thư phí tâm.” Bà ta mang theo nha đầu bà tử ra ngoài.

Cố Cẩm Triều thờ dài, nàng chỉ có thể giải quyết được chuyện của mình, mẫu thân nói chuyện với phụ thân, đó là chuyện của mẫu thân rồi.

Nghĩ một chút, nàng nhỏ giọng dặn dò Thanh Bò: “... Bảo Thái Phù từ cửa thủy hoa trở về, đem theo Vũ Trúc giám sát Tổng di nương và Cố Lan, nếu có hành động gì thì đến nói cho ta biết, đề phòng bọn họ làm chuyện gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đêm Cuối

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Oa Lạc, Đăng Trà MyBuổi tối hôm qua động tĩnh không nhỏ, đến sáng hôm sau, mấy di nương cũng biết việc này. La di nương đặc biệt đến thăm, nhưng không dám nói lời nào, chỉ ngồi một bên uống trà. Còn Cố Cẩm Triều chỉ mãi mê nói chuyện với mẫu thân.

Ở Đồng Nhục lâu, Quách di nương nghe xong tin tức, trầm tư hồi lâu. Sau đó bà đi tìm Đỗ di nương nói chuyện, lúc đó Đỗ di nương đang ngồi trong chính đường niệm Phật, bà ấy thờ Quan Thế Âm, quanh năm suốt tháng thấp nhang niệm kinh.

Quách di nương cầm chén trà trên tay, nói với Đỗ di nương: “Chúng ta cũng đi nói giúp vài câu đi, mấy năm nay phu nhân đối với chúng ta không tệ, chuyện hại Vân di nương, ta cảm thấy không thể là do phu nhân làm.”

Đỗ di nương lẩm nhẩm kỹ kinh văn, trong đầu hiện lên lời Tổng Diệu Hoa nói, bà ấy lắc đầu: “Đừng nên gây ồn ào, mấy năm gần đây bà bo bo giữ mình, lúc này không nên xen vào. Bất luận là theo phu nhân hay là Tổng di nương... Chúng ta sẽ hưởng được chút lợi lộc gì sao?”

Quách di nương ngẫm lại cũng hiểu được ý của Đỗ di nương. Nếu Đỗ di nương đã không bận tâm, bà làm sao một mình đi nói chuyện được. Theo thường lệ, bà đi thỉnh an Kỷ thị, không nhắc đến bất kỳ chuyện gì, rồi xin phép trở Đồng Nhục lâu.

Cố Đức Chiêu vẫn chưa đến.

Một lát sau Kỷ thị bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, buổi tối hôm qua bà không được nghỉ ngơi, thức cả một đêm nhìn ánh mặt trời rơi xuống tám bình phong. Rõ ràng cực kỳ mệt mỏi, nhưng bà lại không hề buồn ngủ chút nào. Thấy Cẩm Triều lo lắng, bà nhìn Cẩm Triều cười: “Lời con nói hôm qua ta đều nhớ rõ, chuyện của Ngọc Bình không đơn giản như vậy, ta sẽ nói rõ ràng với phụ thân con...”

Cẩm Triều thấy tay của mẫu thân một mực nắm góc áo ngủ của nàng, biết rõ lòng bà cũng không buông lỏng.

Kỷ thị thấy rất lâu Cố Cẩm Triều không dời mắt đi, bèn thả áo ngủ bằng gấm ra, đưa tay nắm lấy tay nàng, cười: “Triều Tỷ Nhi của ta, những gì có thể mẫu thân đều đã làm, con thật giống ngoại tổ mẫu... Không biết lần trước con đến chỗ ngoại tổ mẫu, có gặp biểu ca Kỷ Nghiêu hay không?”

Chắc chắn Ngoại tổ mẫu đã nói cho mẫu thân biết bà muốn Kỷ Nghiêu lấy nàng.

Cẩm Triều từ tốn đáp: “Đã gặp rồi.”

Kỷ thị cười gật đầu: “Kỷ Nghiêu là người ôn hòa thủ lễ, lại tuân thủ lịch sự... Tuy con không có tình cảm với nó nhưng nó cũng là người rất tốt.”

Cẩm Triều bắt đầu cười khổ: “Mẫu thân nói lời này... nếu mẹ thích Kỷ Nghiêu biểu ca đến vậy, con bảo ngoại tổ mẫu nói huynh ấy đến nói chuyện với mẹ nhé.”

Kỷ thị bật cười, nắm chặt tay nàng: “Ngoại trừ Cẩm Triều của ta, ta chẳng thích ai hết!”

Đúng lúc này, Từ ma ma vén màn đi vào, hành lễ: “Phu nhân, lão gia đến rồi.”

Cẩm Triều nhìn ngoài cửa sổ trời đã về chiều, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Mẫu thân muốn nói chuyện rõ ràng với phụ thân, trong lòng thầm nghĩ nếu mình ở lại chắc không tránh khỏi lúng túng.

Lúc nàng đứng dậy Cố Đức Chiêu vừa đi đến, Cẩm Triều nhìn thoáng qua, sắc mặt của ông quả thật không tốt chút nào. Nàng hành lễ: “Phụ thân mạnh khỏe, hiếm khi cha đến thăm mẫu thân. Mẫu thân bệnh nặng, cha nói ít lời với bà... Mẫu thân cũng có thể cảm thấy thư thái một chút.”

Chắc phụ thân đã biết chuyện đêm qua. Nàng muốn khuyên ông rằng nói chuyện cũng phải để ý đến sức khỏe của mẫu thân.

Dù sao Cố Đức Chiêu cũng không thể không nể mặt Cẩm Triều bèn gật đầu: “Con ra ngoài với Từ ma ma đi, ta và mẫu thân con nói chuyện một chút.”

Bình phong ở gian nhà Tây đóng lại, Cổ Đức Triều đi đến cửa chính đường, bảo nha đầu mang ghế con đến ngồi.

Cổ Đức Chiêu nhìn Kỳ thị thật lâu.

Bà đã sớm không còn trẻ trung rồi. Mặt vàng như nền khô, khoác áo ngủ bằng gấm, trên tay có thể thấy gân xanh. Một đầu tóc đen đã ản vài sợi tóc bạc, được giấu trong búi tóc của bà. Năm đó ông gặp bà lần đầu tiên, thanh tú tươi đẹp như thế, Kỳ Hàm kia đi đâu rồi?

Nhiều năm như vậy trôi qua, Tống Diệu Hoa vẫn còn giữ được dung mạo thời trẻ, mà bà đã già thành như vậy.

Cổ Đức Chiêu nghĩ đến những thứ này, cảm khái một chút. Ông ở Cúc Liễu các suy nghĩ thật lâu, như đang nhớ về chuyện quá khứ giữa ông và Kỳ thị cùng Vân di nương. Nhưng chỉ cần vừa nhớ đến lúc Vân di nương chết dưới thân là một vũng máu đen, đáng về thể thảm tái nhợt của bà ấy, Cổ Đức Chiêu càng thêm tức giận Kỳ thị. Thậm chí dù cho bà có bệnh thành như thế nào, ông đều có ác cảm, cảm thấy chính là Kỳ thị gieo gió gặt bão.

Cuối cùng ông cũng mở miệng: “Chuyện đêm qua chắc bà cũng biết, chuyện Triều Tỷ Nhi ngăn Ngọc Bình ở cửa thùy hoa, ta đã nghe hộ viện nói.”

Kỳ thị nhìn ông, Cổ Đức Chiêu năm nay đã gần bốn mươi rồi, lại càng trầm ổn tuấn tú, khó trách La di nương một lòng với ông ấy.

Bà gật đầu: “Ta biết, lão gia, ngài đã tới đây rồi thì ngồi xuống nói chuyện đi.”

Cổ Đức Chiêu lạnh lùng: “Ngồi xuống nói ư? Hay là thôi đi, ta nói xong vài lời là được rồi.”

Ông nhìn chằm chằm vào Kỳ thị, vẫn không nghĩ ra làm sao bà ấy lại có thể hại Vân Tương? Vân Tương đối xử tốt với bà ấy đến vậy cơ mà!

“Ta hỏi bà, Vân Tương chết có phải do bà đổi thuốc hay không?” Cổ Đức Chiêu nhìn thẳng vào bà hồi lâu rồi mới hỏi.

Kỳ thị cười khò: “Lão gia, ngài nghe lời Tống di nương nói... cảm thấy Vân Tương là do ta hại đúng không?” Bà hít sâu một hơi, cho dù Cổ Đức Triều đã sớm nói cho bà biết chuyện này, nhưng đối mặt với sự lạnh lùng của Cổ Đức Chiêu, bà vẫn cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Ông ta dễ dàng bị Tống di nương dùng lời nói kích động, dễ dàng tin lời Ngọc Bình... Bà đã gả cho ông ta 20 năm rồi, 20 năm này vẫn chưa đủ để Cổ Đức Chiêu hiểu rõ, bà có phải là người như vậy không hay sao?

“Triều Tỷ Nhi đã hỏi rồi, Ngọc Bình không phải vô tình mà gặp Tống Diệu Hoa, là bà ta mất bao công sức tìm đến để hại ta. Nếu không thì vì sao nửa đêm cho người dắt bà ấy ra ngoài... Lão gia, việc này ngài cần phải suy nghĩ thật kĩ.”

Cổ Đức Chiêu nghe xong cười lạnh: “Tống Diệu Hoa làm sao tìm được nha đầu đó, tạm thời không cần để tâm đến. Nhưng ta nghĩ là bà ấy là nói thật. Từ ngày đầu tiên ta đã nghi ngờ chính là bà. Ta biết rõ sẽ không ai nghĩ là bà hại Vân Tương. Nhưng ta còn không hiểu bà sao, bà không hại Tống di nương là vì bà ấy không uy hiếp được bà. Nhưng Vân Tương thì không như vậy... Ta... Ta toàn tâm toàn ý với nàng ấy, bà biết rõ, nên bà mới đồ kỵ với nàng!”

Kỳ thị nghe xong lời Cổ Đức Chiêu nói, tức giận hít một hơi thật sâu, thật lâu sau mới nói: “Nàng ấy lớn lên cùng ta, tuyệt đối trung thành và tận tâm với ta, tại sao ta có thể làm hại nàng?”

Lúc ấy quả đúng là bà cảm thấy bất an vì tình cảm Cổ Đức Chiêu dành cho Vân Tương, nhưng thật sự bà sẽ không vì chuyện này mà hại nàng ấy.

Cổ Đức Chiêu chậm rãi nói: “Bà trở nên như vậy vì trong lòng bà sợ hãi. Lúc Vinh nhi vừa sinh ra đều là do Vân Tương một tay chăm sóc. Bà thấy Vinh nhi và Vân Tương thân mật, trong lòng không vui, liền phạt Vân Tương đến phòng bếp làm việc, mấy tháng sau mới cho nàng trở về, còn giao Vinh nhi cho Ngọc Bình chăm sóc. Ta nói có sai không?”

Kỳ thị đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, bà nhắm mắt lại một lúc rồi mở ra, mới giải thích: “Phàm là mẫu thân, không ai thích con mình thân với người khác còn hơn chính mình... Ta... Ta tự nhiên là có tư tâm đó, nàng ấy tốt với Triều Tỷ Nhi, Vinh Nhi, ta thấy cực kì không thích. Bọn nó là con của ta. Cho dù giao cho ma ma chăm sóc, cũng không nên quá thân mật với Vân Tương như thế...”

Huống chi lúc đó tâm tư Cổ Đức Chiêu một lòng ở chỗ Vân Tương, làm sao bà có thể không nhìn ra.

Bà là cũng là người thường, hơn nữa còn là thê tử của Cổ Đức Chiêu, làm sao có thể không ghen ghét được chứ?

Nghe bà nói vậy, giọng Cổ Đức Chiêu trầm xuống: “... Hai nha đầu kia là tâm phúc của bà, Vân di nương bởi vì Thúy Bình mà chết, lúc đó ta nghi ngờ bà. Bà lại cực kì đau lòng, nói không bằng để mình chết thay Vân Tương. Ta nhìn bà khóc cả buổi, nhưng ngay cả mặt Vân Tương lúc chết cũng không chịu liếc mắt nhìn thì ta đã biết ngay bà suy nghĩ cái gì! Nếu bà thân thiết với nàng ấy như vậy, vì sao không đi cùng nàng ấy luôn hả?”

Lời nói này của ông thật sự là quá ác độc! Kỳ thị mím chặt miệng. Hóa ra Cổ Đức Chiêu đã sớm nghi ngờ bà!

Bà đồ kỵ Vân Tương, đồ kỵ nàng ấy chết sớm như vậy, Cổ Đức Chiêu sẽ thương nhớ nàng ấy cả đời. Bà không muốn nhìn đáng về Vân Tương lúc chết, điều này bà thừa nhận, lúc Vân Tương mang thai, bà cũng không thân mật với nàng ấy như trước. Nhưng... Dù thế nào bà cũng không hại nàng ấy! Dù sao hai người còn có tình cảm chủ tớ bao nhiêu năm, dù sao nàng ấy cũng mang thai con của Cổ Đức Chiêu...

“Nếu ông đã không tin ta. Ta cũng không còn gì để nói...” Kỳ thị trầm giọng nói.

Cố Đức Chiêu cười lạnh: “Tình tình của bà trước giờ vẫn vậy, lúc nào cũng ra vẻ ủy khuất như vậy. Không nói đến Vân Tương đã chết... Bệnh của bà làm sao lại tái phát mãi thế, chẳng phải do chính bà gây ra hay sao? Bà muốn tranh giành tình cảm với Tổng di nương lại cho đại hoàng vào thuốc của mình, để Triều Ty Nhi kích động đi tìm Tổng di nương gây phiền phức cho bà ấy... Bao năm nay Tổng di nương giúp bà quản lý mọi việc trong phủ đã mười phần vẹn mười, vì sao bà cứ luôn gây khó dễ cho bà ấy?”

“Bà luôn nói bà cưới thêm di nương cho ta, về sau lại tự mình ủy khuất. Ta hỏi bà, những di nương này, kể cả Vân Tương, là ta nói bà cưới về sao... Bà lấy được tiếng hiền đức, còn tui hèn như vậy, cái gì tốt cũng chiếm được.”

Kỷ thị ngẩng đầu nhìn ông, hai mắt đầm lệ mông lung, không thấy rõ cảnh vật xung quanh nữa.

Bà không thấy rõ người này!

Bà đã gả cho Cố Đức Chiêu hai mươi năm rồi. Năm năm không sinh được con, bà khổ sở tìm thuốc tốt danh y khắp mọi nơi. Lúc có Cẩm Triều, ông ấy lại coi trọng Tổng Diệu Hoa, bà có thể không nạp Tổng Diệu Hoa vào phủ sao? Ông ấy đến Tổng gia uống rượu, tàn bộ với Tam tiểu thư nhà người ta ở vũ hành lang bị người ta nhìn thấy. Tổng Diệu Hoa chẳng mang theo nha đầu nào, không phải là cô tư tình thì là gì? Ông ta không sợ ảnh hưởng thanh danh Tổng Diệu Hoa, bà lại sợ ảnh hưởng đến thanh danh của ông, làm cho con đường làm quan bị ảnh hưởng.

Bà đang mang thai Cẩm Triều vậy mà vẫn giúp ông mua đồ hôn lễ, mua sắm cho Tổng Diệu Hoa.

Bà cũng mất nhấm mất mẻ với hai thông phòng của Cố Đức Chiêu, ông ta cực kì sủng ái nha đầu họ Đỗ, bà cũng cưới về làm di nương, tránh sau này có con bất chính.

Bà đã làm nhiều chuyện cho ông như vậy... Ông ấy lại cảm thấy bà chỉ vì cái danh hiền đức này hay sao?

Kỷ thị cảm thấy mình rất đáng thương, đau thương đến độ gần như mất hết cảm giác. Tay run không nắm được chăn mền, khí trong lồng ngực cũng không thoát ra được. Bà nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt trượt đến tóc mai bên trong, lạnh như băng.

Dường như nói cái gì cũng vô dụng, tình ý là cái gì chứ. Cố Đức Chiêu ở cùng bà hai mươi năm rồi, không ngờ lại nghĩ về bà như vậy!

Kỷ thị lầm bầm: “Ta tuy không tin tưởng Vân Tương, nhưng cũng không hại nàng ấy... Đại hoàng càng không phải do ta tự bỏ vào thuốc, là do một tay Tổng di nương làm... Chẳng qua ta không muốn nói cho ông biết thôi... Vì sao ông lại không chịu tin ta chứ?”

Cố Đức Chiêu thở dài: “Muốn ta tin bà, bà thấy có thể sao? Mấy năm nay ta với bà bất hòa, không chỉ do Vân di nương chết, mà còn do tính tình của bà nữa. Chỉ với bệnh của bà, sợ đã chết mấy lần. Bệnh này có vài phần kì lạ, chính bà biết rõ... Chính bà dùng bệnh để tranh thủ tình cảm, điều này càng làm ta ghét bà hơn.”

Kỷ thị mãi mới định thần lại, nghe ông nói những lời này, mỉm cười chua chát.

Dùng bệnh của mình đến tranh thủ tình cảm? Chỉ có ông ấy mới nghĩ ra được.

Thân bà đã tiêu hết thanh xuân, tuổi tác, Cố Đức Chiêu lại đã có lần lượt mấy di nương.

Kỷ thị nghiêng đầu nhìn tấm bình phong nửa mở, bên ngoài có một lùm Ngu Mỹ Nhân vừa nở.

Năm tháng trôi đi hoa vẫn nở như vậy, năm tháng qua đi mà lòng người bất động.

Cố Đức Chiêu lạnh lùng: “Dù sao Vân di nương cũng chết rồi, nếu bà còn chút lương tâm, hằng đêm nên tự trách!”

Ông vắt chéo tay sau lưng, lảng lảng nhìn Kỷ thị, “Vợ chồng chúng ta tình không còn nữa. Kỷ Hàm, bà nên an ổn một chỗ mà dưỡng bệnh, đừng gây chuyện thêm nữa... Thật ra lúc này ta ở thư phòng đã viết vài lá thư bỏ vợ, nhưng cuối cùng cũng cho một mồi lửa đốt hết đi. Không phải là vì bà, mà là vì Triều Ty Nhi. Nó cũng phải lập gia đình...”

Nói xong, Cố Đức Chiêu rời khỏi Tà Tiêu viện.

Kỷ thị kinh ngạc nhìn hoa ngoài cửa sổ, ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào, bà lại không cảm thấy một tia ấm áp nào.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Qua Đồi

Beta – Oa Lạc, Đặng Trà MyCẩm Triều nhìn thấy Cổ Đức Chiêu đi ra, liền đứng dậy nghênh đón.

Thần sắc của ông rất bình tĩnh: “Đêm qua con mang theo hộ viện bắt Ngọc Bình tại cửa thủy hoa đúng không?”

Cẩm Triều hành lễ: “Con gái chỉ muốn hỏi rõ, đề phòng Tống di nương giở trò, con gái cũng muốn phòng bị chút ít. Ngọc Bình hiện đang ở gian nhà đông, phụ thân đến xem sao?”

Cổ Đức Chiêu khoát tay áo, nói với nàng một câu: “Thôi, con dù sao cũng là nữ tử khuê các, không nên làm những chuyện như vậy mới đúng.”

Cổ Cẩm Triều chỉ cười cười, những lời phụ thân nói đối với nàng cũng chẳng có tác dụng gì. Nàng làm những chuyện này, Cổ Đức Chiêu sao có thể hiểu được.

Nàng đích thân tiễn phụ thân rời đi.

Từ ma ma bưng một tô canh gà hầm nhân sâm từ hành lang đi đến, nói với Cẩm Triều: “Đại tiểu thư, phu nhân giữa trưa mất ngủ. Nô tài liền hầm canh gà cách thủy, hay là tiểu thư mang vào cho phu nhân đi...” Cẩm Triều gật đầu, nhận canh trong tay Từ ma ma, bước vào trong phòng tây.

Kỷ thị dựa vào tấm bình phong, nhìn bên ngoài cỏ cây sum suê, mặt trời đã ngả về phía tây, ánh nắng màu da cam rơi trên khung cửa sổ. Khuôn mặt bà gầy gò, tựa lên trên nghênh gối đồ thảm, vàng vọt như nền. Cẩm Triều bưng bát súp đi đến, cười kéo tay mẫu thân, hỏi bà: “Mẹ và phụ thân nói chuyện với nhau rõ ràng chưa? Nói rõ ràng là tốt rồi, cũng không có chuyện gì đâu.”

Kỷ thị cười cười, bà nhìn Cẩm Triều, ánh mắt ánh lên tia sáng khó hiểu.

Bà nhẹ gật đầu, miệng ngập ngừng, không nói một lời, yết hầu như nghẹn cứng.

Cẩm Triều cũng không để ý, nàng múc canh vào chén, muốn dứt cho Kỷ thị.

Kỷ thị mỉm cười uống từng ngụm canh vào trong miệng, chẳng có lấy chút mùi vị. Nhưng bà không ngừng miệng, nhanh chóng uống hết chén canh. Lúc này lòng Cẩm Triều mới thoải mái, mẫu thân có thể uống hết canh, chắc là đã nói rõ ràng với phụ thân rồi, nhìn dáng vẻ của mẫu thân cũng không có gì tức giận.

Kỷ thị nắm chặt góc áo của Cẩm Triều, lúc Cẩm Triều muốn đứng dậy mới phát hiện mẫu thân kéo mép váy của mình, không khỏi cười cười: “Mẹ muốn con ở lại đây với mẹ hay sao?”

Kỷ thị lại lắc đầu, sau đó bà nghe chính mình nói chuyện: “Hôm qua cả đêm con không chợp mắt, hôm nay lại ở với mẹ một ngày... Về trước đi nghỉ ngơi đi.” Giọng nói của bà bay bổng.

Cẩm Triều quả thực cũng mệt mỏi, nàng bận rộn một ngày một đêm chưa chợp mắt. Đầu đau như bị ai đánh, cực kì buồn ngủ. Nếu không phải nghĩ đến phụ thân và mẫu thân chưa nói chuyện xong, nàng đã sớm chống đỡ không nổi rồi. Nàng liếc nhìn mẫu thân, phát hiện bà còn đang cười với mình: “Con về trước đây, sáng mai sẽ đến thỉnh an mẹ.”

Kỷ thị nhẹ gật đầu, nhìn Cẩm Triều quay người ra cửa.

Nếu Cẩm Triều bước ra khỏi cánh cửa kia, mình không thể thấy nó được nữa rồi!

Kỷ thị đột nhiên khản trương lên, gọi một tiếng: “Triều Ty Nhi!”

Cẩm Triều quay đầu lại cười cười: “Mẫu thân còn có chuyện gì sao?”

Kỷ thị cũng không biết vì sao mình muốn gọi nàng lại, chăm chú nhìn nàng mấy lần, cuối cùng lắc đầu cười với nàng: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Cẩm Triều gật đầu, bước ra cửa phòng.

Kỷ thị cứ nhìn Cẩm Triều mãi, cho đến khi không thấy bóng nàng nữa, vẫn nhìn, nhìn đến mức hai mắt đều đau.

Từ ma ma từ ngoài cửa đi vào, thử thăm dò hỏi bà: “Hôm nay phu nhân cũng mệt mỏi rồi, không bằng nghỉ ngơi sớm đi. Về phần Ngọc Bình và hai nha đầu kia... Nô tài đi xử lý là được.” Nói xong bà bảo Mặc Ngọc đến hầu hạ Kỷ thị rửa mặt, rồi đỡ bà ấy lên giường.

Mặc Ngọc dịch góc chăn cho Kỷ thị. Kỷ thị vẫn im lặng không nói câu nào, đợi đến lúc Từ ma ma đến thổi tắt nến, bà mới nhẹ giọng nói với Từ ma ma: “Đợi Vĩnh Nhi trở về rồi, bà bảo nó... bảo nó nhất định phải nghe lời trưởng tỷ nhé...”

Từ ma ma cười cười, nắm tay lấy bà: “Lời này mà phu nhân cũng nói được, có phải người lại suy nghĩ lung tung rồi không? Một tháng nữa đại thiếu gia về rồi, người tự mình nói với cậu ấy còn có tác dụng hơn là nô tài nói.”

Kỷ thị lắc đầu, giọng có chút thì thào: “Triều Ty Nhi đã lớn khôn như thế rồi... Ta... còn phiền nó phải chăm sóc, chuyện này làm nó lo lắng lâu như vậy... Nhưng ta vẫn không thể cãi lại được... Thật sự là...”

Từ ma ma nghe xong, cảm thấy có hơi nghi hoặc: “Phu nhân, rốt cuộc là làm sao vậy? Lão gia nói gì với người hay sao?”

Kỷ Thị nhắm mắt lại, nói: “Ta mệt rồi, các người ra ngoài trước đi...”

Từ ma ma thấy hai mắt bà nhắm nghiền. Nói tiếp cũng không được, bà đành để lại trong phòng một chiếc đèn, dẫn theo Mặc Ngọc lui ra ngoài.

Bên ngoài còn chưa tới hắc, Kỷ thị mở mắt ra, bà nhìn trần nhà nơi nóc giường khắc Lộc Thọ Hi, chậm rãi thở dài. Yết hầu lại bắt đầu ngứa, bà nhịn không được ho khan dữ dội. Không muốn gây tiếng động để người bên ngoài nghe được, bà dùng chân mền gắt gao che miệng, người khó chịu cuộn lại. Dội bà thuận khí rồi, lại bắt đầu cười rộ lên, bà tự cười nhạo mình.

Mẫu thân năm đó không đồng ý gả bà cho Cố Đức Chiêu, bà không nghe theo, lần đầu tiên trong đời nhất quyết cứng rắn đòi gả đến đây.

Thời gian dần qua dường như bà đã chết dần trong viện rồi, đã tiêu hao hết tất cả bà có. Vậy mà ông ấy đang ở đâu chứ? Đêm nay đang ở chỗ nào rồi?

Tổng di nương hay là La di nương?

Thật ra Kỷ thị cảm thấy những chuyện này cũng không sao cả, đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện rất bình thường, không phải bà không nhận được. Nhưng tình cảm hai người đã đậm bạc đến nước này, Cố Đức Chiêu nhiều năm như vậy vẫn nghi ngờ bà hại Vân Tương, lại dùng nhiều thời gian như vậy nghi ngờ bà hại Tổng di nương, đi tranh thủ tình cảm.

Thật sự là quá đủ rồi.

Bà như đèn dầu đã cạn rồi, không còn gì để mất nữa, cũng không cần so đo nữa.

Bà không muốn liên lụy Cẩm Triều chịu khổ cùng bà, bà cũng không muốn để cho Cẩm Vinh luôn tin tưởng Cố Lan và Tống Diệu Hoa.

Bà càng không muốn còn sống mà phải chịu sự lạnh lùng và nghi ngờ vô căn cứ của Cố Đức Chiêu.

Cuối cùng Kỷ thị hít sâu một hơi, chậm rãi đưa tay lau khô vệt nước mắt trên mặt, sau đó lục lọi đến góc giường.

Ban đêm gió thổi mạnh, nửa đêm lại mưa to, đến bình minh mới bắt đầu dừng lại.

Cẩm Triều ngủ rất sâu, không bị tiếng mưa đánh thức chút nào. Nàng bị Thanh Bò đánh thức. Lúc mở mắt còn rất mơ hồ, chỉ nghe được tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, bên ngoài bình phong đen kịt, trời cũng chưa sáng.

Rất lâu Cẩm Triều mới tỉnh lại, buồn ngủ mòng lung hỏi Thanh Bò: “... Giờ nào rồi?”

Thanh Bò gấp phát khóc: “Đại tiểu thư, người nhanh một chút..., chuyện này gấp gáp, người dậy trước rồi nói sau!” Bên ngoài Thái Phù bùng một chậu nước xanh như làn váy tiến đến, Bạch Vân lại bùng lấy chậu đồng. Sau lưng là Mặc Ngọc với vẻ mặt tái nhợt.

Cẩm Triều thấy Mặc Ngọc cũng đến, có vẻ nghi hoặc: “... Vì sao Mặc Ngọc cô nương lại đến đây, mẫu thân muốn tìm ta sao?”

Mặc Ngọc lắc đầu, thần sắc ngưng trọng: “Đại tiểu thư, người nhanh đến Tà Tiêu viện... Phu nhân... Phu nhân đã qua đời rồi!”

Sắc trời vừa sáng, còn đang mơ hồ không rõ.

Cẩm Triều mang theo mấy nha đầu đến Tà Tiêu viện, mặt không còn chút cảm xúc gì.

Ở hành lang Tà Tiêu viện, Từ ma ma đang chờ Cố Cẩm Triều tới.

Vành mắt bà sưng đỏ, giọng nói cất lên toàn giọng mũi cùng tiếng nức nở: “... Đại tiểu thư, người đã tới rồi!”

Cẩm Triều nhìn bà, nàng nghe giọng chính mình cực kì tỉnh táo hỏi: “Từ ma ma, mẫu thân đang ở đâu? Tôi qua người phát bệnh mà mất hay sao?”

Từ ma ma hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói “... Người sang xem trước đi.” Bà quay người đi vào trong phòng.

Cẩm Triều đi theo vào phòng, lúc nàng nhìn thấy thi thể của Kỷ thị thì ngây ngẩn cả người, mắt tròn trũng.

Thi thể của Kỷ thị ở đầu giường, bị một cái đai lưng ghim cổ ở trên cột giường khắc hoa sơn hồng, đầu nghiêng về một bên, thân thể vụn vụn, toàn thân trắng bệch.

Mẫu thân không phải bệnh chết, là treo cổ tự tử mà chết! Bà lại tự tử như vậy!

Cẩm Triều cảm giác như mình thở không nổi nữa, ngực bị cái gì đó đè nén, khó chịu đến nỗi toàn thân phát run!

Nàng há miệng ra như muốn nói gì đó, rồi lại mờ mịt, nàng đưa tay ra, một phát bắt được ống tay áo của Từ ma ma: “Từ ma ma, mẫu thân mất rồi... Bà ấy đã mất thật rồi...” Nàng thì thào.

Cho tới bây giờ Từ ma ma chưa từng thấy Cố Cẩm Triều trở nên như thế này, hốc mắt đỏ lên, nắm chặt tay nàng: “Đại tiểu thư, người... Phu nhân bà ấy...”

Vừa rồi trên đường đến, trong lòng nàng có một loại cảm giác không chân thực, sao mẫu thân có thể mất được? Nàng thậm chí còn cảm thấy đây chính là ác mộng, mơ thấy Mặc Ngọc nói với nàng mẫu thân mất rồi.

Bà thật sự đã mất rồi, mẫu thân bỏ mặc nàng, cũng bỏ mặc Cẩm Vinh rồi! Bà sống mệt mỏi quá! Cứ như vậy mà đi rồi!

Rốt cuộc Cẩm Triều nhìn không được gào khóc lên, nàng giống như đứa nhỏ níu chặt tay áo Từ ma ma, thân thể như không chống đỡ được nữa ngồi sụp xuống, khóc đến không thở nổi.

Mẫu thân tại sao phải chết như vậy? Nàng muốn mẫu thân sống, nàng còn cầu khẩn Tiêu tiên sinh vì mẫu thân mà, vì sao mẫu thân không đợi Tiêu tiên sinh đến. Vì cố gì mà nàng đối với mẫu thân tốt như vậy, bà vẫn tuyệt vọng đến mức phải treo cổ tự tử!

Mẫu thân mất rồi, ai sẽ giúp nàng kết túi lưới thật đẹp đây? Ai sẽ làm đồ trang sức búi tóc tơ vàng cho nàng đây? Ai sẽ đến ôm nàng, đầy yêu thương mà gọi Triều Ty Nhi của ta đây? Còn có ai trên đời này mà bất luận nàng làm sai chuyện gì cũng không nổi giận nàng một câu đây?

Hôm qua bà kéo mép váy của mình, vẫn luôn nhìn mình, mình đi rồi còn muốn gọi mình quay đầu lại, cho bà nhìn thêm một lần nữa.

Bà lúc đó, chắc chắn là không muốn sống nữa rồi! Lúc đó bà chính là muốn nhìn mình lần cuối!

Vì sao lúc đó mình lại không phát hiện ra? Vì sao mình không nắm chặt tay mẫu thân, ở cùng bà cả đêm?

Từ ma ma vội vàng kéo nàng lên. Thân thể nàng mềm nhũn, dường như không có gì có thể chống đỡ nổi nàng nữa.

Bà thấy Cẩm Triều đau lòng như vậy, nhìn không được khóc: “Sao mà phu nhân nghĩ không thông như vậy chứ... Việc này... Bà đi rồi, tiểu thư làm sao bây giờ, đại thiếu gia làm sao bây giờ! Mặc dù bà nản lòng với lão gia... Cũng không nên... không nên cứ như thế mà ra đi!”

Cố Cẩm Triều mờ mịt nhìn Từ ma ma, dường như qua rất lâu mới hiểu những gì Từ ma ma nói.

Nàng bắt lấy Từ ma ma tay, hỏi bà: “Từ ma ma, tối hôm qua mẫu thân có nói gì với bà không?”

Từ ma ma khóc đến không thành tiếng: “Đêm qua... Đêm qua phu nhân nói với nô tài, bà cãi không lại lão gia, nô tài còn tưởng là mình nghe lầm. Hiện giờ ngẫm lại, đúng là hôm qua lão gia đã nói gì đó với phu nhân, mới làm phu nhân trở nên như vậy...”

“Đại tiểu thư, người không biết đâu. Mấy năm nay lão gia luôn bất hòa với phu nhân, hiểu lầm bà ngày càng sâu. Chuyện đại hoàng lần trước, rõ ràng là phu nhân bị Tổng di nương hại, vậy mà lão gia lại cảm thấy chính là phu nhân tự ồ ào, nói bà ấy làm âm ỉ theo thói quen, còn muốn kéo ông ấy âm ỉ theo. Lão gia vẫn nghĩ nhờ là phu nhân đã hại Vân Tương, cộng thêm lời của Ngọc Bình, nhất định là phải vì Vân Tương mà vạch mặt phu nhân... Phu nhân bị vũ nhục như thế, nhất định là cảm thấy đau lòng không thiết sống nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Giận Dữ Chết Ván

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Oa Lạc, Đăng Trà MyCẩm Triều nghe xong lời Từ ma ma nói, tay không không chế được, nặng nề run rẩy. Mẫu thân chết thảm như vậy có phải do lời cha nói hay không? Rốt cuộc là hôm qua ông ấy nói những gì với mẫu thân? Mẫu thân bệnh nặng thành như vậy, vì sao ông ấy không thể thông cảm cho mẫu thân chứ?

Nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng cố gắng cứu mẹ như vậy, tại sao Cố Cẩm Vinh nói cho Cố Lan chuyện của Ngọc Bình chứ? Tại sao phụ thân nhất quyết không chịu tin mẫu thân? Tại sao mà những người này đều muốn dồn mẹ nàng vào chỗ chết? Tại sao bọn họ độc ác với bà như vậy?

Trong lòng càng phẫn nộ, ngược lại Cố Cẩm Triều càng bình tĩnh hơn. Nàng vịn tay Từ ma ma, chậm rãi lau khô nước mắt. Nàng cảm giác mình phải làm gì đó, mẫu thân không thể chết vô ích được! Nàng nhất định làm gì đó!

Bên kia Cố Đức Chiêu vừa biết tin Kỳ thị mất, không kịp kinh ngạc đã nhanh chóng đi đến Tà Tiêu viện.

Hôm qua Kỳ thị nói chuyện với ông không phải vẫn còn rất tốt sao, vì sao hôm nay lại mất rồi? Nha đầu báo tin cũng không nói rõ chuyện gì, áp a áp ứng, Kỳ thị chết như thế nào cũng không nói rõ ràng làm ông tức giận một trận! Người ở Tà Tiêu viện cũng thật là quá không hiểu chuyện, phải ai không phải lại phải một tiểu nha đầu không biết gì đến!

Ông đi vào Tà Tiêu viện, không ai ngăn đón, nhưng cũng không có một ai đáp lời. Cố Đức Chiêu đu thẳng về phía chính đường, vừa đi vừa trầm giọng quát: “Người đâu? Kỳ thị chết như thế nào? Nha hoàn đi đâu hết cả rồi?”

Cửa phòng mở ra, Từ ma ma nghe thấy tiếng nói, vội vàng đi tới: “Lão gia, phu nhân ở trong phòng... Ngài... Ngài mau vào đi...”

Cố Đức Chiêu dẫn lửa giận trong lòng xuống, bước vào phòng, nhìn thấy ánh mắt Cố Cẩm Triều nhìn mình lạnh như băng, ông nhịn không được chau mày: “Con...”

Lời ông nói còn chưa hết, ngẩng đầu đã thấy thi thể của Kỳ thị. Con mắt ông mở to, giống như không thể tin vào mắt mình.

Do không thông báo trước nên ban đầu ông còn đoán là Kỳ thị đột nhiên phát bệnh, nghĩ là bọn nha đầu Tà Tiêu viện sợ ý quá. Nhưng nhìn thấy đáng về Kỳ thị chết ông lập tức hoảng hồn. Bà ấy tự sát!

Cố Đức Chiêu lui về phía sau một bước, tay phát run!

Cố Cẩm Triều đi về trước, nhìn ông cười: “Phụ thân. Cuối cùng cha cũng tới rồi. Không phải vừa rồi cha còn muốn mắng con, vì sao cha không mắng nữa? Hay là bị đáng về của mẫu thân hù rồi?”

“Mẫu thân không phải bệnh chết, bà treo cổ tự tử chết đấy... Cha nói xem, mẹ đã bệnh thành như vậy rồi, làm sao đủ sức treo cổ tự tử được? Bà chỉ có thể quần đai lưng trên đầu giường, rồi đeo vào cổ của mình. Trên giường thuận thể mà lăn xuống, tự mình xiết chết chính mình...”

Cố Đức Chiêu nói không ra lời, ông chậm rãi bước đến trước, lại như bị thi thể Kỳ thị hù dọa, lập tức lùi lại mấy bước.

“Bà... Bà vì sao lại treo cổ tự tử? Tại sao? Ta thật sự nghĩ không ra... Chuyện này... Không thể xảy ra được!”

Cố Cẩm Triều nhẹ nhàng: “Không thể sao? Phụ thân, cha nghi oan cho mẫu thân như vậy, còn có cái gì không thể sao?”

“Mấy năm nay mẫu thân vì cha mà làm nhiều chuyện như vậy, cha không nhớ rõ ân tình của bà thì cũng thôi đi. Tại sao phải đối xử với bà như vậy? Mẹ đã bệnh thành như vậy, cha không thể thông cảm, không thể bớt nói những lời tổn thương đến bà hay sao?”

“Có phải cha muốn ép mẹ chết mới hài lòng có đúng không!”

Cố Cẩm Triều không không chế nổi nữa, nói xong câu cuối, nằng nhịn không được khóc nức lên!

Mẫu thân chết như vậy, nằng sao có thể không đau lòng! Nhưng ngoại trừ đau lòng, nằng còn muốn làm nhiều chuyện nữa! Mẫu thân không thể chết vô ích như vậy được!

Trong đầu Cố Đức Chiêu thật sự rối loạn. Ông vốn cho rằng... cho rằng Kỳ thị chỉ làm âm ỉ bệnh của mình lên, cho rằng bà đồ kỵ, hại chết Vân di nương, cho rằng bà sau nhiều năm như vậy đã sớm thay đổi. Thật ra ông còn tưởng rằng, bất luận ông làm gì, Kỳ thị cũng sẽ không phản kháng, với tính tình bà ấy, chỉ biết ôn hòa nhẫn nhịn, sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì nữa, ông biết rõ điều đó... Cho nên mới mặc kệ mà làm những chuyện này!

Ông đã sớm quên, Kỳ thị là người mạnh mẽ. Nếu ông đối xử với bà cay nghiệt đến cực hạn, chắc chắn bà sẽ phản kháng lại!

Đây chính là cách mà bà ấy phản kháng lại!

Cố Đức Chiêu luống cuống, ông sớm biết rằng có một ngày bà ấy sẽ chết. Nhưng... bà thật sự chết như vậy trước mặt ông, ông lại cảm thấy không thể chấp nhận được. Dù nói thế nào... Kỳ thị cũng đã ở cùng ông 20 năm rồi!

“Cha nói những chuyện kia... chuyện kia cũng không hoàn toàn sai. Bà ấy... Bà ấy đã hại Vân di nương, lại cho đại hoàng vào thuốc của mình...” Cố Đức Chiêu thì thào, dường như muốn biện giải cho mình.

Cố Cẩm Triều lạnh lùng nhìn phụ thân, giờ khắc này, nằng thật sự nhịn không nổi mà muốn xông tới đánh cho phụ thân tỉnh! Đứng trước di thể của mẫu thân mà ông còn dám nói những lời như vậy!

“Hại Vân di nương? Phụ thân, vì sao cha không suy nghĩ thử đi, nếu như mẫu thân thật tình đồ kỵ Vân di nương, sẽ cưới bà ấy về cho phụ thân hay sao? Nếu như mẹ thật lòng muốn hại Vân di nương, bà sẽ dùng được thay thuốc hay sao? Lại còn phải chờ đến lúc Vân di nương chữa đầy tháng tám mới ra tay?”

“Cha nói mẫu thân tự cho đại hoàng vào thuốc của bà ấy? Con nói cho cha biết, đại hoàng là do chính con phát hiện được! Nha đầu của con tận mắt thấy nha đầu của Tổng Diệu Hoa cầu kết với người khác, cho đại hoàng vào thuốc của mẫu thân, mới đi khuyên bảo bà ta vài câu. Bà ta cũng tốt thật, quay người nói cho cha nghe, cha vậy mà lại tưởng rằng mẫu thân làm! Mẫu thân sao lại thành ra như vậy! Chính vì bà ấy thường xuyên ăn trứng đại hoàng, bệnh tình mới có thể nhiều lần...”

Bởi vì Kỳ thị chết, mọi chuyện đều rõ ràng.

Cố Đức Chiêu cũng đỏ vành mắt, bờ môi run rẩy, khó khăn mà mở miệng: “Cha... Cha cũng không...”

“Cha muốn nói cha không biết, không phải cha cố ý à?” Nước mắt Cố Cẩm Triều chảy xuống theo gò má, nằng từ từ nói: “Phụ thân, mẹ ở với cha 20

năm rồi. Cái gì gọi là Tống Hoàng không bỏ cám bã vợ*, cha có biết không? Cha đến tính cách của mẹ còn không hiểu, còn dám khẳng định như vậy?”

Cố Đức Chiêu nắm tay thành nắm, nhìn Kỳ thị cuộn mình bên giường lan, bà ấy không phải là người thấp bé, nhưng bệnh lâu như vậy, thân thể gầy đến như vậy, cuộn thành một khúc nhỏ như vậy...

“Cha thật lòng xin lỗi bà ấy...” Cố Đức Chiêu thở dài, khàn giọng nói.

Cầm Triều nhìn không được cất ngang: “Đương nhiên là cha phải xin lỗi mẹ rồi!”

Nàng chảy nước mắt: “Con sớm đã nói với thế tử Trường Hưng Hậu, muốn Tiêu tiên sinh đến chữa bệnh cho mẫu thân, không lâu nữa người sẽ đến... Đúng lúc này, cha lại... cha lại làm mẫu thân uất ức đến mức treo cổ tự tử...”

Thế tử Trường Hưng Hậu đến tìm nàng thì ra là vì bệnh của Kỳ thị!

Cố Đức Chiêu nghe nàng nói vậy, không tránh khỏi luống cuống: “Chuyện này... Con nên nói cho ta sớm chút chứ...”

Cầm Triều hận đến cắn chặt môi: “Chẳng lẽ nếu con nói sớm thì cha sẽ không hiểu lầm mẫu thân, sẽ không nói ra những lời kia sao? Mẫu thân sẽ không phải chết sao?”

Cố Đức Chiêu nghe nàng lớn tiếng chất vấn, há to miệng, hồi lâu không nói được câu gì.

Ông nắm chặt nắm đấm, mặt đen như tro: “Con... Nếu nói cha như vậy có thể giúp con tốt hơn vậy thì cứ nói đi.”

“Con nói cha thì được gì chứ? Cha sẽ tính ngộ sao, cha sẽ vì mẫu thân mà đau lòng sao?” Nàng nói xong thì òa khóc, nín lấy ống tay áo của ông: “Cha trả mẹ lại cho con! Cái nhà này chỉ có mẫu thân đối xử con là tốt nhất, cha và Cầm Vinh đều ưa thích Lan Tỷ Nhi, không có ai yêu thích con, con chỉ có một mình mẫu thân, cha trả mẫu thân lại cho con...”

Cố Đức Chiêu nghe Cầm Triều nói những lời này, cuối cùng nước mắt không nhịn được mà chảy xuống: “Triều Tỷ Nhi, đừng nói như vậy! Ta là phụ thân của con, vì sao lại không thích con được chứ!”

Cầm Triều nhìn phụ thân lắc đầu: “Lan Tỷ Nhi vu oan cho con sau lưng... Cha chỉ phạt muội ấy chép sách. Con từ nhỏ không có lớn lên cạnh cha, cho tới bây giờ cha cũng chưa từng nói chuyện dịu dàng với con. Con và Lan Tỷ Nhi thành ra ngày hôm nay, không thể bỏ qua những việc làm của cha được... Cha làm chồng không tốt, cũng không làm tốt chức vị của một người cha!”

Lời này của nàng quả thực là đại nghịch bất đạo! Nhưng Cố Đức Chiêu không để ý, ông nghe xong Cầm Triều nói thì sững sờ tại chỗ, sắc mặt trắng bệch.

Cầm Triều sau khi nói xong thì không muốn nhìn Cố Đức Chiêu nữa, nàng hít sâu một hơi, lui ra khỏi phòng, nhìn bên ngoài trời sau cơn mưa đã xanh trở lại, nàng dần dần bình tĩnh lại.

Hậu sự của mẫu thân còn cần nàng phải xử lý, nếu nàng gục ngã, còn ai có thể làm chứ? Chuyện gấp nhất bây giờ chính là mẫu thân chết thảm như vậy, nàng muốn tìm người tính sổ, thay mẫu thân đòi lại công đạo.

Từ ma ma đứng hầu ở một bên, thấy Cố Cầm Triều mãi lâu không nói lời nào, cũng không dám lên tiếng.

Cầm Triều xoay người, hỏi Từ ma ma: “Mẫu thân qua đời, bà phải người đi nói cho các vị muội muội và di nương chưa?”

Từ ma ma lắc đầu: “Nô tài chưa truyền tin tức đi, chỉ có Mặc Ngọc và nô tài biết rõ việc này. Tất cả nha hoàn bà tử nô tài cũng gọi ra sau viện làm chuyện khác rồi.”

Cầm Triều lạnh nhạt: “Vậy thì tốt rồi, bây giờ bà bảo các nha đầu báo cho mấy vị di nương đến đây...”

Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Mặt khác, đến ngoại viện bảo Tiết hộ viện đến Thông Châu báo cho ngoại tổ mẫu, phải người đi Thất phương phổ gọi Cố Cầm Vinh trở về... Ta dù sao cũng chưa lấy chồng, không tiện xử lý tang sự cho mẫu thân, bà tự mình đến tổ gia, xin Nhị phu nhân tổ gia tới hỗ trợ.”

Từ ma ma thấy hốt hoảng Cố Cầm Triều vẫn sừng đỏ, sắc mặt tiêu tụy, nhưng dù sao cũng đỡ hơn lúc nãy, có thể dặn dò bà làm việc, bà vâng lời: “Nô tài đi ngay.”

Nha hoàn ở Tà Tiêu viện nghe lệnh, từng người đi đến chỗ ở của các di nương và tiểu thư.

Tống Diệu Hoa đang ăn sáng với Cố Lan, nghe nha đầu báo lại, kinh ngạc đến mức đánh rơi cả chén cháo hạt sen.

“Phu nhân qua đời rồi sao? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Người thông báo cũng chỉ là một tiểu nha đầu của Tà Tiêu viện, nghe xong nói: “Nô tài bận việc ở hậu viện, thật sự không biết, di nương đi xem thử ắt sẽ rõ... Tà Tiêu viện đang bận rộn, nô tài xin cáo từ trước.”

Cố Lan nghe tin Kỳ thị mất, trong lòng rất kinh ngạc, kinh ngạc qua đi thì chính là nhẹ nhàng thở ra. Kỳ thị chết rồi, nàng ta có lý do không lấy Mục Đại

công tử rồi! Chỉ là chuyện Kỳ thị chết thật là kỳ lạ, thể trạng của bà ta tuy yếu ớt nhưng cũng không giống sắp chết!

Cố Lan đang muốn hỏi chuyện Tổng di nương, lại phát hiện sắc mặt bà ta cực kì lúng túng, lắc tay bà nhỏ giọng: “Mẫu thân, sao con thấy mẹ không vui mừng chút nào vậy... Kỳ thị chết không phải là chuyện tốt hay sao?”

Tổng Diệu Hoa thở dài: “Tuy là nói như thế, nhưng ta cảm thấy... cảm thấy rất hoảng hốt, bà ấy chết quá kì quái... Cũng không biết chết như thế nào.” Nhìn thoáng qua váy Tương đồ nhạet vân như ý trên người Cố Lan: “Con về đổi xiêm y màu trắng thuần khiết đi, ta đến Tà Tiêu viện trước, con tranh thủ thay quần áo rồi đến!”

Cố Lan không dám thờ ơ, vội vàng trở về Thúy Tuyền viện thay quần áo.

(*Tổng Hoàng không bỏ cám bã vợ:

Đời nhà Hán, Tổng Hoàng nhà nghèo nhưng có chí học tập. Vợ chồng sống đạm bạc, vất vả nhưng vẫn yêu quý nhau. Tổng Hoàng sau thi đỗ làm quan triều Hán Quang Vũ làm đến chức Thượng Khanh.

Nhà vua có người em gái tên là Hồ Dương, chồng sớm mất, nàng vẫn còn trẻ đẹp. Thấy vợ của Tổng Hoàng mộc mạc, quê mùa, nhà vua có ý muốn gả em gái cho Tổng Hoàng làm thiếp, mới ướm hỏi Tổng Hoàng:

– Trẫm từng nghe trong thiên hạ bảo: “Giàu đôi bạn sang đôi vợ”, có phải thế không?

Tổng Hoàng thưa:

– Muốn tâu: “Tao Khang chi thể bất khả hạ đường; bản tiện chi giao bất khả phong”.

Nhà vua biết ý của Tổng Hoàng nên không đặt thành vấn đề nữa.

“Tao” là bã rượu, “Khang” là cám gạo. Người vợ cùng với mình ăn bã rượu và cám gạo (ý nói ăn ở với nhau từ lúc nghèo nàn) không nên để xuống dưới nhà (ý nói không nên ruồng bỏ); người bạn chơi với mình từ lúc nghèo hèn không nên quên.)

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vợ Về Chịu Tang

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Oa Lạc, Đăng Trà MyQuân sự nhận lệnh, vội vàng đi đến huyện Thích An mua đồ tang. Mẫu thân vừa mới liệm, Mặc Ngọc thay áo liệm cho bà, mang vào trong chính đường, đặt đèn thất tinh nơi đầu giường, một đoàn người dẫn đèn ra ngoài cửa, mãi cho đến ngoài viện Tà Tiêu.

Cố Đức Chiêu chờ dẫn quỳ gối trước linh tiền, cũng không có ai gọi ông đi thay tang phục, ông cứ trông coi thi thể Kỳ thị, không nói một lời.

Cầm Triều lạnh lùng liếc nhìn phụ thân, trở về phòng thay tang phục.

Từ Ý Trúc lâu, Cố Y và Cố Tịch tới trước, sau đó La di nương cũng tới, bọn họ cũng đi thay tang phục. Lúc Tổng di nương mới chạy tới, bà ta mặc một váy váy màu xanh nhạet vân đình hương, đi giày đế bồi, hốc mắt sưng đỏ.

Bà ta lao thẳng tới trước linh tiền Kỳ thị, khóc vô cùng đau lòng: “Phu nhân... Vì sao người... Vì sao lại... ta phải làm sao bây giờ!”

Cố Đức Chiêu nghe thấy giọng Tổng di nương, đột nhiên ngẩng đầu lên. Ông nổi giận nắm cổ Tổng di nương đặt lên trên tường, cắn răng: “Người còn mặt mũi đến đây? Là người hại Tương Quân! Là chính người hại nàng! Ai cần người ở nơi này mèo khóc chuột hả?”

Tổng Diệu Hoa luống cuống, rốt cuộc Kỳ thị vì sao mà chết? Tại sao mà một khắc trước Cố Đức Chiêu còn tình chàng ý thiếp với mình, sau một buổi tới thì hận như không thể giết mình vậy? Bà ta không phải bệnh chết sao, liên quan gì đến mình chứ?

Cố Đức Chiêu tăng thêm lực, bà ta khó chịu bắt lấy tay Cố Đức Chiêu, gian nan nói: “Lão gia... Thiếp thân đã làm gì... Thiếp thân không làm gì hết, người để cho ta, nhìn dung nhan phu nhân lúc chết một chút... Thiếp thân cho dù muốn nhận sai, cũng phải biết là mình sai cái gì...”

Cố Đức Chiêu đẩy bà ta đến cạnh thi thể của Kỳ thị, tâm tình bị đè nén đã tìm được chỗ bộc phát: “Người... Người nhìn thật kĩ cho ta! Nhìn cho kĩ! Nhìn cho rõ Tương Quân làm sao mà chết!”

Tổng di nương không kịp đề phòng đụng trúng giường liệm, tay đụng phải thi thể Kỳ thị, lạnh như băng, bà ta bị dọa lùi về sau hai bước, mới nhìn thấy

trên cổ Kỷ thị đầy vết bầm tím do dây hãm... Khó trách, khó trách... Hóa ra là bà ấy chết do tự tử!

Tổng di nương vội vàng quỳ xuống đi đến bắt lấy ống tay áo Cố Đức Chiêu, vừa sợ vừa chỉ: “Lão gia, cái này, chuyện này không thể... Kỷ thị bệnh đã nặng như vậy, đứng lên cũng không nổi... Tại sao có thể treo cổ tự tử được? Đích thị là có người muốn hại bà ấy! Thiếp thân đêm qua đã ở Lâm Yên tạ không có ra ngoài... Nhất định là do người khác...”

Cố Đức Chiêu nhìn khuôn mặt son phấn trẻ trung của bà ta, lại nghĩ tới Kỷ thị chỉ lớn hơn bà ta vài tuổi mà lại già nua, lập tức phần nộ trong lòng, đưa tay tát bà ta một cái, nổi giận đùng đùng: “Người còn muốn ai đến giết bà ấy! Bà ấy treo cổ tự tử ở đầu giường đấy, nếu không phải người tìm Ngọc Bình nói bà ấy giết Vân di nương, người cũng vu hãm bà ấy cho đại hoàng vào được, bà ấy sẽ treo cổ tự tử hay sao!”

Đương nhiên Cẩm Triều không thể so được lực tay của Cố Đức Chiêu, Tổng di nương bị ông ấy tát một cái nằm lăn ra đất. La di nương từ cửa bước vào thấy vậy, muốn tiến lên khuyên đôi câu, lại bị Cẩm Triều ở phía sau kéo lại: “Đừng qua đó.”

La Tổ cẩn thận nhìn Cố Đức Chiêu đang trong cơn thịnh nộ, lại nghe Cẩm Triều nói đành nhu thuận mà lui qua một bên.

Cẩm Triều lạnh lùng liếc nhìn Tổng di nương đầu tóc bị đánh toi tã, chật vật không chịu nổi, dấn dò nha đầu canh cửa: “Nếu người khác tới thì dẫn đến phòng khách, không được quấy rầy phụ thân và Tổng di nương.”

Nha đầu vàng lòi, Cẩm Triều vô cảm đi đến phòng khách.

Tổng di nương nghe xong lời Cố Đức Chiêu nói, kinh ngạc áp chặt tay vào má, Kỷ thị chịu nhục treo cổ tự tử... Cái này liên quan gì đến bà ta? Là do Cố Đức Chiêu tự mình đến chất vấn Kỷ thị, là do Kỷ thị quá mềm yếu nhu nhược không chịu nổi. Bà ta... Bà ta nhiều lắm cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, ngoại trừ chuyện đại hoàng ra... Mà Cố Đức Chiêu làm sao biết được chuyện đại hoàng chứ?

Bà ta kéo áo bào của Cố Đức Chiêu, khóc lóc kể lể vô cùng đáng thương: “Lão gia bớt giận, thiếp thân tìm Ngọc Bình tới... Cũng không biết chuyện thật sự là như thế nào, không ngờ phụ nhân vì vậy mà tức giận. Nhưng... Nhưng chuyện đại hoàng, thiếp thân hoàn toàn vô tội...”

Cố Đức Chiêu nhìn Tổng Diệu Hoa, giận quá hóa cười: “Người còn dám nói, Triều Ty Nhi nói hết cho ta rồi, người là người ác độc, còn cấu kết với người khác hại Trương Quân! Có phải người nắm quyền hành trong tay lâu quá rồi, chuyện dơ bẩn gì cũng dám làm phải không?”

Tổng di nương nghe thấy câu nói sau cùng, thật sự hoảng sợ. Ý này của ông ấy là muốn đoạt quyền quản lý phủ của mình sao?

Tổng di nương lâm bẫm: “Lão gia, nha đầu kia nói thấy người của ta lên gặp người ở trong viện... Nhưng đó là nha đầu của đại tiểu thư, sao có thể tin tưởng được, là đại tiểu thư bảo nha đầu đó hại ta...”

Cố Đức Chiêu lạnh lùng: “Người tưởng ta dễ bị lừa lắm sao? Nếu nó muốn vu hãm người, lúc đó sao không dẫn nha đầu đến tìm ta? Tại sao Triều Ty Nhi phải chờ đến sau khi Trương Quân chết mới nói? Rõ ràng không nhìn được nữa... Nó bao dung người. Người, người lại không biết hỏi cái, còn muốn vu hãm Trương Quân và Triều Ty Nhi! Đích thứ tôn ti, người chỉ là một thiếp thất mà dám hãm hại chính thất chủ mẫu và đích nữ, thật sự không có quy củ... Ta còn không biết bên cạnh còn có người ác độc như người!”

“Kể từ hôm nay, mọi chuyện trong phủ người không cần quan tâm nữa. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp người, người ở Lâm Yên tạ mà ăn chay niệm Phật vì Trương Quân đến chết già đi!”

Ông hung dữ vung tay Tổng di nương ra, chỉ vào cửa: “Bây giờ người rút ra ngoài cho ta! Linh tiên Trương Quân không chứa nổi người như người, rút mau!”

Tổng di nương vừa kinh vừa sợ, bà ta không biết vì sao mới qua một đêm, chuyện đã giống như long trời lở đất rồi. Từ nay về sau bà ta bị tước quyền quản lý, ai sẽ bảo vệ cho Lan Ty Nhi của bà! Nếu vậy không phải Cố Lan sẽ bị Cố Cẩm Triều ức hiếp đến chết ư!

Bà ta chưa từ bỏ ý định mà muốn tiếp tục níu kéo Cố Đức Chiêu, khóc chật vật không thôi: “Lão gia, đều là thiếp thân sai! Nhưng... Nhưng thiếp thân cho dù có sai, cũng không đáng bị như vậy...”

Cố Đức Chiêu bây giờ liếc nhìn bà ta một cái cũng ngại nhiều, đập bà ta một cước, lạnh lùng nói: “Nếu người không rút, ta tìm hộ viện đến ném người đi, đến lúc đó xem người còn có mặt mũi sống tiếp hay không!”

Tổng di nương kinh ngạc, mắt trừng lớn, bờ môi run rẩy, đã qua rất lâu bà ta mới hiểu đây là sự thật. Nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Cố Đức Chiêu, tình cảm giữa hai người, bà hầu hạ ông nhiều năm như vậy, đều chỉ là bỏ đi! Vì Kỷ thị đã chết mà bà ta cũng không còn cái gì nữa! Cố Đức Chiêu đối xử với bà ta như vậy, Tổng gia chắc chắn sẽ không giúp bà ta...

Tổng Diệu Hoa từ từ đứng lên từ mặt đất, bước chân tập tễnh đi ra ngoài, bà ta luôn luôn là người chú trọng ăn mặc. Hôm nay đầu tóc rối bời, đôi má sưng đỏ, vết nước mắt làm cho lớp trang điểm trôi đi. Nha đầu đi qua đều liếc bà ta một cái, không có ai đến đỡ bà ta, thậm chí không có ai quan tâm bà. Đây đều là nha đầu của Tà Tiểu viện, là người của Kỷ thị.

Động tĩnh ở chính đường, phòng khách cũng mơ hồ nghe thấy. Lúc này Cẩm Triều đứng lên, nói với Cố Y và Cố Tịch đang khóc: “Các muội cũng đi phụng viếng đi, đợi lúc Cố Lan tới, nhớ đề muội ta thay tang phục.”

Cố Y gạt đầu, nói khê: “Trưởng ty yên tâm, bọn muội biết rồi.”

Cố Cẩm Triều muốn cười với Cố Y, nhưng nàng mới chỉ khẽ động khóe miệng, thế nào cũng cười không nổi, chỉ có thể quay đầu đi ra phòng khách, ở hành lang nghiêng tiếp Tống di nương.

“Di nương sao lại chặt vật thế?” Cẩm Triều nhìn bà ta, thần nhiên nói.

Tống Diêu Hoa ngẩng đầu nhìn Cố Cẩm Triều, bà ta cảm thấy lòng mình tràn ngập oán hận, nhưng cũng rất mệt mỏi, mỗi một đến nỗi ngay cả khí lực nói chuyện cũng mất. “Ta đã như vậy... Cô còn muốn thế nào?”

Cẩm Triều cười lạnh: “Như vậy? Đây tính là gì, việc này so ra đau khổ bằng một phần mười mẫu thân ta sao? Ngươi cảm thấy như vậy đã tính toán xong rồi? Không không, chiếm quyền quản lý nội viện của ngươi, cảm tức ngươi, đã tính là gì đâu chứ! Quan trọng hơn vẫn là Cố Lan, muội ta không muốn gả cho Mục Tri Định, vậy không lấy cũng tốt. Ta chọn cho muội ta một người cực kì tốt gả đi là được.”

Gả cho Mục Tri Định coi như là vận may của Cố Lan! Nhưng bây giờ nàng còn để Cố Lan gả cho Mục Tri Định là quá hời cho nàng ta!

Tống Diêu Hoa nhất thời không lĩnh hội được ý tứ của Cố Cẩm Triều. Nàng nói cái gì, Cố Lan không cần gả cho Mục Tri Định?

Nàng ta tốt như vậy sao?

Tống Diêu Hoa lạnh lùng nhìn nàng, giọng nói tuy thấp, nhưng không cam lòng mà phẫn nộ: “Kỷ thị treo cổ tự tử chết do bà ta quá mềm yếu, đâu có liên quan tới ta! Mất đi những thứ... này... Ta... Ta còn muốn lấy lại hết tất cả!”

Cẩm Triều tới gần bà ta, giọng nói nhẹ nhàng trì hoãn: “Lấy lại? Di nương nghĩ đơn giản thật. Ta cho ngươi biết, chỉ cần có ta ở đây, ngươi và Cố Lan cả đời đều không trở mình nổi, chuyện ngươi làm với mẫu thân, ta còn trăm ngàn lần tính với các ngươi.”

Nói xong, nàng quay người tới lĩnh tiền, bây giờ phụ thân không xử lý được, chuyện hậu sự phải dựa vào nàng lo liệu.

Từ ma ma tìm chỗ viết tang sách, phái hộ viện đến Đại Hưng Thất Phương phố, chỉ cần khoảng mấy canh giờ là đến.

Cố Cẩm Vinh nhận tang sách của Kỷ thị, vừa sợ vừa đau thương xụi lơ trên mặt đất.

Con cái ở bên ngoài, cha mẹ qua đời, phải nhanh chóng về chịu tang.

Cố Cẩm Vinh bất chấp mọi chuyện, xin Chu tiên sinh nghỉ, thay tang phục, đeo tang quan, ngày đi trăm dặm vội về chịu tang. Tránh xa thành phố nhộn nhịp đông đúc, đến cửa nhà chân vừa đặt xuống ngựa đã mềm nhũn. Hơn nửa ngày đường, đến mấy canh giờ mới trở về phủ.

Lúc này trời đã tối, cửa ra vào trắng bóng một mảnh, người đến đây phúng viếng đã bắt đầu ra vào rồi.

Lý quản sự đã sớm chờ ở cửa ra vào, nhìn thấy Cố Cẩm Vinh, liền bước lên phía trước dìu cậu đi vào. Trong nhà khắp nơi đều là đồ trắng, nha đầu đều ăn mặc trắng trong thuần khiết, ngực may khố vải bố, Cố Cẩm Vinh mờ mịt mà nắm lấy Lý quản sự hỏi: “Mẫu thân vì sao mà chết? Lúc ta đi bà ấy còn rất tốt, vì sao lại đột nhiên chết?”

Cậu sợ hãi đến độ hai tay đều đang phát run, nước mắt giàn giụa.

Lý quản sự cũng không thể nói chuyện gì, chỉ có thể tạm thời an ủi cậu: “...Ngài nén bi thương, tôi dẫn ngài đi đến linh đường của phu nhân.”

Cố Cẩm Triều quỳ gối bên linh đường đốt giấy, hai di nương đều quỳ ở sau lưng nàng. Cố Lan cũng tới tế bái rồi, vừa tới đã khóc kêu nhào vào linh tiền, cũng không thèm nhìn dung nhan người chết. Cố Cẩm Triều mặc kệ nàng ta.

Từ lúc Kỷ thị chết, Cố Đức Chiêu đã dần dần khôi phục lại, ít nhất cũng biết tiếp đãi người đến phúng viếng, cũng không để ý đến Cố Lan đang khóc nức nở. Trong lòng ông hận Tống di nương nên cũng không muốn nhìn mặt Cố Lan.

Cố Lan khóc chốc lát không thấy ai để ý, lui qua quỳ một bên. Trong lòng nàng ta oán thầm, vì sao không thấy mẫu thân, không phải sớm đã tới rồi à... Đang nghĩ ngợi xem hay là đến Lâm Yên tạ nhìn thử, chợt nàng ta nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Tỉnh Táo

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Oa Lạc, Đăng Trà MyCố Lan ngẩng đầu quay lại nhìn, Cố Cẩm Vinh đã mặc tang phục trở về. Cậu gạt tay nha đầu, đi nhanh về hướng chính đường. Cố Lan vội vàng tiến lên đón, giữ chặt Cố Cẩm Vinh khóc nức nở: “A Vinh... Đệ đã về rồi! Đêm qua mẫu thân... Đêm

qua đột nhiên...”

Toàn thân Cẩm Vinh lạnh buốt, ngửi khí tràn đầy kinh ngạc không tin nổi: “Nhị tỷ, mẫu thân chết như thế nào? Làm sao có thể đột nhiên như vậy... Đệ, đệ còn chưa kịp gặp bà lần cuối...”

Cố Lan nói khẽ: “Là do bệnh, đệ cũng biết bệnh của mẫu thân...”

Cố Cẩm Triều thần nhiên: “Cố Lan, người cầm miệng cho ta!”

Cố Lan ôm mặt khóc như hoa lê dưới mưa: “Trưởng tỷ, muội biết tỷ không thích muội, nhưng lúc này tỷ cũng phải biết thương lấy mẫu thân chết còn chưa lạnh xác chứ...”

Cẩm Vinh cũng không biết vì sao Cố Cẩm Triều đột nhiên mở miệng quát Cố Lan, chỉ thấy Cố Lan khóc lóc thảm thương, không nhịn được trong lòng thương xót: “Trưởng tỷ, đã đến nước này rồi, tỷ cũng đừng...”

Cẩm Triều nhắm mắt lại cười lạnh, mẫu thân, mẹ nên nhìn kĩ xem, đây chính đệ đệ ruột thịt của con đây!

Nàng đứng lên, lạnh lùng nhìn Cố Cẩm Vinh: “Ta bảo muội ta ngưng lại bởi vì muội ta nói lung tung. Mẫu thân vốn không phải bệnh chết, mà là treo cổ tự tử chết!” Nàng nín lấy cổ áo Cố Cẩm Vinh kéo cậu đi thẳng đến trước di thể của mẫu thân, nói: “Đệ nhìn thật kĩ cho ta! Nhìn cho kĩ!”

Cố Lan nghe xong lời Cố Cẩm Triều nói sắc mặt trắng nhợt. Ở đây không có người của nàng ta, vốn không có ai nói cho nàng ta biết Kỳ thị chết như thế nào, chính bản thân nàng ta cũng chỉ suy đoán là Kỳ thị bệnh chết, bèn vội vàng chạy tới khóc nức nở, nhưng nàng ta còn chưa nhìn qua dung nhan người chết!

Mọi chuyện xảy ra ở đây thật kì lạ, vì sao lại không thấy mẫu thân đâu? Tại sao Kỳ thị lại treo cổ tự tử chứ?

Đột nhiên nàng ta cảm thấy cực kì bất an!

Cố Cẩm Vinh trải qua sự việc lần trước nên không dám phản kháng Cẩm Triều. Cậu nhào tới bên giường liệt, nhìn thấy tình trạng thê thảm của Kỳ thị lúc chết liền sợ run một hồi, nhìn không được bi thương la lên, kêu to một tiếng mẫu thân rồi ôm lấy thi thể Kỳ thị gào khóc.

Cẩm Triều bảo một bà tử kéo cậu ta ra. Di thể không được để dính nước mắt người sống.

Cố Cẩm Vinh bị bà tử kéo ra mới tỉnh táo lại được một chút, giơ tay áo lên lau nước mắt, lập tức kéo tay áo Cẩm Triều nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Trưởng tỷ, là ai, là ai đã hại mẫu thân? Tỷ nói cho đệ... Đệ phải báo thù cho mẫu thân!”

Cẩm Triều không biết mình nên khóc hay cười. Nàng lẩm bẩm: “Báo thù? Là do đệ đáng chết.”

Cố Cẩm Vinh ngây ngẩn cả người.

Cẩm Triều nhìn cậu, lạnh lùng nói ra từng lời: “Đệ cứ luôn tin tưởng Cố Lan, cho dù tỷ đã khuyên đệ bụng dạ muội ta khó lường, đệ vẫn tin tưởng muội ta! Chính sự tin tưởng của đệ đã hại chết mẫu thân! Đệ viết thư cho Cố Lan nói chuyện Ngọc Bình, để Tổng di nương tìm Ngọc Bình tới, vu hãm mẫu thân giết Vân di nương! Mẫu thân là chịu nhục tự vẫn! Đệ nói xem, cái này không trách đệ còn có thể trách ai?”

Cố Cẩm Vinh sùng sốt, không thể tin nổi thốt lên: “Việc này... Đệ cũng không biết Ngọc Bình ở đâu, làm sao bọn họ tìm được?”

Cẩm Triều chậm rãi nhả ra mấy chữ: “Lý Ký Hạt Dẻ Rang Đường, đệ còn nhớ rõ chứ?”

Cố Cẩm Vinh lập tức tái mặt, không ngờ cậu nói đến hạt dẻ lại là cho Cố Lan thông tin!

Ánh mắt cậu cứng ngắc nhìn về phía Cố Lan, tay nắm chặt run rẩy.

Cẩm Triều nhìn dáng vẻ cậu đã có vài phần tin tưởng, vẫn chưa hết, nàng tiếp tục thấp giọng: “Mẫu thân đã bệnh thành như vậy, không thể treo cổ tự tử. Bà đem đai lưng buộc lên đầu giường, rồi quấn đầu kia ở trên cổ, thuận thế lăn một vòng xuống... Trước khi bà ấy chết không lâu, còn nhắc ta phải chăm sóc đệ... Đệ làm ra những chuyện như vậy, ta thấy mẫu thân trên trời có linh thiêng nhìn thấy trái tim cũng nguội lạnh rồi!”

Cố Cẩm Vinh nghe từng lời Cẩm Triều nói, trong đầu âm ỉ.

Vân di nương chết lúc cậu bốn, năm tuổi, lúc đó cậu đã có thể nhớ được sự việc rồi. Cậu biết rõ Vân di nương chết có vẻ kỳ quặc, bọn hạ nhân đều áp úng khi kể với cậu. Nhưng cậu chưa từng hoài nghi mẫu thân giết Vân di nương. Ngọc Bình hầu hạ cậu trước kia cũng từng hầu hạ Vân di nương... Cố Lan tìm Ngọc Bình là để vu hãm mẫu thân hại Vân di nương sao?

Thì ra là như vậy! Thì ra là mẫu thân vì cậu mà chết!

Bởi vì cậu nói ra tin tức của Ngọc Bình, để cho Cố Lan tìm Ngọc Bình đến vu hãm mẫu thân!

“Trưởng tỷ, thật sự là như thế sao?” Cố Cẩm Vinh kéo tay áo Cẩm Triều, trong mắt chứa đầy lệ.

Cầm Triều chẳng muốn chạm vào cậu nữa. Nàng đẩy tay cậu ra, trầm giọng nói: “Đệ không tin sao? Nhanh nói tỳ vụ hãm Cố Lan đi, phụ thân gây ồn ào phía trước kia, nhìn Nhị tỳ của đệ khóc rất đau lòng kia, đệ không tới giúp nàng ta à?”

Trong lòng Cố Cầm Vinh tràn ngập bi thương lẫn hối hận. Nhìn thấy trường tỳ gạt tay của mình ra, cậu quả thực đau khổ.

Tỳ ấy không có ý định tha thứ cho mình ư?

Là do cậu hại chết mẫu thân, đều là lỗi của cậu. Nếu như cậu nghe lời trường tỳ... Nếu như cậu không tin tưởng Cố Lan, phải chăng là mẫu thân sẽ không phải chết? Bà ấy bị vũ nhục đến mức phải treo cổ tự tử... Còn chết thảm như vậy!

Cố Lan kinh hoàng vô cùng. Vì sao Cố Cầm Triều biết rõ ràng chuyện này đến vậy? Làm sao tỳ ta biết việc mình viết thư với Cố Cầm Vinh?

Cố Lan tâm loạn như ma, thấy Cố Cầm Vinh nhìn cũng không chịu nhìn nàng ta một cái, nàng ta luống cuống, tiến lên giữ chặt tay Cố Cầm Vinh: “A Vinh, đệ phải tin ta! Gần đây tỳ đối xử với mẫu thân rất tốt... Làm thế nào có thể... sao tỳ phải hại bà ấy chứ?”

Cố Cầm Vinh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Cố Lan, gần giọng: “Chính ngươi hại mẫu thân của ta!”

Nàng ta chưa từng thấy Cố Cầm Vinh như vậy, ánh mắt tràn ngập thù hận như muốn ăn thịt uống máu nàng. Cố Lan khóc lóc kể lể: “Tỳ cũng không rõ mẫu thân chết như thế nào... Chuyện gì tỳ cũng không biết! A Vinh, chúng ta còn tình cảm tỳ đệ nhiều năm cơ mà...”

Cố Cầm Vinh cắn răng, không nghe lọt tai một chữ nào Cố Lan nói.

“Ngươi hại mẫu thân của ta.” Cậu lặp lại từng chữ một. Một loại cảm xúc tự trách và phần nộ chiếm lấy cậu, cậu tức đến phát run, ngữ khí lại vô cùng tỉnh táo: “Cố Lan, ngươi lợi dụng ta hại mẫu thân ta. Bà ấy bị bệnh nặng như vậy, rõ ràng ngươi lợi dụng ta hại bà.”

Cố Lan lùi về phía sau một bước, nàng ta cảm thấy Cố Cầm Vinh giống như muốn lập tức nhào lên giết chết nàng ta, nhưng Cố Cầm Vinh không làm gì cả, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào nàng ta, không nhúc nhích một chút nào, cực kì đáng sợ. Nàng ta mấp máy đôi môi tái nhợt: “A Vinh, đệ nghe tỳ tỳ nói đã...”

Cậu đột nhiên rống lên: “Ngươi là tỳ tỳ cái gì chứ? Cầm miệng cho ta! Ta chỉ có một trường tỳ!”

Cố Cầm Vinh từ trước đến nay chưa từng tức giận đến thế, Cầm Triều quý gối ở linh tiền đốt vàng mã, nhìn thấy mấy bà tử sau lưng Cố Cầm Vinh đều bị dọa đến co rúm lại. Nàng thở dài trong lòng, nghiêng đầu lại, nhìn thấy Cố Cầm Vinh giàn giụa nước mắt.

Rốt cuộc là phần nộ đến cực hạn hay là bi thương đến tột cùng?

Cố Lan đã rời khỏi Tà Tiêu viện.

Trong lòng nàng ta tràn đầy sợ hãi, chạy về phía chỗ Tổng di nương ở Lâm Yên tạ.

Tổng di nương và nha đầu của bà ta đều bị bà tử trông coi, không ai được đi ra... Cố Lan càng nhìn càng thấy hãi hùng, mấy bà tử này đều ở ngoại viện, vì sao sang đây giám sát mẫu thân? Khó trách không có ai tới nói chuyện Kỷ thị cho nàng ta.

Bà tử cũng không làm khó nàng ta, hành lễ rồi cho nàng ta đi vào.

Tổng Diệu Hoa dựa vào đầu giường, ánh mắt mờ mịt nhìn qua lư hương để trước mặt.

Tàn hương bay lên, bà ta nhìn chăm chú, mặt không chút biểu tình.

Cố Lan bước vào gian nhà tây, Tổng Diệu Hoa ở Tà Tiêu viện trở về vừa rửa mặt xong, tóc tai đã chải chỉnh tề, nhưng khuôn mặt sưng đỏ lên, Cố Lan liếc mắt liền nhận ra ngay. Nàng ta vội vàng đi qua: “Di nương, mặt người làm sao vậy? Xảo Vi đâu rồi, vì sao không ở đây hầu hạ người?”

Tổng di nương ngẩng đầu lên nhìn, ban đầu còn mờ mịt không nhận ra Cố Lan, đột nhiên trong lòng dấy lên bi thương, bà ta thành ra như vậy, Lan Tỳ Nhi phải làm sao bây giờ?

Bà ta lẩm bẩm “Xảo Vi, Ngọc Hương... bọn họ đều bị đưa đến phòng bếp ngoại viện rồi, bây giờ hầu hạ ta là hai nha đầu vừa ở lại, tất cả tan tác hết cả rồi.”

Cố Lan không thể tin: “Sao có thể? Xảo Vi là tâm phúc của người, ai dám phạt nàng ta chứ?”

Tổng di nương nhìn cỏ cây bên ngoài khung cửa sổ, nói khẽ: “Từ nay về sau ta không còn quyền quản lý công việc trong phủ nữa, thậm chí còn không bằng Đỗ di nương và Quách di nương. Ta phải ở đây ngày ngày chép kinh sách, cũng không thể có quá nhiều người hầu hạ... Lan Tỳ Nhi, con phải tự chăm sóc mình. Từ nay về sau con phải dựa vào chính mình rồi.”

Cố Lan nghe xong cũng không hiểu, nàng ta tiến lên ngồi phía trước Tổng di nương, kéo tay bà ta hỏi: “Người có ý gì? Vì sao phụ thân tước quyền quản lý của người... Chẳng lẽ là vì Kỷ thị? Con còn muốn hỏi mẹ, sao mẹ không đến trông coi linh tiền...” Nói đến đây nàng ta lại nghĩ đến đáng về tức giận của Cầm Vinh, nghĩ đến lại thấy sợ: “Cố Cầm Triều biết hết cả rồi, phải chăng là tỳ ta nói với phụ thân, cho nên mới...”

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Cổ Lan đại biến!

Khó trách, nàng ta thấy mọi chuyện cực kì quỷ dị! Kỳ thị treo cổ tự tử là vì bị bọn họ vu hãm. Nếu phụ thân biết rõ chuyện này có mẫu thân góp một tay chắc chắn sẽ không tha thứ cho bọn họ. Huống chi mẫu thân còn cho đại hoàng vào được thiện của Kỳ thị... Nếu phụ thân đã biết, mẫu thân làm sao có thể yên ổn đây!

Tổng Diệu Hoa nhìn con gái của mình, há to miệng muốn nói cái gì, rồi lại khóc òa lên, ôm chặt lấy Cổ Lan, không nói nổi một câu.

Cổ Lan thấy mẫu thân như thế, tâm cũng lạnh thấu. Mẫu thân tuyệt vọng như thế, đoán chắc tình hình đã rất xấu rồi.

Tổng Diệu Hoa khóc một lát mới dừng, kéo tay Cổ Lan cắn chặt răng nói: “Cho dù như thế, Lan Tỷ Nhi của ta cũng không thể bị Cổ Cẩm Triều ức hiếp. Con nhớ rõ, về sau nhất định phải gả làm chính thê cho một gia đình giàu có, xem về sau có ai có thể ở trước mặt con mà giễu võ giương oai, nói này nói nọ!”

Cổ Lan cũng òa lên khóc, mẫu thân không thể giúp nàng ta được nữa, hôm nay Cổ Cẩm Vinh lại nhất định đòi trở mặt với nàng ta. Con đường về sau của nàng ta sẽ khó khăn rồi!

Ngồi ở chỗ Tổng di nương một lát, Cổ Lan vực lại tinh thần, càng lúc này nàng ta càng không thể rời khỏi linh tiền Kỳ thị. Đến lúc đó nếu Cổ Cẩm Triều chụp cho nàng ta cái mũ bất hiếu, như vậy mới thực sự là nàng ta phải chịu uất ức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Lo Liệu

Chuyển ngữ – Song NhiBeta – Oa Lạc, Đăng Trà MyChạng vạng tối, Từ ma ma mang theo tang sách đến Cổ Gia ở Đại Hưng.

Nhị phu nhân thấy Từ ma ma liền vội vã đi tìm Thái phu nhân.

Thái phu nhân đang ở trên giường La Hán, được bà tử hầu hạ uống canh vịt hầm thiên ma.

Nghe xong lời Nhị phu nhân nói, bà thở dài: “Năm đó lão Tứ náo loạn một trận muốn kết hôn với nàng ta, không tiếc quyết liệt với chúng ta, bây giờ nàng ta đã qua đời rồi... Là ai phách người đến đây thỉnh người?”

Năm đó tài lực và thanh thế Kỳ gia không bằng hôm nay, lại là thương nhân, Cổ Gia nhiều thế hệ môn đệ thụ hương, làm sao có thể đồng ý việc hôn nhân với Kỳ gia. Nhưng mà hôm nay Yên kinh không người nào dám khinh thường Kỳ gia.

Nhị phu nhân cung kính đáp: “Là Triều Tỷ Nhi, nói thỉnh con đi chủ trì tang sự.”

Thái phu nhân hỏi: “Vì sao lại mời con đi, nhà nó không phải còn có đích nữ của Thiếu Khanh làm di nương sao?”

Nhị phu nhân ngẫm nghĩ: “Con dâu đoán chừng việc Kỳ thị đột nhiên chết với có quan hệ di nương này, chỉ sợ là bây giờ không thể ngẩng đầu lên rồi...”

Thái phu nhân trầm tư hồi lâu mới nói: “Ta không tiện đi, con đi cũng tốt. Đi tìm lão Ngũ và vợ lão Ngũ, bảo bọn họ tới phúng viếng... Đã ân oán nhiều năm vậy rồi, dù thế nào cũng nên hóa giải đi thôi.”

Nhị phu nhân vâng lời, đến chỗ của Ngũ phu nhân. Ngũ phu nhân nghe xong, ngẫm nghĩ rồi đi tìm Cổ Ngũ gia trong thư phòng.

Diệp Hạng đang ở thư phòng xem Cổ Ngũ gia điêu khắc hạc đào lên trên tiểu đao, Cổ Ngũ gia cho hắn được tự nhiên tùy ý sử dụng.

Diệp Hạng ngồi ở trên thư án nhìn hồi lâu, đột nhiên nói: “Tỷ phu, đao này của huynh không dùng được.”

Cổ Ngũ Gia điêu khắc hạc đào tuyệt nhất, chạm trổ Tô Đông Pha chèo thuyền du ngoạn, trên thuyền “Núi cao trắng nhỏ, sông xanh đá lộ”, câu đối đều rành mạch. Cây đao này là cây ông ấy thích nhất, nên nghe vậy liền chau mày nói: “Sao lại không dùng được, đệ muốn sửa như thế nào?”

Diệp Hạng duỗi hai ngón tay trắng thuần ra, dựng lên một đoạn thẳng: “Thân đao cứng như vậy dùng rất hao sức. Thật ra dùng để giết người là tốt nhất, mũi đao lại hơi dài một chút. Đâm vào xương thì không thu lại được, chỉ có thể cắt người làm hai.”

Cổ Ngũ gia dựng tóc gáy: “Làm sao đệ biết?”

Diệp Hạng đáp: “Trước kia sư phụ của đệ thích binh khí, bây giờ đang làm Thiên hộ ở Tứ Xuyên.”

Cố Ngũ gia biết rõ Diệp Hạo có vài thủ hạ, những người này xuất quỷ nhập thần.

Giống như tên thị vệ nào đó của Diệp Hạo thường mang trên lưng một cái nỏ kì lạ. Có lần ông muốn lấy xem một chút, người kia lại thô lỗ cười: “Ngũ gia đừng động vào, ngại mà không cần thận, coi chừng nó xuyên ngại thành cái sàng đấy.”

Cố Ngũ gia nghe xong khó tránh khỏi oán thán, ngày nào cậu cũng mang theo, vì sao còn chưa thành cái sàng?

Về sau có một lần ông thấy Diệp Hạo mở món đồ chơi kia ra, bên trong có vô số thanh dài đặt song song, kim châm lóe lên hàn quang lạnh thấu xương. Diệp Hạo ngắm, bắn thủng một bụi cây du ở phía trước chính đường của ông ta... Từ ấy ông ta không bao giờ đụng vào đồ của Diệp Hạo hay thuộc hạ của hắn nữa.

Diệp Hạo giống như có thiên phú đặc biệt với việc này. Có điều hắn làm việc gì cũng thông minh dị thường, quả thực thông minh đến mức làm người ta kinh sợ.

Cố Ngũ gia không biết nên nói gì, nhìn thấy phu nhân của mình dẫn theo nha đầu tới, bèn vội vàng lau mồ hôi trên trán nói: “Coi chừng thân thể!”

Con trai trưởng của Cố Ngũ gia là Cố Cẩm Hiền năm nay đã mười lăm rồi. Mấy năm qua bụng Ngũ phu nhân cũng không có động tĩnh, lòng ông cũng gấp. Hai tháng trước Ngũ phu nhân khám ra hi mạch, trên dưới Cố gia đều vô cùng kinh hãi. Cố gia đại nghiệp to lớn, con nối dõi lại đơn bạc, có thể thêm một hai hậu bối đương nhiên tốt.

Diệp Hạo lại không cho là đúng, tỷ tỷ năm nay đã hơn ba mươi, tử cung vốn mỏng, đâu thích hợp sinh đẻ.

Hắn nhìn qua cháu ngoại trai còn chưa sinh trong bụng tỷ tỷ rồi cau mày, đáng về rất không thích.

Diệp thị cũng không ngại, Diệp Hạo vốn có tính này. Trước kia hắn còn không thích Cố Cẩm Hiền nữa ấy chứ!

Diệp thị mặc kệ Diệp Hạo, kéo tay Cố Ngũ gia: “... Chàng vâng tôi hôm nay Cố gia ở Thích An sai người đến báo Tứ tẩu đã qua đời. Mẫu thân nghe xong bảo chúng ta đi phúng viếng. Ngoại trừ Nhị ca bận rộn quan vụ ra thì ai cũng phải đi. Chúng ta nói với Hiền nhi một tiếng, dẫn theo nó đi. Nhà Tứ ca có tang sự cũng nên có hậu bối ở lại...”

Cố Ngũ gia nghiêm mặt: “Đã bệnh hơn nửa năm, lần trước Nhị tẩu trở về không phải nói vẫn còn tốt sao, nói bệnh tình không nặng lắm mà. Vì sao lại đột nhiên mất rồi...”

Ngũ phu nhân nhỏ giọng: “... Hình như là treo cổ tự tử. Toàn bộ Cố Gia đều bất ngờ.”

Hai vợ chồng đang nói chuyện, lại nghe được giọng của Diệp Hạo: “Mẫu thân của Cố Cẩm Triều... chết rồi sao?”

Diệp thị phát hiện nét mặt của hắn có vẻ kỳ lạ, liền lấy tay gõ đầu hắn: “Cái gì mà Cố Cẩm Triều... Đệ cũng không biết cắm ky, gọi thẳng danh tự của tiểu thư khuê các nhà người ta, Đệ phải gọi một tiếng chắt nữa đấy!”

Diệp Hạo nhếch miệng: “Cái này có là gì, nàng ta còn không gọi đệ là biểu cữu kia.”

Diệp thị quay đầu mặc kệ hắn, tiếp tục thương lượng chuyện đi tới Thích An với trượng phu, phải mấy cỗ xe ngựa mới đủ, có những ai phải đi.

Diệp Hạo nghe xong nói: “Đệ cũng muốn đi, giúp đệ sắp xếp một chỗ với.”

Ngũ phu nhân thật sự phiền não: “Đệ đi làm cái gì?”

Diệp Hạo lại không giải thích cho bà, chỉ nói: “Tỷ sắp xếp chỗ cho đệ là được, đệ còn mấy cuốn sách chưa chép xong, đệ về trước.” Ngoại tử phụ muốn tôi luyện hắn, bảo hắn mỗi ngày viết mười bản chữ tiểu trện, một nét cũng không thể ngừng, khi luyện phải ngưng thần tĩnh khí, bằng không thì sẽ dễ chóng mặt.

Ngũ phu nhân gật đầu coi như đồng ý, nói chuyện với trượng phu rồi thương lượng suốt đêm với Nhị phu nhân, mang người tổ gia đến Thích An.

Cố Cẩm Vinh quỳ gối trước linh tiền Kỷ thị đốt vàng mã, cậu yên lặng khóc suốt một canh giờ, mắt sưng lên như hạt đào. Thế nhưng lại chẳng có chút âm thanh nào cả, linh đường vô cùng yên tĩnh, cậu đè nén tiếng nức nở đến phát run.

Trong chậu than nhảy lên ánh lửa, tro tiền giấy chậm rãi bay, cả phòng ngập tràn mùi đàn hương.

Cẩm Triều cảm thấy hơi mệt. Nàng đứng lên muốn đi ra ngoài đi dạo một lát.

Cố Cẩm Vinh thấy Cẩm Triều đứng dậy, liền vội vàng kéo tay nàng, lại thấy ánh mắt lạnh nhạt của Cẩm Triều. Cậu sợ trường tỷ ghét bỏ, bèn vội rút tay nắm lấy ống tay áo Cẩm Triều, thì thào: “Trường tỷ...”

Cẩm Triều vô cảm nhìn cậu: “... Buông ra.”

Cố Cẩm Vinh bị nàng nói vậy liền vội vàng buông lỏng tay ra. Cẩm Triều đi ra phía ngoài, nhìn thấy đèn lồng trắng treo dọc trên mái hiên. Sắc trời đen

kịt, nằng đứng một mình ở hành lang vũ không biết nên đi về phương nào.

Cố Cẩm Vinh cũng nhanh chóng đi ra theo, Cẩm Triều chẳng hề muốn thấy cậu, quay người đi về phía khúc ngoặt hành lang, Cố Cẩm Vinh vẫn luôn ở sau lưng nằng, như cái đuôi không rời. Cuối cùng Cẩm Triều cũng dừng lại, Cố Cẩm Vinh vội vàng đi đến phía trước, ánh mắt vừa bi thương vừa tội nghiệp.

“Trường tỷ, đệ... Đệ biết tỷ hận đệ, đệ cũng hận chính mình! Hận vì sao đệ có thể dễ dàng tin lời Cố Lan thế..., hận đệ hại chết mẫu thân!” Cố Cẩm Vinh nói xong lại khóc òa, “Đệ hận không thể tự giết chết mình! Nhưng... Trường tỷ, từ nay về sau đệ chỉ có mình tỷ, mẫu thân không còn nữa. Tỷ... Tỷ bớt hận đệ một chút được không... Đệ sẽ sửa đổi, đệ...”

Cậu cảm giác như mình nên nói lời gì hứa hẹn, hoặc là nói bây giờ cậu hận Cố Lan đến nhường nào. Nhưng nói năng lộn xộn... chẳng nói rõ được điều gì. Bây giờ cậu rất rối loạn, không có Cố Lan cũng không có mẫu thân, đồng thời cậu hận không thể chết đi... Cậu muốn làm gì đó để trường tỷ tin mình, muốn đền bù cho cái chết của mẫu thân.

Cố Cẩm Triều nhìn đệ đệ của mình, thở dài, nếu nó có thể sớm tỉnh ngộ thì tốt rồi.

“Tỷ hận đệ làm cái gì, tỷ chỉ buồn mẫu thân bất hạnh, tức giận vì sao bà không tìm lại công bằng cho chính mình. A Vinh, nếu đệ hiểu ý tỷ, đã biết rõ nên làm như thế nào.” Cố Cẩm Triều nói với cậu: “Không cần nói gì với tỷ đâu, trong lòng đệ rõ mà.”

Cố Cẩm Vinh ngăn cả người, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Cẩm Triều đến khúc ngoặt hành lang thì đi về phía trước, đến cửa chính Tà Tiêu viện, Thanh Bô đang chờ nằng ở đó, nói với nằng Cố Gia ở Đại Hưng đã suốt đêm phái người tới. Ngoại trừ Nhị phu nhân, còn có Ngũ phu nhân và Cố Ngũ gia cũng đến, cùng đi còn có Cố Cẩm Hiền, Cố Gấm Tiêu và thế tử Trường Hưng Hậu.

Cố Đức Chiêu đã tiếp đón bọn họ ở phòng khách, Nhị phu nhân đã bắt tay vào chuẩn bị hậu sự cho Kỳ thị. Ngoại trừ tiểu liêm, còn có liêm, hạ táng, phái người đến miếu mời Trần đạo sĩ tới. Những người khác đều đến linh tiền thấp nhang cho Kỳ thị.

Cẩm Triều suy nghĩ một hồi rồi liền đi sang giúp Nhị phu nhân.

Cố Đức Chiêu sắp xếp những chuyện này xong thì trời cũng đã sáng, ông mệt mỏi đến mức không mở nổi hai mắt, cũng không chịu rời khỏi Tà Tiêu viện. Lúc đứng lên suýt té lão đảo xuống đất. Lý quản sự khuyên như thế nào ông cũng không nghe, bèn vội vàng bảo nha đầu đi tìm Nhị phu nhân đang nói chuyện với Cố Cẩm Triều.

Trong lòng Cẩm Triều rất tức giận, chạy đến nói với Lý quản sự: “Nếu ông ấy không muốn, ông cứ đánh ngất rồi kéo về là được!”

Cố Đức Chiêu đột nhiên bật dậy, cực kì bất lực nói: “Triều Tỷ Nhi, con không cần lo lắng cho cha...”

Cẩm Triều cười cười: “Con không có lo lắng cho cha. Cha chỉ là cảm thấy tự trách vì cái chết của mẫu thân, muốn dùng cách như vậy để chuộc tội. Trong mắt của con, đây là việc rất bừa bãi, cũng rất vô trách nhiệm, cha muốn bị bệnh cho ai xem? Cho con xem hay là cho mẫu thân xem, hay là cho khách đến đây xem?”

Cố Đức Chiêu nghe xong trầm mặc hồi lâu, nói không nên lời, nửa ngày sau mới đứng dậy trở về Cúc Liễu các.

Cẩm Triều nhẹ nhàng thờ phào, đi đến chỗ Nhị phu nhân thương lượng quan tài của mẫu thân phải làm gì. Tìm không thấy quan tài, chỉ có thể ra phố hàng mã mua một cái quan tài tốt, phẩm chất khó tránh khỏi không như ý. Nhị phu nhân nói: “... Lúc đi tổ mẫu con có dặn, nếu không tìm được cái quan tài nào phù hợp thì có thể mượn của bà ấy.”

Tổ mẫu coi như buông bỏ khúc mắc với mẫu thân rồi, dù sao người cũng đã mất. Cẩm Triều nghĩ tới đây, nhịn không được lại thở dài.

Nhị phu nhân thấy Cố Cẩm Triều một ngày một đêm chưa chợp mắt, nhưng lại chẳng thấy nằng có vẻ mệt mỏi gì. Ngoại trừ khóc sưng đỏ hốc mắt thì đáng vẻ cũng đặc biệt kiên cường, còn giúp bà xử lý những chuyện rườm rà này, lại có vẻ rất quen thuộc.

Bà nghĩ tới Cẩm Vinh đang khóc trước linh tiền Kỳ thị, ánh mắt nhìn Cẩm Triều không khỏi có vài phần đồng tình và tán thưởng.

Ai ưu ai kém, liếc qua có thể thấy rõ ràng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Bức Bách

Bảo Trì cách Thích An xa nhất, đến lúc nhà họ Kỳ nhận được tang sách của Kỳ thị đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi. Kỳ Ngô thị vừa sợ vừa buồn bã, vội

vàng tự ngồi xe ngựa đến Thích An, cậu cả Tống thị và thê tử của Kỷ Quân, Lưu thị cũng đi theo Kỷ Ngô thị đến đây.

Cầm Triều nghe nói ngoại tổ mẫu đến đây nên lập tức đến cửa thủy hoa nghênh đón.

Ngoại tổ mẫu xuống xe ngựa, băng ghế ở cửa kiệu cũng không kịp giảm, đi thẳng về phía Cầm Triều hỏi nàng: “Rốt cuộc là mẹ con làm sao?”

Ánh mắt bà cực kì nghiêm khắc, lại không che dấu được vẻ đau buồn.

Cầm Triều thấy dáng vẻ lo lắng của ngoại tổ mẫu thì cảm xúc cổ nén mấy ngày nay không nhịn được nữa, ôm ngoại tổ mẫu khóc òa lên.

Nàng không biết nên nói cho tổ mẫu mẫu thân chết như thế nào, nói bà bị tiểu thiếp và phụ thân ép chết hay sao? Nói là bà treo cổ tự tử hay sao? Ngoại tổ mẫu đã lớn tuổi rồi, sao bà có thể chịu đựng được những chuyện như vậy.

Kỷ Ngô thị vỗ lưng an ủi Cầm Triều, thấy nàng đau lòng như thế, vài chục năm rồi bà chưa khóc cũng phải rơi nước mắt.

Nhưng chuyện này có muốn giấu cũng giấu không nổi, Cầm Triều mời ngoại tổ mẫu đến Tà Tiêu viện, cố gắng bình thần nói chuyện mẫu thân chết như thế nào. Nghe Cầm Triều nói xong, Kỷ Ngô thị nhắm mắt lại, giọng điệu lạnh như băng như đao: “Triều Tỷ Nhi, phụ thân con ở đâu?”

Cố Đức Chiêu đang nằm trên giường gạch, phải có Lý quân sự vào thông báo, nha đầu bên ngoài mới được vào.

“Lão gia, Kỷ gia phu nhân đã tới rồi, đang đợi ngài ngoài sảnh trong phòng khách.”

Cố Đức Chiêu vội vàng mặc tang phục đến phòng khách.

Thấy ông đi đến, Kỷ Ngô thị cũng bước đến phía trước. Cố Đức Chiêu còn chưa kịp chào mẫu thân, Kỷ Ngô thị đã đưa tay tát một cái.

Cố Đức Chiêu lập tức bị đánh ngơ ngác, ôm mặt cả buổi bàn thần.

Ông đường đường là Ngũ phẩm hộ bộ lang trung, bình thường ai dám đánh ông, hơn nữa còn là đánh vào mặt! Nhưng nhìn ánh mắt Kỷ Ngô thị vừa tức giận vừa thương xót vừa tổn thương, nửa chữ ông cũng không nói nên lời.

Kỷ Ngô thị chỉ vào mặt ông mà mắng: “Người đã nói người muốn chăm sóc tốt cho Hàm nhi, người chăm sóc như vậy đây! Ái thiếp diệt vợ! Tại sao không có một bản Ngự Sử đi vạch tội người? Sao người không biết xấu hổ đứng trước mặt ta? Người để cho Triều Tỷ Nhi bị sỉ nhục như vậy thì đã đành, người lại dám khiến cho Hàm nhi tự vẫn. . . Rốt cuộc là người muốn làm gì? Năm đó những lời người nói khi muốn lấy nó thì thế nào? Ưông cho người đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy. Đọc được chữ “câu” trong bụng hay sao?”

Cố Đức Chiêu nói không nên lời, thấy con gái đứng sau lưng Kỷ Ngô thị nhìn mình, ông đen mặt: “Mẫu thân. . . Người đánh con sao cũng được, là lỗi của con! Con ái thiếp diệt vợ. Con. . . là con thẹn với Trương Quân. . .”

Kỷ Ngô thị cười lạnh: “Người thật thông minh, nói như vậy thì xong rồi? Thiếp thất kia của người ta cũng khinh thường, nếu không có người dung túng, nó có thể làm bừa dẫn đến chuyện ngày hôm nay sao? Cho nó sao chép kinh sách thì xong rồi à? Đổi lại là ta, ta phải cạo đầu nó rồi cho vào am ni cô!”

Cố Đức Chiêu không nói một lời, qua hồi lâu, ông đột nhiên ngồi chồm hồm xuống đất khóc òa, khóc đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Con không biết có thể làm cái gì nữa, làm gì để vãn hồi cái chết của Trương Quân. . . Mẫu thân, nếu như người muốn, người cứ đá con thêm mấy cái đi. . .”

Ông như đứa trẻ làm sai, chật vật không biết làm sao.

Cầm Triều nhìn thấy cũng nhịn không được nhắm mắt thở dài, cái tính này của phụ thân. . . Khó trách đến chết cũng chỉ là lang trung! Nếu không có Lâm Hiền Trọng và Kỷ gia, chỉ sợ cái ghế lang trung này ông cũng chẳng ngồi vững được!

Kỷ Ngô thị lạnh lùng nói: “Ta đá người làm cái gì! Hàm nhi đã mất, hôm nay người nghe bà già ta nói một câu. Nếu người còn dám để cho thứ nữ đi nương động đến một cọng tóc gáy của Triều Tỷ Nhi, ta và Kỷ gia liều mạng cả chết lưới rách với người!”

Cố Đức Chiêu nghe xong lời này, run rẩy gật đầu: “Người yên tâm. . . Nếu có ngày đó, con cũng sẽ không bỏ qua cho mình. . .”

Kỷ Ngô thị dẫn theo Cầm Triều ra khỏi Cúc Liễu các.

Bà đến linh tiền của Kỷ thị thắp hương, rồi đi vào phòng với Cầm Triều, nắm chặt tay nàng: “. . . Có kết quả ngày hôm nay, không thể trách toàn bộ do phụ thân con, ta mắng nó vài câu, cũng chỉ là muốn mắng tỉnh nó. Tính mẹ con đã như thế, cũng là do ta, năm đó không tự mình dạy dỗ mẹ con, để cho tổ mẫu bên kia dạy dỗ nó nhu nhược thành như vậy. . .”

“Con cũng đừng quá hận phụ thân, dù nói thế nào nó cũng cho con thành hình người. Di nương kia đã bị phạt thế này, cũng coi như là phụ thân con còn có chút lương tâm. . . nếu Triều Tỷ Nhi còn không vui thì đến Thông Châu tìm ngoại tổ mẫu, ngoại tổ mẫu sẽ không để người khác ức hiếp con.”

Cầm Triều nghe Kỷ Ngô thị nói, bèn gác đầu lên đùi ngoại tổ mẫu, ngửi mùi mộc hương nhàn nhạt trên người tổ mẫu thì nhắm mắt lại. Bất luận nói như thế nào, ngoại tổ mẫu vẫn vì sắp xếp mọi chuyện cho nàng. Nhất là người luôn lo lắng chu toàn. Ngoại tổ mẫu nói những lời này nàng đều hiểu rõ, mẫu

thân chết rồi nhưng nàng và đệ đệ cũng phải làm lành, cũng không thể thật sự vĩnh viễn không để ý tới phụ thân.

Kỷ Ngô thị cũng không nói gì, vuốt má Cẩm Triều, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Mới hơn mười tuổi mà đã không còn mẫu thân, đứa trẻ này thật là khổ...

Nghĩ đến Cẩm Triều phải chịu những nỗi khổ này, bà không nhịn được muốn che Cẩm Triều dưới cánh chim của mình, che chở cho nàng, dù sao cũng là đứa trẻ to xác của bà. Chỉ là vương tang sự Kỷ thị, muốn cho Nghiêu nhi lấy nàng cũng phải qua một năm giữ hiếu...

“Thiếp thất kia tên là Tống Diệu Hoa phải không? Cô ta đang ở chỗ nào?” Kỷ Ngô thị thán nhiên hỏi Cẩm Triều.

Cẩm Triều thấy tỏ mẫu sáng giọng, trong lòng hiểu ra là bà muốn giúp mình loại trừ Tống di nương. Nàng cười cầm tay Kỷ Ngô thị: “Ngoại tổ mẫu không cần lo lắng người này, con nhất quyết không bỏ qua cho mụ đâu!”

Kỷ Ngô thị cười cười: “Ta làm việc là phải quả quyết, không muốn giữ tính mạng cô ta làm gì cho chúng mắt! Ta nói với phụ thân con những lời kia chính là muốn cô ta không bao giờ ngóc dậy được, cạo tóc đưa đến am ni cô không phải là hù dọa Cố Đức Chiêu đâu!”

Cẩm Triều cảm thấy việc tra tấn người, phải kéo dài mới được. Ngoại tổ mẫu lại không giống nàng, tính bà rất dứt khoát.

Ngoại tổ mẫu nắm chặt tay nàng, ngữ khí buồn bã: “... Bất luận nói như thế nào, ta cũng phải báo thù cho mẹ con! Con không cần phải xen vào việc Tống di nương nữa, ta sẽ thay con giải quyết, con chỉ cần coi chừng Cố Lan là được, nó không phải là đèn đã cạn dầu đâu.”

Cẩm Triều liền không nói gì nữa. Chắc chắn trong lòng ngoại tổ mẫu rất yêu thương mẫu thân, mẫu thân chết như vậy, nàng cũng nên làm gì đó.

Hai người đang nói chuyện trong phòng, Thái Phù tới bẩm báo: “... Đổ di nương khóc ngất trước linh tiền phu nhân rồi, hay là tiểu thư đến xem thử?”

Ngoại tổ mẫu nhíu mày: “Đổ di nương này trọng tình nghĩa đến thế ư?”

Cẩm Triều cảm thấy có hơi lạ, bình thường ai Đổ di nương cũng nịnh nọt, chỉ luôn đứng ngoài cuộc, mẫu thân chết rồi, bà ta không cần phải đau lòng đến vậy mới đúng.

Cẩm Triều nghĩ rồi nói với ngoại tổ mẫu: “Hay là chúng ta đi xem, mấy năm nay hai vị di nương kia cũng an phận thủ thường.”

Kỷ Ngô thị gật đầu, cùng Cẩm Triều đến sương phòng quan sát Đổ di nương.

Đổ di nương nằm trên đệm gấm vân hoa, sắc mặt tái nhợt, cực kỳ uể oải. Quách di nương ở bên cạnh bà ta, thấy Cẩm Triều và Kỷ Ngô thị đến nên hành lễ, nói: “... Đổ di nương đã trông một ngày một đêm, mấy ngày gần đây lại nóng, chắc là bị cảm nắng rồi.”

Cẩm Triều thấy Đổ di nương nhìn chằm chằm vào trần nhà mãi lâu không nói, bèn bảo nha đầu nấu canh giải nhiệt cho Đổ di nương, nếu chờ một lúc không thấy khá hơn thì mời Liễu Đại phu tới.

Hết chuyện Đổ di nương, nàng và ngoại tổ mẫu tới cửa Tây Sương phòng.

Dòng người tới đưa hương không dứt trong linh đường, Ngũ phu nhân ở một bên đáp lễ. Cố Cẩm Vinh và mấy muội muội đều quỳ gối đốt vàng mã, hai vị đường huynh thì một trái một phải đốt vàng mã. Một chàng trai mặc áo trắng thêu hình trăng đứng ở linh tiền chấp tay sau lưng, đầy thất lung rú xuống cạnh người, thân sắc nhàn nhạt, sắc mặt như ngọc Tú Mỹ, phong độ tư thái vô song.

Ngoại tổ mẫu thấy thế liền hỏi: “Chàng trai này là ai, nếu là người thân của Cố gia thì sao lại không mặc tang phục?”

Hai ngày nay Cẩm Triều loay hoay chân không chạm đất, ngày hôm qua cũng chỉ ngủ hai canh giờ, sớm đã quên Diệp Hận cũng tới. Tiêu tiên sinh cũng không cần mời nữa, vốn còn muốn tìm hấn nói một tiếng. Nàng suy nghĩ, nói với ngoại tổ mẫu: “Là thế tử Trường Hưng Hậu... Ngũ thúc cưới đích nữ Trường Hưng Hậu, bởi vậy cùng vai vế với mẫu thân, con gọi là biểu cữu.”

Ngoại tổ mẫu nhìn hấn hồi lâu, lẳng lặng nói: “Người này... Thật sự không thể khinh thường!”

Cẩm Triều đương nhiên biết rõ Diệp Hận không thể khinh thường, chỉ là không biết ngoại tổ mẫu làm sao biết được, tò mò hỏi một câu: “Sao ngoại tổ mẫu biết được?”

Ngoại tổ mẫu nói: “Con xem nhiều người đến như vậy, mỗi người đều liếc hấn một, hấn cũng không cử động, nhìn cũng không chớp mắt, chẳng có gì chút nào, hoặc là hấn k biết xấu hổ, là thói quen, cũng có thể là hấn vốn không để ý người khác, cả hai trường hợp này đều rất đáng sợ.”

Cẩm Triều đang nói chuyện với ngoại tổ mẫu, Thanh Bò tới nói với Cẩm Triều: “... Bà tử Lâm Yên tạ tới nói, lão gia dẫn theo hai bà tử đến Lâm Yên tạ, muốn cạo tóc Tống di nương rồi đưa bà ta đến Tịnh Diệu am... Tống di nương không nghe, đã ném rất nhiều đồ đạc!”

Cẩm Triều và ngoại tổ mẫu liếc nhìn nhau, Kỷ Ngô thị cười cười, giọng nói lạnh lùng: “Phụ thân con cũng rất áy náy, việc đơn giản như vậy cũng tự đi làm. Đã như vậy, không bắt cô ta đi được, ta cũng xấu hổ khi làm Thái phu nhân của Kỷ gia nhiều năm nay!”

Kỷ Ngô thị kéo tay Cẩm Triều, dẫn theo Tống ma ma và mấy bà tử đến Lâm Yên tạ. Cẩm Triều ngẫm nghĩ, bảo Thanh Bò gọi Tú Cừ tới, cũng coi như là đã ghi sổ thì cũng nên nợ cũ nợ mới lần lượt tới tính trên đầu Tống di nương, để bà ta vĩnh viễn không lật người được.

Lúc đến Lâm Yên tạ, quả nhiên đồ đạc bị quăng bừa bộn trên đất, Tống di nương bị hai bà tử đặt trên giường gạch, hệt như một người đàn bà điên: “Các người dám xử đối với ta như vậy... Buông ra! Lão gia, sao ông có thể tuyệt tình như vậy! Kỳ thị làm những chuyện kia, ta không hề nói láo! Là ông chột dạ, muốn ta chịu tội thay ông... Ông đừng mơ! Ta sẽ không đến Tịnh Diệu am đâu!”

Cố Đức Chiêu nghe vậy mặt hết trắng lại đỏ, Tống Diệu Hoa chẳng nói cuội cái gì vậy? Nhưng ông nghe cũng có vài phần chột dạ, có thể nói rằng Tống di nương đã nói trúng vài phần tâm tư của ông.

Lão gia không hạ lệnh, hai bà tử cũng không dám nặng tay, Tống di nương giãy khỏi tay bà tử, nhào vào Cố Đức Chiêu khóc rống: “Lão gia, Phẩm Tú hầu hạ người mười sáu năm rồi! Chỉ vì Phẩm Tú phạm phải sai lầm còn con mà ngài tuyệt tình như vậy sao? Ngài đối với phu nhân đã tuyệt tình rồi, chẳng lẽ lại tuyệt tình như thế với Phẩm Tú hay sao?”

Kỳ Ngô thị bước vào cửa, vừa nghe được lời này, cười lạnh: “Người gặp may rồi! Đối với người tuyệt tình thì đó mới là nhu tình với Hàm nhi! Người hầu hạ Cố Đức Chiêu mười sáu năm thì tình thâm ý trọng gì chứ, Hàm nhi của ta hầu hạ Cố lang trung hai mươi năm tính là gì đây?”

Cố Đức Chiêu phát tay bảo hai bà tử kéo Tống di nương đi, Tống Diệu Hoa khóc vô cùng thê thảm, bà ta vốn không xứng được tới Tịnh Diệu am làm bạn với thanh đăng cổ Phật cả đời! Bà ta không xứng cái vinh hoa phú quý này! Bà ta càng không đủ tư cách làm mẫu thân của Lan Tỷ Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Có Thai

Hai cái bà tử dù có khỏe nhưng vẫn không cản được Tống Diệu Hoa đang nổi điên. Tống Diệu Hoa giãy thoát khỏi tay bà tử, đau khổ cầu khẩn: “Lão gia, thiếp thân giúp người quản lý công việc trong phủ, giúp người nuôi dạy Lan Tỷ Nhi, sau khi sinh Lan Tỷ Nhi xong vẫn phải lo liệu mọi việc vất vả nên bị hậu sản, đến nay còn bệnh không dứt! Người không thể tuyệt tình như vậy!”

Sau khi Tống Diệu Hoa sinh Lan Tỷ Nhi thì bị chứng đau đầu, thường xuyên phát tác. Lúc bà ta phát tác luôn có Cố Đức Chiêu ở bên, thường ngày ông cũng thương tiếc bà ta thân là đích nữ mà lại phải chịu cảnh làm thiếp thất.

Cố Đức Chiêu không tránh khỏi hơi dao động, ném Tống Diệu Hoa ở Lâm Yên tạ tự sinh tự diệt là được rồi, cần gì phải ép bà ta đi làm ni cô? Bà ta vốn yêu quý dung mạo của mình như thế, sao cam lòng cạo sạch tóc! Chỉ là lúc ông ở Cúc Liễu các đau khổ suy tư, cảm thấy muốn cho Kỳ Ngô thị một lời giải thích hợp lý mới mang người đến Lâm Yên tạ, nhưng thấy dáng vẻ cầu khẩn của Tống di nương, ông lại cảm thấy không đành lòng...

Cầm Triều liền đi về phía trước, cười nói: “Di nương quản lý phủ, quản lý thật tốt! Cả nhà trên dưới đều thông đồng hết, còn cấu kết hại mẫu thân của ta! Nuôi dạy Lan Tỷ Nhi, lại dạy cho muội ta nói huyền thuyên sau lưng, dám chằm ngoi quan hệ giữa ta và Vinh nhi. Bà hậu sản vất vả sao không nhớ lúc mẫu thân đang mang thai còn phải lo liệu việc hôn nhân cho bà và phụ thân, để về sau bệnh nặng thành như thế? So với nỗi khổ của mẫu thân, chút việc của bà là cái gì?”

Tống di nương chưa bao giờ biết Cố Cầm Triều có tài ăn nói đến như vậy, chặn họng bà ta không nói được câu nào!

Cầm Triều bảo Tú Cừ tới, cười hỏi Tống di nương: “Di nương còn nhớ Tú Cừ chứ? Bởi vì nàng ấy vô tình nghe được bà và Cố Lan nói chuyện, bà liền bảo bà tử đưa nàng ấy đến Thiên viện, đánh đến toàn thân đầy vết thương, may mà ta phát hiện ra cứu được nàng ấy.”

Tống Diệu Hoa lạnh lùng trợn mắt nhìn Cố Cầm Triều, sắc mặt trắng bệch, chẳng nói nổi nên lời.

Đúng lúc này nàng ta lại bỏ đá xuống giếng! Nếu là ngày thường, chuyện đó cũng không thấm được vào đâu, nhưng bây giờ bà ta bị Cố Đức Chiêu ghét, bị vứt bỏ, chỉ cần một chút chuyện nhỏ cũng có thể khiến cho bà ta không lật người nổi!

Cố Đức Chiêu nghe xong cũng hết sức kinh ngạc nhìn Tống Diệu Hoa. Tuy nói tính mạng nhà đầu không đáng quan trọng nhưng hành vi như vậy thật sự không hề giống hình tượng Tống Diệu Hoa luôn dịu dàng hiền thực! Ông nhìn không được hỏi Tú Cừ: “Thật sự là trước đây người hầu hạ Tống di nương sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Tú Cừ vén lên một đoạn ống tay áo. Trên cổ tay nàng ấy có một vết roi thật sâu, tuy đã sớm kết vảy nhưng vẫn cực kì ghê người!

Tú Cừ thả ống tay áo, nói khẽ: “Bẩm lão gia. Nô tài vốn là phục thị trong phòng Tống di nương, vô tình nghe được Tống di nương và Nhị tiểu thư mưu đồ bí mật hại Đại tiểu thư, mới bị Tống di nương bắt đến Thiên viện đánh. Nếu không phải Đại tiểu thư cứu được nô tài, chắc chắn là nô tài đã không còn sống được đến ngày hôm nay nữa rồi!”

Cố Đức Chiêu vô cùng khiếp sợ nhìn Tống Diệu Hoa, trong mắt không hề có chút vẻ đồng tình nào.

Ông vốn cho rằng bà ta dịu dàng hiền lành... Lại không ngờ bà ta là độc phụ rắn rết muốn ăn thịt người!

Tổng Diệu Hoa nghe xong quá sợ hãi: “Ngươi... Ngươi nói bậy, ngươi vốn không nghe thấy ta và Lan Tỳ Nhi mưu đồ bí mật hại Cố Cẩm Triều! Ngươi và Cố Cẩm Triều cùng một giuộc, muốn đến báo thù ta!” Tuy nhà đầu kia đã nghe mình trò chuyện với Lan Tỳ Nhi, nhưng lúc đó mình chưa từng nhắc đến Cố Cẩm Triều! Những lời này nhất định là do Cố Cẩm Triều dạy nàng ta, muốn nàng ta đến vu hãm mình!

Cố Đức Chiêu nghe xong lòng lạnh xuống: “Báo thù? Ngươi nói thật chứ?”

Tú Cừ quỷ xuống hành lễ: “Lão gia mình giám. Nô tài tuyệt không nói sai, nếu không phải nô tài nghe được những lời này, sao Tổng di nương có thể xuống tay với nô tài như vậy. Nô tài nói cho Đại tiểu thư biết, Đại tiểu thư lại nói thôi được rồi, cho Tổng di nương một cơ hội sửa đổi... Ai ngờ... Ai ngờ Tổng di nương làm chuyện như vậy sau lưng...”

Trước nay Tổng di nương luôn đi vu oan người khác. Bà ta chưa từng chịu cảnh nghe người khác vu oan mình như vậy, không khỏi tức điên, nhào về phía Tú Cừ mà gào: “Tiểu tiện nhân! Cố Cẩm Triều dạy ngươi nói láo đúng không! Ngươi không nghe chuyện gì liên quan đến Cố Cẩm Triều, sao ngươi dám vu oan ta?”

Thấy bà ta muốn lao đầu về phía trước, Kỷ Ngô thị liếc mắt ra hiệu, bà từ phía sau bà nhanh chóng tiến lên đè Tổng Diệu Hoa xuống. Bà từ của Kỷ gia đều đã học võ, lập tức áp Tổng Diệu Hoa trên giường gạch không thể động đậy! Tổng ma ma lập tức lấy một cái kéo trong tay áo ra, cười nói: “Hay là nô tài cứ cắt tóc của di nương. Miễn cho di nương sinh tâm tư khác.”

Tổng di nương thấy Tổng ma ma tươi cười đi tới, trên tay cầm một cái kéo sắc lạnh, lập tức vừa sợ vừa hận, dốc sức liều mạng giãy dụa!

Cố Đức Chiêu nhìn Tú Cừ, ngậm miệng không nói được lời nào.

Trong lòng Cẩm Triều kinh ngạc một chút, nàng liếc nhìn Tú Cừ đứng sau lưng một cái.

Tú Cừ vốn hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Có thể thuận miệng nói vậy... có lẽ là bởi vì nàng ấy quá hận Tổng di nương rồi.

Tuy nhiên trở thành như thế cũng tốt.

Ở bên kia, kéo trong tay Tổng ma ma sạt kêu soạt một tiếng, một nhúm tóc của Tổng Diệu Hoa rơi xuống. Sắc mặt Tổng Diệu Hoa tái nhợt, bờ môi run rẩy nhìn từng nhúm tóc rơi xuống đất, trong lòng càng lúc càng sợ hãi, chẳng lẽ bà ta phải ở trong am ni cô tới già? Bà ta không muốn, không muốn chút nào! Đột nhiên cảm giác buồn nôn xông tới, bà ta không nhịn được cúi người nôn ọe, nhưng mà mấy ngày nay chưa ăn uống gì nên không ói ra được gì.

Tay Tổng ma ma dừng lại một chút, Tổng Diệu Hoa buồn nôn, nhả nước bọt trắng bệch, cho dù ngăn lại cũng không được.

Hai bà tử bên cạnh nhìn hồi lâu, lông mày nhăn lại. Bọn họ nhìn Kỷ Ngô thị xoắn xuýt. Một người đến cạnh Cố Đức Chiêu: “Hồi bẩm lão gia, nô tài thấy di nương không giống như nôn bình thường... mà giống như là... người có thai buồn nôn...”

Có thai?

Cẩm Triều chau mày, không trùng hợp đến vậy chứ! Nàng nhìn thoáng qua ngoại tổ mẫu, Kỷ Ngô thị cau mày nhìn đáng vẻ của Tổng di nương.

Cố Đức Chiêu nghe xong lập tức mở to mắt: “Đúng lúc này... Sao lại...”

Trong lòng Kỷ Ngô thị đã xác định, thờ dãi: “Đã trông giống có thai, không bằng mời đại phu đến chẩn đoán. Hôm nay cũng may, Tổng ma ma, bà đi mời Đoàn chương quỹ tới.” Bà giải thích với Cố Đức Chiêu: “... Là chương quỳ thuốc của ta, tinh thông y lý, am tường y học.”

Trong lòng Cố Đức Chiêu nhảy dựng, Kỷ Ngô thị mang một chương quỳ thuốc tới là vì lý do gì? Chẳng lẽ bà ấy hoài nghi Kỷ thị do bọn họ hại chết hay sao?

Ý nghĩ này hiện lên trong lòng ông, tự nhiên nói cũng không dám nói, gật đầu: “Làm phiền mẫu thân.”

Tổng Diệu Hoa sống sót sau đại nạn, thờ hồn hên thật lâu mới kịp phản ứng. Nhìn không được nhỏ giọng mà khóc nức, cúi đầu nhìn thoáng qua bụng của mình, bà ta trẻ kinh nguyệt đã nửa tháng, chỉ là mấy ngày nay không có tâm tình bận tâm chuyện đó... Nếu mình thật sự mang thai thì không cần đến am ni cô đúng chứ? Cố Đức Chiêu... Ông ta có thể tha thứ cho mình không? Đến ngày nào đó mình vẫn có thể Đông Sơn tái khởi!

Thấy Cố Đức Chiêu vẫn không nhìn bà ta như trước, lòng bà ta bỗng nhiên lạnh lẽo.

Đoàn chương quỹ rất nhanh đã đến đây, bắt mạch cho Tổng Diệu Hoa, rồi bấm với Kỷ Ngô Thị: “... Đã có thai, tuy nhiên chỉ có hơn nửa tháng, mạch không rõ ràng. Gần đây có nhiều hồi hộp ưu tư. Thai khí bất ổn, cần được điều trị.”

Kỷ Ngô thị gật đầu, nhìn về phía Cố Đức Chiêu.

Đây là muốn ông đưa ra quyết định.

Cố Đức Chiêu trầm mặc hồi lâu, ông không ngờ Tổng di nương mang thai vào ngay lúc này. Nhưng dù biết là bà ta mang thai, mình cũng không có cảm

giác mừng rỡ, tuy nhiên ông mong có con từ lâu rồi. Chi là nghĩ đến đáng về Kỳ thị lúc chết, trong lòng ông có cảm giác không nói nên lời. Nhưng kia dù sao cũng là con của mình... Bất luận nói thế nào, ông cũng muốn đợi Tổng di nương sinh con rồi nói sau.

Cổ Đức Chiêu nhìn cũng không nhìn Tổng di nương một, mà nói với hai bà tử: “Đã có thai thì trước tiên cạo tóc là được rồi.” Lại nói: “Ta sẽ bảo bà tử chăm sóc người, phòng bếp của Lan Tỷ Nhi cũng cho người dùng.” Ông thực sự không đề cập tới mấy nha đầu, xem ra đúng là không có ý định thả bà tử kia của Tổng Diệu Hoa ra rồi.

Tổng Diệu Hoa âm thầm thất vọng, nhưng lòng bà ta lập tức nổi lên hi vọng, nếu như bà ta có thể sinh con vợ kế, những chuyện này cũng khó nói...

Bà ta khẽ thở hắt ra.

Cầm Triều thấy được, lòng lạnh lùng nghĩ, Tổng Diệu Hoa nghĩ thật đơn giản, cho dù bà ta sinh con vợ kế thì sao? Đức hạnh bà ta như vậy, dù thế nào phụ thân cũng sẽ không để bà ta dạy con vợ kế cho, huống chi chỉ cần đứa trẻ được sinh ra thì cũng không phải là của bà ta nữa!

Nàng không nói câu nào, đi theo sau lưng phụ thân và ngoại tổ mẫu rời khỏi Lâm Yên tạ. Đến Tà Tiêu viện, quả nhiên ngoại tổ mẫu dừng dừng hỏi về chuyện đứa trẻ: “... Không biết con muốn ai dạy dỗ nó đây? Tổng Diệu Hoa có thể miễn đến am ni cô tu hành, nhưng không thể dạy dỗ con cái, với đức hạnh của cô ta, chỉ sợ dạy ra thêm một Cổ Lan nữa!”

Cổ Đức Chiêu nhanh chóng trả lời: “... Dĩ nhiên sẽ không để cô ta dạy rồi, để Lan Tỷ Nhi cho cô ta nuôi lớn, con đã rất tự trách rồi. Chi là Tương Quân vừa mất, con muốn chịu tang một năm vì nàng, sẽ không lập kế thất đâu.”

Kỳ Ngô thị nghe xong rất hài lòng: “Đức hạnh Tổng Diệu Hoa quá kém, chắc chắn không thể nuôi con. Ta thấy cô ta còn không có tâm tư làm mẹ. Con nghĩ xem đứa trẻ này, nó vừa ra đời thì nên cách xa Tổng Diệu Hoa...”

Cổ Đức Chiêu hơi suy nghĩ một chút, liền gật đầu: “Mẫu thân yên tâm, việc này con sẽ không mềm lòng đâu. Nếu không được, con sẽ do ta tự mình nuôi dưỡng, cũng không thể để cho nó đi theo hai di nương...”. Dạy con cái, đó chuyện của chủ mẫu. Nhưng qua chuyện của Kỳ thị, ông không muốn lập kế thất một chút nào. Chi là việc này, không biết ai trong phủ có thể gánh vác.

Cầm Triều trầm mặc không nói, nàng không tán thành chuyện giao đứa con của Tổng di nương cho phụ thân dạy dỗ.

Phụ thân dễ mềm lòng, bây giờ nói chắc chắn là vậy, nhưng đến lúc đó Tổng di nương cầu xin, lại nhịn không được đưa con cho Tổng di nương thì làm sao? Nếu con gái đã thế, huống chi còn là con vợ kế, còn không phải là cho Tổng Diệu Hoa đắc ý hay sao? Hơn nữa phụ thân tự mình nuôi dạy Cổ Cẩm Vinh, Cổ Cẩm Vinh đã ra cái về gì? Tuy đứa trẻ này là do Tổng Diệu Hoa sinh, nhưng bà ta chỉ là thiếp, đứa trẻ là người của Cổ gia! Nếu giáo dục tốt, đứa trẻ xa cách với Tổng Diệu Hoa sẽ càng làm cho bà ta đau lòng!

Chi bằng để nàng nuôi, chính nàng cũng chưa có ý định lập gia đình.

Cầm Triều ngẫm nghĩ, rồi nói với phụ thân: “Tổng di nương sinh đứa trẻ ra có thể để ở chỗ con, con dạy dỗ giúp cha. Hiện giờ đừng nói tới Tổng di nương, mấy di nương khác cũng không đủ thân phận, không bằng phụ thân phái Từ ma ma trong viện của mẫu thân trước kia trông coi nội viện, bên ngoài lấy danh nghĩa của con. Những chuyện khác sau này hãy nói.”

Kỳ Ngô thị nghe xong, liếc nhìn Cầm Triều đầy tán thưởng. Nuôi đứa trẻ của Tổng di nương cạnh mình cũng là ý kiến hay, dù sao ngày sau này Triều Tỷ Nhi cũng sẽ gả cho Nghiêu nhi, Kỳ Nghiêu cũng không đề ý những chuyện này. Đến lúc đó đứa bé kia cũng có thể lớn lên ở Kỳ gia, đến tuổi trưởng thành trở về Cổ Gia là được.

Cổ Đức Chiêu tươi cười: “Con... Con tình nguyện là tốt rồi! Như vậy là tốt nhất.”

Hôm nay Triều Tỷ Nhi đã hiểu chuyện, giúp đỡ chuyện đứa trẻ ổn thỏa. Từ ma ma lấy danh nghĩa của nàng quản lý viện, ngược lại cũng không tệ. Bây giờ ông đang phải chịu tang, đây chính là cách sắp xếp tốt nhất.

Trong lòng Cầm Triều có tính toán của mình, mẫu thân chết rồi, Từ ma ma là người của mình rồi, như vậy cũng là nắm công việc trong phủ trong tay, đến lúc đó xem một mình Cổ Lan có thể mang sóng gió gì đến. Về phần người của Tổng di nương trong phủ, bây giờ dám đụng đến nàng thử xem?

Trước kia thủ đoạn của nàng quá yếu, bây giờ nàng đã bị chọc giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Nhập Liệm

Lễ cúng thất* đầu tiên đi qua là đến lễ nhập liệm*. Lễ khâm liệm* trước của Kỳ thị, hai người cậu từ Thông Châu cũng đến thắp hương, mộ của bà nằm

ở phía tây của Thủy Sơn, lại mời Trần đạo sĩ gieo quẻ chọn ngày chôn cất, định là ngày mười bảy tháng năm đưa tang. Trước khi lạy đáp lễ để đưa tang, phải thiết đãi tiệc rượu mấy vị bằng hữu đến phúng điếu.

(*) Theo phong tục trong đám tang của Trung Quốc và cả Việt Nam, đầu tiên là lễ khâm liệm sau khi người mất được một khoảng thời gian, dùng vải để quấn người chết, sau đó nâng người chết bằng vải tạ quan vào trong quan tài, gọi là nhập quan. Sau một vài hình thức kế tiếp, là lễ cúng thất, bảy tiệc, com trong 7 ngày đầu. Tiếp đến là nhập liệm, đặt nắp quan tài lại.

Chuyện này nhị phu nhân không thể đứng ra lo liệu, Từ ma ma dùng danh nghĩa của Cẩm Triều để làm. Cổ Cẩm Vinh mặc áo dài màu xanh nhạt, trông vô cùng tiêu tụy nhưng vẫn ra cảm tạ khách đến. Cẩm Triều nhìn đệ đệ một lúc, thấy Cổ Cẩm Vinh tuy nhợt nhạt không chịu nổi nhưng thực ra tinh thần vẫn chưa suy sụp.

Điều này cũng coi như là một việc tốt.

Cẩm Triều nhìn về phía phụ thân đứng giữa bữa tiệc, sau đó xoay người một mình đi về phía tà tiêu viện.

Linh đường đã được mang đi, đồ vật trong phòng mẫu thân đều bị lấy đi đốt. Áo ngủ bằng gấm, gối, màn che, toàn bộ đều chẳng còn gì. Căn phòng bỗng chốc trở nên thật trống vắng, Cẩm Triều ngồi trên giường gạch gần cửa sổ, nhìn đồ dùng trong nhà được sơn đen, ngấm ánh mặt trời xuyên qua tấm bình phong.

Có phải, mỗi ngày mẫu thân luôn ngồi như vậy để chờ đợi, thật giống với thời gian kiếp trước nàng ở Thiên Điện.

Cẩm Triều nhìn vào lòng bàn tay mình, cảm thấy vô cùng thất vọng. Nàng vẫn cho là mình trọng sinh thì mẫu thân sẽ không phải chết, nhưng mẫu thân vẫn đã ra đi, mấy ngày nay nàng bận rộn nhiều chuyện, thậm chí còn có cảm giác mình quên mất chuyện mẫu thân đã mất từ lúc nào.

Cẩm Triều thở dài, đứng dậy đi vào trong nội viện, thường thì bên trong có một bàn nhỏ, trên đó đặt một chiếc bình men sứ trắng mà mẫu thân thường còn sống thích nhất. Đầu giường chẳng còn gì cả, chỉ có duy nhất một túi thơm vẫn được treo. Cẩm Triều lấy túi thơm xuống, nắm chặt trong tay, túi thơm này là vào ngày giao thừa, nàng tự mình nhặt hai hạt kim đậu khấu cho vào đó để cầu phúc cho mẫu thân.

Nhìn thoáng qua nội viện của mẫu thân, đột nhiên cảm thấy buồn bã vô cùng.

Mẫu thân mất, thực ra chính nàng là người phải chịu trách nhiệm cho toàn bộ việc này. Biết rõ bụng dạ của Tổng di nương nham hiểm khó lường, lại để cho bọn họ có cơ hội hãm hại mẫu thân như vậy. Tận mắt chứng kiến cái chết của bà, oán hận Cổ Cẩm Vinh và phụ thân bao nhiêu thì lại càng tự trách bản thân mình vô dụng bấy nhiêu.

Cẩm Triều hít một hơi thật sâu, nhẹ khép cửa vào nội viện lại. Mỗi thù hôm nay của mẫu thân, nàng sẽ trả cho đủ từng chút một. Lúc mẫu thân còn sống đã không thể bảo vệ bà chu toàn, thì sẽ khiến cho những kẻ đã hại chết người phải bị trừng trị thích đáng vì cái chết của mẫu thân.

Cẩm Triều bước ra khỏi Tà Tiêu viện, đứng lúc nhìn thấy hoa ngọc trầm mà mẫu thân thích bên hồ tạ. Hương thơm nhàn nhạt tỏa ra xung quanh. Bước đến phía trước, nàng nhớ lúc nhỏ, khi còn ở Kỷ gia, mẫu thân luôn đến thăm nàng, lần nào cũng lấy hoa ngọc trầm xâu lại thành chuỗi, đặt trong phòng nàng để tạo hương thơm.

Khỏe miệng Cẩm Triều nở nụ cười nhẹ. Chỉ cần nàng còn sống, mẫu thân sẽ không phải chết oan uổng.

Nàng sẽ luôn nhớ đến bà, để luôn khắc trong tim tất cả những việc xấu xa mà bọn họ làm. Mẫu thân không thể sống lại, nhưng nàng thì vẫn còn sống, không chỉ sống mà còn phải sống thật tốt, phải để cho tất cả bọn họ nhìn thấy được.

Khi nàng ngắm hoa có hơi thờ thẩn, cho nên không để ý phía sau có người.

Cẩm Triều đột nhiên ngửi thấy có mùi thuốc nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

Trên người mẫu thân cũng có mùi hương này, thứ mùi hương thật là dễ chịu.

Nàng lập tức quay đầu lại, thấy sau lưng nàng, Diệp Hạo đã đứng đó từ bao giờ, tay hắn đang nắm lấy tay áo nàng, cho nên hắn ở rất gần, mùi thuốc trên người cũng dễ ngửi thấy.

Nàng lập tức lui về phía sau, nét mặt khó hiểu nhìn Diệp Hạo. Ở đây là nội viện của Cổ gia, hắn chỉ là bà con xa, lại là nam, làm sao có thể đi vào tùy tiện như thế. Hơn nữa còn ló lỏi kéo kéo nàng.

Diệp Hạo buông ống tay áo của nàng ra, cau mày nói: “Cô đến sát bên bờ hồ để làm gì, nghĩ rằng chỉ cần nhảy xuống là có thể kết thúc mọi chuyện sao?”

Cẩm triều mấp máy môi, dờ khóc dờ cười, hành lễ nói với Diệp Hạo: “Biểu cửu tới đây có việc gì chỉ dạy?”

Lén nhìn thoáng qua phía sau của Diệp Hạo, thấy hắn có mang theo thư đồng của mình, Cẩm Triều mới nhẹ nhàng thở phào. Nếu như mọi người bên ngoài trông thấy bọn họ gặp nhau trong nội viện thì sẽ có điều tiếng không hay.

Trên tiệc rượu nhàm chán, Diệp Hạo quyết định đi tìm Cẩm Triều, chuyện của Tiêu tiên sinh cũng nên nói rõ với nàng. Không thấy nàng ở tiệc rượu, hắn liền dẫn thư đồng theo đi về phía nội viện, lúc tới Tiền viện ở cửa thủy hoa không thấy có người. Vốn không định vào nhưng lại thấy Cổ Cẩm Triều đang

đứng bên hồ, làm hấn làm tưởng nàng nghĩ không thông. . .

. . . dù sao mẫu thân của nàng ấy cũng vừa mới mất.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của nàng, có lẽ chính mình thật sự đã hiểu lầm.

Nàng nói với Diệp Hạo: “Làm phiền Tiêu tiên sinh đường lặn lội đường xá xa xôi đến đây, hôm nay lại không có chuyện cần. . . Nhưng mà vẫn đa tạ biểu cửu.”

Diệp Hạo miễn cưỡng nói: “Ân sư vốn luôn muốn đến Yên kinh thăm thú một lần, còn muốn thỉnh giáo tổ phụ của ta một số chuyện, cũng không tính là phiền”. Đột nhiên xoay người lại tò mò hỏi nàng: “Không muốn đắm đầu xuống hồ, thế vừa rồi cô ở đằng kia làm cái gì?”

Cầm Triều hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn Diệp Hạo. Dung nhan như ngọc, mặt mũi sáng sủa. Hạo luôn mặc bộ trường bào nguyệt sắc, loại người này luôn có tính bướng bỉnh. Nàng nhớ tới những gì kiếp trước hạo làm, cảm thấy tốt nhất là nên tránh xa hạo một chút. . . Năm đó nhắc đến Diệp Hạo, ai nấy đều sợ mất mặt, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, người nào không cẩn thận đắc tội hạo, đi đời nhà ma coi như là nhẹ nhàng.

Chỉ là Diệp Hạo có tài văn chương, phụ thân hạo không còn, ngoại tổ phụ lại qua đời. Một mình hạo có thể gánh vác toàn bộ Trường Hưng hầu phủ, khiến Trường Hưng Hầu phủ phong quang vô hạn. Người như vậy, tốt nhất là đừng nên đắc tội.

Huống chi lúc mẫu thân bị bệnh, Diệp Hạo quả thực đã giúp đỡ nàng rất nhiều. Cầm Triều cười nói: “Chỉ thường hoa thôi. Tuổi trẻ quả thực trôi rất nhanh, có thể ngắm được bao nhiêu thì ngắm, đừng nên lãng phí.”

Cầm Triều hành lễ rồi đi, Diệp Hạo vẫn còn đứng đó, lông mày chau lại, nói với thư đồng phía sau: “Lúc về ngoi mang một chậu xương rồng cánh tặng Cố gia đại tiểu thư, nàng sợ hoa nở không được lâu, cây đó dễ nuôi, lại sống rất lâu.”

Thư đồng sững sốt, xương rồng cánh này được mang từ Tây Vực về đó, Trường Hưng Hầu phủ cũng chỉ trồng có vài cây thôi, vô cùng quý hiếm. Cậu ta còn chưa kịp nói gì, Diệp Hạo đã nhắc chân đi ra ngoài viện.

Thư đồng ngoan ngoãn đi theo sau, tặng thì tặng, dù sao chỉ cần đại tiểu thư vui thì dù có lật cả Trường Hưng hầu phủ lên, cậu ta cũng tự nguyện mà làm.

Cầm Triều cũng không để ý mấy những chuyện như vậy.

Hạ táng mẫu thân xong, nàng còn phải xử lý chuyện của Tà Tiêu Viện, ngoài chuyện quản lý trong ngoài viện phải xử lý tốt, còn chuyện hai nha đầu thiếp thân của mẫu thân là Mặc Ngọc và Mặc Tuyết cũng đã đến tuổi phải lập gia đình, muốn cho các nàng rời phủ. Cầm Triều sai Đông ma ma đi tìm cho các nàng mối hôn sự tốt, Mặc Ngọc thì gả cho con trai của Quý quân sự của Điện trang dưới tên mẫu thân, Mặc Tuyết thì gả cho cháu trai La Vĩnh Bình, năm trước vừa đỗ tú tài, trong nhà cũng có vài mẫu ruộng đất. Cầm Triều cho mỗi người một tòa phủ đệ nhỏ cùng một trăm lượng bạc làm quà cưới.

Mặc Ngọc, Mặc Tuyết phải rời Cố gia cũng khóc đỏ mắt, các nàng là do Kỳ thị nâng đỡ. Nhưng mà gả cho thủ hạ của Kỳ thị, các nàng lại là thiếp thân nha đầu bên cạnh, những người đó chắc chắn không dám bạc đãi các nàng.

Từ ma ma là người cũ, đương nhiên sẽ đến Thanh Đồng Viện. Đông ma ma quản lý chuyện trong viện, Từ ma ma xử lý mấy việc vặt vãnh, hai người cũng không có tranh chấp gì. Mấy nha hoàn bà từ khác thì chia đến mấy viện khác.

Lúc này, Kỳ Ngô thị đã dẫn theo đại biểu cửu mẫu quay về Thông Châu, dù sao chuyện ở Thích An đã làm chậm trễ lâu như vậy, chuyện ở Thông Châu có lẽ sẽ chất lên như núi còn chờ ngoại tổ mẫu trở về giải quyết. Trước khi đi, ngoại tổ mẫu còn muốn nàng đến Thông Châu ở cùng.

“Thủy tiên trong sân nhỏ nở rồi, nhiều việc phải làm, thứ cho Cầm Triều không thể đến.”

Cầm Triều cười đáp lại, đưa ngoại tổ mẫu lên xe ngựa, ngoại tổ mẫu trông rất mệt mỏi như đã già thêm mấy tuổi.

Cầm Triều hiểu rất rõ ngoại tổ mẫu, dù sao cũng là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Bà không nói ra, cũng không biểu hiện rõ ràng ngoài mặt, nhưng bà yêu thương mẫu thân như vậy, trong lòng làm sao không có cảm giác đau xót được cơ chứ?

Bên kia Cố Lan nghe nói Tổng di nương đã mang thai thì vô cùng vui vẻ, ba ngày thì hết hai bữa lại đến Lâm Yên Tạ, mang theo rất nhiều thuốc bổ.

Tổng di nương thường là do hai nha hoàn thiếp thân hầu hạ, chỉ cần trong người có hơi không khỏe, Cố Lan liền sai một nửa người của mình sang hầu hạ Tổng Diệu Hoa. Cố Lan sờ bụng Tổng di nương, cười nói với bà ta: “Mẫu thân phải sinh cho con một đệ đệ đó.”

Tổng Diệu Hoa nghe xong liền cảm thấy phiền lòng, mặc dù bà ta có thai nhưng Cố Đức Chiêu lại không hề ghé đến thăm nàng. Bà ta nói với Cố Lan: “Sau này không có chuyện gì thì con đừng đến chỗ của ta, không lại khiến phụ thân con không vui. Hôm nay có nói chuyện gì với Cố Cẩm Vinh không?”

Cố Lan lắc đầu, nói với Tổng Diệu Hoa: “Mẫu thân không cần lo lắng. Dù sao phụ thân cũng không thích con, con đến thăm người cũng không sao. Cố Cẩm Vinh hôm nay ngồi lì ở thư phòng chép Kinh Kim Cương cả ngày, cũng không tới Thất Phương Hồ Đồng đọc sách nữa. Bây giờ nó đang không vui, con đi tìm nó chẳng phải tự chuốc họa vào thân sao. . .”

Hôm nay Kỳ thị vừa chết, trên dưới Cố gia đều vô cùng bận rộn, Cố Đức Chiêu lại tìm cho Cố Lan một tiên sinh dạy lễ giáo, cho nên mấy ngày nay Cố Lan cũng không thể tự tiện đến tiểu viện. Nàng ta biết vì chuyện của mẫu thân nên phụ thân càng không muốn gặp nàng ta.

Cố Lan cũng không thấy hoảng sợ, dù sao mẫu thân cũng đã mang thai, Kỳ thị lại vừa chết, nàng ta không cần phải gả cho Mục Tri Định nữa rồi. Chuyện đã qua thì cố cách mấy cũng không thể cứu vãn, chỉ bằng đợi đến khi mẫu thân sinh con xong, lúc đó sẽ tự khắc có cách.

Cố Cẩm vinh vẫn cần phải đến dỗ dành. Chờ nó nguôi nguôi mình lại đến, khóc lóc một chút là có thể khiến nó hết giận.

Tổng Diệu Hoa nhìn về mặt của con gái, nghĩ ngợi một lúc liền quyết định không nói chuyện Cố Đức Chiêu không đến thăm bà ta cho nữ nhi nghe.

Một lát sau, đông trùng hạ thảo hầm với chim bồ câu được người mang lên, Tổng Diệu Hoa nhìn hồi lâu mới hỏi Cố Lan: “Đông trùng hạ thảo là do con mang đến à?”

Cố Lan gật đầu nói: “Mẫu thân đang mang thai, cơ thể suy yếu rất nhiều, vẫn nên bồi bổ cho tốt!”

Lại nói: “Hôm nay người không chiếm thể thượng phong, nhưng cũng không cần quá lo lắng. Người đã có thai, lại phải lo liệu chuyện nội viện thời gian dài như vậy, mấy vị quân sự kia cũng không dám không mang đến. Đây là con lấy từ chỗ quân sự, phụ thân vẫn chưa đồng ý, có lẽ cũng không muốn mang đến cho người. Nhưng lúc Kỳ thị còn sống, Kỳ gia đưa sang rất nhiều thuốc bổ quý hiếm, đều cất ở kho phòng ngoại viện không dùng đến, không ghi vào sổ sách của phủ cho nên hần lấy ra đưa cho người.”

Tổng di nương gật đầu, mấy quân sự kia luôn luôn nghe lời bà ta. Nhìn thoáng qua chén canh, Tổng di nương nói với Cố Lan: “Con đi nghe ngóng tin tức của Xảo Vi đi, vẫn là nàng hầu hạ ta tốt nhất.”

Cố Lan cười nói: “Mẫu thân yên tâm, ngày mai con sẽ mang người đến chỗ quân sự đó hỏi một tiếng.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thu Xếp

Từ ma ma đến tìm Cẩm Triều, lúc này Đông mụ mụ đã giúp Cẩm Triều giành lại được khế ước nhà đất của mấy điền trang, là hồi môn của mẫu thân.

Nàng chưa thành gia lập thất, những thứ này tất nhiên chưa đến phiên nàng quản, chỉ là hôm nay Cố Đức Chiêu cũng sẽ không phản đối việc nàng đã làm những gì, Tổng Diệu Hoa ở Lâm Yên Tạ càng không có quyền xen vào. Cẩm Triều tất nhiên sẽ mang hồi môn của mẫu thân về để tiện việc quản lý trông coi.

Kiếp trước của hồi môn này do Tổng di nương tự quản, chưa đến mấy năm đã có thể nhét trọn vào túi riêng.

Cẩm Triều thấy Đông ma ma đưa đồ tới, không ngờ lại cảm thấy có hơi nan giải. Những đồ này của mẫu thân, về sau sẽ chia cho mình và Cố Cẩm Vinh. Lúc nàng xuất giá, Kỳ gia cho rất nhiều của hồi môn, mấy năm nay ngoại tổ mẫu lại thường xuyên phụ cấp, vốn riêng của mẫu thân đương nhiên lớn vô cùng.

Điền trang có hơn mười cái, khế ước nhà từ một dãy ở Bảo Đề, Tam hà, tiệm tơ lụa, còn khai trương rầm rộ một cửa hàng may mặc, cửa hàng hương liệu, quán rượu, quán trà và khách điểm mỗi cái cũng có mấy tòa. Ngoài ra còn có một giấy phường lâu, hai tử lâu...

Dựa vào đó, mỗi năm lợi nhuận thu về đều hơn cả vạn lượng bạc trắng! Ngoại trừ lúc mẫu thân thương cho mấy nha hoàn bà từ có chút hào phóng, cũng không ai nhận ra được toàn bộ tài sản riêng của mẫu thân lại lớn như vậy! Hơn nữa có lẽ hằng ngày mẫu thân thường không để ý đến tiền của, hầu hết để cho quân sự tự mình quản lý, tiền lời của cửa hàng nhiều năm cũng chẳng thèm đưa động đến chứ nói gì đến quản lý trông coi.

Cẩm Triều cảm một chồng giấy bán thân của người làm trong các cửa hàng, điền trang, nhất thời không biết phải nói gì.

Nàng thật khờ khạo, những thứ này lúc trước lại tay không mà đưa cho Tổng di nương! Nếu như kiếp trước có được số của cải đường này, về sau cũng sẽ không trở nên túng bần như vậy, phải cần người khác tiếp tế mới có thể sống được.

Kiếp trước kinh nghiệm để quản lý những thứ này của Cẩm Triều không đủ, lúc nàng cầm được đồ cưới của mẫu thân thì nó đã bị Tổng di nương dùng đến, chẳng còn lại được bao nhiêu, gặp được La Vĩnh Bình quản lý tiệm tơ lụa rất tốt, liền cho y làm đại chương quỹ, coi như cứu được mấy cửa hàng này.

Có điều La Vĩnh Bình chỉ quản lý tốt được cửa hàng tơ lụa, còn những chuyện khác thì vô cùng kém cỏi.

Không nói đến mấy thứ khác, chỉ nói riêng mấy tiệm gạo. Gạo dù mới hay cũ, lúc nào cũng buôn bán rất tốt, lại còn thu được lợi nhuận, gạo mua từ Giang Tây, Hồ Quảng, Chiết Giang, định giá thu mua thế nào, vận chuyển và trừ lương thực ra sao thì phải cần có kinh nghiệm làm chương quỹ vô cùng tốt mới có thể làm

Cầm Triều thờ dài, nàng vẫn cần phải đi Thông Châu một chuyến, thỉnh giáo ngoại tổ mẫu về mấy việc này mới được.

Đúng lúc này, Từ ma ma cầm một cuốn sổ đi vào.

“...Đây là sổ sách ghi lại những thứ nằm trong kho phòng của phu nhân, mấy ngày nay nô tài đã kiểm tra lại, viết tắt cả ra đây cho tiểu thư tiện quản lý.”

Cầm Triều nhận cuốn sổ từ trong tay Từ ma ma mở ra. Trong kho phòng có nhiều đồ hơn, vàng bạc châu báu trăm cái vô số, ngoài ra còn có lụa là gấm vóc, đồ sứ, cũng có không ít tranh họa của họa sư nổi tiếng, một vài thứ làm bằng gỗ từ đàn nữa, đều là đồ dùng trong nhà. Tất cả đều là thứ đáng giá.

Kiếp trước nàng không nhìn thấy những thứ trong nhà kho của mẫu thân. Cầm triều đột nhiên nhớ tới một việc...

Khi đó Kỷ thị chết. Nàng vô cùng đau lòng, cả ngày chỉ biết khóc, những việc khác đều không màng bận tâm. Vậy những thứ này là ai lấy đi? Chỗ này nếu cộng lại cũng lên đến mấy vạn lượng bạc trắng là ít.

Cầm Triều hỏi Từ ma ma: “Những thứ này nếu ta không quản đến thì tất cả sẽ là do phụ thân cất giữ riêng sao?”

Từ ma ma lắc đầu nói: “Lão gia chưa bao giờ hỏi đến đồ của phu nhân. Khi nào có chuyện quan trọng sẽ phái người đến chỗ quản sự chọn lấy ở nhà kho Tiền viện. Chờ đến khi tiểu thư xuất giá, toàn bộ những thứ này sẽ là của hồi môn của người.”

Năm đó nàng gả đến Trần gia có 120 gánh đồ cưới, bàn trang điểm, giường gỗ mạ vàng chạm khắc ngàn công châu phụng, phấn son váy đồ đều có, nhưng chắc chắn không có những thứ này.

Mà quan trọng nhất là Tôn quản sự, người trực thuộc dưới quyền của Tổng di nương.

Từ ma ma chán chừ một chút mới nói với Cầm triều: “Đại tiểu thư, nô tỳ vẫn còn có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Cầm Triều gật đầu cho phép từ ma ma nói tiếp

Từ ma ma nói: “Thái phu nhân thường hay sai người đến tặng đồ cho chúng ta, có khi sẽ không nhập kho của phu nhân, trực tiếp đưa đến kho phòng, nô tài nghĩ mấy thứ đó cũng nên thu lại nên liền đến chỗ đó hỏi. Nhưng Tôn quản sự lại nói, đồ của phủ và của phu nhân lẫn lộn với nhau, hắn cũng không biết loại nào với loại nào...Nô tỳ nói cầm sổ ra đối chiếu thì hắn lại nói sổ đã mất lâu rồi...”

“...Nhưng có chuyện nô tỳ nhìn thấy lâu rồi, Nhị tiểu thư có qua lại chỗ đó cầm được liệu của Ký gia tặng đến mang đi, sổ Tôn quản sự để trong tủ chén, chỉ là không muốn lấy ra cho nô tỳ xem mà thôi. Nô tỳ đi nghe ngóng biết được những được liệu đó đều đưa đến chỗ của Tổng di nương, thân thể Tổng di nương hư nhược, cần phải bồi bổ.”

Cầm triều nghe xong rất tức giận, sổ trong tay vô thức khép lại.

Mẫu thân vừa mới chết không lâu, vậy mà đa,s quản sự này dám không để Từ ma ma vào mắt, Từ ma ma lấy danh nghĩa của nàng đi kiểm kê tài sản của mẫu thân, vậy mà bọn họ vẫn dám qua loa tắc trách!

Dược liệu bồi bổ của mẫu thân, dựa vào cái gì mà Cố Lan muốn dùng liền lấy đi! Tổng di nương hại mẫu thân nàng chết, còn muốn dùng đồ của mẫu thân để lại, nàng ta cũng không sợ gặp phải báo ứng sao? Tôn quản sự dám làm những việc này chẳng phải là ý vào trong bụng Tổng di nương có một cục thịt, cho nên mới không coi nàng ra cái gì hay sao?

Nhưng mà nghĩ lại, cả nhà chỉ biết Tổng di nương có thai, việc quản lý gia đình rơi vào tay đại tiểu thư nàng, nhưng có ai biết Tổng di nương bị thất sủng đâu cơ chứ! Hóa ra mấy con chó săn đó vẫn tập trung tinh thần ninh nọt bà ta.

Cầm Triều nở nụ cười: “Ta thật muốn đến xem những kẻ không biết thân phận mình là ai mà lại dám không xem ta ra gì!”

Một đám cầu nô tài khinh người, ngược lại nàng muốn tính sổ với bọn họ một số chuyện.

Nàng hỏi Từ ma ma: “Mấy người hầu hạ trong viện của Tổng di nương đã phân đến chỗ nào rồi?”

Từ ma ma đáp: “Nô tỳ đã tự mình sắp xếp, Xảo Vi đến Đồng Như Lâu dội rửa, quét nhà, giặt đồ, Ngọc Hương phân đến chõ La di nương hầu hạ, mấy tam đẳng nha đầu và bà tử phân đến chỗ của tùy tùng.”

Cầm Triều gật đầu cười nói: “Cảm phiền ma ma đi tìm Ngọc Hương đến đây. Bản tiểu thư có chuyện muốn sai bảo nàng ta.”

Trong thuốc của mẫu thân có Đại Hoàng, thêm tặn sáu phần. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu không có kẻ lớn phía sau làm chỗ dựa thì đường đường chỉ là một nha hoàn, sao lại có lá gan lớn bậc ấy? Tôn quản sự là người của Tổng di nương, kiếp trước đồ trong kho phòng của mẫu thân không cánh mà bay, có lẽ đều do hắn mang đến cho Tổng di nương chăng?

Nếu như không khiến cho Tôn quản sự kia sợ mất mật, về sau còn ai trong phủ này nghe lời nàng! Cũng nên cho bọn họ một chút ít rắn đe đi.

Từ ma ma vâng mệnh, tới Tĩnh An Cư của La di nương tìm Ngọc Hương.

Ngọc Hương mặc quần áo của tam đẳng nha đầu, sắc mặt vô cùng ốm yếu, trên đầu chỉ cài một trâm mộc đơn giản.

Ngọc Hương quỳ xuống hành lễ vãn an, Cẩm Triều nhìn nàng hồi lâu, mới hỏi: “Ngọc Hương, người ở Tĩnh An Cư thấy thế nào?”

Ngọc Hương cắn môi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Nàng ta ở Tĩnh An Cư sao tốt được! Tất cả đều là do Từ ma ma sắp xếp nàng ta đến Tĩnh An Cư. Trong Tĩnh An Cư có một La di nương luôn muốn nịnh nọt lấy lòng Cố Cẩm Triều, hai nha đầu còn lại triều vô cùng trung thành và tận tâm với Cố Cẩm. Còn có bà tử mã phòng cũng nhận ân huệ của nàng!

Những người này đều biết Tổng di nương và Cố Cẩm Triều không mấy ưa nhau, lại biết nàng ta từng là tâm phúc bên cạnh của Tổng di nương thì làm sao có thể đối xử tốt với nàng ta được!

Ngày đầu tiên đến Tĩnh An Cư, nàng ta đã phải ngủ ở nhà dưới nhỏ vừa hẹp vừa ẩm ướt. Tất cả đồ trang sức của nàng ta cũng bị hai bà tử mã phòng lấy đi, nói đây là đồ nàng ta phải hiến kính họ. Rõ ràng quét dọn sân nhỏ là do bà tử mã phòng làm lại đồ hết toàn bộ cho nàng ta, nếu nàng ta không làm tốt, chắc chắn sẽ bị người bên La di nương Thu Quý răn dạy, nói là lỗi của nàng ta.

Úc hiếp như vậy cũng thôi đi, La di nương còn nói muốn uống sữa của cây yến mạch, lại sai người đi mua da cây yến mạch về, muốn nàng ta lột da từng hột cây yến mạch sạch sẽ. Lột được non nửa túi hai tay đều đã nhuộm máu, nhìn ăn mang đến trước mặt của La di nương. Nàng ấy lại nói không muốn ăn nữa, tiện tay đưa cho nha hoàn bà tử bên cạnh. Nàng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn họ uống, mình khổ cực cả một ngày đến nước mà cũng không có một hớp.

Cứ giày vò như vậy, không biết nàng ta còn có thể chịu được mấy ngày nữa.

Ngọc Hương không nói lời nào. Đương nhiên là Cố Cẩm Triều đều biết rất rõ, nàng ta đến Tĩnh An Cư được sống thoải mái... mới là lạ!

Cẩm Triều nói với nàng ta: “Người vốn là nha đầu nhị đẳng hầu hạ Tổng di nương, không phải là nha đầu tam đẳng chuyên làm việc nặng nhọc. Bây giờ đến nước này, có lẽ trong lòng người cũng hiểu, đây chẳng qua là do chủ sai tớ chịu... Bây giờ nếu muốn thay đổi vẫn còn kịp đây. Ta muốn người làm một việc, nếu người đồng ý, ta sẽ cho người đến chỗ tùy tùng. Mặt khác, còn cho người về lại thân phận nha hoàn nhị đẳng, hơn nữa còn cho người năm mươi lượng bạc, người có đồng ý không?”

Ngọc Hương vừa mặt mày lại vừa ngỡ ngàng, trước kia nàng ta là tâm phúc của Tổng di nương, ai mà dám ức hiếp nàng ta? Bây giờ đến chỗ của La di nương, đến nha đầu bảy tám tuổi còn dám tùy ý sai bảo nàng ta, các nàng biết sẽ không ai dám đứng ra nói chuyện cho nàng ta. Nàng ta cũng muốn làm người trung thành hộ chủ... Chỉ là bây giờ Tổng di nương vứt bỏ nàng ta, nàng ta cũng nên tìm đường sống vì mình.

Con người luôn luôn thay đổi. Nàng ta muốn mình sống tốt hơn, muốn rời khỏi nơi quỷ quái tên Tĩnh An Cư đó.

Chỉ đành phải tạ lỗi với Tổng di nương... Trước đó trong lòng nàng ta còn có chút áy náy, nhưng ngay lập tức đã biến mất.

Cũng không thể trách nàng ta, Tổng di nương đối xử với Xảo Vi còn tốt hơn với nàng ta nhiều. Mặc dù có chuyện gì nguy hiểm Tổng di nương cũng đều để mình làm.

Ngọc Hương nhỏ giọng hỏi: “Chỉ cần đại tiểu thư có thể để nô tỳ rời khỏi Tĩnh An Cư, nô tỳ nhất định sẽ nghe lời đại tiểu thư! Không biết đại tiểu thư có gì căn dặn...”

Cẩm Triều cười nói: “Từ ma ma, bây giờ ta sẽ đến kho phòng, bà đi tìm Tiết Thập Lục, bảo anh ta lập tức dẫn theo hộ vệ đến đó...”

Từ ma ma nhìn thoáng qua Ngọc Hương, biết tiểu thư muốn làm gì, cười đáp rồi đi.

Cẩm Triều thân nhiên hỏi nàng ta: “Lúc phu nhân còn chưa chết, người ở rừng liễu gặp La Lục, có phải là mưu đồ động tay chân vào trong được của phu nhân không. Trong được tăng lượng lớn Đại Hoàng, Đại Hoàng này từ đâu mà có, có phải là Tổng di nương cho hay là La Lục tự lấy. Hoặc là đang có người nào đó giúp La di nương... Người cần phải nói cho rõ ràng.”

Ngọc Hương kinh ngạc, đại tiểu thư lại biết chuyện Đại Hoàng! Chẳng qua bây giờ nàng ta có ý định giúp đỡ đại tiểu thư, tất nhiên sẽ không dấu diếm chuyện gì.

Ngọc Hương nghĩ rồi nói: “Đại tiểu thư đã đoán đúng rồi, lúc đó nô tỳ phụng mệnh Tổng di nương nói chuyện đại hoàng với La Lục. Nhưng mà Đại hoàng không phải Tổng di nương đưa cho, La Lục bình thường cũng không xuất phủ, chắc chắn không thể có được. Nô tỳ đoán là do người khác đưa cho... Chỉ là nô tỳ cũng không biết người này là ai, lá gan của La Lục rất nhỏ, cũng không dám hại phu nhân... Nói cho cùng, nô tỳ và La Lục đều là phận nô tài, không làm được việc này.”

Trong đầu Cẩm Triều chợt lóe lên! Chuyện Đại Hoàng cùng với chuyện Tổng di nương cầu kết với La Lục không đơn giản như vậy.

Có lẽ Tôn quân sự mới là người cầu kết với Tổng di nương. Kiếp trước hai người không chỉ bí mật mưu đồ hại mẫu thân, sau khi mẫu thân chết còn nuốt toàn bộ đồ của mẫu thân làm của riêng, chẳng chừa lại chút nào. Kiếp này cũng như thế, hại mẫu thân, còn muốn bỏ túi đồ ở ngoại viện của mẫu thân!

Cẩm Triều nghĩ đến đây liền cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, dừng dừng nói với Ngọc Hương: “Đã như vậy, người cùng ta đi đến chỗ này, cũng nên tìm vài người để tính sổ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Bối Móc

Cầm Triều dẫn Ngọc Hương và Thanh Bò đến chỗ La Lục

La Lục nghe tin phu nhân đã qua đời thì thấp thỏm không yên. Lòng hẩn rối như tơ vò, cho rằng Kỷ thị chết vì thuốc bị thay đổi, khoảng thời gian này hẩn vô cùng lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên. Nhìn thấy đại tiểu thư thân chinh tự mình đến tìm hẩn, La Lục bị dọa đến phát run, quỳ trên đất, không dám nói một chữ nào.

Cầm Triều vừa uống trà vừa ban lệnh với Tôn quân sự: “...Mấy tháng trước, La Lục từng lén lút vào trong nội viện, trêu ghẹo một nha đầu ở đó, nha đầu kia buồn bã đã lâu, mới khóc suốt mướt đến tìm ta cáo trạng. Ta vừa nghe được đã cảm thấy vô cùng tức giận, loại người này không thể giữ lại trong phủ, quân sự đánh hẩn một trận rồi đuổi đi đi”

Nàng khẽ liếc nhìn La Lục đang quỳ trên đất lạnh, đáng vẻ cực kỳ chật vật. Trong lòng đã có trước kế hoạch, trước tiên không nên đề cập đến chuyện Đại Hoàng, tránh cho Tôn quân sự này sinh cảnh giác. Cứ nói La Lục trêu ghẹo nha đầu, nàng có thể tìm cơ hội đem La Lục và Tôn quân sự một lần mà thanh toán hết.

Tôn quân sự cười tủm tỉm nói: “Đại tiểu thư...La Lục là thuộc hạ của ta đã lâu, tính hẩn vốn ngay thẳng cương trực, việc này nhất định là có chỗ hiểu lầm. Nô tài muốn hỏi đại tiểu thư nha đầu bị đùa bỡn đó là ai? Khi nào thì thấy La Lục đi vào nội viện? Đại tiểu thư người làm sao có thể chỉ tin lời nha đầu đó được chứ, mà nha đầu tố cáo chuyện đó với đại tiểu thư rồi cuộc hình dáng trông như thế nào?”

Trong lòng hẩn vốn vô cùng khinh thường Cầm Triều, Cố đại tiểu thư này là dạng người như thế nào ai mà không biết. Hôm nay bỗng dưng đến trách tội La Lục, có thể chỉ là muốn cố tình gây huyên náo, một nha đầu nói mấy câu đã muốn đuổi La Lục đi? Đợi đến khi Tống di nương sinh hạ được con trai, phù chính thành chủ mẫu, khi đó Cố đại tiểu thư cũng chẳng là gì cả!

Hẩn nhìn Cầm Triều như nhìn một kẻ không hiểu chuyện, nói: “...Nha đầu kia rốt cuộc đang ở đâu đại tiểu thư có thể cho ta biết, tránh chuyện oan uổng cho La Lục.”

La Lục vội vàng gật đầu nói: “Đại tiểu thư người nhất định phải tin nô tài, nô tài không hề vào trong nội viện mà trêu ghẹo con gái đâu.”

Cầm Triều nhìn hẩn một, không nói gì. Xong liền quay sang Tôn quân sự, gật đầu nói: “Nha đầu kia hiện đang đứng ngoài cửa, nàng không dám gặp La Lục, quân sự nếu đã muốn thấy thì bước ra ngoài mấy bước là có thể nhìn được” La Lục nhất định có thể nhìn qua là nhận ra Ngọc Hương. Nhưng Tôn quân sự quản chuyện ở ngoại viện, không bao giờ có cơ hội gặp nha hoàn nhị đẳng của Tống di nương a ~

Tôn quân sự liếc nhìn hướng cửa một, liền nhanh chóng bước ra ngoài. Bên ngoài quả nhiên có một nha đầu đang chờ, nhìn vào quần áo có thể thấy không phải là nha đầu được yêu thích, đứng bên cạnh nha hoàn Đại tiểu thư.

Ngọc Hương hành lễ với Tôn quân sự, Tôn quân sự gật đầu, hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngọc Hương nhớ đến mấy lời Cố Cầm Triều dạy, liền khóc suốt mướt kể với Tôn quân sự chuyện La Lục trêu ghẹo nàng: “... Nô tỳ là nha hoàn đứng gác bên cạnh cửa thùy hoa, ngày đó bỗng dưng La Lục đến rừng liễu ngay sát bên, trêu ghẹo đùa giỡn nô tỳ. Nô tỳ... cảm thấy thanh danh của mình bị vấy bẩn, xấu hổ không dám nói cho ai nghe. Nhưng trong thâm tâm luôn thấy ủy khuất, rốt cuộc không chịu nổi mới đến nói cho đại tiểu thư nghe.

Sắc mặt Tôn quân sự rất nhanh liền biến động, La Lục mấy tháng trước quả thực có đến nội viện, vào rừng liễu bên cạnh. Chuyện này quả thật có vài phần đáng tin...Nhưng La Lục nhìn bề ngoài có vẻ trung thực, vậy mà có thể làm ra mấy chuyện bại hoại đạo lý này sao ?

Gương mặt Tôn quân sự liền trở nên lạnh lẽo.

Bất kể thế nào, Tôn quân sự nhất định phải bảo vệ La Lục, vì hẩn cần La Lục làm việc cho mình.

Tôn quân sự bước vào phòng, Cầm Triều ngẩng đầu mỉm cười nhìn hẩn.

Tôn quân sự chấp tay nói: “Tiểu thư, nô tài thấy chuyện này hình như có chút lộn xộn...Hay là nô tài đánh cho hẩn một trận, phạt thêm hai tháng bổng lộc. Coi như là dạy cho hẩn một bài học, sau này hẩn nhất định sẽ không dám tái phạm nữa. ”

La Lục nghe xong, bèn khóc lóc hô lớn: “Tôn quân sự, ngài đừng tin lời nha đầu đó nói..., nô tài vô tội...”

Cầm Triều thông thả nói: “Nha đầu kia nói là đang trông coi cạnh rừng liễu thì bị người khinh bạc, thời gian địa điểm đều rõ ràng tường tận. Nếu như

ngươi không làm gì nha đầu đó, ngươi đến rừng liễu làm cái gì? Chẳng lẽ là cùng người nào đó bí mật mưu đồ chuyện gì?”

Tôn quân sự nghe Cổ Cẩm Triều nói, sợ nàng còn nói tiếp chuyện gì. Cấn chặt môi tiến lên, hung hăng đá La Lục một nói: “Chớ chết, đến nước này mà còn ngụy biện”

La Lục bị dọa đến toàn thân phát run, chịu một cú đá liên ngã nhào trên mặt đất, Tôn quân sự lại đá tiếp vài cái: “Ngươi thể mà dám làm ra những chuyện xấu hổ như vậy. Quả thực đã làm mất mặt của ta mà”

La Lục bị đá đau đến mức không ngừng kêu rên, nằm trên đất co người lại để tránh mấy cú đá trời giáng của Tôn quân sự.

Cẩm Triều nhìn thấy liền cười: “Nếu như quân sự cũng tin chuyện này, thì mau kéo hắn ra ngoài loạn côn đánh chết, coi như là cảnh cáo hạ nhân đi ! ”

Tôn quân sự ngây người , hắn không ngờ đại tiểu thư lại là một người độc ác tàn nhẫn như vậy

La Lục bị dọa lập tức xoay người ngồi dậy, vội vàng dập đầu cầu xin: “Đại tiểu thư tha mạng! Nô tài chưa từng làm chuyện như vậy! Nô tài vào nội viện, không phải là để đùa giỡn nha hoàn, có cho nô tài mấy lá gan nô tài cũng không dám làm!”

Tôn quân sự chợt lo lắng vội vàng, liền bước tới cho hắn mấy cái bạt tai, quát: “Hồ ngôn loạn ngữ, còn không mau chóng ngậm miệng lại cho ta!”

La Lục chẳng còn nghe hiểu mấy lời của Tôn quân sự, hắn đã bị Cẩm Triều dọa sợ rồi.

Cẩm Triều đặt chén trà xuống nói: “Ngươi không cần vội, ta cũng không muốn dồn ngươi vào chỗ chết. Không có quy củ làm sao trở thành Phương Viên, chắc ngươi cũng hiểu rõ. Ngươi phạm phải chuyện như vậy, trừ phi ngươi lấy công chuộc tội, ta có thể suy xét mà tha cho ngươi một mạng. . .”

La Lục mờ mịt nhìn Cẩm Triều, hắn rốt cuộc vẫn không hiểu ý của đại tiểu thư.

Cẩm Triều cười, khảy bọt trà trong cốc nói: “Tôn quân sự thật sự nhiệt tình đấy, ta cũng không có bảo là ngươi làm, việc gì mà còn gấp gáp hơn hắn. Nhìn Tôn quân sự kích động như vậy, ta lại tưởng lầm thành ngươi đang chột dạ đấy!”

La Lục thoáng do dự, lại nhìn Tôn quân sự, lại thấy hắn đang hung hăng trừng mình, lập tức không dám phát ra một tiếng động nào nữa.

Đắc tội đại tiểu thư không đáng sợ, đại tiểu thư thực chất chỉ có cái hư danh. Hắn bị đại tiểu thư nói như vậy, có khi Tôn quân sự có thể cứu hắn một mạng. Nếu đắc tội với Tôn quân sự, thì mạng chắc chắn không giữ nổi.

La Lục nhỏ giọng nói: “Đại . . .Đại tiểu thư, nô tài, nô tài quả thật có trêu ghẹo nha đầu vài câu. Nhưng không có động tay động chân, đại tiểu thư người giờ cao đánh khẽ tha cho nô tài một mạng”

Tôn quân sự cũng cười: “Là có bông đùa vài câu với nha hoàn, đại tiểu thư đánh chết hạ nhân như vậy thì cũng quá hà khắc rồi. Về tình về lý thì cũng không nên để đại tiểu thư ra tay. Hay là để cho nô tài thay tiểu thư đánh hắn một trận. . .”

Cẩm Triều khẽ nhíu mày, La Lục phản ứng như thế này thì chứng minh thủ đoạn thường ngày của Tôn quân sự vô cùng tàn ác!

Cẩm Triều nhìn Tôn quân sự, yên lặng một lúc rồi lại cười nói: “Tôn quân sự sao lại cứ nói ra nói vào làm gì ? Ta còn có chuyện muốn nghe ngươi ngươi giải thích. Từ ma ma hôm qua có đến hỏi đồ đạc của Kỳ gia, ngươi nói số đồ đó bây giờ đã lẫn lộn, sổ sách thì lại ném đi. Ngươi ngày thường làm việc tắc trách như vậy, chút việc còn con con này cũng làm không xong?”

Tôn quân sự nghe nói đến việc này, liền đáp: “Lời này của đại tiểu thư có ý gì! Đồ đạc quả thật sớm đã lẫn lộn. nô tài không phân biệt được mới nói như vậy. Chuyện này không phải là trách nhiệm của nô tài phải ghi chép lại, người không thể đổ tội lên đầu nô tài. . .Đại tiểu thư làm chủ nội viện, nếu như lão gia có hỏi đến thì cũng là chuyện bất lợi với người

Hắn đã hiểu, Cổ Cẩm Triều muốn truy đuổi tận cùng chuyện La Lục. Là muốn tính sổ, lời thêm cả hắn vào chết chung.

Cổ Cẩm Triều thật sự là quá mức liều lĩnh! Tổng di nương đang mang thai, làm việc nên kiêng nể một chút, kiêu ngạo như vậy, chỉ sợ sau này sẽ là người chịu thiệt thòi.

Trong lòng hắn vô cùng khinh thường, chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào. Giống như có người xông vào chỗ này, còn có tiếng của gã sai vặt: “...Đây là khổ phòng quan trọng, các ngươi sao dám mang theo đao đi vào bên trong. . .Các ngươi đứng lại, ai cho phép các ngươi được vào”

Sau đó giọng nói của Tiết Thập Lục vang lên: “Là đại tiểu thư bảo ta đến đây, cứ ngay!!”

Hóa ra là Từ ma ma mang theo Tiết Thập Lục đến rồi !

Cẩm Triều nghe thấy tiếng của Tiết Thập Lục, nói: “Tiết hộ vệ đến rồi à, cứ đi vào đi. Chỗ này có gã sai vặt không tuân thủ gia quy, ta muốn ngươi đem hắn ra ngoài loạn côn đánh chết, sau đó kéo ra vứt xác ở bãi tha ma!”

La Lục và Tôn quân sự đều thay đổi sắc mặt, Cổ đại tiểu thư lại gọi đội hộ vệ của Kỳ thị khi còn sống đến đây.

Nàng muốn làm gì ? Chẳng lẽ thật sự muốn đánh chết La Lục ư ?

Tiết Thập Lục bước tới, bên hông còn đeo một đại đao. Vóc người hần cao lớn, tay to như quạt bồ hương. La Lục nhìn thấy chân tay đều bị dọa cho mềm nhũn... Có ai không biết Tiết Thập Lục là được đích thân Kỷ thị mang từ Thông Châu Tiết gia võ quán đến đây! Thị vệ Cố gia không người nào có khả năng đánh bại hần.

Tiết Thập Lục trầm giọng hỏi: “Người đại tiểu thư nói, là hần?” ngón tay hần chỉ về phía La Lục, giống như chỉ cần Cố Cẩm triều nói một câu, hần sẽ ngay lập tức xông tới đánh chết người trước mắt.

La Lục hoảng sợ nhìn Tiết Thập Lục, đột nhiên ôm lấy chân Tôn quân sự, khóc lóc nói: “Tôn quân sự ngài nhất định phải cứu nô tài! Nô tài không muốn bị đánh chết!”

Tôn quân sự sắc mặt âm trầm nhìn Cố Cẩm Triều, rất lâu sau mới thản nhiên nói: “Đại tiểu thư, lúc này Tổng di nương đang có thai, hành vi của người như vậy, chẳng lẽ muốn quấy rầy di nương và lão gia. Người nên suy nghĩ thật kỹ trước khi làm”. Hần muốn cảnh cáo Cố Cẩm Triều, nếu như nàng thông minh, sẽ không động đến người của Tổng di nương!

Cẩm Triều hiểu hần muốn nói gì, khẽ mỉm cười nói: “Người còn trông cậy Tổng di nương làm chỗ dựa cho người sao? Hiện tại nhà họ Cố đâu còn chỗ để cho nàng ta nói chuyện nữa chứ, Tôn quân sự cũng không nhìn kỹ xem như thế nào. Nếu người đã nói như vậy, ta cũng không cản trở người nữa, người bây giờ có phải sẽ phải người đến Lâm Yên Tạ nói một tiếng, xem Tổng Diệu Hoa có dám nói gì về hành động của ta hôm nay không?”

Trong lòng Tôn quân sự không khỏi nhảy dựng, ý của nàng là gì? Tổng di nương tuy bị phạt... Nhưng nàng ta đang có thai, chính là tiền đồ thênh thang.

Hần không nói gì, rất lâu sau mới kêu một gã sai vặt đi mời Tổng di nương.

Cẩm Triều từ từ uống trà, gã sai vặt đi Lâm Yên tạ rất nhanh trở lại, sắc mặt hoảng sợ nói với Tôn quân sự: “... Bên ngoài Lâm Yên Tạ có hai bà từ canh gác không cho người ngoài đi vào. Bên trong, không hề thấy hai nha hoàn thiếp thân, mà Tổng di nương cũng chẳng có thêm ai hầu hạ...”

Bạn đang đọc truyện *Lương Trần Mỹ Cẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.